

Giới thiệu Nhật Ký Thăng Cấp Ở Hậu Cung Của Nữ Phụ

Truyện Nhật Ký Thăng Cấp Ở Hậu Cung Của Nữ Phụ khá hấp dẫn thuộc thể loại xuyên không được nhà văn mạng bút danh Cửu Nguyệt Vi Lam sáng tác.

Liễu Vi Dung khi xuyên không đã gặp nhiều thống khổ, gặp cảnh bị ai không biết san sẻ cùng ai. Trong một cuốn tiểu thuyết cung đấu mà nàng vừa mới xem xong có một nữ phụ làm vật hi sinh, nàng ta trước ngày tuyên tử bị mẹ cả hạ được kết quả bị người làm hủy hết trong sạch, nữ phụ làm vật hi sinh vì quá bị phần, đau khổ mà tự tử...

Cuốn nhật ký sẽ ghi lại đầy đủ những hoạt động hàng ngày để biết được nàng sẽ làm gì, nàng sẽ đánh đổi mọi thứ để có được hạnh phúc của mình hay không???

Bạn đang đọc truyện *Ngày Ký Thăng Cấp Ở Hậu Cung Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Trở thành một nữ phụ trong tiểu thuyết

Liễu Vi Dung vừa mới tỉnh dậy, khóe miệng co giật nhìn nơi mình đang ở hoàn toàn xa lạ, lại nhận ra chính bản thân mình đang ở một căn phòng được sắp xếp rất cổ kính.

Xuyên không?

Cái từ này xuất hiện trong suy nghĩ của nàng.

Hung hăng đưa tay捏o bấp đùi một cái, đau! Thì ra là nàng bị hoa mắt nên nhìn nhầm mà là nàng thật sự xuyên qua, cha nó chứ, quá vô lý, thứ nhất nàng không có bị tai nạn xe, thứ hai không có bị bạn trai phản bội, thứ ba không có thất nghiệp, thứ tư gia đình không có bị tan nát, càng không phải là cô nhi, gia đình của nàng chính là một gia đình hạnh phúc mỹ mãn, còn có một anh trai cùng em trai nữa, nàng là con gái duy nhất trong nhà, ngày trời qua thật sự là thoải mái thích ý hết sức.

Chính là có sở thích xem tiểu thuyết, tối hôm qua nàng còn thức đêm để xem cho xong một quyển tiểu thuyết Cung đấu gần đây rất thịnh hành, quyển tiểu thuyết này nói về một nữ chủ có thủ đoạn vô cùng tàn nhẫn, giống như là một nữ cường trong tiểu thuyết, nữ chủ vừa bắt đầu đã từng bước tính toán, xuất ra thủ đoạn tàn nhẫn, ở trong cung hiểm ác từng bước đi lên cao, đánh ngã một nhóm người, xem bộ này nàng cảm thấy tâm tình miên man không dứt, cuối cùng hài lòng đi tắm một cái sau đó đi ngủ.

Trước khi ngủ còn nói thảm hai ba câu, ai kêu trong tiểu thuyết điều duy nhất làm nàng bất mãn một lúc chính là lúc mới bắt đầu đã có cái chết hết sức thảm của một nữ phụ, nữ phụ này là tiểu thư thứ ba, tên tuổi cùng nàng giống nhau như đúc, có phải hay không quá trùng hợp?

Vậy mà tỉnh dậy đã xuyên việt rồi, dường như còn là hồn xuyên, theo định luật xuyên qua, nàng là không có khả năng trở về nữa rồi, nàng cũng không muốn như kẻ ngu ngốc điều đầu tiên nghĩ tới lại là chết, ai biết có thể trở về hay không, không có câu trả lời, nếu không trở về được vậy nàng chẳng phải là chết lãng phí rồi sao?

Thật là làm người ta khóc không ra nước mắt mà.

Thanh tỉnh lại thì đã khoảng nửa canh giờ sau, nàng day cái đầu có chút khó chịu, bỗng dưng trước mắt tối sầm, một con đau nhói truyền đến, ngay sau đó là một lượng lớn thông tin cũng truyền đến.

Thì ra là thân thể này cũng có trí nhớ à! Liễu Vi rất vui mừng, mới vừa rồi nàng xem lại cách trang trí bày biện trong phòng này thì thấy chủ nhân khối thân thể này nhất định là ở trong một gia đình phú quý giàu có, nếu như bị người ta biết suy nghĩ bên trong đứa trẻ này đã thay đổi, không báo trước sẽ gặp phải rất nhiều chuyện phiền phức.

Nàng chính là đang tiếc mạng của mình mà! Vì vậy mà nàng không ngừng phối hợp nhận lấy trí nhớ truyền đến trong đầu của nàng.

Khi đọc đến trí nhớ của cổ thân thể này, Liễu Vi Dung khóe miệng liền không nhịn được khóe miệng liên tục co quắp!

Chỉ là tất cả tại sao lại quen thuộc như vậy chứ?

Hình như là trong bộ tiểu thuyết cung đấu có nữ chủ vừa có sức mạnh lại lòng dạ độc ác mà hôm qua nàng thức đêm đọc.....

Cái ý nghĩ này vừa xuất hiện làm cho Liễu Vi Dung kinh hãi không thôi, cẩn thận xem lại trí nhớ một lần nữa phát hiện thật sự là cùng bản tiểu thuyết kia giống nhau như đúc.

Mà nàng chính là một người trong số đó, cũng chính là Tam Tiểu Thư đoán mệnh làm vật hi sinh, cô nàng đã bị mẹ cả âm thầm sắp đặt hạ được khiến cho

hạ nhân trong phủ phá hủy trong sạch mà xấu hổ treo cổ tự tử Liễu Vi Dung.

Vì không muốn làm hỏng thanh danh Liễu gia cho nên đã tuyên bố với người ngoài là chết do bệnh nặng, chỉ có hai chương đầu tiên nữ phụ liền bị KO! Có phải hay không quá bi kịch rồi?

Chết từ tế cũng không xong, thời điểm nàng xuyên qua vừa đúng lúc xuất hiện. Trời ạ, ông trời đây là ghen tị nên không cho tôi hưởng thụ cuộc sống ngày ngày hạnh phúc hay sao?

Liễu Vi Dung khóc không ra nước mắt, đôi tay hung hăng kéo chiếc chăn hương mềm lên.

Từ trong trí nhớ của khối thân thể này được biết, nàng xuyên qua tới thời điểm này, chính là lúc tân hoàng mới lên ngôi mở cuộc tuyển tú đầu tiên, cách ngày khối thân thể này bị hủy trong sạch không bao lâu.

Trong Liễu phủ này chỉ có hai cô gái vừa đủ độ tuổi vào cung tham gia tuyển tú, một là đại tiểu thư Liễu Tương Nhã, một là chủ nhân khối thân thể này là Tam Tiểu Thư Liễu Vi Dung.

Về phần người đứng ở thân phận nhị tiểu thư, người này ngay từ lúc nàng 10 tuổi thì đã vì bệnh nặng mà qua đời.

Chế độ phong kiến nơi này gần giống với chế độ của nhà Thanh, có thể nói là không khác Thanh triều là mấy, chỉ có tuổi của tú nữ được nâng lên một chút, con gái đến mười bốn tuổi sẽ phải vào cung tuyển tú, ba năm một lần.

Ngay cả Liễu phủ đại lão gia cũng không ngoại lệ, nhưng mà hấn trọng tâm đều đặt trên người Liễu Tương Nhã a, cái nữ nhi Bình thê Liễu Vi Dung chỉ là hơi hơi chú ý một chút mà thôi.

Điều này cũng khó trách Liễu phủ lão gia, mẹ cả một mực tìm cách không để lại dấu vết nói Liễu Vi Dung bình thường, nếu bình thường, khẳng định cơ hội tiến cung là không có khả năng không phải sao?

Cộng thêm Liễu Vi Dung cũng là một chủ nhân tâm cao khí ngạo, ngoài ý muốn nghe được tính toán của mẹ cả muốn nàng ở thời điểm không được chọn vừa vặn sẽ gả cho con trai thứ của một quan viên tam phẩm, một tay ăn chơi mọi thứ đều tinh thông, con nhà giàu, còn gần đây bị bệnh nặng, nghe nói là cái “bệnh về đường sinh dục”, người này cũng là người sắp chết.

Không cần thận mà để nàng nghe được tin tức phía sau, Liễu Vi Dung rất là tức giận, vì muốn thoát khỏi tính toán của mẹ cả, biện pháp duy nhất chính là vào cung, nhất thời nhịn không được nên cùng nha hoàn thân cận là Tiểu Thúy nói nàng nhất định sẽ thành công vào cung làm phi tử của hoàng đế, cũng không chú ý trong lời nói có tiết lộ ra bí mật nàng mấy năm gần đây cùng một lão mama từ trong cung thả ra đã học chuyện, vậy mà nha hoàn thân cận của nàng là Tiểu Thúy sớm đã phản bội nàng.

Rồi hướng mẹ cả mật báo, mẹ cả sợ đường hô vi loạn(*), tính toán kết cục tính mạng của nàng, chặt đứt niệm tưởng vào cung của nàng.

Ai ngờ lần này chết chìm Liễu Vi Dung thế nhưng mạng lớn sống lại.

Liễu Vi Dung cảm thấy như dầu xoa xoa giữa hai đầu lông mày, không nghĩ tới còn có chuyện này, thời điểm xem tiểu thuyết chỉ là một đoạn ngắn lời nói qua qua, không biết còn có nguyên do như vậy.

Thì ra là Liễu Vi Dung này cũng là chủ nhân ẩn mình rất lâu, đáng tiếc cuối cùng thua ở trong tay tiểu nhân.

“Tam Tiểu Thư này cũng quá không nên được con giận, cũng quá không cần thận, nha hoàn của mình phản bội thế nhưng không biết.....”

Nhưng mà điều này cũng cho nàng một bài học cảnh tỉnh, chỗ nàng ở hiện tại ở cái thế giới này chính là một thế giới chân thật, không thể dựa theo ý nghĩ trong tiểu thuyết, nếu không cái chết nhất định là nàng.

Hiện tại nàng chết chìm chỉ là tiền tấu, mấy ngày nữa sẽ trình diễn một tiết mục mà nội dung chính là nàng nhanh chóng tử vong, Liễu Vi Dung cảm thấy cái trán có cảm giác đau đốn mờ mờ ảo ảo nên phiền não không dứt.

Lừa bịp a, không thể không nghĩ đến chạy trốn, hiện tại ở viện của nàng đoán chừng đã sớm có người giám thị, có thể hay không đi ra ngoài còn là một vấn đề, coi như ra khỏi Liễu phủ này, có thể hay không sống nữa cũng là vấn đề.

Nàng là một cô gái yếu đuối, dường như trong tiểu thuyết nói chủ nhân của cỗ thân thể này tính xảo mỹ lệ, còn là nữ nhi của một bình thê đã chết, coi như là một nửa con vợ cả, mẫu thân vị này so với đại phu nhân chỉ kém một chút, đáng tiếc chỉ sinh được nữ nhi duy nhất là Liễu Vi Dung, ở thời điểm Liễu Vi Dung năm tuổi liền qua đời.

Liễu Vi Dung trở thành đứa trẻ không có mẹ, chỉ là coi như là đứa bé không có mẹ, nhưng bởi vì do bình thê sinh, so với Liễu Tương Nhã thân phận dòng nữ chính chỉ thấp hơn một chút, so với con cái của thứ xuất kia thì thật tốt hơn nhiều

\

Cái này cố tình làm cho Liễu Vi Dung tranh khí, len lén cùng một mama học thật nhiều năm, cảm kỳ thư họa nữ công xuất sắc, coi như nàng hết sức ân mình, có Tiểu Thúy là tên phản đồ ở ngay bên cạnh, mẹ cả đã biết, ai kêu nàng và đại phu nhân tí mĩ bồi dưỡng Liễu Tương Nhã, cũng chính là chỉ kém một chút thành nữ chủ trong tiểu thuyết như vậy.

Không trách được đại phu nhân sẽ ở trước ngày tuyển tú mà hăm hại Liễu Vi Dung .

Xoa xoa chân mày,xem ra nàng phải làm một kế hoạch từ trước rồi.

Đầu tiên chính là muốn đảm bảo sự trong sạch cùng sự an toàn của mình , chống được mười ngày sau đến kỳ tuyển tú.

Nhưng là xem tình huống Liễu Vi Dung ở trong phủ nguy hiểm đến như vậy , rất khó.

Ưu thế lớn nhất của nàng hiện tại chính là biết trước sự việc , mặc dù chỉ là tình tiết đại khái , dù sao chỉ là tiểu thuyết , sẽ không rõ ràng như vậy , nàng chỉ là tối thiểu biết bộ mặt thật của người đó , xác định xem nàng là có thể vật nữ phụ hy sinh xem nàng ta đi theo Bàn Tay Vàng hay không phần đầu lấy ra một phần bầu trời thuộc về mình.

Nghĩ như vậy trong lòng nàng bớt thấp thòm đi mấy phần.

Bắt đầu nhớ lại nàng chưa có gặp qua dung mạo thân thể này bao giờ , trong tiểu thuyết đặt ra cổ thân thể này có dung mạo xinh đẹp , so ra chỉ kém Liễu Tương Nhã , Liễu Tương Nhã là nữ chủ nha , cô gái này chẳng những tướng mạo thanh tú , dịu dàng , trong mang theo một tia kiên cường , còn có dũng có mưu .

Dù sao cũng là tác giả giúp đỡ nữ chủ , Bàn Tay Vàng mở thật to .

Nói thật nàng không muốn cùng Liễu Tương Nhã tranh giành , nàng chỉ là nói biết trước được tình tiết , phương hướng lớn thì biết , về phần chi tiết trong đó , nàng là không rõ ràng lắm .

Nàng là một nữ otaku(chui trong nhà) , muốn thủ đoạn không có thủ đoạn , cùng cao thủ cổ đại cung đấu Liễu Tương Nhã còn có nữ chủ quanh người hào quang là không có cách nào sánh được .

Chỉ có con đường vào cung mới thoát khỏi khổng chế của mẹ cả , ở trong hoàng cung “

”đường lão “cũng không tồi....

Về phần tranh thủ tình cảm , cũng không cần thiết , nàng cũng không muốn chết sớm , dù sao phi tử Hoàng đế cũng nhiều như vậy , không có nàng cũng không sao

, coi như nói trước vào trong cung đường lão ,làm sâu gạo thôi !

Sau khi có một cái quyết định này , Liễu Vi Dung cho chính mình một nụ cười cố gắng lên !

Nhất định phải trúng cử !!

Nhìn gương mặt xa lạ trong gương , Liễu Vi Dung tự cho mình một quyết tâm kiên định .

Thân thể này ước chừng mười ba mười bốn tuổi , chính xác mà nói chủ nhân thân thể này đã mười bốn tuổi rồi , Liễu Tương Nhã mười lăm tuổi , mặt mũi mặc dù có chút non nớt nhưng là mỹ nhân .

Không sai , thân thể này trở mã lung linh hấp dẫn .

Quan sát được một lúc , đi tới phía trước cửa sổ , đem cửa sổ mở ra một đường khe hở nhỏ , nhất thời một cỗ gió mát thổi vào , làm cho nàng cả người run lên , người cũng lập tức thanh tỉnh không ít .

“Liễu Tương Nhã ,đại phu nhân ...” Liễu Vi Dung

(*) : Nuôi hổ có ngày gặp họa

Ngay cả Liễu phủ đại lão gia cũng không ngoại lệ,nhưng mà trọng tâm của hắn lại đặt hết trên người Liễu Tương Nhã,nữ nhi Bình thê Liễu Vi chẳng qua là hơi chú ý một chút mà thôi.

Điều này cũng khó trách Liễu phủ đại lão gia,mẹ cả một mực không để lại dấu vết tuyên dương làm cho Liễu Vi trở nên bình thường,nếu khẳng định bình thường,khẳng định cơ hội không vào được cung là không đúng hay sao?

Cộng thêm Liễu Vi cũng là một chủ nhân tâm cao khí ngạo,ngoài ý muốn nghe được tính toán của mẹ cả,ở thời điểm nàng không được chọn vừa vận liên gả cho đích con trai thứ của một quan viên tam phẩm,tên này con nhà giàu nên nổi danh là một tay ăn chơi mọi thứ đều tinh thông,gần đây thì nghe nói mắc bệnh nặng mà bệnh đó là “bệnh đường sinh dục” là một người cũng sắp chết.

Sau khi nghe được mẹ cả không cẩn thận mà để mình nghe được như vậy,Liễu Vi rất tức giận,vì muốn thoát khỏi khổng chế của mẹ cả,biện pháp duy nhất chính là vào cung ,nhất thời nhện không được lại nói cho nha hoàn thân cận mình là Tiêu Thuý nói nàng nhất định sẽ thành công làm phi tử của hoàng đế,cũng không chú ý mà tiết lộ ra bí mật trong việc nàng những năm gần đây cùng một lão mama từ trong cung ra đã

học chuyện,vậy mà nha hoàn thân cận bên cạnh nàng Tiểu Thúy đã sớm bị mẹ kế mua chuộc,phản bội nàng.

Tiểu Thúy hướng mẹ cả mặt báo,mẹ cả sợ dưỡng hủ trong nhà,tính toán kết quả tính mạng của nàng,chặt đứt tư tưởng vào cung của nàng.

Ai ngờ lần này Liễu Vi không những không chết chìm mà còn mạng lớn sống lại.

Liễu Vi cảm thấy như có đầu xoa xoa giữa hai lông mày,không nghĩ tới còn có sự kiện này,thời điểm xem tiểu thuyết chính là một đoạn ngắn nói sơ qua,không nói rõ,ai biết còn có nguyên nhân như vậy.

(*) nuôi hồ có ngày gặp họa

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Ở Hậu Cung Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Không gian xuất hiện

Tĩnh lại lâu như vậy thế nhưng bên người không có lấy một nha đầu hay mama nào , những người hầu này thật đúng là không coi cái Tam tiểu thư nàng đặt ở trong mắt đây .

Liễu Vi Dung thu lại biểu tình trên mặt , khóe miệng nhếch lên một nụ cười giễu cợt , bất quá cũng tốt , không gian như vậy mà yên tĩnh ,

Đưa tay lên gỡ lọn tóc xuống , đột nhiên phát hiện ở chỗ cổ tay mình như ẩn như hiện có một cái bớt hình hoa sen , di , chuyện trong tiểu thuyết dường như không có nói đến có cái bớt này a , còn như ẩn như hiện , không nhìn kỹ thật đúng là không nhìn ra nó , chẳng lẽ là do chuyển kiếp để lại ?

Nàng gât gao nhìn chăm chăm bớt hoa sen trên cổ tay mình , cảm thấy cái bớt hoa sen này nhìn rất quen mắt , bỗng dưng , nàng nhớ tới , đây không phải chỗ thời điểm ở hiện đại nàng đeo một cái ngọc bội có hình dáng hoa sen sao ? Như thế nào xuất hiện tại nơi này , chẳng lẽ ngọc bội đem nàng đi tới nơi này ?

Liễu Vi Dung thần sắc bất định , suy đoán lung tung .

Đột nhiên trước mắt nàng một trận choáng váng , ngay sau đó , nàng đi đến một nơi xa lạ .

Này , này

Liễu Vi Dung sợ đến ngây người , phải mất một lúc , nàng mới định thần trở lại , cười , cười rất vui vẻ , thì ra là cái bớt hoa sen đó là một không gian a , không gian tùy thân a

Đây chính là nhà của những người lữ hành , là pháp bảo thật tốt a .

Nhìn bốn phía một chút , phát hiện cái không gian này không phải là lớn lắm , chỉ có hai mẫu đất lớn nhỏ , hơn nữa đặc điểm chính ở đây này chính là , cái không gian này rất hoang vu , ngoài một con sông nhỏ chảy , ở trung tâm con sông có một con suối chảy cuộn cuộn đi ra ngoài , chỉ có hai mẫu đất này mà thôi .

Mặc dù trong tiểu thuyết người ta không có nói nhân vật chính có không gian vạn năng , bất quá cũng có khả năng tài giỏi hay gì đó , nàng vừa có suy nghĩ như vậy , đã đi đến bên cạnh con suối từ lúc nào ?

Liễu Vi tự an ủi mình .

Nước suối này sẽ không có cái công hiệu kỳ lạ nào đi ? Còn là chẳng qua dùng để tưới nước ?

Liễu Vi Dung cảm thấy mình nên thử một lần , bất quá nàng cũng sợ suối nước này có vấn đề .

Nhưng là nàng thật sự yêu quý mạng mình !

Đang ở lúc nàng đang suy nghĩ có nên hay không uống nước suối này , trong đầu đột nhiên xuất hiện suy nghĩ rằng chẳng phải suối nước cùng con sông kia hòa làm một sao ?

Thì ra là cái suối nước này đúng là suối đặc biệt a , người bình thường tắm hoặc uống có thể giúp cơ thể khỏe mạnh hơn , tùy công hiệu , còn có thể loại trừ trăm độc , thân thể cường tráng , kéo dài tuổi thọ , dung nhan xinh đẹp .

Đây chính là bảo bối a !

Liễu Vi Dung biết được điều này rất là vui mừng ,

Con sông kia chẳng qua là con sông bình thường , bắt quá nhờ có linh tuyến , hàng ngày uống vẫn có thể là giúp thân thể khỏe mạnh a .

Mặc dù không gian hoàn vu lại không lớn , không biết có tu chân bí tịch võ công gì không , chỉ có linh tuyến này , bắt quá Liễu Vi Dung đã cảm thấy rất là thỏa mãn rồi .

Ngồi chồm hồm đưa tay vốc lấy một ít nước suối linh tuyến uống , nhất thời cảm thấy tinh thần phấn chấn , nhưng ngay sau đó lại thấy bụng bắt đầu đau quặn quại

Chạy tới chạy lui nhiều lần , trên người còn toát ra một tầng mùi hôi thối khó chịu thật dày , vội vàng đến sông tắm rửa sạch sẽ , phát hiện cả người mình tinh thần thoải mái ra không ít , da thịt trắng nõn , tưởng có thể nhìn thấy , đây chính là tắm đẹp da đẹp thịt sao ?

Trong thân thể này tích lũy độc tố cũng đứng hàng thứ hai thì không ai dám nhận hàng đầu đi ?

Nhưng là nàng nhớ trong tiểu thuyết nói mẹ cả Liễu phủ là một nhân vật hung ác , đem hậu viện của Liễu lão gia cầm giữ đến gió thổi không lọt (chặt chẽ) , trừ nữ nhi tử của mẹ cả sinh ra sống còn những nữ nhi từ các thị thiếp khác sinh đều chết sạch , chỉ có nữ nhi là sống .

Thật là ngoan độc a !

Liễu Tương Nhã chính là con của Đại phu nhân lại càng thêm lấy được lòng bà ta , ở trong cung từ một trong những quý nhân từng bước từng bước đi lên , cuối cùng thành nữ nhân thiên hạ đều mơ ước .

Nàng từ trước đến nay xem tiểu thuyết luôn cẩn thận , giờ phút này Liễu Vi Dung rất là cảm tạ cái thói quen này của mình , nhớ trong tiểu thuyết sơ lược lại , nói nữ nhi những thứ xuất gia lúc nhỏ các nàng đều ở nông thôn , mẹ cả liền len lén làm cho người ta cho thêm thức ăn các nàng , số lượng quá phần thật rất ít .

Sở dĩ các nàng bị dụ dỗ , là bởi vì các nàng là những nữ nhi của thứ xuất đều có thể có tư cách tham gia tuyển tú , Đại phu nhân Liễu phủ đã mưu tính sâu xa , sớm một chút đã ra tay .

Lâu ngày , sẽ khiến cho hàn khí trong tử cung các nàng ngày càng nặng , khối thân thể này cũng không ngoại lệ , hiện tại ống trứng khối thân thể này sớm đã bị tắc , không thể sinh được .

Đây đối với nữ nhân cổ đại là một đòn trí mạng .

Dù sao thời điểm vào cung tuyển tú kiểm tra cũng không sinh được , đây chính là thuốc trước đây cũng sớm mất , cũng là ý vào mẹ cả trong Liễu phủ là lớn nhất .

Con gái của nàng là Liễu Tương Nhã sớm học được chân truyền từ nàng , thời điểm ở trong cung liền lợi dụng cũng không chỉ một lần mà diệt trừ đối thủ của mình .

Mặc dù chỉ là một ít nước mang theo bên người nhưng đối với Liễu Vi Dung có thể nói là trí mạng , vốn nàng biết một chút y thuật , tính toán sau này đem cổ thân thể này từ từ chăm sóc thật tốt mới được .

Không nghĩ tới suối nước trong không gian này lại cho nàng kinh hi lớn như vậy .

Liễu Vi Dung không nhịn được nhếch miệng cười vui vẻ .

Trên mặt vốn âm u thoáng qua đã không còn .

Một cái xử lý ra khỏi không gian , tính toán mình sẽ đem theo chút tài sản gì , nhìn kỹ đồ vật trong phòng một chút , rất hài lòng , xem ra vị mẹ cả đại nhân công phu mặt ngoài hiền hòa , dịu dàng , người cực kỳ độ lượng diễn cũng rất tốt : thời gian làm rất tốt , cũng không kháu trừ khắt khe đối với nàng .

Liễu Vi Dung khoe môi gợn lên , đem một chút đồ quý giá gì đó thu vào trong không gian , sau đó cẩn thận nhớ lại trí nhớ của khối thân thể này , nàng không tin Triệu thị chết đi không để lại cho nữ nhi một chút đồ .

Qua hồi lâu , rốt cục để cho nàng ở trong trí nhớ thật sâu tìm thấy .

Chủ cũ vẫn không hề động là bởi vì nàng biết Triệu thị giấu ở nơi an toàn nhất .

Đang lúc lái xe vào một góc , che lỗ mũi , lấy ra đặt ở phía trên cái bô , thì ra là để cái bô trên mặt đất gỗ chừng ba cái .

Chỉ chốc lát , trên mặt đất nứt ra một cái khe hở , lộ ra một lỗ hổng lớn .

Một chiếc rương được làm từ gỗ Đàn Hương lộ ra ngoài .

“Trí khôn của cổ nhân không thể coi thường a ! “ Liễu Vi Dung cảm thán một cái .

Sợ có người đột nhiên xông tới, Liễu Vi Dung không có vội vã mở cái rương ra mà là nhanh chóng đem cái rương thu vào trong không gian, sau đó đem mặt đất trở lại như cũ, cái bồ thì đặt ở chỗ cũ.

Nàng vừa mới chuẩn bị xong, ngồi ở cái tháp thấp bên cạnh chuẩn bị nhắm mắt dưỡng thần, trừ tính chuyện kế tiếp thì liền nghe bên ngoài truyền đến một trận tiếng bước chân, ngay sau đó, một nha hoàn trên người mặc xiêm y màu áo xanh biếc một chút lễ độ cũng không có liền tùy tiện tiến vào.

Lúc này đã là buổi trưa mà hành động của nha hoàn cùng với trên tay lại không cầm gì cả, căn bản là không đem người chủ tử như nàng vào trong mắt, điển hình của nô tì lần chứa.

Tiểu Thúy vừa tiến đến, nhìn thấy Liễu Vi Dung đã tỉnh, còn nằm ở bên trên tháp thấp nhìn ra ngoài cửa sổ, đầu tiên là sững sốt, ngay sau đó là cao hứng cười nói: “Chủ tử, ngài đã tỉnh, Đại tiểu thư đến thăm ngài!”

Tìm lại một lần nữa trí nhớ, nha hoàn này gọi là Tiểu Thúy.

Một chút cũng không giống dáng vẻ của một nha hoàn, không biết còn tưởng hai người là tì muội cũng nên.

Cũng đúng là như vậy, Liễu Vi Dung này đem nha hoàn của Triệu thị của nàng để lại làm thành tì muội, không trách được tiểu phối giác (diễn vai phụ) cứ như vậy mà biệt khuất chết đi.

“Liễu Tương Nhã...” Nguyên lai là nữ chúa tới nha.

Liễu Vi Dung mi mắt rũ xuống, hai tròng mắt nhắm lại.

Có nên hay không giả bộ mất trí nhớ đây?

Quên đi, còn không phải cần, nguyên chủ trước cùng Liễu Tương Nhã quan hệ rất tốt, vậy mà ai lại biết được nàng cùng mẹ cả cùng nhau hãm hại nàng, trong lúc nhất thời như rơi vào hầm băng, thất hồn lạc phách bị người đẩy xuống dưới vào trong hồ, thiếu chút nữa chết chìm.

“Đi ra ngoài nói với đại tỷ, ta hiện tại cảm thấy thân thể không thoải mái, đầu còn đau đây, đang nghỉ ngơi!”

Mới đến lại biết tình cảnh của mình, Liễu Vi Dung muốn cũng không muốn cự tuyệt.

Nha hoàn Tiểu Thúy này đã là một tên phản đồ, cho nên trong lòng Liễu Vi Dung cũng đề phòng nàng.

“Nhưng là đại tiểu thư đang ở cửa...” Tiểu Thúy sắc mặt có chút khó coi, trên gương mặt thanh tú mang một tia không cam lòng.

Liễu Vi Dung nhàn nhạt liếc nàng một cái, âm thầm cười lạnh, thật may là nguyên chủ của thân thể này không biết được chân diện mục thật sự của Liễu Tương Nhã mà đem chuyện nói với Liễu Tương Nhã, Liễu Tương Nhã còn tưởng Tam muội này không hề hay biết cái gì.

“Người đi ra nói với đại tỷ ta một tiếng, ta có chút không thoải mái, không có cách nào tiếp đãi nàng!”

Vừa đúng để cho Liễu Tương Nhã đang đứng ở ngoài cửa phòng nghe rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Ở Hậu Cung Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Nữ chủ tiểu thuyết xuất hiện

Nghe xong Liễu Tương Nhã chẳng những không giận mà chỉ nhẹ nhàng nâng khóe môi lên, tự mình mang theo mấy nha hoàn bên cạnh mà tiến vào, người chưa thấy mà thanh âm đã đến.

“Tam muội, muội có phải hay không oán trách tỷ tỷ ta không có kịp thời chạy tới thăm muội? Chẳng qua tỷ thông qua đại phu mà biết được muội không sao nên mới không tới thăm người. Đây là tỷ cố ý xuống bếp làm cho muội loại bánh ngọt mà muội vẫn thường thích đây! “Thanh âm dịu dàng như nước, làm cho người nghe cảm thấy thật dễ nghe a.

Liễu Vi Dung cau mày, sau đó hít một hơi thật sâu, cuối cùng mới ngẩng đầu nhìn vị “đại tỷ”, lúc này Liễu Tương Nhã đang mặc trên người một bộ quần áo màu xanh nhạt, trên đầu mái tóc đã được vén lên một cách đơn giản, phía trên chỉ cài duy nhất một cành trâm, nhìn rất là xinh đẹp cùng thanh lịch.

Một nữ nhân rất biết biến tình thế trở thành ưu thế của mình! Không hổ là nữ chủ mở ra Bàn Tay Vàng a!

Đây là ấn tượng đầu tiên mà Liễu Vi Dung lần đầu gặp nàng .

Liễu Tương Nhã chậm chậm đi đến trước mặt của nàng , vừa cười khanh khách vừa đem hộp đựng thức ăn cầm trong tay đặt trên cái bàn nhỏ ở phía dưới trước giường của nàng , thanh âm êm dịu như nước , trong đôi mắt sáng ngời mang theo một tia lo lắng cùng chân thành mà nhìn nàng .

“Đa tạ đại tỷ !” Liễu Vi Dung trên mặt mang theo một tia u oán liếc nhìn nàng một cái , trái tim lại không ngừng cảnh giác , lần này ý giả tình hư diễn quả thực là rất chân thật , nếu không phải là nàng từ trong tiểu thuyết mà biết được tính cách thật sự của nàng thì chỉ sợ cũng bị những gì nàng ta thể hiện mà bị lừa gạt , Liễu Tương Nhã này quả thật kỹ thuật diễn có thể sánh ngang với nữ diễn viên đoạt giải Oscar cũng nên .

Liễu Tương Nhã khẽ mỉm cười , ưu nhã ngồi ở trên chiếc ghế đầu nhỏ bên cạnh giường , mắt đẹp của nàng lóe qua một tia nhìn sắc mặt của Liễu Vi Dung thấy nàng một chút cũng không giống một người vừa mới vì chết chìm mà gương mặt tái nhợt , ánh mắt bỗng lóe lên .

“Đều là tỷ muội với nhau , muội làm gì phải khách khí , muội cũng hôn mê hai ngày rồi làm cho tỷ lo lắng muốn chết , hiện tại thì muội cảm thấy đã khỏe hơn chưa ? Đứng rồi , hai ngày nay muội chưa ăn cái gì chắc đang đói bụng lắm đúng không , muội làm đại tỷ rất đau lòng đó , để tỷ đưa cho muội bát cháo ăn cho đỡ đói nhé !”

“Rõ ràng là đại phu nói nàng là một người đã chết , tại sao có thể sống đến tận bây giờ , mạng thật là lớn a , không có cách nào cho nàng chết chìm , tuyền tú sắp đến rồi , xem ra phải cùng mẫu thân nghĩ ra mưu kế khác mới được .”

Liễu Tương Nhã trên mặt mang một nụ cười , hướng Tiểu Thúy nhìn một cái , Tiểu Thúy vội vàng cười nịnh , đem bánh ngọt cùng cháo thịt ở trong hộp đựng thức ăn lấy ra , một đĩa cao hạt sen táo đỏ cùng cháo thịt thơm nức mũi đặt ở trên bàn .

“Chắc chắn , Liễu Tương Nhã này thật đúng là ở chỗ nào nàng ta cũng có thể thể hiện sự hiền lương , việc thương yêu muội muội của nàng ta sớm đã muốn truyền ra ngoài , theo lần tổng tuyển cử tới đây , trong kinh thành có không ít thiếu nữ trong đợt tuyển tú có danh tiếng tốt lành truyền ra ngoài đi .”

Liễu gia chỉ là thuộc hàng gia thế ở bậc trung , có thể nói là không cao cũng không thấp , Liễu lão gia cùng mẹ cả nhất định sẽ có một phen mưu kế thật tỉ mỉ đây .

Liễu Vi Dung trong lòng không khỏi âm thầm cảm thấy lạnh , đau lòng ? Sợ rằng bánh ngọt cùng cháo này chỉ là tăng thêm “Liệu” ? Nàng cũng không quên thời điểm tẩy độc tổ trong cơ thể này có thể thấy hàn độc nhiều đến mức có thể hù chết người .

Thấy bánh ngọt ngon mà mình thích lại không ăn , Liễu Tương Nhã rất không thể mà không hoài nghi nàng , thật may là nàng có một cái tùy thân không gian , trong không gian có Linh tuyền , ăn những thứ như thế này , uống thêm nước Linh Tuyền , có thể đem tất cả đồ ăn có độc này loại bỏ ra ngoài .

“Đa tạ tỷ tỷ đã quan tâm , muội thấy đã tốt hơn nhiều . “ Liễu Vi Dung mắt xuống nói , cảm thấy nói chuyện cùng Liễu Tương Nhã mệt chết đi được , liền bắt đầu ăn bánh ngọt cùng cháo .

Thật đúng là không nói thì thôi chứ phải công nhận tài nấu nướng của Liễu Tương Nhã là vô cùng tốt .

Chờ sau khi nàng ăn uống xong xuôi , đáy mắt Liễu Tương Nhã ánh lên một tia tinh mang (*) , mặt lại không biến sắc nói một câu : “Đúng rồi , muội muội có điều không biết , mẫu thân nói nô tài trong sân muội có kẻ ăn trộm vặt , phục vụ muội không được chu đáo , để cho muội bị sợ hãi , thêm nữa còn có mười ngày nữa là đến kỳ tuyển tú rồi , sợ là không thể phục vụ muội chu đáo cho nên đã đem toàn bộ nô tỳ của muội đem ra ngoài bán , chỉ để lại duy nhất Tiểu Thúy ! Thêm nữa , mẫu thân còn định cho muội mấy đứa nô tài khác phục vụ tốt hơn đến đây”

Liễu Vi Dung nghe vậy thì không khỏi âm thầm cười lạnh , nô tài phục vụ chu đáo hơn ? Nàng như vậy mới không tin nổi , là muốn sai khiến nô tài của nàng đi !

Rất nhanh , nàng đã có một ý định mới , nói : “Lại làm phiền mẹ cả thêm nữa , không phải chỉ còn mười ngày nữa là tuyển tú rồi sao ? Không bằng muội cùng với tỷ tỷ cùng ở chung một chỗ , như vậy không phải tốt hơn sao ! “

Làm như vậy có thể tránh được độc thủ của đại phu nhân rồi .

Liễu phủ lão gia trong nhà đã nghiêm cẩn , lại quan tâm đến con gái của vợ cả , trong hậu viện cũng có người của Liễu lão gia , thêm nữa Liễu Tương Nhã ở cũng gần với chỗ của hai vị đại ca , mẹ cả nếu muốn ra tay cũng sẽ khó hơn nhiều .

Liễu Tương Nhã nghe vậy không khỏi ngần ngại ra , trên khuôn mặt đang dịu dàng đang nở nụ cười cũng hơi cứng lại , không tự chủ nhìn về kỹ Liễu Vi Dung .

Trong nháy mắt thì dừng lại , Liễu Vi Dung không khỏi có chút khó sở nhìn nàng .

“Tỷ tỷ là không có bị đồng tính chứ ? Chẳng lẽ tình cảm tỷ tỷ tốt với muội từ trước đến nay đều là giả sao ?” Thông qua trí nhớ của nguyên chủ . Liễu Vi Dung có thể sớm biết tính tình Liễu Tương Nhã , nhưng là từ trước tới nay nguyên chủ đều được Liễu Tương Nhã âm thầm giúp đỡ , cho nên vẫn là rất tín nhiệm nàng .

Lại không biết mục đích thật sự của nàng ta là thăm dò của hồi môn ngày cưới của Triệu thị mà thôi .

Liễu Tương Nhã trong lòng đang nghiêng răng nghiêng lợi , Liễu Vi Dung từ khi nào thì lại quần lấy nàng như vậy ? Chẳng lẽ sau lần đầu tiên chết chìm làm

cho lá gan của nàng ta nhỏ lại rồi hay sao ?

Nhưng mà trước mặt có nha hoàn ở bên cạnh , không thể nào phát tác , nàng cười khanh khách nói : “ Làm sao lại như vậy chứ ? Tỷ tỷ mới vừa rồi nên suy nghĩ an bài muội muội ở căn sương phòng nào mới phải”

Tỷ tỷ đồng ý thật sự là tốt quá , muội còn muốn hướng tỷ tỷ thỉnh giáo một chút chuyện tuyển tú đến đâu rồi , muội muội thì không có tiền bạc gì nhiều , đây là tiền hàng tháng muội tiết kiệm được , ở chỗ tỷ tỷ mười ngày hẳn là đủ”

Liễu Vi Dung từ ngăn kéo ở đầu giường lấy ra một trăm lượng bạc vụn đưa ra trước mắt Liễu Tương Nhã .

Về mặt của Liễu Tương Nhã cũng dần thả lỏng lại , ngọn lửa ở trong lòng cũng từ từ tắt , một nha đầu mười lăm tuổi , dù tâm cơ thâm trầm thì cũng không thể không lộ ra hi vọng ái ố trên mặt , Liễu Vi Dung cười thầm .

Thấy nàng đang cố gắng nhìn nhưng vẫn phải tỏ ra biểu hiện tỷ muội thâm tình , Liễu Vi Dung cũng cảm thấy hả giận , đợi nàng lớn lên , sợ là rất khó thấy nàng kinh ngạc .

Tuy nhiên dù sao cũng là một nữ chủ , tuy còn nhỏ tuổi mà cũng đã bắt phàm rồi . Liễu Tương Nhã nửa thật nửa giả nói : “ Muội muội , cái này là muội muốn làm gì ? Tỷ tỷ chẳng lẽ lại không có nổi một trăm lượng bạc sao , đừng nói muội muội ở đó mấy ngày , chính là ở cả đời cũng được nữa .”

“Muội muội mau cất bạc đi , để cho người ngoài biết không khéo lại muốn cười nhạo tỷ tỷ ta nữa đó . “ Chỉ sợ đến lúc thanh danh của nàng bị hủy hoại không phải là đã đền bù rồi hay sao .

Liễu Vi Dung nghe vậy , trên mặt tỏ ra vui mừng mà thu bạc vào , vào cung sau này thế nhưng không thể thiếu được việc chuẩn bị bạc a , có thể tiết kiệm liên tiết kiệm một chút , nàng cười nói : “ Tỷ tỷ đối với muội thật tốt , còn mười ngày nữa là đến kỳ tuyển tú , tỷ tỷ nhất định sẽ được vào , chỉ sợ đến lúc đó muốn gặp cũng rất khó khăn “ Nói đến phần sau trong giọng nói mang theo không ít phiền muộn không thôi .

Người nói đùa , ta cũng biết còn mười ngày nữa là đến kỳ tuyển tú , vì an toàn của ta , ta nhất định phải bám lấy người đấy !

“ Nếu như muội cũng được tuyển vào cung thì tốt rồi ... “

Người mơ đi ! Liễu Tương Nhã nghe vậy thì trong lòng cười lạnh .

“ Tỷ tỷ , mười ngày này , muội muốn ngủ chung với tỷ , có được hay không ? “

“ Cái gì ? “ Liễu Tương Nhã không khỏi kinh hãi .

“ Sao vậy , tỷ tỷ là không thích sao ? Muội còn muốn cùng tỷ ở chung chút thời gian còn lại” Liễu Vi Dung thấy nàng thất sắc cả kinh , trong lòng thầm cảm thấy dễ chịu , nhưng ngoài mặt lại tỏ ra uất ức nhìn nàng .

“ Không phải , làm sao có thể , tỷ là vui mừng còn không kịp nữa là ..” Liễu Tương Nhã cười khan nói nhưng trong lòng lại có cảm giác như nuốt phải ruồi bọ , ghét , để cho muội muội quang minh chính đại ở chỗ của người vừa ăn vừa uống ... , còn muốn ngủ chung giường với người , người còn phải cười cười hoan nghênh .

Sớm biết vậy đã không đến đây rồi , bước tiếp theo trong kế hoạch của mẫu thân làm sao có thể triển khai ?

Chẳng lẽ lại để cho Liễu Vi Dung vào cung tuyển tú hay sao ? Ngộ nhờ tuyển trúng rồi sao , chẳng phải là

Không được , phải suy nghĩ ra một kế sách vẹn toàn mới được .

Phải nhanh tìm mẫu thân thương lượng mới được , đem Liễu Vi Dung rời đi .

“ Nếu như vậy , đã nói là nhất định làm , kêu bọn hạ nhân thu dọn đồ đạc rồi muội theo tỷ đi luôn ! “ Liễu Vi Dung có cảm giác cấp bách , sợ là nàng sẽ tìm mẹ cả trấn áp , giờ hoặc là không làm , hoặc làm thì phải làm cho xong , lập tức cùng Liễu Tương Nhã đi đến viện của nàng

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Ở Hậu Cung Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Nhìn thấy mưu đồ của phụ thân

Editor : Sunny Boo

Liều Vi Dung sai Tiểu Thúy sắp xếp một chút đồ đạc cùng vật phẩm có giá trị, thật là vui mừng khi đi theo Liễu Tương Nhã đang có khổ mà không nói được, lại còn phải gượng cười đưa Liều Vi Dung vào viện của mình. Người hầu đi ngang qua thấy một màn như vậy rất là kinh ngạc, có người còn nhanh chân đi báo với nữ chủ nhân của Liễu phủ.

Liều Vi Dung đi bên cạnh Liễu Tương Nhã nhưng lại suy nghĩ làm thế nào để có thể lợi dụng không gian tùy thân, trên người tiền bạc bây giờ nhưng không có ai để sử dụng, có một số việc tiền có thể làm, có một số việc thì không. Muốn chọn rau dưa có mầm mống tốt thật rất khó nhưng trái cây thì có thể đem hạt ra phân loại.

Từ viện của nàng qua một viện hẻo lánh thì đến viện của Liễu Tương Nhã, như vậy xem ra cũng không phải xa, ý định của Liều Vi Dung đúng là Thiên Vận Hóa, suy nghĩ rất nhiều chuyện nhưng không có chuyện nào có thể thực hiện làm cho mặt không khỏi có chút giống như đưa đám.

Thật chẳng lẽ phải đợi sau khi vào cung mới thu mua thái giám cùng cung nữ để giúp mình một tay hay sao?

Âm thầm thở dài một tiếng, xem ra cũng không còn cách nào khác.

Đến viện của Liễu Tương Nhã, phát hiện viện của Liễu Tương Nhã so với viện của nàng còn lớn hơn, u nhã mà thanh tĩnh, sương phòng của Liễu Tương Nhã còn được bố trí đặc biệt tinh xảo. Điền Nhã, mơ hồ còn lộ ra nhàn nhạt ấm áp.

Không hổ là nữ chủ a!

Sau khi cảm thán một lát việc Liễu Tương Nhã rất được cung chiền, nàng cao hứng lôi kéo Liễu Tương Nhã đang than thở, thuận tiện đem quần áo cùng vật phẩm của mình cho bọn nha hoàn, một chút cũng không cảm thấy đáng về ngại ngùng, làm cho Liễu Tương Nhã trong lòng tức giận không dứt, thế nhưng trên mặt lại duy trì nụ cười dịu dàng hoàn mỹ, thấy vậy trong lòng Liều Vi Dung cực kỳ thoải mái, ở trước mặt Liễu Tương Nhã tươi cười nhiệt tình, Liễu Tương Nhã phải lấy cớ làm cho Liều Vi Dung đến phòng của mình rồi vội vã đi đại sảnh tìm đại phu nhân.

Liều Vi Dung cũng không tính ở, thích ý chiếm cứ khuê phòng của Liễu Tương Nhã, chỉ cần mười ngày nàng bá chiếm Liễu Tương Nhã, nàng liền có thể an toàn, về phần Liễu Tương Nhã có thấy vui vẻ hay không đó là chuyện của nàng ta, ai kêu nàng giả bộ thiện lương làm gì?

An toàn đã được bảo đảm, căng thẳng trong lòng Liều Vi Dung cuối cùng cũng có thể buông xuống rồi.

Không thèm để ý đến những nha hoàn canh chừng nàng kia, cùng với vẻ mặt tràn đầy khiếp sợ của Tiểu Thúy, nàng lười biếng nằm trên giường suy nghĩ xem làm thế nào đem tai họa là Tiểu Thúy kia nhỏ đi.

Tránh cho việc vào cung sau này của nàng phải mang theo cái máy theo dõi.

(Nhìn trời, cô nàng này rất tự tin, ta cũng không tiện đá kích nàng a.....)

Bên kia, đại phu nhân khẳng định lộ số này khẳng định là đi không được, xem ra chỉ có thể để cho lộ số này chiếm tiện nghi, mà Liễu lão gia đối với Liễu Tương Nhã rất hay để mắt tới, nhất định chuyện này sẽ tới tai lão gia, đến lúc đó.....

Liều Tương Nhã mắt đẹp nheo lại, khóe miệng hơi nhếch lên, cảm giác cảnh trước mặt là một mảnh tốt đẹp.

Tiểu Thúy đang ở bên cạnh không hiểu sao lại đột nhiên cảm thấy một trận lạnh lẽo.....

.....

Đại phu nhân Liễu gia Trương thị sau khi biết được nữ nhi của tiện nhân Triệu thị kia thế nhưng lại dám qua viện của nữ nhi mình ở thì lại tỏ ra không lo lắng gì, sau khi đem ly trà đặt mạnh ở trên bàn, trầm giọng nói: “Đến cùng đã xảy ra chuyện gì, nói cho ta chi tiết chuyện này là thế nào!”

Bên dưới, nha hoàn run run rẩy rẩy đem chuyện đối thoại giữa Liều Vi Dung và Liễu Tương Nhã một năm một mười nói lại.

Liều đại phu nhân Trương thị biết được sự tình thì trong lòng trầm xuống.

Từ lời nói của nha hoàn, có thể thấy được ở nha đầu chết tiết kia hôm nay có cái gì đó không đúng, tựa hồ không giống với biểu hiện mà nàng bình thường thể hiện, không giống với nàng bây giờ, chẳng lẽ nha đầu chết tiết kia đã thông suốt? Nếu nha đầu chết tiết kia mà thật sự thông suốt thì sẽ rất khó giải quyết.

Hơn nữa nha đầu chết tiết kia trong lòng lại có mong muốn vào cung. về sau đối với nữ nhi sẽ trở thành chướng ngại, phải nghĩ biện pháp diệt trừ mới được.

Nếu như là nàng còn ở lại viện của nàng ta thì sẽ rất dễ dàng xuống tay, nhưng là bây giờ đang ở viện của nữ nhi, cũng không phải thời cơ tốt để động thủ rồi, lão gia cũng không phải loại người dễ dàng hồ lộng.

Nàng đã hao tổn tâm cơ mà nhìn và chực năm, bây giờ mới nhận được sự tin tưởng của lão gia, địa vị trong hậu viện không có người nào có thể dao động, về phần những thị thiếp kia, dù có được cung chiều thế nào nhưng ở trước mặt nàng cũng không dám phách lối.

Nếu như để cho lão gia biết nàng đối với nữ nhi của hần ra tay thì sẽ rất phiền toái.

Đang ở thời điểm nắng sắp rơi vào trầm tư thì một nha hoàn lại đến bẩm báo : “ Phu nhân , đại tiểu thư đến rồi ! “

Nghe vậy , sắc mặt Trương thị cũng hơi hòa hoãn : “ Mời đại tiểu thư vào đi ! “ Sau đó lại để cho nha hoàn lui xuống hết .

“ Mẹ ! “ Liễu Trương Nhã cười khanh khách đi vào , Trương thị hướng hai mama bên cạnh cho nhìn một cái , hai người kia liền tỉnh ý lui xuống , cũng đem mấy nha hoàn cùng mama khác đều rời đi .

Trong nhà chỉ còn hai mẹ con Trương thị , nụ cười trên mặt Liễu Trương Nhã liền thu lại , trong con ngươi đen nhánh thoáng một tia nặng nề .

Trương thị nhìn bộ dáng chừng chạc ung dung của nữ nhi , gánh nặng trong lòng liền được cởi ra , kéo tay của nữ nhi , đi vào phòng .

Hai mẹ con Trương thị cùng Trương Nhã đến tột cùng thương lượng ra biện pháp gì tạm thời không nhắc tới .

Vừa đúng lúc bỏ qua thời gian Liễu lão gia trở về .

Bên kia , vừa lúc Liễu lão gia từ bên ngoài trở về , đang mang theo nô tài cùng một mama lạ mặt hướng viện của Liễu Trương Nhã đi tới .

Nha hoàn đắc lực của Liễu phu nhân nhìn thấy Liễu lão gia ở bên ngoài , biết lão gia sắp đến đây , vì không muốn để lão gia nhìn thấy Liễu Vi Dung nên liền nói cho lão gia là đại tiểu thư không có ở trong phòng , hiện giờ đang ở chỗ đại phu nhân .

Chỉ là Liễu lão gia lại tính vào nhà đợi Liễu Trương Nhã trở về .

Mama bắt đắc dĩ , không thể làm gì khác hơn là đưa Liễu lão gia cùng gã sai vặt và mama vào trong nhà , vừa vào nhà , vừa lúc Liễu Vi Dung đang uống trà , nhìn thấy một nam tử trung niên xa lạ đang đi vào bên trong , đầu tiên là cả kinh , chỉ là thấy thái độ cung kính của mama cùng với nha hoàn mama ở cửa cung kính thỉnh an một tiếng , liền biết nam tử trung niên là phụ thân của nàng .

Trong nội tâm thấy vui vẻ , thật là đã ngủ gật mà có người đưa gối đầu mà .

Lúc này Liễu Trương Nhã vừa về tới viện liền gặp được Liễu lão gia .

“ Vi Dung xin thỉnh an phụ thân ” Liễu Vi Dung vội vàng tiến lên hành lễ .

Vi Dung ? Liễu Vi Dung ?

Là tam nữ nhi của hần ?

Liễu lão gia đầu tiên là ngẩn người ra , tiếp theo nhớ lại nữ nhi trong lời nói của phu nhân là một người bình thường lại nhát gan , ở thời điểm hai ngày trước không cẩn thận mà chết chìm , giờ thì thấy thật tốt rồi , chỉ là nàng như thế nào ở trong phòng của Trương Nhã ?

« Ân , đứng lên đi , cảm thấy thân thể đã tốt hơn chút nào chưa ? « Liễu lão gia tiến lên phía trước nâng nàng dậy , quan tâm hỏi một câu .

« Đã tốt lắm , đa tạ phụ thân quan tâm ! « Liễu Vi Dung ngẩng đầu , vẻ mặt tỏ ra kích động .

Kì thực là không để lại dấu vết mà quan sát tiện nghi cấu trúc thân thể này , bộ dáng hơn ba mươi tuổi , nhìn có vẻ trưởng thành anh tuấn , hơi nghiêm túc , một thân gấm vóc màu xanh mướt trên người , eo đeo ngọc đai , ngược lại có chút khí thế .

Liễu lão gia cúi đầu nhìn tam nữ nhi Liễu Vi Dung của mình , cảm giác tay của nữ nhi một mảnh lạnh lẽo , nghĩ đến nàng hai ngày trước không cẩn thận chết chìm , ngược lại lại cảm thấy đau lòng .

Nghiêng mắt nhìn thấy trong đáy mắt Liễu lão gia chứa đầy dằn vặt của đau thương , Liễu Vi Dung hạ mi mắt xuống , rút tay về , rót cho Liễu lão gia một ly trà , sau đó thoải mái ngồi bên cạnh hần , khéo léo cười nói : « Phụ thân , đây là trà được pha từ sương của núi Anh Sơn , ngài uống cho thông huyệt . »

Đối với sự quan tâm của nữ nhi , Liễu lão gia rất là hưởng thụ , cảm thấy nữ nhi này không hề giống với lời Trương thị nói nhát gan , xấu hổ mà ngược lại cẩn thận nhìn gương mặt nàng , rất giống với Triệu thị , thanh nhã xinh đẹp cộng thêm khí chất nhàn nhạt lười biếng hòa với đậm thổ , thất thế nào cũng không giống bộ dáng bình thường .

Không khỏi đối với Trương thị nổi lên nghi ngờ .

Mama đứng một bên thoáng thấy trên mặt lão gia suy nghĩ sâu xa , không khỏi thấy nóng nảy .

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Ở Hậu Cung Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Có qua có lại mới toại lòng nhau

Ads Editor: Sunny Boo

Âm thầm hướng nô tài ngoài cửa sổ nháy mắt, nô tài này hiểu ý liền nhanh chóng rời đi đến viện của đại phu nhân tìm đại phu nhân, không khéo Trương thị đang cùng với nữ nhi bí mật thương lượng chuyện gì đó cho nên nha hoàn giữ cửa bên ngoài cũng không có dám tự tiện đi vào thông báo.

Qua đoạn đây đưa thời gian này cũng là cho Liễu Vi Dung thời gian.

Liễu lão gia nâng chung trà lên nhấp một ngụm, hài lòng gật đầu: “Tay nghề cũng không tệ!”

Hiện giờ trong lòng Liễu lão gia đang kinh ngạc không thôi, bàn tay xoa xoa ly trà, xem ra Trương thị đối với hắn vẫn che dấu không ít chuyện.

Liễu Vi Dung cúi đầu, khuôn mặt đỏ bừng: “Đều là do nữ nhi tự mình suy nghĩ tìm ra phương pháp pha trà, không dám nhận phụ thân tán dương!” Không để lại dấu vết cho đại phu nhân nhìn ra được bí mật được.

Liễu lão gia nghe vậy thì thấy càng thêm hài lòng hơn.

Trong lòng có ý nghĩ nếu như hai nữ nhi đều được chọn vào cung, có cũng chỉ dám suy nghĩ một chút thôi, từ khi Đại Kiền được thành lập tới nay, việc hai tỷ muội cùng được vào cung là cực kỳ hiếm thấy.

Nói hiếm thấy cũng không phải không có không đúng? Liễu lão gia nhìn tam nữ nhi trước mặt thì trong lòng đã tâm bưng bưng nghĩ tới việc này.

“Chỉ còn lại mười ngày tuyển tú, là cha cố ý mời tới một vị mama mới ra cung không bao lâu tới đây, thời gian mười ngày này, con hãy cùng Trương Nhị hai đứa cùng nhau theo Cao ma ma học tập một chút!” Liễu lão gia chỉ vào ma ma lạ mặt bên cạnh cười nói.

“À!” Liễu Vi Dung kinh ngạc làm cho cái miệng nhỏ nhắn chu ra, chỉ là lại rất nhanh liền khôi phục lại tinh thần, trên khuôn mặt thanh lệ không tự chủ được mà lộ ra thần sắc vui mừng, nhìn rất là đi dỏm đáng yêu, nàng lễ độ hướng Cao ma ma cười chào nói: “Vi Dung xin ra mắt Cao ma ma! Mười ngày sắp tới kính xin mama chỉ giáo nhiều hơn!”

Thật là niềm vui ngoài ý muốn, ma ma từ trong cung ra a, nhìn dáng dấp mới hơn ba mươi tuổi, đoán chừng là da được bảo dưỡng rất tốt, ta nhất định phải hảo hảo theo học mới được.

“Tam tiểu thư hừ hừ!” Cao ma ma gật đầu s

Thật là niềm vui ngoài ý muốn, ma ma trong cung mới ra ngoài a, nhìn dáng dấp cùng bộ dạng thì tầm hơn ba mươi, đoán chừng là được bảo dưỡng rất tốt, ta nhất định phải hảo hảo đi theo học tập mới được.

“Tam tiểu thư xin chào!” Cao ma ma gật đầu, sắc mặt hiền hòa đi không ít.

Nàng lần này trở lại Liễu phủ là bởi vì Liễu lão gia đã tốn rất nhiều tiền bạc mời tới, chỉ là nói để cho nàng trong vòng mười ngày cẩn thận dạy dỗ Liễu đại tiểu thư lễ nghi cung quy cùng với một chút việc làm ngầm ngầm xấu xa, về phần vị Tam tiểu thư này hình như là không có nhắc tới.

Ở thời điểm nàng đi vào cũng đã quan sát rất kỹ vị Tam tiểu thư này rồi, phát hiện nàng cũng là một người có khả năng đào tạo thành người tài, tâm cơ có hơi nhỏ một chút, cũng không phải là người thâm trầm, đối với Liễu lão gia cũng không có mâu thuẫn gì.

Tiểu Thúy thấy vậy kinh hãi, ma ma này làm cho nàng không khỏi trợn tròn mắt, trong lòng vội muốn chết, lão gia đây là có ý gì? Chẳng lẽ muốn cho Tam tiểu thư vào cung? Vậy đại tiểu thư làm sao bây giờ?

Phu nhân và đại tiểu thư như thế nào còn chưa tới đây?

Những nha hoàn khác trong lòng hiện tại thì âm thầm kinh hãi, xem ra vị Tam tiểu thư này đã lọt vào mắt lão gia. Đại tiểu thư là rất ưu tú, nhưng Tam tiểu thư này cũng không kém, về phần ai được vào cung hiện tại nói không được vào cung là điều không đúng?

Phía dưới có một hai nha hoàn ý định đã bắt đầu lung lay.

Liễu Vi Dung cũng nhìn thấy thần sắc của những nha hoàn và từ kia, thừa dịp Liễu lão gia đối với nàng hết sức ấn tượng, cảm thấy nhanh một chút nên vào chủ đề mới được, nếu không chờ khi Liễu Trương Nhị trở lại hoặc Đại phu nhân chạy tới, thì sợ nói không được.

Nghĩ như vậy, tự nhiên là muốn lên đánh con rắn tồng vào đuôi xe, chỉ chỉ thư phòng chất đầy sách của Liễu Trương Nhị kia, mang theo một tia hâm mộ trong giọng nói nói: “Phụ thân, nữ nhi nhìn thấy nơi này của tỷ tỷ có rất nhiều sách, hơn nữa cảm kỳ thư họa đều có, nhất định là một tài nữ, nữ nhi tuổi cũng không còn nhỏ, nhưng là chưa có cơ hội học tập gì, chỉ có cùng với một ma ma biết chữ đã cáo lão về quê học tập hơn một năm, chữ biết cũng không nhiều, hôm nay sắp đến ngày tuyển tú, vô luận có thể trúng cử hay không, sợ là không có cơ hội...”

Giọng nói mang theo mắt mắt cùng chán nản.

Lời nói này vừa ra, trong nhà nhàn nhàn cùng bà tử hơi biến sắc, đây chính là đánh trên mặt đại phu nhân một đấm a.

Về phần gã sai vặt bên cạnh Liễu lão gia gương mặt đã sớm kinh ngạc, về phần Cao ma ma, chuyện thường thấy trong cung nên cũng không nhúc nhích.

Liễu Vi Dung âm thầm cười lạnh, nàng nói cũng không phải nói láo, Trương thị này chính là làm như vậy.

Liễu lão gia nhìn thấy trên mặt nàng hâm mộ cùng mắt mát không giống như là giả, không khỏi nhớ tới Trương thị nói với hán Vi Dung không thích đi học nữ công gia chánh, năm lần bảy lượt trốn học, nói mấy lần cũng không nghe, còn không bằng lòng gặp người lạ.

Nghe nhiều, liền làm cho hán đối với nữ nhi không cầu đi lên này, tính tính nhát gan bỏ qua, hôm nay xem ra, cũng là Trương thị muốn phá hủy nữ nhi này.

Nhắm mắt lại, trên mặt hán bỗng dưng mang theo một tầng tức giận.

Còn muốn nói nữ nhi này hai ngày trước không hiểu tại sao chết chìm, còn có điểm nào không hiểu, đối với sự tín nhiệm Trương thị nhanh chóng giảm xuống, thiếu chút nữa xuống đến bằng không.

“Con có ý định này ngược lại hiếm có, như thế này đi, mười ngày còn lại này, con trừ thời gian cùng Cao ma ma học tập bên ngoài, phụ thân sẽ vì con tìm một nữ phụ tử, có thể học bao nhiêu thì học bấy nhiêu.”

“Còn có, viện của con quá mức vắng vẻ, cũng không cần ở, Triệu Toàn Bộ, cho hạ nhân dọn dẹp một cái Lan Phương uyển, cho Tam tiểu thư ở!”

Lan Phương uyển chính là cái nhà gần với viện của Liễu Tương Nhã.

“Phụ thân, không cần phiền như vậy đâu, con cùng với đại tỷ nói, mười ngày này ở chung với đại tỷ...” Liễu Vi Dung ngoài mặt có chút muốn nói lại thôi, tiếp tục lắc đầu cự tuyệt, nói gọn, ở một cái nhà đơn độc, nguy hiểm rất lớn.

Liễu lão gia thấy nàng cự tuyệt, đầu tiên là không vui, tiếp theo là hai tròng mắt nhíu lại xem ra nữ nhi này cũng không đơn giản.

Cùng Liễu Vi Dung nói chuyện, liền lấy cớ cùng nàng nói, để cho nhàn nhàn mang theo Cao ma ma đi đến nơi ở, lại vung tay đem tất cả nhàn nhàn cùng bà tử ra ngoài, để cho Triệu Toàn Bộ canh cửa ở ngoài.

Sau khi chờ tất cả mọi người rời đi, trong nhà chỉ còn lại hai cha con.

“Nói đi, con rốt cuộc có chuyện gì muốn nói với cha!”

“Phụ thân, nữ nhi muốn ngài đem Tiểu Thúy điều đi nơi khác, không ở bên cạnh con...” Liễu Vi Dung cúi đầu, nhỏ giọng thỉnh cầu.

“Nguyên nhân!”

Liễu Vi Dung cắn răng đem chuyện Tiểu Thúy muốn hại chết nàng nói ra, còn nói nàng tình cờ nghe được Đại phu nhân muốn nàng sau khi không được chọn sẽ đem gả cho một người bị “bệnh đường sinh dục” “người sắp chết, trong lúc đó còn ám chỉ chuyện nàng bị chết chìm cùng Đại phu nhân có liên quan, cùng với nguyên do nàng muốn ở lại nơi ở này của Liễu Tương Nhã, cuối cùng còn nghĩ nói chuyện hản độc báo cho Liễu lão gia.

Liễu lão gia nghe xong, cũng không nhìn được tức giận trong lòng nữa, tức giận đem chén trà trên bàn ném xuống, liền nghe phanh một tiếng, chén trà rơi xuống đất, rớt một cái vỡ vụn.

“Con nói tất cả đều là thật?”

“Tuyệt không nửa câu nói dối, xin phụ thân minh xét, nữ nhi đầu tiên không biết cơm canh có vấn đề, bắt quá vị kia âm thầm dạy nữ nhi cùng Tiền ma ma cũng từng là ma ma trong cung, tình thông một chút y thuật, giấu giếm thân phận ở trong phủ làm một bà tử thô sử, bởi vì cùng với nữ nhi hợp ý, liền len lén dạy cho nữ nhi...”

“Hai năm trước, nữ nhi đến... Thời điểm tháng sáu xảy ra chuyện, đau bụng khó chịu, Tiền ma ma biết tình huống không đúng, chẩn mạch cho nữ nhi, mới biết, thì ra nữ nhi là trúng hản độc, tình huống đã rất nghiêm trọng, thật may có thể cứu vãn, cộng thêm mẹ có thuốc bí truyền, âm thầm ăn gần một năm thuốc, mới trừ đi được hản độc trong cơ thể...”

“Phụ thân không tin có thể phái người đến tìm Tiền ma ma chứng thực, theo những lời nữ nhi đều là thật!”

Liễu Vi Dung nói đến phần sau thì lệ rơi đầy mặt, cảm thấy bản thân mình còn có hi vọng, còn có vì thân thể nguyên chủ này.

Liễu lão gia hiện tại tức đến cả người phát run, đối với lời chân thành của Liễu Vi Dung, trong lòng đối với Trương thị ác độc không dứt thì cảm thấy trái tim băng giá, đối với nữ nhi càng thêm áy náy, tiến lên đem nữ nhi ôm vào trong ngực, yêu thương vuốt đầu nàng.

“Đều là cha vô năng, để cho con ta phải chịu khổ!”

“Phụ thân! “

“ Con yên tâm, Tiểu Thúy nha đầu phản bội này cha nhất định sẽ xử lý thật tốt, đem một nha đầu có thể tin tưởng cho con.”

“ Con bây giờ cùng với Trương Nhã cùng nhau ở chung một chỗ, mười ngày sau tuyển tú, con cứ cố hết sức là được, có thể được tuyển vào cung tự nhiên tốt, không được cha nhất định sẽ tìm cho con một đám môn đăng hộ đối.”

Về phần Trương thị, nếu không phải nhìn thấy ở thư viện con trai trưởng cùng đại nữ nhi thông tuệ lanh lợi, hẳn chắc chắn đem phụ nhân độc ác này hừ.

“ Đa tạ phụ thân!”

Có thể xử lý Tiểu Thúy gieo họa, nàng đã rất hài lòng, về phần Trương thị nàng cũng không nhận ra phụ thân sẽ vì nàng là nữ nhi bình thường mà bỏ rơi nữ nhân kia.

Cùng lão gia nói một hồi, liền nghe bên ngoài truyền đến thanh âm Triệu Toàn Bộ.

Nguyên lai là Đại phu nhân cùng Trương Nhã tới.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Ở Hậu Cung Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Thời gian chờ ngày tuyển tú

Ads Editor: Sunny Boo

Liễu Vi Dung nghe Triệu Toàn Bộ nói đại phu nhân cùng Trương Nhã đến, âm thầm vui mừng kêu bọn họ đến không đúng lúc, nàng cùng với Liễu lão gia nói một phen thật giả đều có, không sợ hấn đi kiểm chứng, về phần nàng tình thông y thuật gì đó, kiểm tra hàn độc trong cơ thể nàng đã được những bài thuốc bí truyền không có thật kia là xong.

Tiền mama hiện tại sợ là đã qua đời, từ trí nhớ của nguyên thân được biết, Tiền ma ma sở dĩ ly khai Liễu phu là bởi vì thân thể này chính là không thể chống đỡ được nữa, muốn thời gian còn lại đến với ông bà nơi tuổi vàng.

Nghĩ như vậy, Liễu phu nhân cùng Liễu Trương Nhã đã mang theo một đám nha hoàn cùng bà từ tiền vào.

Liễu phu nhân thoát nhìn da mặt ước chừng ba mươi, bảo dưỡng rất tốt, dung mạo xinh đẹp, trên người mặc một bộ quần áo màu tím nhạt, phía trên vai dùng dây màu bạc như những bông hoa đăng, phía dưới chân tơ tằm quần quanh, khi bước đi nhìn giống như hai hàng nước chảy, càng gọi lên vòng eo thon thả của nàng, dáng người Linh Lung, một chút đều không giống với nữ nhân đã gần bốn mươi tuổi.

Vừa tiến đến, liền cười khanh khách, tiêu sái đến trước mặt Liễu lão gia :” Lão gia, người đã về...”.

“ Ừ!” Liễu lão gia lãnh đạm trả lời.

Đối với dáng vẻ lãnh đạm của Liễu lão gia làm cho trong lòng Trương thị một trận hồi hộp.

Liễu Trương Nhã không chú ý tới dáng vẻ Trương thị khác thường, cao hứng tiến lên lay lay cánh tay Liễu lão gia, trên mặt chờ mong hỏi:” Cha, ngài đến nơi này của nữ nhi, có phải hay không đã mời được ma ma mới từ trong cung ra?”

“ Ừ, ngày mai con cùng Vi Dung bắt đầu theo Cao ma ma học tập cho thật tốt, biết không?” Liễu lão gia thần sắc có chút hòa hoãn, cẩn thận dặn dò nàng.

“ Nữ nhi biết, cha, nữ nhi sẽ không làm người thất vọng !” Liễu Trương Nhã nâng khuôn mặt lên cùng một nụ cười sáng lạn, khéo léo đảm bảo.

Liễu lão gia thấy vậy cũng hài lòng gật đầu.

Trương thị cả kinh, lão gia đây là để cho Trương Nhã cùng với nữ nhi của tiện nhân kia cùng nhau học tập? Cao ma ma này, nhưng là người từ trong cung ra, vốn là nàng muốn đem Liễu Vi Dung trở thành đứa con cũng không hiểu, cái gì cũng không biết, trở thành một đứa ngu ngốc, dĩ nhiên là cái gì cũng không muốn cho nàng học.

Vậy mà lại ngoài ý muốn của nàng, để cho nàng lên lên đi theo kẻ nô bộc biết chữ, mặc dù không nhiều lắm, nhưng nhìn vào biểu hiện của nàng có thể thấy thay đổi này không thể không nói là lớn, đáng hận chính là lão gia đã lên tiếng, nàng không thể cự tuyệt được.

“ Nữ nhi xin ra mắt mẫu thân!” Liễu Vi Dung mi mắt rũ xuống, hướng Trương thị phúc thân, nghe Liễu Trương Nhã thân mật gọi một tiếng “cha”, cùng với

lão gia hòa thuận vui vẻ mà nói chuyện với nhau,thế nhưng nguyên thân này chỉ có thể cung kính gọi “phụ thân”, người ngoài tự nhiên vừa xem liền hiểu ngay.

Nhớ trong tiểu thuyết từng nói qua, Liễu Trương Nhã năm mười tuổi đến Trương Quốc tự xem số mạng, sau khi trở lại, Liễu lão gia cùng Trương thị đều hết sức bồi dưỡng nữ nhi này, không có ai biết nguyên nhân tại sao, đáng tiếc với quan ngũ phẩm của Liễu lão gia rất khó có thể mời được ma ma từ trong cung ra ngoài dạy.

“Mệnh cách quý không thể nói...”

Liễu Vi Dung âm thầm lặp lại, nhớ tới nàng ban đầu xem tiểu thuyết cung đấu kia cũng bởi vì nữ chủ này khác với những nữ chúa trong tiểu thuyết khác,bởi vì nàng ngay từ khi mới bắt đầu thì đã không phải người lương thiện gì.

Sẽ không để cho người thấy bận tâm

Mà nguyên thân thân thể này cùng với Nhị tiểu thư đã chết đi kia chính là do vị đại tiểu thư này cùng với Trương thị sai khiến bọn hạ nhân hạ thuốc độc, là Liễu Trương Nhã sau khi tiến cung đã cùng với chiến trường này khảo nghiệm người bằng cách này.

Nếu như nàng không có xuyên qua, không có trở thành cái Liễu Vi Dung đầy bi kịch này,có lẽ nàng sẽ thích cùng thưởng thức cô gái Liễu Trương Nhã kiên quyết lại lòng dạ độc ác này.

Ở cổ đại, người thiện lương hay sống không lâu.

Đáng tiếc không có nếu như.

Trương thị từ ái yêu thương hết mực đem bàn tay nhỏ bé của Liễu Vi Dung kéo qua vỗ một cái, niềm nở hỏi han ân cần :” Xem khí sắc của người, cũng biết thân thể đã tốt lên rồi, ta cũng yên tâm, nghe Trương Nhã nói người đang tính toán trước ngày tuyển tú cùng nàng ở chung một chỗ, người cùng Trương Nhã tình cảm thật tốt, ở cùng một chỗ ta cũng yên tâm”

“Đa tạ mẫu thân quan tâm!” Liễu Vi Dung ánh mắt rũ xuống, lông mi dài che dấu thần sắc ở đáy mắt, nói mấy câu cảm nhận khi rời đến viện này, Liễu Trương Nhã vừa cười vừa nói châm chọc mấy câu, cả gia đình hòa hợp êm ấm, nói cười thật là vui vẻ hòa thuận.

Liễu lão gia ở một bên nhìn Trương thị mang theo ánh mắt không thể tra xét kỹ càng, Trương thị cùng Vi Dung sau khi vừa diễn xong một vở mẹ con, bắt đầu quan tâm đến vị Cao ma ma vừa mới tới kia.

“Lão gia, chúng ta chỉ là mở ra một phần tiền bạc, Cao ma ma chịu dạy cho Vi Dung nữa hay sao?” Trương thị tay nắm chặt nắm đấm, mặt mang nụ cười hỏi.

Liễu lão gia liếc nàng một cái, trong lòng đối với nàng vô cùng thất vọng, nụ cười mang theo vài nét lạnh nhạt.

“Ừ, nàng mới vừa ra mắt Vi Dung, cũng đồng ý! “

“Xem ra Vi Dung cũng là có cái phúc !” Trương thị vốn là nụ cười sáng lạng nhất thời bị đông cứng lại một cái, hai tay gắt gao nắm chặt lấy nhau thành một quyền, một lát sau mới khôi phục lại bình thường.

“Cũng không phải sao, con còn nghĩ đến nếu như cha mời ma ma từ trong cung ra, thế nào cũng sẽ lôi kéo Tam muội muội cùng nhau học tập đây, lần này không cần phải lo lắng nữa, thật sự là tốt quá rồi !” Liễu Trương Nhã dịu dàng cười, ôm Liễu lão gia làm nũng nói.

Nói xong lại quay ra kéo tay Liễu Vi Dung, trên khuôn mặt thanh lệ đều là thần sắc vui mừng, giọng nói hết sức chân thành:” Tam muội, chúng ta hiện tại ở cùng một chỗ, lại cùng nhau theo một ma ma học tập, nếu là cùng nhau được chọn vào cung thì tốt, sau này còn có thể chiếu cố lẫn nhau.

“Tỷ tỷ nói rất đúng! Bất quá tỷ tỷ nhất định có thể vào cung, muội sao, là không có hi vọng gì...”Liễu Vi Dung trong lòng trả lời ghét nàng muốn chết, nhưng là không được nói ra,cùng nàng cùng nhau diễn trò.

“Nói càn, chúng ta là tỷ muội nhất định có thể vào cung!” Liễu Trương Nhã cố làm ra vẻ mặt tức giận sẵn giọng nói.

Nhìn các nàng một màn tỷ muội tình thâm, Liễu lão gia hài lòng gật đầu.

Mặc dù đối với Trương thị thất vọng, trái tim băng giá, bất quá nhìn thấy hai nữ nhi có thể sống chung một chỗ, hẳn cũng cảm thấy vui mừng.

Trương thị cũng âm thầm đối với biểu hiện của Liễu Trương Nhã bày tỏ hài lòng.

Sau, Liễu lão gia cùng với Trương thị có việc rời đi, còn lại hai chị em ở trong phòng cười cười nói nói.

Thời điểm trạng vạng, Trương thị sai người làm đưa đến khuê phòng Liễu Trương Nhã một cái giường lớn, dùng bình phong tách ra làm hai, Liễu Vi Dung lần này cũng có thể thở phào nhẹ nhõm.

Nàng thật ra cũng không muốn cùng Liễu Trương Nhã ngủ chung một giường.

Dù sao hôm nay Liễu lão gia đối với nàng đã tăng thêm bảo vệ, không sợ Trương thị âm thầm ra tay.

Tiếp xúc mấy ngày, Liễu Vi Dung phần lớn thời gian đều theo Cao ma ma học tập kiến thức để sinh tồn ở hậu cung, còn chia ra một chút thời gian cùng nữ phụ từ học tập viết chữ, học rất nghiêm túc.

Nói thật, nàng không nghĩ tới mình sẽ trở thành mù chữ, trừ trí nhớ trong đầu nữ chủ, bên ngoài chữ nàng thật không biết nhiều lắm.

Mỗi ngày trôi qua hết sức phong phú.

Một điều làm cho Liễu Vi Dung kinh ngạc chính là, tiến bộ của Liễu Tương Nhã, gần mười ngày học tập, quanh thân nàng đã xảy ra biến hóa rất lớn, càng trở nên trầm ổn, thông dong hơn.

Đi theo Cao ma ma học tập gần mười ngày, cộng thêm biểu hiện xuất sắc của Liễu Tương Nhã, nàng đối với vào cung làm nữ nhân của hoàng đế có chút sợ hãi, hoàng cung thật không phải là nơi dành cho người bình thường ngây ngô, lấy tính tình của nàng, đoán chừng rất khó thích ứng với cách sinh tồn trong thâm cung.

Cộng thêm bên người không có người trung thành có thể tin tưởng được, coi như bây giờ đối với nàng trung thành, sau này ở lợi ích to lớn hoặc dưới sự uy hiếp có thể giữ vững được sự trung thành sao?

Ngày mai sẽ phải vào cung bắt đầu tuyển tú, cách bình phong đối diện Liễu Tương Nhã ở trên giường đang ngủ hết sức an ổn, Liễu Vi Dung trần trọc trở mình, không thể ngủ được.

“ Vào cung đình sâu như biển, tựa hồ là dùng cả đời để đánh cược, quá nặng!”

Buổi tối khi ngủ, Liễu Vi Dung trong đầu đột nhiên hiện lên câu nói này.

Có lẽ có thể không vào cung... Dù sao nàng có một linh tuyến tùy thân không gian không đúng sao? Mấy ngày nay nàng len lén mấy lần vào không gian uống nước suối, hiện tại da thịt nàng đã béo mập xinh đẹp vô cùng, Liễu Tương Nhã còn len lút dò xét nàng có cái gì bí truyền đây.

Cộng thêm Liễu lão gia không phải là đáp ứng nàng nếu nàng không được chọn sẽ chọn cho nàng một hôn sự tốt sao?

Liễu lão gia đối với nữ nhi là đang rất áy náy đây!

Cái ý nghĩ này vừa ra giống như quân quýt lan ra, đáng tiếc nàng hiện tại không biết Trương thị cùng Tương Nhã đã âm thầm hành động, nàng vào cung là chuyện chắc như đinh đóng cột.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Ở Hậu Cung Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Thái giám tổng quản khiếp sợ

Ads Editor: Sunny Boo

Đại Kiền triều Thụy Khánh lịch nguyên niên ngày 1 tháng 6.

Năm nay là năm thứ nhất tân hoàng đế lên ngôi tuyển tú, các quan viên từ Lục phẩm trở lên có tú nữ tất cả đều tề tựu đầy đủ ở kinh thành, Liễu phủ do ở kinh thành nên không cần giống như các tú nữ của các quan viên khác, thật sớm đã từ nhà lên đường, trước chọn tú một ngày đã ở kinh thành.

Hôm nay trời chưa sáng mà Liễu phủ đã một mảnh đèn sáng rõ.

Liễu Vi Dung đã thức dậy từ sớm, nha hoàn Bạch Liên tay chân lạnh lẽo đã giúp nàng chải tóc, thay xiêm y, đang ở trong nhà chờ Liễu Tương Nhã chưa trang điểm xong.

Bạch Liên là do Liễu lão gia cố ý cấp cho nàng, không phải là người của Trương thị, thời điểm lúc Liễu lão gia mang nha hoàn Bạch Liên cho nàng, trên mặt Trương thị có thể nói là biểu cảm trên mặt rất đặc sắc, kinh ngạc đan xen không dám tin vào chuyện này.

Mặc dù nàng không biết Bạch Liên có cái gì hơn người, nhưng nàng hiểu, nha hoàn Bạch Liên này không đơn giản.

Đoán chừng là cùng với nha hoàn Bích Thủy bên cạnh Liễu Tương Nhã đều là tỉ mỉ bồi dưỡng.

Xem ra trong vòng mười ngày Liễu lão gia đã xác định những lời nàng nói đều là lời nói thật, cho dù không có Tiền ma ma làm chứng, đừng quên, trong

phủ còn có một thứ xuất Tử tiểu thư, năm nay mới tám tuổi, nhưng mà trong cơ thể đã bắt đầu từ từ tích lũy hàn độc rồi.

Chuyện duy nhất đáng tiếc là, địa vị của Trương thị vẫn vững chắc như cũ, cũng bởi vì con cái do Trương thị sinh ra đều là những người hết sức xuất sắc, coi như Trương thị dù tàn nhẫn như thế nào, giả hiền dụ như thế nào, Liễu lão gia cũng sẽ không làm cho nàng mất thể diện.

“Tam muội, đi thôi!” Liễu Trương Nhã chính là là lướt Sinh Đình đi ra ngoài, phấn mông vì thi, lông mày đậm miêu(*) làm cho nàng dung nhan vốn là thuộc loại xuất sắc lại càng thêm xuất sắc.

“Tỷ tỷ thật đẹp!” Liễu Vi Dung đứng lên, đáy mắt thoáng qua một tia kinh ngạc, thật lòng tán thưởng một tiếng.

Chỉ là trong nội tâm lại hồ nghi không hiểu, chỉ là ngày đầu tiên khảo sát, chỉ là kiểm tra số tuổi, tình trạng thân thể, nhìn ngũ quan có đầy đủ hay không, nhìn có hay không còn trong trắng, cùng với thân thể có hay không mùi lạ, bệnh tật. Liễu Trương Nhã như thế nào phải mặc trang phục tỉ mỉ mỹ lệ như thế?

Không phải trong tiểu thuyết nói nàng thời điểm tuyển tú rất là khiêm tốn sao?

“Ba hoa, thời gian không còn sớm nữa rồi, chúng ta ra cửa nhanh một chút đi!” Liễu Trương Nhã mím môi cười khê, nhìn như trăm hoa đua nở, cực kỳ mỹ lệ, thấy Liễu Vi Dung chỉ là mặc một thân quần áo lụa mỏng đơn giản, thanh lịch, lại cài chỉ một cái trâm hoa, bộ dáng không sử dụng son phấn, ánh mắt nhanh chóng khê lướt qua.

“Ừ” Liễu Vi Dung gật đầu, mang theo Bạch Liên đi theo phía sau Liễu Trương Nhã đi ra cửa phòng.

Bên ngoài, Trương thị cùng lão gia và các di nương trong phủ đã ở cửa đợi rồi, đồng thời hai vị đại ca của nàng cũng đã ở đây và Tử muội năm nay tám tuổi.

Thấy hai người cùng ở cửa phòng đi ra, đặc biệt là thời điểm xem Liễu Trương Nhã, trong ánh mắt đều thoáng qua một tia kinh ngạc, cùng mang khuôn mặt tươi cười tiến lên đón, Trương thị hải lòng với nữ nhi xuất sắc của mình đem nữ nhi của tiện nhân kia hung hăng đè lại.

Liễu lão gia đầu tiên là miễn cưỡng mở miệng nói mấy câu, Trương thị thì không ngừng dận dò Liễu Trương Nhã, Liễu Vi Dung lễ phép gật đầu với hai người đang ở một bên làm người đầu gối.

Rất nhanh, Nội vụ phủ phái xe ngựa đến, Liễu Trương Nhã cùng Vi Dung hai người mỗi người ngồi một chiếc xe ngựa rồi đi Liễu phủ.

Ước chừng nửa canh giờ sau, xe ngựa bắt đầu tiến vào hoàng cung, thời điểm Liễu Vi Dung nhất thời hiếu kỳ, len lén vén rèm xe ngựa lên một chút, liền đập vào mắt là xanh vàng rực rỡ, quanh co nguy nga Hoàng Kim Ốc.

Xuống xe ngựa trước cửa cung, ngồi lên kiệu, lại đi một đoạn đường, rốt cuộc dừng ở Cẩm Tú điện.

“Hai vị cô nương, đã đến Cẩm Tú điện!”

Liễu Trương Nhã dẫn đầu xuống kiệu, thưởng cho mấy người hầu, Liễu Vi Dung theo sát phía sau, cũng ra ý bảo Bạch Liên thưởng cho thái giám khiêng kiệu, sau đó liền đi theo phía sau Liễu Trương Nhã vào Cẩm Tú điện.

Cẩm Tú điện hiện tại đã chật ních, bên trong là tú nữ đãi tuyển, Hoa Y tán hương, dao động ngọc nhanh chóng, các trang phục diễm lệ phi phàm.

Liễu Trương Nhã cùng Vi Dung hai người một bước cùng đi vào đại điện, liền được nghênh đón bằng rất nhiều ánh mắt khác nhau, cơ hồ tất cả các ánh mắt đều ở trên người Liễu Trương Nhã, hâm mộ có, ghen tỵ có, Liễu Vi Dung thấy vậy thì không khỏi âm thầm cau mày.

Chính xác là Liễu Trương Nhã mặc dù không phải là mỹ nhân tuyệt sắc, nhưng cũng là gần gần như vậy rồi, cộng thêm cố ý mặc trang phục đẹp một phen làm cho cả người hào quang phát ra bốn phía, cơ hồ đem dung mạo các tú nữ trong điện lu mờ, không làm cho người khác ghen tỵ mới là lạ.

Lúc này mới chỉ là sơ tuyển, có cần thiết làm như thế sao?

Chẳng lẽ nàng không sợ ở vòng thi thứ hai bị các vị phi tần kia gian lận quét xuống hay sao?

Hay là bởi vì nàng là nữ chủ, có Bàn Tay Vàng lớn mạnh, liền biết nhất định sẽ vào cung?

Liễu Vi Dung không hiểu ra sao, cẩn thận hồi tưởng nội dung bản cung đầu tiểu thuyết kia mà mình đã đọc, trận tuyển tú này Liễu Trương Nhã nên hết sức khiêm tốn che giấu dung mạo của mình khi vào cung mới đúng, tại sao có thể như vậy?

Nàng đoán hồi lâu, cũng không đoán ra được nguyên do tại sao.

Nàng căn bản không biết, bởi vì cái ý niệm cho nàng ra khỏi bên ngoài này, Trương thị cùng Trương Nhã đã âm thầm thương lượng biện pháp khác, tính toán đưa tới chú ý của người trong cung, mượn từ tay hấn mà đạt tới mục đích.

Sơ tuyển là do Tổng Quản Thái Giám cùng Thái hậu và ma ma quân sự kiểm tra, phi tần khác căn bản là không có cách nào gian lận, qua sơ tuyển, tiến vào vòng thứ hai là tỷ thí tài nghệ, do hoàng hậu, vị phi tần họ Cao ra mặt quyết định.

Vòng cuối cùng tuyển tú là do Thái hậu, hoàng thượng cùng với hoàng hậu tuyển định.

Liễu Vi Dung sớm đã không còn ý niệm vào cung, chỉ là nàng vẫn là có ý định chọn thời điểm ở vòng thứ ba đem bằng hiệu đặt xuống, như vậy lợi thế của nàng mới lớn hơn.

Ở thời không cổ đại, còn là một đẳng cấp cổ đại thâm nghiêm, những thứ kia là cái gọi là nữ xuyên qua cảm giác ưu việt sẽ chỉ làm nàng chết nhanh hơn, có tùy thân không gian thì như thế nào, còn có thể ở bên trong tránh cả đời hay sao?

Càng đừng nói gì tới không lấy chồng, từ Cao ma ma biết được, triều đại này đối với chế độ hôn nhân vô cùng hà khắc, con gái qua 20 chưa gả, đều bị triều đình cưỡng chế chỉ hôn.

Nhớ tới thời điểm nàng biết được cái chế độ này, thiếu chút nữa là đem tác giả của quyển tiểu thuyết cung đấu này mắng chết, cái chế độ rách gì thế.

Cho nên chỉ có tuân thủ quy tắc triều đại này, mới có thể sống càng tốt.

Nàng hiện tại rất bội phục Liễu Tương Nhã, dám ở thời điểm sơ tuyển mà đứng đầu, những thiên kim tiểu thư cao quý bên cạnh, cũng bu đầy người, nói chuyện cười đùa, thần sắc mang theo một chút kiêu ngạo, tựa hồ không có suy nghĩ, cũng là hoàn toàn xứng đáng làm tú nữ rồi.

Họ ghen tỵ cùng khinh thường Liễu Tương Nhã, chỉ là họ không dám làm hành động gì, Thái hậu cùng với ma ma và Tổng Quản Thái giám giúp đỡ đắc lực cho tân hoàng đang nhìn đấy.

Bởi vì Liễu lão gia chỉ là quan viên ngũ phẩm, hai người bọn họ xếp hạng ở vị trí giữa.

Chờ tất cả tú nữ cùng xếp thành một hàng, tiểu thái giám cầm danh sách ra ngoài điểm danh, năm người một tổ vào Thiên Điện kiểm tra.

Khéo chính là Liễu Tương Nhã cùng Vi Dung là một tổ, gia thế của tú nữ cũng đều là một dạng, đều là nữ nhi của quan viên ngũ phẩm.

Theo thái giám trước mặt đi vào Thiên điện, đi vào, liền thấy bên trong dùng bình phong ngăn ra thành năm gian, bên trong mơ hồ có thể nhìn thấy bóng dáng năm ma ma ngồi ở ngoài kia.

Xem ra chính là ma ma phụ trách kiểm tra.

Bên cạnh thái hậu, ma ma quản sự cùng tổng quản thái giám đang ngồi ở trước mặt năm tám bình phong, ngăn chặn việc có thể gian lận.

Thấy các nàng đi vào, tổng quản thái giám cầm danh sách đồng thời vừa điểm danh, sau đó nhường đường cho các nàng vào kiểm tra.

Liễu Vi Dung chú ý thấy, tổng quản thái giám đọc tới tên của Liễu Tương Nhã, dừng lại một chút, ngay sau đó ưu nhã thông dong liếc một cái, ngậm mím cười với Liễu Tương Nhã, đáy mắt thoáng qua khiếp sợ, mặc dù rất nhanh chợt lóe rồi biến mất nhưng Liễu Vi Dung lại thấy được.

Càng làm cho nàng thêm mê hoặc.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Ở Hậu Cung Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Hoàng đế quyết định

Ads Editor : Sunny Boo

Sau đó tổng quản thái giám mời Liễu Tương Nhã mà bỏ qua người thứ tư.

Quan trọng nhất trong tuyển tú nữ là điểm danh, cho nên đang lúc lại bỏ qua người thứ tư, chẳng lẽ còn có cái gì mờ ám không được phép biết?

Liễu Vi Dung thấp thỏm không dứt.

Tất cả cảm thấy lần tuyển tú này dường như không đơn giản.

Thời điểm sơ tuyển nhân số không hề nghiêm khắc như thế.

Ngay sau đó đến lượt Liễu Vi Dung, tổng quản thái giám cũng hơi liếc nàng một cái liền cúi đầu dừng một chút, để cho nàng tiến vào tiểu gian cuối cùng.

Đi vào liền bị ma ma bên trong lệnh cởi quần áo.

Suy đoán bên ngoài cái bình phong mơ mơ hồ hồ này, Liễu Vi Dung có chút không được tự nhiên đem xiêm y cởi ra hết, thân hình trở nên lung linh mềm mại lập tức hiện ra trước mặt ma ma nghiêm túc này.

Ma ma bắt đầu lại từ đầu kiểm tra rất nghiêm khắc, hài lòng với việc trên người nàng không có mùi vị son phấn, rất sạch sẽ, thanh nhã, vừa kinh ngạc với vị bằng cơ ngọc cốt này, không chỉ như thế, còn mơ hồ ngửi thấy trên người nàng vô cùng nhạt, mùi thơm ngát nhàn nhạt.

Ngũ quan xinh đẹp tuyệt trần, mặc dù không phải là tuyệt mỹ, thế nhưng một thân da thịt trong suốt béo mập tuyệt đối làm nàng tăng thêm không ít phân lượng, còn là mang hương một mỹ nhân.

Quan trọng là...nàng rất khỏe mạnh, ma ma quản sự này hiểu y thuật, sau khi kiểm tra xong, trong lòng vừa vui mừng lại phức tạp.

Hôm nay tân hoàng đế đã hai mươi tám tuổi, vẫn còn chưa có một hoàng tử, nàng là tâm phúc của Thái hậu, lấy được ý chỉ chính là vì hoàng thượng chọn lựa một cô gái thân thể khỏe mạnh vào cung.

Nàng kiểm tra nhiều tú nữ như vậy thì nàng là tú nữ trẻ trung khỏe mạnh nhất, trên người một chút tật xấu cũng không có, đã là rất khó có được.

“Có thể đem quần áo mặc vào!”

Ma ma kiểm tra bình thân nói một tiếng, sau đó bắt đầu viết ở bên giấy Tuyên Thanh cái gì đó, sau khi viết xong, dẫn Liễu Vi Dung ra khỏi tiểu cách gian, mang theo nàng ngồi chung một chỗ với Tổng quản thái giám trước mặt, đem kết quả kiểm tra đưa lên.

Ma ma quản sự vừa nhìn, đáy mắt che dấu kinh ngạc, thật sâu chăm chú nhìn vị tú nữ này, đáy mắt mang theo một tia hài lòng, Liễu Vi Dung doanh doanh(nhẹ nhàng) phúc thân.

“Ngươi thông qua!”

Ma ma quản sự vừa mở miệng, lập tức một cung nữ đến mang nàng qua hông cửa Thiên điện, vừa đi ra, liền nhìn thấy Bạch Liên đang chờ bên ngoài.

Liễu Tương Nhã cũng ở đây.

“Thật tốt quá, Tam muội cũng thông qua sơ tuyển!” Liễu Tương Nhã sắc mặt vui mừng, bộ dáng vì muội muội cao hứng, còn đi qua kéo cánh tay Liễu Vi Dung, thân mật cùng nhau đi theo cung nữ, Bích Thủy cùng Bạch Liên hai người từng bước lùi về phía sau đi theo.

Tú nữ thông qua sơ tuyển bị an bài trong hai hàng sương phòng ở Cẩm Tú điện gì đó, hai người một gian, trùng hợp chính là hai tỷ muội Liễu Tương Nhã cùng Liễu Vi Dung ở chung cùng một phòng.

Vào phòng, cung nữ dẫn đường phúc thân rồi xoay người rời đi.

Bích Thủy cùng Bạch Liên bắt đầu dọn dẹp phòng, sửa sang lại bọc quần áo.

Liễu Tương Nhã cùng Vi Dung ngồi ở bên cạnh bàn nói chuyện phiếm.

“Không nghĩ tới sơ tuyển nghiêm khắc như vậy! Tỷ mới để cho Bích Thủy đi hỏi thăm một chút mới biết, thì ra là vòng thứ nhất sơ tuyển phần lớn là xem thể trạng thân thể người không tốt, đã từ một đầu khác rồi đi...” Liễu Tương Nhã gương mặt thôn thôn, đồng thời lại may mắn không dứt, thời điểm ở nhà, mẫu thân liền đem thân thể của nàng điều dưỡng rất tốt.

Kiểm tra xong, vượt qua kiểm tra, nàng có thể để cho Bích Thủy đi nói chuyện cùng một tiểu thái giám, mới biết vòng thứ nhất sơ tuyển ma ma kiểm tra đều biết y thuật, cho nên vòng sơ tuyển này loại bỏ không ít người xuống, cùng Cao ma ma nói không có một chút giống nhau.

Bất quá nàng rất nhanh đoán được nguyên nhân, tân hoàng đế tuổi trẻ tài cao, nhưng không có một hoàng tử, chỉ có hai Tiểu công chúa.

Cho nên hần nhất định phải vào cung, tranh thủ sinh ra một con trai lớn.

Trải qua tối nay, nhất định bản đăng kí lấy số gốc kia sẽ ở chỗ hoàng thượng, chuyện nàng vào cung là như đinh đóng cột.

Đồng thời trong lòng nàng cũng rất nghi ngờ, Tam muội làm sao có thể vượt qua sơ tuyển?

Nàng không phải là trong cơ thể có hàn độc, không thể sinh con sao?

Chẳng lẽ ma ma kiểm tra đó không có kiểm tra biểu hiện bên ngoài?

Còn là mẫu thân lấy được bí truyền đã thất truyền quá bí ẩn, ngay cả ma am tinh thông y thuật cũng không tra ra được?

Nàng cũng là hiểu y thuật, thời điểm vừa kéo cánh tay của nàng, không tự chủ từng quẹt nhẹ lên cổ tay nàng, cũng không có tra ra cái gì khác thường, nhưng là mỗi lần nàng cũng thấy nàng ăn thêm những thứ kia tăng thêm “Liêu” trong đồ ăn...

Không thể nghĩ ra được, không thể làm gì khác hơn là đem việc này để xuống.

“Đúng vậy a, muội cũng không có nghĩ tới!” Liễu Vi Dung cười phụ họa, chẳng qua là vui vẻ lại không vừa mắt.

Nguyên lai là kiểm tra tình huống thể trạng thân thể thật may nàng có không gian linh tuyến, bằng không, vòng thứ nhất sơ tuyến đã bị loại xuống, cuộc sống về sau có thể nghĩ.

Liễu Tương Nhã gật đầu, cười thử dò xét một câu: “Tam muội, thời điểm muội kiểm tra, ma ma cũng làm cái gì?”

“Cũng không có gì, chính là coi bỏ quần áo, kiểm tra từ đầu đến chân một lần!” Chuyện ma ma cố ý xẹt qua đề cổ tay nàng một lần.

“Cứ như vậy?” Liễu Tương Nhã đầy mắt xẹt qua một tia thất vọng.

“Đúng vậy a, chẳng lẽ thời điểm tỷ tỷ kiểm tra không phải như vậy?”

“Ta cũng giống vậy!”

“Ai nha, đứng hơn nửa ngày, nhưng là rất mệt mỏi, tỷ tỷ người có mệt không? Trong lời nói mệt mỏi, chúng ta liền nghỉ ngơi một chút đi!” Liễu Vi Dung không muốn nói thêm cái gì nữa, liền lấy có mệt mỏi, tránh cho Liễu Tương Nhã thử dò xét.

Liễu Tương Nhã không thể làm gì khác hơn là gật đầu.

Thời gian một ngày rất nhanh liền qua, tú nữ sơ tuyến mới hạ xuống màn che.

Tham gia chọn tuyển tú nữ hơn ngàn người, thông qua sơ tuyến tú nữ chỉ còn chưa đủ một trăm người.

Cái kết quả này làm không ít người kinh hãi.

.....

Buổi tối, Tử Thần điện.

Đương kim hoàng đế Mộ Dung Triệt đang dựa đầu vui trong đồng công vụ nhiều như núi.

Kể từ khi hắc lên ngôi tới nay đã ba tháng, vội vàng thu dọn cục diện rối rắm của tiền đế lưu lại, cơ hồ không có cơ hội để thở.

Hậu cung càng không mấy lần đi qua, trừ bên ngoài xuất thân hoàng hậu cao nhất, phụ thân là Tĩnh Tàn đang là quan viên nhị phẩm, phong tước là chuyên đương nhiên, mà cung tần phụ thân chẳng qua là một cái đại quan tam phẩm, bởi vì nàng sinh hạ một Tiểu công chúa mới được phong tước, những người thường còn lại không cần phải nói, đều là nữ nhi của quan nhỏ năm sáu phẩm.

Hai Tiểu công chúa một là do Hoàng hậu sinh, một là do cung tần sinh.

Có thể nói trong lịch đại Đại Kiền Triều thì trong hoàng đế mới lên ngôi nữ nhân là ít nhất, có thể nói Mộ Dung Triệt có thể lên ngôi là vì sau lưng trừ thế lực gia tộc không lồ của Thái hậu, còn có lực mạnh gia tộc của Hoàng hậu ủng hộ.

Một tay là võ tướng cầm trọng binh, một là thủ khoa văn thân trong triều.

Lúc này, bận rộn cả ngày Tổng quản thái giám mang một xấp tài liệu tú nữ tiến vào,

Mộ Dung Triệt nghe được tiếng vang, hạ bút trong tay, ngẩng đầu lên, trên khuôn mặt trẻ tuổi anh tuấn lộ ra vẻ mệt mỏi, ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm người tiến vào.

Thấy là thái giám tâm phúc của hắc, nhàn nhạt hỏi một câu, trong thanh âm trầm thấp mang theo một tia trong trẻo lạnh lùng.

“Tiểu Lý Tử, hôm nay tình huống tuyển tú như thế nào?”

“Hồi bẩm hoàng thượng, bởi vì Thái hậu nương nương yêu cầu hết sức nghiêm khắc cho nên thông qua sơ tuyến, tú nữ chỉ có hơn một trăm người!” Thái giám tổng quản Tiểu Lý Tử cung kính trả lời, trong tay cầm tài liệu tú nữ thông qua sơ tuyến đặt lên án trên bàn.

“Ừ?” Đầy mắt Mộ Dung Triệt thoáng qua một tia kinh ngạc, ít như vậy?

Chuyện tuyển tú, hắc cũng giao cho Thái hậu cùng Hoàng hậu, Thái hậu thấy con cháu đang tàn lụi, liền cường điệu chọn cho hắc một cô gái thân thể khỏe mạnh, hắc là biết cái này, cũng không phản đối, bất quá vẫn là làm cho người ta lưu lại những nữ nhi trọng thân trong triều kia.

Về phần hoàng hậu, bởi vì có Thái hậu tham dự, chẳng qua là một bên phụ trợ, bất quá động tay động chân một chút vẫn là có thể,

Mộ Dung Triệt qua ánh nến liền đảo qua tài liệu tú nữ đã được sửa sang lại, phân ra làm hai phần, phần thứ nhất là nữ nhi nhất phẩm trong triều, còn có người của nhà Thái hậu.

Nhân số không nhiều lắm, chỉ có một cái.

Còn những người tú nữ này nhất định là bằng hiệu lưu lại, phân phong đều là phi vị cùng tần vị.

Mộ Dung Triệt trong lòng đã có tính toán.

Bộ phận thứ hai chính là sắp xếp theo thứ tự thân thể khỏe mạnh.

Tài liệu Liễu Vi Dung tất nhiên sẽ để ở trên cùng.

Đang là nữ nhi của quan viên ngũ phẩm? Mộ Dung Triệt hơi khiêu mi, xem ra mẫu thân thật là vì con cháu hấn quan tâm.

Đang nhìn đến tình huống thân thể khỏe mạnh kia một nhóm cực độ khỏe mạnh!

Mộ Dung Triệt con người bỗng dưng co rụt lại.

“Tiểu Lý Tử, ngày mai nói một chút cùng hoàng hậu! Người này nhất định lưu lại!” Hấn đã hai mươi tám tuổi, con cháu cũng có vấn đề không thể nói ra.

Thời điểm khi hấn là một hoàng tử, từng có ba nhi tử, nhưng cũng là bệnh tật, không có sống qua ba tuổi.

“Nô tài tuân chỉ!” Tiểu Lý Tử liếc mắt nhìn tên cái kia thật to ba chữ Liễu Vi Dung, trong lòng hừ sỏ.

Thật ra vòng thứ hai là tỷ thí tài nghệ chẳng qua là đi ngang qua cái sân khấu.

Vòng thứ ba cũng chính là cho hoàng thượng xem một chút dung mạo tú nữm trọng yếu nhất là vòng sơ tuyển.

Ngay sau đó nhìn mấy người, thể trạng khỏe mạnh đều bị Mộ Dung Triệt nói rõ lưu lại tám bảng.

Còn dư lại cũng không thấy thế nào, liền đem những tài liệu này giao cho Tiểu Lý Tử, để cho hấn mang đi cho Thái hậu.

Liễu Tương Nhã không có một chút nhất định lưu lại, có thể ở vòng thứ hai sẽ bị cung tần loại xuống.

Tiểu Lý Tử nghĩ đến năm năm trước nghe những thứ đó, cảm thấy nên cho hoàng thượng biết.

“Hoàng thượng có chuyện nô tài không biết có nên nói không...” Tiểu Lý Tử muốn nói lại thôi, cẩn thận mở miệng.

“Ừ? Chuyện gì?” Mộ Dung Triệt duệ mâu nhíu lại.

“Là về một tú nữ!”

Mộ Dung Triệt lệ mâu trầm xuống, lạnh giọng quát lớn nói: “Chuyện tú nữ, trừ trầm điểm danh lưu lại, những thứ khác Thái hậu cùng Hoàng hậu quyết định! Tiểu Lý Tử, người đã làm cho trẫm quá thất vọng!” Một thái giám tổng quản cho nên muốn làm tú nữ lưu lại.

Tiểu Lý Tử nghe vậy sắc mặt trắng bệch, “đông” một tiếng quỵ trên mặt đất, mồ hôi lạnh chảy ròng, run run rẩy rẩy giải thích: « Nô tài nói số mệnh tú nữ này không tầm thường, hôm nay nô tài thấy tên tuổi của nàng mới nhớ... »

Tiếp theo đem chuyện năm năm trước ở Tướng Quốc Tự nghe được một năm một mười nói ra.

Nói xong, Tiểu Lý Tử quỵ trên mặt đất thề: « Hoàng thượng, tất cả lời nô tài nói đều là thật, hoàng thượng có thể phái người đến Minh Viễn đại sư chứng thực.

« Tú nữ này tên gì? » Mộ Dung Triệt chấn động, Minh Viễn đại sư là cao tăng đắc đạo ở Tướng Quốc Tự, cực ít người làm cho ông ta xem mệnh, khi hấn lên tám tuổi thì cứu cứu len len dẫn hấn đi tìm Minh Viễn đại sư, lúc ấy hấn còn là một hoàng tử không được sủng ái, mẫu hậu lúc ấy còn bị biếm vào lãnh cung.

Khi đó thời điểm Minh Viễn đại sư nhìn thấy hấn, chỉ nói một câu: ngày khác nhưng địa vị sẽ lên Đại Bảo!

Nếu tú nữ đó có thể để cho Minh Viễn đại sư vì nàng xem mệnh, Tiểu Lý Tử nói tất nhiên là thật.

« Hồi bẩm hoàng thượng, nàng gọi là Liễu Tương Nhã! »

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Ở Hậu Cung Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Hoa văn(Đồ án)

Editor : S. Boo “ Tiểu Lý Tử, đem các loại tài liệu này cho Thái hậu cùng Hoàng hậu!” Cuối cùng, Mộ Dung Triệt quyết định đồng thời lưu lại hai tỷ muội Liễu Tương Nhã và Liễu Vi Dung.

Thà tin rằng là có còn hơn không, mặc kệ là như thế nào, Liễu Tương Nhã vào cung của hần cho thỏa đáng.

“Nô tài tuân chỉ!”

Tiểu Lý Tử đứng dậy, len lén lau mồ hôi lạnh trên trán, cầm tư liệu tú nữ rời Từ Thần điện đi.

Mộ Dung Triệt lười biếng tựa vào Long Ý, mắt nhắm lại không biết là suy nghĩ gì.

Hồi lâu, hần mới mở mắt ra, ánh sáng lạnh trong mắt hiện ra.

“Quý không thể nói? Thân mạng khí Phượng?”

Quý không thể nói? Dưới gầm trời này còn có người so với hần là người còn tôn quý hơn sao?

Thân mạng khí Phượng? Đây chẳng phải là muốn làm hoàng hậu? Mộ Dung Triệt nhếch miệng, lạnh lùng cười một tiếng.

Minh Viễn đại sư xem mệnh, chưa từng sai, hần thật muốn xem rốt cuộc Liễu Tương Nhã là cô gái như thế nào...

Nghe Tiểu Lý Tử nói, trong nhóm tú nữ vào cung này dung mạo của nàng là xuất sắc, xinh đẹp nhất.

Nếu như chỉ có vậy, hần nhất định thất vọng.

Bởi vì cái tên Liễu Vi Dung xuất hiện, Liễu Tương Nhã có thể thập nã cửu ôn trúng cử vào trong cung, thời điểm sơ tuyển đem danh tiếng lộ ra hết, làm cho Tổng Quân Thái giám Tiểu Lý Tử ở trước mặt hoàng đế nói ra chuyện số mạng của nàng, vốn là nàng lên làm Thái hậu, kết cục tiểu thuyết mới lộ ra ngoài, hôm nay thật sớm đã xuất hiện a.

Tất cả lại từ từ chuyển theo hướng không xác định.

Liễu Vi Dung lúc này không biết, dựa vào những tình tiết trong Bàn Tay Vàng đã không được nữa.

Ngày mai ở Cẩm Tú điện, Liễu Tương Nhã sẽ biểu hiện những tài nghệ gì cũng không biết, hành vi của nàng lần này, mặc dù nàng lọt vào trong mắt tân hoàng đế Mộ Dung Triệt, cũng đối với nàng phòng bị cùng nghi kỵ.

Hơn nữa trừ nàng, Tam muội muội của nàng cũng trúng tuyển.

Nàng trúng tuyển là nhờ Mộ Dung Triệt cúp sỏ có được số mệnh đặc biệt, Liễu Vi Dung là bởi vì thân thể khỏe mạnh nên lọt vào trong mắt Thái hậu.

Về phần Liễu Vi Dung, còn đang suy nghĩ ở vòng thứ hai lạc tuyển(rớt tuyển) sẽ về nhà ngủ một giấc thật ngon, dù sao nàng cũng là nữ otaku(chui trong nhà) thế kỷ hai mươi mốt, cầm ký thư họa , chín món nàng không biết tám món, còn có một chữ cũng không biết.

Chỉ còn mười ngày, nước đến chân mới nhảy, nàng cũng chỉ có thể miễn cưỡng khây một bản “ Tây Giang Nguyệt”. Khụ khụ, còn là kiểu tẩu điều kia... Cao ma ma sau nhiều lần cải chính không có kết quả, liền buông tha nàng rồi.

Liễu Vi Dung không biết nàng hết lần này đến lần khác không thành là vì không có té bào âm nhạc nào cả, còn tưởng rằng mình đánh đàn âm thanh phát ra đúng, đoán chừng ngày mai sẽ có kịch hay cho mình nhìn.

.....

Khi Tiểu Lý Tử đem những tài liệu kia cho hoàng hậu cùng Thái hậu thì hai nữ nhân tôn quý nhất đối với việc Mộ Dung Triệt chỉ rõ lưu lại hai tỷ muội sắc mặt biến hóa khôn lường, suy nghĩ không dứt.

Liễu Vi Dung có thể được lưu lại, là bởi vì thân thể nàng cực độ khỏe mạnh, tỷ muội Liễu Vi Dung cùng Liễu Tương Nhã, coi như tình trạng thân thể nàng rất tốt, không phải cũng có thể bỏ qua ?

Rất nhanh, hai người đồng thời nghĩ đến tin tức tai mắt của mình, nghe nói Liễu Tương Nhã này dung mạo tuyệt mỹ, khí chất phi thường, Liễu Tương Nhã này nếu như vào cung, nhất định là một cô gái xinh đẹp không tầm thường.

Chẳng lẽ hoàng thượng là coi trọng sắc đẹp của nàng hay sao? Lấy việc các nàng đối với Hoàng đế là hiểu rất rõ, tựa hồ khả năng này không nhiều.

Vì vậy cái nghi vấn này vẫn quanh quẩn ở trong lòng hai người Thái hậu cùng Hoàng hậu.

Trong lòng Hoàng hậu thăm hận Liễu Tương Nhã là hồ ly tinh, mới sơ tuyển đã được lọt vào trong mắt hoàng thượng, xoắn xoắn khăn trong tay, cười nói:” Mẫu hậu, Liễu Tương Nhã này...”

Thái hậu liếc nàng một cái, há có thể không biết tâm tư trong lòng hoàng hậu, lạnh nhạt nói:” Nếu Hoàng thượng thích, liền lưu lại đi!”

Dù sao cũng là xuất thân thấp hèn, chỉ là tình trạng thân thể rất tốt, lưu lại cũng chưa hẳn là không thể, nếu như nàng có thể sinh hạ hoàng tử vừa đúng có thể lưu lại cho Doanh Nhi nuôi dưỡng.

Nhà mẹ của nàng năm nay nữ nhi có thể tham gia tuyển tú chỉ có Doanh Nhi, thân thể cũng không tốt chút nào, sinh con khó khăn.

Hoàng hậu đang cười cũng dừng lại,” Mẫu thân nói đúng!”

Kế tiếp, hai người bàn một chút chuyện tuyển tú, sau đó hoàng hậu liền mang theo cung nữ cùng thái giám tâm phúc trở về Phụng Nghi cung.

Bước vào trong tấm điện Phụng Nghi cung, hoàng hậu liền vẫy các cung nữ cùng ma ma ra ngoài, chỉ lưu lại cung nữ tâm phúc Thị Thục cùng Thị Họa, để cho các nàng cởi áo ra.

“Đem chuyện tuyển tú cùng ý tứ của hoàng thượng tiết lộ ra cho Cung tần cùng Tĩnh tần...” Dung nhan hoàng hậu nhìn trong gương do được bảo dưỡng tốt nhìn rất xinh đẹp, lạnh nhạt nói.

“Dạ!” Hoàng hậu xin cởi áo ra. Thị Thục cung kính đáp.

“Ngày mai người điều tra một chút chuyện tỳ muội Liễu gia, trong vòng ba ngày đem kết quả giao cho bốn cung!” Hoàng hậu nheo mắt lại, Liễu gia một chính nữ, một nữ nhi Bình thê.

Xem ra sau này trong cung sẽ càng thêm náo nhiệt.

“Dạ!”

“Tối nay hoàng thượng điểm bài của người nào?” Đem trâm vàng trên đầu gỡ xuống, tinh tế giữ cho mái tóc từ từ buông xuống, thay xiêm áo sạch sẽ, hoàng hậu mấp máy môi lại hỏi một câu.

“Bẩm chủ tử, hoàng thượng hôm nay không có điểm bài nghe các nương nương, nghe Tiểu Lý Tử công công nói. Hoàng thượng tối nay nghỉ ở Từ Thần điện.” Thị Họa cười trả lời.

Hoàng hậu không tự chủ được thở phào nhẹ nhõm, lại hỏi một chút chuyện tiểu công chúa, sau đó nhanh chóng đi ngủ, tính toán mong muốn đem tâm trạng không tốt chuyện tú nữ đè ép xuống.

Nằm trên giường hoàng Lê Mộc khắc hoa lớn, trong lòng hoàng hậu cảm thấy chua xót không dứt, sau lần tuyển tú này, thăng bằng trong cung sẽ bị đánh vỡ.

Có ba tú nữ gia thế cùng ngôi vị hoàng hậu của nàng không phân cao thấp, họ vừa vào cung nhất định được phi vị trở lên, là uy hiếp lớn nhất đối với nàng, ai kêu nàng không sinh cho hoàng thượng một vị hoàng tử?

Đặc biệt là Thái hậu đối với cháu gái Phương Chi Doanh, không cần phải nói, nhất định là tôn sùng Quý phi.

Nếu như có hoàng tử bên cạnh, hậu vị của nàng nhất định sẽ vững chắc.

Cái suy nghĩ này vừa xuất hiện làm cho hoàng hậu ở trên giường lăn qua lộn lại làm thế nào cũng không ngủ được.

Chiều nay, chẳng những hoàng hậu không ngủ được mà các nữ nhân khác trong hậu cung cũng trằn trọc trở mình, đặc biệt là các cung tần càng không phải nói.

Tuyển tú xong, sẽ có không ít các phi tần đều trên đầu các nàng, mấy người họ ai cũng có gia tộc chống lưng, đều không phải người họ có thể chống lại.

Ngày hôm nay chỉ có thể mưu tính cẩn thận, mặc dù so sánh với những tú nữ kia thì mình ở trong cung sớm hơn ba tháng mà thôi, nhưng là người thân tín của mình lại ít đến đáng thương, gần như cả hậu cung đều nằm dưới tay hoàng hậu.

Từ tin tức tai mắt có được, hoàng thượng đã định ra các ứng cử viên vào cung rồi, làm cho người khác chú ý nhất chính là tỳ muội Liễu gia cùng được chọn vào cung, một người thân thể cực kỳ khỏe mạnh được Thái hậu coi trọng, một là dung mạo khuynh thành lọt vào mắt hoàng thượng.

Trong lòng các cung tần ghen tỵ không dứt, đáng tiếc dự định động thủ với các ứng cử viên không được thực hiện, bởi vì khắp nơi trong hậu cung khắp nơi đều là tai mắt của Hoàng hậu, nếu như....

Cung Tần đẩy mắt thoáng qua một tia độc ác, kêu tâm phúc là Thủy Trúc, ở bên tai nàng rỉ tai mấy câu, sau Thủy Trúc liền đi ra ngoài.

Tĩnh tần biết được hoàng hậu cố ý để lộ tin tức, ngược lại không có bất kỳ cử động nào, chỉ an phận vui trong cung điện của mình.

.....

Sáng sớm ngày thứ hai, sau khi Liễu Vi Dung cùng Liễu Tương Nhã rửa mặt rồi dưới sự hướng dẫn của cung nữ đến ngoài Cầm Tú điện chờ.

Liễu Vi Dung liếc Liễu Tương Nhã một cái, không thể không than thở vẻ đẹp cùng tư thái của nàng, hiển nhiên vừa trải qua việc chọn lựa ăn mặc tỉ mỉ, liếc nhìn lên là thân xiêm áo được bạc ty nhũ đồ thêu thành hình đồ án nào đó, hai mắt híp lại, thân xiêm áo này..... Thế nhưng nàng không có nói trước là sẽ mặc.

Ở trong một đám tú nữ nhìn hết sức lóa mắt đưa tới không biết bao nhiêu là ánh mắt địch ý, Liễu Tương Nhã vẫn như cũ trấn định, vẫn tỏ ra thong dong, khóe miệng chứa nụ cười ưu nhã cùng tự tin.

Phân khí độ này, phân khí chất này hết sức hấp dẫn mê người.

Đặc biệt là những thiên kim của những Đại Gia thế lớn kia, càng thêm quăng tới những ánh mắt ghen tỵ cùng thâm hận.

Họ đã từ những người trong cung biết được, quá trình tuyển tú được sửa lại, quyết định sẽ ở vòng tài nghệ này tỉ mỉ tuyển chọn một phen, Hoàng đế cũng sẽ xuất hiện, vì vậy lần này họ cố ý ăn mặc xinh đẹp, kỳ vọng lần này có thể lọt vào trong mắt vị hoàng đế trẻ tuổi anh tuấn.

Liễu Vi Dung mí mắt rũ xuống, mới vừa rồi nàng nhìn thấy ở vòng này các tú nữ đều mặc trang phục lộng lẫy, gần như khuynh hướng có một manh mối khác, nghĩ đến tối hôm qua khi Liễu Tương Nhã nghĩ là nàng đã ngủ, len lén đi ra ngoài một lúc, không biết là chuyện ngày hôm qua cùng chuyện nàng ngày hôm nay mặc thân quần áo này có quan hệ thế nào?

Hiện tại nàng chỉ có thể làm một người đầu gối.

Dù sao trong lòng nàng cũng không có ý muốn vào cung, Liễu Tương Nhã danh tiếng càng lớn, đối với nàng chuyện rút tuyển càng có lợi.

Hiện tại thời gian vẫn còn sớm, ngoài Cầm Tú điện các tú nữ thông qua sơ tuyển đã đứng đầy, có hơn một trăm người.

Buổi sáng thời gian ước chừng hơn tám giờ, Hoàng đế, Thái hậu, Hoàng hậu đi đến.

Xung quanh, các tú nữ, thái giám, ma ma cùng cung nữ đang chờ đều quỳ trên mặt đất cung nghênh.

Liễu Vi Dung cũng quỳ xuống, trong lòng lại nguyên rủa xã hội phong kiến này vạn lần, đồng thời trong lòng cũng cảm thấy may mắn, Liễu Tương Nhã nhất định sẽ vào cung, mà nàng nhất định sẽ lạc tuyển.

Cũng không cần quỳ tới quỳ lui đi.

Chỉ là trong lòng lại dâng lên một nghi vấn, thế nào mới vòng hai, Hoàng đế đã xuất hiện rồi?

Nếu như nàng nhìn không lầm, thời điểm Liễu Tương Nhã khi nghe Thái giám nói Hoàng đế giá lâm, đáy mắt thoáng qua vẻ vui mừng, chẳng lẽ nàng đã sớm biết?

Liễu Tương Nhã đúng là mệnh nữ chủ a.

Trong cung, ba người có địa vị tôn quý nhất giá lâm Cầm Tú điện, phía trước trừ Liễu Tương Nhã cũng có một phần nhỏ tú nữ bên ngoài sắc mặt vẫn bình thường, còn lại phần lớn tú nữ bắt đầu khăn trương, có mừng rỡ, có tự tin, có mờ mịt, không hề biết làm sao.

Chỉ chốc lát sau ở ngoài liền có tiểu thái giám cao giọng nói:” Các vị tú nữ, hoàng thượng, thái hậu nương nương, hoàng hậu nương nương có chỉ, bắt đầu tuyển chọn, xin các vị tú nữ theo thứ tự vào yết kiến, còn lại chưa đến phiên, mời lưu lại Thiên điện chờ.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Ở Hậu Cung Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Liễu Tương Nhã biểu diễn

Editor: S.Boo

Tiếp theo Tiểu thái giám còn nói quy tắc tuyển tú lần này sửa lại, lần này là vòng cuối cùng tuyển chọn, lưu bảng hiệu được ở lại trong cung chờ phân phong, còn lại thì để bảng hiệu trước khi rời hoàng cung.

Vừa nói ra lời này, hơn một trăm tú nữ phía dưới càng khẩn trương hơn.

Có chút tâm tư, thông minh, các nàng đối với nha hoàn thân cận của mình kêu họ làm cho mình nghiêm nghị hơn, tô son điểm phấn.

Liễu Vi Dung khó nén khiếp sợ, trong tiểu thuyết viết như thế nào không giống nhau?

Ba vòng lại biến thành hai đợt, những thứ kia nếu nói là hăm hại, tú nữ ở giữa đi lại, thê nhưng vô ảnh vô tung biến mất, người khác thì an phận thủ thường chờ tuyển tú kết thúc, thuận lợi làm cho nàng không dám tin.

Nhưng mà nghĩ đến mình rất nhanh sẽ lạc tuyển, kịch tình thay đổi đối với nàng cũng không quan hệ gì nhiều.

Vì vậy nàng yên tâm thoải mái đứng ở bên cạnh Liễu Tương Nhã làm lá xanh(ý tý nói lá xanh làm nền cho hoa hồng ^^!)

Căn bản nàng không biết tất cả vì nàng là một con bướm bướm làm ảnh hưởng một đám người.

“Tam muội, sao muội không chỉnh trang lại dung nhan sao?” Liễu Tương Nhã duyên dáng yêu kiều đứng ở bên ngoài, phát hiện gần như hơn phân nửa tú nữ đều trang điểm vẽ lông mày, có chút kỳ quái nhìn dung nhan Liễu Vi Dung bên cạnh một chút, trong lòng có chút ghen tỵ đối với da thịt của nàng.

Cũng không biết nàng làm sao, thê nhưng so với da thịt nàng tỉ mỉ chăm sóc còn mê mại hơn.

Liễu Vi Dung cười cười, không biết có phải mấy ngày qua do uống Linh Tuyền, giác quan của nàng cũng trở nên hết sức nhạy cảm, biến hoá của Liễu Tương Nhã căn bản không qua được mắt nàng, nàng không sao cả nói:” Có không trang điểm hay không cũng như nhau, muội căn bản không có tài nghệ gì, chỉ có khâu đàn cô coi như là khá, chỉ là so với các tú nữ khác chẳng là gì, liền có nhiều điểm thua kém, chắc chắn sẽ không lưu bằng hiệu, cần gì phải lãng phí thời gian!”

Liễu Tương Nhã nghe nàng nói khâu đàn còn không khó khăn, trên mặt nụ cười dịu dàng trở nên cứng ngắt buông xuống, lại khôi phục bộ dáng cười khanh khách.

“Tam muội không cần tự phỉ báng chính mình, dáng dấp muội xinh đẹp như vậy, nói không chừng hoàng thượng sẽ thích!” Lời nói này là hết sức không thật lòng, vừa nghe qua chính là nói đại, thật hay giả!

“Hy vọng là vậy!” Liễu Vi Dung âm thầm bĩu môi, xinh đẹp? Nguyên chủ thân thể này là xinh đẹp, lại cùng Liễu Tương Nhã không phải một tầng thứ, cộng thêm nàng sớm mất đi tâm tư vào cung, người nào để ý a!

Thật ra nàng cũng cảm thấy làm một trạch nữ rất tốt, đáng tiếc thay triều đại này không cho phép.

Trừ cung nữ trong cung.

.....

Khá nhất là năm tú nữ đi hàng năm xinh đẹp như hoa, đều là thiên kim của đại quan quyền quý, vui sướng không cần phải nói đều là trúng cử hậu cung lưu lại bằng hiệu.

Nhưng mà Liễu Vi Dung chỉ chú ý tới một cô gái nhu nhược, xinh đẹp, âm thầm suy đoán nàng có phải là cháu gái của Thái hậu đương triều hay không, đứng nhìn người ta bộ dáng Tiểu Bạch Hoa, đây cũng là một nhân vật hung ác a.

Nhìn những tú nữ vừa ra ngoài kia, có người vui mừng, có người buồn, có người mờ mịt cuống cuống, còn có người không cam lòng, vẻ mặt đa dạng khiến cho Liễu Vi Dung được mở rộng tầm mắt.

Xem ra người trúng cử hết sức ít đây, trừ năm tú nữ đi tới trước kia mang nụ cười ra ngoài thì còn lại chỉ có một hai gương mặt thể hiện sắc mặt vui mừng.

Liễu Vi Dung chắc lưỡi hít hà, quá khủng hoảng, cũng không biết tiêu chuẩn chọn tú nữ là gì, những cô gái xinh đẹp thanh tú kia thê nhưng vẫn bị loại bỏ.

Được lưu lại bằng hiệu, có dung mạo xinh đẹp, dáng người tốt, còn lại có một số mỹ nhân trong đó có thể coi là xinh đẹp.

Các nàng là nữ nhi quan viên ngũ phẩm xếp hạng phía sau cùng, dù sao tuyển chọn tú nữ cũng là nữ nhi từ quan viên lục phẩm trở lên.

Theo thời gian trôi qua, mặt trời cũng lên cao, mơ hồ mang theo hơi nóng.

Liễu Vi Dung bởi vì buổi sáng uống một chén linh tuyền cho nên không cảm thấy nóng, hồ hững ngó mỹ nhân đông tây, không chút nào biết bộ dáng của mình đã rơi vào trong mắt thái giám đang âm thầm nhìn chằm chằm mình.

Liễu Tương Nhã lại có chút nóng nảy, nàng may là có Bích Thủy đứng chắn cho nàng phần lớn ánh mặt trời, rất nhanh liền đến lượt các nàng, Liễu Tương Nhã thở phào nhẹ nhõm, vội vàng chỉnh trang lại trang phục của mình.

Liễu Vi Dung thầm than, cái vận cứt chó gì đây, lại cùng chung một nhóm với Liễu Tương Nhã.

Nàng không quan tâm, thế nhưng có chút giữ khoảng cách với Liễu Tương Nhã cùng nhóm tú nữ, gương mặt Liễu Vi Dung thoáng cái sụp xuống, ở cạnh Liễu Tương Nhã, các nàng lập tức trở nên âm trầm, không có chút ánh sáng.

Liễu Vi Dung liếc thấy thần sắc của những tú nữ kia, không hề mảy may thờ dãi một tiếng, Liễu Tương Nhã, người ta nhưng là nữ chúa, hào quang của nữ chúa nhưng không che dấu!

Tiến vào Cẩm Tú chính điện, Liễu Vi Dung cùng bốn người khác theo chỉ thị của thái giám, dừng lại làm đại lễ ba quỳ chín khấu, sau đó lui về một bên, chờ thái giám điểm danh, rời khỏi nhóm điện kiến thánh nhan.

Liễu Vi Dung len lén nhìn sang, ngồi ở chính giữa là hoàng đế, một thân long bào màu vàng làm cho hắn nhìn vô cùng tôn quý.

Hắn ước chừng 28 tuổi, mặt mũi cương nghị, anh tuấn lại mang theo một tia lạnh lùng, lông mày giậm, hai tròng mắt sắc bén có thần.

Đế vương trẻ tuổi anh tuấn a! Nhìn gương mặt các tú nữ đỏ mặt thẹn thùng bên cạnh, mặt mang hoa đào, nhìn cũng biết mị lực của vị đế vương này.

Lúc này nàng mới nhớ tới, nàng xem cuốn tiểu thuyết Bốn cung đấu kia, tuy nói phần lớn là cung đấu nhưng là cũng thuộc thể loại ngôn tình, không trách được nam chúa đẹp trai như vậy.

Đáng tiếc lại cùng nàng không có duyên, nhìn hắn xong, lại chuyển qua người bên trái hắn.

Người ngồi bên trái đích xác là một nữ tử trung niên mặt mày hiền hậu, mặc đồ Phụng Hoàng có một đoạn hoa văn màu vàng ở ống tay áo, không cần phải nói, đây nhất định chính là đương kim Thái hậu.

Mỹ phụ ngồi bên phải mặc phụng bào màu đỏ có đường thêu tơ vàng, cô gái 28 tuổi, ở triều đại này cũng coi như là lão bà, tuy nhiên do thân thể được nâng bảo dưỡng rất tốt, sắc đẹp không bị suy sụp, nụ cười đoan trang ưu nhã, ngồi ngay ngắn ở bên người hoàng đế, như vậy chính là đương kim hoàng hậu.

Một lần nhìn này chẳng qua chỉ trong nháy mắt.

“Ngẩng đầu lên”, giọng thái giám nghiêm túc vang lên, Liễu Vi Dung bình tĩnh ngẩng đầu, bày ra dáng vẻ một bộ dáng biết vâng lời, nàng cũng không có nhìn biểu hiện Liễu Tương Nhã ở bên cạnh.

Hoàng hậu cười khanh khách nói với Thái hậu: “Mẫu hậu, tú nữ năm nay mỗi một người lớn lên đều giống như hoa, không nghĩ tới lần này có một tú nữ tuyệt sắc khuyên thành chọn vào cung, nhất định lần này có thể thay hoàng gia khai chi tán diệp.”

Khi đang nói chuyện với Thái Hậu nhưng dư quang lại nhìn Liễu Tương Nhã ở bên dưới một cái.

Lời này vừa nói ra, ba tú nữ còn lại sắc mặt khê biến.

Thái hậu cười cười: “Tiểu Đức tử, bắt đầu đi!”

Tên đầu tiên được gọi chính là Liễu Tương Nhã.

Tên Liễu Tương Nhã vừa đọc xong, lập tức hấp dẫn sự chú ý của ba người.

Mộ Dung Triệt neho hai tròng mắt lại, bình tĩnh đánh giá nàng hồi lâu, hoàng hậu thấy vậy, lại cho là hoàng đế bị Liễu Tương Nhã dụ dỗ mê hoặc, nụ cười trên mặt càng ngày càng không nén được tức giận.

Liễu Tương Nhã bị hoàng đế nhìn soi mói, trong lòng mừng rỡ đồng thời lại đỏ mặt, nhìn rất mê người, dịu dàng thướt tha từ nhóm tú nữ đứng dậy, thanh âm uyển chuyển mà kiều mỹ: “Nô tỳ con gái dòng chính thất Liễu Tương Nhã của Lại bộ thị lang trung xin ra mắt hoàng thượng, Hoàng thượng cát tường, Thái hậu nương nung, Hoàng hậu nương nung cát tường!”

Ánh mắt Mộ Dung Triệt hơi lóe lên, thu hồi ánh mắt, lại liếc mắt nhìn hoàng hậu, hoàng hậu thấy vậy liền thu hồi ghen tỵ trong lòng, cười nói: “Đây là vòng khảo sát tài nghệ, người muốn biểu diễn tài nghệ gì?”

“Hồi bẩm hoàng hậu nương nung, nô tỳ muốn dùng đàn cổ trình bày một khúc” Nhạc thanh bình”.

Rất nhanh đã có hai thái giám mang theo đàn cổ đến trước mặt Liễu Tương Nhã, Liễu Tương Nhã nhẹ nhàng phát nhẹ làn váy, vừa đúng lúc đem hoa trên làn váy lộ ra, mới ưu nhã ngồi xuống xoa nhẹ cổ cầm.

Những ngón tay thon dài nhỏ nhắn trắng nõn như đang nhảy lên tung bay, tiếng đàn ưu mỹ, uyển chuyển du dương vang lên.

Thái hậu đột nhiên nhìn thấy hoa văn trên người tú nữ Liễu Tương Nhã thì nhin không được ngăn ra, loại hoa này gọi là hoa râm bụt, cây râm bụt sinh mệnh cực kỳ dẻo dai, hoa này tượng trưng cho tính tình trải qua đau khổ cũng kiên quyết, cũng giống như sự náo nhiệt, tượng trưng cho sự trọng tình trọng nghĩa, nhớ đến bạn cũ.

Hoa rất tầm thường nhưng đối với Thái hậu nó còn có một ý nghĩa không tầm thường chút nào.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Ở Hậu Cung Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Nếu nói” Bổng dưng nổi tiếng”

Vị Thái hậu tôn quý của Đại Kiền này từng một lần bị biếm vào lãnh cung, cuối cùng cũng nhờ vào cây râu bụt này mà một lần nữa đứng lên, trừ người kia đã xin ý chỉ hồi hương an hưởng tuổi già, là một lão ma ma đã mất, còn lại không ai biết cây râu bụt có ý nghĩa như thế nào đối với nàng.

Ở nơi này hôm nay lại có thể nhìn thấy cây hoa râu bụt sống động trên người vị tiểu thư Liễu Tương Nhã kia, làm cho nàng nhớ lại, một khúc kết thúc, Thái hậu cũng hồi phục lại tinh thần, nhìn về phía Liễu Tương Nhã, ánh mắt cũng không khỏi nhất thời trở nên thân thiết hơn.

Lần biến hóa này không thoát khỏi được ánh mắt của Hoàng hậu, không nhìn được vò khăn trong tay, âm thầm hít một hơi thật sâu, lòng ghen tỵ trong mệnh mông trogn lòng lại lần nữa trở lại, nâng lên nụ cười đoan trang ưu nhã.

Còn chưa mở miệng, Thái hậu liền đột ngột hỏi một câu như vậy:

“Xiêm áo trên người người không tề, không biết là do ai thêu?”

“Hồi bẩm Thái hậu nương nương, xiêm áo này một một đường kim mũi chỉ đều do tự mình nô tỳ thêu!” Gương mặt của Liễu Tương Nhã sáng ngời, phúc phúc thân, cười khanh khách trả lời.

Nàng không dấu vết lộ ra tài năng cảm kỳ thi họa cùng nữ công gia chánh của mình.

Xem ra thái hậu đã thấy được hoa văn cây hoa râu bụt trên làn váy của mình.

“Hoàng hậu, người xem. Tú nữ này hoa tay như thế nào?”

Hoàng hậu cẩn thận quan sát một phen, không thể không thừa nhận tay nghề của Liễu Tương Nhã vô cùng xuất sắc, nhìn xuống cảm giác chán ghét trong lòng, cười khen:” Mẫu hậu, tú nữ này có một đôi tay khéo léo tinh xảo, từ xiêm áo này có thể thấy nàng nữ công gia chánh không phải khéo bình thường.”

“Đúng vậy!” Thái hậu cười cười gật đầu, lại quay sang Mộ Dung Triệt:” Hoàng thượng thì thấy như thế nào?”

“Liều phu nhân dạy con gái rất tốt!” Mộ Dung Triệt nhân dịp khen một câu.

Rất nhanh Liễu Vi Dung cho hắn một cái bạt tai vang dội, làm cho hắn hận không thể thu hồi những lời nói này.

Thái hậu cười, hoàng hậu cũng miễn cưỡng cười, sau đó cho Liễu Tương Nhã lưu lại băng hiệu.

Nghe được lưu băng hiệu, đáy mắt Liễu Tương Nhã thoáng qua một tia mừng rỡ.

Kế tiếp đến phiên Liễu Vi Dung ra sân, tự giới thiệu mình một phen, cũng chọn tài nghệ là khảy cổ cầm bài “ Tây giang Nguyệt”

Liễu Tương Nhã nghe vậy, khoe miệng khẽ nhếch, mí mắt rũ xuống che dấu sự cười lạnh dưới đáy mắt.

“Khanh.tóc.oanh.” Những âm thanh chói tai vang lên.

Dọa cho ba người ngồi bên trên giật mình.

Thật may là kế tiếp không có tiếng đàn nào chói tai, bén nhọn như vậy.

Tuy nhiên chi có điều.

Đây là “ Tây Giang Nguyệt?”

Cảm thấy có chút khát nước, Mộ Dung Triệt nhấp một ngụm trà, thiếu chút nữa thì đem trà trong miệng phun ra, cổ cầm này từ khi nào khó nghe như vậy, khó nghe.

Hoàng hậu sắc mặt cũng rất cổ quái, đừng nói là Thái hậu.

Trong lúc nhất thời, ba vị ngồi ở bên trên tròn tròn mắt, nhất là thời điểm Liễu Vi Dung hết sức đánh cổ cầm.

Cùng lúc đó, các tú nữ trong lòng đều âm thầm mừng rỡ, biểu hiện xuất sắc của Liễu Trương Nhã vừa rồi làm cho các nàng sắc mặt xám xịt, hiện tại Liễu Vi Dung làm đậm lót, làm cho các nàng cũng có chút lòng tin.

Khó khăn nhện xuống âm thanh không lọt tai, cho đến khi Liễu Vi Dung đàn xong, ba vị ngồi trên mới thở phào nhẹ nhõm, lặng lẽ lau mồ hôi vốn không có đi.

Tiếng đàn của đứa nhỏ này có lực sát thương thật lớn.

Thấy trông mắt Liễu Vi Dung trong suốt, chờ các nàng phê bình, đều đã nội thương, chuyện này là quyết định nội bộ của thí sinh, nhưng là phải vào cung nên nói như thế nào? Nói thật thì nhất định sẽ đả kích lòng tự tin của đứa nhỏ này rất nhiều, không nói thật, lại quá khó khăn vì nhóm nàng.

Một lúc lâu, cũng không đợi người phía trên mở miệng, Liễu Vi Dung không yên.

Hồi lâu, hoàng đế Mộ Dung Triệt thấy mẫu hậu cùng Hoàng hậu đáng về khó khăn, ho nhẹ một tiếng, cho nên đành mở miệng:” Khụ, tài nghệ đàn của ngươi, ừ, tạm được, còn cần luyện tập nhiều hơn, tranh thủ nhất định sẽ tiến bộ!”

Liễu Trương Nhã nghe được thâm ý trong đó, khước miệng co rút.

Tam muội này làm mất thể diện thật lớn.

Tuy nhiên Liễu Vi Dung lại không nghe được thâm ý trong đó, cho là mình đàn cũng không tệ, vui mừng đạo đức nói:” Hoàng thượng khen sai rồi, nô tỳ nhất định sẽ chăm chỉ luyện tập đánh đàn, cố gắng để đạt được tiến bộ lớn hơn!”

Mộ Dung Triệt khước mắt giật giật, nha đầu này không phải cho là trẫm khen ngợi tài đánh đàn của nàng đó chứ?

Hoàng hậu không có ý kiến.

Thái hậu thiếu chút nữa cười ra tiếng, đứa nhỏ này không tệ, cho nên nàng đang về mặt lạnh lùng cũng phải thay đổi về mặt.

“Ho khan một cái, Liễu thị Vi Dung, ngươi trừ đánh đàn ra còn có tài nghệ gì nữa không? “Thái hậu không biết tại sao lại đột nhiên tò mò hỏi một câu.

Liễu Vi Dung sửng sốt, không phải chỉ là biểu diễn như nhau sao, trong đầu quay một vòng, phát hiện mình ngoài cảm kỳ thư họa thì chỉ có đánh đàn.

Lấp bắp một hồi, Liễu Vi Dung quyết định nói:”Nô tỳ còn có thể thêu!”

“Nga? Vậy ai gia cũng muốn xem một chút tài nghệ thêu của ngươi như thế nào?” Thái hậu không phải là không thấy biểu hiện miễn cưỡng cùng chột dạ của nàng, cảm thấy trong lòng muốn đùa ác nỏi lên.

Liễu Vi Dung sợ hết hồn, nhìn tiểu thái giám đem tới một cái rổ, đây là muốn nàng biểu diễn tại chỗ?

Làm sao bây giờ?

Àh, có.

Liễu Vi Dung vụng về cầm đồ may lên, chọn một chỉ màu xanh biếc, đục đầu va chạm đến sứt mẻ, còn ghim nhiều lần lên tay mới làm được một chiếc lá nhỏ màu xanh nhìn cũng không đến nổi tệ. Liễu Vi Dung thở phào nhẹ nhõm, rốt cục thêu xong rồi.

Những tú nữ đợi chọn còn lại trong lòng có chút hà hê, ở một bên xem kịch vui, Liễu Trương Nhã lúc mới bắt đầu còn cười nhạo, giờ biến thành nóng nảy cùng lo lắng.

Nàng cắn chặt môi đỏ mọng, tay cũng lặng lẽ nắm chặt, cầu nguyện Thái hậu nếu không muốn lưu sao lại cho Tam muội biểu diễn tài nghệ, nếu không.

“Này thêu là cái gì?” Thái hậu hiện từ cầm lấy khăn tay kia từ trong tay Tiểu Đức Tử, nín cười tò mò hỏi.

Liễu Vi Dung âm thầm cầu nguyện Thái hậu không gây sức ép với nàng, nhãn châu xoay động cười nói:”Hồi Thái hậu nương nương, nô tỳ thêu là lá xanh, lá này đại biểu cho ý tứ bền vững, tượng trưng cho Cát tường, Thái bình, Trường thọ!”

Thái hậu vừa nghe, cười toe toét, trong mắt lóe lên một tia hài lòng, tốt nhất là không có tâm cơ, như vậy sẽ không trở thành trở ngại cho Chi Doanh.

“Đứa nhỏ này không tệ, thật khiến người ta yêu thích!”

“Mẫu hậu thấy thích, để nàng lưu bản hiệu lại đi! Hoàng thượng, ngài cảm thấy như thế nào?” Hoàng hậu nghe thấy liền biết nhã ý, liền huệ mở miệng.

Có thể dùng nàng đến để kiểm chế Liễu Trương Nhã, một cô gái không tài không đức, coi như hiện tại hoàng thượng có hứng thú, cũng sẽ không lâu dài, không qua được bao lâu, cảm giác mới mẻ qua đi, hoàng thượng sẽ tự cảm thấy chán.

Không cần thiết phải tốn nhiều suy nghĩ.

“Liên theo ý tứ của hoàng hậu, lưu bảng hiệu!” Mộ Dung Triệt khóe miệng có gật nói ra.

Cái gật đầu của Mộ Dung Triệt này, chẳng những làm cho Liễu Tương Nhã khẽ biến sắc mặt mấy lần, cùng nhóm tú nữ cũng đều biến sắc, tất cả ánh mắt có một mớ, có ghen tỵ đều bắn về phía Liễu Vi Dung.

Liễu Vi Dung ngây dại, nàng tài nghệ kém như thế, không phải là nên rút tuyền hay sao?

Thế nào lại thành lưu bảng hiệu?

Lần lưu bảng hiệu này, đại biểu cho việc nàng đã trúng cử vào cung.

Trời ạ, tại sao có thể như vậy?

Cuối cùng, hoàng hậu còn cố ý hỏi nàng đã học bao lâu, Liễu Vi Dung cảm thấy dù sao cũng mất mặt, nên làm cho Trương thị mất mặt một lần, coi như vì nguyên chủ đòi nợ.

Vì vậy ba người ngồi bên trên đều biết được, nàng gần như cái gì cũng chưa học qua, ngay cả đàn bài “Tây Giang Nguyệt kia” cũng đều là vì chọn tú mà tạm thời ôm chân Phật(chắc học từ đó bà con ^^)

Làm một nữ nhi bình thường, tuy nói mẹ ruột sớm mất đi, nhưng cũng không bị sao lắng đến trình độ này, thật làm người ta không dám tin.

Liễu Tương Nhã sớm mất vẻ kiêu ngạo vì lấy tài nghệ áp được quần phượng, bây giờ trên gương mặt xinh đẹp của nàng có chút tái nhợt, mơ hồ mang theo một tia khó chịu đối với Liễu Vi Dung không biết phân biệt nói ra hết chuyện này, chẳng biết tại sao, lúc này người nàng oán giận không phải là Liễu Vi Dung làm mất thể diện người nhà Liễu gia mà là mẫu thân của nàng.

Liễu Vi Dung bất tri bất giác tạ ơn sau đó trở về vị trí của mình đứng ngay ngắn, một bên Liễu Tương Nhã trên mặt mặc dù vì nàng cao hứng, cười chúc mừng nàng, nhưng Liễu Vi Dung nhận thấy đáy mắt nàng có lãnh ý cùng hận ý mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Ở Hậu Cung Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Lần đầu sắc phong

Ở bên trên sợ là hoàng hậu là người cao hứng nhất, tỷ muội Liễu gia cùng đồng thời vào cung có chỗ lợi cũng có chỗ xấu, bây giờ nhìn lại thấy toàn chỗ tốt,

Lần chọn tú này rất nhanh liền kết thúc, tú nữ thông qua sơ tuyển từ hơn một trăm nay chỉ còn lại mười hai tú nữ thông qua tuyển chọn, tỉ lệ loại bỏ cao kinh người, làm cho hậu cung của tân hoàng mới lên ngôi vốn trống không lấp đầy, những người đem nữ nhi mình có chủ ý đưa vào cung, toàn bộ tính toán đều thất bại.

Năm nay những quan viên có nữ nhi chưa đủ tuổi vào cung đều thở phào nhẹ nhõm, bắt đầu tìm người dạy thật tốt nữ nhi nhà mình, chờ tuyển tú ba năm sau.

Trong mười hai tú nữ trúng cử, trừ năm người được chọn nội bộ kia, tỷ muội Liễu gia lại làm người ta chú ý hơn cả.

Chỉ có điều, trên mặt Liễu Tương Nhã không có một thần sắc cao hứng nào, Liễu Vi Dung gương mặt thờ ơ, trong lòng lại buồn bực không dứt, hậu cung này nguy cơ khắp nơi, là địa phương ăn thịt người không nhà xương, nàng kiếp trước chính là một trạch nữ vừa tốt nghiệp đại học, ngoại trừ xem qua không ít tiểu thuyết, thật sự không có thêm bản lĩnh nào, xem ra chỉ có thể kẹp chặt cái đuôi của mình, làm một mẫu đất ba phần nghiêm chỉnh mới được.

Thật may là nàng còn có không gian linh tuyền, không sợ bị người ta hạ độc.

Cộng thêm biết trước được tình huống truyện, cũng là một ưu thế lớn.

Hôm nay nàng cùng Liễu Tương Nhã bên ngoài duy trì quan hệ hữu hảo thân mật, chính là không biết bao giờ mới lột bỏ da mặt...

Thật may là vị phụ thân sau khi biết nàng trúng cử liền cho nàng rất nhiều thuận lợi, làm cho người ta tặng nàng một xấp ngân phiếu, tạm thời nàng không thiếu tiền.

Về phần những tú nữ không trúng tuyển kia, đặc biệt là một nhóm ba người tú nữ kia, sau khi không cam lòng buồn bực rời hậu cung kia, về nhà cổ động tuyên dương tỷ muội Liễu gia cùng đương gia chủ mẫu thủ đoạn chênh lệch kinh người kia.

Lời đồn này vừa xuất hiện, Trương thị vừa mới thật vất vả gây dựng hình tượng hiền huệ hào phóng hoàn toàn bị sụp đổ, thời điểm phu nhân nói chuyện với nhau, những quan lại phu nhân kia vây quanh nàng làm một trận chê cười.

Thật ra các nàng làm như vậy ghen tỵ là nhiều, một tiểu quan ngũ phẩm lại có những hai nữ nhi trúng cử vào cung, mà Trương thị lại dùng cường lực chen ép thứ nữ, hành động giả hiền huệ đúng lúc cho các nàng lấy có phát tiết.

Dù sao nữ nhi tiểu quan ngũ phẩm trúng cử vào cung, thời điểm phân phong chính là quý nhân, ngay cả tư cách vãn an Hoàng hậu cũng không có.

Vì vậy, trong một khoảng thời gian dài, Trương thị cũng không ra ngoài tham gia những lần họp mặt, làm cho nàng hận Liễu Vi Dung đến chết.

Trương thị làm quá phận, Liễu Chi Hạo tự giác trên mặt cũng không có ánh sáng, bị đồng liêu nhạo báng, đối với Trương thị lại càng thêm không có sắc mặt tốt, Trương thị may là có con gái làm chỗ dựa, nếu không Liễu Chi Hạo cũng không nói ý định sẽ hưu nàng.

Có thể Liễu Vi Dung coi như là vì nguyên chủ báo thù.

.....

Sau một màn tuyển tú lần đầu tiên hạ xuống của tân hoàng mới lên ngôi, hi khí tràn đầy kinh thành/

Liễu Trương Nhã cùng Liễu Vi Dung đều vì được giữ lại bằng hiệu, ở Cẩm Tú điện mỗi người một gian, chờ sắc phong.

Trong cuộc sống chờ sắc phong, ngoại trừ theo mẹ học những lễ nghi trong cung, Cẩm Tú điện hết sức náo nhiệt, người đến người đi.

Tuy nhiên, Liễu Vi Dung cũng không có đi tham gia náo nhiệt, chẳng qua là cùng những tú nữ được lưu bằng hiệu chờ sắc phong biết một chút, qua lại quen mặt, còn lại chỉ có Liễu Trương Nhã.

Nghe bên ngoài có âm thanh huyền ảo, Liễu Vi Dung lẳng lặng ngồi ở trong phòng đọc sách, nhân nhả thưởng thức trà được pha từ nước suối, thuận tiện xem sách một chút, cùng Bạch Liên học chữ, nha hoàn Bạch Liên này là do Liễu Chi Hạo cho nàng, nhất định là biết chữ.

Vừa lúc nàng không hoàn toàn nhận thức chữ của triều đại này.

Hiện tại trong tiểu thuyết cùng trong thực tế thì Liễu Trương Nhã cùng cháu gái của Phiêu Kỳ đại tướng quân Vương Hàm Ngọc tình cảm tốt hơn.

Wang Hàm Ngọc này suy nghĩ không sâu, là một ô dù phi thường tốt.

Hơn nữa Liễu Trương Nhã sắc phong chính là quý nhân ngũ phẩm.

Mà nàng, thân phận so với Liễu Trương Nhã còn thấp hơn một chút, nàng cũng không trông cậy vào lần sắc phong này, có thể trước sắc phong cho chỗ ở cũng không tệ.

Nghĩ như vậy, bên ngoài đột nhiên yên lặng, ngay sau đó truyền đến thanh âm thái giám, xem ra ý chỉ sắc phong đã đến.

Bạch Liên vội vàng mở cửa chạy ra ngoài tìm hiểu tin tức.

Rất nhanh, nàng chạy vào, cũng không thấy chỗ nào có một chút dáng vẻ trầm ổn, không giấu được niềm vui sướng lộ ra ở trên mặt:” Chủ tử, Tiểu Lý Từ công công tới, đang ở sương phòng trước mặt tuyên chỉ, rất nhanh sẽ đến phiên chúng ta!”

Liễu Vi Dung nghe vậy, không biết vì sao, trong lòng có chút phiền muộn.

Có lẽ là suy nghĩ việc sắp bước vào trong thâm cung, có chút mờ mịt thôi, nhưng là tinh thần vẫn mạnh mẽ, sửa sang lại dung mạo.

Không bao lâu, công công Tiểu Lý Từ liền mang theo thánh chỉ tiến vào.

Đây chính là thái giám thân cận bên cạnh hoàng thượng, hầu hạ hoàng thượng nhiều năm, cũng là nhân vật các phi tần trong cung tranh giành nịnh hót.

Liễu Vi Dung vội vàng đứng dậy cùng công công Tiểu Lý Từ hàn huyên một lát, công công Tiểu Lý Từ gương mặt khi cười có những vết đồi mồi, hướng Liễu Vi Dung rời hành lễ.

Làm cho Liễu Vi Dung thất kinh.

Tiếp theo lại đứng thẳng người, lớn tiếng nói:” Liễu Thị Vi Dung tiếp chỉ!”

Thanh âm rơi xuống, Liễu Vi Dung vội vàng quỳ xuống, tay chông đỡ đầu cúi xuống thấp nói:” Nô tỳ Liễu Thị Vi Dung tiếp chỉ.”

“Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết, Liễu Thị Vi Dung nhẹ nhàng đoan trang,ngoan ngôn ôn uyển kính cẩn, đặc biệt phong làm quý nhân ngũ

phẩm, ban thưởng hiệu Đức, sống ở Nhu Phúc cung. Khâm thử!”

Liễu Vi Dung sợ ngây ngơ, quý nhân, nàng thế nhưng sắc phong quý nhân, không phải là thật chứ?

Phải biết không phải quý nhân nào cũng được phong hiệu, quý nhân cũng không phải có một cấp bậc.

Bạch Liên đứng bên cạnh thấy chủ tử đáng vẻ mờ mịt, cho là chủ tử đang cảm thấy cao hứng nên thất thần, vội vàng cười thúc giục nàng:” Chủ tử còn không mau tiếp chỉ?”

Liễu Vi Dung phục hồi lại tinh thần, bận rộn cảm ơn ân huệ hoàng thượng, tiến lên tiếp chỉ, Bạch Liên ở một bên cũng đã sớm chuẩn bị xong một túi đồ thẩm đưa cho công công Tiểu Lý Tử.

Công công Tiểu Lý Tử âm thầm nhận lấy, nụ cười trên mặt càng tăng lên.

“Chúc mừng nương nương! Nô tài xin được cáo lui trước!”

Dứt lời cung kính mang theo hai vị công công sau lưng lui ra ngoài.

Sau khi công công Tiểu Lý Tử đi, sắc mặt Bạch Liên lộ ra vẻ vui mừng, cao hứng nói:” Chủ tử sau này sẽ là Đức quý nhân, nô tỳ đi sửa sang lại một chút, chờ thêm có người đến, liền mang đi đến Y Lan điện.

Nói xong, liền vào trong phòng sửa sang lại một chút đồ phụ thân hôm qua đã cho người đưa vào làm đồ cưới, theo như thường là đem của hồi môn đến.

Đức quý nhân.

Liễu Vi Dung hết ý kiến, làm cho nàng liên tưởng đến vị Đức phi ở Thanh triều kia.

Tuy nói phong quý nhân nàng nên cao hứng, nhưng là nàng lại không cao hứng nổi, rốt cuộc ở đâu có vấn đề? Tại sao mới sắc phong đã là quý nhân? Không biết Liễu Tương Nhã có phải hay không cũng là quý nhân, nếu là cấp bậc giống nhau. ...

Không biết Liễu Tương Nhã còn có thể cười với nàng mà không thể đứng lên hay không.

Xem ra tỷ muội các nàng vừa vào cung đã phải đối mặt.

Nhận thánh chỉ sắc phong không lâu, hoàng hậu liền phái người tới, Bạch Liên cũng sửa sang lại đồ cưới rất tốt, đoàn 6 người chậm rãi mang đồ đến Nhu Phúc cung.

Y Lan điện của Nhu Phúc cung thật lớn, có thể nói là một tiểu viện thu nhỏ, bốn phương tứ hướng, tổng cộng năm gian phòng, đã được xử lý rất tốt, chỉ là để đồ vào có thể ở được, nhưng mà Liễu Vi Dung vẫn cẩn thận cho Bạch Liên đến phòng ngủ kiểm tra kỹ lại một lần, sau đó bố trí lại, mới an lòng.

Phòng ngay giữa đang làm nhà, bên trái là phòng ngủ, bên phải là một gian thư phòng.

Tiếp theo là hai gian sương phòng.

Sắc phong quý nhân, theo như quy củ, có một đại cung nữ Nhất đẳng, chính là Bạch Liên; nhị đẳng là bốn cung nữ bà tử, phụ trách ăn mặc ở đi lại; cung nữ tam đẳng là bà tử năm, phụ trách việc quét dọn cùng làm tạp dịch.

Sau khi theo lệ nói bọn họ một phen, sẽ để cho bọn họ đi xuống.

Liễu Vi Dung xoa xoa mi tâm, nhấp một ngụm trà, phản phó Bạch Liên:” Bạch Liên, những người đó người đều để ý một chút, nếu như phía sau họ không có nghe lời của ai, liền lôi kéo họ theo mình, chúng ta ở trong cung không có gì cả, ta chỉ tín nhiệm một mình người, khổ cực người.”

Bạch Liên gật đầu:” Chủ tử, nô tỳ hiểu.”

“Đúng rồi, đi hỏi chủ vị Nhu Phúc cung là ai, hoặc là người nào phân vị cao nhất ở Nhu Phúc cung này, ta chuẩn bị đi bái kiến thật tốt mới được.” Liễu Vi Dung lúc này mới nhớ nàng đã quên mất chuyện này.

Bạch Liên cười nói:” Chủ tử, Nhu Phúc cung của chúng ta không có chủ vị, nô tỳ đã sớm hỏi rõ ràng, cả Nhu Phúc cung này chỉ có một mình chủ tử, cũng không có những người nào khác ở đây.”

Dừng một chút, nụ cười trên mặt nàng thu lại, buồn buồn nói:” Thế nhưn Nhu Phúc cung chúng ta là nói cách Từ Thần điện của Hoàng thượng xa nhất trong sáu cung.”

“Nga? Chuyện như vậy thật quá tốt!” Liễu Vi Dung gương mặt vui mừng.

Nói vậy, trừ mấy ngày nữa làm đại điển phong phi nàng phải ra bên ngoài, thời gian còn lại nàng có thể vui ở Y Lan điện làm trạch nữ, dù sao làm quý nhân trở xuống cũng không có tư cách thỉnh an Hoàng hậu cùng Thái hậu.

Nếu như Nhu Phúc cũng có người đứng đầu, hoặc là có phi tần ở, nàng sẽ phải đi thỉnh an người này hàng ngày.

Nàng hiện tại may mắn là lần này vào cung tú nữ không nhiều lắm, cả hậu cung như cũ hết sức vô ích, nàng là một quý nhân nhỏ cũng có thể ở một mình một đại điện.

Cao hứng qua đi, nàng đột nhiên nhớ tới mình quên hỏi phân vị của Liễu Tương Nhã, có phải hay không cũng giống nhau không thay đổi.

“Bạch Liên, tỷ tỷ sắc phong phân vị gì?”

Bạch Liên mỉm cười, thấy chủ tử nhà mình hỏi chuyện của Đại tiểu thư, chỉ sợ chủ tử nhà mình biết được tình huống đại tiểu thư, sinh lòng không vui, dừng một chút tìm từ rồi mới nói: “Đại tiểu thư được sắc phong Lệ quý nhân, cư vị ở U Lan điện thuộc Vị Ương cung, là nơi Huệ phi nương nương mới được sắc phong ở, là sáu cung đứng đầu ở phía tây, cách Từ Thần điện của Hoàng thượng gần nhất.”

Cùng trong tiểu thuyết giống nhau, Liễu Tương Nhã sắc phong là Lệ quý nhân, ở chung với nàng là Huệ phi Vương Hàm Ngọc tại U Lan điện, Vị Ương cung.

Xem ra chuyện trọng yếu chắc là không thay đổi, nàng chẳng qua là một con bướm cùng nàng tương quan nhân hòa mà thôi.

Lúc này mới nói đến Liễu Tương Nhã, thanh âm cung nữ Tiểu Hồng ở bên ngoài đã vang lên.

“Chủ tử, Lệ quý nhân đến chơi!”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Ở Hậu Cung Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Chôn tuyền

Liễu Vi Dung khẽ cau mày, Liễu Tương Nhã thế nào lại luôn tìm nàng? Biểu hiện tỷ muội tình thâm sao? Đúng là giả mù sa mưa, nàng thấy chuyện này thật nhảm chán.

Nghĩ như vậy, Liễu Tương Nhã đã mang theo Bích Thủy tiến vào.

“Tam muội thật là hăng hái a!” Thấy Liễu Vi Dung lười biếng ngồi ở trên giường, một bộ dáng thoải mái, khỏe miệng Liễu Tương Nhã nhếch lên, cười tủm tỉm tiến lên, cách bàn Tiểu Án, ngồi ở bên cạnh.

“Bạch Liên, pha trà mời tỷ tỷ uống Hoa Trà loại thượng hạng!” Liễu Vi Dung tự nhiên chuẩn bị có ý định ngồi dậy, phản phó Bạch Liên đang đứng bên cạnh, Bạch Liên lĩnh mệnh đi, rất nhanh liền có mùi Hoa Trà thơm ngát tỏa ra bốn phía.

Bích Thủy tiến lên rót cho chủ tử nhà mình một chén Hoa Trà, Liễu Tương Nhã nhấp miệng, khen: “Bạch Liên pha trà thật khéo, uống rất ngon!”

“Đại tiểu thư khen sai rồi, tay nghề của Bích Thủy có thể nói so với nô tỳ tốt hơn rất nhiều!” Bạch Liên sắc mặt bình tĩnh đáp trả lại.

Liễu Tương Nhã thấy vậy thì thật sâu nhìn nàng một cái: “Ngươi và Bích Thủy đều rất tốt!”

Quay đầu hướng Liễu Vi Dung cười nói: “Tỷ còn chưa chúc mừng Tam muội rồi, ngài được hoàng thượng sắc phong Đức phi, đây chính là chuyện vui trong thiên hạ.” Sóng mắt lưu chuyển một lúc lại mang theo một tia không dễ chịu cùng ghen tỵ.

Nàng vừa nói xong, Liễu Vi Dung liền giả vờ thể hiện bộ mặt úat ức nói: “Sắc phong làm quý nhân, muội rất vui, nhưng mà phong hào ‘Đức’... Thấy thế nào đối với muội đều không cân xứng, chẳng lẽ một cô gái không có tài mới gọi là Đức...”

“Nghe nói tỷ tỷ được hoàng thượng sắc phong làm Lệ quý nhân, phong hào ‘Lệ’, có phải hay không thấy được trong mắt hoàng thượng, dung mạo của tỷ tỷ chính là khuynh thành xinh đẹp không ai bằng, hơn nữa còn cho ở trong Vị Ương cung, rất gần với Từ Thần điện, xem ra hoàng thượng giống như rất ưa thích tỷ tỷ!”

Trong nháy mắt, khỏe miệng Liễu Tương Nhã khẽ cong lên. Ngoài miệng nói: “Làm sao như thế, ý tứ của hoàng thượng không khéo chính là một cô gái Từ Đức——“đức ngôn công dung” trong đó tam muội xuất sắc nhất là đức, đức vị trình thuận, là Từ Đức đứng đầu!”

Liễu Vi Dung khỏe miệng hơi vênh, cười tủm tỉm mở miệng nói: “Tỷ tỷ phong hào là ‘Lệ’ có phải hay không nói trong tứ đức của một cô gái ‘Dung’ xếp vị trí đứng đầu?”

Nghẹn chết ngượng, cách ứng ngượng.

Trong lòng hứng thú đối với Mộ Dung Triệt tề hại thể hiện sự im lặng.

Nụ cười dịu dàng trên mặt Liễu Tương Nhã liền dừng lại, khi mới bắt đầu nàng cũng không cảm thấy phong hào này có gì không đúng, còn cao hứng, trong những tú nữ được tuyển vào cung lần này thì tỷ muội các nàng có xuất thân thấp nhất nên đương nhiên phân vị cũng là thấp nhất, so với những quý nhân trước kia hầu hạ hoàng thượng toàn là thân phận cao, dù sao các nàng là không có phong hiệu, hôm nay nghe lời của Tam muội, đột nhiên cảm thấy cái phong hiệu “Lệ” này thật sự rất chướng mắt.

Vì vậy cũng không có ý muốn tiếp tục nói đề tài này nữa, nói ý:

“Tốt lắm, chúng ta đừng nói cái này nữa, tỷ hôm nay tới đây chính là cùng Tam muội nói một chút chuyện quan hệ cùng kiêng kỵ trong cung.”

Liễu Vi Dung kinh ngạc nhìn nàng, Liễu Tương Nhã này thật sự có lòng tốt như vậy sao?

“Tỷ tỷ mời nói!” Thật ra không cần nàng nói, chính nàng còn biết rõ ràng hơn.

Liễu Tương Nhã lại nhấp một ngụm trà, lúc này mới chậm rãi nói đến.

Tuyển tú lần này vào hậu cung ngoại trừ cháu gái Thái hậu Phụng Chỉ Doanh được sắc phong làm quý phi, còn có bốn vị phi tử bị cấm túc, phi vị cũng có là nhập phẩm hoặc chỉ phân cũng từ nhất phẩm.

Liễu Tương Nhã đang kết thân là cháu gái Phiêu Kỳ đại tướng quân Vương Hàm Ngọc, cũng đang là Huệ phi nhất phẩm, còn có một cháu gái của đương kim thừa tướng Ngụy Văn Hân, đang là nhất phẩm Thục phi.

Gia thế ba người này cùng với gia thế của hoàng hậu là ngang nhau.

Còn có con gái của Thái Úy Thượng Quan Hồng, được sắc phong là nhất phẩm Đoan phi, con gái của Ngự sử Tàn Tổ Văn cũng là nhất phẩm Hiền phi.

Các nàng kia đều là tần, nhưng không có phong hiệu tần.

Có thể nói đề trên đầu tỷ muội các nàng có không ít người.

Cuối cùng Liễu Tương Nhã thông báo cho nàng biết, không nên cùng Phụng Chỉ Doanh tiếp xúc, phải cẩn thận thủ đoạn lôi kéo của Phụng Chỉ Doanh.

Làm cho Liễu Vi Dung kinh ngạc trong phút chốc, nội tâm suy nghĩ, nếu không phải nàng là người ở bên ngoài xuyên không vào đây, còn không biết Phụng Chỉ Doanh là một nữ nhân lòng dạ độc ác, Liễu Tương Nhã mới 15 tuổi thế nhưng ánh mắt nhìn người đã đến mức này, khiến cho Liễu Vi Dung trong lòng chập bông, lần báo này là vì tốt cho nàng, hay là vẫn có những mục đích khác?

Những chuyện đã nói xong, Liễu Tương Nhã như cũ bình tĩnh nhìn nàng dung nhan thuần khiết trong sáng, không khỏi nghĩ đến thời điểm tuyển tú, tất cả mọi người ăn diện tỉ mỉ, hết lần này đến lần khác, nàng trái lại chỉ dẫn, mặt trắng trong thuần khiết, ở trong đám tú nữ cũng coi như nổi bật, nếu không phải là dung mạo của nàng thắng được rất nhiều người, đem nàng áp vào quá khứ, sợ rằng người nào động ngay tuyển tú chính là nàng.

Liễu Vi Dung không biết vị này trước khi chuyển kiếp căn bản không thích những thứ này, nàng vốn không yêu thích những thứ bột phấn nước như vậy, thời điểm ở hiện đại, nàng chính là thích gương mặt trắng trong thuần khiết, sau đó lại có chuyện mỹ phẩm quá thời hạn, nguy hại đến sức khỏe, liền đối với mỹ phẩm trở thành kẻ không hiểu biết.

Nàng đối với Tam muội hiểu rõ, nàng sẽ không nghĩ tới biện pháp đến đây, không dấu vết nhìn trông mắt đang đảo liên tục, xem ra không phải chủ ý của nàng.

Đáng tiếc Bạch Liên không phải nha hoàn của nàng.

Thật may nàng còn có Bích Thủy, Bích Thủy so với Bạch Liên lợi hại hơn.

“Đa tạ tỷ tỷ đã nhắc nhở! Muội hiểu! Nhưng mà tỷ tỷ cũng đừng quá lo lắng, hôm nay nàng là quý phi, muội là quý nhân, thân phận và địa vị khác nhau một trời một vực, làm sao có thể đến lôi kéo muội đây?” Coi như không có Liễu Tương Nhã cảnh báo, nàng cũng sẽ không đầu nhập vào Phụng Chỉ Doanh, nếu như Phụng Chỉ Doanh thật sự đến lôi kéo nàng. Cũng sẽ không công khai cự tuyệt nàng.

Nàng mới không có ngu như thế.

Tuy nhiên chuyện này cũng không thể nào, nàng hiện tại chỉ mới vào cung, dường như cũng đã giống như đi đây đến biên cương.

Liễu Tương Nhã mỉm cười một tiếng, thế nhưng sự vui vẻ không chạm đến đáy mắt,” Chuyện này cũng không chắc chắn, Thái hậu rất thích muội!” Nàng trăm phụng ngàn kẻ muốn dùng cây hoa đâm bịt để lôi kéo sự chú ý cùng thiện cảm của Thái hậu, lại như cũ cũng không sánh bằng Tam muội, cái gì cũng không cần làm, là có thể được Thái hậu coi trọng.

Có thể nào không ghen tỵ cơ chứ?

Thì ra là như vậy, Liễu Vi Dung âm thầm cười lạnh, xem ra Liễu Tương Nhã là sợ nàng làm liên lụy đến đường của nàng với Thái hậu.

“Làm sao có thể?” Nàng vội vàng phủ nhận:” Tỳ tỳ đừng nói lung tung!”

Liễu Tương Nhã ánh mắt chợt lóe, đột nhiên rất thần bí nói với nàng:” Tỳ cũng không phải là nói vậy, nghe nói quý phi nương nương thân thể vốn suy yếu, không thể mang thai hoàng tử, Thái hậu muốn mượn bụng muội để sinh cho quý phi một hoàng tử.”

Những tin này đều là do nàng mấy ngày nay thu mua của mấy người để lấy tin tức.

Đây là thừa nhận cái trong mắt có gai sao?(Không hìu)(____)

Liễu Vi Dung cảm thấy một trận lạnh, Liễu Tương Nhã đi nhờ thuyền Huệ phi, lại âm thầm kích bác nàng với Thái hậu cùng vị quý phi hôm nay mới nhậm chức không có gì liên quan kia sinh ra bất mãn, bảo an tâm cái gì?

“Đa tạ tỳ tỳ nhắc nhở. Muội biết phải làm sao rồi!” Liễu Vi Dung suy nghĩ vừa động, trên mặt đã mang vẻ tràn đầy cảm kích.

Liễu Tương Nhã cũng hài lòng cười cười, đứng lên:” Trong lòng muội hiểu là tốt rồi, đúng rồi, thiếu chút nữa thì quên một chuyện, ngày mai Hoàng hậu nương nương cử hành cung yến, để cho chúng ta gặp mặt, Tam muội hình như lại không có loại phần thưởng hạng nào, vừa đúng lúc chỗ tỳ có rất nhiều, liền mang theo một hộp cho muội.”

Sau đó từ trong tay Bích Thủy lấy ra một hộp phấn nước tinh xảo đưa cho Liễu Vi Dung.

Liễu Vi Dung biết mình không có phấn bột nước thượng hạng, tự nhiên sẽ không từ chối, mặt mày cao hứng nhận lấy hộp phấn nước mở ra, đem phấn bột nước này đặt ở mũi người một cái, làm bộ đáng rất thích.

“Đa tạ tỳ tỳ, phấn này có mùi hương muội rất thích!”

“Muội thích là tốt rồi, nếu dùng hết, có thể sai Bạch Liên đến chỗ tỳ lấy thêm, thời gian cũng không còn sớm, tỳ về trước nhé, cung trang của chúng ta rất nhanh sẽ mang đến thôi!” Liễu Tương Nhã thấy Liễu Vi Dung một bộ đáng yêu thích không buông tay thì trong lòng cũng hơi yên tâm.

Liễu Vi Dung cũng đứng dậy, cười cười đem tiễn Liễu Tương Nhã đến tận cửa.

Sau khi Liễu Tương Nhã đi, Liễu Vi Dung trở lại phòng ngủ, ngồi tựa ở trên ghế uống một chén trà nóng. Bạch Liên đi lên, hạ thấp giọng nói một câu:” Chủ tử, lời của Đại tiểu thư người dùng để ở trong lòng! Nếu như Thái hậu muốn mượn bụng của chủ tử để sinh cho quý phi nương nương một thái tử, ngược lại là chuyện tốt, nếu như chủ tử cho phép nô tỳ xin nói.”

Liễu Vi Dung trong đáy mắt thoáng qua một tia kinh dị, Bạch Liên này quả không tệ.

Thời điểm gần chạng vạng, người của nội vụ phủ đem phẩm cấp trong cung cùng đồ trang sức đeo tay và tiền tiêu hàng tháng v.v...v.v... đưa tới.

Chờ sau khi bọn họ rời đi, Liễu Vi Dung nhìn đồ dùng trong cung cùng đồ trang sức đeo tay rực rỡ muôn màu để trong nhà, đem bốn cung nữ nhị đẳng cho lui xuống, lưu lại duy nhất một mình Bạch Liên.

“Bạch Liên, người kiểm tra cẩn thận đồ dùng trong cung cùng trang sức đeo tay này xem có hay không vượt qua phẩm cấp gì đó không.” Không thể trách nàng cẩn thận như thế, thâm cung này thật sự quá nguy hiểm.

Không cẩn thận liền rất có thể toi mạng như chơi.

Ngày mai cung yến trong cung đoán chừng sẽ rất “náo nhiệt”.

“Vâng!”

Bạch Liên sau khi kiểm tra một lần, không có phát hiện vấn đề gì, Liễu Vi Dung mới âm thầm thở phào nhẹ nhõm, sai bọn nha hoàn thu dọn.

Không chỉ có mình nàng làm vậy, các phi tần khác cũng đều một dạng, sợ bị người kéo xuống.

Nhất cử nhất động của các phi tần đều được báo lên đến tai hoàng hậu.

Nàng ngắm nghía bộ móng của mình, làm như không chú ý nghe, sau khi nghe xong, miệng khẽ nhếch lên.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Ở Hậu Cung Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Trở thành người thị tẩm đầu tiên

“Thị Họa, người có đi qua Kính sự phòng chưa, tối nay hoàng thượng điểm người nào thị tẩm?”

Hoàng hậu đột nhiên yếu ớt hỏi Thị Họa đang ở một bên bóp vai cho nàng, giữa hai lông mày khó nén sự hui quạnh cùng lo lắng, lần tuyển tú này mặc dù ít, nhưng là nàng cũng không ngăn nổi việc ba năm tuyển tú một lần.

Tuy nói việc phong phi từ chưa có tiến hành đại điển phong phi, chắc là sẽ không được điểm bài, còn dư lại chính là những người từ phân vị phi tần trở xuống.

Trong vòng ba ngày sau khi sắc phong tuyển tú, hoàng thượng sẽ chọn một trong số những người mới sủng ái.

Trừ nơi ở của hoàng hậu, hoàng thượng sẽ không thể ngủ lại ở bất cứ chỗ của phi tần nào, nếu như muốn sủng ái người mới, cũng chỉ có thể nghỉ ở Từ Thần điện, đây là quy củ của hậu cung!

Đại Kiền triều quy củ này vẫn giữ cho tới nay, cũng không thể phá vỡ quy củ này.

Nhưng là từ lúc lấy nàng đến giờ hoàng thượng đối với nàng tương kính như tân, hoàng thượng phần nhiều là tình nguyện ở Từ Thần điện, cũng không muốn đến Phụng Nghi cung của nàng.

Chuyện này từ khi nào bắt đầu đây?

Giống như là sau khi ba vị hoàng tử đi, hoàng thượng liền bắt đầu hoài nghi nàng, dần dần xa cách với nàng.

Thật may là chẳng qua chỉ là hoài nghi, cũng không có chứng cứ.

Nếu không nàng sợ rằng ngay cả địa vị của mình cũng không còn.

Xem ra Cung tần cùng Tỉnh tần đều đã biết, các nàng đã từng đối với bệnh tật yếu ớt của hoàng tử mà ra tay, nhưng là hoàng thượng không có chứng cứ, bằng không các nàng cũng không ngồi yên vị trí phi của mình, hoàng thượng mới lên ngôi liền xuất hiện con ngựa được phong phi vị...

Hôm nay nàng khẩn cấp muốn có hoàng tử, nhưng cuối cùng không có, ở nhà mẹ đẻ tìm thấy bí truyền nên ăn sống ăn chết, nhưng như cũ cũng không có một chút tin tức, tuổi nàng cũng dần lớn, hai mươi tám tuổi, làm sao so được với những tú nữ xinh đẹp yêu kiều như hoa mới vào cung kia.

Nhưng là, con trai đầu tiên của hoàng thượng nhất định sẽ từ trong bụng nàng ra!

Thị Họa tay liền ngừng lại:”Nô tỳ từ Tiểu Lý Tử công công biết được, hoàng thượng hôm nay còn chưa có điểm bài.”

“Phải không?” Hoàng hậu tinh thần liền rung lên, tâm tư liền lung lay:”Thị Thụ, đem Tiểu công chúa đến đây! Thị Họa, các người đến Từ Thần điện một chuyến nói Tiểu công chúa nhớ hân...”

“Vâng! Nương nương!” Thị Thụ một bên đang quạt cây quạt gió, thả cây quạt trong tay xuống, đi đến phòng bên cạnh ôm Tiểu công chúa, Tiểu công chúa năm nay mới ba tuổi.

Thị Họa cũng lĩnh mệnh rời đi.

Ước chừng thời gian uống cạn một chun trà trở lại, sắc mặt nàng có chút thấp thòm.

“Nương nương...” Thị Họa tiến đến bên tai Hoàng hậu Vương thị, thấp giọng nói:”Kính sự phòng truyền đến tin, hoàng thượng hôm nay nghỉ lại tại Y Lan điện”

Ba!

Ngón tay giả tình sảo của Hoàng hậu run run...

Quan Su cung.

Phượng Chi Doanh thân là cháu gái Thái hậu được phong là quý phi, vừa vào cung liền có không ít người là tai mắt.

Khi nàng biết được Hoàng đế Mộ Dung Triệt hôm nay ngủ lại chỗ Đức quý nhân, không nhận được làm cho đôi mắt đẹp nhũn lại, khóe miệng nhếch lên một nụ cười ý vị thâm trường.

Xem ra có trò hay để xem.

Quả nhiên a, Liễu Vi Dung chính là ngoài ý muốn, hết thấy đều không giống.

Tuyển chọn qua đi, Liễu Tương Nhã từng tới tìm nàng, muốn nàng đầu nhập, nàng cũng không muốn đường hủ vi hoạn(nuôi hủ có ngày gặp nạn), liền cự tuyệt nàng.

Đáng tiếc đại điển phong phi là người xếp hạng cuối cùng, trong khoảng thời gian này nếu thị tử cũng không đến phần của nàng.

Thế nhưng điều này cũng không có gì, việc trọng yếu nhất hiện tại chính là dường như thân thể yếu đuối, nghĩ đến thái y nói nàng sinh con khó khăn, Thái hậu cô cô vì vậy mà muốn nàng bảo dưỡng Liễu Vi Dung thật tốt để sinh hài tử.

Trên gương mặt nhu mỹ xẹt qua một tia âm mai cũng lạnh ý.

Nàng mới không cần chăm sóc hài tử của người khác, nàng chỉ muốn chính mình sinh.

Chỉ có mình sinh mới phải của mình, con người khác nếu đường dục thật khó nói.

Nàng còn trẻ, cộng thêm nhiều năm nàng học y thuật, nàng cũng không tin điều dưỡng thân thể không tốt.

Vị Ương cung _ U Lan điện

Khi Liễu Tương Nhã từ Huệ phi Vương Hàm Ngọc kia biết được, tối nay hoàng thượng ngủ lại Nhu Phúc cung, Y Lan điện, làm cho ghen tỵ trong lòng nàng không sao nén được.

Lần thứ hai, lần thứ hai, Tam muội từ khi tuyển tú đến nay, đã là lần thứ hai che mất danh tiếng của nàng.

Ngày mai cung yến không biết sẽ có bao nhiêu người cười nhạo nàng.

Tại sao có thể như vậy? Rốt cuộc mình sai lầm ở chỗ nào?

Liễu Vi Dung luận tài nghệ cùng dung mạo so ra không thể nào bằng nàng, hoàng thượng tại sao sau sắc phong một đêm lại thị tử nàng... Nàng không phải là bị đầy đến địa phương xa nhất sao?

Vốn là trong đám tú nữ nàng tràn đầy tự tin, dung mạo của nàng không ai bằng, cộng thêm là mỹ danh kinh thành đệ nhất mỹ nhân, người đầu tiên thị tử sẽ là nàng, coi như không phải là nàng, cũng sẽ so với nàng là một phi tần có phân vị cao hơn nàng, vậy mà Tam muội bị nàng khinh thị đoạt mất...

Nàng có thể nào không ghen tỵ, không phản hận?

.....

Màn đêm buông xuống, trong hoàng cung đều được thắp đèn lồng cùng ánh nến.

Y Lan điện—Nhu Phúc cung

Dùng xong cơm tối, Liễu Vi Dung nắm chắc vừa tối, tâm tính yên ổn, tính toán ở trong hoàng cung làm ruộng, dùng nước sông trong không gian làm đủ loại món ăn, vì nàng lấy không gian che chở.

Dù sao cung điện nàng là Đông lục cung xa nhất, trước mặt còn có hai tòa cung điện không có ai ở đây, hết sức yên lặng, nếu như chỉ có lời của một mình nàng, nàng cũng có thể sẽ sợ, nhưng là còn có bà tử, cung nữ, thái giám phụng bồi, nàng không sợ.

Có khi người là được.

Có cái suy nghĩ này, Liễu Vi Dung sau khi ăn cơm tối xong liền vui ở trong phòng ngủ, ngồi ở trên bàn viết kế hoạch, dĩ nhiên nàng viết đều là chữ giản thể, cùng với chữ của triều đại này cũng tương tự, cũng không sợ có người nhìn thấy.

Bạch Liên ở một bên mài mực, nhìn tờ giấy trắng bị chủ tử viết loạn lên liền thông suốt, không biết viết chút gì, hết lần này đến lần khác chủ tử hăng say viết, không có chút nhúc nhích.

Am thầm quyết định bắt đầu từ ngày mai sẽ gia tăng tiến độ nhanh dạy chủ tử viết chữ.

Liễu Vi Dung cũng không có cai quản nàng, hiện tại trọng yếu nhất là nàng đem nước trong không gian tưới đủ dùng cho các loại rau dưa, trái cây. Sau này muốn ăn cái gì có cái đó, sáng khoái hơn!

Nghĩ đến liên hưng phấn, nàng để bút lông xuống, hai tròng mắt sáng trong suốt nhìn Bạch Liên:” Bạch Liên, có biện pháp nào lấy được hạt rau dưa cùng cây ăn quả?”

Bạch Liên có chút kinh ngạc tròn to mắt:” Có, thật ra thì những hạt đó rất dễ lấy được, nô tỳ cùng với một ngự trù ở phòng ăn quen biết, chủ tử, ngài muốn những thứ này để làm gì?”

“Ta muốn ở trong sân trồng một ít cây ăn quả cùng rau, sau này muốn ăn cái gì đều có, nếu như có thể đào một hồ nước thì càng tốt...” Liễu Vi Dung

gương mặt tràn đầy mơ ước.

Bạch Liên bị dọa sợ hết hồn?” Chủ tử, trong sân trồng hoa...”

“Nhỏ, nhỏ hết, hoa có ích lợi gì...” Liễu Vi Dung khóat tay.

“Hoa có thể làm trà lại, làm bánh ngọt...” Bạch Liên cố gắng đưa ra lý lẽ, nếu là cả viện cũng đủ loại món ăn, chẳng phải bị phi tần khác cù rơi nhạo.

“A, như vậy đi, vậy thì để lại một phần nhỏ trong góc là được rồi, còn lại trồng rau, loại cây ăn quả... Tốt nhất có thể lấy được loại mới lạ...” Liễu Vi Dung hi vọng có cà chua, khoai tây, cây ngô, những thứ này trong nông nghiệp, chỗ nào cũng có.

Nàng thích gặm khoai tây.

“...Hảo!” Bạch Liên nhìn hai gò má vì hưng phấn mà phồng hồng của chủ tử, sắc mặt xanh lại.

Sau đó Liễu Vi Dung bắt đầu hăng hái bùng bùng cùng Bạch Liên hoạch định, nói rất cao hứng, bên ngoài truyền đến thanh âm của nhị đẳng cung nữ Hương Nhi tràn đầy vui sướng.

“Chủ tử, Tiểu Lý Tử công công phái người đến thông báo! Hoàng thượng tối nay ngủ lại Y Lan điện, nói chủ tử chuẩn bị thật tốt!”

“Cái gì?” Liễu Vi Dung khiếp sợ, bút lông trong tay hoàn toàn rơi xuống đất.

Không phải đâu, nàng mới hôm nay vừa trở thành Đức quý nhân, liền trở thành người đầu tiên động phòng...

Trong cung hân và nàng cùng nhau tân tiến không chừng có người trong lòng hâm mộ cùng ghen tỵ đây!

Nghĩ đến đây không nhịn được da đầu một trận tê dại.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Ở Hậu Cung Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Thị tẩm

Bạch Liên mở cửa phòng, vừa đứng lúc thấy gương mặt tươi cười của Hương Nhi.

Liễu Vi Dung trên mặt lại không có cười chút nào, cau mày xác nhận nói: “Hương Nhi, em xác định em không có nghe nhầm?”

Hương Nhi cao hứng gật đầu: “Chủ tử, nô tỳ không có nghe nhầm, còn là do đích thân công công được phái đến đây xác nhận qua, tối nay hoàng thượng chọn chủ tử thị tẩm.”

“Ừ, ta biết, em đi xuống kêu người nấu nước, chờ ta tắm rửa.” Liễu Vi Dung giờ phút này không biết tâm trạng gì, vốn bị cho là đẩy đến biên cương, đang cao hứng thiết lập kế hoạch cho cuộc sống tương lai, lại bị hoàng đế đảo loạn.

“Vâng!” Hương Nhi cười lĩnh mệnh đi xuống.

Liễu Vi Dung quay vào trong nhà, thờ dài một tiếng.

“Chủ tử, ngài không vui sao?” Bạch Liên kỳ quái nhìn chủ tử hỏi.

Liễu Vi Dung cười khò: “Có chuyện gì mà vui đâu, ta đây chính là người đầu tiên thị tẩm, không biết sẽ kéo theo bao nhiêu oán hận.”

Bạch Liên không đồng ý nhìn chủ tử: “Chủ tử, vào cung còn muốn cuộc sống an tĩnh, chuyện này là không thể, ngài nên có loại đãi ngộ này mới được, chúng ta không sợ đâu, chỉ sợ không phải đâu!”

Chủ tử thế nào lại không có một chút lòng cầu tiến, tâm tranh đấu chứ?

Phải biết, được hoàng thượng sủng ái và không được sủng ái khác nhau rất lớn.

Chủ tử nếu không nhân cơ hội này lọt vào mắt hoàng thượng, ba năm sau, người mới lại vào cung, bên người lại không có một hoàng tử hộ thân, cuộc sống sau này sẽ thế nào?

“Nhưng là, cũng không cần xếp thứ nhất, đây không phải là đem ta ra nướng trên lửa sao?” Liễu Vi Dung biểu lộ vẻ mặt u sầu, một Liễu Tương Nhã đã làm cho nàng trong lòng sợ hãi, lại còn những nữ nhân khác trong hậu cung...

Nàng muốn cũng không dám muốn...

Bạch Liên nghiêng đầu suy nghĩ một chút, sắc mặt khẽ thay đổi mấy lần, chủ tử chẳng qua là một quý nhân nho nhỏ, lại giành thị tẩm trước những phi tần khác, có thể nghĩ, sẽ bị nhiều người ghen tỵ, phẫn hận.

Nếu như chủ tử vẫn như cũ được sủng ái thì không sao, nếu như không được thì...

Bạch Liên sắc mặt khẽ biến thành có chút tái nhợt.

“Quên đi, bình đến tướng chặn! Sau này chúng ta cẩn thận hơn một chút là được, thật may là, trừ chiều nay có cung yến, cũng chỉ có đại điển phong phi phải ra khỏi bữa tiệc, thời gian khác ta đây chính là một quý nhân nên không cần thỉnh an, liền an phận vui trong Y Lan điện.” Liễu Vi Dung thấy Bạch Liên thay đổi sắc mặt đến mấy lần, hít một hơi thật sâu, mím môi nói.

Bạch Liên gật gật đầu, sau này nàng phải nhìn những cung nữ, bà tử, thái giám trong sân một chút.

Rất nhanh nước đã được chuẩn bị tốt, Liễu Vi Dung đi tắm, cả người cảm thấy nhẹ nhàng khoan khoái, trên đầu vẫn một kiểu tóc đơn giản, để phần lớn tóc buông xuống đến thắt lưng, bên trong mặc một cái cẩm y màu trắng, bên ngoài mặc một cái sa y mỏng, có thể thấy được lộ ra cái cổ cùng xương quai xanh duyên dáng.

Tơ lụa thêu nhiều đóa hoa màu hồng đào, trên thắt lưng cột một cái dây thêu khổ lớn màu đen, hiện ra dáng người lung linh yếu điệu, làm cho người ta có cảm giác thanh nhã nhưng không mất vẻ cao sang phú quý, nhất cử nhất động đều đưa đến cảm giác sa y bay bay.

Gương mặt Bạch Liên tươi cười, băng thanh ngọc khiết, nhất cử nhất động lại mang theo một tia lười biếng mỉa mai.

Vốn nghĩ là Đại tiểu thư đẹp nhất, lại không nghĩ chủ tử cũng không kém, đặc biệt là một thân hình béo mập, da dẻ trong suốt, dung nhan như bạch ngọc không tỳ vết...

Nàng bây giờ mới biết từ trước đến nay là chủ tử che dấu dung nhan.

Tuy nói thuần khiết trong trắng, nhưng là trên mặt đang nổi lên những thứ khác để nguy trang.

“Chủ tử, đây mới là dáng vẻ thật sự của người sao?” Bởi vì mới vừa tắm rửa xong, hết thấy nguy trang đều biến mất, Bạch Liên mới có thể khiếp sợ như thế.

“Ừ!” Liễu Vi Dung gật đầu.

Nàng lại không ngốc, ở Liễu phủ, sau khi nàng uống linh tuyền khiến cho toàn thân có biến hóa quá lớn, nàng trên mặt lúc nào cũng phải dùng nhũ hoa che dấu một chút, cùng với bộ dáng biến hóa không lớn, bắt quá da thịt trên tay nhưng không che dấu, bị Liễu Tương Nhã phát hiện, cũng không có nguy trang tiếp.

Thời điểm tuyển tú, người khác nhìn thấy nàng gương mặt trắng trong thuần khiết, thật ra thì nàng là che dấu.

Phải biết rằng, dung mạo của thân thể này là rất đẹp, tuy nói không thể tinh xảo bằng Liễu Tương Nhã nhưng cũng coi như thanh tú ôn nhu, cộng thêm nước linh tuyền tẩy qua, càng thêm chói mắt.

“Thật tốt quá, thì ra chủ tử lại đẹp như vậy, lúc này hoàng thượng nhất định sẽ bị chủ tử mê hoặc..” Bạch Liên tươi cười đi đến liền vui vẻ mặt mày hơn hờ.

Liễu Vi Dung liếc nàng một cái: “Em cảm thấy thế sao?” Nói xong đi thẳng tới trước tháp, ngồi xuống, thuận tay cầm bút lông trên án, tiếp tục viết kế hoạch chưa hoàn thành.

“Chủ tử, hoàng thượng rất nhanh sẽ tới đây....” Bạch Liên nhắc nhở.

“Khi nào tới bên ngoài sẽ có người thông truyền!” Liễu Vi Dung tiếp tục vui đầu vào viết chữ.

Nhìn như hết sức bình tĩnh, nhưng thật ra trong lòng nàng đang khẩn trương lo lắng cuồng, dù sao kiếp trước cũng như kiếp này đây là lần đầu tiên, thừa dịp hoàng thượng còn chưa có đến đây, nàng phải mượn việc viết chữ để bình phục lại sự khẩn trương ở đáy lòng.

Hết lần này tới lần khác Bạch Liên cũng không biết.

.....

Từ Thần điện

Mộ Dung Triệt để cây viết trong tay xuống, ngược mắt nhìn Tiểu Lý Tử đứng bên cạnh hỏi: “Tiểu Lý Tử hiện tại là lúc nào?”

“Hoài hoàng thượng, hiện tại là giờ Tuất sắp sang giờ Hợi.” Tiểu Lý Tử cung kính trả lời.

“Ừ? Đã trễ thế rồi sao?”

Mộ Dung Triệt trầm mặc một hồi, để cho người chuẩn bị nước nóng, tắm rửa xong, bãi giá Nhu Phúc cung Y Lan điện.

Lúc này trong Y Lan điện Liễu Vi Dung đang có chút buồn ngủ ngáp một cái.

“Bạch Liên, đã trễ thế này, ta nghĩ hoàng thượng sẽ không tới...”

“Chủ tử, chờ một chút...” Bạch Liên trong lòng cũng cảm thấy gấp gáp, nếu hoàng thượng thật sự không đến, đây cũng là một trò cười lớn.

“Nga...” Liễu Vi Dung buồn ngủ, cả người đã ngã ở trên giường.

Bạch Liên suy nghĩ một chút, còn quyết định đi ra ngoài xem một chút.

Nàng mới đi ra không bao lâu, đã nhìn thấy thân ảnh một người mặc áo vàng thường dùng cho hoàng thượng, Mộ Dung Triệt thân ảnh cao ngất, đi bên người là Tiểu Lý Tử công công cùng một đoàn người xem chừng là công công Kính sự phòng, sợ hết hồn, thầm nghĩ, thế nào lại không có ai thông truyền một tiếng, vội vàng quỳ trên mặt đất thỉnh an nói:”Nô tỳ tham kiến hoàng thượng, hoàng thượng vạn phúc.”

Mộ Dung Triệt lãnh đạm ừ một tiếng, kêu nàng đứng lên, Bạch Liên muốn vào phòng thông báo cho chủ tử nhưng không nghĩ lại bị Tiểu Lý Tử công công ngăn lại:”Không cần đi thông truyền, nơi này không cần người hầu hạ, đi xuống đi.”

“Vâng!” Bạch Liên cấn cấn môi, liếc mắt nhìn về phía phòng ngủ, lo lắng đi xuống.

Sau khi vào phòng, Mộ Dung Triệt phát tay để cho Tiểu Lý Tử cùng công công Kính sự phòng canh giữ ở ngoài cửa, một mình đi vào trong phòng ngủ.

Đi vào Mộ Dung Triệt không khỏi ngạc nhiên nhú mày, phòng ngủ này trang trí đơn giản hào phóng, rồi xung quanh lại có một loại ấm áp nhàn nhạt, không nhìn ra một chút Đức quý nhân còn có chuyện kinh hi như vậy.

Giờ phút này, chủ nhân phòng ngủ dường như đã ngủ thiếp đi.

Hai tròng mắt lướt qua bàn có khắc hoa văn màu đỏ bên cạnh giường, phía trên còn đặt một phượng bào nghiên mực cùng một ống đựng bút màu nâu, cùng với một vài tờ giấy Tuyên Thành.

Mộ Dung Triệt tiến lên ngồi ở ghế khắc hoa cạnh bàn, tiện tay cầm lên những chữ viết trên tờ giấy Tuyên Thành kia lật xem.

Không nhìn không biết, vừa nhìn giật mình, đây cũng là viết? Thế nào lại giống như con giun bò...

Mộ Dung Triệt khóe miệng co rút, trán nhú lại, người ít học đến mức này, thật là làm cho người ta cảm phiền.

Tuy nhiên lại nhớ đến tài liệu điều tra, Mộ Dung Triệt cảm thấy nàng như vậy là rất khá, tìm người dạy nàng thật tốt mới được.

Nghĩ như vậy, hắn bắt đầu quan sát người được ma ma quản sự kiểm tra là cực độ khỏe mạnh Đức quý nhân này.

Làn tóc đen rũ xuống gương mặt xinh đẹp tuyệt trần, ngũ quan nhu hòa, da trắng như bạch ngọc không tỳ vết, đôi môi hơi giương đỏ thắm, vẻ ngây ngô tăng thêm mấy phần xinh đẹp, lười biếng càng không che dấu, cộng thêm áo bào hơi rộng mở, hiện ra xuân quang xinh đẹp, lộ ra một mảnh tuyết trắng trong suốt ôm lấy ngực, hết sức mê người...

Mộ Dung Triệt ánh mắt nhất thời đen lại, hô hấp hơi có chút dồn dập.

Liễu Vi Dung đang nửa tỉnh nửa mê nghe được tiếng vang, liền mở đôi mắt đang buồn ngủ ra xem, liền rơi vào một đôi mắt nhìn không thấy bên trong. Ngay lập tức, vẻ buồn ngủ liền biến mất, Liễu Vi Dung cuống quýt đứng dậy, phúc thân thỉnh an.

“Hoàng thượng cát tường.” Thanh âm mang theo một chút khản trương cùng tỉnh ngủ nên hơi khàn khàn.

“Không cần đa lễ, đứng lên đi.” Mộ Dung Triệt thanh âm thô ách nói.

“Đa tạ hoàng thượng!” Thanh âm Liễu Vi Dung có chút phát run, khản trương đứng dậy, ngược mắt nhìn lại đôi con ngươi thâm thúy của Mộ Dung Triệt.

Màu vàng của ánh nến làm cho người ta không nhìn thấy rõ gương mặt hắn, chẳng qua là con ngươi lạnh như băng cũng không ngừng toát ra lãnh khí, một thân màu vàng thường dùng mang cho nàng áp lực nặng nề.

Lúc này nàng đang không biết làm sao trước mặt hắn, khoảng cách quá gần làm cho nàng có chút không quen, bên tai truyền đến tiếng hít thở của Mộ Dung Triệt, nàng khản trương làm cho tim đập bình bịch.

Mộ Dung Triệt lặng lẽ quan sát nàng gần trong gang tấc, trông mắt dần dần trầm sâu hơn.

Bỗng dung, Mộ Dung Triệt đem nàng kéo vào trong ngực, hôn lên môi nàng.

Liễu Vi Dung nhìn gương mặt tuấn tú đang đến gần, ánh mắt trừng lớn hơn, không biết làm sao, cũng không biết phản ứng thế nào, nhịp tim đập càng lúc càng nhanh, một cổ nhiệt khí từ mặt dâng lên.

Lười sau khi quần quít một lúc, Mộ Dung Triệt mới rời đi môi của nàng, thờ dốc, nhìn nàng ngượng ngùng khiến cho hai má đỏ hồng, ngực không ngừng phập phồng, hai trông mắt buồn bã, nói một tiếng: "Ngủ đi!" Liền ôm nàng ngã ở trên giường lớn khắc hoa, theo sa trướng dần dần rơi xuống, xiêm áo trên thân Liễu Vi Dung từng món rơi ra.

Dần dần, bên trong truyền đến tiếng thờ dốc của cô gái cùng âm thanh găm nhẹ của nam tử.

Tiểu Lý Tử công công cùng Kính sự phòng công công ở một bên giữ cửa, Kính sự phòng công công cầm một quyển ghi chú bắt đầu ghi chép.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Ở Hậu Cung Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Quyết định dùng được thiện

Trong phòng ngủ tiếng rên rỉ cùng thờ dốc vẫn kéo dài đến nửa đêm mới dừng lại, Mộ Dung Triệt nhìn Liễu Vi Dung đã ngất đi, khóe miệng nâng lên một tia thỏa mãn, phân phó Tiểu Lý Tử đang chờ ở bên ngoài chuẩn bị nước tắm cùng thùng tắm đưa vào.

Rất nhanh, bọn thái giám đem thùng nước nóng mang đi vào.

Tiểu Lý Tử công công cùng Kính sự phòng công công cũng đi theo vào rồi, đồng thời cũng còn có một ma ma.

Còn chưa chờ kính sự phòng công công mở miệng, Mộ Dung Triệt chỉ khoắc trường bào, liếc nhìn hán một cái rồi lạnh nhạt nói: "Luu!"

Kính sự phòng công công nhanh chóng ghi trên quyển sách rồi cung kính lui ra ngoài.

Ma ma đứng sau lưng Mộ Dung Triệt phúc thân, nhận được sự đồng ý của hán, vén màn lụa trên giường lớn có khắc hoa, nhìn thấy bên trong Liễu Vi Dung bị dây vò đến mức ngất, ánh mắt cũng không đổi, trực tiếp mở chắn ra, từ trên giường lấy xuống, thu vào một cái khăn đỏ.

Sau đó cũng cung kính rời đi.

Bạch Liên cũng bị Tiểu Lý Tử công công gọi tới, còn có cung nữ Nhị đẳng Hương Nhi, Bạch Liên mặc dù nhìn thấy chủ tử nhà mình bị hôn mê bất tỉnh, cảm thấy bên ngoài có chút im lặng, Hương Nhi lại tròn to mắt, hoàng thượng cũng quá mạnh chứ? Cách bình phong, liếc nhìn bóng dáng Mộ Dung Triệt cao lớn rần rở ở trước mặt cách đó không xa, hai gò má ửng đỏ, ánh mắt lóe lên.

Vừa nhìn chính là bộ dáng động xuân tâm.

Lại vừa lúc bị Bạch Liên thấy được, nhếch môi cười châm chọc một tiếng, vốn cho Hương Nhi là một cung nữ thông minh cơ trí, xem ra nàng lại là một người có dã tâm.

Nàng thật sự có thể bò lên long sàng sao?

Chỉ nghĩ đập địa vị của chủ tử, cũng đừng trách nàng không khách khí.

Hai người nhanh chóng đỡ Liễu Vi Dung đang hôn mê, tắm rửa thân thể sạch sẽ, Hương Nhi nhìn thấy da dẻ trong suốt mềm mại cùng với vết hôn trên da thì đáy mắt xẹt qua một tia ghen tỵ.

Mặc dù nàng chỉ phụ trách bưng nước nóng, không có ra tay, nhưng thời điểm thấy Bạch Liên nhẹ nhàng chà lau thân thể cho Đức quý nhân, có thể hiện ra vết hồng nhàn nhạt, là có thể nhìn ra da thịt Đức quý nhân có bao nhiêu mềm mại.

Sợ rằng trong cung không có phi tần nào có thể so sánh cùng nàng?

Lại nghĩ đến mình da thịt mặc dù đã bảo dưỡng tỉ mỉ nhưng vẫn có chút thô ráp, một mầm móng dã tâm đã bắt đầu nảy mầm mọc rễ ở trong lòng.

Sau khi đã làm xong, hai người cung kính hướng Tiểu Lý Tử công công cáo lui, chỉ là lúc Hương Nhi rời đi, không tự chủ vừa liếc nhìn Mộ Dung Triệt vừa tắm rửa xong.

Bạch Liên mí mắt rũ xuống, một tia hung dữ xẹt qua đáy mắt, ngày mai phải nói cho chủ tử, Hương Nhi này là có dã tâm, không thể để ở bên người, coi như sau lưng không ai có thể sử dụng được.

Sai bọn thái giám đem thùng nước tắm đi, lại đem phòng ngủ làm khô, thấy hoàng thượng không có trở về Tử Thần điện, nghỉ lại Y Lan điện thì Tiểu Lý Tử công công mới rời đi xuống nghỉ ngơi.

.....

Sáng sớm hôm sau, Mộ Dung Triệt từ sớm đã thức dậy, Liễu Vi Dung lại mệt mỏi không dậy nổi.

Liếc nhìn cô gái đang ngủ say bên cạnh, Mộ Dung Triệt khẽ miệng nâng lên một đường như có như không đường cong, buổi sáng khi hân tỉnh lại nàng cũng tỉnh.

Không có quyền rũ, không có làm nũng, chỉ khiếp sợ không dám tin, này không có gì to cáo, bộ dáng đáng thương lại ngoài ý muốn gọi lên dục vọng của hắn.

Sau đó..... Sau đó lại cùng nàng giằng co một lần.

Bên ngoài, Tiểu Lý Tử công công đã sớm mang theo thái giám, cung nữ chờ ở ngoài rồi.

Nghe được bên trong có tiếng vang, liền dẫn người tiến vào.

Chỉ thấy có một mình Mộ Dung Triệt, cẩn thận liếc nhìn Đức quý nhân một người ngủ ở trong màn lụa, cặp mắt không khỏi trừng lớn, Đức quý nhân này thế nhưng không có đứng dậy hầu hạ hoàng thượng, này.....

“Hoàng thượng.....”

“Để cho nàng ngủ! Ai cũng không được quấy rầy làm nàng thức dậy!” Mộ Dung Triệt nhàn nhạt ra lệnh.

Tiểu Lý Tử công công nghe vậy đáy mắt xẹt qua một tia sáng tỏ, xem ra sáng nay hoàng thượng lại sủng ái Đức quý nhân.

Hoàng thượng thật sự thích Đức quý nhân, trước đây hoàng thượng sủng ái các phi tần khác cũng sẽ không có biểu hiện như vậy.

Chờ bóng dáng Mộ Dung Triệt biến mất ở Nhu Phúc cung, Bạch Liên mới đi vào, lúc Bạch Liên tiến vào liếc nhìn trong tấm điện, khắp nơi trên mặt đất toàn là nước, lại không muốn đánh thức chủ tử đang ngủ trên giường, không thể làm gì hơn là mang khăn ra ngoài ngồi chồm hổm trên mặt đất, đem tấm điện, mau chóng dọn dẹp sạch sẽ, sau đó đi ra ngoài cửa coi chừng.

Liễu Vi Dung ở lúc Bạch Liên tiến vào liền tỉnh, chờ Bạch Liên hết việc đi ra ngoài, mắt đẹp mới mở ra, giờ tay xoa xoa cái hông đau đớn không dứt của mình, thiếu chút nữa mất không ra tiếng.

Đây là lần đầu của nàng đó, Mộ Dung Triệt tối qua lại hai lần muốn nàng, buổi sáng còn thêm một lần.....

Hông của nàng, đều sắp bị bẻ gãy.

Thừa dịp Bạch Liên ở ngoài cửa canh chừng, nàng len lén vào không gian, vén áo bào trên người, nhìn thân mình toàn những vết đỏ xanh xanh tím tím, nước mắt không nhịn được chảy xuống.

Những vết tím bầm này, không nhiều nhưng đã nói cho nàng cho nàng biết Liễu Vi Dung nàng đã là nữ nhân của hoàng đế.

Khi khóc thầm cũng là lúc nàng suy nghĩ, hiểu rõ một chuyện.

Muốn ở trong hoàng cung có cuộc sống yên tĩnh bình thường đến cuối đời, đó là không thể nào!

Tối qua sau khi Mộ Dung Triệt sủng ái nàng, cũng không có trở về Tử Thần điện, phải biết rằng quý nhân dưới tần vị, thường là, không có tư cách khiến cho Hoàng đế ngủ lại.

Nhưng sáng nay khi nàng tỉnh lại, thế nhưng thấy Mộ Dung Triệt, bị hân hung hăng giằng co một lần.

Đoán chừng bây giờ đã truyền khắp hậu cung.

Bình tĩnh và khiêm tốn bây giờ đã cách xa nàng rồi, nàng đã bị cuốn trong vòng nước xoáy tranh đấu này.

Cung đấu?

Nàng dựa vào những tình huống quen thuộc, dựa vào linh tuyến trong không gian, nàng liền có thể đấu tư chất bản.

Trong cung đều là cao thấp, hôm nay danh tiếng của nàng đang nổi, nếu là còn được sủng ái thôi, ngày nào đó nàng thất sủng rồi, nàng sẽ làm gì

ngoài chờ đợi chứ?

Nàng không dám nghĩ tới, cũng là không nguyện suy nghĩ.

Dù sao nàng đời này cũng chỉ có thể sống trong thâm cung, cuối cùng cả đời này đều đặt trong chốn thâm viện tường cao này, trở thành một trong số đông đảo nữ nhân của hoàng đế, sẽ làm cho nàng trở thành một sủng phi được sủng ái nhiều nhất!

Ở trong mắt hoàng đế Mộ Dung Triệt, nàng chỉ là một nữ nhân ít học, điều này đối với nàng là một lợi thế!

Sau khi nghĩ thông suốt rồi, Liễu Vi Dung mở miệng uống vài ngụm linh tuyền, cảm giác đau nhức trên người dần dần biến mất, mới ra khỏi không gian, kêu Bạch Liên coi chừng bên ngoài.

“Bạch Liên, chuẩn bị nước nóng, đỡ ta dậy rửa mặt, tắm rửa”

Bạch Liên nghe thanh âm chu từ từ bên trong truyền ra, liền đáp một tiếng nói với Trương ma ma cùng canh giữ với nàng đi chuẩn bị nước nóng, sau khi rửa mặt tắm rửa xong, Liễu Vi Dung mặc một quần Ninh lụa màu xanh có hoa chìm, tóc dùng một cây băng găm mỏng hình dáng cầu kỳ thất, tùy ý mà đơn giản.

Đang định dùng điểm tâm, lại nghe được âm thanh thông truyền bên ngoài.

Thì ra là hoàng hậu phái Tôn ma ma đặc lực bên cạnh mình mang thuốc cùng ban thưởng Thị Tẩm.

Nghe được hoàng hậu đưa thuốc, Liễu Vi Dung giật thót tim, bỗng nhiên nhớ tới trong tiểu thuyết xuất hiện vô số lần thuốc.

Mỗi lần hoàng thượng lâm hạnh vì phi tử nào, hoàng hậu liền ban thưởng thuốc, thuốc này còn là vì vị trí hoàng hậu đang ngồi, vì biểu hiện nàng hiền huệ thực đức cố ý mở thái y viện, hơn nữa còn cho viện trưởng thái y viện tự mình kiểm tra không có vấn đề gì, cũng rất nhiều người không biết đường trong đó mà đưa đến vẫn không có cách nào thụ thai.

Nhìn loại thuốc này, chính là thuốc bổ, chỉ là hoàng hậu lại cho người thêm vào một chút cây hồng đề mài thành bột trộn chung, hợp với thuốc uống này vốn trong đó có rượu vàng, nhìn như không có ảnh hưởng được tính gì, thật ra là phục dụng lần đầu tiên, tránh cho việc có thai trong vòng nửa năm.

Nữ chủ Liễu Tương Nhã từng trúng qua chiêu này.

Không nghĩ tới nàng lại may mắn trở thành vật hi sinh đầu tiên.

Liễu Vi Dung trong lòng không rét mà run, trong ánh mắt thoáng qua một tia sáng lạnh, đảo mắt, trên mặt nàng là một lại nụ cười hoa mùa xuân sáng lạn.

“Bạch Liên, chúng ta đi ra ngoài đi!”

Ra khỏi phòng ngủ, Bạch Liên dìu Liễu Vi Dung đi đến chính phòng.

“Nô tài tham kiến Đức quý nhân, Đức quý nhân cát tường.” Tôn ma ma thấy Liễu Vi Dung đi ra, nhanh chóng hướng nàng hành lễ.

“Miễn lễ!”

Tôn ma ma cảm ơn sau đó mới đứng dậy, đem vật cầm trong tay là một chén thuốc đưa lên, vẻ mặt tươi cười nói:

“Đức quý nhân, đây là hoàng hậu nương nương vì hoàng gia khai chi tán diệt, cố ý lấy từ nơi của viện trưởng thái y viện nhận thuốc, được thiện này là do nô tỳ mới từ Thái Y viện đem tới đây, mau nguội, xin Đức quý nhân sớm ăn com.”

Lời nói này hết sức khéo léo, làm cho không người nào có thể cự tuyệt.

Thật may là Liễu Vi Dung đã sớm có chuẩn bị, nàng có Linh tuyền, sau khi uống thuốc này sau bữa ăn, lập tức dùng nước Linh tuyền hóa giải là được.

“Phiền Tôn ma ma rồi, xin Tôn ma ma thay ta cảm ơn hoàng hậu nương nương ban thưởng!” Liễu Vi Dung rất sáng khoái nhận lấy chén thuốc sau khi uống xong cười nói.

Tôn ma ma thấy nàng lưu loát sáng khoái như vậy, nụ cười trên mặt càng sâu, làm cho người ta xem như hoàng thượng cùng hoàng hậu ban thưởng đi vào, sau đó cáo lui.

Tôn ma ma vừa rời đi, Liễu Vi Dung sai Bạch Liên thưởng cho người ghi chép xong, bỏ vào kho, một mình trở lại phòng ngủ, vào không gian uống một hớp linh tuyền sau đó mới ra ngoài.

Phượng Nghi cung.

Sáng sớm ánh nắng mặt trời ấm áp từ cửa sổ chiếu vào, hoàng hậu nửa ngồi nửa nằm bên cạnh song cửa sổ, rất là thích ý nhắm hai mắt hưởng thụ, nghe phía sau truyền đến tiếng bước chân, cũng không có mở mắt ra.

“Nương nương, nô tỳ tự mình nhìn thấy Đức quý nhân uống thuốc!”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Ở Hậu Cung Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Tiền tấu

“Ừ!” Hai tròng mắt hoàng hậu mở ra, gánh nặng trong lòng liền được giải trừ, chỉ cần nàng uống thuốc kia sau khi ăn cơm là tốt rồi, nghĩ đến sáng nay đi Từ An cung thỉnh an Thái hậu, thời điểm Thái hậu nói, đáy mắt nàng hiện lên một tầng ảm đạm.

Thật may là nàng đã tiên hạ thủ vi cường, nếu như một quý nhân nho nhỏ sinh con trai trưởng, sợ rằng nàng cũng sẽ ăn ngủ không yên.

“Tôn ma ma, buổi chiều có cung yến, đã chuẩn bị xong chưa?” Đây chính là kịch hát và điệu bộ rất nặng, nên không thể qua loa đại khái.

Tôn ma ma cười nói: “Hồi nương nương, hết thảy đã chuẩn bị sắp xếp.”

“Cung tần có hành động gì không?” Hoàng hậu hài lòng gật đầu, lại hỏi có Cung tần nào không an phận không.

“Nương nương liệu sự như thần, Cung tần nương nương rót cục nhện không được!”

“Nương nương, còn có một người cũng ra tay, nếu không phải người hầu không phải một kẻ cơ trí, sợ rằng còn không phát hiện ra đầu mối!” Tôn ma ma có chút thần bí nhỏ giọng nói, đáy mắt thoáng qua một tia tinh mang.

“Là ai?” Hoàng hậu cau mày, giữa hai lông mày hằn là khiếp sợ.

Tôn ma ma ở bên tai hoàng hậu rỉ tai mấy câu.

“Lại là nàng, không nghĩ tới lúc này mới là ngày thứ nhất, liền không nhận được!” Hoàng hậu cười lạnh, mắt một bên híp lại: “Nếu nàng ra tay, chúng ta cũng không cần đi tham gia vào!”

.....

Lâm triều xong, Mộ Dung Triệt trở lại Từ Thần điện, cho lui tất cả nô tài cùng thái giám, chỉ lưu lại Tiểu Lý Từ.

Mộ Dung Triệt vuốt ve ban chỉ trong tay, lãnh mâu nửa đóng nửa mở.

Ai cũng không biết, vì sao Mộ Dung Triệt chọn Liễu Vi Dung là người đầu tiên thị tẩm, còn ở lại, đem nàng đẩy đến đầu ngọn sóng.

Trong lòng tất nhiên cũng muốn khảo nghiệm đầu của nàng định giá đến đâu, nhưng đây không phải mục đích của hắn.

Hắn từng có ba vị hoàng tử, bất luận khỏe mạnh, hay thân thể yếu, đều không có sống qua ba tuổi.

Hôm nay hắn 28, dưới chân cũng không có một hoàng tử.

Con cháu là vấn đề được đặt ở vị trí hàng đầu.

Nữ nhân hậu cung tất cả đều rục rịch góc đầu dây, nữ nhân có phi vị trở lên sau lưng đều có một đại gia tộc đứng sau, hôm nay trên triều đình, bọn họ còn có thể ngăn được lẫn nhau, cho nên con trai trưởng nhất định không thể nằm trong bất kỳ nàng nào trong địa vị cao cả.

Nếu không sẽ đánh vỡ thăng bằng tiền triều cùng hậu cung.

Vì vậy, hắn chọn lên một người thân thể cực kỳ khỏe mạnh, sau lưng lại không có người nào ủng hộ Liễu Vi Dung.

Nếu như nàng thông qua khảo nghiệm của hắn hoàn hảo, sự thật không đúng, hắn còn có thể chọn những người khác.

Tiểu Lý Từ cúi đầu: “Khởi bẩm hoàng thượng, hoàng hậu nương nương sau khi ngài đi đã ban thuốc bổ dùng sau khi ăn cho Đức quý nhân, nô tài có qua Thái Y viện hỏi, không có vấn đề gì.”

“Ừ!” Mộ Dung Triệt không thể đưa hay không, viện trưởng thái y viện sớm đã đem việc này thượng tấu với hắn.

“Mấy vị nương nương cũng có một chút cử động dị thường, manh mối toàn bộ đều hướng Đức quý nhân...”

“Chuyện này đừng động tới, để cho nàng tự mình xử lý!” Mộ Dung Triệt thần sắc không đổi, tùy ý nói, tiếp đó lại nhàn nhạt ra một thánh chỉ” Từ trong vụ phủ chọn một ma ma sạch sẽ biết chữ đưa đến chỗ Đức quý nhân đi!”

Sạch sẽ ở đây chính là sau lưng không có ai.

“Nô tài tuân chỉ!”

Tiểu Lý Từ thảm thán một tiếng, quân tâm khó dò, vốn là hoàng thượng thích Đức quý nhân, bây giờ nhìn lại giống như không phải, Đức quý nhân đáng thương!

Vô duyên vô cớ bị nữ nhân hậu cung ghen ghét! Đoán chừng ngày sau này sẽ rất “đặc sắc”.

.....

Y Lan điện, Nhu Phúc cung.

Bạch Liên đang nhỏ giọng bẩm báo vấn đề của Hương Nhi, Liễu Vi Dung nghe, thần sắc không có thay đổi gì, bình tĩnh giống như chuyện gì cũng chưa phát sinh.

Bạch Liên thấy thế, cau mày, nếu như chủ tử không xử trí Hương Nhi này, tương lai nhất định sẽ thành đại họa, nếu như chủ tử xảy ra chuyện, đối với lão gia giao phó nàng làm như thế nào đây?

Vì nhớ lão gia đem nàng đưa cho Tam tiểu thư, đã là xác định nhiệm vụ phải làm, nếu như tương lai chủ tử trúng cử vào cung, cần phải bảo vệ tốt chủ tửm diệt trừ nô tài có dị tâm.

Dĩ nhiên còn có một câu chính là hết thấy lấy lợi ích Đại tiểu thư làm đầu.

Đại tiểu thư cùng Tam tiểu thư chính là làm cho người ta có ấn tượng tình cảm tỷ muội rất tốt, có lẽ lão gia cho rằng như vậy sao?

Nhưng là nàng nhìn thấy cái gì? Đại tiểu thư cho Tam tiểu thư loại phần đó, dùng đã lâu, dung mạo cũng phá hủy, coi như nàng trung thành với lão gia, nhưng hôm nay Tam tiểu thư là chủ tử của nàng, Đại tiểu thư thế nhưng lại dùng thủ đoạn như vậy đối phó Tam tiểu thư, cũng làm cho trái tim nàng băng giá.

Thấy chủ tử rất lâu không trả lời, Bạch Liên cẩn thận nói:” Chủ tử, Hương Nhi đó.....”

Liễu Vi Dung nhìn ra ngoài cửa sổ đang mờ, Hoa nhi đang tươi đẹp, thờ dài, nhàn nhạt nói:”Tra một chút sau lưng nàng có ai không, tìm lý do đưa nàng đi Thần Hình tự,”

Nô tài vào Thận hình Tự không chết cũng sẽ bị lột da.

Nàng vốn không muốn làm như vậy, nhưng là nghe Bạch Liên nói như thế, Hương Nhi này tâm lớn, có dã tâm, nô tài như vậy thường thường rất dễ phản bội chủ tử mình.”

Trong lòng suy nghĩ hồi lâu, nàng rốt cục quyết tâm để cho Bạch Liên hạ thấp thứ bậc của Hương Nhi, chấm dứt lúc không chừng mưa bom trái phá.

Hoi tự giễu, lúc này đến cổ đại chừng nửa tháng, lòng nàng liền xảy ra biến chuyển lớn như thế, thì ra nàng cũng là một nữ nhân có lòng dạ độc ác.

Bạch Liên nghe vậy, nhìn gò má thanh lệ của Liễu Vi Dung, thờ phào nhẹ nhõm, xem ra chủ tử vẫn ý thức được nguy cơ.

Suy nghĩ một chút, Bạch Liên hàm súc nói:” Chủ tử, đưa đi Thận Hình Tự có phải hay không quá nóng vội...”

Chủ tử mới vừa được sủng ái, liền đem cung nữ đi Thận Hình Tự, tựa hồ không tốt lắm.

Liễu Vi Dung mím môi nói:” Mọi việc muốn chọn ra thời cơ tốt, một kích chặc chấn trùng, không trùng là lui, cho nên Hương Nhi không thể lưu, huống chi ta ở trong cung không có người hỗ trợ, nhân tố không an định nên nhỏ đi tốt hơn...” Dừng một chút, nàng nhìn về Bạch Liên, đáy mắt tất cả đều là sáng tỏ:” Hơn nữa, hiện tại không có chúa nô tài đều ở đây ngắm nhìn, phân nô tài đến chỗ chúng ta, em tra không được chúa kia, em thu mua đã được chưa? Không có!”

Những cung nữ thái giám ma ma trong cung này, người nào mà không qua lại mấy người?

Đây chính là thực tế, coi như nàng là người đầu tiên thì thế nào, thân phận thấp, lại có người ghen ghét, có thể hay không tránh được các vị phi tần hãm hại còn khó nói, nô tài không an phận trong cung ai mà không phải người giỏi?

Không tới thời gian một ngày, lúc này mới vào cung, không vội, nóng lòng cũng không ăn hết đậu hũ nóng.

Cần có kế hoạch lâu dài.

Cho nên hiện tại quan trọng nhất là để ý xử lý những nhân tố không an phận bên cạnh, tận lực để hoàng đế để ý đến ngươi.

Mộ Dung Triệt tuổi trẻ anh tuấn, ở hiện đại cũng là một cao phú đẹp trai, coi như là bạn chung thân cùng giường, mau sớm sinh một nhi tử.

“Nhưng là đối với danh tiếng của chủ tử có ngại.” Bạch Liên cau mày.

Liễu Vi Dung hí nháy: “Đuổi một nô tài phạm sai lầm, không phải là rất bình thường?” Cố tình cường điệu từ “sai lầm”.

Nàng xem qua không ít tiểu thuyết cung đấu, rất nhiều nữ chủ không kịp thời xử trí những nô tài có dị tâm, đưa đến một loạt tai họa sau này, hao tổn tinh thần lại hại mình.

Danh tiếng? Đuổi một nô tài đi còn phải chú ý danh tiếng?

Quá mức để ý chuyện này, sẽ làm cho người mất đi nhiều thứ hơn.

Sau khi thương nghị thật tốt việc diệt trừ Hương Nhi như thế nào, cũng sắp đến buổi trưa, dùng xong cơm trưa, Liễu Vi Dung ở trên giường tiểu khế, dưỡng tinh thần ứng phó cho buổi cung yến chiều nay thật tốt.

Làm một quý nhân, cần sớm một chút ngay từ đầu có mùi hương thoang thoảng trong vườn.

Mùi thơm ngát trong vườn, mấy vị quý nhân lạ mặt cùng với mấy người phân vị không phân cao thấp cũng đồng ý đến, nhìn thấy Liễu Vi Dung đến, nhất tề nhìn về phía nàng, trong mắt ngập tràn hâm mộ cùng ghen tỵ.

Một cung nữ tiến lên dẫn Liễu Vi Dung ngồi ở phía trước mấy vị quý nhân, đáp lại những hành lễ của các nàng, hướng các nàng khẽ gật đầu, sau đó ngồi xuống, bên cạnh có một quý nhân xa lạ nhìn Liễu Vi Dung cười cười.

Sau khi ngồi xuống, người hầu đưa lên điểm tâm cùng trà.

Liễu Vi Dung mỉm cười hướng quý nhân bên cạnh bình thân chào hỏi, biết được nàng là Lưu quý nhân, là thiếp thất của Mộ Dung Triệt khi còn là hoàng tử, không khỏi có chút kinh ngạc.

Lấy trực giác nhạy bén của nàng, Lưu quý nhân trước mặt đáng để làm quen.

Trong khi nói chuyện, biết được Lưu quý nhân lúc bưng bình đại ngộ đã không có cách nào sinh con, không trách được tâm tính nàng lại bình thân lạnh nhạt như thế.

Hai người tán gẫu vui vẻ, nhỏ dần, Liễu Vi Dung nói một câu: “Sau này lúc rảnh rỗi, tỷ tỷ có thể đến chỗ muội muội ngồi một chút!”

Lưu quý nhân mỉm cười gật đầu đồng ý, ấn tượng của nàng đối với Liễu Vi Dung cũng rất tốt, cũng kêu nàng tới chỗ mình ngồi một chút.

Không bao lâu, Liễu Tương Nhã cũng chậm chậm đi đến, tỉ mỉ ăn diện, đôi mắt đẹp lưu chuyển, môi anh đào mỉm cười, điểm quang bắn ra bốn phía, đi xuống chỗ mọi người, nàng thẳng tắp đi đến vị trí Liễu Vi Dung.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Ở Hậu Cung Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Cung Tàn làm khó dễ

“Tam muội, muội đến thật sớm. . .” Liễu Tương Nhã ngồi xuống trước mặt Liễu Vi Dung, cười khanh khách nói.

Bích Thủy cũng hướng Bạch Liên cười một cái.

Hai tỷ muội ngồi chung một chỗ, hoa càng thêm đỏ, lá xanh, đứng gần nhau quả thật so sánh rất đúng a.

Hữu Ta quý nhân ánh mắt khi nhìn Liễu Vi Dung, còn mang theo một tia nhìn có chút hả hê, thật ra thì dung mạo Liễu Vi Dung cũng đẹp, tuy nhiên nàng lại dùng nhựa hoa che dấu màu da nguyên bản trắng nõn nà, so sánh cùng với Liễu Tương Nhã, thật đúng là khác nhau một trời một vực.

“Muội ở nơi cách Thanh Hương viên một khoảng khá xa, cho nên từ rất sớm đã tới đây. . .” Liễu Vi Dung kéo kéo khóe miệng nói, nàng đối với Liễu Tương Nhã không có lúc nào là cao giọng phách lối.

Hoàng đế lại không đến, chỉ có một đám nữ nhân ở chung một chỗ thôi, cần thiết phải phí tâm ăn mặc, xinh đẹp áp hoa thom cỏ lạ sao?

Đây không phải kéo oán hận sao?

Nàng thế nào lại cảm thấy giống như Liễu Tương Nhã cùng với nữ chúa nguyên tác chênh lệch càng lúc càng lớn.

“Đó cũng đúng! Đúng rồi, tỷ còn chưa chúc mừng Tam muội được Hoàng thượng sủng ái đến hôn mê đó!” Liễu Tương Nhã cười rục rờ, ánh mắt đặc biệt chân thành, nếu không phải Liễu Vi Dung thường uống nước suối linh tuyến, giác quan hết sức nhạy bén, còn không sẽ không phát hiện ra đáy mắt nàng chứa đầy lãnh ý cùng ghen tỵ.

Liễu Vi Dung chẳng qua là cười cười.

Lưu quý nhân nghe hai tỷ muội nói chuyện phiếm, giả bộ làm một Mộc đầu nhân(người gỗ)

“Tam muội không có dùng phần tỷ đưa sao?” Liễu Tương Nhã nhìn nhìn mặt của nàng, đột nhiên kinh ngạc hỏi một câu, mang đến thần sắc một tia mắt mất mát.

Liễu Vi Dung trong lòng cười lạnh, dùng phần của ngươi, còn không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa, nàng lại không phải người ngu, dùng sức đem cả khuôn mặt nín đến đỏ mặt, ngượng ngùng mở miệng:” Sáng nay hoàng thượng cùng hoàng hậu nương nương ban thưởng một ít đến chỗ muội, bên trong có bột phấn nước thượng hạng, cho nên...”

Cho ngươi ghen tỵ chết luôn!

Liễu Tương Nhã thân thể cứng đờ, vò vò khăn tay, thần sắc mất mát ngay lập tức đổi thành nụ cười giống như gió xuân, ngữ điệu mang theo hâm mộ nói:” Nguyên lai là như vậy, thật hâm mộ Tam muội, hoàng thượng chẳng biết lúc nào mới điểm bài của tỷ đây?”

“Tỷ tỷ đừng lo lắng, dung mạo của tỷ sớm đã truyền khắp hậu cung, hậu cung nào có ai xinh đẹp bằng tỷ tỷ, đoán chừng tối nay hoàng thượng sẽ chọn tám băng của tỷ tỷ!” Liễu Vi Dung cười an ủi.

“Không có đâu muội đẹp như vậy!” Liễu Tương Nhã ngoài miệng nói khiêm tốn nhưng nụ cười trên mặt lại càng tăng thêm.

Lúc này hai vị chủ thượng phi tần cùng đến, nhìn những gương mặt có xa lạ có quen thuộc kia, Liễu Vi Dung rất dễ dàng đoán ra các nàng đều là được phong tâu.

Liễu Vi Dung cùng Liễu Tương Nhã đều đứng lên, cúi thấp đầu hành lễ với các nàng.

Trừ Tĩnh tần cùng Cung tần còn ở ngoài chưa đến, những vị chủ tử cung tần khác đã đến.

Những vị phi tần này sau khi ngồi xuống, mắt đẹp của các nàng đều cùng nhau bắn về phía Liễu Tương Nhã hiện tại là người đẹp nhất trong sân, có mấy vị phi tần chanh chua nói mấy câu bị Liễu Tương Nhã nói lại, sắc mặt nhất thời hết sức khó coi, bất quá cũng không có lên tiếng khiêu khích nữa.

Liễu Vi Dung cũng không có may mắn thoát khỏi, thật may là các nàng không có quá mức, cũng nhất nhất ứng phó trở lại.

Kế tiếp, Thanh Hương viên lại khôi phục vẻ náo nhiệt.

Phía sau, Bích Thủy nhỏ giọng giới thiệu hai người, lần này rốt cuộc Liễu Vi Dung biết là người nào với người nào.

Bất quá nàng chú ý chính là một người an tĩnh trầm mặc, dung mạo chẳng qua là một loại với La tần, điềm mỹ ngây thơ, dung mạo không tầm thường Tạ tần.

Liễu Tương Nhã ngồi bên cạnh chính là La tần an tĩnh trầm mặc, nàng cố gắng cùng La tần nói chuyện.

Không nghĩ đến Liễu Tương Nhã đến trước mặt La tần nói trước.

Liễu Vi Dung cười khổ, hồ điệp nàng lại là người kích động xúi giục.

Trong lòng ý niệm vừa xuất hiện. có phải hay không nên lôi kéo đem La tần cùng đến đây?

Chỉ trong chốc lát Tĩnh tần đến, Tĩnh tần là một người an tĩnh, cùng La tần có chút tương tự, bất quá Tĩnh tần đáng người xinh đẹp tuyệt trần, so với La tần xinh hơn nhiều, đáng tiếc không được sủng ái.

Tuy nhiên Liễu Vi Dung cũng không dám khinh thường.

Đầu tiên là nàng, trừ vị trí các vị phi tần, những người khác đều đứng lên cung nghênh.

Chỉ trong chốc lát, Cung tần đến, Cung tần này triệt để là một nhân vật phản diện, có xinh đẹp, lại mức độ độ lượng lại nhỏ, lòng ghen tỵ nặng, không chịu sủng ái, vừa vui vừa mừng lần áp các phi tần thấp hơn.

Là một người nói khoác đến mây bụi đầy trời.

Đại gia vừa nghe Cung tần đến, thân thể đều căng thẳng, trừ Tàn phi cùng cấp, tất cả mọi người đều đứng lên cung nghênh.

Điều bộ Cung tần rất ác, Liễu Vi Dung cúi thấp đầu cung nghênh.

Vậy mà Cung tần không có hướng vị trí của nàng đi đến, mà thẳng hướng đến chỗ Liễu Vi Dung, đứng nhìn hai tỷ muội Liễu Vi Dung đang cúi đầu cung nghênh.

“Yêu, đây không phải là Lệ quý nhân cùng người đầu tiên thị tẩm Đức quý nhân xinh đẹp áp hoa thơm có lạ sao?” Cung tần thanh âm hơi chanh chua vang lên.” Ngẩng đầu lên, để cho ta xem là quốc sắc thiên hương như thế nào, lại dám xưng là kinh thành đệ nhất mỹ nhân?”

Những lời nàng nói ra này, chúng phi tần trong nội đường không khỏi che miệng cười haha, trên mặt lộ vẻ háo hức há hê xem cuộc vui.

Liễu Tương Nhã ngẩng đầu lên, lộ ra dung nhan tuyệt sắc tinh xảo, nàng biết vâng lời trả lời.” Hồi nương nương, danh hiệu kinh thành đệ nhất mỹ nhân này chẳng qua là mọi người nói cho vui thôi, thật sự đảm đương không nổi!”

Cung tần nhìn dung mạo của nàng, đáy mắt thoáng qua một tia kinh động, hung hăng vò vò khăn tay, trái tim ghen tỵ làm như thế nào cũng không áp chế được, hận không thể phá hủy gương mặt kia, nàng lạnh lùng hừ một tiếng.” Phải không? Sợ là trong lòng ngươi lại có vẻ rất vui mừng!”

Liễu Tương Nhã luôn miệng nói không dám, khiến cho Cung tần tức giận mà không có chỗ phát tiết, cuối cùng ánh mắt của nàng đặt ở trên đầu nàng chỉ cài một cây trâm khiêm tốn.

Cười lạnh một tiếng, đột nhiên làm khó dễ.” Lệ quý nhân, ngươi có biết tội của ngươi chưa?”

Liễu Tương Nhã kinh ngạc một trận.

“Tì thiếp có tội gì?”

“ Chẳng lẽ Lệ quý nhân không biết quy củ? Cây trâm ở trên đầu ngươi là không thể thấy màu vàng, phải biết màu vàng là màu sắc tôn quý nhất, chỉ có Thái hậu, hoàng thượng cùng hoàng hậu nương nương mới có thể sử dụng!”

Lời này vừa nói ra, không khí trong Thanh Hương viên nhất thời khản trương.

Màu vàng chân chính cùng mình hoàng mới là màu tôn quý nhất chứ?

Liễu Vi Dung rất là im lặng, liếc trộm Liễu Tương Nhã một cái, phát hiện trên đầu nàng chỉ có một cây trâm làm đẹp màu đậu nành gắn đá quý lớn nhỏ khác nhau, chỉ có một viên màu vàng, đây chính là trong trướng gà cũng chọn được xương.

Đồ trang sức đeo tay trên người người nào không có nửa điểm màu vàng? Vàng nhạt, vàng hơi đậm, vàng sẫm. . . Người đang ngồi ở đây đều có không ít, còn có một vị tần mặc áo váy dài màu vàng nhạt, Cung tần này không hổ là không có đầu óc, lời nói này phạm vi rất lớn, thật may là nàng hôm nay không có mặc màu vàng nào cả.

Liễu Tương Nhã nghe vậy, tâm trầm xuống, cắn cắn môi, rất dứt khoát quỳ xuống xin tội.” Cung tần nương nương tha tội, trên đầu tì thiếp chỉ có cây trâm này do Huệ phi nương nương ban thưởng cho tì thiếp, tì thiếp không dám không mang, không phải cố ý phạm hý kiêng kị!”

Dừng một chút, nàng nhìn chằm chằm quần lụa mỏng của Cung tần có điểm một bông hoa màu vàng, như có như không giễu cợt nói.” Nương nương trên người hình như cũng có không ít màu vàng đây, có phải hay không nương nương cũng phạm hý kiêng kị?”

Lời vừa nói ra, nụ cười đắc ý trên mặt Cung tần cứng đờ, làm cho nàng ghen ghét không nói thành lời.

Không khí nhất thời quỷ dị.

Lúc này Tạ tần đột nhiên cười duyên lên tiếng, thanh âm ngây thơ diễm mỹ vì Cung tần giải vây.” Lệ quý nhân, Cung tần tỷ tỷ nói đùa với ngươi đấy!”

Vừa nói nàng vừa chuyển sang Cung tần, cười ngọt ngào hỏi ngược lại.” Cung tần tỷ tyrr, tỷ nói có phải không?”

Cung tần thấy Tạ tần cho nàng một bậc thang đi xuống, lỗ mũi liền hừ một tiếng, cao ngạo hất cằm lên.” Không sai, đứng lên đi, không nghĩ đến Lệ quý nhân là một người không thích nói giỡn!”

Sắc mặt cực kỳ khó coi, oán độc trợn mắt nhìn Liễu Tương Nhã một cái.

Liễu Tương Nhã cảm ơn Cung tần, đứng lên, mí mắt buông xuống che dấu một tia hận ý thoáng qua.

Cung tần thấy Lệ quý nhân là một quả hồng cứng, đầu liền thay đổi, nhìn về phía Liễu Vi Dung, trong lòng Liễu Vi Dung một trận hồi hộp, Cung tần này sợ là muốn hướng nàng khai hỏa.

Đúng như dự đoán.

“ Đức quý nhân!”

Liễu Vi Dung cung cung kính hành lễ.” Ti thiếp Liễu Thị Vi Dung, xin ra mắt Cung tần nương nương.”

Cung tần mới vừa bị Liễu Tương Nhã đem quân phản lại, tâm tình cực kỳ kém, không có gọi Liễu Vi Dung đứng dậy, để cho nàng ở tư thế nửa ngồi nửa quỳ chồm hồm như thế.

Liễu Vi Dung sớm đã chuẩn bị tâm lý, cúi đầu bất động thanh sắc ngồi chồm hồm, trên mặt mang theo thần sắc cung kính không có nửa điểm thay đổi.

Những người khác lặng tình nhìn.

Hồi lâu, Cung tần vẫn không cho Liễu VI Dung đứng dậy, chẳng qua là chậm rãi mở miệng nói:” Ta nghe nói, buổi tối hôm qua hoàng thượng lật bâng hiều của ngươi? Lại còn ở lại chỗ của ngươi?”

Giọng nói bén nhọn mà lạnh như băng.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Ở Hậu Cung Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Ngoài ý muốn

“Đừng quên ngươi chỉ là quý nhân, không có tư cách để cho hoàng thượng ngủ lại!” Một giọng nói dạy dỗ này, người không biết còn tưởng rằng nàng là hoàng hậu nương nương!

Liễu Vi Dung hơi chậm lại, trong lòng một đám Thảo Nê Mã vui mừng chạy qua, Cung tần này còn có thể không có đầu óc như thế nữa sao? Lòi như vậy cũng có thể nói nữa sao?

Nàng chẳng lẽ không có phát hiện không khí lại bắt đầu thay đổi sao? Ngay cả chính nha hoàn thân cận của nàng sắc mặt cũng đang thay đổi.

Không trách được là trong nguyên tác Cung tần, cậy vào chính mình là người được hầu hạ hoàng thượng lão nhân sớm nhất, lại sinh một tiểu công chúa, tỏ ra hết sức phách lối, cố tình dùng đầu óc cùng tư cách không có gì, từng bị Liễu Tương Nhã lợi dụng qua nhiều lần, chính là một pháo đốt, chỉ ai đánh người nào, cuối cùng đem chính mình đùa chơi chết.

“Ồ, Cung tần muội muội uy phong thật lớn a, thế nhưng còn quản chuyện của hoàng thượng...” Một giọng nói mềm mại trực tiếp vang lên, ngay sau đó, một bóng dáng yếu điệu xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Thì ra là Huệ phi Vương Hàm Ngọc đến, nàng mặc một bộ cung trang có ống tay màu đỏ, rất hợp với hình dáng yếu điệu cao gầy của nàng, có vẻ xinh đẹp lại mang theo sự cao sang hào phóng.

“Tham kiến Huệ phi nương nương, nương nương cát tường!” Mọi người vội vàng đứng dậy cung nghênh Huệ phi đến.

Ngồi ở vị trí bên trái của thượng chủ, Vương Hàm Ngọc phát hiện Đao phi cùng Hiền phi vẫn chưa đến, môi hơi cong một cái, đưa mắt nhìn sang Cung tần đứng cách đó không xa.

“Cung tần muội muội, muội cũng là người năm xưa hầu hạ hoàng thượng, thế nào một điểm quy củ cũng không hiểu? Người khác không biết còn tưởng rằng muội mơ ước địa vị hoàng hậu!” Huệ phi trong khi nói chuyện liền gõ vào nháy cằm, sắc bén vô cùng, âm thầm trào phúng nàng không biết tự lượng sức mình.

Lời này vừa nói ra đã đem dã tâm của Cung tần lộ rõ.

Huệ phi nói không sai, Cung tần chính xác là mơ ước ngôi vị hoàng hậu, nhưng là các nhân nàng lại là một kẻ không có đầu óc, nếu như khi hoàng thượng còn là hoàng tử mà nói, nàng là trắc phi, ngày ngày trôi qua nhất định sẽ không tệ.

Đáng tiếc không có nếu như.

Hậu cung người phi tần nào mà không có ý định này? Chỉ là người ta che giấu rất tốt, giống như Cung tần ở trước mặt phi tử có địa vị thấp hơn khoe khoang, còn nói ra khỏi cả thân phận của chính mình, thật đúng là hiếm thấy.

Sắc mặt Cung tần trắng bệch, mặc dù Huệ phi còn chưa có tiến hành đại điển phong phi, nhưng người ra đã vào trong Kim Sách hoàng gia, cả thân phận lẫn địa vị đều cao hơn nàng, cộng thêm những lời nói của Huệ phi, giờ phút này ngạo khí lúc này của Cung tần không còn, cắn răng cúi đầu nhận sai, đa tạ Huệ phi chỉ điểm v...v...v..., sắc mặt xanh như tàu lá chuối.

Chúng phi tần lên lên cười trộm.

Liễu Tương Nhã nhìn thấy thế thì cả người đều cảm thấy thoái mái, càng cố định quyết tâm nàng nhất định phải bỏ lên, nếu lời nói của Huệ phi hôm nay là

nàng. Cung tần còn dám đối với nàng làm khó dễ hay sao?

“Huệ phi ti ti nói đúng!” Lúc này, con gái Ngự sử Tần Tổ Văn cũng là người mới được phong Hiền phi đến, mọi người lại đứng lên cung nghênh lần nữa.

Giờ phút này Liễu Vi Dung đã chết lặng, quy củ trong cung này đúng là giày vò người ta mà.

Hiền phi trang phục đoan trang thanh lệ, cũng là hợp với quy củ đoan trang, ngay thẳng.

“Muội muội tới trễ, xinh hường Huệ phi tỷ tỷ linh tội!”

“Làm sao đã trễ, hoàng hậu nương nương còn chưa đến!” Huệ phi thoải mái cười một tiếng, nàng cùng với Hiền phi tương đối hợp nhau.

Liễu Vi Dung nhìn về phía hai vị ngồi trên kia, trong nguyên tắc, hai vị này tính tình cũng không tệ, cũng có chút thủ đoạn. Chỉ là bị hoàng hậu làm cho không thể sinh con.

Thêm hai người này liên hiệp, khiến cho hoàng đế Mộ Dung Triệt hết sức kiêng kị.

Nàng đang nhìn hai người họ đến gần người, bên cạnh Lưu Quý đã lặng lẽ kéo kéo ống tay áo của nàng, hiện giờ nàng mới phát hiện, thì ra sanh mắt của Huệ phi cùng Hiền phi đang cùng nhìn về phía nàng, không nhìn được sừng sốt.

Huệ phi cười cười: “Đức quý nhân làm sao vậy?”

Liễu Vi Dung trên mặt lộ ra thần sắc quẫn bách, cũng không thể nói là đang hồi tưởng lại về các người trong truyện chứ?

Vị Tà tần mang khuôn mặt ngây thơ thay nàng đáp lời: “Huệ phi nương nương, Đức muội muội đoán chừng tối hôm qua thị tắm, mệt muốn chết rồi, không có nghỉ ngơi cho tốt...”

Lời này vừa nói ra, không biết nàng đã bị kéo đến bao nhiêu oán hận, Liễu Vi Dung đột nhiên có chút chán ghét vị Tà tần mang khuôn mặt ngây thơ cùng nụ cười vô tội kia.

Cung tần lại chỉ sợ thiên hạ không loạn châm chọc nàng nàng đây.

Liễu Tương Nhã nhìn như là vì nàng nói chuyện, kỳ thực là đang thêm dầu vào lửa.

Liễu Vi Dung trầm mặc, cũng không có giải thích, người càng giải thích cũng không có tác dụng, còn không bằng trầm mặc không nói, không bao lâu, mọi người cũng cảm thấy không thú vị.

Hiền phi che miệng cười khẽ: “Xem ra Đức quý nhân là người thích an tĩnh!”

Huệ phi cũng cười liếc nhìn Liễu Vi Dung một cái, phụ họa nói: “Muội nói đúng, Liễu thị tỷ muội bọn họ quả thật là khác nhau một trời một vực!”

“Đúng a!”

Thanh Hương viên lại bắt đầu náo nhiệt lên.

Liễu Vi Dung thờ phào nhẹ nhõm, hướng Lưu quý nhân cười cười, cũng không có nói chuyện.

Không bao lâu, Đoan phi đến, Đoan phi là một người tính tình cao ngạo, là một mỹ nhân có khí chất lạnh lùng, không thích nói nhiều, là người an tĩnh ngồi ở vị trí của mình.

Ngay sau đó, Thục phi cũng đến, Thục phi cùng Hoàng hậu đồng thời là con gái của Thừa tướng, chỉ là một Tả tướng, một Hữu tướng, gia thế cùng thế lực ngang nhau, thứ nhất là cả hai trái phải cùng là nguyên lão, thủ đoạn thật là làm cho người khác phải tự than mình không bằng.

Cả Thanh Hương viên tiếng cười không dứt, náo nhiệt vô cùng.

Liễu Vi Dung thất, không khỏi bội phục không thôi, Thục phi này thật là lợi hại, đối với người nào cũng có thể nở nụ cười.

Hiện tại Liễu Tương Nhã vẫn là người đẹp nhất, xinh đẹp đến chói mắt, Cung tần là một nữ nhân không an phận luôn luôn không ngừng lấy nghĩa lớn trách nàng.

Hai tỷ muội hợp thành một nhóm hấp dẫn oán hận.

Rất nhanh, trọng đầu hí đến (người hát kịch ý), Thái hậu cùng cháu gái là Phương quý phi đến, quý phi phô trương không hề che giấu, đại gia đều đứng dậy đi ra ngoài nghênh đón.

Phương Chỉ Doanh mặc một cung trang của quý phi màu vàng nhạt, có thể nói là do thân thể vốn yếu ớt, cả người có vẻ có nét như cây liễu yếu đuối đứng dựa theo gió, là một người yêu thương tình tế, cung nữ đi bên cạnh thút tha tiêu sái vào Thanh Hương viên.

Đôi khi nàng ngồi vào chỗ của mình xong, ánh mắt của nàng như có như không quét qua Liễu Vi Dung một cái, khóe miệng nhếch lên một nụ cười bí hiểm lại như mỹ.

Liễu Vi Dung thân mình căng cứng, mí mắt rũ xuống, cười khổ không thôi, xem ra Phuong Chi Doanh này đã ghi nhớ nàng, cuộc sống sau này chỉ sợ là không an ổn.

Phuong Chi Doanh đến, không khí ngưng đọng, tất cả mọi người không ai dám nói nói đùa giỡn nữa.

Lại ngồi khoảng thời gian uống cạn nửa chun trà, bên ngoài đã truyền đến tiếng thông báo của một người:” Hoàng hậu nương nương giá lâm.”

Mọi người vội vàng đứng dậy quỳ xuống cung nghênh.

Hoàng hậu phá lệ mặc trang phục rực rỡ, lông mày thanh mảnh, tóc mai nghiêng nghiêng rũ xuống che một phần lông mày, trên môi son một màu phấn đỏ tươi, mặc một thân gấm vóc trường bào màu đỏ thắm, sửa sang lại kiện trường bào, dùng kim tuyến gắn lên một con Phượng Hoàng.

Tự nhiên vẫn lộ ra vẻ hoàng hậu đoan trang cùng uy nghi.

“ Các vị muội muội mời đứng lên, Bồn cung lần đầu tiên thiết yến chiêu đãi các vị muội muội, lại tới trễ, thật là xin lỗi!” Ngồi ở vị trí cao nhất, hoàng hậu mỉm cười mở miệng.

Thục phi cười khanh khách nói:” Hoàng hậu nương nương mỗi ngày đều phải để ý đến tất cả mọi chuyện ở hậu cung, lại còn phải bỏ thời gian ra để thiết yến chiêu đãi bọn muội muội để tăng thêm tình cảm giữa mọi người, chúng tỷ muội trong lòng vô cùng cảm kích, chỉ hận không thể thay Hoàng hậu nương nương gánh vác một phần ưu phiền đây.”

Chúng phi thấy vậy liền bận rộn phụ họa theo.

Hoàng hậu thật sâu nhìn Thục phi một cái, lại đem ánh mắt chuyển đến chỗ Phuong Chi Doanh, thấy hai lông mày của nàng có chút nhíu lại, quan tâm hỏi:” Quý phi muội muội hình như là đang mệt mỏi? Có muốn hay không đi về nghỉ?”

Phuong Chi Doanh xinh đẹp cười một tiếng:” Đa tạ Hoàng hậu nương nương quan tâm, Chi Doanh thân thể vẫn tốt, còn có thể ở lại được.”

“ Vậy thì tốt!”

Sau đó hoàng hậu nương nương sai cung nga sắp xếp thành hàng lần lượt đem thức ăn mang lên, thuận tiện còn truyền ca múa.

Thanh Hương viên đồng thời vang lên tiếng hoan hô.

Liễu Vi Dung chính là rên rỉ uống trà xanh, không thể nào ăn thức ăn, trà xanh này là thứ duy nhất không thể gian lận, coi như nàng có linh tuyến, cũng nói khó tránh khỏi.

Tất cả cẩn thận một chút cũng không có sai lầm gì lớn, nhất là lần trước hoàng hậu thường thuốc sau khi ăn cứ như vậy trực tiếp ăn, cũng coi như không đáng kể.

Nàng cũng lấy ra khăn tay ngăn trở, lặng lẽ rót vào không gian mới phải.

Liễu Tương Nhã cùng không có ăn, ngay cả nước trà cũng chỉ định nhấp môi, xem ra cũng là người cẩn thận.

Nàng thấy Liễu Vi Dung vẫn không nói một tiếng, có chút kinh ngạc, liền nhẹ giọng hỏi một câu:” Tam muội, muội sao lại không ăn?”

Liễu Vi Dung cười khổ lắc đầu:” Không muốn ăn! Buổi trưa ăn nhiều đồ ăn, nên giờ không ăn được nữa!” Vừa nói liền chuyển chuyển một cái:” Tỷ tỷ thế nào không ăn? Đồ ăn này so với đồ ăn chỗ chúng ta ngon hơn nhiều, muội là không có lộc ăn.”

Nói xong có chút tiếc nuối liếc mắt nhìn gà hấp cách thủy trước mặt.

Nàng nhưng là thích ăn món ăn này đây.

“ Tỷ tỷ, Lưu tỷ tỷ, gà hấp cách thủy nàng rất tốt cho thân thể, tỷ cùng mọi người chia nhau ăn đi!” Liễu Vi Dung còn cố tình vuốt bụng đang trướng lên, cười nói xin lỗi.

Liễu Tương Nhã rất là ngoài ý muốn không có cự tuyệt, Lưu quý nhân cũng gật đầu, dù sao gà hấp cách thủy chỉ có Liễu Vi Dung mới có, các nàng không có món ăn này.

Liễu Tương Nhã xung phong nhận việc chia đồ ăn cho hai người.

Một chén gà hấp cách thủy bị chia làm hai chén nhỏ, Liễu Tương Nhã một mình một chén, Lưu quý nhân một chén.

Liễu Tương Nhã bụng chén nhỏ lên, ưu nhã ăn, đột nhiên, Liễu Tương Nhã giống như người bị hóc, cả người co quắp đứng lên, chỉ trong chớp lát phun ra một ngụm máu đen, ngắt xiu.

“Chủ tử, chủ tử, ngài làm sao vậy?.....” Bích Thủy sợ hãi kêu lên.

Tạ tần ở phía đối diện vừa đúng lúc thấy một màn kinh người này, cũng sợ hãi la lên.

“Tỷ tỷ, tỷ tỷ, hoàng hậu nương nương, tỷ tỷ xảy ra chuyện.” Liễu Vi Dung cả kinh thất sắc, Lư quý nhân bụng chén nhỏ trên tay cũng run rẩy, sắc mặt trở nên trắng bệch.

Hoàng hậu đứng dậy nhảy lên, cau kinh quát lên: “Xảy ra chuyện gì?”

Một tiểu thái giám dè dặt trả lời: “Hồi bẩm nương nương, là Lệ quý nhân đã xảy ra chuyện.”

“Cái gì? Còn đợi cái gì nữa, còn không mau truyền thái y.” Hoàng hậu nương nương cả kinh, gầm lên một tiếng.

Thế nào lại đột nhiên xảy ra chuyện?

Nàng không phải là để người quan sát kỹ nghệ thiện phòng sao?

Hạ độc trắng trợn như vậy, rất giống Cung tần ra tay mạnh bạo, nhưng là thấy Cung tần cũng gương mặt sợ hãi, liền loại bỏ ý nghĩ này, nàng lấy tin tức chỉ nói là Cung tần đối với tỷ muội Liễu thị làm khó dễ.

Về phần “nàng”, cũng sẽ không ngu xuẩn như vậy, vậy là người nào?

Hoàng hậu đột nhiên cảm thấy nàng tự cho là đã nắm trong tay cả hậu cung, bây giờ nhìn lại lại thấy buồn cười.

Lúc này, cả Thanh Hương viên loạn thành một đoàn, đại đa số phi tần cũng bị thảm trạng của Liễu Tương Nhã hù dọa, tất cả mọi người suy đoán nàng là bị trúng độc, kinh sợ thét chói tai không dứt, người chen người, chen thành một đoàn, Liễu Vi Dung mặt cũng tái nhợt được Bạch Liên điều.

Thái y rất nhanh chạy đến, chẩn đoán bệnh của Liễu Tương Nhã xong, kêu lên một tiếng: “Lệ quý nhân trúng độc, thật may độc không sâu, đợi cự thần Open Server đưa thuốc giải độc cho Lệ quý nhân.” Vừa nói hần vừa nhanh chóng mở ra một phương thuốc.

Nghe được lời xác nhận của thái y, xác nhận suy đoán của mọi người, đang ngồi yên vị cũng hút một ngụm khí lạnh, Liễu Vi Dung cũng bị hù dọa cho ngã, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, vốn là nàng cho rằng có linh tuyền đã rất an toàn, nhưng là gặp phải độc được mạnh, không đợi nàng uống linh tuyền, mạng nhỏ cũng không còn.

Hơn nữa nguyên tác cũng không xuất hiện màn này, Liễu Vi Dung có chút luống cuống, xem ra tình tiết trong nguyên tác tiểu thuyết đối với một con bướm như nàng cũng không biết hướng phát triển ra sao.

“Người đâu, trước đem Lệ quý nhân đưa về U Lan điện! Thị vệ, người nhanh đi theo Thái y lấy phương thuốc giải độc.” Hoàng hậu mở miệng phân phó đầu vào đấy.

Sau khi chờ bọn họ đưa Liễu Tương Nhã đi, liền nghe “ba” một tiếng, chén Lư quý nhân cầm trong tay rơi xuống đất, bắn tung tóe đầy ddaaast.

“Hoàng hậu nương nương, Lệ quý nhân. Lệ quý nhân là ăn chén gà hấp cách thủy mới gặp chuyện không may.”

Vừa nói nàng run rẩy bắt lấy tay Liễu Vi Dung đang lão đảo muốn ngã: “Kia. Chén gà hấp cách thủy kia vốn là. vốn là cho Đức quý nhân ăn. Chẳng qua Đức quý nhân vì buổi trưa ăn nhiều đồ ăn, mới không ăn.”

Lời này vừa nói ra, sắc mặt mọi người quý đi.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Ở Hậu Cung Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Ai là người ra tay?

Edit: Boo

(*) đại gia thành mọi người nhé bà coan ^^

Ánh mắt hoàng hậu cũng chuyển sang Liễu Vi Dung.

Ánh mắt mọi người có hoài nghi, khinh bỉ, đồng tình lại có chút hả hê, các loại thần sắc khác nhau đều rơi vào trong mắt Liễu Vi Dung.

Trái tim nàng đột nhiên đập mạnh làm nàng rung mình một cái, không phải các nàng cho rằng nàng là người ra tay chứ?

Lưu quý nhân cũng kinh hãi, không nghĩ tới nàng chẳng qua chỉ ra Liễu Vi Dung vốn là người bị hại, lại hoàn toàn ngược lại.

Mọi người giống như đem ánh mắt hoài nghi hướng đến Đức quý nhân.

Lần này nàng cũng chỉ có thể dùng ánh mắt áy náy nhìn Liễu Vi Dung.

Chỉ sợ càng nói càng sai nhiều hơn.

Các vị phi tử ở bên trên đều bày ra dáng vẻ không liên quan, vào lúc này mà ra mặt, đều là những kẻ không có đầu óc.

Có thể nói là không khí hết sức quỷ dị, Cung tần vỗ vỗ ngực, trấn định lại, ánh mắt oán độc nhìn về phía Liễu Vi Dung, nhãn châu xoay động (là mắt ý các nàng), chỉ sợ thiên hạ không loạn, mở miệng:” Hoàng hậu nương nương, theo thần thiếp thấy, Đức quý nhân này rất khả nghi, Lệ quý nhân trúng độc nói không chừng chính là nàng ra tay, bằng không chính nàng tại sao lại không ăn món ăn kia, ngược lại để cho Lệ quý nhân cùng Lưu quý nhân phân chia, mọi người nói có đúng không?”

Lời vừa nói ra, mọi người đều im lặng nhìn về phía Cung tần, Cung tần này đầu óc có phải bị hỏng hay không, các nàng mặc dù ai cũng hoài nghi, nhưng cũng chỉ dừng lại ở mức hoài nghi thôi, không có chứng cứ, nói lớn như vậy lại còn tùy ý đem suy nghĩ của mình nói ra được nữa sao?

“Đức quý nhân cùng Lệ quý nhân nhưng thân là tỷ muội, tỷ muội tình cảm rất sâu nặng, Cung tần tỷ tỷ, tỷ nói như vậy không phải là nghi sai rồi sao?” Tạ tần cười duyên nói, lúc này Tạ tần cũng đã sớm khôi phục dáng vẻ từ kinh sợ lại như cũ rồi.

“Ai nha, ai biết người ta bên trong có cái gì xấu xa không đây, đang nói nêu như có người biết mặt nhưng không biết lòng...” Cung tần thấy có người nói chuyện cho Liễu Vi Dung, liếc nàng một cái, che miệng cười trộm.

Người ta cảm thấy ngoài ý muốn chính là La tần lại nói giúp cho Liễu Vi Dung.

“Cung tần tỷ tỷ, không có chứng cứ cũng không cần tùy ý chửi bới Đức quý nhân, Hoàng hậu nương nương, thần thiếp an vị ở bên cạnh Lệ quý nhân, từ lúc mang thức ăn lên đến lúc gặp chuyện không may, Đức quý nhân cũng không có chạm qua vào chén gà hầm cách thủy kia, không tin, Hoàng hậu nương nương có thể hỏi cung nhân đứng phía sau hầu hạ...”

Lời này vừa nói ra, Cung tần sắc mặt nhất thời hết sức khó coi đứng lên, hận hận trừng mắt nhìn La tần một cái.

Liễu Vi dung đã sớm được Bạch Liên bắt động thanh sắc trấn định lại, hoàn toàn không thấy lời của Tạ tần cùng Cung tần, La tần vì nàng nói chuyện, nàng rất cảm kích, nhưng chỉ là cảm kích mà thôi.

Nàng thân nhiên nhìn Hoàng hậu, cũng không có giải thích, chẳng qua là bình tĩnh nói một câu:” Thị phi khúc trực(phải trái khó phân), xin hoàng hậu nương nương minh xét!”

Hoàng hậu cau mày, nhìn ánh mắt thân nhiên của Liễu Vi Dung, hoài nghi trong lòng cũng mất đi mấy phần, ánh mắt nàng lạnh lùng lướt nhìn chung quanh, phi tần có chút hả hê:” Đủ rồi, cũng không muốn nói nữa, chuyện này Bồn cung nhất định điều tra rõ ràng, mọi người giải tán đi, cung nhân vừa mới hầu hạ Lệ quý nhân ở lại!”

Hoàng hậu lên tiếng, mọi người không thể làm gì khác hơn là không cam lòng trở về.

Phượng Chi Doanh khi rời đi còn liếc mắt một cái nhìn Liễu Vi Dung, giống như xem xét cái gì ở nàng.

.....

Liễu Vi Dung mang theo Bạch Liên trở về, Y Lan diện Nhu Phúc cung, trên đường trầm mặc không nói.

Mới bước vào cửa điện., liền thấy hai người Trương ma ma cùng Hạnh Nhi đang chờ không biết từ lúc nào, các nàng trên mặt treo một thần sắc ưu sầu.

Xem ra chuyện cung yến đã truyền khắp hậu cung.

Liễu Vi Dung lãnh đạm nhếch miệng, sai Trương ma ma canh cửa, vào phòng một lúc, Hạnh Nhi liền bưng một chén ô mai ngâm nước lạnh.

“Chủ tử, ngài trước uống nước ô mai giải khát, nô tỳ lại đi lấy điểm tâm loại mới cho người ăn.”

Liễu Vi Dung lắc đầu, cầm lấy nước ô mai uống một hớp, cả người nhất thời sáng khoái đứng lên.

“Hạnh Nhi, không cần mang điểm tâm, ta không đói bụng, người đem chậu nước đến, ta muốn rửa mặt.” Liễu Vi Dung để chén canh xuống, liền ngồi xuống ghế mềm ở bên cạnh, xoa xoa mi tâm, chỉ cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

Bạch Liên lấy khăn tay nhẹ nhàng lau mồ hôi hột trên trán Liễu Vi Dung.

“Vâng, chủ tử!” Hạnh Nhi lĩnh mệnh rồi đi, Liễu Vi Dung đột nhiên hỏi một câu:” Hương Nhi đâu? Sao không thấy nàng?”

Hạnh Nhi trầm mặc một hồi mới trả lời:” Hương Nhi đi ra ngoài, còn chưa có về!”

Mặt Bạch Liên trầm xuống, Hương Nhi này cũng thật không có quy củ.

Ánh mắt Liễu Vi Dung chợt lóe, nhàn nhạt nói:” Ừ, em đi xuống đi!”

Hạnh Nhi sùng sốt, nhưng là vẫn lĩnh mệnh đi xuống lấy thau nước rửa mặt.

“Chủ tử. Hương Nhi..”

“Nhanh đi giải quyết nàng cho xong!” Liễu Vi Dung cau mày nói.

Chuyện Liễu Tương Nhã trúng độc ở bữa tiệc đã cho nàng một cảnh tỉnh, nàng còn quá non.

Chuyện ngày hôm nay rõ ràng là một mũi tên trúng hai con chim

“Bạch Liên, đi kho của ta đem thuốc bổ hôm qua hoàng thượng ban thưởng đưa đến chỗ tỷ tỷ đi!” Liễu Vi Dung mím môi, vô luận kết quả điều tra kỹ như thế nào, nên làm dáng vẫn phải làm

Thời gian buổi tối còn phải sang thăm Liễu Tương Nhã.

“Vâng!” Bạch Liên lên tiếng.

Hạnh Nhi đi rót nước, Bạch Liên đi tặng lễ, Liễu Vi Dung lấy có một môi, muốn nghỉ ngơi, để cho Trương ma ma canh giữ ở cửa phòng ngủ, không có lệnh của nàng không cho ai vào, chính nàng lại vào không gian, phát hiện trong không gian có mấy hạt nảy mầm một đoạn.

Cây mè cao là loại cây ăn quả, lấy làm kinh hải, những thứ này hôm qua thời điểm ăn quả liền tiện tay ném hột vào, không nghĩ tới lại nảy mầm dài như vậy, lúc này mới là một ngày thôi.

Đi quanh quả non mấy vòng, nhận ra trong đó có hai bụi cây một là cây nho, một là cây vải, còn có một cây long nhãn, đều là trái cây mùa hè.

Liễu Vi Dung vừa mừng vừa sợ.

Sau này sẽ có nước trái cây ăn, ừ, thời điểm mùa đông, nàng còn có thể ăn được cây nho cùng cây vải,...Nghĩ đến đây, tâm tình của nàng nhất thời tốt hơn.

Cảm giác buồn bực đè nén trái tim cũng giải tán không ít.

Theo thói quen tiêu sái đến chỗ suối, uống vài hớp linh tuyến, đang định ra khỏi không gia, dư quang ở khóe mắt đúng lúc nhìn đến chỗ cách đó không xa có một cái rương lớn, nhất thời nhớ ra đây là đồ cưới của Triệu thị khi chết để lại cho nguyên chủ.

Nàng còn chưa có mở ra xem

Đi đến, cái rương không có khóa mở ra, có một phần đồ sách, những thứ chính khí kia là do những quyển sách này tản ra, còn lại là một chút đồ trang sức, cùng với một hộp gấm màu đen.

Thuần tay lấy ra những bộ sách kia, Liễu Vi Dung hai tròng mắt tràn đầy khiếp sợ.

Những sách này là những bí tịch cổ xưa hết sức trân quý.

Mấy quyển sách thuốc đều là bản đơn lẻ, còn có một chút ít về sách thêu thùa, một quyển dạy như thế nào làm quản gia tâm đắc.

Mở ra nhìn một chút, phát hiện có những chữ nàng căn bản không biết, xem ra việc nhận thức chữ còn cần phải đặt ở vị trí đầu tiên trong đầu.

Những thứ khác cũng nhìn rồi, chỉ còn lại hộp gấm kia.

Mới vừa mở ra nhìn, Liễu Vi Dung giật mình, trong hộp tất cả đều là ngân phiếu, cầm lên đếm, lúc đầu có mười mấy vạn lượng.

Đây chính là một khoản tiền lớn a.

Ủa?

Đây là cái gì?

Liễu Vi Dung thấy ở đáy hộp gấm có một phong thư, trên đó viết : Vi Dung thân yêu.

Bận rộn lấy ra xem, đem ngân phiếu để trả lại hộp gấm.

Xé miếng bao thư, sau khi xem xong, Liễu Vi Dung hít một ngụm khí lạnh, thật không nghĩ đến, bà ngoại của nguyên chủ này là con gái của một thế gia xuống dốc.

Những bộ sách cùng đồ trang sức, ngân phiếu là của hồi môn, sau lại truyền cho Triệu thị.

Ngân phiếu Triệu thị đã dùng một ít, bởi vì thân thể Triệu thị vốn không được tốt, lại sinh hạ Liễu Vi Dung nên càng kém, dùng ngân phiếu để mua được liệu trân quý dựa theo quyển sách lẻ viết, cuối cùng thời điểm khi Liễu Vi Dung năm tuổi liền mất.

Triệu thị để lại những thứ đồ này cho Liễu Vi Dung đều là vô giá.

Chỉ bảo đó.

Liễu Vi Dung mang những thứ đồ này cất vào rương xong, nhanh chóng rời khỏi không gian, Bạch Liên cũng trở lại.

Gọi Bạch Liên vào, đồng thời có một ma ma nghiêm túc lại lẹ mắt cũng tiến vào, Liễu Vi Dung sững sốt.

“Bạch Liên, đây là ai?”

Bạch Liên vội vã giải thích cho chủ tử, “Chủ tử, vị này là Trần ma ma, là ma ma hoàng thượng ban cho, là một ma ma giáo dưỡng.

Ma ma giáo dưỡng? Liễu Vi Dung một trận kinh ngạc.\

“Nô tỳ ra mắt Đức quý nhân!” Trần ma ma hướng Liễu Vi Dung phúc thân hành lễ.

“Không cần đa lễ!” Liễu Vi Dung cười nói.

Sau đó Trần ma ma liền đem ý nói rõ cho nàng, Liễu Vi Dung buồn bực vì gặp trở ngại, Mộ Dung Triệt người rót cuộc muốn làm gì? Không phải muốn ta học cầm kỳ thi họa cũng thêm thừa chứ?

Có bao nhiêu việc nhỏ, sao Hoàng thượng lại nhớ đến trong một thời gian ngắn chứ?

Vốn là đã ở trên lửa nóng, ngài cũng không cần thêm cây đuốc đi?

sau đó để cho Bạch Liên đi an trí chỗ ở cho Trần ma ma.

Liễu Vi Dung lẳng lặng ngồi ở trên giường, từ miệng Hạnh Nhi biết được, hoàng hậu còn chưa tra ra hung thủ, lúc này còn kinh động đến Mộ Dung Triệt cùng Thái hậu.

Tra khó khăn như vậy sao? Làm sao có thể?

Liễu Vi Dung cau mày, mình hiểu rõ tình huống truyện, ai là hung thủ hạ độc, đột nhiên trong đầu nàng thoáng qua một tia suy đoán, bỗng dưng hai mắt tròn to, sẽ không phải là như vậy chứ? Nàng sẽ chịu hoa mắt chóng mặt, tiền vốn lớn như vậy?

Từ Thần điện.

Mộ Dung Triệt đem cây viết trong tay để xuống, mặt không có biểu tình gì nghe Tiểu Lý Tử vừa nói chuyện cung yến, vừa nói đến chuyện Liễu Tương Nhã trúng độc, một tia không nhận được thoáng qua ở đáy mắt.

“Hoàng hậu không tra ra được cái gì sao?” Hần nhân nhặt hỏi một câu.

Tiểu Lý Tử ngần ra, hoàng thượng tại sao lại không hỏi tình hình của Lệ quý nhân trước? Trong lòng nghĩ như vậy, ngoài miệng vẫn trả lời: “Hoàng hậu nương nương còn chưa có tra ra người sai sử làm chuyện này.”

“Vậy sao?” Mộ Dung Triệt nhíu mày, đáy mắt xẹt qua một tia thâm trầm.

Tiểu Lý Tử liếc trộm sắc mặt hoàng thượng, vừa tiếp tục nói: “Chuyện này kinh động đến Thái hậu nương nương, Thái hậu nương nương đang rất giận dữ, cũng sai người điều tra kỹ, cũng không tra ra cái gì.”

“Vi vậy, tất cả mọi người đều suy đoán là do Đức quý nhân ra tay...”

Mộ Dung Triệt sắc mặt vẫn nhàn nhạt như cũ, không nhìn ra có một tia biến hóa nào.

“Người cũng cho là như thế?” Mộ Dung Triệt hí mắt, ngón giữa khẽ gõ nhẹ lên bàn.

Tiểu Lý Tử lắc đầu: “Mặc dù chỉ là suy đoán, không có chứng cứ, nô tài cũng không cảm thấy Đức quý nhân làm như thế.”

“Nhưng là nàng cũng không có uống chén gà hầm cách thủy kia!” Mộ Dung Triệt thâm trầm nhìn chăm chăm Tiểu Lý Tử, môi mỏng khẽ mở, phun ra một câu như vậy.

Tiểu Lý Tử kinh ngạc, chẳng lẽ hoàng thượng cho rằng là do Đức quý nhân ra tay?

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Ở Hậu Cung Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Hoàng thượng nghe lén

Làm một thái giám tốt, xứng với chức thái giám, chính là hoàng thượng nói cái gì, tất cả đều là đúng.

Tiểu Lý Tử luôn luôn tự xưng mình là một thái giám tốt, nhân châu xoay chuyển, cười nhỉnh nói:” Hoàng thượng anh minh! Xem ra chuyện này là do Đức quý nhân làm!” Ông trời ơi, đất ơi, xin hãy tha thứ cho ta nói không đúng với suy nghĩ trong lòng!

Lại không biết lời này đã phạm vào kiêng kỵ của Mộ Dung Triệt!

Mộ Dung Triệt bình tĩnh nhìn chăm chăm Tiểu Lý Tử một lúc lâu, không để lại dấu vết mà hơi nhú mày một cái, thẳng đến khi làm cho Tiểu Lý Tử trong lòng sợ hãi, không ngừng run rẩy mở to mắt ra, Tiểu Lý Tử thảm than long uy ngày càng vượng.

“Tiểu Lý Tử, ngươi làm cho trẫm quá thất vọng!” Mộ Dung Triệt rừ rừ mắt xuống tiếng nói trong trẻo mà lạnh lùng, ngón tay như cũ gõ theo nhịp trên mặt bàn, tiếng vang thùng thùng như gõ vào trong lòng Tiểu Lý Tử.

Tiểu Lý Tử cả kinh, lúc này mới chợt nhớ ra mình chỉ là một nô tài, sắc mặt bỗng dưng trở nên tái nhợt, chân mềm nhũn, giọng run run nói:” Nô tài có tội!”

“Tốt lắm, đứng lên đi! Sau này nhớ rõ bổn phận của mình!” đáy mắt Mộ Dung Triệt thoáng qua một tia cảnh cáo.

Tiểu Lý Tử lau mồ hôi lạnh đầy trán, liên tiếp nói vâng.

Cuối cùng cũng không dám phụ họa theo.

Thật sâu thử nghiệm cái gì gọi là gần vua như gần cọp.

Thân thể Mộ Dung Triệt cao lớn uy nghi, thông thả bước từng bước như chạy bộ đến chỗ cửa sổ, quay lưng về phía Tiểu Lý Tử .

“Chọn ma ma giáo dưỡng cho Đức quý nhân chưa?”

“Hồi hoàng thượng, đã tìm xong rồi, chiều hôm nay đã đưa qua.” Tiểu Lý Tử cẩn thận trả lời.

“Ừ” Mộ Dung Triệt quay người lại, nhìn Tiểu Lý Tử một cái, lại nói:” Đi Kính sự phòng thông báo hôm nay trăm điểm bài Đức quý nhân!”

“Vâng, nô tài đi ngay!” Tiểu Lý Tử bị thái độ của hoàng thượng làm cho hồ đồ, nhanh chóng lui ra ngoài.

Mộ Dung Triệt hí hai tròng mắt lại, người mới vào trong cung mà đã làm ra chuyện lớn như thế, chuyện này càng ngày càng trở nên thú vị.

Tuy nhiên vừa nghĩ đến chuyện triều đình, hẳn cùng ba vị hoàng huynh đang trong tình trạng ngột ngạt, ánh mắt lại trầm xuống.

.....

Ban đêm, Phụng Nghi cung.

Hoàng hậu xem tài liệu điều tra thu thập được để ra ngoài, sắc mặt ngưng trọng, cảm thán như cầu không dứt, mỗi một mắt xích đều không tìm ra sơ hở, chung gà hầm cách thủy kia là do chính nàng phân phó ngự thiện phòng cố ý làm riêng cho Đức quý nhân, vấn đề lần này chắc nằm ở chỗ trên đường đem sản phẩm đến, bởi vậy, vị hoàng hậu là nàng cũng bị kéo theo.

Lệ quý nhân, Đức quý nhân, còn có cả vị hoàng hậu là nàng này, một mũi tên trúng ba con chim, kế này quả thật hiểm ác.

Vô luận là như thế nào, chuyện này cũng phải có một kết quả, nếu như bây giờ không tra ra người đứng sau vụ này, liền lấy một người chết thế, đáy mắt hoàng hậu thoáng qua một tia lãnh ý.

“Tôn ma ma, người cho là ai gây ra chuyện này?” Hoàng hậu hí mắt trầm tư một hồi, đột nhiên mở miệng hỏi Tôn ma ma bên cạnh, thật ra thì trong lòng nàng cũng sớm đã có suy đoán, từ thái y biết được tình trạng của Lệ quý nhân, nàng trúng độc không nặng, có thể dễ dàng hóa giải, dĩ nhiên bên trong cũng là do cấp cứu kịp thời.

Nếu muốn biết ai ra tay, rất đơn giản, xem ai là người trong sự kiện trúng độc lần này được lợi.

Bắt quả từ tài liệu nàng xem cho thấy, tỷ muội Liễu thị có thể tính là lớn nhất.

Tôn ma ma hiểu rõ cười cười:” Nương nương chẳng phải đã có đáp án ở trong lòng rồi sao?”

Hoàng hậu thờ dài:” Ngay cả có đáp án cũng không làm gì được! Không có chứng cứ.”

Tôn ma ma cau mày:” Chúng ta đặt người ở U Lan điện cũng không phát hiện ra?”

“Đúng vậy!” Sắc mặt hoàng hậu khê trầm xuống, trong lòng đối với Liễu Tương Nhã cảnh giác đã tăng lên cao nhất.

“Khó làm như vậy, Thái hậu nương nương cũng nhúng tay, chính là không biết thái hậu nương nương có thể tra được hay không.” Tôn ma ma cười khò.

“Thị Họa, người đi nói cho hoàng thượng biết, Bôn cung không tra ra được hung thủ.” Hoàng hậu xoa xoa mi tâm, không lưu loát nói.

“Vâng, nương nương!”

Thị Họa lĩnh mệnh rời đi, khi trở lại cũng mang đến một tin tức không thể nói là tốt.

“Nương nương, Kính sự phòng truyền đến tin, hoàng thượng tối nay đã điểm bài Đức quý nhân!”

“Cái gì?” Hoàng hậu cảm thấy trái tim mình như có người cào xé, cầu véo vội đứng lên, mặt tràn đầy khiếp sợ, tay cũng không tự chủ nắm lại thành quyền.

“Tôn ma ma, người nói hoàng thượng không phải là rất thích Đức quý nhân?” Nếu không làm sao lại hai lần liên tiếp điểm bài nàng, phải biết chuyện thị tẩm liên tục ở hoàng thượng khi hoàng thượng còn là hoàng tử cũng ít khi phát sinh.

Xảy ra sự kiện trúng độc, Đức quý nhân bị hiểm nghi còn chưa tiêu tan, hoàng thượng vẫn như cũ điểm bài nàng, có thể không làm cho nàng ghen tỵ được?

“Nương nương, ngài nên mở rộng lòng, coi như Đức quý nhân được sủng ái thể nào đi chăng nữa, cũng bất quá không thể bằng ngài được! Ngài còn có Tiểu công chúa!” Tôn ma ma cũng không biết trấn an hoàng hậu thể nào.

“Bôn cung biết, nhưng là hoàng thượng.”

Không biết đã bao nhiêu lâu không đến tẩm cung của nàng?

Hoàng hậu trong lòng khổ sớm nhắm chặt mắt lại, khóe mắt không tự chủ được làm một giọt lệ rơi xuống.

.....

Đức quý nhân lần thứ hai được điểm bài đã truyền khắp hậu cung, chúng phi tần đều không dám tin, vừa hận lại vừa ghen tỵ, không biết bao nhiêu cái khăn tay đã bị cắn nát, tại sao lại là nàng?

Thật may là Liễu Tương Nhã đến giờ phút này còn chưa có tình lại, nếu không tình lại mà biết được , không chừng sẽ tức đến ói máu.

Ngay cả Liễu VI Dung thời điểm khi nhận được tin tức này trong lòng cũng giật mình.

Bắt quả thay đổi này là thích, có phải hay không đại biểu cho việc Mộ Dung Triệt tin tưởng nàng? Dù sao làm phi tần sủng ái cũng là mục tiêu của nàng, nếu chỉ là sủng ái một ngày, liền không sủng ái nữa, thì làm sao mà là phi được sủng ái?

Mộ Dung Triệt tối nay tiếp tục điểm bài nàng, liền chứng minh hẳn tin tưởng nàng không có làm chuyện này.

Ai dám chất vấn phán đoán của hoàng thượng?

Trong cung những lời đồn đãi bất lợi cho nàng cũng sẽ biến mất, cũng sẽ không phải là quá mức?

Bạch Liên cũng cao hứng, cả cung nữ, bà tử giữ cửa của Y Lan điện cũng cao hứng, dĩ nhiên cao hứng nhất chính là cung nữ Hương Nhi.

Vốn là bởi vì sự kiện trúng độc có ý tìm kiếm chủ tử thay thế nàng, quyết định lưu lại là đúng.

Giờ lên đèn, từ miệng Hạnh Nhi biết được, Liễu Tương Nhã trúng độc đã tỉnh lại, thờ phào nhẹ nhõm, rốt cục không cần phải đi thăm nàng.

Liễu Vi Dung sớm ăn cơm tối, rửa mặt tắm rửa thật tốt chờ Mộ Dung Triệt đến.

Đề thị tắm tối nay, Liễu Vi Dung bắt đầu về mặt đau khổ nhớ lại thời hiện đại, theo hiểu biết của nàng, sủng phi chính là muốn có người phục vụ.

Nhưng là hồi lâu cái gì cũng không nghĩ đến, dường như người ta cũng trực tiếp hung hãn, lấy tính tình của nàng thì không làm được.

Bạch Liên bưng cho chủ tử một chén trà sâm, thấy gương mặt chủ tử cười hết sức vui vẻ, khuôn mặt nhỏ nhắn nhú lại, không nhịn được ân cần hỏi một câu: “Chủ tử, ngài sao vậy, sao lại có dáng vẻ giống như mất hứng?”

“KHông phải là.....” Liễu Vi Dung uống một ngụm trà sâm, buồn buồn nói: “Ta đang suy nghĩ làm sao là một phi được sủng ái, nhưng là lại không có kinh nghiệm.....”

Bạch Liên im lặng, không phải là có một thí sinh có sẵn rồi sao?

“Chủ tử, khụ khụ, ngài có thể tìm Trần ma ma!”

“Đúng vậy, sao ta không nghĩ đến nhỉ, Trần ma ma ở trong cung nhiều năm như vậy, nhất định là có kinh nghiệm!” Liễu Vi Dung hai mắt sáng lên, đảo qua đã không thấy vẻ chán nản, vội vàng nói: “Bạch Liên, nhanh đem Trần ma ma gọi đến!”

Trần ma ma không hiểu sao lại bị Bạch Liên gọi đến, vào phòng ngủ, Liễu Vi Dung bày tỏ vẻ xin lỗi kêu Bạch Liên ra ngoài canh cửa, Bạch Liên hiểu ý đi ra ngoài.

“Cái đó, ừ.....” Liễu Vi Dung mặt nóng ran, hướng Trần ma ma ánh mắt ý hỏi, lúng túng không biết mở miệng thế nào.

Trần ma ma cau mày: “Chủ tử muốn hỏi chuyện gì?”

“Cái đó, cái đó, ta tối nay không phải phải thị tắm sao? Ta muốn hỏi Trần ma ma, ừ..... một chút kinh nghiệm!” Liễu Vi Dung trong lòng tính toán hồi lâu, mắt nhắm lại, mặt đỏ bừng tới mang tai hỏi.

Trần ma ma nghe vậy sùng sốt, bất quá nhìn vẻ lúng túng của chủ tử như hận không thể đập thối càng thêm khả ái, nhịn không được nở nụ cười, nghiêm túc trên mặt phai đi.

“Chủ tử muốn hỏi cái này?”

“Ừ!” Liễu Vi Dung hít một hơi thật sâu, mở mắt, gật đầu.

Trần ma ma dù sao cũng là lão ma ma trong cung, từng hầu hạ qua sủng phi được tiên đế sủng ái, ở phương diện này tự hào là có kinh nghiệm.

Bên trong, Trần ma ma đã cùng Liễu Vi Dung giảng thuật lời của người hầu hạ, không biết chút nào Mộ Dung Triệt sớm mang theo Tiểu Lý Tử cùng Kính sự phòng công công đến, lại không cho người thông truyền, giờ phút này đứng nghe lên bên vách tường, theo Trần ma ma nói càng rõ ràng, Liễu Vi Dung càng ngày càng trả lời lúng túng, khóe miệng Mộ Dung Triệt nhếch lên, lông mày nhíu càng cao.

Bên ngoài Bạch Liên kêu rên không dứt chủ tử từ ngời ở trước mặt hoàng thượng mất hết thể diện.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Ở Hậu Cung Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Chân tướng thị tắm

Bên trong Trần ma ma thao thao bất tuyệt dạy Liễu Vi Dung, cuối cùng, thấy thời gian đã không còn sớm, đoán chừng thời gian không sai biệt hoàng thượng cũng sắp đến, mới thỏa mãn dừng lại, thấy Liễu Vi Dung đầu càng ngày càng cúi xuống thấp, mặt đỏ như máu, nhịn không được phi cười: “Chủ tử, cái này có cái gì phải thẹn thùng. Không phải khi sắp lấy chồng các cô gái đều được dạy rồi sao?”

Đức chủ tử đã thị tắm qua lần đầu tiên rồi, vẫn còn xấu hổ như vậy, phải biết thời điểm con gái ở tuổi mười hai mười ba đều có mẹ dạy cho chuyện phòng the.

Cho nên cô gái mặc dù xấu hổ, nhưng là chưa từng thấy ai xấu hổ như Đức quý nhân, đặc biệt là người mới vào cung, ai không phải là thiên kiều bá mị?

Liễu Vi Dung cười khan một tiếng, cũng không thể nói những chuyện này cũng quá kinh người rồi, làm cho nàng thiếu chút nữa không chịu nổi, so với thời điểm ở hiện đại nàng nhìn phim phiến tử (phim 18+), thật sự còn tí mỉ hơn, nàng cũng không biết mình có hay không dừng khí làm chuyện này, liền có

chút không tự nhiên trả lời.” Mẹ ta mắt sớm, rất nhiều thứ chưa kịp dạy! Mẹ cả lại chỉ chú ý đến tỷ tỷ, cho nên...”

Hóa ra là như vậy, đối với chuyện nội tình ngấm ngầm xấu xa, Trần ma ma tất nhiên sáng tỏ, đáy mắt thoáng qua một tia thương tiếc, không có trách được hoàng thượng tại sao lại kêu nàng dạy Đức quý nhân, nữ công gia chánh tứ nghệ cùng chữ viết.

Bên ngoài, ngón tay thon dài của Mộ Dung Triệt khẽ vuốt ve chiếc nhẫn, Đức quý nhân nói chuyện, hẳn đã rất rõ ràng, bao gồm cả chuyện trước khi tuyên tử bị chết chìm, đáy mắt xẹt qua một tia trầm ngưng.

“Tốt lắm, chủ tử, thời gian không còn sớm, đoán chừng hoàng thượng cũng sắp đi đến đây, nô tài cũng nên rời đi, ngài nhanh chuẩn bị một chút, nhớ những gì nô tài nói với ngài đó.”

Trần ma ma không quên dặn dò lại một lần cuối cùng.

Liễu Vi Dung gật đầu như gà mổ thóc, trong lòng chủ ý đem những lời Trần ma ma nói quảng đi hết, những thứ này đều có độ khiêu chiến rất cao a.

Cho nên hẳn quyết định là coi như không nghe thấy, dù sao chuyện này cũng không có người biết.

Nàng an ủi ở trong lòng mình như vậy.

Lại không biết đã bị Mộ Dung Triệt ở bên ngoài nghe toàn bộ, sớm thấy hết, muốn làm như không có chuyện gì là không thể nào.

Thấy nàng gật đầu, Trần ma ma hài lòng rời đi, vậy mà khi mở cửa phòng, thấy bóng dáng cao lớn của hoàng thượng đứng bên ngoài thì sợ hết hồn, vội cung kính hành lễ:”Nô tài ra mắt hoàng thượng, hoàng thượng cát tường!”

“Đi xuống đi!” Mộ Dung Triệt lạnh nhạt nói, dừng một chút, môi mỏng khẽ mở, lại nói một câu:” Trẫm rất hài lòng!”

Trần ma ma còn cái gì không hiểu, xem ra hoàng thượng ở bên ngoài đã nghe không ít, hi vọng Đức chủ tử, khụ khụ. Có thể học lấy mà đừng suy nghĩ vận dụng, liền không dám nói gì cung kính rời đi.

Bên trong Liễu Vi Dung nghe được thanh âm Trần ma ma thì cả kinh, hoàng thượng đã đến? Tại sao không có ai thông truyền một tiếng?

Còn chưa chờ nàng ra cửa cung nghênh, Mộ Dung Triệt mặc một thân mình hoàng đã tiến vào.

Phía sau đi theo cũng không thấy mặt mũi Bạch Liên, Tiểu Lý Tử công công cùng Kính sự phòng công công canh giữ ở cửa.

Không để ý đến trên mặt còn chưa hết đám mây hồng, Liễu Vi Dung vội vàng cung nghênh Mộ Dung Triệt.

“Thần thiếp thỉnh an hoàng thượng! Hoàng thượng vạn phúc!” Thanh âm hơi co quắp cùng quần bách, còn có một chút thấp thỏm cùng không tự nhiên, hoàng thượng rốt cuộc đã đến khi nào? Âm thầm cầu nguyện hẳn vừa mới đến, không nghe được chuyện gì không nên nghe.

“Không cần đa lễ!” Mộ Dung Triệt liếc nhìn nàng một cái, hai mắt thoáng qua tia kỳ lạ, đi đến giường ngồi xuống, Bạch Liên rất có ý tứ bung đến một bầu Tam Thanh trà, Liễu Vi Dung giờ lên một nụ cười nhả nhận lấy, tí mị rót cho Mộ Dung Triệt một chén.

Bởi vì khoảng cách quá gần, một mùi Long Tiên Hương nhàn nhạt xông vào mũi nàng.

Liễu Vi Dung tâm thần thoáng qua một cái, bỗng dưng nhớ đến lời nói Trần ma ma, tay cầm bình trà khẽ run lên một cái, gương mặt nổi lên một cổ khí nóng.

“Hoàng thượng ngài đến khi nào?” Nàng liếc trộm tuần nhan Mộ Dung Triệt một cái, quyết tâm hỏi, cắn môi run run thử hỏi một câu.

Lông mi dài của Mộ Dung Triệt khẽ giật, nhấp một ngụm trà, để chén sứ xuống, lười biếng ngả người vươn vai, sau đó nghiêng người dựa vào gối, khoe môi hơi vênh, có chút suy nghĩ xấu nói:” Ở tại thời điểm nàng nói muốn làm sủng phi, lại không có kinh nghiệm!”

“Rầm!”

Đầu Liễu Vi Dung oanh một tiếng nổ tung, gương mặt giống như bị lửa thiêu đốt, sóng nhiệt dâng trào, lỗ tai đều đỏ ửng, trong đầu không ngừng quanh quẩn lời nói của Mộ Dung Triệt...

Nghe được toàn bộ, hẳn thế nhưng đã nghe được toàn bộ.....

Trời ạ, có phải hay không muốn nàng chết đây?

Liễu Vi Dung có cảm giác không đứng vững trên mặt đất, thân thể giống như không còn sức lực, muốn mượn cảm giác này để giảm bớt sự tồn tại của chính bản thân mình.

Trong lúc nhất thời, không khí trở nên có chút quý dị.

Bạch Liên lặng lẽ lui ra ngoài, chủ tử thật đáng thương!

“Ừ, ngưng ngưng sao?” Hoàng thượng làm như đã thường thức đủ sự xấu hổ của nàng, cười khề một tiếng, bắt chợt lại cảm thấy trên chọc nàng cũng không tệ.

Liễu Vi Dung cúi đầu càng thấp, vội vàng lắc đầu nói sang chuyện khác:” Hoàng thượng dùng bữa tối chưa?”

“Đã dùng rồi, Đức quý nhân vì sao không trả lời trẫm? Không lẽ diện mạo của trẫm khó coi lắm sao?” Hoàng đế giống như cảm thấy nghiến với việc trêu chọc nàng, nhìn da thịt nàng ở dưới gáy có một vết hồng nhàn nhạt, trong lòng không khỏi cảm thấy vui vẻ.

“Không... không phải!” Liễu Vi Dung không thể làm gì khác là ngẩng đầu lên, ánh nến chiếu rọi xuống, lộ ra dung nhan kinh diễm như ánh bình minh. Hai mắt nhẹ nhàng như nước, trong không gian lộ ra vẻ ngưng ngưng như vô tình mà tạo thành một tầng quyền rũ.

Người đẹp xấu hổ, ánh sáng chiếu rọi lên hai người, càng tăng lên một tia mê ly mông lung.

Mộ Dung Triệt chỉ cảm thấy bụng căng thẳng, hẳn là một nam nhân rất biết khác chế, không nghĩ đến Đức quý nhân lại dễ dàng khêu gợi dục vọng của hắn.

Ngón tay thon dài khề nâng mặt nàng lên, ngón tay cái nhẹ nhàng vuốt ve đôi môi đỏ thắm đang khề run, ánh mắt dần dần nhuộm một tầng thâm thúy.

Bỗng dung cánh tay dài duỗi ra một cái, Liễu Vi Dung liền ngã vào trong ngực hắn, Mộ Dung Triệt cúi đầu vững vàng hôn môi nàng, giống như mang theo xâm lược khiến cho Liễu Vi Dung có cảm giác chống đỡ không nổi.

Hồi lâu mới buông nàng ra, nhìn môi nàng bị hôn đến xung đỏ cùng ánh mắt mông lung lại mang theo một tia buồn bã, liền ôm lấy nàng đem về phía giường lớn.

Cả người đè trên người nàng, ở bên tai nói thật nhỏ:” Để cho trẫm xem thành quả học tập của nàng nào!”

Hắn nói quá gần, lồng ngực săn chắc hoàn toàn dán sát vào thân thể của nàng, thân mật như vậy không khỏi làm cho nàng rung động.

“Tỳ thiếp...tỳ thiếp không biết...” Liễu Vi Dung hai mắt không dám nhìn Mộ Dung Triệt, lấp ba lấp bắp mãi mới nói xong một câu, mặt đỏ như con tôm luộc.

“Phải không?” Mộ Dung Triệt nhú mày, bàn tay tháo bỏ áo bào trên người hai người, thoải mái mà cởi xuống áo lót, vật che đậy thân thể cuối cùng của nàng, nhẹ nhàng vỗ về chơi đùa đầy đặn của nàng.

“Được rồi, trẫm trước chỉ cho nàng!” Nói xong liền cúi đầu hôn môi nàng, hôn có chút bá đạo, hai người răng môi quấn lấy nhau, không gian trở nên hết sức thân mật.

Phía dưới từng đợt từng đợt vào trong thân thể nàng, kết hợp khoái cảm trên người hai người, tiếng một cô gái uyển chuyển than nhẹ cùng thanh âm nồng hậu thở gấp của nam tử, thanh âm thờ khề dần lớn dần, Bạch Liên coi chừng ngoài cửa sớm mặt đỏ tai hồng.

Chỉ có công công Kính sự phòng vẫn bình tĩnh ở một bên ghi chép.

Sau khi kết thúc, Liễu Vi Dung vô lực mềm mại nằm trong ngực Mộ Dung Triệt, ngực phập phồng, quyền rũ mê hoặc lòng người.

Cùng tối hôm qua không giống nhau. Liễu Vi Dung hết sức phối hợp khiến cho Mộ Dung Triệt cảm thấy hết sức thỏa mãn, thời điểm cùng những nữ nhân khác làm chuyện này, chỉ là làm theo lệ, hoặc là phát tiết dục vọng.

Có lẽ lần này do tâm tình thả lỏng!

” Muốn làm sủng phi của trẫm, còn phải học hỏi tăng cường!” Mộ Dung Triệt đột nhiên nói một câu như vậy.

Liễu Vi Dung mặt nóng như lửa đốt, xấu hổ đem mặt giấu vào trong chăn, bắt đầu không buông tha nàng, nhưng là nàng nỗ lực làm theo lời Trần ma ma nói mà vẫn bị ghét bỏ.

Mộ Dung Triệt cúi đầu nhìna nàng cuốn chăn giống như đà điều bao lấy thân mình, đáy mắt xẹt qua một nụ cười.

Lúc này bên ngoài truyền đến tiếng âm ỹ, Liễu Vi Dung cũng không kịp khó chịu cùng xấu hổ, muốn đứng dậy lại bị Mộ Dung Triệt đè lại, chỉ nghe giọng hân lạnh lùng:” Là ai?”

Ngoài cửa Tiểu Lý Tử cung kính trả lời:” Khôi bẩm hoàng thượng, là người Vệ Ương cung đến, nói Lê quý nhân đã tỉnh, đặc biệt đến đây bẩm báo.”

“Trẫm đã biết, để cho nàng trở về đi!” Mộ Dung Triệt lạnh lùng nói, trong lòng cười lạnh, trò xiếc nhỏ nhoi này mà cũng đùa giỡn trước mặt hắn.

“Dạ!” Tiểu Lý Tử thầm than, xem ra Lê quý nhân sợ là không lọt được vào mắt hoàng thượng.

“Hoàng thượng,tỳ tỳ đã tỉnh, ngài sao không qua xem một chút?” Liễu Vi Dung nhìn Mộ Dung Triệt, hai gò má vẫn còn ửng đỏ, nhẹ giọng nhắc nhở một câu, Liễu Tương Nhã này đã tỉnh, cũng đã đến giờ hội mà vẫn đến đây thông báo, nàng làm sao không hiểu chủ ý trong lòng nàng?

Mộ Dung Triệt hí mắt, lật người đè thân thể nàng xuống dưới.” Không cần thiết!”

Một vòng hoan ái mới lại bắt đầu.

Dưới ánh nến, U Lan điện.

Liễu Tương Nhã dựa lưng vào mép giường, dung nhan tinh xảo thoáng một tia tái nhợt, lại tăng thêm mấy phần điềm đạm đáng yêu, khiến cho người ta có cảm giác yêu thương.

Giờ phút này trên mặt nàng mang theo một vẻ lo lắng cùng chờ đợi, ánh mắt vẫn nhìn về cửa điện.

Một cung nữ vội vàng tiến vào.

Liễu Tương Nhã hỏi không ngừng:” Hoàng thượng đâu?”

“ Hoàng thượng. . . Hoàng thượng vẫn ở Nhu Phúc cung. . . ”

“ Tại sao lại như vậy, tại sao có thể như vậy?” Liễu Tương Nhã bị đá kích lớn, cả người xụi lơ dựa trên đệm, tự lẩm bẩm một mình, trong lòng tràn ngập cảm giác không dám tin, tựa hồ không thể tiếp nhận kết quả như vậy.

“ Chủ tử, chủ tử, ngài đừng quá đau lòng, còn nhiều thời gian. . . ” Bích Thủy cảm thấy mũi tràn đầy chua xót, Huệ phi nương nương cùng cung nữ cũng đã rời đi.

Liễu Tương Nhã hung hăng cắn môi:” Đúng vậy, còn nhiều thời gian. . . ”

Nhưng ghen tỵ cùng hận ý trong lòng đối với Liễu Vi dung lại như cỏ dại mọc tràn lan.

Bích Thủy hốc mắt ửng đỏ, đè ép giọng cắn môi nói:” Chủ tử, ngài làm ra chuyện lớn như vậy thế nhưng trừ hoàng hậu nương nương cùng Huệ phi nương nương, hoàng thượng cùng Thái hậu cũng không có qua nhìn một cái, làm như vậy có đáng hay không?”

Trước kia nàng không có đồng ý chuyện chủ tử ở trong cung yếm tự mình làm tổn thương mình, nhưng là chủ tử bị Tam tiểu thư giành mất lần đầu tiên, kích thích làm cho chủ tử mất hết lý trí, sắp sẵn bột thuốc độc ở trong khe móng tay, mượn chuyện này hãm hại Tam tiểu thư, chiếm lấy lòng thương xót của hoàng thượng.

Không ngờ chuyện lại không theo chiều hướng như mong đợi phát triển.

“ Có đáng giá hay không cũng đã làm. Bích Thủy, cảm ơn người đã vì ta khắc phục hậu quả.”

Rất nhanh, đáy mắt nàng thoáng qua một tia kiên nghị, tinh thần mạnh lên rất nhiều, giống như Bích Thủy nói còn nhiều thời gian

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Ở Hậu Cung Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Sáng sớm hôm sau, Liễu Vi Dung thất lưng đau nhức đứng dậy, lúc này Mộ Dung Triệt đã rời đi. Nàng cảm thấy may mắn khi mình là một quý nhân, không cần thành an hoàng hậu, cũng không cần nghe những phi tần kia nói những lời nói chua ngoa.

Sau khi rửa mặt xong, dùng qua điểm tâm, uống qua linh tuyền, hoàng hậu lại như cũ sai Tôn ma ma đem thuốc uống sau khi ăn đến, bất quá, lần này nàng cũng không có ăn trực luôn, mà là mượn có tay áo ngăn phía trước, đem chung thuốc thiện kia đổ vào trong không gian.

Hơn nữa nàng còn phát hiện nàng có thể không vào trong không gian nhưng cũng có thể nói suy nghĩ trong lòng là có thể tùy ý đem linh tuyền dẫn ra.

Phát hiện này làm cho nàng mừng rỡ không thôi.

Hiện tại hay làm nhất là nhắm mắt lại, dụng ý đọc vào trong không gian xem mấy hạt cây ăn quả lớn lên có kết quả chưa.

Đáng tiếc, Bạch Liên sai người mua mầm rau dưa cùng cây non còn chưa thấy bóng dáng đâu, bất quá cũng đúng, lúc này mới có hai ngày, nàng có thể đợi.

“ Chủ tử, chuyện Hương Nhi làm có chút khó khăn!” Bạch Liên nói, sắc mặt có chút khó coi, thấp giọng nói ở bên tai Liễu Vi Dung.

Liễu Vi Dung ngăn ra, cau mày:” Xảy ra chuyện gì? Chẳng qua là giả họa một cái, cũng làm không xong?”

Bạch Liên cười khỏ:” Chủ tử , cung nữ Hương Nhi này đặc biệt cẩn thận, mỗi ngày đều trở về nhà sau đó sẽ cùng chúng ta kiểm tra phòng một lần.”

Liễu Vi Dung khiếp sợ:” Không thể nào? Nàng chỉ là một cung nữ, tại sao lại cẩn thận như thế?” Trong tiểu thuyết cũng nói không phải rất dễ dàng hãm hại sao?”

Nàng tại sao lại cảm thấy khó khăn nặng nề như thế này?

“Tối qua nô tỳ còn phát hiện ra một chuyện!” Bạch Liên đem thanh âm ép tới mức thấp hơn.

“Phát hiện gì?” Liễu Vi Dung thần sắc ngưng trọng, bắt đầu cảm thấy Hương Nhi có dã tâm này rất khó giải quyết.

“Thời điểm hôm qua khi nô tỳ về nghỉ, phát hiện Hương Nhi len lén rời khỏi Nhu Phúc cung, nô tỳ cũng đi theo, phát hiện nàng đến Vĩnh Long cung cùng Hi Nhi của Thục phi nương nương nói chuyện! Về phần nói chuyện gì, nô tỳ cũng không biết, khoảng cách quá xa.” Bạch Liên không nghĩ đến Hương Nhi này chẳng những có dã tâm mà còn có một chủ nhân đằng sau nữa.

“Thục phi?”

Liễu Vi Dung nghĩ đến việc nói chuyện vui vẻ ở cung yên, mọi việc đều thuận lợi, am hiểu cách giao tiếp là Thục phi Ngụy Văn Hân, không nghĩ đến Hương Nhi lại bị nàng thu mua.

“Bạch Liên, chuyện của Hương Nhi này phải nhanh chóng giải quyết, lúc cần thiết, ta sẽ tự mình rat ay!” Vì an bình sau này, đáy mắt Liễu Vi Dung xẹt qua một tia lãnh ý.

Bạch Liên gật đầu một cái, tiếp xúc mấy ngày nay cũng đủ cho nàng hiểu rõ về vị Tam tiểu thư này, ngoại trừ việc không biết chữ cũng không có tứ nghệ(Cầm kỳ thi họa ý), cũng là người có tính toán.

Nhìn lên thấy thời gian không còn sớm, Liễu Vi Dung mặc một bộ quần áo, quần lụa mỏng màu đỏ tía, trên đầu gài một ngọc trâm bằng phi thúy, đơn giản mà trang nhã, mang theo Bạch Liên hướng U Lan điện đi đến.

Liễu Tương Nhã sắc mặt có chút tái nhợt, tuy nhiên nhìn lên thấy cả người rất có tinh thần, nói chuyện cùng Liễu Vi Dung như trước đây.

Ôn uyển nhu hòa (Mềm mại ấm nóng) , vô cùng chân thành, thấy thế nào cũng là đáng về tỷ muội tình thâm.

Làm cho Liễu Vi Dung hết sức bội phục.

Sự kiện trúng độc đã điều tra xong, thời điểm sáng nay, hoàng hậu một trượng đánh chết một nô tài.

Thái hậu nhìn như không quan tâm chuyện gì, mỗi ngày đều tụng kinh niệm phật, nhưng là cũng ngầm đồng ý với cách làm của hoàng hậu.

Tính mạng nô tài trong cung vô cùng rẻ mạt, tùy thời cũng có thể làm người chết thế, hoàng hậu bởi vì không tra được chứng cứ, không thể làm gì khác hơn là đem một nô tài ra thế thân.

Coi như là cho Liễu Tương Nhã một cái công đạo.

Trong lòng mọi người đối với bản báo cáo này đều vô cùng rõ ràng.

Trên đường trở về Liễu Vi Dung đang suy nghĩ, nếu như trùng hợp có người trong lúc dùng bữa mà động tay động chân bỏ thuốc vào, hành động Liễu Tương Nhã này có phải hay không cũng sẽ nhận kết quả như vậy đây?

Đáng tiếc là không có nếu như.

Liễu Tương Nhã làm việc cũng quá nóng vội, phải biết phi tần trong cung nhiều như vậy, muốn tra cũng là rất dễ dàng, người mới vào trong cung hai ngày, không có chân tay của mình, ai cũng không dám ra tay làm loạn.

Cho nên Liễu Tương Nhã liền ăn đủ.

Ăn trộm gà không thành còn mất nắm gạo, lại còn liên đới đến một chút danh tiếng của nàng.

Trở về Y Lan điện, vừa mới hàm ý nói đi xuống nghỉ, liền nghe đến Hạnh Nhi có chuyện bẩm báo.

Hạnh Nhi được Bạch Liên thu mua, coi như là người của nàng, phụ trách thám thính tin tức.

Trong cung cái gì truyền nhanh nhất, chính là lời đồn đãi!

Liễu Vi Dung may mắn trở thành nhân vật chính trong lời đồn, cái gì được sủng ái thì kiêu ngạo, mê hoặc hoàng thượng, không phải là dòng chính thống,

tâm địa ác độc, v...v... tóm lại không có mấy lời nói tốt, nàng đối với mấy chuyện này cũng hết sức bất lợi.

Liễu Vi Dung từ miệng Hạnh Nhi biết được những lời đồn đại không thật này, chẳng qua là cười nhạt một tiếng, cũng không có để trong lòng, người càng để ý, cuối cùng người bị thương cũng chính là mình.

Giống như chuyện hoàng hậu xử trí chuyện hậu cung, Mộ Dung Triệt không phải là người ngu, Thái hậu lại càng không phải kẻ ngu.

Mà là hoàng hậu để mặc cho những lời đồn đại này bay toán loạn, chẳng lẽ nàng không sợ hoàng thượng đối với nàng sẽ thất vọng? Làm cho người ta chất vấn khả năng quản lý hậu cung của nàng? Còn là nàng muốn nhìn tình hình bên dưới để sửa chữa cách cai quản?

Vô luận dựa vào nguyên nhân gì, thủy chung là rơi vào những người thấp kém.

“Chủ tử, chẳng lẽ ngài để cho những lời đồn đại kia hủy hoại danh tiếng của ngài?” Thấy chủ tử một bộ dáng nhả nhận lịch sự, Bạch Liên nóng nảy.

Hạnh Nhi cũng gật đầu phụ họa, nghĩa phần điền ung nói (lòng đầy căm phẫn):” Đúng vậy, những người đem lời đồn đại này thật ghê tởm, chủ tử, ngài hay là đi đến chỗ hoàng hậu nương nương, để cho hoàng hậu điều tra một phen, cho ngài một cái trong sạch!”

Liễu Vi Dung liếc hai người một cái, khóe môi nhếch lên một nụ cười lạnh nhạt:” Các em cho là nếu hoàng hậu không ngầm cho phép, lời đồn đại này có thể truyền nhanh như vậy?”

Bạch Liên cùng Hạnh Nhi kinh ngạc, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

“Đúng vậy, hôm nay chủ tử cùng với những phi tần khác cũng chỉ mới vào cung có ba ngày, trong cung trừ người vào đã lâu Tĩnh Tần cùng Cung tần có số ít nô tài, phần lớn đều là người của hoàng hậu cùng thái hậu.

Thái hậu không nhúng tay vào chuyện trong cung, cho nên lời đồn đại này nhất định là hoàng hậu có ý để mặc cho nó. Nếu như hoàng hậu là người đầu tiên ngăn cản những lời đồn đại này, sợ rằng đã sớm không còn bóng dáng.

“Dựa vào được sủng ái mà kiêu? Mê hoặc hoàng thượng? Không phải con dòng chính nữ? Tâm địa ác độc?” Liễu Vi Dung cười lạnh.

“Ta cũng không biết ta thế nào là dựa vào sủng ái mà kiêu, trừ cung yến ngày hôm qua, ta cũng chỉ vui mình vào tắm điện học chữ, đến chỗ nào mà dựa vào sủng ái mà kiêu?”

“Về phần mê hoặc hoàng thượng? Cái này cũng quá buồn cười, chẳng lẽ bởi vì hoàng thượng hai lần lật bài thị tẩm ta, lại ở lại qua đêm, chính là mê hoặc hoàng thượng?”

“Không phải dòng chính thất? Ta tự hỏi đến lễ nghĩa quy củ, khi nào bắt kính với tỷ tỷ?”

“Tâm địa ác độc? Nói đến sự kiện trúng độc trong cung yến, ta cũng không biết ta lúc nào thì hạ độc tỷ tỷ.....”

Cuối cùng Liễu Vi Dung nhàn nhạt tổng kết:” Cho nên các người cũng không cần quan tâm những lời đồn đại này, người có đầu óc cũng biết không phải là thật, bắt quá miện người đáng sợ, các em lo lắng cũng là bình thường.”

“Chuyện này cho qua, Bạch Liên, em hỏi thúc những nô tài khác trong viện, về phần những chuyện khác, cũng đừng can dự vào.”

“Vâng!” Bạch Liên cùng Hạnh Nhi đã không còn tức giận như lúc vừa rồi.

Sau giờ ngo, Liễu Vi Dung đi theo Trần ma ma học chữ, học thêu thùa, thuận tiện dò xét một số việc ngầm ngầm xấu xa trong cung, hết sức phong phú mà thích ý.

Tối hôm đó, Mộ Dung Triệt cũng không có lật bảng hiệu, nghỉ ở Tử Thần điện, mấy ngày kế tiếp cũng như thế, những lời đồn đại ác liệt mấy ngày sau cũng biến mất vô ảnh vô tung.

Mấy ngày nay, Liễu Vi Dung nhận được hạt giống rau dưa cùng cây non, sai người hầu ở Y Lan điện bắt đầu trồng.

Thuận tiện len lén đi vào không gian một chút.

Hôm nay trong không gian đã một mảnh xanh biếc, không có hoang vu như trước.

Đại điển phong phi đúng hạn cử hành, vốn là đại điển phong phi là cử hành một mình, nhưng Mộ Dung Triệt lấy quốc khó cứu tế, tránh phô trương lãng phí, cùng với bốn vị phi tử trong đại điển cùng nhau cử hành, bất quá lấy quý phi làm chủ.

Bởi vậy, trên bốn vị phi tử thành làm nền cho quý phi.

Mọi người cũng ít chú ý đến Liễu Vi Dung.

Dù sao nàng cũng chỉ là một quý nhân nho nhỏ, chẳng qua liên tiếp hai lần được sủng ái thôi.

Hôm nay sợ là hoàng thượng đã quên mất.

Sau này đoán chừng cũng không nhớ đến, dù sao đại điển phong phi xong, cạnh tranh càng kịch liệt hơn, hoàng hậu cùng quý phi cố định mỗi tháng có một ngày thị tẩm.

Còn có bốn vị thiên kiều bá mị (hết mực xinh đẹp) , phi tử gia thế bất phàm.

Liễu Vi Dung cũng không để ý, mang theo Hạnh Nhi cùng Bạch Liên tham gia đại điển phong phi, bất quá ở trong đại điển phong phi long trọng, nàng ở trong đám người nhìn thấy Liễu phu nhân, không nghĩ đến Liễu phu nhân là một phu nhân ngũ phẩm cũng có thể vào cung tham gia đại điển phong phi.

Đĩ nhiên nàng không ngừng nhìn thấy, bất quá cũng không thể nào để ý, Liễu Tương Nhã cũng nhìn thấy, lúc này trong lòng Liễu Tương Nhã vui mừng không dứt, lặng lẽ sai Bích Thủy đến nói chuyện cùng phu nhân.

Động tác này của nàng không ai phát hiện ra.

Liễu Vi Dung tất cả đều đặt lực chú ý lên người Phương Chỉ Doanh cùng bốn vị phi tử, không có phát hiện.

Nhìn các nàng quỳ lạy thái hậu, hoàng hậu, từ trong tay hoàng hậu lấy ra vật tượng trưng cho thân phận trong kim sách, trong ánh mắt có một tia hâm mộ, đại điển phong phi này, nói trắng ra, chính là hôn lễ, bất quá so với hôn lễ cao cấp hơn nhiều.

Sau khi xong đại điển, gần đến ban đêm, Liễu Vi Dung mang theo Bạch Liên cùng Hạnh Nhi trở về Y Lan điện, một đêm ngủ ngon đến sáng, không giống như những phi tần khác lăn lộn không ngủ được.

Ngày thứ hai sau khi nàng tỉnh dậy, liền nhận được một tin, tối qua trên đường Hương Nhi đụng phải Phương quý phi, lúc ấy Phương quý phi té xỉu, Thái hậu vì tức giận nên đã cho người đánh Hương Nhi.

Liễu Vi Dung kinh ngạc!

Vốn là tối hôm qua là Phương quý phi thị tẩm, lại bị Hương Nhi làm rối lên.

Vào lúc này khẳng định Phương Chỉ Doanh có lòng dạ ác độc nhất định có cái mặt hận Hương Nhi đến chết, lần đầu tiên thị tẩm thành ra không còn, cho dù là ai cũng sẽ hết sức tức giận.

Nàng mấy ngày nay cũng không tìm được lý do gì để giải quyết Hương Nhi, nữ nhân Hương Nhi này quả thật quá lươn lẹo, không nghĩ đến cũng có ngày lao giống như thiêu thân.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Ở Hậu Cung Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Thái hậu hỏi tội

Vô luận Hương Nhi có phải hay không nhận ra lệnh từ nàng làm chuyện này, đều cùng nàng không thể thoát khỏi liên quan.

Sợ rằng hôm nay trong cung sẽ nói truyền đến nói nàng có lòng đồ kỵ, dụng tâm hiểm ác, lợi dụng chuyện Hương Nhi đụng kiệu Phương quý phi, rốt cuộc là ai hãm hại nàng?

“Chủ tử, lúc này chỉ sợ việc này lớn không tốt rồi!” Bạch Liên cắn môi nói, làm cho Liễu Vi Dung đang chải đầu cũng thấy hơi run run.

Phương quý phi là cháu gái của Thái hậu nương nương, sợ rằng chuyện này chủ tử cũng bị dính líu vào.

“Hạnh Nhi, Phương quý phi hiện tại như thế nào rồi?” Liễu Vi Dung bên ngoài có vẻ thông thả nhưng trong lòng cũng đang hoảng hốt, tinh táo hỏi thăm.

“Quý phi nương nương bị Hương Nhi đụng kiệu, đầu không cẩn thận đụng vào thành kiệu, chảy máu rất nhiều, hôm nay còn chưa tỉnh lại” Hạnh Nhi mặt khổ sở, mang tin tức thăm dò được nói ra.

“Cái gì?”

Như thế nào lại nghiêm trọng như vậy, Liễu Vi Dung sắc mặt trắng nhợt, giống như là bị một cơn gió lạnh thổi qua, xông thẳng vào trong lòng, cảm giác thân thể như chết đứng một nửa, tay không tự giác run lên, cây trâm “pằng” một tiếng rơi xuống đất.

Người sau màn này dụng tâm không thể nói là không độc được.

Một mặt ngăn cản Phương Chỉ Doanh thị tẩm, một mặt giả họa cho nàng, lúc này nàng vô luận có tội hay vô tội, cũng phải chịu đựng lửa giận của Thái

hậu.

Đoán chừng hôm nay, Thái hậu sẽ triệu kiến nàng.

Nàng nên làm cái gì?

Mãi cho đến khi dùng điểm tâm xong, Liễu Vi Dung vẫn không có manh mối, dù sao nàng cũng là người mới nhập cung, căn cơ hết sức nông cạn, người có thể sử dụng được chỉ có Bạch Liên cùng Hạnh Nhi, nhưng Hạnh Nhi vẫn đang trong thời gian khảo hạch.

Chỉnh lại trang phục đi Quan sự cung thăm Phương quý phi lại bị ngăn không cho vào, Liễu Vi Dung trong lòng nhất thời trầm xuống, chung quanh có không ít cung nữ thái giám canh chừng nàng, đều nhìn nàng bằng ánh mắt khác thường.

Liễu Vi Dung mấp máy môi, lưu lại quả rồi lặng lẽ rời đi.

Khi trở về, đúng lúc đụng phải Liễu Tương Nhã, nàng nhìn thấy Liễu Vi Dung, hai mắt chớp chớp, hé miệng cười cười, môi anh đào đỏ tươi, xung quanh nụ cười rực rỡ.

Làm như rất vui khi nhìn thấy nàng.

Đi đến nhẹ giọng trấn an Liễu Vi Dung mấy câu, sau đó mang theo Bích Thủy là lướt dịu dàng đi vào Quan Sự cung.

Liễu Vi Dung ngược mắt nhìn thấy mặt trời đã lên cao, mang theo Bạch Liên trở về Nhu Phúc cung.

Rửa sạch nguy trang trên mặt, Liễu Vi Dung đổi thành quần dài, nằm nghiêng người trên giường an tĩnh xem sách học chữ, chờ đợi, ánh mặt trời ngoài cửa sổ chiếu vào nàng đang cúi xuống không nhìn rõ mặt mày, trầm tĩnh dịu dàng, làm rung động lòng người, mặc dù Bạch Liên đều nhìn thấy hàng ngày, nhưng không khỏi thăm thán trong lòng.

Thật ra thì Liễu Vi Dung nhìn quyển sách kia sớm đã mất hồn rồi, nàng đang hồi tưởng tình tiết quan trọng trong tiểu thuyết cùng tính tình và thủ đoạn của các phi tử, xem có thể hay không nhìn ra một tia dấu vết.

Nàng không giống Liễu Tương Nhã, ngoại trừ Bích Thủy, còn có người khác nữa.

Thật may là nàng biết được trước tình tiết, Đại kết cục cuối cùng của tiểu thuyết có thể nói là nhờ vào mệnh quý không thể nói, cộng thêm khi nàng 10 tuổi, Liễu phu nhân cùng Liễu Chi Hạo đã vì nàng có chuẩn bị sẵn, trừ đi một số nô tài ra khỏi cung, còn có thêm một bộ phận nhỏ, có thể nói nàng ở trong cung như cá gặp nước, so với các cung nhân khác mới vào cung có lợi thế hơn nhiều.

Coi như nàng biết vậy, nhưng cũng không biết ại là ai.

Gần trưam cái gì đến rốt cục cũng đến.

Nghe Hạnh Nhi thông truyền, tổng quản thái giám Trần công công ở Từ An cung đến bái phỏng.

Liễu Vi Dung vội để quyển sách xuống, ra khỏi phòng ngủ, ra ngoài ngồi ở chính phòng, hít một hơi thật sâu rồi mới cho Trần công công vào.

“Nô tài bái kiến Đức quý nhân, Đức quý nhân cát tường!” Trần công công chỉ vẫy vẫy cái phát trần, khẽ khom người hành lễ với Liễu Vi Dung.

Là tâm phúc của Thái hậu, Trần công công năm nay tuổi đã hơn 50, thế nhưng xem ra vẫn như cũ hết sức khỏe mạnh, nghe nói từ khi Thái hậu mới tiến cung đã ở bên cạnh nàng, là người Thái hậu tin tưởng nhất.

“Trần công công mời ngồi, Hạnh Nhi, mau pha trà!” Liễu Vi Dung không dám sơ ý, vội nói.

Trần công công cũng không khách khí, an vị bên cạnh ghế Hồng Mộc, Liễu Vi Dung nở một nụ cười hỏi: “Không biết Trần công công đến, có chuyện gì quan trọng sao?”

Hạnh Nhi rót trà mời Trần công công, nhưng là hần không uống lấy một hớp, chỉ đạm mạc nói: “Nô tài là phụng chỉ Thái hậu nói đặc biệt mời Đức quý nhân đến Từ An cung.”

Liễu Vi Dung trong lòng hồi hộp không thôi, trầm nghĩ, rốt cuộc đã đến, không khỏi thăm dò nói: “Công công biết Thái hậu tuyên chỉ gọi tỳ thiếp đến, không biết có chuyện gì?”

“Nô tài chỉ là phụng mệnh làm việc, cái khác cũng không biết rõ, Thái hậu triệu kiến, quý nhân nên mau một chút chuẩn bị đi, nô tài đi trước để trở về phụng mệnh, cáo lui.” Nói xong liền đứng dậy vội vã đi.

Liễu Vi Dung từ thái độ của Trần công công có thể suy ra thái độ của Thái hậu, trong lòng không khỏi trầm xuống, xem ra đem một nhóm đến Từ An cung thật sự không ổn rồi.

Chỉ có thể tự mình tiếp chiêu thôi.

Bạch Liên thay chủ tử chọn một cái váy lụa mỏng màu hồng cánh sen có những bông hoa nhỏ màu xanh, lại chải cho chủ tử một kiểu tóc đơn giản, chỉ dùng trâm Phi Thủy, vừa đơn giản lại không mất đi vẻ trang trọng.

Quan trọng nhất là không phá cách, phù hợp với thân phận của quý nhân.

Làm cho người ta không thể thông qua việc trang phục mà bắt bẻ được.

Chỉnh trang xong, Liễu Vi Dung kiểm tra lại một lần rồi sau đó mới đem Bạch Liên đi Từ An cung.

Đến Từ An cung, chờ thông truyền rồi tiến vào, phát hiện không có một mình nàng, ngoại trừ hoàng hậu, còn có những phi tần mới được phong cùng mấy tần thiếp phụ thuộc vào Phụng gia.

Nàng đi vào, liền cảm thấy phía trên có mấy ánh mắt đang hướng nàng quăng đến, tất cả đều thể hiện thái độ đùa cợt cùng hả hê trong ánh mắt, cũng có cả xem trò vui.

Sau khi hướng hoàng hậu hành lễ thuận tiện có cả những vị phi tần có phân vị cao hơn xong, liền trầm tĩnh đứng ở một bên.

“Thái hậu giá lâm!”

Theo âm thanh truyền đến, Thái hậu mặc mình hoàng Phụng gia ở tay áo dẫn đầu một đám cung nữ thái giám thành một đoàn đi vào.

Hoàng hậu cũng dẫn các vị phi tần ra cung kính thỉnh an, Liễu Vi Dung cũng cúi đầu xuống vái.

Thời điểm Thái hậu đi ngang qua người nàng còn cố tình dừng lại một chút, ánh mắt lạnh lùng quét qua đỉnh đầu nàng, khiến cho Liễu Vi Dung cảm thấy da đầu một trận tê dại.

“Bình thân!” Thái hậu ngồi trên bảo tọa ở giữa gian phòng, thân nhiên mở miệng nói.

Lúc này hoàng hậu mới dẫn mọi người ngay ngắn đứng dậy.

Liễu Vi Dung đứng dậy ngay ngắn, ánh mắt Thái hậu lạnh lẽo nhưng bình tĩnh nhìn chằm chằm nàng, trong giọng nói pha lẫn một tia lạnh lùng chất vấn: “Đức quý nhân, cung nữ Hương Nhi có phải là cung nữ của người không?”

Liễu Vi Dung cười khô, rốt cuộc cũng đến, Thái hậu tất sẽ làm khó dễ.

Phụng gia quý phi chính là bảo vật quan trọng của nhà mẹ đẻ Thái hậu, ai kêu trong nhà hệ thống của nhà họ Phụng gia cũng chỉ có Phụng gia Chi Doanh là nữ nhi có độ tuổi vừa thôi?

Đương nhiên Thái hậu sẽ coi trọng chuyện này, hôm nay xảy ra chuyện, há có thể không giận cơ chứ?

“Hỏi Thái hậu, Dạ!” Liễu Vi Dung cung thuận cúi đầu trả lời.

“Pằng” một thanh âm vang lên, Thái hậu mạnh mẽ vỗ lên cái tay vịn, mọi người theo đó cũng không khỏi run lên một cái, chỉ có Thục phi khéo môi xẹt qua một nụ cười như có như không.

“Đức quý nhân, người có biết người phạm tội gì chưa?”

Tìm Liễu Vi Dung đập mạnh một cái, vội vàng quỳ xuống, cúi đầu hít một hơi thật sâu, lúc này mới ngẩng đầu lên nhìn về phía Thái hậu, ánh mắt thân nhiên nói: “Tỳ thiếp không biết!”

Nàng không làm chuyện này, nàng tuyệt sẽ không thừa nhận.

Lúc này Thục phi đột nhiên lên tiếng: “Thái hậu, xin ngài bớt giận, quý nhân muội muội này vào cung mới được một thời gian ngắn, chưa từng đọc qua Tứ nữ thư, lại là người đầu tiên được hoàng thượng sủng ái, tất nhiên khó tránh khỏi ghen tỵ chuyện hoàng thượng sủng ái Quý phi tỷ tỷ, vì vậy mới có thể phạm phải sai lầm lớn, chính là Quý phi tỷ tỷ đáng thương, còn chưa có tính lại...”

Nói xong, Thục phi còn dùng khăn tay lau nước mắt.

“Mẫu hậu, Thục phi muội muội nói rất đúng, đều do nô tỳ quản lý không chu đáo, lúc này mới xảy ra chuyện như thế, nô tì cam nguyện chịu phạt!” Hoàng hậu cũng ở một bên tỏ thái độ.

“Ở đây có chỗ cho hoàng hậu nói chuyện sao, rõ ràng là vài người cả gan làm loạn, ý sủng mà kiêu!” Huệ phi nhanh nhẹn nhanh miệng nói.

Chỉ có hai người Hiền phi cùng Đoan phi là im lặng không nói.

Các tần phi khác cũng rối rít phụ họa, ai bảo nàng vừa vào hậu cung, cũng chỉ có Liễu Vi Dung được mở bằng hiệu đây?

Liễu Vi Dung hận không thể vọt lên cho đánh một quả, ngón tay nắm thật chặt làm cho móng tay bấm thật sâu vào trong lòng bàn tay, lòng sáng như

gương.

Phát lạnh, những lời này của họ, dám nói Liễu Vi Dung nàng bởi vì ghen tỵ mà mưu hại Quý phi.

Thật ác độc!

Hương Nhi đã chết nên không có đối chứng, xem ra lần này các nàng muốn mượn chuyện này để lật đổ nàng.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Ở Hậu Cung Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Không ngờ

Trước cung yển các nàng miệng giống như hồ lô, đều không nói chuyện, nhưng bây giờ lại ở trước mặt thái hậu lộ ra biểu hiện nịnh nọt, chỉ thiếu mỗi việc chạy đến ôm lấy đùi Thái hậu không phải sao?

Liễu Vi Dung trong lòng vừa xuất hiện cái suy nghĩ này, nhưng mà trên mặt vẫn lộ ra thần sắc quật cường, chỉ là kính cẩn nghe theo như cũ, dù sao vô luận như thế nào, lửa giận của Thái hậu này nàng chính là người phải hứng chịu, ai bảo nàng chỉ là một quý nhân nho nhỏ đây?

Liễu Vi Dung trong lòng vừa xuất hiện cái suy nghĩ này, nhưng mà trên mặt vẫn lộ ra thần sắc quật cường, chỉ là kính cẩn nghe theo như cũ, dù sao vô luận như thế nào, lửa giận của Thái hậu này nàng chính là người phải hứng chịu, ai bảo nàng chỉ là một quý nhân nho nhỏ đây?

Thái hậu nghe những lời của các phi tần xung quanh, đáy mắt hoàn toàn sáng lên, nàng bình tĩnh nhìn Liễu Vi Dung, thấy trên mặt nàng ngoại trừ thần nhiên chính là kính cẩn nghe theo cùng thần sắc quật cường, ánh mắt tối sầm lại, có chút thần sắc sáng, nhớ tới chính mình nếu là người mới vào cung bị một màn hãm hại như thế này, khi đó không phải nàng cùng Đức quý nhân rất giống nhau sao?

Lại nói, nàng còn là rất coi trọng đứa bé này, phân vị thấp, không có thâm cơ thâm trầm, lại không được người nhà yêu thích, là lựa chọn tốt nhất.

Đáng tiếc....

Vô luận như thế nào, về cơ bản bên ngoài thì Hương Nhi cũng là cung nữ của nàng.

Bây giờ nhìn lại, còn chưa có đủ thông minh! Có lẽ ở trong cung nán lại lâu rồi, sẽ muốn đi, cũng là một dạng giống nàng.

Quả nhiên không có ai dạy thì là như thế, trên nữa, hoàng thượng thế nhưng cũng không có cùng nàng thương lượng chuyện tặng cho nàng một ma ma giáo dưỡng, làm cho nàng đối với Đức quý nhân trước sau không có người có hảo cảm.

Phi tử thân thể khỏe mạnh không phải chỉ có duy nhất một mình nàng, có lẽ Lệ quý nhân cũng là một lựa chọn không tồi.

Thật ra thì nàng cũng sẽ phát hỏa hướng về phía Đức quý nhân, nguyên nhân Phương Chi Doanh bị thương, tại sao Hương Nhi lại cố tình đụng vào cổ kiệu của Phương Chi Doanh, khiến cho Phương Chi Doanh bị thương, chủ tử sau màn sai sử nàng làm chuyện này có là ai, nàng cũng không thể hỏi tội.

Hương Nhi là người hoàng hậu đưa qua, nàng cũng chỉ là gõ hoàng hậu một phen, nín nhịn một bụng hỏa khí.

Một nguyên nhân khác chính là nàng cũng không thể buông tha cho con trai của mình đối với Đức quý nhân có quá nhiều ý định.

Đầu tiên là ma ma giáo dưỡng, gần đây chính là Hương Nhi.....

Hoàng đế không thích ngoại thích quá lớn mạnh, nàng cũng biết, nhưng tự nhiên nàng cũng có một chút lòng riêng.

Lấy Đức quý nhân khai đao, hung hăng gõ một phen, khiến cho hoàng thượng lấy đó mà làm gương.

“Tốt lắm, cũng đừng nói nữa!” Thái hậu có chút chán ghét liếc bọn họ một cái, họ đánh chủ ý cái gì nàng làm sao không biết?

Trong lòng mọi người đều cảm thấy rét lạnh, bỗng nhiên im lặng.

“Thục phi, ai gia có nói là do Đức quý nhân hạ thủ sao?” Thái hậu khẽ liếc mắt nhìn Thục phi một cái, nhẹ giọng nói ra, giọng nói cũng không giống như là đang nổi giận.

Nói thật nàng cũng không quá thích Thục phi này, lời đời khôn khéo quá mức, Phương Chi Doanh chỉ sợ ép không được.

Thục phi vừa mới nghe xong, cảm thấy trong tai nàng sau khi nghe được lại thành mùi vị khác.

Thục phi không nghĩ tới Thái hậu đột nhiên nói nàng, sừng sốt một chút, cuống quýt đứng ra, lúng túng cười khan mấy tiếng, nói:” Thái hậu nói đúng! Là tỳ thiếp vô đoan quá mức, xin Thái hậu thứ tội!”

Trong lòng lại thăm hặn chính mình thiếu kiên nhẫn.

Bây giờ lại ở trước mặt mọi người mất hết thể diện.

Hoàng hậu nhàn nhạt nhìn, đáy mắt thoáng qua ý cười rồi biến mất.

Liễu Vi Dung ngạc nhiên, không hiểu vì sao, đây là có chuyện gì? Tại sao Thái hậu không phải đang hỏi tội nàng sao? Tại sao lại gõ đến chỗ Thục phi?

“Ngươi biết là tốt rồi, đây là lần đầu tiên, lần sau cũng không thể chiếu theo lệ này nữa!”

Thái hậu lại chuyển hướng đến Liễu Vi Dung, lạnh lùng kêu một tiếng:” Đức quý nhân!”

“Tỳ thiếp ở đây!” Liễu Vi Dung vội thu hồi biểu tình kinh ngạc trên mặt, cung thuận trả lời, trong lòng lại cười khổ, rốt cuộc cũng phải đến, thật là quá biệt khuất, rõ ràng không phải là nàng chỉ điểm, lại muốn nàng làm một bồi hắc oa (làm một người có tiếng xấu hay sao ý, hắc oa có nghĩa là nòi đen ^^)

Nếu là lần này không nhẹn được, đừng nói làm sủng phi, chính là ngay cả làm một quý nhân cũng không biết có làm được tiếp hay không.

“Đức quý nhân, ngươi bây giờ biết lỗi của mình ở đâu chưa?” Thái hậu hí mắt, nhàn nhạt hỏi một câu.

“Tỳ thiếp ngu dốt, xin Thái hậu chỉ điểm!” Liễu Vi Dung thần nhiên nhìn thẳng vào mắt thái hậu, khề cán răng, thẳng người lên.

“Nếu là vì chuyện Hương Nhi đụng phải Quý phi nương nương, tỳ thiếp cũng là sáng nay mới biết được tin tức này, nếu như Thái hậu nhận định tỳ thiếp gây ra, tỳ thiếp cũng không còn gì để nói nữa!”

Một câu vừa nói ra, mọi người xung quanh đều kinh ngạc nhìn nàng, thế nhưng lại dám to gan như vậy? Không phải trực tiếp thừa nhận lỗi lầm, sau đó nhận phạt sao?

Lúc này, Lãnh mỹ nhân Đoan phi nói chuyện, thanh âm lạnh lạnh nhưng không ngờ lại dễ nghe.

“Thái hậu, Đức quý nhân vào cung cũng chỉ có mấy ngày, lấy thân phận cùng thân thế của nàng, chắc chắn không thể nào mua được cung nữ Hương Nhi này, về phần Hương Nhi tại sao lại đụng nhau với cổ kiệu của Quý phi tỷ tỷ, trong đó sợ có ẩn tình.”

“Cận thân cũng đồng ý với lời nói của Đoan phi tỷ tỷ, xin Thái hậu minh xét!” Hiền phi vốn đang trầm mặc cũng lên tiếng, nàng vốn là con gái Ngự sử, trời sinh tính tình ngay thẳng, trong lòng tất nhiên rõ Đức quý nhân là người vô tội.

Cộng thêm một phen lời nói của nàng (Liễu Vi Dung) hỏi này kia, quả thật rất hợp khẩu vị của nàng.

Trong cung quá nhiều chuyện người lừa ta gạt, nàng cũng thấy rất thích thú đối với tính tình thật của nàng.

Liễu Vi Dung không biết tính tình quật cường của nàng không ngờ lại vừa mắt với hai người này.

Liễu Vi Dung đáy mắt xẹt qua một tia kinh ngạc, môi đỏ mọng khẽ cong lên, thật không nghĩ đến Đoan phi cùng Hiền phi lại ra mặt nói chuyện giúp nàng.

Thái hậu trừng mắt liếc Đoan phi cùng Hiền phi, cau mày không vui liếc Liễu Vi Dung, quay đầu nhìn về phía hoàng hậu đang ở bên cạnh:” Hoàng hậu, ngươi thấy thế nào?”

Hoàng hậu sắc mặt liền hơi khề biến đổi, nàng suy nghĩ một chút, mỉm cười nói:” Theo nô tỳ thấy, chuyện Hương Nhi này bên trong nhất định có nội tình, chỉ là Đức quý nhân lại là chủ tử của Hương Nhi, cũng là nên có một phần trách nhiệm, cái gọi là không có quy củ, hôm nay chuyện này lại xuất hiện, tình hữu khả nguyên(về tình thì có thể lượng thứ), sáng mai sau khi xong chuyện này lại có nội tình kia.

Sự xuất hữu nhân(có nguyên nhân), cái này trong cung chẳng phải càng làm cho rối loạn hơn sao? Mẫu hậu, ngài thấy có đúng không?”

Nói đến chỗ này nàng đột nhiên ngậm miệng lại.

“Hả? Vậy theo ý tứ của hoàng hậu, phải trừng phạt Đức quý nhân như thế nào?” Thái hậu liếc mắt nhìn Đức quý nhân đang có chút khàn trương, đáy mắt thoáng mỉm cười nhìn hoàng hậu hỏi.

Các phi tần còn lại đều nín thở chờ đợi.

Phương quý phi bị thương, tất nhiên không thể thị tẩm, nếu như Đức quý nhân muốn đem chuyện này gói gọn lại, thì hãy rút băng hiệu, các nàng ở đây mới có cơ hội được thị tẩm hơn, cho nên bọn họ cũng rất quan tâm đến hoàng hậu sẽ xử trí như thế nào?

Hoàng hậu đối với việc Thái hậu dứt khoát đem quyền lợi trừng phạt Đức quý nhân cứ như vậy mà giao cho nàng, nháy mắt trong lòng có chút chần chờ, thật ra thì chuyện Hương Nhi đụng nhau với Phương quý phi có liên quan đến Đức quý nhân hay không, Hương Nhi hiện tại đã chết nên không có người đối chứng, nhưng mọi người trong lòng đều có tính toán, các nàng chẳng qua là đi theo thái độ của Thái hậu mà thôi.

Hôm nay Thái hậu lại như cũ trực tiếp đem chuyện này nhằm vào Đức quý nhân, nhưng nàng lại thầm cảm thấy có cái gì đó không đúng.

Suy đoán kỹ một chút, đột nhiên phát hiện chuyện cung nữ Hương Nhi này đụng nhau với Phương quý phi không đơn giản.

Đại diện phong phi xong, theo như thường lệ, hoàng thượng sẽ đến chỗ phi tử có phân vị cao nhất và qua đêm ở đó, mà chuyện trùng hợp ở đây chính là, tối qua lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Kết hợp với thái độ của Thái hậu trước sau không giống nhau, bỗng dưng, nàng nghĩ đến một chuyện có thể, trong lòng không khỏi lạnh, chuyện này can hệ đến Thái hậu và hoàng thượng đang đánh cuộc với nhau, nhất quyết không thể đụng đến.

Trong lòng cười lạnh, Thái hậu tính toán thật giỏi!

Vì vậy, nàng lại đưa củ khoai nóng bỏng tay này đem trở lại cho Thái hậu.

“Nô tỳ nghe theo ý tứ của mẫu hậu!” Hoàng hậu cung kính nói.

Thái hậu cảm thấy cực kỳ buồn bực, thăm hện hoàng hậu bề ngoài lại tỏ ra không biết.

Thật ra thì tối hôm qua nàng đã tra ra chân tướng sự việc, liền nổi giận dưng dưng đi đến chỗ hoàng thượng chất vấn hần, không biết cùng hoàng thượng nói chuyện gì, Thái hậu cuối cùng thỏa hiệp, đem chút đầu mối còn lại xóa đi, lập tức dùng hình đánh chết Hương Nhi, để chuyện này đến nay thành chết không có người đối chứng.

Bất quá, Thái hậu vừa nghĩ đến chuyện cháu gái mình trấn bị đụng chảy máu, lại rất không cam lòng, vì vậy hôm nay mới đem Đức quý nhân đến để hạ mã uy (có thể là làm cho nhục chí)

Vốn là muốn mượn tay hoàng hậu trừng phạt Đức quý nhân nặng tay một phen, vậy mà hoàng hậu cũng là một nhân tình, đem chuyện này đẩy trở lại.

Thực phi ở một bên thấy Thái hậu cùng hoàng hậu đều kỳ quái, không ai chịu xử trí một quý nhân nho nhỏ, trong lòng có chút kinh ngạc, bất quá, lấy nàng là một người thông tuệ, rất nhanh cũng nghĩ đến những điều hoàng hậu nghĩ, nhất thời cả kinh.

Chuyện này thật đúng là không dễ giải quyết, trừng phạt nàng chính là lưu lại ấn tượng xấu với hoàng thượng, trừng phạt nhẹ lại là làm mất thể diện Thái hậu cùng Phương quý phi.

Hai đầu đều không chiếm được chỗ tốt.

Thật may là có hoàng hậu đứng mũi chịu sào, nàng ở trong lòng cảm thấy may mắn.

Sau cùng, Thái hậu thấy hoàng hậu dầu muối đều không thích, chỉ có thể quyết tâm nhịn tức giận, nghĩ đến chuyện tối qua mình cùng hoàng thượng nói chuyện.

Ước định nín thở một chút, bây giờ nhìn Liễu Vi Dung thế nào cũng không vừa mắt, lạnh lùng nói:”Nếu hoàng hậu không muốn xử trí, vậy thì để ai gia, Đức quý nhân quân giáo không nghiêm, dựa vào sủng ái mà kiêu ngạo, thu hồi băng hiệu, cấm cung nửa năm, sao chép cho tốt một lần “Nữ tử thư”, được rồi, các người quỳ an!”

Nói xong, Thái hậu cũng không thèm nhìn tới phi tần phía dưới, đứng dậy mang theo cung nữ thái giám đi ra khỏi tránh điện.

Lưu lại hoàng hậu cùng một đoàn người hai mắt nhìn nhau quýn, không nghĩ đến chuyện hôm nay lại kết thúc như thế này.

Bất quá thu hồi băng hiệu, cấm cung nửa năm, trừng phạt này làm cho các nàng hết sức hài lòng.

Liễu Vi Dung cũng bối rối, không nghĩ đến trận này nàng lại có thể dễ dàng thoát khỏi nguy hiểm như thế.

Cám ơn Đoàn phi cùng Hiền phi, mặc dù thái độ các nàng là ôn hòa, nhưng nàng cũng rất cảm kích.

Ra khỏi Từ An cung, thấy Bạch Liên đang nóng nảy chờ ở bên ngoài, Liễu Vi Dung thờ phào một tiếng, chuyện Hương Nhi dốt cục cũng qua.

Nhìn thái độ Thái hậu, nàng sợ sau này có chút khó khăn, hơn nữa cũng cùng Phương Chỉ Doanh kết thù.

Sau khi hạ triều, Tiểu Lý Tử đem chuyện Thái hậu triệu kiến Đức quý nhân nói cho Mộ Dung Triệt biết, trên mặt Mộ Dung Triệt lại biểu tình lạnh lùng, thần sắc không có chút nào kinh ngạc, đi thẳng đến Từ Thần điện xử lý công sự.

Rất nhanh đến buổi trưa, xử lý chánh sự không sai biệt lắm đã xong, hần mới dừng bút, ngược mắt lên nhìn Tiểu Lý Tử, trầm giọng hỏi một câu:”Có kết quả không?”

Tiểu Lý Tử ngăn ra, vội nói:”Ở bên Từ An cung không có truyền ra tin tức.”

Mộ Dung Triệt nhíu mày, khóe môi hơi nhếch lên:”Chờ có kết quả báo lại cho trẫm!” Nói xong lại tiếp tục xử lý chánh sự.

Tiểu Lý Từ vội vàng đáp một tiếng, lui ra ngoài, Đức quý nhân đáng thương, lần này bị hoàng thượng tính toán một lần, bất quá hoàng thượng cũng thay Đức quý nhân trừ đi cung nữ có suy nghĩ không an phận, cũng coi như trả lại cho nàng.

Nghĩ đến chuyện buổi sáng mấy ngày trước, Tiểu Lý Từ hết sức khinh thường, một cung nữ nhỏ nhoi, ý vào mình có mấy phần nhan sắc liền nhân cơ hội hoàng thượng rời khỏi Nhu Phúc cung liền câu dẫn hoàng thượng, bị trượng đánh chết là đáng đời.

Chờ Mộ Dung Triệt biết được Thái hậu xử trí Liễu Vi Dung như thế nào, chỉ là hơi nhú mi.

Sau cùng, Tiểu Lý Từ còn nói thêm một câu:” Hoàng thượng, Thái hậu nương nương nói nô tài trở về nói cho ngài một câu.”

“Nói!”

“Thái hậu nương nương nói, xử trí như vậy, ngài hài lòng chưa? Sau đó nói ngài nên đi thăm Quý phi nương nương một chút!”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Ở Hậu Cung Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Sốt ruột trước ngày cấm túc

Liễu Vi Dung tâm tình rất tốt mang theo Bạch Liên trở về Y Lan điện, tuy nói là thu hồi băng hiệu, cấm túc nửa năm, đối với người mới vào cung như nàng mà nói là một đả kích cực kỳ to lớn, xem ra Thái hậu không muốn cho nàng đòi đòi đây mà.

Nhưng đối với nàng thì lại chẳng có gì có hại cả, nàng cũng tính toán trong đoạn thời gian này sẽ ngủ đông, cùng Trần ma ma học chữ, nàng có cảm giác hiện tại nàng giống như phế vật vậy, hiện tại tình tiết lung tung, Bàn Tay Vàng của nàng cũng (trộm) mở ra không công khai.

Chỉ có thể trước đem sách thuốc trong không gian học xong, nếu như có thể vận dụng thuần thục thì tốt.

Nàng năm nay mới mười bốn tuổi, cấm túc nửa năm, nửa năm sau rất nhanh sẽ là mười lăm tuổi, chính là tuổi dung mạo thanh xuân đẹp nhất, cộng thêm linh tuyến có tác dụng làm đẹp đường dung nhan cho nàng, thấy thế nào cũng không phải là quá tệ.

Có lẽ sau khi nàng kết thúc cấm túc, Mộ Dung Triệt sẽ có sủng phi mới, vậy cũng không có gì, nàng cùng hắn chẳng qua chỉ là bạn cùng giường mà thôi.

Cùng Trần ma ma nâng cao kiến thức của mình thêm phong phú mới là chuyện quan trọng, về phần mở rộng quan hệ bên ngoài, chuyện này cũng không cần gấp lắm.

Bạch Liên cảm thấy kỳ quái, chủ tử bị Thái hậu thu hồi băng hiệu, đóng cửa nửa năm cấm túc lại không có chút giống như đũa đám, ngược lại lại có chút cao hứng, không nhận được cảm thấy mơ hồ.

Thật ra thì trong lòng Bạch Liên cũng cảm thấy rất mâu thuẫn, Liễu lão gia nói nàng hết thảy phải coi Đại tiểu thư làm trọng, nhưng là Tam tiểu thư lại lọt vào mắt hoàng thượng trước, khi nàng đem thức ăn vào cho chủ tử, thời điểm đem đồ ăn lên, Bích Thủy cũng vụng trộm nói chuyện với nàng mấy lần, bên ngoài trong lời nói đều nhắc đến chuyện nàng không nên quên những gì lão gia phân phó.

Hôm nay chủ tử bị cấm túc, nàng cũng có thể phát tiết tức giận ra ngoài.

Nàng rốt cục cũng không cần bị làm khó nữa.

Mới vừa trở lại Y Lan điện, Hạnh Nhi đến thông báo, nói Lệ quý nhân đã chờ chủ tử lâu rồi, Liễu Vi Dung ngăn ra, tại sao Liễu Tương Nhã lại đến đây, thật may là ngày mai bắt đầu việc cấm túc, không cần phải nhìn thấy mặt nàng nữa.

Bước vào chánh điện, đập vào mắt nàng chính là dung nhan tinh xảo của Liễu Tương Nhã, môi cũng tự giác nâng lên một nụ cười nghênh đón.

“Tỷ tỷ sao hôm nay lại rảnh rồi đến chỗ muội thế này?”

Liễu Vi Dung ngồi xuống ở bên cạnh, Bạch Liên rót cho chủ tử chén trà hạnh nhân, đi đến đứng phía sau, Hạnh Nhi lại đem đĩa điểm tâm lên, cũng lui ra ngoài.

Trong nhà chỉ còn lại hai người Bích Thủy cùng Hạnh Liên phục vụ.

Liễu Tương Nhã cẩn thận nhìn nàng hồi lâu, hơi thờ phào nhẹ nhõm, đeo trên mặt một nụ cười nhu mì, sáng giọng nói:” Còn không phải là lo lắng cho muội, nghe nói muội bởi vì Hương Nhi đụng phải quý phi nương nương nên bị Thái hậu triệu kiến, hôm nay lại thấy muội bình an trở lại, tỷ cũng yên tâm.”

“Đa tạ tỷ tỷ quan tâm, Thái hậu minh xét, chẳng qua là thu hồi bằng hiệu của muội cùng cảm tức nửa năm! Không quá nửa năm cảm tức, chỉ sợ hoàng thượng cũng quên muội.” Nói đến đây, Liễu Vi Dung làm ra vẻ mặt mắt mát, buồn như đưa đám.

Liễu Tương Nhã nghe Liễu Vi Dung nói là bị Thái hậu thu hồi bằng hiệu lại bị cảm tức nửa năm, một tia vui mừng thoáng qua nơi đáy mắt, nàng lại giả bộ lo lắng nắm lấy tay của nàng (Liễu Vi Dung) vỗ vỗ, an ủi: “Yên tâm, còn có tỷ tỷ ở đây! Nhất định sẽ không để cho hoàng thượng quên muội.” Mới là lạ!

Liễu Vi Dung âm thầm bĩu môi, nghĩ nàng mắt mù sao? Không thấy đáy mắt nàng lộ ra vui mừng, ngoài mặt lại làm bộ làm tịch, gương mặt như là cảm động lắm, còn kích động cầm tay của nàng.

“Vậy thì phải phiền tỷ tỷ ở trước mặt hoàng thượng nói thêm cho muội muội.”

“Ừ! Tỷ muội ta là tỷ muội thân thiết không phải sao?” Liễu Tương Nhã cười cười gật đầu, trong lòng cũng không cho là vậy.

Liễu Vi Dung cao hứng cảm ơn Liễu Tương Nhã, hiện tại bụng nàng cũng thấy hơi đói, liền lấy một miếng điểm tâm nhỏ cho vào miệng, cái miệng nhỏ chuyên tâm cắn nuốt.

Ăn xong hai ba khối điểm tâm lấp dạ dày, nhấp một ngụm trà, cả người cảm thấy thanh tỉnh trở lại.

“Muội cũng nhanh đói bụng lắm.” Nàng đô đô nói một câu.

Liễu Tương Nhã gật đầu bày tỏ ý mình đã hiểu, bất quá nàng cũng không có ăn điểm tâm trên bàn, ngay cả nước trà cũng không có đụng một miếng, thấy Liễu Vi Dung ăn điểm tâm, cũng cho là đúng.

Cho đến khi Liễu Vi Dung dùng điểm tâm xong, mới lấy một phong thư đưa cho Liễu Vi Dung.

Đây mới là mục đích thật sự hôm nay nàng đến đây.

“Tam muội, tỷ hôm nay đến đây còn có một chút chuyện, đây là thư cha nhờ tỷ chuyển đến cho muội!”

Liễu Vi Dung ngần ra, phụ thân hờ đưa tin cho nàng?

Làm sao có thể?

Chẳng lẽ có chuyện gì không hay?

Nàng mang theo một tia nghi ngờ nhận lấy phong thư, mở ra đọc, không thể tin nhìn lại một lần nữa nội dung trong thư, tâm Liễu Vi Dung trầm xuống, ánh mắt hơi sầm lại, bởi vì thương cho chủ nhân nguyên thân không được coi trọng, cân nhắc hồi lâu, ngược mắt nhìn Liễu Tương Nhã, muốn nói lại thôi.

Liễu Tương Nhã hai tròng mắt ánh lên tia vui vẻ, làm cho người ta không thể nhìn ra tâm tư của nàng.

“Thế nào? Cha ở trong thư nói gì?” Liễu Tương Nhã thấy nàng không nói lời nào, liền giống như lơ đãng hỏi.

Liễu Vi Dung thấy trên mặt nàng mang theo một tia hiếu kỳ, trong lòng thầm nghĩ, Liễu Tương Nhã thật sự không biết? Đoán chừng cũng không thể nào, sợ rằng nàng cũng có phần trong đó.

Mím nhẹ môi, đầu óc thật nhanh chuyển động, suy nghĩ phải lừa gạt Liễu Tương Nhã như thế nào.

Liễu Vi Dung đoán cũng rất chính xác, phong phi đại diện ngày hôm qua, Liễu Tương Nhã sau khi nhìn thấy Liễu phu nhân, âm thầm để cho Bích Thủy nói chuyện cùng phu nhân, từ Liễu phu nhân biết được một tin tức kinh người.

Thì ra mẹ ruột của Liễu Vi Dung là Triệu thị có lai lịch không đơn giản, nghe nói bà cố cùng Triệu thị là con gái chính thất của một gia thế y thuật nổi tiếng đang xuống dốc.

Liễu phu nhân khi nghĩ đến đồ cưới của Triệu thị, tuy nói không thấy được danh sách đồ cưới ban đầu, nhưng là đoán ra trong của hồi môn có thể có sách thuốc thất truyền, liền động tâm tư, cho Liễu Tương Nhã ngụy tạo phong thư của Liễu lão gia hỏi tung tích đồ cưới kia.

Liễu Tương Nhã rất tự tin, lấy quan hệ của nàng cùng Vi Dung, nàng nhất định sẽ nói với nàng.

Nàng cũng rất muốn có được những thứ sách thuốc kia, có những thuốc này phụ trợ, nàng ở trong cung nhất định sẽ càng thêm điều luyện.

“Cha gửi thư cho muội hỏi thăm, còn hỏi mẹ để đồ cưới ở đâu.” Liễu Vi Dung giờ giờ thư lên, đem thư đưa cho Liễu Tương Nhã nhìn, vụng trộm cười châm chọc một tiếng, không trách được Liễu Tương Nhã chờ nàng ở đây, thì ra là vì nàng muốn chiếm đồ cưới của mẹ hờ.

Tính toán rất tốt!

Liễu Tương Nhã vụng về nhìn phong thư một lần, sau đó nâng lên nụ cười sáng rỡ, mừng rỡ cười nói: “Thì ra là cha hỏi đồ cưới của dì Triệu, Tam muội, trước kia không phải muội nói với tỷ là dì Triệu đem đồ cưới lại cho muội sao?”

Liều Vi Dung nghe vậy, cười lạnh, quả nhiên là vậy, là hướng tới về phía đồ cưới của mẹ hờ.

Nghĩ đến sách thuốc cùng tú nghệ trong cái rương kia có giá trị liên thành, trong lòng không khỏi trầm xuống, xem ra Liều phu nhân đã tra được thân thế của mẹ hờ.

“Đúng vậy, mẹ đúng là có giữ lại đồ cưới cho muội!” Liều Vi Dung gật đầu thừa nhận, nhìn thấy mắt Liều Tương Nhã sáng lên, rất là mong đợi lắng nghe, ý định vừa chuyển, phát lên một suy nghĩ xấu, sau đó thở dài một tiếng, khổ não nói: “Nhưng mà muội không nhớ để ở đâu!”

Cái gì? Quên mất?

Liều Tương Nhã thần sắc hơi đổi, giống như không tin, nhìn nàng như tìm tòi nghiên cứu mấy lần, thấy trên mặt nàng chỉ có cau mày giống như đau khổ lắm, trong lòng có chút kinh nghi bất định (ngạc nhiên nghi ngờ)

“Thật sự Tam muội không nhớ rõ sao? Muội thử cố gắng nhớ lại lần nữa, lúc đầu khi đi Triệu có nói qua cái gì.” Nàng cố đè nén cảm giác nóng nảy xuống nhắc nhở.

Trong lòng Liều Vi Dung cảm thấy buồn cười, ngoài mặt lại tỏ ra khổ não như đi đưa đám.

“Vô ích thôi, tỷ tỷ, muội không có nói cho tỷ, lần chết đuối đó sau khi muội tỉnh dậy... liền phát hiện ra quên mất một đoạn trí nhớ, đều là những trí nhớ khi còn bé...” Liều Vi Dung cắn môi ngập ngừng mò miệng.

“Cái gì?” Liều Tương Nhã con người không nhịn được co rút lại, tựa hồ không dám tin, bỗng dưng siết chặt tay Liều Vi Dung, làm cho nàng cảm thấy đau nhức, có chút tức giận oán hận nàng: “Muội nói lần chết đuối đó làm muội mất đi trí nhớ lúc nhỏ? Vậy sao muội không nói?”

Sau đó nàng không dấu vết nhìn Bạch Liên một cái, sau khi nhận được ánh hiệu của Bạch Liên, mới không thể không tin tưởng Liều Vi Dung hoàn toàn không có đồ cưới của Triệu Thị trong tay.

Liều Vi Dung cười lạnh, xem ra quả nhiên Bạch Liên còn chưa có thật sự trung thành với nàng, đề phòng nàng là chính xác.

“Tỷ tỷ, tỷ nắm tay muội đau quá...” Liều Vi Dung thống khổ cau mày, Liều Tương Nhã cả kinh, vội vàng buông tay nói xin lỗi không ngừng, Liều Vi Dung cúi thấp đầu, trong lòng lại đem Liều Tương Nhã từ đầu đến chân ngắm một lần, cắn môi nói: “Tỷ tỷ không nên tức giận, muội cho là không còn trí nhớ hồi nhỏ, cũng không phải chuyện lớn gì, cho nên cũng không nói.”

Liều Tương Nhã thiếu chút nữa thì cắn nát môi dưới, cho nên vào lúc này rơi vào bế tắc.

“Một chút cũng không có nhớ lại sao?” Nàng như cũ vẫn chưa bỏ ý định hỏi tiếp.

Liều Vi Dung lắc đầu, giống như vẫn có chút không cam lòng nói: “Nếu muội nhớ không nhầm, mẹ khẳng định để lại cho muội không ít tiền bạc!”

Liều Tương Nhã thấy thần sắc nàng không phải là giả bộ, trong lòng không khỏi cực kỳ thất vọng.

“Tỷ tỷ, tỷ nói muội nên trả lời cha như thế nào?” Liều Vi Dung lo lắng hỏi một câu.

“Để tỷ nói nguyên nhân cho!” Liều Tương Nhã lúc này còn chưa có áp chế xuống dục vọng được, tìm đại một cớ, đem Bích Thủy rời khỏi Nhu Phúc cung Y Lan điện.

Liều Vi Dung có ý để cho Bạch Liên ra tiền các nàng.

Chờ tất cả mọi người đã ra khỏi nhà, đáy mắt Liều Vi Dung thoáng qua một tia lãnh ý.

Chờ sau khi Bạch Liên đi vào, nhìn thấy sắc mặt Liều Vi Dung có chút ảm đạm, liền quan tâm hỏi: “Chủ tử, ngài thế nào? Có phải chỗ nào không thoải mái hay không?”

“Bạch Liên, em nói ta tại sao lại xui xẻo như vậy, liền mất đi trí nhớ hồi nhỏ, nếu là ta không có mất trí nhớ hồi nhỏ, khẳng định chúng ta có thể dùng đồ cưới của mẹ.”

Bạch Liên thấy bộ dáng chủ tử như vậy liền an ủi nàng một lúc, trong lòng cũng đã tin chủ tử mất trí nhớ hồi nhỏ, quên không ít chuyện.

Mất thấy thời gian không còn sớm, nàng liền đến ngự phòng lấy đồ ăn trưa đến, sau khi dùng xong cơm trưa, thời điểm Liều Vi Dung chuẩn bị cùng Trần ma ma học, bên ngoài lại thông truyền nói Lưu quý nhân đến.

Cùng với Lưu quý nhân nói một chút, chân trước Lưu quý nhân mới rời đi, chân sau Cung tần đã đến rồi.

Sau khi chê cười một phen, cũng là dương dương tự đắc dời đi.

Đón lấy không ít phi tần lục tục đến thăm.

tình trạng này kéo dài đến chạng vạng làm cho Liễu Vi Dung cảm thấy rất là buồn bực, đối với việc đứng mũi chịu sào, làm người “ nổi tiếng” trong cung vô cùng khắc sâu.

Càng thêm mong muốn thời gian nàng cảm tức nhanh nhanh đến.

Thời điểm chạng vạng, Hạnh Nhi truyền đến nói tin tức Phương Chi Doanh ở Quan Sur cung đóng cửa.

Liễu Vi Dung gật đầu bày tỏ đã hiểu, Bạch Liên lại đi đưa một ít lễ vật, trong lòng lại đau lòng không dứt, đều là đồ riêng của nàng , không phải của Mộ Dung Triệt hay Hoàng hậu ban thưởng, không ít đồ tốt, cứ như vậy mà đưa đi, không chỗ nào mà không tiêu hao.

Không trách được căn gia tộc ủng hộ.

Chỉ có nàng, trừ đồ cưới của mẹ hờ, cũng không có gì cả.

Chính là chỗ đồ cưới này, cha cũng bắt đầu chú ý đến nó.

Thật là ác độc!

Cũng bởi vì Liễu Tương Nhã số mệnh quý không thể nói, cho nên hết thấy đều dè lên người nàng, hẳn lại không sợ tương lai gà bay trứng vỡ , công dã tràng sao?

Lại còn không muốn chữa cho nàng đường sống?

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Ở Hậu Cung Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Ban đêm, Nhu Phúc cung Y Lan điện rối cuộc trở lại yên tĩnh, một buổi chiều này, bởi vì chủ tử bị Thái hậu trừng phạt bắt đóng cửa, sau khi nô tài trong sân biết được, cho là đi theo chủ tử như vậy cũng không còn có tiền đồ gì, rồi rít bắt đầu xả hơi, chậm trễ thất trách.

Còn lại ba nhị đẳng cung nữ trừ Hạnh Nhi trước mắt đã là người của nàng, cung nữ bên ngoài có Tiểu Mi và Tiểu Đào bình thường cũng không thấy bóng dáng, Liễu Vi Dung còn thiếu chút nữa quên các nàng là cung nữ nhị đẳng nữa.

Hiện tại càng không cần phải nói, đoán chừng đang chuẩn bị rục rịch góc đầu dây, nghĩ đến việc đầu nhập chủ tử khác.

Trương ma ma cũng không tệ lắm, không nói nhiều, làm việc vững vàng thực tế, làm cho nàng có thể bỏ qua cảm giác nàng là tai mắt của hoàng đế, Liễu Vi Dung sẽ để cho nàng cùng vài ma ma nữa phụ trách phòng bếp nhỏ.

Trần ma ma không thuộc bất kỳ thế lực nào, nàng chỉ là người được hoàng thượng đưa đến làm ma ma giáo dưỡng.

Nếu như thu được Trần ma ma này làm tâm phúc, đối với Liễu Vi Dung mà nói là một trợ thủ đắc lực.

Lúc chạng vạng, hoàng hậu phái người đến thông truyền, nói về sau Đức quý nhân không cần phải đi Ngự thiện phòng nhận đồ ăn nữa, còn đặc biệt cho phép nàng có một phòng bếp nhỏ của riêng mình.

Tin tức này đối với Liễu Vi Dung là một niềm vui bất ngờ.

Vừa đúng lúc trong không gian rau dưa hoa quả đã trưởng thành, đã thu hoạch được hai lần rồi, tồn kho không ít, đáng tiếc lại không thể lấy ra, làm nàng nóng lòng muốn chết, nghĩ đến thiên vị trong không gian, nhưng lại không có đồ làm bếp, hôm nay lại có phòng bếp nhỏ.

Thình thoảng đi vào trong bếp nhỏ trở tài nghệ, thuận tiện thay đổi nguyên liệu sẵn có.

Về sau Bạch Liên có thể không cần đi Ngự thiện phòng lấy đồ ăn rồi.

Trong ngự thiện phòng không chừng có người của ai, nếu là nàng lấy đồ ăn mà bị hạ chút thuốc, thì rất phiền toái.

Nhưng mà hôm nay buổi tối đồ ăn vẫn phải để cho Bạch Liên đi đến Ngự thiện phòng lấy, mới ăn cơm tối xong, Liễu Vi Dung lười biếng nửa nằm ngửa ngồi ở trên giường tiêu cơm.

“ Chủ tử, tối nay hoàng thượng điểm bài Huệ phi nương nương.” Hạnh Nhi bụng đến một chén canh hạt sen, nghĩ đến tin tức trên đường nghe được, liền

nói ra ngoài.

“Ừ...” Liễu Vi Dung miễn cưỡng đáp một tiếng, cũng không có cảm thấy kỳ quái, trán Phương Chi Doanh bị thương còn chưa thể thị tẩm, dưới chỉ còn lại Huệ phi cùng Thục phi là nhất phẩm, tối nay thị tẩm không là Huệ phi thì là Thục phi.

Nhưng mà lời nói của Thục phi hôm nay ở Từ An cung, đoán chừng đã truyền đến tai Mộ Dung Triệt rồi, cho nên hẳn mới lật bảng hiệu của Huệ phi.

Nhìn chủ tử uống canh hạt sen xong, Bạch Liên nhận lấy chén canh, cười nói: “Chủ tử tâm tình thật tốt.”

Hạnh Nhi cũng gật đầu.

Liễu Vi Dung liếc họ một cái: “Dù sao chủ tử các em cũng đã rút bảng hiệu, công khai đóng cửa cấm túc rồi, nếu là còn uống dấm chua, đó là tự tìm phiền não...”

Nói xong Liễu Vi Dung cũng cảm thấy chính mình có chút kỳ quái, nói thế nào Mộ Dung Triệt cũng là người đàn ông đầu tiên trong cả hai thế giới của nàng, trong lòng tại sao lại không có ăn dấm chua chứ?

Quái lạ!

Chính bản thân mình còn không hiểu tính cách của mình, Liễu Vi Dung cũng lười suy nghĩ thêm cho rồi rắm.

“Đúng rồi, Hạnh Nhi, ngày mai em đi đến chỗ hoàng hậu nương nương một chuyến, nói ta ở Y Lan điện muốn lấy một ít hạt giống rau dưa cùng trái cây, nếu thật sự có thể, nàng cho phép đào một cái ao nhỏ để nuôi hải sản thì tốt quá.” Liễu Vi Dung nghĩ đến hạt mầm trong không gian chỉ có thể bỏ hết, liền phân phó nói.

Mặc dù trước kia Bạch Liên cũng kêu người đem đến một chút hạt rau dưa cũng quả non, nhưng là quá ít, cộng thêm tuổi trong không gian của nàng cũng không có gì cả, vừa đúng dịp hoàng hậu đặc biệt cho phép nàng có phòng bếp nhỏ, thời điểm này mình nhờ hoàng hậu nương nương cho phép nàng cũng là dễ dàng hơn.

Bây giờ viện mới trồng được một ít rau dưa, quả non, rau dưa đang lúc sử dụng nước sông trong không gian liền này mầm, trồng quả non cũng đang phát triển, xem ra nước sông cũng rất là hữu dụng.

Chỉ là trong tiểu thuyết không có nói đến những thứ hiệu quả trái ngược này, nhiều nhất cũng chỉ nói là mọc nhanh một chút như vậy thôi.

Hơn nữa bên ngoài cây ăn quả mọc rất chậm, hình dáng so với cây trong không gian cũng khác nhau. Cây ăn quả trong không gian của nàng không sai lắm đã có quả rồi.

Chưa đến hai ngày, nàng có thể phân loại một ít rau dưa cùng trái cây, liền mỗi ngày thời thanh gió mát, quả nhỏ cũng đã kết trái, nhưng cũng không đủ nhét kê rặng, làm nàng thêm chột.

“Chủ tử, chuyện này không nên phiền đến hoàng hậu nương nương. Sẽ không tốt đâu?” Bạch Liên có chút chần chờ.

Hạnh Nhi liền vội vàng gật đầu.

“Chúng ta ở đâu cũng lắm cũng chỉ là sân khấu hoàng hậu nương nương đi ngang qua, để cho hoàng hậu nương nương cho người mang hạt giống đến, đến lúc đó hiểu ra thì đã gặp chuyện không may.” Nàng hiện tại đã có một cách nhìn sáng suốt hơn, muốn lấy đồ từ ngoài cung vào, tốt nhất nên chọn đường quang minh chính đại thì tốt hơn.

Tránh cho đến lúc đó lại có người hăm hại vu cáo, đến lúc đó chỉ sợ có một trăm cái miệng cũng không thể nói rõ ràng.

Bạch Liên nghe vậy liền cảm thấy lạnh. Đúng vậy, nàng tại sao lại quên nơi này là hoàng cung, không phải là Liễu phủ, nếu như xảy ra chuyện liền phải nhận mệnh ngay (ý nói phải chết ý)

“Nô tỳ biết.” Hạnh Nhi sắc mặt có chút ngưng trọng, chủ tử sẽ không tính toán thật sự đem viện này biến thành nơi trồng rau chứ? Bây giờ mà có người có tính cách như vậy thì đúng là kỳ quái.

Nhìn sắc trời một chút, trăng sáng mới lên cao, Liễu Vi Dung suy nghĩ thời gian hãy còn nhiều, trước chép bản Nữ tử thư trước đi.

Nữ tử thư bao gồm “Nữ giới”, “nội huấn”, “nữ luận ngữ”, “nữ phạm tiếp lục” tổng cộng bốn quyển.

Vừa nhìn chính là chuyên dùng để tẩy não các cô gái thành đức hạnh hiền lành cùng một số lượng lớn sách tham khảo.

“Bạch Liên, đi lấy nữ tử thư hoàng hậu nương nương đưa đến đây...”

“Chủ tử, ngài hiện tại muốn chép sách?” Bạch Liên kinh ngạc.

“Ừ, thời gian này thỉnh thoảng chép sách!” Liễu Vi Dung gật đầu, ngồi thẳng lưng, để cho Hạnh Nhi ở bên cạnh sửa sang lại án trên bàn.

Rất nhanh, Bạch Liên ôm lấy bốn quyển sách đem đến.

Liễu Vi Dung nhìn bốn quyển sách trước mặt, cảm lấy nữ giới lật vài tờ, cảm thấy rất nhức đầu, nội dung trong những quyển sách này quá thâm ảo, ý tứ cũng rất khó hiểu, thấy vậy trước mắt nàng cứ chép, đoán chừng coi như nàng chép xong bốn quyển sách này, cũng không có tác dụng gì.

Nàng nắm trong tay” nữ giới”, đột nhiên rất muốn cười, Thái hậu chẳng lẽ không biết nàng là người hung vô điểm mặc (mù chữ, ít học) sao? Coi như chép nữ tử thư cũng vô ích.

Dùng để luyện viết văn cũng tốt, dù sao nàng viết chữ bằng bút lông cũng rất khó coi.

Bỏ lại suy nghĩ trong đầu, phân phó Bạch Liên mài mực, tâm tình Liễu Vi Dung cực kỳ tốt, hừ nhẹ mấy tiếng, cầm bút lông lên, nhặt sách nằm ở án trên bàn lên.

Hạnh Nhi cùng Bạch Liên hai mặt nhìn nhau, chủ tử có vẻ chép sách thì rất vui vẻ.

Ước chừng đến giờ Tuất, Liễu Vi Dung mới hạ bút lông xuống, xoa xoa cổ tay đau nhức, sai người chuẩn bị nước nóng tắm rửa.

Sau khi tắm rửa xong, Liễu Vi Dung tắt đèn ngủ, một đêm ngủ thật ngon.

Sáng sớm ngày thứ hai đã bò dậy, ăn xong điểm tâm, Hạnh Nhi rời đi tìm hoàng hậu, nàng đang tản bộ ở trong sân, thuận tiện xem vườn rau một chút, nhìn thấy rau dưa xanh tốt, Liễu Vi Dung cực kỳ cao hứng.

Bạch Liên đi theo phía sau thấy chủ tử tinh thần hăng hái vui vẻ, thì cũng im lặng.

Dậy sớm còn có Trần ma ma, giờ phút này đang đứng ở cột bên cạnh cửa sổ, làm một ma ma giáo đường, nàng có chút nhức đầu nhìn một vườn rau xanh mướt cách đó không xa, cùng với Đức quý nhân đang đi tới đi lui trong vườn rau.

Ngày hôm qua nàng nhận được nhiệm vụ hoàng thượng giao, cần phải nhân thời gian Đức quý nhân đóng cửa cấm túc tiến hành học bổ túc cung phi.

Cái gọi là học bổ túc này bao gồm cả học chữ, nhưng giáo trình học chữ rất nhanh có thể kết thúc, Đức quý nhân trí nhớ rất tốt, lại thông minh lanh lợi, học được vừa nhanh vừa tốt.

Cũng không phải lo lắng nhiều.

Tiếp theo đến lễ nghi tu dưỡng làm nàng đau đầu, nói thật, Đức quý nhân này mặc dù không có giống các con nhà đại gia khuê tú, không có cái dáng vẻ ưu mỹ, nhất cử nhất động thoát nhìn cũng ưu nhã quý khí như vậy, ngay cả tư thế bộ dạng dịu dàng thướt tha, nhưng trên người Đức quý nhân lại có một cỗ khí chất lười biếng không màng danh lợi, mơ hồ có chứa một cỗ chí khí của thư quyền (giống như nhà nho ý, không tham công danh phú quý).

Cô gái không biết chữ có khí chất như vậy, khiến cho nàng là một lão ma ma thường gặp cung phi khi mới gặp gỡ nàng liền kinh ngạc không dứt, kỳ lạ hơn nữa là, tựa hồ đã khắc vào trong xương.

Vốn cho là nàng biết chữ, sau khi dạy nàng mới biết, đó là gà mờ, ngay cả lời viết cũng không tốt, thật là không biết một thân khí chất kia làm thế nào xuất hiện.

Trần ma ma không biết, thân thể này đã đổi người rồi, dĩ nhiên khí chất không giống nhau.

Bằng không tại sao nàng lại thời thời khắc khắc phòng bị Liễu Trương Nhã.

Nghỉ ngơi của Trần ma ma xoắn lại thành một đoàn, Liễu Vi Dung đã rời vườn rau, đi về.

Trở lại phòng ngủ, sau khi đem mình tắm rửa xong, Liễu Vi Dung sai Bạch Liên đi ra ngoài giữ cửa, một mình trở lại không gian, uốn nước linh tuyền, sau đó đem rau dưa đã trưởng thành thu hoạch hết, kiểm tra lại một lần nữa, cuối cùng nhìn mấy trái cây ăn quả trong không gian mới đi ra ngoài.

Sau khi đi ra ngoài, cảm thấy hơi nhàm chán, thứ tú nàng không biết, tính toán tiếp tục chép sách, ở nơi triều đại này không có gì giải trí, hàng ngày thật sự rất khổ sở, nếu như trong triều đại này có một số sách không liên quan đến thi cử thì hay biết mấy.

Liễu Vi Dung lại chép sách thêm một lần nữa, một lần liền suy nghĩ không yên lòng.

Giấy Tuyên Thành thượng hạng tràn đầy những chữ viết bằng bút lông như một hàng chó.

Chép một lát, lại không muốn chép, mắt thấy trời không còn sớm, Hạnh Nhi tại sao còn chưa có trở lại? Không phải Hoàng hậu nương nương không có đồng ý chứ?

Vừa nghĩ đến Hạnh Nhi, Hạnh Nhi liền trở lại.

“Thế nào rồi, Hoàng hậu nương nương có đồng ý không?” Nàng vừa đi vào, Liễu Vi Dung liền vội vàng hỏi.

Hạnh Nhi gật đầu, cao hứng gật đầu liên tục:” Hoàng hậu nương nương đồng ý.” Nàng nói đúng hết chỗ chê, hoàng hậu nghe được thỉnh cầu của nàng

lúc đó gương mặt có chút quái dị.

Bất quá cuối cùng vẫn là đồng ý.

“Vậy thì tốt!” Liễu Vi Dung mặt mày hớn hờ, nàng lại có thể có một không gian phong phú, tâm tình cực tốt liền cảm một khối điểm tâm lên ăn.

“Chủ tử, nô tỳ trên đường trở về còn nghe được một chuyện lớn.” Hạnh Nhi mở miệng bát quái, thường là một chút chuyện kê mao toán bí (chuyện không đáng kể) cũng là chuyện lớn.

Cũng không quan tâm thế nào, cảm lên một chén trà nhân nhả uống một hớp.

Hạnh Nhi cười mấy cái.” Chủ tử, tối hôm qua không phải là Huệ phi nương nương thị tẩm đúng không? Nhưng thời điểm sáng nay hoàng hậu lại bày đặt dựng chuyện không phải là Huệ phi nương nương, mà là tỷ tỷ Lệ quý nhân của ngài!”

“Khụ khụ...” Liễu Vi Dung bị nước trà làm sặc, kinh ngạc tròn to mắt.

Liễu Tương Nhã thị tẩm?

Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Không phải lật bảng hiệu Huệ phi sao?

“Hạnh Nhi, em nói đều là thật? Lệ quý nhân được hoàng thượng lâm hạnh?” Bạch Liên ở một bên sắc mặt vui mừng, bận rộn hỏi tới.

Hạnh Nhi gật đầu khẳng định.” Đương nhiên là thật!”

Liễu Vi Dung nhìn thấy Bạch Liên trên mặt không thêm che giấu sắc mặt vui mừng, đáy mắt thoáng qua thật nhanh một tia u ám.

“Huệ phi nương nương kia có hay không...có hay không mất hứng...” Bạch Liên cắn cắn môi, kỳ kỳ ngà ngà (ấp a ấp úng) hỏi một câu.

Hạnh Nhi lắc đầu.” Cái này muội không biết.”

Bạch Liên thoáng qua một tia sầu lo trên mặt.

Liễu Vi Dung trong lòng phát lạnh, đây chính là nha hoàn cha hờ cho nàng, người đang ở chỗ nàng, nhưng tâm lại hướng đến tỷ tỷ của nàng.

“Tốt lắm, Bạch Liên, em cũng đừng lo lắng, Huệ phi nương nương cũng sẽ không giận chó đánh mèo tỷ tỷ, nói không chừng Huệ phi nương nương ngầm cho phép nữa đó! Nếu không tỷ tỷ làm sao có thể thị tẩm?” Liễu Vi Dung khước miệng cong lên, cười nói.

“Đúng vậy a, nô tỳ cũng nghĩ như vậy!” Hạnh Nhi gật đầu phụ họa.

Bạch Liên suy nghĩ một chút cũng cho là đúng, đem bụng lo lắng thu vào.

Không biết sự lo lắng của nàng là thật, Huệ phi Vương Hàm Ngọc hôm nay thời điểm khi thỉnh an hoàng hậu, bị Thục phi trong lời nói bên ngoài ép buộc một phen, mất hết thể diện.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Ở Hậu Cung Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Chờ phi thỉnh an thối lui, hoàng hậu mới thu lại nụ cười trên mặt, bước chân nhẹ nhàng, sau khi trở vào nội điện nhìn tiểu công chúa một hồi, liền nửa nằm nửa ngồi dựa lên gối, nhắm mắt lại, xoa xoa huyệt thái dương của mình.

Thỉnh an sáng nay ngược lại cho nàng một niềm vui lớn, Thục phi cùng Huệ phi xem ra không có cách nào hợp tác với nhau, như vậy cũng làm cho nàng cảm thấy an tâm rất nhiều.

Nàng sợ nhất chính là Thục phi cùng Huệ phi liên hiệp với nhau, gia tộc sau lưng hai người này vô luận là ai cũng không phải là kẻ mà gia tộc nàng có thể chống lại.

Hiện tại tốt nhất là họ nên xung đột quyết liệt với nhau.

Nghĩ đến tối qua công công kính sự phòng đưa đến bản ghi chép, khước miệng hoàng hậu không tự chủ nhếch lên.

Nàng đã sớm biết được trong tư liệu Liễu quý nhân không phải là người hiền lành, nàng lại cố tình lôi kéo Huệ phi, còn để cho nàng ở tại Thiên Điện Vị Ương cung của mình.

Không biết cảm giác bị cắn ngược một cái như thế nào nhỉ?

Hoàng hậu nghĩ đến sắc mặt xanh trắng lẫn lộn sáng nay của Huệ phi, trái tim liền cảm thấy một hồi sáng khoái.

Chỉ là trong lòng nàng có chút đề ý, thật không ngờ Lệ quý nhân lại cẩn thận đến vậy, sáng nay đi ban thưởng được thiện, nhưng không có ăn, bởi vì thái y dặn dò nàng trong thời gian này không được uống thuốc hoặc là được thiện.

Điểm này thật là làm cho người ta không thể làm gì được, dù sao trước đó Lệ quý nhân trúng độc cũng là thật, mặc dù không nặng, cũng là thương tổn thân thể một chút, thái y dặn dò chỗ nào, tất nhiên chén được thiện này Tôn ma ma không thể làm gì khác hơn là đem trở về.

Nhưng là Lệ quý nhân này có thể từ trong miệng Huệ phi cướp được miếng thịt thị tẩm, cũng không đơn giản a.

Chỉ là có Huệ phi đè ép, làm cho các nàng đầu đá lẫn nhau.

Tốt nhất là làm hai bên đều bị thương.

Lúc này, ma ma tâm phúc cùng nữ nương Tôn ma ma bưng một bát canh súp vào phòng, mở miệng sai bọn thái giám cung nữ lui ra ngoài.

“Nương nương, nếm thử một chút, đây là canh nô tài vừa mới làm, vừa đúng có thể bồi bổ cơ thể.”

Hoàng hậu mở mắt ra, nhận lấy bát súp uống một hớp, ngược mắt hỏi:” Tôn ma ma, sau khi Huệ phi trở về, tình huống xảy ra như thế nào?”

“Hồi bẩm nương nương, theo nội gián của chúng ta biết được, Huệ phi nương nương trở về liền hung hăng ném bể mấy bình hoa, sau khi phát tiết xong, cuối cùng liền vui ở trong tẩm điện, cũng không có hành động nào khác.”

Hoàng hậu cau mày, không đúng, lấy tính tình của Huệ phi tại sao lại không nổi giận với Lệ quý nhân?

Chẳng lẽ trong đó còn có ẩn tình gì hay sao?

Thần sắc hoàng hậu ngưng trọng, đáy mắt hiện lên một tia tàn khốc:” Sai nội gián đề ý kỹ một chút, xem có phải hay không chúng ta còn chưa biết chuyện gì!”

Tôn ma ma vội vàng gật đầu:” Nô tài đã để người đi xem kỹ, chỉ là có chuyện, nô tài không biết có nên nói... ”

“Tôn ma ma, ngươi là người Bồn cung tin tưởng nhất, có chuyện gì cứ việc nói thẳng đi!”

Tôn ma ma lúc này mới đem tình huống nàng cảm thấy khác lạ mà buổi sáng hôm nay nàng cảm thấy nói ra.

“Nương nương, thời điểm sáng nay nô tỳ đưa đến thuốc thiện cho Lệ quý nhân, thời điểm đi ngang qua chủ điện Vị Ương cung, ngửi thấy một mùi thơm kỳ lạ, có điểm giống mùi thôi tình hương, nhưng giống như có điểm không đúng!”

Hoàng hậu hai mắt ngưng tụ, kinh ngạc nhìn Tôn ma ma:” Thôi tình hương?”

“Nô tài không dám khẳng định.” Tôn ma ma nhún mày.

“Xem ra trong Vị Ương cung chúng ta còn nhiều điều không biết rồi!” Hoàng hậu trong lòng trầm xuống, nhấp một ngụm trà, đem ly trà bỏ xuống, xoa xoa chân mày, thờ dãi nói:” Chuyện này, trước hết sai người xem kỹ một chút, ở bên kia chỗ hoàng thượng cũng sai người âm thầm hỏi thăm một chút!”

“Lệ quý nhân này xử lý như thế nào, ngộ nữa nàng mang thai, làm thế nào?” Tôn ma ma lo lắng hỏi.

“Chúng ta trước cứ không nên xen vào, Thái hậu đang đề ý Lệ quý nhân rồi, Đức quý nhân bị cấm túc, Thái hậu liền chuyển mục tiêu hướng đến Lệ quý nhân, đối với nàng cứ để như vậy đi.” Hoàng hậu buông tiếng thờ dãi, đối với Lệ quý nhân, nàng bây giờ vạ vạ không thể động thủ.

Trước kia hoàng thượng hoài nghi chuyện nàng đối với con cháu hấn động tay động chân, nhưng là không có chứng cứ, mòng một mười lăm đều như thường lệ đến chỗ nàng.

Nhưng là lại bị Thái hậu nắm đằng chuôi, đúng ra là chuyện lớn.

Phượng Chi Doanh là tuyệt đối không thể coi thường, mặc dù nàng thể cốt suy nhược, nhưng có Thái hậu làm chỗ dựa, có thể dễ dàng bảo dưỡng hoàng tử hơn những người khác.

Tôn ma ma đáp một tiếng,

“Hai ngày nữa là mừng một rồi, hoàng thượng nhất định sẽ đến đây, Tôn ma ma, phương thuốc này thật sự có tác dụng sao? Bồn cung đã uống một

tháng...”

Hoàng hậu khổ sở hỏi một câu, nàng đã uống rất nhiều thuốc bồi dưỡng thân thể, nhưng vẫn không mang thai, dưới gối cũng chỉ có tiểu công chúa, không có hoàng tử bên người, chống lại Quý phi cùng bốn phi từ phía dưới, hoàng hậu không được sủng ái là nàng cũng không có thêm trợ giúp gì.

Theo tin tức phụ thân truyền đến, động tác liên tiếp của hoàng thượng, lực lượng chủ yếu là các loại nhân tài được cất nhắc, những người này đều không có hậu đãi giúp đỡ phía sau, xem ra hoàng thượng không muốn bị quản chế bởi các Đại gia tộc.

Phải biết hoàng đế vừa mới đăng cơ cũng nghĩ đến chuyện làm sao có thể cầm quyền, nhưng là tiền đề bình thường, không có năng lực kia, quyền to mấy cũng bị mấy Đại gia tộc nắm trong tay.

Nhưng là hoàng đế đảm nhiệm hiện tại không giống như vậy, hấn làm việc mạnh mẽ vang dội, khí phách, quả quyết, giỏi về việc cất nhắc nhân tài, một ngày nào đó sẽ đem quyền lợi nắm giữ của mấy đại gia tộc thu hẹp trở về.

Ở chỗ hoàng hậu đã rối rắm, U Lan điện Vị Ương cung lại lọt vào trong một mảnh sầu vắn vạn thâm (có thể là buồn tối tăm như rơi vào trong vực thăm vắn trọng)

Liễu Tương Nhã thất hồn lạc phách ngồi ở bên cửa sổ, căn bản không có giống như thần sắc vui mừng sau khi thị tẩm.

Vẫn còn nhớ sau khi thị tẩm tối hôm qua xong, gương mặt hoàng thượng lạnh lùng nói không ở lại, khiến cho công công kính sợ phòng công công đứng ở bên cạnh nàng cũng không chịu được cảm giác bị đè ép đó.

Lòng cảm thấy lạnh.

Sau đó hoàng thượng liền rời Vị Ương cung cũng không quay đầu lại.

Nghĩ đến tối hôm qua thần sắc trên mặt hoàng thượng đều là lạnh lẽo, chán ghét cùng khinh thường, Liễu Tương Nhã liền cảm thấy như bị rơi vào trong hầm băng.

Không nghĩ đến, Liễu Tương Nhã nàng vốn vẫn cẩn thận từng chút một nhưng vẫn bị gài bẫy.

Bích Thủy nhìn chủ tử vẫn ngơ ngác ngồi chỗ đó, trên mặt tinh xảo hiện lên nét buồn bã, cũng không nói, không biết tối hôm qua thị tẩm xảy ra chuyện gì, nàng chỉ biết chủ tử nhà mình ngoài ý muốn thị tẩm rồi...

Vốn là nàng vẫn còn vui mừng, chỉ là khi thấy chủ tử trở lại thần sắc thật hiện lên, cùng với những dấu vết tím bầm trên người, thời điểm nhìn thấy nàng, nàng liền ôm nàng (Bích Thủy) khóc rống, lòng nhất thời trầm xuống.

“Chủ tử, trước ăn ít đồ đã, cả buổi sáng nay ngày còn chưa ăn gì...”

“Không, ta không muốn ăn.”

Liễu Tương Nhã phục hồi lại tinh thần, lắc đầu, tiếp theo mang theo thần sắc đau khổ nói một câu: “May là chúng ta để ý như vậy, còn là vấn đề của người khác nữa, chẳng khác nào đứa trẻ.”

Nàng hận, nàng không cam lòng, đêm qua sau khi hoàng thượng thanh tỉnh liền dùng ánh mắt lạnh lẽo cùng chán ghét, nó cứ vang vọng mãi trong đầu nàng, không sao xóa được.

Tỉ mỉ hồi tưởng lại tình hình tối hôm qua, nhìn thấy hoàng thượng đột nhiên như bị trúng xuân dược, phát hiện nàng giống như tối hôm qua quên là trong phòng ngủ của Huệ phi nương nương có đốt hương nhang.

Đúng rồi, chính là hương nhang, mùi này, mùi này...

Bỗng dưng, Liễu Tương Nhã tròn to hai mắt, buồn bã trong mắt tan đi, hai tay nắm chặt, đột nhiên cười to một tiếng, nước mắt không tự giác từ khóe mắt chảy xuống.

Thì ra là như vậy, thì ra là như vậy, nàng thật là sơ suất quá.

Mặc dù hương nhang này mang theo mùi hương của hoa lan, nhưng cẩn thận nghĩ lại vẫn có chút bất đồng.

Bên trong bỏ thêm thoi tình hương, thoi tình hương...(xuân dược ý mọi người)

Hơn nữa loại thoi tình hương này là nhằm vào nam nhân.

Nữ nhân cũng chịu ảnh hưởng nhưng tương đối nhỏ.

Chính là thoi tình hương hủy hoại nàng.

Tối hôm qua, cũng bởi vì có cung nữ đến đây thông báo với nàng, nói Huệ phi nương nương tìm nàng, thời điểm đang đợi nàng ở Chủ điện, biết được

Huệ phi nương nương đang tắm, cung nữ kia nói để cho nàng ngủ ở bên trong phòng khác, nói có chuyện quan trọng tìm nàng.

Vì vậy nàng ở bên trong chờ.

Vậy mà chờ đến lúc cũng không phải là Huệ phi nương nương, mà là hoàng thượng.

Không nghĩ đến hoàng thượng tới nhanh như vậy.

Khi đó nàng vừa cảm thấy kinh hoàng lại mang theo mong đợi, chỉ là nàng rất nhanh thanh tỉnh, đang muốn hướng hoàng thượng cáo lui, lại phát hiện không hiểu tại sao thân sắc hoàng thượng đại biến, sắc mặt đột nhiên ửng hồng, ngay sau đó trên trán còn toát mồ hôi hột, chỉ là ánh mắt nhìn về phía nàng mang theo bén nhọn cùng lạnh lẽo.

Chuyện về sau không cần phải nói.

Rồi.

Tuy nói nàng cũng là bị hãm hại, trong quá trình nàng cũng gãy giữa cự tuyệt, khiến cho hoàng thượng đi tìm Huệ phi, nhưng là sợ rằng hoàng thượng không cho là như vậy.

Thời điểm nửa đêm, nàng khấp khểnh trở lại tắm điện của mình trong ánh mắt lạnh lẽo cùng thất vọng của Huệ phi nương nương.

Bích Thủy nghe xong chủ tử tự thuật cùng suy đoán, mặt mũi trắng bệch, thanh âm nàng run rẩy hỏi:” Chủ tử, ngài còn nhớ bộ dáng của cung nữ tối hôm qua thế nào không?”

“Nhớ!” Liễu Tương Nhã dùng khăn tay lau đi nước mắt ở khóe mắt, gương mặt tràn đầy hận ý, đáy mắt một mảnh lạnh lẽo, bỗng dưng, nàng giống như nghĩ đến điều gì, hỏi:” Bích Thủy, người trong cung của chúng ta âm thầm sắp đặt đã đến chưa?”

Bích Thủy gật đầu.

“Vậy thì tốt, người sai người của chúng ta âm thầm điều tra, ta muốn biết rốt cuộc là ai đã hãm hại ta!” Đáy mắt Liễu Tương Nhã thoáng qua một tia hung dữ.

Trải qua tối hôm qua, quan hệ giữa nàng và Huệ phi nương nương đều rơi vào âm độ, còn rơi xuống cả danh tiếng không tốt, những thứ này đối với nàng hiện tại mà nói đều là những điểm trí mạng.

“Chủ tử yên tâm!” Bích Thủy cũng hận chết cung nữ đã hãm hại chủ tử mình.

.....

Mộ Dung Triệt sắc mặt vẫn âm trầm như cũ không có hạ xuống, cả người tản ra hơi thở lạnh chớ tới gần, cho dù ai âm mưu, cũng sẽ không vui vẻ, chớ nói chi là một hoàng thượng.

Tiểu Lý Tử đi theo cũng run run rẩy rẩy, không dám thở mạnh, chỉ sợ nói sai một câu sẽ chọc đến hoàng thượng nổi giận.

Chuyện đêm qua hoàng thượng bị hại đã làm kín chuyện, không có truyền ra ngoài.

Mọi người chỉ biết là Liễu Tương Nhã đoạt thị tẩm của Huệ phi.

Trở lại Tử Thần điện không bao lâu, bên ngoài truyền đến thanh âm thái giám thông truyền.

“Khởi bẩm hoàng thượng, Huệ phi nương nương đến, cầu kiến hoàng thượng.”

Mộ Dung Triệt sắc mặt trầm xuống, lạnh lùng nói:” Sai nàng trở về!”

“Dạ!”

“Tiểu Lý Tử, sai người đem đến một chút đồ ban thưởng đem trở lại cho Huệ phi!” Chuyện tối ngày hôm qua nói thế nào cũng rơi xuống mặt mũi của Huệ phi, đưa đến chút đồ ban thưởng trấn an một chút.

Đầu kia Huệ phi vừa về đến Vị Ương cung, phía sau hoàng thượng sai người ban thưởng liền đến.

Nhìn thấy ban thưởng của hoàng đế trước mặt, coi như là bồi thường đây sao?

Thật ra thì nàng cũng tình nguyện không cần ban thưởng, chỉ cần hoàng thượng cảm thấy nợ nàng một chút là đủ rồi.

Cho nên nàng chịu đựng không có làm loạn, chính là muốn một chút như vậy, nhưng là không như mong muốn.

Trên mặt xinh đẹp của Huệ phi nhiều lần biến đổi, trái tim chua xót không thôi, cuối cùng sai người đem những đồ ban thưởng ghi danh thu vào trong tư

kho.

“Bảo Cầm, sai người Nội Vụ phủ tới đây đem giường của ta đổi đi!” Vừa nghĩ đến giường lớn của mình bị hoàng thượng cùng nữ nhân khác ngủ qua, trong lòng nàng liền cảm thấy cực kỳ khó chịu.

“Dạ!”

Quan Sur cung.

Phượng Chi Doanh biết được Liễu Tương Nhã đoạt thị tẩm của Huệ phi, đầu tiên là kinh ngạc, tiếp theo là cười, nụ cười rất dịu dàng rục rờ, làm cho người ta không hiểu...

Tại Nhu Phúc cung phía xa, trong này Liễu Vi Dung không biết rõ ngọn ngành, cho là Liễu Tương Nhã có thể đoạt thị tẩm trong tay Huệ phi là một nữ chủ hào quang, giờ phút này nàng đang theo Trần ma ma học tập những thứ lễ nghi kia làm cho nàng đau đầu không dứt.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Ở Hậu Cung Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29

Vào lúc giữa trưa, Trần ma ma đã tới, giáo trình dạy chữ xong rồi, bắt đầu từ hôm nay, cũng chính là ngày Liễu Vi Dung trong thời gian cấm túc học tập lễ nghi.

“Chủ tử, ngài đã biết phần lớn chữ, bắt đầu từ hôm nay cũng không cần học chữ nữa, chỉ là viết chữ còn cần chủ tử luyện tập nhiều hơn.”

Trần ma ma vừa nghĩ đến tài năng viết chữ như chó bò của chủ tử, da mặt kéo ra, không biết khi thái hậu nương nương xem bài phạt nữ Tử thư của chủ tử sẽ là cái vẻ mặt gì?

“Vậy hôm nay học cái gì?” Liễu Vi Dung nghe được không cần học chữ, cũng thở phào nhẹ nhõm, thật ra thì chữ nàng đã nhận thức toàn bộ rồi, dù sao nàng cũng có không gian linh tuyến, thời gian học tập lại không thiếu, cộng thêm uống linh tuyến, đã gặp qua là không quên được, chỉ cần chú ý một chút là có thể đọc nhanh như gió.

Hiện tại nàng cũng định buổi tối ngủ sớm một chút, vào không gian xem sách thuốc, nàng đối với y thuật cũng biết chút ít, chỉ là vẫn còn tương đối nông cạn, chỉ giới hạn ở dưỡng sinh nhưng đối với huyết đạo thân thể con người thì hết sức quen thuộc.

Tự học nên cũng sẽ không quá lao lực.

Trần ma ma nhìn Liễu Vi Dung một hồi lâu.” Hôm nay bắt đầu học lễ nghi.”

“Lễ nghi?” Liễu Vi Dung tròn to hai mắt, không phải chứ? Trước khi vào cung không phải đã học qua rồi hay sao? Nàng nhớ mình học hết sức đúng tiêu chuẩn, còn phải học?

Trần ma ma nghiêm túc gật đầu giải thích:”Nô tài dạy lễ nghi không phải là lễ tiết trong cung, những thứ sau khi chủ tử được tuyển vào cung vài ngày đã học qua, đã không cần phải dạy nữa.”

Dừng một chút, thấy Đức quý nhân cẩn thận lắng nghe, trong lòng hài lòng gật đầu, tiếp tục nói:”Nô tài dạy lễ nghi chỉ bao quát nghi dung cùng dáng vẻ”

“Về phần nghi dung, cái này nô tài không cần phải nói rồi, chủ tử nghi dung(dung nhan) rất tốt, thậm chí ở trên việc bảo dưỡng dung nhan so với nô tài còn có kinh nghiệm hơn.” Trần ma ma ngụ ý nói nhìn da thịt cùng dung nhan mềm mại trong suốt của nàng.

Sủng phi hậu cung xinh đẹp nàng đã gặp qua, da trắng nõn nà, nhưng mà vẫn không thể nào so sánh với da thịt Đức quý nhân trước mắt này, thật không biết nàng bảo dưỡng như thế nào, không biết có phải nàng có bí truyền hay không.

Cũng có thể trời sinh đã như vậy rồi.

Liễu Vi Dung im lặng, cái người mới nào trúng cử mà dung nhan không đẹp? Trong lòng cảm thấy không vui đã sớm bỏ sang một bên.

“Dáng vẻ là một phần nhỏ, chủ tử nếu muốn chiếm được sủng ái của hoàng thượng, trừ khi còn có phải giỏi mánh khéo nữa, dáng vẻ cũng rất quan trọng, điểm này, tỷ tỷ của chủ tử, Lệ quý nhân làm vô cùng tốt, dáng vẻ chỉ có thể dùng ngàn vạn từ để nói về nàng.”

Nói đến dáng vẻ, Trần ma ma đối với Liễu Tương Nhã khen không dứt miệng.

Điểm này Liễu Vi Dung cũng thừa nhận.

Liễu phu nhân tỏ hơi sức bồi dưỡng lớn như vậy, cộng thêm nàng vốn là nữ chủ có hào quang cường đại, không tốt mới là lạ, thật ra thì Phuong Chi Doanh cũng không kém, cùng với Liễu Tương Nhã thì có thể nói mỗi người một vẻ.

Đáng tiếc hoàng thượng kiêng kỵ ngoại thích (nhà ngoại ý), sẽ không để cho Phuong gia lại có thêm một hoàng đế.

Cho nên Liễu Tương Nhã sẽ được chọn.

“Đúng vậy đó, tỷ tỷ giờ tay nhắc chân, một cái nhăn mày, một nụ cười đều mang theo mị lực mê người.” Liễu Vi Dung cũng không bị lòng ghen tị che mắt, khen thật lòng.

Nhưng hoàng thượng không nhìn thấy Lệ quý nhân khá, Trần ma ma nhìn Đức quý nhân một cái, hoặc là nếu như Đức quý nhân không có như Lệ quý nhân dung mạo khuynh thành như vậy, đáng vẻ vạn thiên, nhưng nàng lại có một cỗ khí chất không màng danh lợi, còn có một chút giống như con người này rất mới mẻ, chính là nàng lại không biết chữ, không được tí mĩ bồi dưỡng đây mà.

Tĩnh tình ương bướng, ác độc, không có.

Không sai, nếu không hoàng thượng cũng sẽ không để nàng đến đây.

“Chủ tử dụng tâm để học, cũng sẽ giống như Lệ quý nhân.” Trần ma ma nói mang theo chút khích lệ.

Liễu Vi Dung cười cười, cũng không có phản bác, nàng là người trong nhà nên biết chuyện trong nhà mình ra sao, nàng đã định, không gian không tiến triển nhiều lắm, Trần ma ma dạy thế nào, nàng cũng sẽ không biến thành giống như Liễu Tương Nhã.

Bất quá, học nhiều một ít cũng không có xấu.

Bạch Liên cùng Hạnh Nhi ở một bên lắng lắng nghe.

Hạnh Nhi cũng đã có thể coi là cung nữ tâm phúc, bất quá địa vị còn chưa sánh bằng Bạch Liên.

Nàng rất thông minh, so với nô tài kiến thức hạn hẹp thì thông minh hơn nhiều, tuy nói Đức quý nhân bị cấm túc nửa năm, nhưng là còn có Trần ma ma ở lại, có Trần ma ma ở đây, chỗ hoàng thượng nhất định cũng sẽ không quên chủ tử.

Thay vì âm thầm đầu nhập chủ tử khác, còn không bằng thời điểm này đi theo Đức quý nhân phân vị thấp, dù sao ngoài trừ Bạch Liên, cũng không có tâm phúc nào cả.

Hơn nữa nàng có một loại dự cảm, chủ tử sẽ hết khổ.

“dáng vẻ huấn luyện đơn giản, đội chủ tử đi theo nô tài cùng nhau làm.” Trần ma ma nhìn chăm chăm Liễu Vi Dung nghiêm túc nói.

Liễu Vi Dung gật đầu, nàng cũng rất tò mò không biết cỗ nhân huấn luyện dáng vẻ như thế nào, có phải hay không giống như người mẫu thời hiện đại, tư thế ngồi, bộ dáng đi, bộ dáng đứng yên, thái độ đối với mọi người, giọng nói, vẻ mặt, v. bắt tay vào phương diện này.

Trần ma ma cũng nói nội dung huấn luyện dáng vẻ, cùng với những chuyện nàng biết không khác biệt nhiều lắm.

“Đầu tiên, muốn nổi lên một cỗ khí ôn nhu.”

“Phốc...” Liễu Vi Dung thiếu chút nữa thì cười không ra tiếng, khí ôn nhu còn có thể nổi lên, định hù dọa người khác sao?

Trần ma ma cau mày, nhìn Liễu Vi Dung một cái, nhắc nhở nàng chú ý nhìn, sau đó vươn tay, đè ngực lại, dùng sức hô hấp, hô hấp, hô hấp nữa... Sau đó Trần ma ma hít sâu một lần nữa, toàn thân buông lỏng ngồi ngay ngắn xuống ghế, ưu nhã cảm một cái chén tinh sảo lên.

Sau đó ý bảo Liễu Vi Dung làm theo.

“Trần ma ma, thật ra thì ta cảm thấy ta không cần dùng sức hô hấp, cả người cũng tản ra khí ôn nhu...” Liễu Vi Dung đối với bộ dáng hô hấp kia của Trần ma ma rất là im lặng, cái ôn nhu khí này quá khó khăn, nàng quyết định không học, thật ra nàng căn bản không nhìn ra trên người Trần ma ma có khí ôn nhu.

Trần ma ma mí mắt nhảy lên một cái.

“Chủ tử, nô tài rất chắc chắn nói cho ngài, trên người ngài không có khí ôn nhu!”

Liễu Vi Dung lười biếng ý ở trên ghế dựa, trừng mắt nhìn, giảo hoạt cười một tiếng: “Ta cũng không nhìn ra trên người ma ma có khí ôn nhu, trên người người vừa không có khí tỏa ra...”

Trần ma ma bị Liễu Vi dung phản bác thì cảm thấy hô hấp như dừng lại, khoe miệng giật giật, chén trà cầm trên tay run lên.

Khí tỏa ra?

Nếu trên người có khí tỏa ra, nàng còn là một con người sao?

Bạch Liên cùng Hạnh Nhi không nhịn được che miệng cười trộm.

“Tốt lắm ma ma, chúng ta bắt đầu từng đoạn, cái ôn nhu khí này, người có ta cũng có, tiếp tục đi!”

“Sau khi khí ôn nhu nổi lên, ngồi thẳng lưng hóp bụng, sau đó uống trà, thời điểm uống trà chú ý!”

Trần ma ma nhắc nhở, sau đó đứng lên bắt đầu làm mẫu.

“Đầu tiên, cầm cái ly này lên thật ưu nhã, ngón tay trái làm giống như Lan hoa chỉ, dùng hai ngón tay nhẹ nhàng nâng thân chén, các ngón tay còn lại cũng làm thành Lan Hoa chỉ, nhẹ nhàng để nâng cái ly này lên.”

Liễu Vi Dung nhìn người Trần ma ma đã gần bốn năm chục tuổi, còn cầm cái ly kiểu Lan Hoa chỉ, động tác này nhìn thế nào, thế nào cũng không thể dung hòa.

Động tác nàng thấy Liễu Tương Nhã làm, bất đồng chính là, Liễu Tương Nhã làm thường tâm duyệt mục (ý đẹp ý), mọi cử động đều là cực kỳ mê người.

Nói muốn nàng làm, chỉ biết bắt chước bừa.

Nàng cảm thấy tùy ý dĩ nhiên là tốt nhất, đây mới là phong cách của nàng.

Giống như Trần ma ma vậy, tổng cảm thấy tất cả như đều theo một khuôn mẫu, sau đó mọi người bắt chước chế theo, thật là không có thú vị.

“Uống trà còn phải biến thành bộ dáng này. Không cảm thấy mệt mỏi chứ? Tự nhiên một chút không tốt sao? Hoàng thượng đã thấy nhiều động tác khuôn mẫu, thị giác tất sẽ cảm thấy mệt mỏi không phải sao?”

Liễu Vi Dung nói xong, cầm chén trà lên một cách tự nhiên, thưởng thức trà, một loại động tác nước chảy mây trôi (lưu loát sinh động), trong đầu không có gì xinh đẹp trong đó, hết lần này đến lần khác làm cho người ta cảm thấy thoải mái thích ý.

Hạnh Nhi gạt mình bội phục nhìn chủ tử, thật sâu nhìn Liễu Vi Dung một cái. Đúng vậy, trong cung này, động tác mỗi phi tần uống trà đều một dạng giống nhau, các nàng cũng sẽ làm Lan Hoa chỉ, theo đuổi ưu nhã.

Thì ra không cần làm đẹp như Lan hoa chỉ, cũng có thể làm những động tác như thường tâm duyệt mục này.

“Xem ra chủ tử làm được rất khá, nô tài đã bêu xấu, tiếp theo là bộ dáng đi lại.”

“Tư thế đi lại cũng rất quan trọng, bí quyết chính là hai chữ “chậm” cùng “cười”, phải đi làm sao dịu dàng thướt tha, ôn nhu như nước, như cây liễu trước gió, muốn đi phải chậm, bước giống như chạy bước nhỏ, còn phải có thần sắc ôn nhu, khoe miệng khẽ nheescsh, làm cho người ta cảm giác giống như nàng đi cười một cái.”

Sau đó Trần ma ma đứng dậy làm mẫu, lại còn lắc mông theo tiết tấu, mặt có chút nghiêm túc bỗng dung nhu hòa, khoe miệng nhếch lên, mơ hồ mang theo nụ cười, cầm khăn tay màu giống như Ô Quy, giống như bước nhỏ bước nhỏ đi về phía trước.

Liễu Vi Dung hai tròng mắt sáng lên, cái này có thể học.

Thấy Đức quý nhân nghiêm túc đi theo tư thái nàng dạy, Trần ma ma rốt cục cũng thở phào nhẹ nhõm.

Vì vậy buổi chiều đi qua đều là tập bộ dáng đi.

Đến buổi tối, Liễu Vi Dung cảm thấy có chút mệt mỏi, sau khi uống linh tuyền, mệt mỏi trên người trong nháy mắt tan biến hết, sau khi ăn tối xong, liền lấy có mệt mỏi tắt đèn đi ngủ sớm, nhưng thật ra là vào không gian.

Dù sao thời gian nửa năm vẫn còn, nhất thời không vội chép sách, một buổi sáng chép một phần, rất nhanh sẽ xong.

Lại thu hoạch một tra (có thể là một rổ) rau dưa, nhìn đồng rau dưa lớn trước mặt, liền không hề phải bỏ đi, thật may là không gian có thể giữ thực phẩm tươi, nếu không những loại rau dưa này đã sớm quá chín.

Cây ăn quả có nhiều loại giống nhau, sớm nhất là loại cây nho, cây vải, cây long nhãn chờ hiện tại đã có kết quả, hai ngày nữa có thể ăn quả.

Suy nghĩ một chút đã cảm thấy cao hứng.

Ai kêu Đức quý nhân phân vị thấp chứ, nước trái cây này.

Không gian này, nhờ nó là một bảo vật quý hiếm

Trong không gian không có tiểu phòng, không gian lại lớn, phân loại một phần thức ăn, một phần cây ăn quả, một phần để thu hoạch rau dưa.

Còn dư lại chính là đất trống.

Trên đất trống không có gì cả, chỉ là có một cái rương lớn.

Không phải là nàng không muốn cầm đồ đi vào, mà là căn bản không thể cầm, đồ dùng trong Y Lan điện đều được ghi chép.

Cộng thêm Hạnh Nhi cùng Bạch Liên nhìn, còn chưa phải lộn xộn là tốt.

Lấy ra sách thuốc từ trong rương, xem lại tỉ mỉ.

Bên trong đủ loại phương thuốc cổ truyền để cho nàng phải đại khai nhãn giới, đây đều là tài phú a.

Ồ trong cung sợ nhất chính là gì?

Chỉ sợ có người âm thầm ra tay.

Nàng trong không gian nghiên cứu sách thuốc, Trần ma ma thừa dịp đêm rời khỏi Nhu Phúc cung, đi đến Tử Thần điện hỏi báo tiến độ học tập của Liễu Vi Dung hôm nay.

Mộ Dung Triệt nghe Trần ma ma hỏi báo, gương mặt lãnh đạm tuần tú hiếm khi xuất hiện một nụ cười, thiếu chút nữa hù dọa công công Tiểu Lý Tử.

Hoàng thượng cả ngày mặt lúc nào cũng âm trầm, tối nay lại không điểm bài, không nghĩ đến Trần ma ma hỏi báo tình hình học tập của Đức quý nhân, hoàng thượng liền cười.

Xem ra địa vị Đức quý nhân trong lòng hoàng thượng không nhỏ a, bất quá Lệ quý nhân cũng không có đãi ngộ tốt như vậy.

Tỷ muội Liễu gia đãi ngộ thật ra khác nhau một trời một vực.

Hỏi báo xong, Trần ma ma lại hỏi một phen tình hình xem có dạy Đức quý nhân tinh thông bốn nghệ (cầm, kỳ, thi, họa) hay không.

“Cầm kỳ thư họa không cần dạy, âm luật ca múa cũng miễn...” Hoàng đế Mộ Dung Triệt khước miệng co quắp một cái, hiển nhiên là nhớ đến ngày chọn tú Liễu Vi Dung khảy đàn khó nghe như thế nào.

Hắn không muốn mỗi ngày đi đến Nhu Phúc cung đều nghe tiếng đàn chói tai.

“Nô tài tuân chỉ!” Trần ma ma đầu tiên là sùng sốt, sau đó cung kính trả lời.

U Lan điện.

Liễu Tương Nhã tỉnh lại vừa giữ theo hoa cây dâm bụt trên khăn tay, vừa nghe Bích Thủy ở bên tai nàng thấp giọng nói chuyện ở Y Lan điện.

Đang nghe đến thời điểm Trần ma ma từ Tử Thần điện trở về, mặt Liễu Tương Nhã liền biến sắc, thỉnh linh bị kim đâm vào ngón tay, đau khiến nàng kêu “A” một tiếng, trên đầu ngón tay liền trào ra một tia máu tươi.

Bích Thủy cả kinh, vội vàng đi đến rương nhỏ lấy thuốc bôi cho chủ tử.

“Chủ tử, ngài tại sao không cẩn thận vậy?” Bích Thủy rất là đau lòng bôi thuốc cho chủ tử.

“Ta không sao, chẳng qua là bị kim châm một cái thôi, Bích Thủy, người nói Trần ma ma thường đi đến chỗ hoàng thượng hỏi báo tình hình của Tam muội như thế, sợ rằng nửa năm sau, hoàng thượng còn là có thể còn nhớ nàng!” Liễu Tương Nhã cắn môi, phía dưới tay hung hăng vò khăn, chỉ cảm thấy cảm giác buồn phiền đầy trong lòng ngực.

Tại sao, tại sao cái người Tam muội nàng không coi vào đâu lại nhiều lần lặp đi lặp lại khiêu chiến giới hạn chịu đựng cao nhất của nàng.

Nghĩ đến từ khi mình vào cung đến nay đều không thuận lợi, cùng với tối ngày hôm qua ngoài ý muốn được thị tẩm nhưng lại làm hoàng thượng chán ghét, nàng còn thật sự vui vẻ, bây giờ nhìn lại căn bản là không có ích.

Lợi dụng Trần ma ma khiến cho hoàng thượng nhớ nàng, thật là thủ đoạn a!

“Bích Thủy, thông báo Bạch Liên, đây là thời điểm để Bạch Liên phát huy.”

Đáy mắt Liễu Tương Nhã hiện lên một tia ngoan lệ.

phù xong thêm một chương :sweat: [/s

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Ở Hậu Cung Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30

Không nói Liễu Tương Nhã, từ trong cung Thái hậu, cho tới nô tài trong cung đều biết được Trần ma ma hướng hoàng thượng hồi báo tình hình học tập của Đức quý nhân.

Trong cung một loạt đồ sứ cùng khăn lại vỡ ra.

Liễu Vi Dung làm người bị người ta ghen ghét nhưng một chút cũng không biết, tuy nói đóng cửa cấm túc, nhưng nô tài trong viện cũng có thể đi ra ngoài, vì vậy, người có âm mưu liên âm thâm lối kéo thu mua nô tài ở Y Lan điện.

Hoàng hậu nghe xong nhưng cũng chỉ lạnh lùng cười một tiếng, không cần nâng ra tay, người bên dưới cũng sẽ không nhận được mà ra tay, nàng ở một bên xem cuộc vui là được rồi.

Như Phúc cung đúng là loạn giặc trong lẫn ngoài đều có.

Mọi việc chính là tình huống này, hoàng đế Mộ Dung Triệt lại chỉ thờ ơ lạnh nhạt.

Thái hậu xem thấy chuyện càng ngày càng khó nắm bắt nên cũng bỏ đi ý định ban đầu với nàng, lập tức bỏ qua Liễu Vi Dung.

“Luu ma ma, người nói ngoại trừ Đức quý nhân, còn có ai là vật hi sinh tốt nhất?”

Luu ma ma cúi đầu suy nghĩ một lát mới nói:”Nô tài cảm thấy Lệ quý nhân là người thích hợp nhất để chọn!”

Đêm đó thị tẩm ở Ô Long, ngoại trừ hoàng thượng, Thái hậu cũng biết chân tướng trong đó, cho nên Luu ma ma cảm thấy Lệ quý nhân này mặc dù có suy nghĩ lớn, tâm cơ thâm trầm, nhưng lại không được hoàng thượng thích, cộng thêm xuất thân thấp hèn, muốn nắm được điểm yếu cũng rất dễ dàng.

Ánh mắt thái hậu chợt loé, trầm ngâm trong chốc lát nói:”Xem lại một chút đi!”

Nàng đối với tỷ muội Liễu thị cảm thấy rất muốn cách xa ra một chút.

Coi như thái độ của hoàng đế chênh lệch quá nhiều, nàng cũng không muốn nâng đỡ Lệ quý nhân, nếu như bây giờ không chọn được người vừa ý, liền chọn Lệ quý nhân là lựa chọn tốt nhất.

Mấy ngày kế tiếp, Liễu Vi Dung đều ở trong nhà cùng Trần ma ma luyện tập tư thế đi, tư thế đi khó nhất là phải khống chế biểu hiện trên mặt, nàng học nhưng nét mặt vẫn không thích hợp.

Bây giờ nhiệm vụ chính là mỗi ngày dành một phần thời gian đứng trước gương đồng luyện tập mỉm cười như thế nào, tiếng cười rung rung như thế nào, nũng nịu thế nào, dùng ánh mắt nói chuyện như thế nào, làm sao để truyền đạt tình cảm (Sốc!!!)

Nhìn mình trong gương đồng cảm thấy vẻ mặt có chút cứng ngắc, cũng đã mấy ngày rồi, Liễu Vi Dung cười khổ, cảm thấy rất bất đắc dĩ thờ dài.

Nàng ngay cả vẻ mặt trên gương mặt cũng khống chế không tốt, chớ đừng nói gì đến chuyện thể hiện suy nghĩ bằng ánh mắt.

Trước kia cảm thấy nguyên tác nữ chủ là Liễu Tương Nhã, nhất cử nhất động biểu hiện đều hoàn mỹ kia là điều đương nhiên, bây giờ nhìn lại, cũng không trải qua đau khổ hung ác, phải nói không biết trong đó có tư vị gì.

Những nữ nhân trong cung này ai không phải đều là cao thủ diễn trò, họ từ nhỏ đã bắt đầu luyện tập, bỏ ra không biết bao nhiêu là nước mắt, nàng thay đổi giữa chừng khẳng định là không thể nào so được, ngay cả Cung Tần, đừng xem thường nàng giống như một đứa trẻ ngốc nghếch, nhưng Hoàng đế đối với nàng yên tâm, chỉ cần không gây ra chuyện lớn, nàng vẫn sẽ ngồi trên tận vị mà an ổn sống đến khi chết già.

Đáng tiếc trong nguyên tác nàng không có mắt nên mới chọc đến Liễu Tương Nhã, bị làm vật hi sinh.

Bạch Liên cùng Hạnh Nhi thấy sắc mặt chủ tử đối tới đối lui, nhưng là thủy chung không thể diễn tả được khuôn mặt tự nhiên đến nơi đến chốn, cũng âm thầm lo lắng.

Trần ma ma ở một bên nhìn, thỉnh thoảng chỉ điểm một chút, chỉ có nàng biết chuyện này khó khăn như thế nào.

Thời gian trôi qua mấy ngày căn bản không thể nào làm được, chỉ có thường xuyên luyện tập mấy năm trước gương đồng mới có thể phóng ra được khuôn mặt tự nhiên.

“Ma ma, cái này khó khăn quá, ta cảm thấy học không thích hợp...” Liễu Vi Dung bày ra khuôn mặt nhỏ nhắn đầy vẻ đau khổ, nhìn như đưa đám nhìn Trần ma ma.

Trần ma ma liếc nhìn Đức quý nhân, nhẹ nhàng nói một câu:” Biểu tình của chủ tử liền làm cũng sắp được rồi...”

“...” Liễu Vi Dung buồn bực, đây là sắc mặt thật của nàng không phải diễn trò có được hay không?

Bạch Liên cùng Hạnh Nhi cười trộm.

Họ cũng cảm thấy biểu tình vừa rồi của chủ tử cũng sắp thành công.

Được phép Liễu Vi Dung liền thể hiện biểu tình quá mức buồn bã, trong lòng Trần ma ma cũng không đành lòng, ho một tiếng, an ủi một câu:” Luyện tập nhiều, về sau tự nhiên sẽ làm rất tốt.”

Liễu Vi Dung rất muốn rống lên một tiếng, thật sự nàng cũng không phải mười bốn tuổi, linh hồn đã hai mươi tuổi, cũng đã định hình được rồi.

“Trần ma ma, cái này coi như xong, đoán chừng ba năm rưỡi nữa cũng làm không được, tiến hành tiếp theo trình tự thôi.”

Kiên trì mấy ngày. Liễu Vi Dung cuối cùng quyết định là nhịn đau buông tha không làm nữa.

Đối với nàng mà nói thật sự là độ khó quá cao.

Trần ma ma nghe xong cũng gật đầu đồng ý, nàng thật ra cũng đã nhìn thấy, Đức chủ tử không có tài năng diễn trò thiên phú.

“Đã như vậy, cái này trước hết như vậy đi, chỉ cần bình thường chủ tử dành thời gian luyện tập một chút là được!” Trần ma ma không nhịn được dặn dò.

Liễu Vi Dung liền vội vàng gật đầu.

“Kế tiếp là nữ công, nô tài cũng biết, chủ tử cũng từng không có chuyện gì nên cũng học qua, nô tài liền từ cơ sở này dạy tiếp.”

Liễu Vi Dung nghe đến là nữ công, trong lòng vui mừng, trong nữ công có thêu thùa, là thêu thùa đó, đây là cái nàng thích nhất, mặc dù nàng thêu cũng không ra gì(không hiểu là gì, mọi người thông cảm a (____/))

Về sau nếu có giết thời gian, thêu hoa cũng là một thú tiêu khiển tốt.

“Ma ma nhanh một chút liền bắt đầu đi!” Liễu Vi Dung thúc giục.

Trần ma ma nhìn trời một chút:”Ngày mai đi, thời gian cũng đã không còn sớm rồi, sau khi trời tối thêu đối với mắt không tốt.”

Liễu Vi Dung cũng biết nàng quá nóng lòng rồi, đáp một tiếng, sau đó lại mong chờ ngày mai mau đến.

Đêm nay, Trần ma ma lại đến chỗ hoàng đế Mộ Dung Triệt hỏi báo tiến độ, đây là lần thứ hai, Mộ Dung Triệt biết được Liễu Vi Dung không có thiên phú diễn trò, ánh mắt khẽ đảo.

.....

Buổi tối chừng giờ Tuất, Bạch Liên chờ chủ tử ngủ sau đó dập tắt nến, đóng cửa lại, sau đó để lại hai thái giám trực đêm cánh ở cửa, cũng như ngày thường trở về phòng của mình, trên hành lang ánh đèn sáng mờ mờ lung linh, thời điểm khúc quẹo, trong một góc đụng phải một nô tài, hướng trong tay nàng nhét vào mấy chữ, nhỏ giọng nhanh chóng nói một câu:

“Bạch Liên, Lệ quý nhân có chuyện quan trọng tìm ngươi! Địa chỉ viết ở bên trong tờ giấy.”

Bạch Liên cau mày, nô tài kia không phải là người phụ trách quét dọn trong viện sao?

“Người nào?” Nàng cảnh giác nhìn hắn.

Cái nô tài đó nói nhỏ một câu, nhanh chóng rời đi.

Nhìn dáng dấp hắn rất giống hai người chỉ giống như hai người đi thoáng qua nhau.

Bạch Liên cắn môi, rừ mí mắt xuống, nắm chặt tờ giấy trong tay nhanh chóng đi vào trong nhà, đốt cây nến, vừa mở tờ giấy ra nhìn, sắc mặt liền đổi.

“Tối nay canh ba giờ Hợi, ở trước cửa lãnh cung trong hoàng cung phía đông nam có một gốc cây lớn gặp mặt một người _____ Bích Thủy”

Thì ra ban đầu Tam tiểu thư ở nơi này cũng là do Liễu phu nhân cùng lão gia ở đằng sau bày trò.

Sau khi đem tờ giấy tiêu hủy, Bạch Liên ngồi ở trên ghế, sắc mặt âm tình bất định, trong lòng cực kỳ mâu thuẫn, nên đi hay không? Nàng rất là nghi hoặc, chủ tử bị cấm túc rồi, rốt cuộc đại tiểu thư có chuyện gì qua trọng lại cẩn thận như vậy?

Hiện tại mới giờ Tuất, còn hơn một canh giờ, nàng còn có thể suy nghĩ một chút.

Cuối cùng Bạch Liên cải trang một phen, tránh nô tài Nhu Phúc cung, lặng lẽ rời Nhu Phúc cung đến chỗ ước định chờ đợi.

Lúc Bạch Liên rời đi, vừa đúng lúc Hạnh Nhi nghĩ đến hết nhà vệ sinh nên đi về, dưới ánh trăng sáng tỏ, nàng nhìn thấy Bạch Liên không hiểu sao lại lăm lét nhìn trái nhìn phải, thần sắc có chút khẩn trương vội vã rời đi.

Hạnh Nhi có chút chần chờ, rốt cuộc nên hay không nên cần đi theo xem một chút?

Cuối cùng nàng cắn răng một cái, quyết định lặng lẽ theo sau xem một chút xem có chuyện gì xảy ra?

Hạnh Nhi lặng lẽ đi theo Bạch Liên đang một đường đi qua một nơi âm u, đi đi lại lại thế nhưng lại đi đến lãnh cung, trong góc có một cây đại thụ xanh tươi liền đứng lại ở đó chờ, Hạnh Nhi kinh ngạc một hồi, càng thêm chắc chắn Bạch Liên có bí mật.

Quả nhiên, nàng đợi không bao lâu, liền nhìn thấy một ma ma trung niên len lén đi qua.

Bởi vì khoảng cách xa, Hạnh Nhi không nghe được họ nói cái gì, chỉ là cuối cùng nàng ngược lại thấy ma ma trung niên đó đưa cho Bạch Liên một bọc đồ, sau đó liền rời đi.

Bạch Liên cẩn thận lăm lét nhìn trái nhìn phải một chút, mới nhanh chóng rời đi.

Hạnh Nhi tâm sự nặng nề trở lại Nhu Phúc cung, cả đêm trần trọc chờ mình, cuối cùng, nàng cảm thấy nên tìm cách báo cho chủ tử nên giữ khoảng cách với Bạch Liên.

Lại nói Bạch Liên sau khi trở lại phòng, nhìn bột thuốc trong túi trên tay kia, trái tim cảm thấy lạnh lẽo không dứt, vốn cho là đại tiểu thư là một người hiền lành, không nghĩ đến cũng là một người lòng dạ độc ác.

Ngay cả chính muội muội của mình cũng hạ độc thủ.

Tam tiểu thư cũng bị Thái hậu thu hồi băng hiệu, đóng cửa cấm túc, đại tiểu thư vẫn không yên lòng, còn muốn nàng bỏ thuốc cho Tam tiểu thư.

Nếu như thuốc này thật sự để cho chủ tử sử dụng, chờ nửa năm sau, Tam tiểu thư ra ngoài, chỉ sợ là thân mình mảnh dẻ, chỉ còn lại xương thôi.

Chuyện này cũng sẽ không khiến cho ai hoài nghi, chỉ nghĩ là do chủ tử cấm túc nên thân thể gầy gò đi không ít.

Nhìn chằm chằm gói thuốc trong tay, trong lòng Bạch Liên dửng dưng, mâu thuẫn, nàng là do lão gia bồi dưỡng, lão gia nói nàng phải lấy lợi ích của đại tiểu thư làm đầu, nhưng là cũng không có để cho nàng hãm hại Tam tiểu thư.

Đại tiểu thư lại muốn nàng cho thuốc vào trong cơm canh Tam tiểu thư dùng hàng ngày, nàng thật sự khó có thể làm được, nhưng là lời nói không làm. ...

Bạch Liên lọt vào tình cảnh khó cả đôi đường, một khi quyết định cũng không cho nàng có đường lui nữa, nàng cần phải cẩn thận cẩn trọng hơn nữa.

.....

Sáng ngày thứ hai, Liễu Vi Dung cũng như thường ngày đi vào trong sân nhìn vườn rau, Bạch Liên thì ở trong phòng bếp làm điểm tâm.

Hạnh Nhi ở bên cạnh đi theo.

Thấy bốn phía không có nô tài nào khác ở đây, Hạnh Nhi cắn môi lên tiếng: “Chủ tử, nô tỳ có chuyện quan trọng bẩm báo.”

“Chuyện quan trọng gì?” Liễu Vi Dung trong lòng nghi ngờ, vừa nhìn những thứ là non xanh xanh, vừa thuận miệng hỏi.

“Tối hôm qua nô tỳ thấy Bạch Liên tỷ tỷ thần sắc vội vã đi ra ngoài!”

“Hả? Tiếp tục!” Liễu Vi Dung dừng bước lại, tròn mắt loé lên.

“Nô tỳ thấy Bạch Liên tỷ tỷ cẩn thận len lén rời đi Nhu Phúc cung, trong bụng tò mò, liền lặng lẽ đi theo, phát hiện Bạch Liên tỷ tỷ yên lặng đến chỗ lãnh cung âm lãnh, trước thấy một ma ma trung niên, bởi vì khoảng cách xa, nô tỳ không nghe rõ bọn họ nói gì, chỉ là cuối cùng nô tỳ thấy ma ma đó lấy một bọc đồ đưa cho Bạch Liên tỷ tỷ.” Hạnh Nhi nhanh chóng đem chuyện tối qua nhìn thấy tất cả nói ra hết.

Giữa hai lông mày Liễu Vi Dung thoáng qua một tia đông cứng, nàng không chút nào hoài nghi lời nói của Hạnh Nhi, nàng có giác quan rất nhạy cảm, có thể nhận thấy được biến hoá rất nhỏ trong mắt Hạnh Nhi.

Có thể khiến cho Bạch Liên phản bội nàng, chỉ có một người, đó là Liễu Tương Nhã.

Xem ra Liễu Tương Nhã vẫn còn chưa từ bỏ ý định, muốn Bạch Liên hạ thuốc nàng.

Chính là không biết thuốc gì?

Sáng nay điểm tâm do Bạch Liên phụ trách, sẽ không biết Bạch Liên sẽ làm thế nào?

Hạnh Nhi thấy chủ tử thần sắc âm tình bất định, không khỏi có chút hồi hận đã đem chuyện này nói ra nhanh như vậy, ngộ nhờ chủ tử nghĩ nàng nói vậy để hãm hại Bạch Liên tỷ tỷ thì sẽ không tốt.

“Chủ tử, ngài đừng nóng giận, nô tỳ cũng không nghe được bọn họ nói chuyện gì, lấy trung thành của Bạch Liên tỷ tỷ đối với chủ tử cũng không có hoài nghi gì, nói không chừng cũng có nguyên do khác, cũng không phải nô tỳ nghĩ như vậy...”

“Hạnh Nhi, em không phải nói nữa, trong lòng ta đã có tính toán.” Thấy Hạnh Nhi thể hiện một bộ dáng tâm thần thấp thỏm, Liễu Vi Dung cười cười nói.

Cung nữ Hạnh Nhi này cũng không tệ, có lẽ có thể bồi dưỡng thành tâm phúc.

Bạch Liên dù sao cũng là nha hoàn cha hờ cho nàng, nàng sẽ cho nàng một cơ hội cuối cùng, nếu như Bạch Liên lựa chọn trung thành với Liễu Tương Nhã, như vậy...

Liễu Vi Dung đẩy lòng không ức chế nỗi cảm xúc sôi trào, trên mặt không khỏi có một tia đông cứng.

Hạnh Nhi nghe chủ tử nói như vậy, trong lòng thấp thỏm cũng hạ xuống.

Liễu Vi Dung lấy một cây trầm thưởng cho nàng.

Hạnh Nhi vui mừng tiếp nhận cây trầm, cười tít cả mắt.

Liễu Vi Dung thấy nàng cười rất đáng yêu, không nhịn được cũng hơi cong môi một cái.

Lúc này Bạch Liên đã đến, thì ra là điểm tâm đã làm xong, Liễu Vi dung nhảy cảm nhận ra Bạch Liên tâm thần bất định, ánh mắt u ám.

Bạch Liên, sẽ làm nàng thất vọng sao?

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Ở Hậu Cung Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31

Sau khi Liễu Vi Dung vào nhà, rửa mặt xong, mới vừa ngồi xuống bàn, Bạch Liên sai Trần ma ma đi vào phòng tiểu bếp lấy cháo đã được nấu đem lên.

Điểm tâm rất đơn giản, mấy món thức ăn khai vị cùng chút thức ăn, thêm một nồi cháo nước cốt gà.

Bạch Liên rất nhanh nhẹn thay Liễu Vi Dung múc thêm một chén cháo nữa.

Giác quan Liễu Vi Dung nhạy cảm, cảm thấy cháo nước cốt gà rất thơm, ngoại trừ các loại đồ gia vị, cùng với đồ ăn bình thường giống nhau, không có cho thêm những thứ “liệu” khác.

Các món ăn sáng nay cũng vậy.

Đáy mắt Liễu Vi Dung thoáng qua một tia kinh ngạc.

Hạnh Nhi rất lo lắng, sợ Bạch Liên bỏ thuốc cho chủ tử, nhưng là thấy chủ tử không có phản ứng gì lạ ăn cháo nước cốt gà, nhất thời bối rối.

Ánh mắt không ngừng đảo trên người chủ tử cùng Bạch Liên.

Ăn điểm tâm xong, sau đó cho các cung nữ còn lại lui ra, Liễu Vi Dung hỏi đến người phụ trách phòng tiểu bếp là Trương ma ma.

Tuy nói bây giờ Bạch Liên có dị tâm, nhưng điểm tâm sáng nay nàng lại không có bỏ thuốc, xem ra còn có thể cân nhắc lại, có lẽ cuối cùng nàng quyết định chọn nàng rồi.

“Nô tỳ đã thăm dò rõ ràng, Trương ma ma là nô tài dưới trướng hoàng thượng, công việc ở phòng tiểu bếp nàng quản lý rất tốt, trong phòng bếp chỉ có ba ma ma thô sử, theo nô tỳ quan sát cẩn thận, phát hiện có một người của hoàng hậu nương nương, một là người của Quý phi nương nương, còn lại là một người của Tả tần.”

Bạch Liên đem chuyện nghe được từ trong miệng ma ma trung niên tối qua nói ra tin tức.

Vừa bắt đầu là Liễu Vi Dung đã hoài nghi Trương ma ma là người của hoàng thượng, quả nhiên không sai.

Trong các ma ma thô sử có người của Hoàng hậu cùng quý nhân cũng không thấy lạ, nhưng là Tả tần thế nhưng cũng gài người vào, thật không đơn giản.

Tả tần, nữ nhân luôn thích treo nụ cười ngây thơ vô tội ngọt ngào, trong nguyên tác nàng chính là người cá đội ăn mút hoa quả của người (hình như là người chờ thời cơ đánh lên ý @@), còn có một lần làm Liễu Tương Nhã kinh ngạc, cũng bởi vì biết cách làm người của nàng, nàng ban đầu mới có thể chú ý đến nàng.

Không nghĩ đến nàng cũng cảm thấy khó tin, mới vào cung có nửa tháng thôi, thế nhưng đã có thể thu mua người.

Chỉ là nàng trong lòng cảm thấy lại, Bạch Liên làm sao biết được chuyện này?

Chẳng lẽ Bạch Liên cùng người nằm vùng trong cung của cha hờ có liên lạc?

Bạch Liên nhìn thấy trong mắt Liễu Vi Dung xuất hiện nghi ngờ cùng nghi kỵ, nàng thầm cười khò, tối qua nàng đã suy nghĩ toàn bộ chuyện này, quyết định sáng sớm hôm nay hướng chủ tử thẳng thắn cùng trung thành.

“Chủ tử, từ từ đội nô tỳ nói hoàn toàn chính chính cho ngài!”

Liễu Vi Dung ngẩn ra, có chút kinh nghi nhìn Bạch Liên thần sắc kiên định.

“Tả tần nương nương?” Hạnh Nhi kêu lên, gương mặt không thể tưởng tượng nổi.

Bạch Liên liếc nàng một cái: “Hạnh Nhi, muội không thể xem bề ngoài, muội không phải sẽ cho là một dòng chính nữ trong gia tộc lớn là người có tâm lòng thiên chân đáng yêu chứ?”

“Bạch Liên nói không sai, con người đó, không thể nhìn vẻ ngoài!” Liễu Vi Dung nheo hai mắt lại, gật đầu tán thành.

Hạnh Nhi vốn là người thông minh sáng suốt, nghĩ một lát liền gật đầu: “Chủ tử nói đúng!”

“Chủ tử, Trương ma ma trung thành với hoàng thượng, chúng ta có thể yên tâm dùng, chỉ là trừ bỏ Hạnh Nhi là cung nữ Nhị đẳng, còn có Tiểu Mi cùng Tiểu Đào, hai người bọn họ cũng đã bị Thực phi nương nương len lén thu mua.”

Bạch Liên cho nên yên tâm nói hết trước mặt Hạnh Nhi, là bởi vì nàng là người đáng để tin tưởng.

“Ừ!”

Liễu Vi Dung sâu kín thờ dài, cười khò không thôi, xem ra Y Lan điện của nàng thật đúng là nguy cơ tứ phía a.

Tiểu Đào cùng Tiểu Mi đã bị Thực phi nương nương thu mua, như vậy quần áo của nàng không thể cho các nàng phụ trách, phải biết y phục là thứ rất dễ dàng gian lận.

“Hạnh Nhi, về sau quần áo của ta phải giao cho em rồi.” Liễu Vi Dung nghiêm mặt nói, thần sắc mang theo tin tưởng.

Hạnh Nhi vừa mừng rỡ lại thận trọng gật đầu: “Chủ tử yên tâm, nô tỳ nhất định sẽ không cô phụ sự kỳ vọng của chủ tử.”

Chủ tử đây chính là đã coi nàng là người tâm phúc rồi.

“Lúc xế chiều, em sai người đem quần áo cùng chăn đệm của ta đem ra ngoài cẩn thận kiểm tra cùng phơi một lượt, chăn tốt nhất nên mở chỉ ra xem có thứ đồ gì không sạch sẽ bên trong hay không.”

“Nô tỳ hiểu rồi, chủ tử yên tâm!” Hạnh Nhi vỗ ngực đảm bảo nói.

Bạch Liên đưa chủ tử đến chỗ Trần ma ma dạy gì đó, mỗi lần Trần ma ma đều sai bọn họ canh giữ nửa giờ, về phần Trần ma ma dạy cái gì, họ không thể nào biết được.

Không cần suy nghĩ, nhất định là các loại việc ngấm ngầm xấu xa trong cung.

Thấy chủ tử bắt đầu thành thạo xử lý các chuyện bên lề, Bạch Liên cảm thấy mình đã quyết định đúng. Tối hôm qua nàng đã nghĩ thông suốt, nàng dù sao cũng đã vào cung, đã là nô tỳ trong hoàng cung, cùng nhà đã không còn quan hệ gì nữa.

Cộng thêm đại tiểu thư lòng dạ độc ác như thế, đoán chừng là làm cho nàng yếu đuối không thể sinh con, một khi nàng thật sự cho chủ tử ăn thuốc kia, sau này nàng chắc chắn sẽ ngoài ý muốn bị chết bất đắc kỳ tử.

Chỉ có người chết mới là an toàn nhất.

Về Liễu lão gia nói nàng tất cả phải coi đại tiểu thư làm đầu, chỉ là bởi vì số mệnh của đại tiểu thư, điểm này nàng cũng ngoài ý muốn biết được, số mệnh là một thứ rất mơ hồ, ai biết được có thể hay không thánh sự thật.

Đem mọi chuyện nhất nhất xử lý tốt, Liễu Vi Dung bắt đầu nhìn lên thấy Bạch Liên bình tĩnh chừng chạc, ánh mắt phức tạp không dứt.

“Bạch Liên, ngươi còn có cái gì chưa nói?” Liễu Vi Dung che giấu đáy mắt lạnh lùng, giống như nói không chút để ý.

Bạch Liên là người thông minh, đây là nàng cho nàng cơ hội cuối cùng.

Hoặc là trung thành với nàng, hoặc là...

Một tia ánh sáng lạnh thoáng qua nơi đáy mắt.

Bạch Liên cả kinh, chỉ là nàng cũng đang do dự, liếc nhìn Hạnh Nhi đứng ở một bên, cắn cắn môi, muốn nói lại thôi.

“Hạnh Nhi, muội ra ngoài cửa canh chừng, không cho người nào đi vào.” Liễu Vi Dung thấy thế, cũng không muốn chuyện nội gián của Liễu gia bị lộ ra ngoài.

Hạnh Nhi cũng biết chuyện trọng đại, khẳng định có liên quan đến chuyện tới qua, rất biết điều lui ra ngoài, đứng ở cửa canh chừng.

“Chủ tử, tối hôm qua nô tỳ nhận được người nội gián mà lão gia đã gài vào mấy năm truyền đến tờ giấy của Bích Thủy, đi gặp một người.” Bạch Liên cũng không dây dưa dài dòng, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

“Là nội gián năm xưa? Làm sao em biết?” Liễu Vi Dung nhấp một ngụm trà, kinh ngạc nhìn nàng.

Nàng nhớ đến trong nguyên tác căn bản không có người tên Bạch Liên này a.

“Ngoài ý muốn biết được, nô tỳ là người lão gia vì đại tiểu thư âm thầm bồi dưỡng...” Bạch Liên nhỏ giọng nói.

Lần đó còn trùng hợp biết được số mệnh của đại tiểu thư, ban đầu nàng biết được hai bí mật này thiếu chút nữa đã bị hù chết, không nghĩ đến lão gia lại toan tính chuyện lớn như vậy.

Nàng vẫn cẩn thận một chút đem chuyện này chôn giấu dưới đáy lòng.

Sau lại thấy những nữ hài tử cùng nàng học bỏ tức từng bước giảm dần, nàng cắn chặt răng cố gắng học tập, cuối cùng nàng và Bích Thủy được lưu lại.

Chỉ là đại tiểu thư lựa chọn Bích Thủy, mà nàng, ở lại bên cạnh lão gia.

Cho đến khi Tam tiểu thư lọt vào mắt lão gia.

Nàng mới được phân đến bên cạnh Tam tiểu thư.

Đúng vậy, nàng sao lại có thể quên Bạch Liên là người cha hờ tì mi bồi dưỡng.

“Còn có ai biết em...” Liễu Vi Dung thấy thần sắc nàng không giống giả bộ, cũng phát giác ra lời nói của nàng là sự thật, trong giọng nói không khỏi mang theo một tia ảm áp.

Bạch Liên cuối cùng vẫn lựa chọn chủ tử là nàng.

Bạch Liên lắc đầu, cười khổ nói: » Không có ai biết, nô tỳ vẫn bí mật chôn ở đáy lòng, đại tiểu thư cũng không biết, người nàng phải tới căn bản không biết được nô tỳ đã biết được lai lịch của các nàng. »

« Vậy là tốt. » Liễu Vi Dung thờ phào nhẹ nhõm, an toàn của Bạch Liên cũng vì vậy mà được bảo đảm.

« Tối qua nô tỳ vẫn do dự đi hay không đi gặp người nọ, bởi vì ban đầu trước khi chủ tử vào cung có nhiều lần tìm nô tỳ nói chuyện, nếu như chủ tử may mắn trúng tuyển, muốn nô tỳ tất cả đều phải lấy lợi ích của đại tiểu thư làm đầu... »

Bạch Liên thật đúng là hoàn toàn thẳng thắn.

Liễu Vi Dung nghe đến đó, lúc này mới chợt hiểu ra, không trách được Bạch Liên lại quan tâm Liễu Tương Nhã như thế, thì ra không phải nàng theo Liễu Tương Nhã, là do lệnh của cha hờ.

Bạch Liên mới có thể bị làm khó như thế.

Trong lòng Liễu Vi Dung nhất thời cảm thấy chua xót không dứt, cùng là nữ nhi Liễu gia, một dòng chính nữ, một dòng coi như là nữ thứ, cũng bởi vì chuyện số mệnh, đãi ngộ hai người khác nhau cách xa vạn dặm.

« Sau đó nô tỳ quyết định hay là đi cho rồi, muốn xem một chút xem là chuyện quan trọng gì, cần gấp mặt nói chuyện bí mật như thế, mà không giao cho người mình ở sân chính kia, để cho hấn chuyển lại cho nô tỳ. »

Con người Liễu Vi Dung co rụt lại, trong mắt có ánh sáng loáng thoáng qua : » Em nói trong viện chúng ta ban đầu đã có người của cha ? »

« Đúng vậy, chính là nô tài phụ trách quét dọn rác trong viện chúng ta Tiểu Cao Tử, tôi qua nô tỳ cũng mới biết. »

Liễu Vi Dung kinh hãi.

Không phải tân hoàng lên ngôi đã đem thả một phần ba số nô tài sao ? Tại sao lại trùng hợp như vậy, viện nàng được phân cũng có người nội gián của cha hờ

« Tiếp tục ! » Nàng lạnh lùng nói.

« Nô tỳ đi gặp người kia, nàng giao cho nô tỳ một gói thuốc, sai nô tỳ mỗi ngày đem một chút thuốc bỏ vào trong cơm canh hàng ngày của chủ tử. » Nói xong, Bạch Liên lấy từ trong tay áo ra một gói thuốc, đưa cho Liễu Vi Dung.

Liễu Vi Dung nhận lấy vừa mở ra nhìn, ngửi một cái, tay hơi run, trong đôi mắt lại có ánh sáng lạnh dao động, Liễu Tương Nhã ngoan độc !

Chỉ là ngoài mặt vẫn làm như cái gì cũng không biết, hỏi Bạch Liên :

« Thuốc bột này có tác dụng gì ? »

« Nếu như dùng một chút thì không làm sao, nếu là dùng liên tục hai tháng trở lên, người sẽ từ từ gầy gò, suy yếu, cuối cùng nằm ở trên giường người không ra người quỷ không ra quỷ, không thể nào dậy được. »

Bạch Liên nói xong, còn rùng mình một cái, đại tiểu thư thật quá độc ác, nếu như là đối phó kẻ địch thì cũng được, nhưng là người nàng đang muốn đối phó là thân muội muội của chính mình, cái này làm cho lòng người rét lạnh.

Liễu Vi Dung bật cười gượng dữ, bờ môi nâng lên, móng tay cắm thật sâu trong lòng bàn tay, trong mắt giống như có một ngọn lửa đang cháy, ánh sáng bộc phát kinh người.

Lại một lần nữa Liễu Tương Nhã muốn đưa nàng vào chỗ chết, rốt cuộc là tại sao ?

Bây giờ nghĩ lại, nàng cảm giác tiểu thuyết nguyên tác thật ra có rất nhiều điểm nghi vấn không có rõ ràng, vì sao nguyên chủ trước ngày tuyên tử lại bị hại chết, chuyện này căn bản theo lẽ thường là không phù hợp.

Phải biết khi đó « Liễu Vi Dung » đối với nàng mà nói là một chút uy hiếp cũng không có.

Nhưng là phía sau không có một sự giải thích nào, là do tác giả quên mất ? Còn là tại sao, tóm lại nàng đột nhiên cảm thấy nàng ở trong người nguyên thân này sưng mù nóng nực.

Nàng hít một hơi thật sâu, đè xuống tức giận trong đáy lòng, dù sao thời gian còn nhiều, nàng tất cả cũng hiểu rõ.

Đem điều này chôn giấu dưới đáy lòng, nàng nhìn về hướng Bạch Liên, tinh táo hỏi một câu : » Trong viện chúng ta những nô tài có người đứng sau kia cũng là nàng nói cho em ? »

Bạch Liên thấy chủ tử thế nhưng không giận dữ muốn cùng đại tiểu thư sống chết mà đánh, trong lòng cũng không khỏi càng thêm coi trọng, xem ra chủ tử đã trưởng thành.

« Đúng vậy, là ma ma muốn nô tỳ bỏ thuốc chủ tử, nô tỳ liền lấy điều kiện này trao đổi với nàng, sau nàng liền nói cho nô tỳ. »

Liễu Vi Dung nghe vậy, trên mặt lộ ra nụ cười tán thưởng nói : » Vậy thì em cũng thông minh đó. »

« Chủ tử, thật ra thì chuyện này cũng có nguyên nhân bên trong, dù sao chủ tử cũng là con gái của lão gia, ma ma kia đoán chừng cũng là người của lão gia, nếu như là phu nhân, cũng sẽ không nói cho nô tỳ rồi. »>Bạch Liên với điểm này rất rõ ràng.

Liễu Vi Dung gật đầu, Bạch Liên là một nha đầu rất thông minh, thật may là nàng cuối cùng lựa chọn trung thành với nàng, nếu không nàng chắc chắn sẽ để cho mình hai tay nhuốm máu.

« Bạch Liên, ta tin tưởng em nhất định đã phải trải qua một phen khó khăn để chọn ra việc nhất nhất trung thành đi theo ta phải không ? »

Chương 32

Sắc mặt Bạch Liên khê biến trắng bệch, gật đầu thừa nhận:” Vâng!”

Liễu Vi dung hài lòng vì nàng thành thật.

“Bạch Liên, ta rất vui vì em hướng ta thẳng thắn, thật ra thì tối qua khi em len lén đi gặp người nói chuyện, Hạnh Nhi cũng đã phát hiện, nàng nói cho ta biết, hơn nữa em mấy ngày nay đối với tỷ tỷ vô cùng quan tâm...” Liễu Vi Dung nhấp một ngụm trà, sóng mắt đảo qua, hai tròng mắt âm thầm thoáng qua một nụ cười, nhanh chóng nói ra một câu.

Bạch Liên cả kinh, cúi đầu thật thấp, ngón tay đang không ngừng run rẩy.

Thì ra chủ tử đã sớm biết, thật may là nàng đã lựa chọn chính xác.

Nàng bỗng dừng quỹ xuống, kiên định đập đầu thề:” Nô tỳ thề, từ nay về sau sẽ thần phục chủ tử, vĩnh viễn không phản bội.

“Tốt, rất tốt! Đứng lên đi!” Liễu Vi Dung thở phào nhẹ nhõm, cười, nàng rốt cục cũng có tâm phúc của mình.

Trừ Bạch Liên, còn có Hạnh Nhi, cùng với Trương ma ma tạm thời có thể dùng, không còn lại ai.

Bạch Liên đứng lên, có chút bận tâm nhìn chủ tử.

“Chủ tử, ở trong sân của chúng ta có tai mắt của đại tiểu thư, vạn nhất hần biết nô tỳ không có hoàn thành chuyện này, có thể hay không để cho những người khác hạ thủ?”

“Dù sao thuốc này cũng phải hai tháng mới có hiệu quả, trước hết kéo đi.” Liễu Vi Dung trầm ngâm một hồi mới nói.

Thời gian hai tháng, nói dài cũng không dài lắm, nói ngắn cũng không ngắn lắm.

Nhưng đủ để thay đổi rất nhiều chuyện.

Bạch Liên gật đầu, nàng cũng cảm thấy như vậy là tốt nhất.

Sau thời gian, Liễu Vi dung tiếp tục chép sách, mấy ngày nay, nàng đã chép xong một quyển, còn có ba quyển, đoán chừng trong vòng một tháng có thể chép xong.

Buổi chiều bắt đầu học nữ hồng.

Trần ma ma rất dụng tâm dạy nàng, từ cách thắt nút chỉ, đến cách móc chỉ từ bên này sang bên kia, cùng với dạng đầu tiên.

Liễu Vi Dung học rất nghiêm túc.

Nàng ở chỗ này hàng ngày có cuộc sống phong phú không lo lắng, không biết bên ngoài sóng ngầm bắt đầu nổi lên.

.....

ở buổi sáng khi nàng học nữ hồng, Liễu Tương Nhã có lẽ chán nói chuyện, liền dẫn Bích Thủy ra ngoài vườn hoa giải sầu, vậy mà vừa lúc gặp Cung Tần mang theo Tiểu công chúa bệnh nên thân mình yếu ớt ra ngoài tản bộ.

Vốn định đi đường vòng rời khỏi, không ngờ đuôi mắt Cung Tần thấy nàng, không thể làm gì khác hơn là tiến lên vãn an Cung Tần, bởi vì chuyện thị tẩm, Cung Tần đối với Liễu Tương Nhã ghen tỵ đến nổi điên.

Sau khi không hiểu sao hoàng đế Mộ Dung Triệt lại hai lần điểm báng hiệu của nàng, hoàn toàn đem Liễu Tương Nhã đẩy lên đầu ngọn sóng.

Thật tình thì chỉ có một mình Liễu Tương Nhã tự mình biết.

Hoàng thượng căn bản không có gặp mặt nàng, đều là để cho nàng ở nơi nào đó gọi cho công công giữ cửa kính sự phòng nghe.

Dĩ nhiên cái khuất nhục này nàng sẽ không nói ra, ngay cả Bích Thủy cũng không biết, còn tưởng rằng nàng được sủng ái, vì nàng cao hứng.

Nói hoàng thượng không có sủng ái nàng?

Nhưng là hoàng hậu đã nói, người dám không nhận sao?

Ánh mắt Cung Tần ghen tỵ nhìn dung nhan tuyệt sắc của Lệ quý nhân trước mặt, bình thường nàng đều vui ở U Lan điện không đi ra ngoài, nàng không có biện pháp chinh nàng, hiện tại nàng chính là đưa đến tận cửa, cũng không nên trách nàng.

Lấy việc nàng không tuân thủ cung quy, thấy phi tần cao hơn không hành lễ, còn muốn rời đi vì vậy muốn dạy dỗ Liễu Tương Nhã kiêu căng phách lối một trận.

Thấy này tựa hồ không có dấu hiệu bị cái gì ảnh hưởng, giận đến thiếu chút nữa học máu.

Muốn thể hiện tình cảm ở chỗ này thuyết giáo nửa ngày, người ta một chút cũng không lọt vào tai.

Cung tần cũng là người hung ác, liếc nhìn Tiểu công chúa ngủ say trong ngực, tâm kế xuất hiện, Tiểu công chúa là cứu tinh, Tiểu công chúa hai tuổi, đáng đáp hết sức nhỏ gầy, không biết nói chuyện, cùng con nít một tuổi không khác nhau là mấy.

Tiểu công chúa tò mò nhìn Liễu Tương Nhã đang quỳ trước mặt, nha nha kêu một tiếng, Cung Tần đột nhiên dùng tay bầm vào người Tiểu công chúa.

Tiểu công chúa đau đến mức oa oa khóc lớn.

Liễu Tương Nhã sợ hết hồn, đột nhiên cảm thấy một tia không ổn.

Quả nhiên, Cung Tần hướng nàng làm khó dễ, nói nàng hù dọa Tiểu công chúa, hung hăng tát Liễu Tương Nhã một cái, móng tay thật dài xẹt qua mặt của nàng, đánh cho hai cặp mắt Liễu Tương Nhã thấy toàn sao, ngã nhào trên đất.

Nàng cắn răng chịu đựng, bây giờ không phải thời cơ giải thích, Cung Tần không có đầu óc này muốn dùng mình đánh cho hả giận!

Bích Thủy đứng ở một bên thấy chủ tử bị đánh đến thảm như vậy nước mắt rơi như mưa, vội vàng vịn chủ tử đứng dậy.

Lúc này Tiểu công chúa khóc đến kinh thiên động địa, kéo theo không ít tin tức truyền đi, thân thể hư nhược không chịu nổi, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt bắt đầu có hiện tượng tím bầm, Cung Tần hoảng hốt, cũng không cố đánh Liễu Tương Nhã nữa.

Thét lên kêu người truyền thái y, sau đó mặc kệ hai người chủ tớ Liễu Tương Nhã và Bích Thủy, vội vàng chạy về tẩm điện.

Liễu Tương Nhã cười lạnh, đáng đời, sau đó mang theo khuất nhục vô tận trở lại U Lan điện Vị Ương cung, Bích Thủy cắn môi, không cho lệ rơi, cẩn thận lấy thương tuyết ngưng cao lau đi vết sưng đỏ trên mặt Liễu Tương Nhã.

Thật may là thái y đến kịp thời, Tiểu công chúa cũng hóa nguy thành an, nghe nói bởi vì chuyện này, Thái hậu cùng Hoàng hậu đại giận, hung hăng dạy dỗ một trận, còn cấm túc Cung Tần.

Đem Tiểu công chúa ôm đến chỗ Tĩnh tần nuôi dưỡng.

Lúc ấy nhưng là có rất nhiều người ở đây, Cung tần vẫn luôn lấy tiểu công chúa yếu đuối làm bệ, đơn giản không biết sống chết.

Buổi chiều, Bích Thủy đem đến một tin tức tốt, chuyện đêm đó đã điều tra kỹ càng, Liễu Tương Nhã vội vàng từ trong tay Bích Thủy lấy ra kết quả điều tra của người nội gián, thì ra thiết kế hãm hại là người của nàng, nàng cũng không tưởng được đó là Huệ phi.

Cung nữ đó vẫn đi qua liền biến mất.

Thật may là năm xưa cha mẹ đã gài người vào trong cung, men theo bức họa trông rất sống động kia, trải qua một đợt âm thầm lục soát, cuối cùng tra ra cung nữ đó lại là người của Huệ phi.

“Huệ phi, lại là Huệ phi, thật không nghĩ đến.....” Liễu Tương Nhã siết chặt thông tin trong tay, mỹ mâu thiếu chút nữa phun ra lửa.

Nàng mấy ngày này trước mặt nàng thiếp phục là vì coi trọng cái gì? Nàng sợ là nhìn thấy Liễu Tương Nhã nàng đang làm trò hề?

Bị hoàng thượng điểm báng hiệu, ngày thứ hai còn phải chiến chiến căng căng đi thỉnh an Huệ phi, nhìn sắc mặt của nàng.

Hiện tại nhớ đến lúc Huệ phi lúc ấy không che giấu được ghen tỵ, trái tim liền một trận khoái ý.

Không có thị tẩm chân chính thì thế nào?

Có thể chán ghét, chua chét, Huệ phi ghen tỵ chết cũng tốt.

Vuốt ve gương mặt vẫn có chút sưng đỏ như cũ, cùng với dấu vết năm ngón tay, Liễu Tương Nhã trong mắt tràn đầy hận ý suýt chút nữa lại hùng hục cháy lên.

Huệ phi! Cung tàn!

Thù này không báo, thù không làm người!

Đem tài liệu trong tay thiêu hủy, Liễu Tương Nhã rất nhanh bình tĩnh lại, trong mắt tình quang hiện ra, nàng biết với lực lượng của nàng bây giờ, muốn đối nghịch cùng Huệ phi, không thể nghĩ ngờ là lấy trứng chọi đá.

Không nghĩ đến ngày còn dài, Huệ phi, chờ coi!

“Không nghĩ đến người giết dây lại là Huệ phi nương nương!” Bích Thủy âm thầm hô nhỏ một tiếng, đáy mắt tràn đầy vẻ khiếp sợ.

“Ta cũng không nghĩ đến!” Liễu Tương Nhã cười lạnh, sau khi tĩnh táo lại, nàng cảm thấy có cái gì đó không đúng, vì sao Huệ phi lại tình nguyện bỏ qua thị tẩm để thiết kế hãm hại nàng?

Trong đó có hay không mờ ám mà nàng không biết?

“Bích Thủy, người âm thầm sai người điều tra kỹ một chút, Huệ phi rốt cuộc vì sao hãm hại ra? Cuối cùng ta cảm thấy chuyện này không đơn giản.” Liễu Tương Nhã nheo hai tròng mắt lại, trong mắt có tia tàn khốc thoáng qua.

Bích Thủy cả kinh. Đúng vậy, Huệ phi nương nương sao lại chịu bỏ ra tiền vốn lớn như vậy?

“Nô tỳ biết.”

Sau cùng, Bích Thủy nhớ tới chuyện chủ tử sai Bạch Liên bỏ thuốc cho Tam tiểu thư, có chút muốn nói lại thôi, nàng vẫn không hiểu, tại sao chủ tử trước tuyển tú một tháng lại bắt đầu nhắm vào Tam tiểu thư.

“Chủ tử, tại sao ngài lại đối phó Tam tiểu thư? Tại sao lại bất hòa với Tam tiểu thư thay vì đoàn kết?” Bích Thủy nhịn hồi lâu, rốt cục nhịn không được hỏi nghi vấn trong lòng.

Liễu Tương Nhã nghe vậy con ngươi co rụt lại, thần sắc không vui trợn mắt nhìn Bích Thủy một cái.” Người không cần biết, người chỉ cần biết tương lai nàng là trở ngại lớn nhất của ta là được.”

“Vâng!” Bích Thủy vội vàng cúi đầu, trong lòng nghi ngờ vẫn nặng nề như cũ.

Bắt quả nàng cũng không dám hỏi nữa.

Có một số bí mật không biết lại tốt.

Đột nhiên một đoàn tuyết trắng từ song cửa sổ bên ngoài chạy trốn đi vào.

“Chủ tử, cẩn thận!” Bích Thủy cả kinh kêu một tiếng.

“Thứ gì?” Liễu Tương Nhã cả kinh, theo bản năng đi giật lùi từng bước.

Lúc này hai chủ tử mới nhìn rõ đoàn tuyết trắng kia là cái gì, nguyên lai là một con mèo toàn thân trắng muốt, nói đặc ý hướng hai người kêu meo một tiếng, sau đó lại nhảy lên song cửa sổ, vẫy vẫy cái đuôi, lại nhảy ra ngoài.

“Chủ tử, con mèo tuyết này là sủng vật của Huệ phi nương nương, nó thường phơi nắng trong sân, ngoại trừ Đại cung nữ bên cạnh Huệ phi nương nương, ai cũng không thể đến gần, một khi đến gần sẽ nổi điên, chủ tử, ngài sau này nên cách xa con mèo này một chút!”

Liễu Tương Nhã dĩ nhiên nhận ra con mèo này, là sủng vật Huệ phi Vương Hàm Ngọc cung chiều, theo nàng từ khi mới vào cung, rất là hung hăng càn quấy, có một lần cung nữ bắt nó đã bị cào vào mặt cho, các nô tài Vị Ương cung không dám chọc nó.

Nàng lặng lẽ nắm chặt quả đấm, nheo hai tròng mắt lại, trong mắt chợt lóe sáng, giọng nói êm ái đáng sợ:” Bích Thủy, đây là con mèo dễ thương,! Người nói là sao?”

Đang nói chuyện trong chốc lát, tim của nàng thoáng qua một kẻ sách.

Y Lan điện Nhu Phúc cung.

Buổi tối, dùng xong cơm chiều, ba người chủ tử ra sân ngồi nói chuyện phiếm ngắm trăng, ăn uống.

Bạch Liên nói đến đại sự phát sinh hồi sáng.

Lệ quý nhân hù dọa Tiểu công chúa, Tiểu công chúa khóc lớn, thiếu chút nữa xảy ra án mạng, sau đó lại bị ăn một cái tát, còn bị móng tay làm thương ở mặt.

Liễu Vi Dung sùng sốt, kịch tình thế nào lại phát triển loạn thành thế này?

Cung Tần trong nguyên tác sinh ra Tiểu công chúa trời sanh yếu ớt, không sống quá ba tuổi, hôm nay Tiểu công chúa đã hơn hai tuổi, ở lúc ba tuổi vì bị phong hàn mà chết.

“Sau đó thì sao?” Hạnh Nhi tròn to mắt vội vàng hỏi.

“Nghe nói Thái hậu cùng hoàng hậu sau khi biết, rất tức giận, bắt Cung tần nương nương cầm túc, Tiểu công chúa thì đem đến chỗ Tĩnh tần nuôi dưỡng.” Bạch Liên đem kết quả xử trí nói ra.

Mọi người nghe xong, cũng cảm thấy hả giận.

Ai kêu Cung Tần quá kiêu ngạo làm gì.

Tiếp đó Hạnh Nhi lại nói đến mấy ngày nay những phi tần nào thị tẩm, nói đến Lệ quý nhân được hai lần điểm bài, còn len lén liếc chủ tử.

Liễu Vi Dung bật cười: “Hạnh Nhi, em còn không hiểu chủ tử em sao?” Sẽ không cho là nàng có cảm giác mất mát chứ?

Hạnh Nhi thấy thần sắc chủ tử không khác thường, lúc này mới cười hi hi tiếp tục nói: “Chủ tử, ngài không biết đâu, hiện tại trong cung người nổi tiếng nhất chính là Quý phi nương nương đó, hoàng thượng liên tiếp năm lần điểm bâng hiệu của nàng.”

Phương Chi Doanh?

Liễu Vi Dung ăn một khối trái cây đã cắt miếng, đôi mi thanh tú nhíu lại, cũng không cảm thấy có gì lạ, có Thái hậu là chỗ dựa, hoàng đế không đi nhiều mới là lạ.

“Bất quá...” Hạnh Nhi hắc hắc cười mấy tiếng, đột nhiên thấp giọng nói: “Nô tỳ lại biết, hoàng thượng cũng không có chân chính sủng ái nàng!”

“A?” Bạch Liên giật mình che miệng.

“Hạnh Nhi, làm sao em biết?” Liễu Vi Dung tò mò hỏi.

“Nô tỳ có một bằng hữu làm việc ở Quan Su cung, là hắc len lén nói cho nô tỳ biết!” Hạnh Nhi cười hi hi nói.

Có thể biết được chuyện cơ mật như vậy, đoán chừng người nội gián ở trong Quan Su cung địa vị không thấp, trong lòng Liễu Vi Dung vừa suy nghĩ: “Em cùng người bạn kia quan hệ rất tốt?”

“Đúng vậy, nhưng mà người khác không biết!” Hạnh Nhi rất đặc ý.

Liễu Vi Dung nheo hai mắt nhìn lại, xem ra Hạnh Nhi đúng là cho nàng một niềm vui lớn, hoặc giả sau này có nói không chừng có thể dùng.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Ở Hậu Cung Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Thời gian trôi qua mau, chớp mắt một cái, Liễu Vi Dung đã vào cung hai tháng, hôm nay là ngày đầu tháng tám, khí trời càng ngày càng nóng, Liễu Vi Dung vì vậy mà khẩu vị cũng ngày càng kém, cũng càng ngày càng quái lạ.

Thật may là nàng có không gian, bên trong có đủ loại nước trái cây, khi đói bụng liền ăn nước trái cây bên trong, cũng không cảm thấy đói.

Ngoại trừ Nhu Phúc cung Y Lan điện hết sức yên tĩnh, bên ngoài mùi thuốc súng ngập tràn, sóng ngầm bắt đầu khởi động.

Nghe nói con mèo của Huệ phi không biết tại sao lại đột nhiên nổi cơn điên, đã thương mặt của Huệ phi, Huệ phi giận dữ, hoàng hậu sai người tra khắp hậu cung, cũng không phát hiện ra cái gì.

Cuối cùng chỉ có thể không giải quyết được gì.

Huệ phi mặt mặc dù đã được chữa trị nhưng mà trên móng mèo có dính độc, mặt Huệ phi cũng bị phá hủy.

Trên mặt xinh đẹp để lại một vết sẹo.

Con yêu mèo kia nghe nói là bị trượng đánh chết.

Sau khi Liễu Vi Dung biết được, kinh hãi, trong nguyên tác Huệ phi mãi cho đến kết thúc cũng không bị hủy dung, tại sao bây giờ lại thay đổi?

Không thể nào là do nàng làm Hồ Điệp kích động sao? Nàng cũng đang đóng cửa.

Chuyện của nàng cũng không bị bắt giam.

Sau đó liền quên luôn, dù sao tình tiết cũng đã bị sửa lung tung, trông cậy vào Bàn Tay Vàng (trộm) cũng không hơn.

Nhưng là đối với Liễu Tương Nhã phong chùng tình tiết sẽ thay đổi, tỷ như chuyện Cung tần sát Liễu Tương Nhã là mới phát sinh.

Các nàng đấu với các nàng, hằng ngày đấu qua đấu lại.

Trong hai tháng này, Liễu Vi Dung cùng Trần ma ma học cách quản lý viện sao cho lỗi lệ phong hành (mạnh mẽ vang dội, ý nói là quyết đoán thì phải), Tiểu Mi cùng Tiểu Đào do có người chủ đằng sau cũng bị nàng tìm lý do từ nhĩ đẳng cung nữ hạ xuống thành cung nữ thô sử, đẩy đi thật xa, không để cho các nàng đến gần nhà chính, những gian khác, đối với nô tài lười biếng cũng trừng trị cảnh cáo một phen, phong khí diện mạo của hậu viện nhất thời rục rờ hẳn lên.

Cây ăn quả trong không gian cũng đã sớm kết quả, một tháng trước, nàng liền có thể ăn mẻ nước trái cây, có lúc còn len lén nướng đồ ăn trong không gian ăn, ngày qua ngày hết sức vui vẻ.

Vốn là quý nhân nên cũng được phân nước trái cây, nàng cảm thấy không hơn, mùi vị kém xa.

Vì vậy nàng chỉ ăn một chút xít, còn lại thưởng cho Bạch Liên, Hạnh Nhi cùng với Trần ma ma.

Nữ tử thư cũng đã chép xong, sau, Liễu Vi Dung vẫn phải khổ luyện tú nghệ, tú nghệ cũng tiến bộ thần tốc, tú (thêu) cũng có thể miễn cưỡng nhìn ra đồ gì, đến đây, nhiệm vụ dạy của Trần ma ma cũng sắp hoàn thành.

Không quá hai ngày, Trần ma ma sẽ rời đi.

Trong sân rau dưa lớn lên có thể ăn rồi, mùi so với rau Bạch Liên lấy trong ngự thiện phòng còn ngon hơn nhiều.

Liễu Vi Dung quyết định tự mình xuống bếp chuẩn bị một bàn thức ăn ngon đáp tạ Trần ma ma đã dạy nàng nhiều tháng rất tận tình.

Một quý nhân vì một nô tài xuống bếp, chuyện này không có ai làm, nếu không sẽ bị cho là hạ thấp thân phận của mình, có lẽ người khác sẽ khinh thường, sẽ nhìn với ánh mắt khinh bỉ, cảm thấy mất thể diện, nhưng là trong lòng Liễu Vi Dung lại đem Trần ma ma trở thành thầy của cuộc đời nàng.

Đi tới triều đại mới nên không quen với cuộc sống, có người dạy tốt hơn nhiều so với việc mình tự tìm hiểu, mặc dù Trần ma ma phụng chỉ tới dạy nàng.

Bất quá Trần ma ma cự tuyệt nhiều lần, cũng bị Liễu Vi Dung bác bỏ.

Từ Thần điện.

Lúc buổi trưa, Mộ Dung Triệt thanh thần ngồi dựa lưng trên long ỷ, nghe ám vệ bẩm báo.

Một tháng trước, thời điểm Liễu Vi Dung không biết, Mộ Dung Triệt liền âm thầm thả một ám vệ bên người nàng, thật may là nàng rất cẩn thận, cho tới bây giờ thời điểm đi ngủ mới vào trong không gian.

Nếu không chuyện nàng đột nhiên biến mất sớm đã bị phát hiện.

Biết được Đức quý nhân tính toán tự mình xuống bếp nấu đồ ăn cho Trần ma ma, hai tròng mắt Mộ Dung Triệt nheo lại, quanh thân lãnh khí đột nhiên ngưng lại, ngón tay gõ nhẹ mặt bàn, tiếng vang thùng thùng làm cho Tiểu Lý Từ đứng ở bên cạnh không tự chủ run lên.

“Khi nào?” Giọng trầm thấp mang theo một tia khác thường.

Tiểu Lý Từ nghe tới lời này hình như mang theo vị chua thì phải?

“Hoàng thượng, tôi hôm nay!” Ám vệ cung kính trả lời.

Mộ Dung Triệt trầm mặc một hồi, lãnh khí quanh thân lại giảm xuống.

“Đi xuống đi!”

“Hoàng thượng, hôm nay điểm bài không?” Tiểu Lý Từ không sợ chết tiến lên, cẩn thận hỏi một câu.

“Không điểm!” Mộ Dung Triệt lạnh lùng cự tuyệt.

Tiểu Lý Từ thức thời ngậm miệng.

.....
Y Lan điện, Nhu Phúc cung.

Khó có được một ngày nghỉ ngơi, sau khi ăn no Liễu Vi Dung ngủ trưa, trong ánh mắt của Bạch Liên lại nhìn hướng phòng tiểu bếp.

“Bạch Liên tỷ tỷ, chủ tử thật sự sẽ nấu cơm sao?” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hạnh Nhi lộ ra vẻ đau khổ, thấp giọng hỏi Bạch Liên.

“Không biết, chắc là không đâu?” Thật ra thì trong lòng Bạch Liên cũng không rõ ràng lắm, hiện tại nàng chỉ hi vọng chủ tử đừng đem hủy phòng tiểu bếp là được rồi.

Còn chưa đến phòng bếp, một tiểu thái giám đã vội vã chạy đến.

“Chủ tử, chủ tử, Lý công công đến truyền chỉ.”

Cái gì?

Bạch Liên cùng Hạnh Nhi hai mắt tròn tròn, chủ tử không phải bị cảm tức sao?

Liễu Vi Dung cũng bối rối, rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Hoàng đế sao lại đột nhiên nhớ đến nàng?

Quay đầu hướng nhà đi đến, vừa vào đến nhà, liền thấy Tiểu Lý Tử công công chờ ở đó.

“Lý công công, tại sao ông cũng tới? Có chuyện gì không?” Liễu Vi Dung vừa tiến vào vừa cười khanh khách hỏi.

Sau khi Tiểu Lý Tử cung kính thỉnh an Liễu Vi Dung liền cười nói: “Chúc mừng Đức quý nhân, tối nay hoàng thượng đến đây ném thư tài nấu nướng của Đức quý nhân, xin Đức chủ tử cần chuẩn bị tốt!”

Chúc mừng?

Là hoảng sợ có được hay không?

“Tiểu Lý Tử, ta không nghe lầm đấy chứ? Hoàng thượng muốn qua ăn thức ăn ta nấu sao?” Liễu Vi Dung hai tròng mắt tròn to, làm sao hoàng thượng biết tối hôm nay nàng sẽ xuống bếp?

“Ngài không có nghe nhầm, nô tài cũng sẽ sai người đem nguyên liệu món ăn đưa đến đây.” Tiểu Lý Tử cười gật đầu, thật ra thì hắn cũng bị quyết định của hoàng thượng hù ngã.

Thì ra là cảm giác trước đó của hắn không sai, hoàng thượng đang ghen.

“Làm phiền Lý công công!” Liễu Vi Dung không biết nên khóc hay nên cười, vốn là vì đáp trả ơn Trần ma ma nên xuống bếp nấu cơm, vậy mà hoàng thượng lại tới đá một cước.

Làm nàng hoài nghi nghiêm trọng hoàng đế Mộ Dung Triệt âm thầm gài ám vệ nằm vùng ở chỗ nàng.

Cẩn thận suy nghĩ lại biết mấy ngày nay chuyện mình làm, không có gì là không thể gặp người, trừ không gian, thật may là nàng vẫn cẩn thận, thời điểm ngủ mới nhập vào không gian.

Nếu không sớm bị người phát hiện mà không biết.

Liễu Vi Dung lại một lần nữa cảm thấy may mắn vì mình cẩn thận.

Sau khi đưa Lý công công đi, Bạch Liên cùng Hạnh Nhi đều làm khuôn mặt đau khổ nhìn chủ tử, lần này xong rồi, chủ tử còn có thể làm đồ ăn sao?

Các nàng hoài nghi nghiêm trọng.

Tiểu Lý Tử công công rồi đi không bao lâu, người của ngự thư phòng liền đem nguyên liệu trùng trùng điệp điệp đến, đoạn đường đến đây không biết đã có bao nhiêu ánh mắt của mọi người, là một cái bìa sống đó.

Liễu Vi Dung khóe miệng gật gật.

Tại sao hoàng đế lại không thể cho nàng một chút an bình?

Xem ra tối nay không thể cho Trần ma ma xuống bếp, để cho Hạnh Nhi cấp báo Trần ma ma một tiếng, hôm nào bỏ sung lại, vậy mà Trần ma ma quá quyết cự tuyệt, nói tối nay nàng sẽ rời đi.

Liễu Vi Dung buồn bực.

Không phải còn lại hai ngày nữa sao? Tại sao lại gấp như vậy?

Chờ những người đó đem những nguyên liệu đồ ăn tất cả để ở phòng tiểu bếp rồi rời đi, Liễu Vi Dung mới vừa đi vào phòng bếp, trong phòng bếp Trương ma ma đang chỉ huy những bà tử đem nguyên liệu sắp xếp cho tốt.

Ba bà tử thô sử cùng Trương ma ma nhìn thấy Liễu Vi Dung đi vào, vội vàng hành lễ, đợi nàng nói rõ nguyên nhân, khoe miệng Trương ma ma giật giật, mắt nhìn Bạch Liên cùng Hạnh Nhi đi theo phía sau, thấy hai người đều là gương mặt đau khổ.

Liền đem những lời muốn khuyên nuốt xuống.

Nguyên liệu trong phòng bếp hết sức đầy đủ, Liễu Vi Dung nghĩ đến gần đây mình cũng không có được ăn nhiều cá, liền vội vàng sai Trương ma ma bắt hai con cá nuôi, đầu cá nấu canh, thịt cá nấu dưa chua, ngày này nóng, ăn chút chua khai vị.

ừ, còn có củ sen, nghe Trần ma ma nói vật này hết sức đắt, chỉ có hoàng thượng cùng thái hậu, hoàng hậu có thể ăn.

Liễu Vi Dung im lặng, triều đại này, củ sen cũng được coi là quý giá nữa.

Đầu cá nấu canh, cá dưa chua, rau trộn ngó sen, rau trộn dưa chuột, khẩu thủy kê, nấu thịt có vị cay, làm sườn non, đậu hũ nhồi thịt, rau xào, tay làm cải thìa, còn có cỗ ý nấu cho hoàng đế canh hầm đại bổ.

Sau khi phổ biến các món ăn, Liễu Vi Dung bắt đầu hành động, dù sao nàng chẳng qua chỉ làm món ăn ở nhà, về phần hoàng đế ăn hay không, nàng cũng không cần biết.

Rửa rau, nhóm lửa đều có bà tử thô sử làm, trước hết hầm canh đại bổ trước.

Màn đêm nhanh chóng buông xuống, Liễu Vi Dung đem món ăn đã làm xong hết, Trương ma ma, Bạch Liên cùng Hạnh Nhi thấy chủ tử thuần thực thái rau, hai con người kinh ngạc thiếu chút nữa thì rớt xuống.

Theo từng đợt sắc hương vị đều đủ đem lên bàn ăn, Bạch Liên cùng mọi người hoàn toàn hóa đá.

Thì ra tài nấu nướng của chủ tử lại tốt như vậy.

Liễu Vi Dung đặc ý nhìn thành quả của nàng, ở hiện đại nàng chính là một trạch nữ, làm một trạch nữ, tài nấu nướng đó là đánh dấu gạch thẳng (có thể là số 1)

Càng không cần phải nói còn có thêm linh tuyến pha loãng.

Sai người đem hộp thức ăn đã trang trí tốt, đầy kín mít, nàng bước nhanh về tắm một lần nữa, rửa sạch mùi khói, thay một bộ quần áo Tố là màu xanh nhạt, trên quần thêu hoa hải đường, trên đầu búi tóc đơn giản, phía trên dùng một cây trâm hoa đào, khiến cả người nhìn đều mát mẻ mà tố nhã.

Chừng còn lại một ít thời gian, Liễu Vi Dung bắt đầu vẽ mèo Garfield làm quen một chút, tính toán ngày mai thêu trên khăn đáng điệu ngây thơ khả ái của mèo Garfield.

Nàng có cảm giác khăn tay của nàng cùng với cái của người khác bất đồng.

Cũng biết tú nghệ của mình chẳng qua là tạm được, miễn cưỡng có thể thêu nhận ra cái gì đó, cũng không sợ đem mèo Garfield.

Khi nàng về hết sức nhập thần, hoàng đế Mộ Dung Triệt cứ đi đến, cũng không sai người thông truyền, một đường đi thẳng đến nội thất.

Vừa đến liền thấy Đức quý nhân nằm ở án trên bàn.

Liền tiêu sái tiến lên, thấy trên giấy Tuyên thành vẽ một đồng đen như mực, nhìn cái gì đó kỳ dị, khoe miệng giật giật.

“Đây là cái gì?” Giọng nói trầm thấp đột ngột vang lên, dọa Liễu Vi Dung giật mình, bút lông trong tay run lên, trên giấy Tuyên thành vẽ con mèo Garfield bị phá hủy.

“Tỳ thiếp thỉnh an hoàng thượng, hoàng thượng cát tường!” Liễu Vi Dung vội vàng phản ứng kịp, hướng Mộ Dung Triệt thỉnh an, trong lòng kêu rên, tại sao đến cũng không cho người ta thông truyền một tiếng, người dọa người, sẽ hù chết người.

Mộ Dung Triệt nhìn chằm chằm mấy tờ vẽ kia, ngón tay dài để sẵn trên bàn, môi mỏng phun ra một câu: “Thật xấu xí!”

“Chỗ nào xấu? Tỳ thiếp cảm thấy rất dễ thương!” Liễu Vi Dung kinh hoàng.

“Dễ thương? Ánh mắt có vấn đề!” Mộ Dung Triệt hừ nhẹ một tiếng, dám phản bác hần? Xem ra thời điểm căm tức, là gan nuôi to lên không ít.

Ánh mắt người mới có vấn đề, đây chính là mèo Garfield khả ái thịnh hành trên toàn bộ thế giới.

Liễu Vi Dung tròn to hai mắt, bị hai tròng mắt sắc bén của hần đào qua, rất không có cốt khí rụt cổ lại, không dám phản bác nữa, Mộ Dung Triệt thấy

bộ dáng nàng giận nhưng không dám nói gì, khóe môi nhếch lên, cảm thấy bộ dáng của nàng giống với con chó săn nhỏ mà hấn nuôi (ặc ặc , chó săn?????)

“Hoàng thượng, thời gian không còn sớm, bữa tối ừ thiếp đã chuẩn bị xong!”

Ảnh mắt ý vị của Mộ Dung Triệt không nhìn rõ nàng mới xuất hiện đã ra khỏi nội thất, đi đến nhà chính.

Đi tới nhà chính, Tiểu Lý Tử ra lệnh một tiếng, Bạch Liên dẫn theo mấy cung nữ phía sau đem hộp đựng thức ăn trong phòng tiểu bếp đến, thức ăn được sắp xếp theo thứ tự trên bàn tròn.

Đáy mắt Mộ Dung Triệt thoáng qua một tia kinh ngạc, tài nấu nước của Đức quý nhân thoát nhìn không tệ.

“Hoàng thượng, những thức ăn này đều là do ừ thiếp làm, hoàng thượng nếm thử một chút, xem có hợp khẩu vị không.” Liễu Vi Dung nịnh hót gấp một miếng thịt đùi gà đặt ở trong chén Mộ Dung Triệt, hai mắt long lanh, mặt mong đợi nhìn hấn.

“Cái này gọi là khẩu thủy kê, là đồ ăn ngon miệng mới làm!”

Nàng pha loãng linh tuyến làm món ăn, trong đồ ăn có chứa linh khí, cũng không tin không bắt được dạ dày Mộ Dung Triệt.

Mộ Dung Triệt nhìn nhìn nàng, đem miếng khẩu thủy kê cho vào trong miệng ăn, mặc dù nặt như cũ không có biểu tình, nhưng là tốc độ ăn rất nhanh.

Sau khi ăn xong, khen một câu:” Không tệ!”

Liễu Vi Dung thật cao hứng, lại gấp miếng thịt nấu vị cay cho hấn, có chút đắc ý mở miệng:” Hoàng thượng, nước nấu miếng thịt này, nhất là hương vị cay rất ngon miệng.”

Nước nấu thịt này bên trong tràn đầy hạt tiêu màu hồng hồng, còn chưa ăn nhưng nghe đến vị cay, Mộ Dung Triệt chưa bao giờ ăn đồ ăn cay như thế, miệng liền không nhúc nhích.

“Hoàng thượng, ngài không thích ăn cay? Nước nấu miếng thịt này vị rất ngon đây!” Liễu Vi Dung thấy thế sùng sốt, bận rộn đem nước nấu thịt đến gần nàng.

“Trẫm chưa từng ăn cay như thế này!” Mộ Dung Triệt cau mày:” Người cũng ngồi xuống cùng ăn đi! Để cho Tiểu Lý Tử lấy đồ ăn!”

Sao? Không cần lấy đồ ăn?

“Đa tạ hoàng thượng!” Liễu Vi Dung cười đến mắt cong cong, nhanh chóng ngồi bên người Mộ Dung Triệt, Bạch Liên lấy cho nàng một cái chén, Liễu Vi Dung dẫn đầu gấp miếng nước thịt nấu ăn.

Trong khoảng thời gian này không biết xảy ra chuyện gì, nàng không ăn đồ chua, chính là cay, hơn nữa còn là càng cay càng tốt.

Cộng thêm thân thể nàng khỏe mạnh, ngày ngày uống linh tuyến, cho nên cũng sẽ không có ý chẩn đoán bệnh.

Mộ Dung Triệt thấy nàng ăn cay mùi vị xong đến tận mũi, còn không quên giới thiệu hấn ăn, khóe miệng giật giật.

Cảm thấy Đức quý nhân này cùng những phi tần khác không giống nhau.

Không cần ở trước mặt hấn chú ý hình tượng.

Sau khi thưởng thức tất cả món ăn trên bàn, Mộ Dung Triệt cực kỳ hài lòng, không nghĩ đến Đức quý nhân này còn có tài nấu nướng tốt như vậy, tuy nói món ăn đơn giản, nhưng sắc hương vị đều có đủ, mùi so với đầu bếp không khác mấy.

Đương nhiên là được, Liễu Vi Dung làm còn len lén pha loãng nước linh tuyến.

Nếu thường xuyên ăn, còn có thể làm thân thể khỏe mạnh nữa.

Sau khi ăn thức ăn, bắt đầu ăn canh, canh cá nhìn rất đẹp, Mộ Dung Triệt thích ý nheo hai tròng mắt lại , giống như một con báo nhỏ lười biếng, liên tiếp uống ba chén canh nhỏ, sau khi uống xong, không biết có phải hấn bị ảo giác hay không, cảm thấy một trận nhẹ nhõm, tinh thần hăng hái.

Thấy Mộ Dung Triệt tự hồ cực kỳ thích uống canh cá, mắt thấy canh cá giảm lại còn chút xíu, Liễu Vi Dung nóng nảy nói:” Hoàng thượng, ừ thiếp còn hầm canh đại bổ cho ngài.”

“Canh đại bổ?” Thần sắc Mộ Dung Triệt có chút quái dị, con người thâm thúy u ám híp lại.

“Ách. . .” Liễu Vi Dung thấy Mộ Dung Triệt vậy có chút đỏ mặt, vội vàng giải thích:” Hoàng thượng ngày ngày đều bận trăm công ngàn việc, mỗi ngày đều vì chuyện nước vắt vã, còn phải làm hạnh hậu cung, cho nên ừ thiếp có ý nấu cho hoàng thượng canh đại bổ để bồi dưỡng thân thể.

“Xem ra Đức quý nhân rất quan tâm đến thân thể của trẫm!” Mộ Dung Triệt khóe môi nhếch lên, thần sắc ý vị không rõ.” Canh đại bổ này là bổ cái gì?”

Sắc mặt Liễu Vi Dung khê đỏ, ho nhẹ một tiếng.” Chính là... Chính là canh để cho hoàng thượng long tinh hồ mãnh....”

Tiểu Lý Tử thiếu chút nữa bị hù chết.

Chẳng lẽ Đức quý nhân ở... Ừ, chất vấn năng lực hoàng thượng?

“Xem ra trầm lãnh lạc người quá lâu!” Mộ Dung Triệt đực ra một cái, lỗ tai hơi đỏ lên, ho khan một tiếng, nhàn nhạt ném ra một câu nói như vậy.

Nghe xong lời thuyết minh làm Liễu Vi Dung còn đỏ hơn, tay chân luống cuống cúi thấp đầu, không biết trả lời thế nào, không thể làm gì khác hơn là vùi đầu liều mạng ăn cơm, giống như con đà điểu.

Mộ Dung Triệt thấy thế trái tim lúng túng tan đi, môi nhếch lên, tiếp tục bình tĩnh uống canh cá.

ừ, mùi vị con cá này so với canh hến đã uống ngon hơn, sau này nên cho Đức quý nhân hầm canh nhiều hơn đem đến Tử Thần điện.

kết quả là thời điểm này Liễu vi Dung không biết đã bị Mộ Dung Triệt định làm ma ma nấu canh chuyện dụng.

liễu Vi Dung thấy nàng thích nhất là canh cá mà không có được uống, cũng không kịp lúng túng, nhanh chóng múc chén canh cuối cùng, đang muốn uống, một cổ chua xông lên nơi cổ họng, không nhin được là che miệng chạy ra ngoài nôn một trận.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Ở Hậu Cung Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34

Hạnh Nhi thấy thế vội vàng chạy đến đỡ Liễu Vi Dung, dung khăn tay của nàng lau sạch khóe miệng, Liễu Vi Dung chờ cho cảm thấy không còn khó chịu nữa, mới hướng hoàng thượng xin tội:” Hoàng thượng, ti thiếp thất lễ , xin hoàng thượng thứ tội.”

“Chỗ nào không thoải mái sao?” Mộ Dung Triệt đầu tiên là kinh ngạc, tiếp theo là thả chén canh đang cầm trên tay xuống, đi lên phía trước, thuận tay đỡ lấy nàng, giọng nói trầm thấp mang theo một tia quan tâm không dễ bị nhận ra.

Liễu Vi Dung bị động tác của Mộ Dung Triệt làm cho sững sốt, gương mặt nóng lên, lắc đầu, nàng cũng không biết, chẳng qua là lúc ăn canh cá thì nôn khan.

Canh cá, nôn khan....

Bỗng dung hai tròng mắt Liễu Vi Dung tròn to, không thể nào? Nàng làm sao có thể mang thai?

Thế nhưng nhớ đến vài ngày trước đó, càng ngày khẩu vị của mình càng kì lạ, không chừng là thật.

Lặng lẽ chặn mạch cho mình, lại là mạch hỉ, có thai hai tháng.

Có thể nào là chẩn sai rồi không? Thời gian nàng mang thai hình như không có phản ứng gì!

Nàng mặc dù đã đem sách thuốc trong không gian xem xong hết, nhưng là lại không có kinh nghiệm gì, cái chẩn mạch này nàng cũng không biết có đúng hay không.

Trong lòng vừa mong đợi lại thấp thỏm.

“Chủ tử, ngài không phải là có tin vui chứ?” Bạch Liên thấy thần sắc chủ tử bất định, bỗng dưng nhớ đến dấu hiệu lúc Trương di nương ở Liễu phủ mang thai, mặt mong đợi nhìn chăm chăm chủ tử.

“Tiểu Lý Tử, đi truyền thái y đến đây!” Mộ Dung Triệt nghe vậy, đáy mắt có ánh sáng thoáng qua, lập tức hạ lệnh.

“Không cần, hoàng thượng, không cần mời thái y, Trần ma ma tinh thông y thuật, để cho Trần ma ma đến đây là được rồi!” Liễu Vi Dung phục hồi lại tinh thần, vội vàng túm lấy bàn tay to của hắn, cự tuyệt.

Nàng cũng không ngốc, một chiêu thái y này, cả hậu cung chẳng phải sẽ biết sao? Vạn nhất chẩn ra nàng có thai thì làm sao? Thái y là sẽ viết mạch chứng kết luận, hoàng hậu cùng Thái hậu đều có thể nhìn mạch chứng kết luận, chuyện nàng mang thai cứ như vậy liền bị đưa ra ánh sáng.

Nàng còn muốn sống an ổn qua hết nửa năm cấm túc.

Nếu như nghi ngờ trên là thật, nửa năm đi qua, đến lúc đó thai nhi cũng sáu tháng, cũng đã ổn định.

Mộ Dung Triệt hiển nhiên cũng nghĩ đến đây, gạt đầu đồng ý đề nghị của nàng, Trần ma ma tinh thông y thuật hẳn cũng biết.

Liễu Vi Dung vội vàng sai Hạnh Nhi đi gọi Trần ma ma đến đây, mọi người đi vào trong nội thất.

Trần ma ma rất nhanh đã đến.

“Nô tài tham kiến hoàng thượng.” Qua một thời gian ngắn, Trần ma ma không hiểu ra chuyện gì vội vã đi theo sau lưng Hạnh Nhi đi vào.

“Đứng lên đi, chần mạch cho Đức quý nhân.”

Trần ma ma sững sốt, thì ra gọi nàng là để chần mạch cho Đức quý nhân, chẳng lẽ... Trần ma ma trong đầu thoáng qua một suy đoán.

Hiển nhiên nàng cũng nghĩ đến chuyện những ngày qua Đức chủ tử rất khác lạ.

“Vâng” Trần ma ma che đi những suy đoán trong đầu, tiến lên cung kính nói: “Xin Đức chủ tử vờ tay để cho nô tài chần mạch.”

Liễu Vi Dung chần chờ một chút, cuối cùng vẫn là vờ tay bắt lấy cổ tay, trong lòng lại hết sức khẩn trương, nín thở ngưng thần nhìn Trần ma ma.

Trần ma ma đứng ở một bên cẩn thận đặt tay trên mạch của Liễu Vi Dung, hồi lâu trên mặt hiện lên vẻ vui mừng: “Nô tài chúc mừng hoàng thượng, chúc mừng Đức chủ tử, Đức chủ tử đã có thai gần hai tháng.”

Bạch Liên cùng Hạnh Nhi đều cao hứng cười, liên tiếp hướng chủ tử chúc mừng, chủ tử có thai, nếu có thể sinh hạ con trai đầu lòng là hoàng tử thì thật là tốt, đến lúc đó chủ tử nhất định có thể được tấn phong.

Địa vị của các nàng cũng được nước thì thuyền lên.

“Tốt! Tiểu Lý Tử, hậu thưởng cho Trần ma ma!” Long tâm Mộ Dung Triệt cực kỳ vui sướng, khóe miệng nhếch lên.

Có thai gần hai tháng, đó không phải thời điểm lần đầu tiên nàng thị tẩm liền có thai.

Hắn căn bản đối với nữ sắc không để ý, số lần lâm hạnh ở hậu cung cũng không nhiều, Đức quý nhân được hắn lâm hạnh hai lần liền mang thai, thể chất này không phải tốt bình thường.

Như mẫu từng nói qua thể chất ôn hòa mới có thể có thai.

Sau này có thể để cho nàng sinh thêm mấy đứa nữa.

Đồng thời Mộ Dung Triệt rất vui vẻ, ở trong lòng thầm tính toán.

“Đa tạ hoàng thượng!” Trần ma ma cũng rất vui, có một khoản thưởng nhiều như vậy.

Liễu Vi Dung nhảy cảm liền cảm giác thấy Mộ Dung Triệt bên cạnh đang rất kích động, nhịp tim nhảy lên kịch liệt, trong lòng không khỏi vui vẻ, xem ra hắn cũng mong đợi đứa bé này.

Mặc dù thân thể mới mười bốn tuổi đã mang thai hài tử, làm cho nàng có chút không tự nhiên, bất quá có tiểu quý này nàng cũng vẫn là vui vẻ, căn bản nàng cũng không muốn cho người khác biết nàng mang thai quá sớm, hôm nay lại bắt đắc dĩ Mộ Dung Triệt đến đây, thật đúng là sớm không bằng đúng dịp.

Hoàng thượng này thật biết chọn thời gian.

“Trần ma ma, ta thật sự mang thai sao? Tại sao lại không có dấu hiệu gì vậy?” Liễu Vi Dung cau mày, có chút không hiểu hỏi thăm.

Không phải nói khi nữ nhân mang thai đều rất dễ ngủ sao, toàn thân không có chút sức lực nào hay là hiện tượng có thai nên ói sao?

Chẳng lẽ ngày ngày uống linh tuyền nên những hiện tượng mang thai này cũng không có?

Trần ma ma cười nói: “Nô tài có thể khẳng định, chủ tử quả thật có thai hai tháng, thật ra chủ tử trước đó cũng có một chút dấu hiệu, ví dụ như, trước đó vài ngày, chủ tử đặc biệt rất thích ăn đồ chua cay, không đúng sao? Chẳng qua chủ tử không chú ý thôi, chờ chủ tử có thai được ba tháng, sau này còn có hiện tượng là ngủ, triệu chứng nôn nghén, khi đó sẽ phải chú ý!”

“Nhưng là ta nhớ tháng trước còn tới tháng tin...” Liễu Vi Dung ánh mắt có chút xin lỗi nhìn Mộ Dung Triệt ở bên cạnh, thấy hắn giống như không chú ý, liền khẽ nói với Trần ma ma.

Mộ Dung Triệt mặc dù nhìn như đang uống trà, kỳ thực là vênh tai lên muốn nghe.

“Có phải hay không chỉ có một chút?” Trần ma ma cười thấp giọng hỏi.

“Làm sao bà biết?” Liễu Vi Dung hai tròng mắt tròn to, ngay sau đó giữa hai lông mày hiện lên một tia sầu lo, ưu tâm lo lắng vội hỏi: “Vậy nó sẽ không có vấn đề gì chứ?”

“Chuyện này cũng rất bình thường, có vài người mang thai cũng sẽ xuất hiện tình huống này, chủ tử không cần lo lắng, thân thể ngài rất khỏe mạnh, mạch tượng rất ổn.” Trần ma ma mỉm cười trả lời: “Ngày mai nô tỳ đem một cái đơn bao gồm những điều cần chú ý khi mang thai cho chủ tử ngài.”

“Vậy thì tốt, làm phiền Trần ma ma!” Liễu Vi Dung giọng nói mang theo tia kính ngạc, quả nhiên là hỏi người chuyên nghiệp mới được.

Mộ Dung Triệt ở một bên cẩn thận lắng nghe Trần ma ma cùng Đức quý nhân nói chuyện, nghe được phần sau Trần ma ma nói mạch tượng Đức quý nhân rất ổn, giữa hai lông mày thoáng qua một tia an tâm.

“Hoàng thượng, tỳ thiếp mang thai chuyện này không thể truyền ra ngoài...” Liễu Vi Dung bình thân vuốt ve bụng, kéo kéo vạt áo Mộ Dung Triệt, con người trong suốt mang theo một tia cầu xin cùng mong đợi.

“Được!” Coi như nàng không nói, hần cũng sẽ nghiêm lệnh không cho phép chuyện nàng mang thai truyền ra ngoài.

Hần năm nay đã hai mươi tám, vấn đề con cháu chính là tâm bệnh của hần, hiện tại hần đang cố gắng suy nghĩ thể lực mấy gia tộc làm thế nào để suy yếu đi, thu hẹp quyền lợi, nếu như Đức quý nhân có thể bình an mang thai là một hoàng tử thì tốt.

“Chuyện Đức quý nhân mang thai, ai cũng không được truyền đi, người nào trái lệnh phạt trọng!” Mộ Dung Triệt ánh mắt sắc bén nhìn lướt qua mấy nô tài, mỉm môi lạnh lùng nói.

Nhưng trong lòng lại có chút hối hận vì tới nay đến đây.

Không duyên không cớ bị Đức quý nhân trêu chọc.

Bất quá hần không cho nói, sẽ không ai biết Đức quý nhân mang thai, nếu nói tất sẽ bị mất.

Bạch Liên Hạnh Nhi Trần ma ma cùng Tiểu Lý Tử đều thề tại chỗ tuyệt không truyền ra ngoài, Bạch Liên cùng Hạnh Nhi nhìn hoàng thượng rất coi trọng chủ tử thì trong lòng rất vui vẻ, Tiểu Lý Tử cùng Trần ma ma kinh hãi vì hoàng thượng bảo vệ Đức quý nhân.

Nếu như Đức quý nhân mang thai trường hoàng tử, sau này sẽ chiếm được một vị trí trong lòng hoàng thượng.

“Đa tạ hoàng thượng!” Liễu Vi Dung trong lòng thở phào nhẹ nhõm, nét mặt thanh lệ biểu lộ nụ cười, có câu nói Mộ Dung Triệt như vậy, tin tức nàng mang thai nhất định sẽ được giữ kín.

Cứ như vậy nàng sẽ an toàn hơn, cũng có thể yên tĩnh an thai.

“Sau này mỗi ngày trăm sẽ để ngự thiện phòng mang theo một ít thuốc bồi bổ thân thể cùng đồ ăn, trăm không muốn con trai lớn đói bụng!”

Mộ Dung Triệt suy nghĩ thấu đáo những nghi ngờ trên của Đức quý nhân, theo phân lệ của nàng nhất định không đủ, hần cũng không muốn ủy khuất con trai lớn của mình.

Con trai lớn.....

Liễu Vi Dung kinh ngạc, buồn bực, hết ý kiến, hoàng thượng ơi, ngài rốt cuộc muốn nhiều con trai đây, vạn nhất trong bụng của nàng không phải là con trai thì sao?

Trong nguyên tác, con trai lớn là do Liễu Tương Nhã sinh, cũng là con trai đầu tiên sau khi Mộ Dung Triệt lên ngôi.

Bất quá không phải lúc này, mà là một năm sau.

Hoàng hậu cho thuốc vẫn phát huy tác dụng của nó, suốt một năm, phi tần hậu cung hoàn toàn không có.

Hôm nay nàng lại phá vỡ tính toán của hoàng hậu, chờ chuyện nàng mang thai lộ ra ngoài, không cần suy nghĩ cũng biết hoàng hậu khiếp sợ như thế nào.

Đến lúc đó nàng sẽ gặp nguy hiểm.

“Hoàng thượng không thích công chúa sao?”

“Thích, nhưng trăm muốn nàng sinh một hoàng tử hơn!” Ngón tay thon dài của Mộ Dung Triệt không tự chủ đặt ở trên bụng bằng phẳng của nàng, mong đợi trong mắt không thể nào che giấu được.

“Đây cũng không phải chuyện tỳ thiếp có thể khống chế, phải đợi sinh ra mới biết.”

Liễu Vi Dung nói thầm một câu, bất quá hoàng thượng ngày nào cũng sai ngự thiện phòng đem nhiều đồ tư bổ đến đây, chuyện này rất dễ bị hoàng hậu phát hiện, nên miễn đi.

Nàng có linh tuyến, có rau dừa, có nước trái cây, trong sân còn nuôi cá, những thứ của ngự thư phòng đưa đến là cá sống, hải sản không giết có thể thả nuôi trong hồ ở hậu viện.

Trước mắt hai tháng này đều không phải nàng làm như vậy sao?

“Hoàng thượng, không cần sai ngự thiện phòng đem nhiều đồ ăn đến đây, phân lệ của ti thiếp là đủ rồi.” Liễu Vi Dung uyển chuyển cự tuyệt.

“Vậy mỗi tối trẩm tới đây dùng bữa tối.” Mộ Dung Triệt đầy mắt có ánh sáng thoáng qua, hai tròng mắt hẹp dài híp lại.

Về điểm này ý định của nàng hẳn làm sao không biết? Nhưng là những thứ này nàng nhất định phải có.

Liễu Vi Dung ngăn ra, trong lòng dâng lên một tia khác thường, rừ mí mắt xuống, thấp giọng nói:” Như vậy thì không hợp quy củ? Hơn nữa ti thiếp vẫn trong thời gian cấm bế!”

Mặc dù nàng cũng rất mong đợi.

Không có tình yêu trong đó, chỉ bởi vì hắn là cha của đứa nhỏ.

Thế nhưng cứ như vậy, nàng lại thành cái bia, nhìn đáng về Mộ Dung Triệt, nhất định là có biện pháp ứng đối.

Nếu là thái hậu biết chuyện triệu kiến nàng thì phiền toái.

“Không cần nói nhiều, cứ quyết định như vậy, trẩm sẽ nói với thái hậu một tiếng! Sẽ không đem tin tức nàng mang thai truyền ra ngoài.” Mộ Dung Triệt quyết định, ho nhẹ một tiếng.” Đến lúc đó trẩm sẽ cho người đem nguyên liệu đến đây...”

Sau cùng, hắn nói thêm một câu.” Canh cá tối nay không tẻ, trẩm thích!”

Liễu Vi Dung hoàn toàn không còn gì để nói.

Muốn nàng vào bếp thì nói thẳng đi, cần gì phải nói vòng vo như vậy, dù sao thân thể nàng cũng rất tốt, không có giống như phi tử cổ đại khi mang thai giống như gặp phải đại dịch nằm bẹp ở trên giường bất động dưỡng thai.

Không trách được tỷ suất khó sinh lại cao như vậy.

Nàng cũng không muốn như vậy.

Nàng có không gian, chớ bụng to, mỗi ngày có thể ở trong không gian vận động.

“Hoàng thượng, có thể tạm thời trước không nói cho Thái hậu được không?” Liễu Vi Dung lấp bắp hỏi, bởi vì Thái hậu bởi vì chuyện Hương Nhi đụng phải Phương Chi Doanh đối với nàng không vui, lần mang thai này nàng tính toán nên giấu thời gian lâu hơn.

“Ừ!” Mộ Dung Triệt nhìn nàng hồi lâu, cuối cùng vẫn gật đầu một cái, hắn cũng biết mẫu hậu đối với Đức quý nhân có gút mắc, thế nhưng nàng chắc chắn đối với con của hắn sẽ không ra tay.

Nhưng là nếu để cho Phương quý phi biết, liền khó nói.

Đức quý nhân khẳng định không phải là đối thủ của Phương Chi Doanh.

“Đa tạ hoàng thượng!” Liễu Vi Dung vui vẻ cảm ơn Mộ Dung Triệt, rất a toa cam kết.” Sau này hoàng thượng đến đây, ti thiếp sẽ nấu cho ngài một chén canh hầm.”

“Ừ!” Mộ Dung Triệt nghe vậy, khóe môi nhếch lên.

“Hoàng thượng, ti thiếp muốn lưu Trần ma ma lại, có thể không?” Liễu Vi Dung đến gần ánh nến, nhìn chăm chăm gương mặt tuấn lãng của hoàng đế, nhu nhược thỉnh cầu nói, nàng tính toán thừa dịp mình mang thai là một thời cơ tốt, đem Trần ma ma giữ ở bên cạnh, Trần ma ma là một báu vật đó, có nàng bên người, nàng cũng an tâm nhiều.

“Theo ý nàng đi!” Mộ Dung Triệt khóe miệng nhếch lên, ánh mắt thoáng qua một tia nhu hòa, vốn là có ý này, Trần ma ma kinh nghiệm phong phú, là một lựa chọn tốt, liền đồng ý.

“Trần ma ma, sau này ngươi ở bên người Đức quý nhân đi!”

Trần ma ma vội vàng đồng ý, sau khi chẩn đoán Đức quý nhân có thai, nàng liền có tâm tư chuẩn bị lưu lại, quả nhiên, Đức chủ tử cũng lên tiếng cùng hoàng thượng.

Liễu Vi Dung vui mừng không dứt, có Trần ma ma kinh nghiệm phong phú bên người chiếu cố, không sợ ăn đồ không nên ăn.

Dĩ nhiên là không thể thiếu mỗi ngày uống linh tuyền.

Nàng muốn sinh ra một đứa nhỏ khỏe mạnh.

Bạch Liên cùng Hạnh Nhi đối với chuyện Trần ma ma có thể lưu lại thì cũng rất vui vẻ.

“Nghe nói nàng hôm nay muốn xuống bếp nấu đồ ăn vì Trần ma ma sao?” Mộ Dung Triệt nhấp miệng trà hạnh nhân, đột nhiên giống như vô ý hỏi một câu.

Tiểu Lý Tử ở một bên mắt nhìn mũi, mũi nhìn ngực giả vờ làm một người đầu gỗ.

Thâm nói: rốt cuộc cũng đến.

Hắn thật sự cho là hoàng thượng vì chuyện này mà đến đây bóc trần, tình cảm bị bóc trần.

Đức quý nhân đáng thương!

Sự tình chân tướng thế nào, Mộ Dung Triệt dĩ nhiên là nhất thanh nhị sở(rõ mồn một)

Trần ma ma là một người hiểu quy củ, Đức quý nhân lại hết lần này đến lần khác là một người có chút ngậy ngốc, cổ chấp.

Không cho nàng một cái nhắc nhở, chỉ sợ nàng sẽ không đem chuyện này nhớ đến.

Nói làm bầm, nếu không phải hai tháng tới này, nàng cung cấp cho hắn không ít nguyên liệu cười, để cho hắn dù bận trăm công nghìn việc cũng được thư giãn, hắn mới không có ý đến đây một chuyến.

Hành động này dường như bỏ quên một nguyên nhân nho nhỏ nào đó.

Trần ma ma nghe nói đến, thiếu chút nữa bị dọa chết:” Đông” một tiếng quỳ xuống, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, nói:” hoàng thượng minh giám, nô tài lo sợ, nô tài tuyệt không dám để cho Đức chủ tử vì mình mà xuống bếp.”

“hoàng thượng, không liên quan đến Trần ma ma, Trần ma ma sớm đã cự tuyệt đề nghị của thần thiếp, Là ti thiếp có lỗi, ti thiếp chỉ là muốn xuống nấu một ít cơm, lần này là nguy trạng việc cảm ơn Trần ma ma, xin hoàng thượng không cần trách phạt Trần ma ma!”

Liễu Vi Dung thấy thế, trong lòng run lên, vội vàng đứng dậy quỳ gối trước mặt Mộ Dung Triệt, vội vàng giải thích.

Lúc này nàng mới đột nhiên cảm thấy mình đây chỉ là làm một chuyện nhỏ, lại không nghĩ rằng có thể sẽ hại đến mạng của Trần ma ma.

Trong hoàng cung thâm nghiêm khắc nghiệt, chế độ cấp bậc không phải bày ra cho đẹp mắt.

Suy nghĩ thông suốt, sắc mặt bỗng dung trắng bệch, không tránh được tại sao Trần ma ma lại hết sức cự tuyệt, sau khi biết được hoàng thượng đến đây dùng bữa, liền tính toán sáng mai rời đi, không cho nàng có cơ hội phạm sai lầm.

Xem ra là nàng cổ chấp nên liên lụy đến bà, mà nàng vẫn là lấy ánh mắt của người hiện đại để nhìn đến, căn bản không thật sự dung nhập vào thế giới cổ đại này.

Quên việc trọng yếu nhất trong cung là tôn ti trật tự.

Bạch Liên cùng Hạnh Nhi thấy hoàng thượng giống như nổi giận, cũng vội vàng quỳ xuống cầu xin thay cho chủ tử.

“Không phải là lỗi của Đức chủ tử, là do nô tài không có hoàn thành trách nhiệm dạy dỗ!”

Trong lòng Trần ma ma ảm áp, Đức quý nhân không phải loại người thích đổ lỗi trách nhiệm lên người nô tài.

Nếu như là những phi tần khác thì khó nói, dù sao bà cũng chỉ là một nô tài, vì không muốn ảnh hưởng đến hình tượng trong lòng hoàng thượng, cho nên tuyệt đối sẽ không nhận sai lầm thuộc về mình.

Vì thế, bà đối với Đức quý nhân cũng có mấy phần thật lòng, trước là bà dạy Đức quý nhân, chẳng qua chỉ là do chức trách mà thôi.

“Trần ma ma...” Liễu Vi Dung hộc mắt đỏ ừng, đáy mắt có lệ quang trong suốt thoáng hiện, nàng ở trước mặt hoàng thượng cần môi nói:” Hoàng thượng, ti thiếp biết sai rồi, sau này ti thiếp không bao giờ... phạm nữa.”

“Nhớ, nàng là quý nhân của trẫm, là chủ tử của nô tài trong cung, đạo lý chủ tử xuống nấu cơm cho nô tài ở đâu ra? Nàng nên cảm thấy may mắn vì hôm nay trẫm đến, nếu không chuyện này truyền đến tai mẫu hậu cùng hoàng hậu, nàng suy nghĩ một chút xem Trần ma ma có hậu quả gì!”

Mộ Dung Triệt nhấp một ngụm trà, đối với phản ứng của Đức quý nhân hết sức hài lòng, vì vậy giọng nói mặc dù lạnh như băng, nhưng lại mơ hồ mang theo một tia ý vị hận rèn sắt không thành thép.

Lòng Liễu Vi Dung run lên, đồng thời trong lòng cũng cảm thấy may mắn, thật may là nàng chẳng qua là cùng Trần ma ma đề cập đến chuyện xuống bếp, dĩ nhiên Bạch Liên cùng Hạnh Nhi cũng biết, nhưng nô tài khác trong sân không biết.

Chính là không biết tại sao hoàng thượng biết được.

Chẳng lẽ hẳn thật là ở chỗ nàng thả ám vệ?

“Tất cả đứng lên đi! Trẫm cũng không trách tội các ngươi!” Mộ Dung Triệt thấy Đức quý nhân đã nhận ra sai lầm của mình, liền không hề hù dọa nàng nữa.

“Đa tạ hoàng thượng!” Lòng Trần ma ma đang treo lơ lửng cũng để xuống, xem ra hoàng thượng chỉ muốn giáo dục Đức quý nhân.

Mộ Dung Triệt thấy nàng lần này bộ dáng bị đá kích rất đáng thương, trong lòng cũng có chút không đành lòng, thế nhưng nghĩ đến nàng mang thai hoàng tử, chớ cảm tức kết thúc, sẽ phải đối mặt với nữ nhân trong hậu cung hăm dọa cùng ghen tị.

Ngay cả quy củ cũng làm sai, làm sao thoát khỏi độc thủ của những nữ nhân khác trong cung? Làm sao bảo vệ con của mình?

Cho nên hẳn không thể mềm lòng.

Bất quá cuối cùng cũng vẫn là không nện được đem nàng ôm vào trong ngực.

“Hoàng thượng, cảm ơn ngài...” Liễu Vi Dung đem đầu vùi thật sâu trong ngực hắn, cảm kích nói, nàng mơ hồ phát hiện hoàng thượng vẫn hay nhắc nhở nàng.

“Sau này nhớ lâu chuyện này một chút, phải nhớ kỹ, nàng bây giờ không phải chỉ có một mình.” Mộ Dung Triệt khó có được giọng nói nhu hòa, thật ra thì đối với Đức quý nhân, trong lòng hắn cũng rất phức tạp.

Vốn là đưa cho Đức quý nhân một ma ma giáo dưỡng, chính là hắn trong lòng cũng muốn xem trò vui, nhưng là mỗi ngày nghe ám vệ hồi báo, hắn đối với Đức quý nhân dần dần chú ý nhiều hơn.

Đã nhận ra mình đối với Đức quý nhân bỏ đi rất nhiều ý định, đang chuẩn bị để cho Trần ma ma kết thúc chuyện dạy, rút lui ám vệ, vậy mà nàng lại làm ra một chuyện không có quy củ như vậy, phá vỡ kế hoạch của hắn.

Kế hoạch có biến hóa không cần nói, tới đây một lần, Đức quý nhân cho hắn hai niềm kính hi lớn, không nghĩ đến Đức quý nhân có thể so với đầu bếp trong cung, tài nấu nướng rất tốt (thật ra là nhờ linh tuyến), còn có mang thai hài tử của hắn.

“Tì thiếp hiểu!”

“Thời gian không còn sớm, trẫm nên rời đi, tối mai trẫm lại đến thăm nàng!” Mộ Dung Triệt buông tay ra, đứng dậy nhàn nhạt nói.

“Tì thiếp cung tiễn hoàng thượng!” Liễu Vi Dung có chút nhìn hắn không thôi.

Bởi vì trong lúc Liễu VI Dung vẫn còn trong thời gian cảm tức, hoàng thượng lần này đến đây đơn thuần là ngoại lệ, chỉ là do nàng làm thức ăn, cộng thêm thu một cái kính hi, qua nửa giờ Tuất, trăng sáng vừa mới leo lên cây sao, Mộ Dung Triệt mang theo Tiêu Lý Tử rời đi.

Hiện tại Đức quý nhân không thích hợp cuốn vào tranh đấu trong cung, ngủ lại ở chỗ này chỉ khiến nàng trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích.

Lúc rời đi, Mộ Dung Triệt hạ xuống mệnh lệnh, không có khẩu dụ của hắn, bất luận kẻ nào cũng không được đi vào Nhu Phúc cung, còn lại để cho hai hộ vệ tầm phúc canh chừng.

Hắn vừa rời Nhu Phúc cung, bên ngoài không ít nô tài ầm than rồi rít trở về báo cho chủ tử nhà mình.

Có nô tài chờ sau khi hoàng đế rời đi tính toán đến Nhu Phúc cung dò xét một chút, vậy mà bị hai hộ vệ của hoàng đế lưu lại ngăn cản.

Hoàng đế vừa rời đi, Liễu VI Dung thiếu chút nữa làm liên lụy đến Trần ma ma nên rất băn khoăn, liền hậu thưởng cho bà, thấy thời gian không còn sớm, nên để cho nàng đi nghỉ ngơi.

Liễu Vi Dung cảm thấy có chút mệt mỏi, bất quá vẫn rất vui vẻ, nàng có hài tử, vượt vẻ cái bụng trắng của mình, nghĩ đến trong đó là một sinh linh bé nhỏ, nàng có một loại trách nhiệm làm mẹ, bắt đầu kế hoạch chuyện cần làm sắp tới.

Bạch Liên tự trải giường chiếu cho Liễu Vi Dung, Hạnh Nhi ở một bên nhìn chủ tử muốn nói lại thôi.

“Hạnh Nhi, em làm sao vậy? Có phải là có chuyện gì hay không?” Liễu VI Dung cảm thấy thần sắc Hạnh Nhi có chút kì lạ, liền hỏi.

Hạnh Nhi chần chờ một chút, cuối cùng cắn răng quyết định đem chuyện kia nói ra ngoài, để cho chủ tử chuẩn bị sớm một chút.

“Chủ tử, đột nhiên nô tì nhớ đến bằng hữu làm ở Quan Sur cung trong lúc vô tình đã nói.”

“Nói cái gì, rất quan trọng sao?” Liễu Vi Dung trong lòng vừa động, Quan Sư cung, đây chính là liên quan đến chuyện của Phương Chi Doanh đó.

Hạnh Nhi thận trọng gật đầu: “Nếu như là thật thì tuyệt đối quan trọng!”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Ở Hậu Cung Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

Lúc này, Bạch Liên đã trải giường xong, vừa đi đến thì nghe được câu này, không khỏi có chút ngạc nhiên.

“Nói đi!” Liễu Vi Dung trong lòng lơ lửng hiếu kỳ, vội nói.

“Ngay từ đầu thời điểm khi chủ tử mới được phân phong vị, nô tì cùng người bạn kia trong lúc vô tình đã gặp được tâm phúc của Thái hậu là Lưu ma ma đang nói chuyện với quý phi nương nương, Thái hậu nương nương tính để cho một quý nhân có phân vị thấp sinh ra một hoàng tử rồi giành quyền nuôi dưỡng, quý phi nương nương nghe xong rất tức giận, nói nàng cũng không phải là không sinh được.

“Sau đó Lưu ma ma lại nói đến tên chủ tử, quý phi nương nương nghe xong lại càng thêm tức giận, thiếu chút nữa thì té xỉu...”

Con người Liễu Vi Dung co rụt lại, đột nhiên nàng nhớ đến thiếu chút nữa đã quên một sự kiện.

Xem ra trong khoảng thời gian này, nàng là do ở lâu trong an nhàn, cho nên quên chuyện này.

Nàng làm sao lại không nhớ Liễu Tương Nhã trong nguyên tác sau khi sinh được hoàng tử lớn, liền bị Thái hậu nương nương ghi thành do Phương quý phi sinh, nhưng là do Phương quý phi không muốn, bắt quá vẫn là ghi tên do nàng sinh.

Sau này Liễu Tương Nhã vì đoạt lại con trai, cùng Thái hậu, Phương Chi Doanh tiến hành một loạt công phòng chiến.

Vượt ve cái bụng vẫn chưa to, Liễu Vi Dung nhấp đôi môi đỏ mọng, đáy mắt hiện lên một tia kiên quyết.

Không, nàng không muốn làm Liễu Tương Nhã thứ hai, con của nàng nhất định không thể bị đoạt đi!

“Hạnh Nhi, cảm ơn em đã nói cho ta tin tức này!” Liễu Vi Dung rất cảm kích nhìn Hạnh Nhi, nếu không phải là nàng, nàng còn không nhớ tới còn có chuyện này.

“Chủ tử, ngài đừng lo lắng, nói không chừng là do Thái hậu nói đùa với Quý phi nương nương cũng không phải là sẽ xảy ra.” Hạnh Nhi sau khi nói xong lại có chút hối hận, cảm thấy không nên nói những chuyện này.

“Không phải không đúng, ta cảm thấy Thái hậu không phải đang nói giỡn, các em biết thân thể quý phi nương nương vốn dĩ rất yếu đúng không?” Biết được tình tiết làm cho Liễu Vi Dung có chút khó sở.

Trong nguyên tác, Phương Chi Doanh không thể nói ở đâu, cuối cùng chỉ có một cái kí danh là hoàng trưởng tử, bắt quá, cuối cùng còn bị Liễu Tương Nhã đoạt lại.

Trong nguyên tác chính là một cuốn tình yêu cung đấu cầu huyết, ban đầu nàng còn hết sức cao hứng với những tình tiết đại xung đột kịch liệt này, thế nhưng nhân vật chính lại đổi thành nàng, tất nhiên là không thể cảm thấy tuyệt vời nữa.

“Nô tỳ cũng cảm thấy Thái hậu không giống như nói đùa.” Bạch Liên trầm ngâm nói, gật đầu phụ họa.

“Ừ, bất kể có phải là thật hay không, tốt nhất chúng ta nên phòng ngừa chu đáo thì hơn.” Liễu Vi Dung hỏi tương lại trong nguyên tác Liễu Tương Nhã làm như thế nào, phát hiện biện pháp này đối với nàng vô dụng.

Con của nàng còn vững vàng sống ở trong bụng của nàng đây.

“Chủ tử, ngài đừng nghĩ nhiều như vậy, hết thảy cứ để theo tự nhiên đi, cách ngày cảm tức kết thúc còn có bốn tháng nữa, đến lúc đó nhất định sẽ nghĩ ra biện pháp tốt!” Bạch Liên thấy thần sắc chủ tử như đang cố gắng nén u sầu, liền an ủi.

Liễu Vi Dung suy nghĩ một chút cũng đứng, trước liền bỏ qua đi, thay quần áo đi ngủ.

Chờ Hạnh Nhi cùng Bạch Liên tắt đèn rồi đi, nàng vào không gian lần nữa, hái quả đào đã chín găm, găm xong, từ trong rương lấy ra một quyển sách thuốc.

.....

Phượng Nghi cung, hoàng hậu đi theo Lý công công đem đồ ăn từ Ngự thư phòng đến Nhu Phúc cung liền bắt đầu sai người theo dõi, cho đến ban đêm, hoàng đế mang theo Tiểu Lý Tử đi Nhu Phúc cung, nàng gần như không thể tin vào lỗi tai của mình.

Đức quý nhân không phải bị cấm túc sao?

Hai tháng, nói dài cũng không dài lắm, nói ngắn cũng không ngắn lắm, hoàng thượng tại sao lại đột nhiên đi đến Nhu Phúc cung?

Theo tai mắt của nàng ở Nhu Phúc cung biết được, là bởi vì Đức quý nhân tự mình xuống bếp nấu cơm cho hoàng thượng ăn.

Nàng không cho đây là lý do, trong cung sau phi tử nào mà không có phòng bếp? Khẳng định là còn có nguyên nhân khác.

Khiến nàng cảm thấy ngoài ý muốn chính là, hoàng thượng lần này lại rời đi Nhu Phúc cung rất sớm, còn hạ lệnh, bất luận kẻ nào cũng không được vào Nhu Phúc cung, bên trong rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Không có ai biết.

Nàng từ những tai mắt kia cũng không đến nhà chính, căn bản không biết chuyện gì xảy ra.

Không thể làm gì khác hơn là để cho Tôn ma ma hạ mệnh cho tai mắt ở Nhu Phúc cung càng phải đề ý nhiều hơn, có tình huống gì dị thường lập tức hồi báo.

Hoàng hậu vuốt ve cái bụng không có động tĩnh gì của mình, suy nghĩ thất thần.

Nàng ăn không ít đồ bồi dưỡng thân thể, tuy nói số lần nàng thị tẩm ít, mỗi tháng cũng chỉ có ngày mừng một, mười lăm là hai ngày, có lúc nàng dùng Tiểu công chúa để hoàng đế đề ý.

Số lần thị tẩm trong tháng không quá bốn ngày, thái y đều nói thân thể của nàng không có vấn đề gì.

Nhưng bụng vẫn không có động tĩnh.

Nàng cũng sắp điên rồi.

Bây giờ nàng còn có thể dùng thuốc thiện để không chế chuyện mang thai của các nàng, nhưng thời gian dài, trong cung không ai mang thai, tất nhiên sẽ bị hoài nghi, nhưng là bây giờ làm cho các nàng mang thai, là vạn vạn không thể.

Trưởng hoàng tử nhất định phải từ trong bụng nàng sinh ra.

Chẳng những có một mình hoàng hậu nghi ngờ, những nữ nhân khác trong hậu cung cũng mơ hồ.

Cho tới nay người bình tĩnh nhất là Phượng quý phi lại hiếm thấy cười lạnh một cái, để cho tai mắt nhìn, cũng chưa có động tác gì.

Liễu Thị tỷ muội chơi mách đều cùng một kiểu, không có gì mới.

Bất quá bây giờ xem ra Lệ quý nhân so với Đức quý nhân kém cỏi hơn nhiều, đè ép một Huệ phi đã bị hủy dung, nghỉ lại trong đầu thật không đơn giản.

U Lan điện.

Thời điểm chạng vạng, Liễu Tương Nhã từ nơi Bích Thủy nhận được tin tức hoàng thượng đến Nhu Phúc cung, không nhận được, cầm khăn trên tay xé thành hai mảnh.

“Quả nhiên, nàng quả nhiên là khắc tinh của ta! Mẹ nói không sai!” Nàng cắn chặt môi dưới, tự lẩm bẩm.

Ngay cả khi bị cấm túc, còn có thể câu dẫn hoàng thượng.

“Chủ tử, hoàng thượng cũng không có ngủ lại, nghe nói chỉ dùng bữa tối rồi rời đi.” Bích Thủy thấy sắc mặt chủ tử càng ngày càng kém, vội vàng trấn an nàng.

Ăn bữa tối xong liền rời đi?

Mi tâm Liễu Tương Nhã nhăn lại, mâu quang chớp lên: ‘Tiểu Cao Tử có nói cái gì chưa?’

Bích Thủy lắc đầu: “Tiểu Cao Tử không thể đi đến phòng chính, cho nên không biết chuyện gì xảy ra, bất quá sau khi hoàng thượng rời khỏi lại hạ lệnh cho hai hộ vệ trông chừng ở Nhu Phúc cung.”

Lòng Liễu Tương Nhã trầm xuống, xem ra bên trong nhất định có bí ẩn, nàng mấp máy môi, phân phó Bích Thủy tiếp tục để cho Tiểu Cao Tử theo dõi.

Những ngày tiếp theo, nữ nhân hậu cung thiếu chút nữa đã đánh đổ nguyên bình dấm chua, hoàng thượng cứ mỗi đêm lại đến Nhu Phúc cung dùng bữa tối, tuy nói không có ngủ lại, chỉ là dùng bữa, cũng đủ để làm cho phi tần trong hậu cung từ đó đến nay vẫn chưa gặp được hoàng thượng ghen tị đến phát cuồng.

Trái lại thái hậu lại không có phản ứng gì, hoàng đế yêu thích tài năng nấu nướng của Đức quý nhân, cũng không phải là sủng hạnh, sau đó rời đi, hoàng đế cũng có khi sẽ thị tẩm những nữ nhân khác trong hậu cung.

Dù sao hoàng đế cũng chỉ có thể đi đến đó là tối đa rồi.

Chẳng qua Đức quý nhân không phải là nhất phen trong hậu cung, lại dùng trù nghệ để câu dẫn hoàng đế.

Chỉ cần không độc sủng, nàng là mẫu hậu cũng không nghĩ muốn quản nhiều, miễn tạo khoảng cách giữa mẹ con thì không tốt.

Duy nhất có một điều làm bà bất mãn, đến bây giờ hậu cung cũng chưa có ai mang thai.

Một tháng sau, truyền đến tin Đức quý nhân trù nghệ không tồi, đặc biệt là tay nghề ninh nước canh hầm, nữ nhân hậu cung bùng tỉnh đại ngộ, thì ra Đức quý nhân dùng trù nghệ câu dẫn hoàng thượng.

Vì thế, phi tần hậu cung liền hành động, Mộ Dung Triệt hạnh phúc, mỗi ngày đều có phi tần đưa đến cho hân đồ ăn hàng ngày, nước canh.

Từ Thần điện.

Nghe Tiểu Lý Tử nói Thực phi hầm một chén canh gà đương quy đến, khoe miệng Mộ Dung Triệt giật giật, trực tiếp đem chén canh gà kia thưởng cho Tiểu Lý Tử.

Tiểu Lý Tử vui mừng tạ ơn.

Mấy ngày nay, hân rất hạnh phúc, mỗi ngày có canh bổ để uống.

Nhóm người phi tần hậu cung căn bản không biết tất cả canh hầm đều vào bao tử của Tiểu Lý Tử.

Còn tưởng rằng hoàng thượng uống nữa.

Đương nhiên Liễu Tương Nhã không có đem nước canh đến cho Mộ Dung Triệt, không phải nàng không muốn mà là Huệ phi gắt gao để ý nàng, Liễu Tương Nhã đối với chuyện này rất bức mình, Huệ phi từ khi bị ái miêu của nàng hủy dung, vốn là một cô gái xinh đẹp ngay thẳng đả đảo mắt đã biến thành một người bạo lực.

Đặc biệt mỗi ngày thời gian thỉnh an nàng, Huệ phi đều gắt gao nhìn chằm chằm dung nhan tinh xảo của nàng, thẳng đến khi nhìn làm cho lòng nàng sợ hãi, thời điểm hoàng thượng điểm bài của nàng thì lại càng kinh khủng hơn.

Phật muốn uống máu của nàng, giống như muốn ăn gan uống máu của nàng vậy.

Trong lòng Liễu Tương Nhã lại không có cách đáp lại, lại không có biện pháp gì, nàng chỉ có thể sử dụng thủ đoạn ngầm, ở bên ngoài lại không được, nàng chỉ có thể làm một cô gái biết phục tùng.

Mỗi ngày ru rú trong U Lan điện không được, miễn cho Huệ phi vì ghen tị nên ngày nào cũng tính kế.

May mắn nàng có ám trang (người nội gián đó), đối với chuyện phát sinh trong cung rõ như trong lòng bàn tay.

Nhu Phúc cung.

Sau ba tháng có thai bụng của Liễu Vi Dung cuối cùng cũng nhô lên, ở trong hậu viện nằm trên một cái giường lớn, bên cạnh có một cái bàn nhỏ, trên có mấy đĩa điểm tâm.

Liễu Vi Dung lười biếng nằm ở trên, Hạnh Nhi phe phẩy quạt tròn, gió nhẹ nhẹ thổi, mang theo một cảm giác khoan khoái, nghe Bạch Liên ở một bên nói người đưa thư nhớ kỹ phải đưa cho Mộ Dung Triệt, Liễu Vi Dung nheo hai mắt nhìn, ăn điểm tâm, thưởng trà lại, vẻ mặt lười biếng, cực kỳ thích ý.

ở phía xa cứ giờ tý Tiểu Cao Tử lại bận đến đất trồng rau, thỉnh thoảng chăm chú vụng trộm nhìn, gặp không có chuyện lạ gì, liền bỏ qua rồi.

“Chủ tử, ngài là phụ nữ mang thai đẹp nhất nô tì từng gặp.” Trần ma ma vừa thêu một đôi giày cho tiểu hải tử, nhìn dung mạo Liễu Vi Dung trắng hồng da thịt vẫn mềm mịn như trước, nhìn không được tán thưởng.

Phải biết rằng cung phi sau ba tháng mang thai, trên mặt bắt đầu xuất hiện một chút tàn nhan, vì che dấu những thứ tàn nhan này, liền sử dụng son nước che dấu lại, lại không biết làm như vậy, sắc mặt càng không tốt.

Tuy nhiên khi mang thai không có xuất hiện thì sắc mặt cũng vàng như nền, không có trắng hồng giống như sắc mặt của chủ tử.

Hạnh Nhi cũng gật đầu đồng ý

Nàng cảm thấy chủ tử hình như càng ngày càng mỹ lệ hơn, làm cho người ta không thể dời mắt được.

Mỗi buổi tối khi hoàng thượng đến nhìn về phía chủ tử càng ngày càng nhu hòa.

Căn bản không biết hoàng thượng nhìn là bụng của Liễu Vi Dung.

“Nữ nhân mang thai đều là đẹp nhất!” Liễu Vi Dung thuận miệng đáp lại một câu, bụng nước ô mai lên uống một ngụm, cảm nhận cảm giác chua chua trong miệng, cả người thoải mái.

Bây giờ nàng không còn xuất hiện việc thích ngủ, cũng bệnh nôn nghén, không biết có phải tác dụng của linh tuyến hay không.

“Đây cũng không phải là đúng.” Trần ma ma lắc đầu, thấy chủ tử uống xong một chén nước ô mai nhỏ, lại thấy nàng khỏe mạnh, sau đó lại ở một bên bắt đầu làm quần áo cho trẻ nhỏ.

Trong khoảng thời gian này hoàng thượng cũng không cho chủ tử đụng chạm đến chuyện thâm thù, mỗi ngày chủ tử việc gì cũng không cần làm, chỉ ở trừ phòng chỉ làm một chén canh hầm là được

Liễu VI Dung cười cười, mỗi buổi tối nàng đều tiến vào trong không gian một lúc, uống linh tuyến, ăn trái cây, có khi nghịch nước sông, thêm nữa hàng ngày Trần ma ma đều bắt mạch cho nàng.

Nàng cũng biết hài tử trong bụng mình rất khỏe mạnh.

Lúc này Bạch Liên đã học xong một đoạn sách, nhiệm vụ hôm nay cũng đã hoàn thành rồi.

Trần ma ma, bà nói xem sau khi ta sinh đứa bé ra, có thể tự mình nuôi không? “Lông mày Liễu Vi Dung nhíu lại, vuốt ve bụng đã nhô lên của mình, nhẹ nhàng hỏi một câu.

Cùng với Bạch Liên và Hạnh Nhi thương thảo một tháng, suy nghĩ rất nhiều biện pháp, nhưng cũng không có một cái nào thích hợp, không khỏi có chút buồn bực.

Bọn họ tuổi cũng còn quá nhỏ, không có kinh nghiệm phong phú, nên không nghĩ ra biện pháp tốt.

Trần ma ma sững sốt, dừng tay đang thêu lại, hỏi trở lại một câu không xác định.” Có thể là được, nếu như chủ tử sinh cho hoàng thượng trưởng hoàng tử, hoàng thượng nhất định sẽ cho chủ tử thăng lên tần vị, đến lúc đó có thể nuôi dưỡng hoàng tử rồi.”

“Liễu Vi Dung cười khỏ.

“Nếu như Thái hậu muốn ôm đi thì làm sao?” Bạch Liên liếc nhìn chủ tử, thay chủ tử mở miệng.

Hạnh Nhi nói cũng không phải không đúng, cho nên không báo cho Trần ma ma, Trần ma ma cũng không biết.

“Đúng vậy, đúng vậy, nếu như Thái hậu muốn ôm đi, chủ tử phải làm sao?” Hạnh Nhi cũng nói theo một câu.

“Thái hậu không thể nào bảo dưỡng trưởng hoàng tử, hoàng thượng cũng sẽ không cho phép.” Trần ma ma cười nói, điểm này xem ra nàng hiểu rất rõ.

Trưởng hoàng tử làm sao có thể nuôi ở chỗ Thái hậu, đây là chuyện mà ở Đại Kiển chưa bao giờ có, nếu như hoàng thượng không thích mẹ đẻ của trưởng hoàng tử thân phận quá thấp, sẽ ghi thành một vị phi tần cao hơn.

“Chủ tử, không cần lo lắng quá.” Cuối cùng Trần ma ma lại an ủi một câu, chỉ sợ nàng không vui đến lúc đó đối với thân thể cũng không tốt.

“Trần ma ma, ta liền nói sự thật, ta nghe được tin Thái hậu muốn cho một quý nhân phân vị thấp sinh hoàng tử sau đó để cho Quý phi nuôi dưỡng, nếu như ta sinh được tiểu công chúa thì may, nhưng ngộ nhớ lại là trưởng hoàng tử, ta sợ không giữ được.”

Suy nghĩ một chút, Liễu vi Dung quyết định thẳng thắn với Trần ma ma.

Trần ma ma cả kinh, cau mày nói:” Chuyện này cũng rất khó xử lý, Thái hậu mà nhúng tay, chuyện này liền khó giải quyết, nhưng là Quý phi nguyện ý nuôi dưỡng con của người khác sao?”

“Quý phi không muốn, nàng nghĩ muốn tự mình sinh, nhưng là thể cốt của thân thể nàng quá yếu, rất khó mang thai.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Liễu Vi Dung nhăn lại, nàng ước gì Phương Chi doanh có thể tự mình sinh, như vậy đến lúc đó vô luận như thế nào, nàng sinh đứa bé này ra là hoàng tử hay công chúa, cũng có thể tự mình nuôi dưỡng.

Sinh hạ trưởng hoàng tử, nàng có thể thăng lên tần vị, sinh hạ công chúa mặc dù không thể thăng chức, nhưng tối thiểu có thể tự mình nuôi.

“Mang thai khó khăn, không có nghĩa là không mang thai được.” Trần ma ma cười cười:” Trước kia nô tài từng hầu hạ qua sủng phi của tiên đế, thân thể nàng cũng yếu, cùng Quý phi nương nung không khác nhau lắm, chỉ có điều là không phải vẫn mang bầu.”

Đương kim Hoài Dương vương chính là một ví dụ.

Tuy nói thân thể yếu đuối, nhưng đầu gối cũng đã trưởng thành, cũng không có uy hiếp gì, khi hoàng đế Mộ Dung Triệt lên ngôi, thuận lợi lên ngôi vua.

Hai mắt Liễu Vi Dung sáng lên, hiển nhiên cũng nghĩ đến vị mỹ nam bị bệnh trong nguyên tác Hoài Dương vương kia.

Đúng vậy, không có gì là không thể, Phương Chi Doanh không phải vẫn muốn có một đứa con của mình sao.

Thế nhưng chuyện có đứa bé nghi ngờ không thể dễ dàng như vậy.

Chỉ là, khoé miệng Liễu vi Dung hơi mím, ánh mắt xẹt qua một tia sáng, hiển nhiên nghĩ đến một biện pháp.

Thấy chủ tử lần nữa lại nâng lên khuôn mặt tươi cười, trần ma ma cũng yên tâm, cho là nàng đã ví dụ làm cho nàng trấn an.

Mắt thấy mặt trời ngày càng lên cao, bên ngoài cũng càng ngày càng nóng, rất nhanh cũng đến cơm trưa, tâm tình Liễu vi Dung cực kỳ tốt trở lại phòng ngủ.

Ăn cơm trưa xong, Liễu Vi Dung cho Trần ma ma đi nghỉ, chỉ để lại một mình Hạnh Nhi.

Bạch Liên rất tức thời coi chừng ở cửa ra vào, quan hệ của hạnh Nhi với người bạn rất thân kia là bí mật, kết hợp với buổi sáng chủ tử tâm tình tốt, nàng nghĩ có thể chủ tử muốn hỏi tình huống của vị bằng hữu kia.

Thật ra Bạch Liên cũng đoán không phải không đúng, Liễu Vi dung gọi Hạnh Nhi vào quả thật cũng có liên quan đến vị bằng hữu kia.

Hạnh Nhi cũng là người thông minh, thấy chủ tử lưu lại mình nàng, sợ là có chuyện quan trọng muốn hỏi nàng, vì vậy lẳng lặng chờ đợi.

“Hạnh Nhi, vị bằng hữu kia ở chỗ Quý phi nghe được nói những lời nói trên?” Liễu Vi Dung nhìn án đặt một bình hoa có những bông hoa hồng, nhẹ giọng hỏi một câu.

Kể từ khi biết có ám vệ tồn tại, nàng cũng chú ý đến lời nói của mình, may mắn nàng có giác quan bén nhạy, nàng biết người đó ẩn thân sẽ không tiến vào trong phòng ngủ, đoán chừng là ẩn ở đầu xà ngang.

Chỉ cần nhỏ giọng nói chuyện, hẳn sẽ không nghe được.

“Có thể?” Hạnh Nhi gật đầu, sau đó liền làm một người tốt nhỏ giọng hỏi: “Chủ tử, có phải ngài muốn biết tình huống của Quý phi nương nương hay không?”

Liễu Vi Dung cả kinh, xem ra cô ấy với vị bằng hữu kia không đơn giản, chỉ là Hạnh Nhi sẽ không nói với nàng là ai, thiết nghĩ đến thời điểm thích hợp nàng ấy sẽ tự nhiên nói cho nàng.

Nhưng mà nghĩ đến chuyện hạnh Nhi quan hệ đối với người bạn này rất thân, lại không nói “hắn” hay “nàng”.

Nếu như là lời “hắn” nói, đoán chừng là một tiểu thái giám rồi.

Nàng ngược nhìn Hạnh Nhi kỹ một chút, thật ra thì dáng dấp Hạnh Nhi cũng rất đẹp, mặt trái táo tròn trịa, thời điểm cười lên mắt cong cong, khoé miệng còn có má lúm đồng tiền, hết sức ngọt ngào.

Trong đầu xẹt qua một ý nghĩ, chỉ là rất nhanh liền lướt qua trong đầu.

“Ừ, em nhớ hỏi thăm vị bằng hữu kia về tình hình Quý phi nương nương dạo này nhé.” Liễu Vi Dung từ phía dưới ngăn kéo lấy ra một hộp gấm, mở ra lấy một tờ ngân phiếu đưa cho Hạnh Nhi.

“Đây là phí cho em.”

Hạnh Nhi vui vẻ nhận lấy ngân phiếu, vỗ ngực đảm bảo nhất định sẽ làm xong.

Liễu Vi Dung mím môi cười khế, Hạnh Nhi chính là có điểm đáng yêu này, tuy nói rất tham tiền, nhưng là cũng chỉ có mức độ.

Chờ Hạnh Nhi rời đi, Liễu Vi Dung liền lấy có đi ngủ trưa, sai hai người giữ cửa, mình thì vào trong không gian lấy ra một quyển sách đã ngả vàng ghi những đơn thuốc.

Lật đến một tờ, nhìn chăm chăm đơn thuốc phía trên, khoé môi nhếch lên, khiến cho Phương Chi Doanh làm một cái bìa cho nhiều người nhắm vào cũng không tò, không phải sao?

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Ở Hậu Cung Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 36

Khi mới có được những phương thuốc này nàng có cũng không thể dùng, bây giờ thì thật là đáng tiếc, dù sao trong cung phân vị của nàng cũng thấp, không có tư cách triệu kiến người nhà mình, rất nhiều chuyện đành bó tay bó chân, trong đó trong phương thuốc đa số là cần những dược liệu trân quý, nàng căn bản không thể nào gom đủ.

Hiện tại thì nàng không cho là như vậy, những thứ cổ quái trong phương thuốc này có thể để cho người khác dùng rồi.

Về phần sinh ra dạng gì thì kết quả chuyện này cũng không liên quan đến nàng.

Ghi nhớ phương thuốc, đem sách thuốc để lại vào trong không gian.

U Lan điện.

Môi đỏ mọng của Liễu Tương Nhã mím lại, chuyên tâm thêu cây hoa dâm bụt, chẳng những thêu trên khăn tay, trên váy cùng quần váy cũng thêu hoa dâm bụt, nàng muốn hoa dâm bụt trở thành dấu hiệu của một mình nàng.

Huệ phi cũng chỉ là oán trách mà không làm gì khác, trong lòng nàng đang hối hận, ban đầu tại sao mình lại nhìn nhầm rồi hay sao ? Tuy nói ban đầu không có tra ra tại sao Huệ phi lại bỏ qua cơ hội thị tẩm để hãm hại nàng, nhưng nàng cũng không có buông tha cho, vẫn âm thầm sai người theo dõi Huệ phi.

« Chủ tử, cây hoa dâm bụt này hết sức bình thường, không xứng với ngài. . . » Bích Thủy cau mày, vẫn không hiểu tại sao chủ tử lại thay đổi sở thích, chủ tử không phải rất thích loài hoa tường vi sao ?

Anh mắt Liễu Tương Nhã chợt lóe, trong lòng cũng đồng ý với lời nói của Bích Thủy, hoa dâm bụt này cũng quá mức bình thường, mặc dù khi hoa nở cũng rất diễm lệ, nhưng lại sinh trường tùy tiện nơi ven đường, không thể so với những bông hoa rất dễ hỏng kia, liền dễ dàng bị xem là kém cỏi, tuy nhiên vì muốn vi vu lấy Thái hậu, hết thảy đều đáng giá.

Không phải chỉ bỏ qua loại hoa mình yêu thích thôi sao ?

Không được coi là có gì lớn.

Đột nhiên dư quang nơi khóe mắt nàng nhìn thấy có một cái bóng, nhìn thân hình rất giống Tử Nhi trong sân của nàng, theo tin tức của ám thung có đề cập đến tin tức Tử Nhi là tai mắt của Thái hậu phái đến đây, trong lòng khẽ động.

« Người không cảm thấy tình cảnh chủ tử người bây giờ cùng cây hoa dâm bụt này như nhau sao ? » Tay Liễu Tương Nhã ngừng lại, thần sắc có chút âm trầm, sâu kín nói.

Bích Thủy sùng sốt, đúng vậy, chủ tử giống như cây hoa dâm bụt kia, xinh đẹp đến vậy cũng không có người thương.

Kể từ khi trong lúc vô tình biết được mỗi lần hoàng thượng điểm bài chủ tử, cũng không có chân chính sùng ái chủ tử, làm cho trong lòng chủ tử cảm thấy ủy khuất, bởi bất công nên bị tổn thương, rõ ràng không có tội tâm, lại không duyên không có bị các phi tần khác ghen ghét.

Đặc biệt là Huệ phi nương nương, mỗi ngày thời gian theo quy củ đến viếng thăm, luôn là thời điểm có các loại gây khó khăn.

Thật may là chủ tử có thể nhìn, nếu không đã sớm bị Huệ phi nương nương hành hạ đến mức không chịu nổi nữa.

« Cho nên ta rất thích cây hoa dâm bụt, ta hi vọng mình kiên cường giống như cây hoa dâm bụt này. Coi như hoàng thượng có ghét ta, ta cũng muốn sống kiên cường. »

« Chủ tử, ngài nhất định sẽ khổ tận cam lai. » Hóc mắt Bích Thủy đã đỏ ửng, cắn môi kiên định nói.

« Hi vọng là vậy, thời gian không còn sớm, nên đi chép kinh thư cầu phúc cho Thái hậu. » Liễu Tương Nhã thả kim chi trong tay xuống, cười nói.

« Chủ tử, ngài cứ len lén cầu phúc cho thái hậu như vậy, Thái hậu nương nương lại không biết, ngài cũng cần gì phải làm như vậy chứ ? » Bích Thủy vẫn không hiểu tại sao hai tháng trước chủ tử bắt đầu sao chép kinh thư.

Mí mắt Liễu Tương Nhã rũ xuống, che dấu ánh sáng kích động nơi đáy mắt, ôn nhu cười nói : « Thái hậu nương nương không biết thì đã sao, tự ta biết là được. »

Sau khi nói xong, dư quang nơi khóe mắt lại liếc nhìn đạo thân ảnh đã rời đi kia, khóe miệng nâng lên một nụ cười.

Huệ phi, ta xem cô còn áp chế ta đến lúc nào ?

Tâm tình khoái trá đi đến thư phòng chép kinh thư.

ở đầu bên kia, Từ Nhi cũng tránh khỏi cung nhân rồi khỏi Vị Ương cung, len lén đi đến Từ An cung.

Từ An cung.

Thái hậu ngồi ở trên tháp quý phi, trong tay cầm một chuỗi hạt Phật châu, nghe Lư ma ma hồi báo, vẻ mặt như có điều suy nghĩ.

« Nàng thật sự nói mình giống như cây hoa dâm bụt sao ? »

« Đúng vậy, Từ Nhi đem đầu đuôi câu nói của Lệ quý nhân thuật lại cho nô tài. » Lư ma ma ở một bên cười nói, bà tuy là tâm phúc của Thái hậu, cũng không biết ý nghĩa của cây hoa dâm bụt đối với Thái hậu.

« Không nghĩ đến nàng lại thật sự yêu thích cây hoa dâm bụt ! » Thái hậu cảm khái nói một câu, bà còn nhớ thời điểm tuyển tú, ban đầu vị Lệ quý nhân này mặc một bộ quần áo bên trên có thêu cây hoa dâm bụt, liền đối với nàng có thiện cảm, sau lại trải qua điều tra, phát hiện nàng không hề đơn giản, liền cho là nàng biết được ý nghĩa của cây hoa dâm bụt đối với bà thông qua ma ma đã cáo lão về quê, thời điểm tuyển tú cố ý giành được sự chú ý của bà.

Liền đem nàng thả xuống.

Lại nói, Đức quý nhân chọc giận tới bà, bà liền tính toán thay đổi người chọn, lại cho người điều tra Lệ quý nhân lần nữa, phát hiện nàng cùng lão ma ma kia hoàn toàn không có chút quan hệ nào.

Mới tình cờ biết nàng thật sự thích hoa dâm bụt.

Hôm nay hoàn cảnh của nàng cùng của bà thời gian đầu cũng có chút giống nhau, đều không phải là người hoàng đế thích.

Vì vậy Thái hậu đối với Liễu Tương Nhã có một tia cảm giác đồng cảm.

« Nô tài thấy trong lòng Lệ quý nhân cũng là người vô cùng tốt, nghe Từ Nhi hồi báo nói Lệ quý nhân hai tháng trước luôn luôn đi sao chép kinh thư, vẫn không biết thì ra nàng đang len lén cầu phúc cho Thái hậu, hôm nay tình cờ nghe len được mới hiểu. » Lư ma ma thoát nhìn có vẻ rất thích vị Lệ quý nhân này.

Lệ quý nhân trong lòng có tâm cơ, nữ nhân hậu cung nào mà không có nửa điểm tâm cơ ? Không phải tất cả mọi người sẽ hiểu thuận, nhưng mà vẫn dấu kín không có bạo lộ ra thì liền khó có được.

« Nàng ngược lại là người có hiểu tâm ! » Thái hậu hài lòng gật đầu, vốn là bà không thích tỷ muội Liễu gia, hôm nay xem ra Lệ quý nhân cũng rất tốt, trước kia ấn tượng của bà đối với nàng quá mức phiến diện rồi.

« Lư ma ma, liền chọn nàng đi, tối nay để cho hoàng thượng đến đây một chuyến đi. »

Liễu Tương Nhã tỉ mỉ bày trí một phen cuối cùng cũng vào được trong mắt Thái hậu.

Hoàng đế Mộ Dung Triệt sau khi nhận được lệnh triệu kiến của Thái hậu, đã đi đến một chuyến, lúc trở về cả gương mặt tuần tú cũng trầm xuống, quanh thân lãnh khí chợt giảm xuống, hù dọa không biết bao nhiêu phi tử ăn mặc xa hoa tính toán vô tình gặp được hoàng thượng.

.....

Y Lan điện

Hoàng đế Mộ Dung Triệt thường ngày cứ vào buổi tối lại đến đây, ăn bữa tối xong, sau khi dùng xong canh mĩ vị tắm rửa, lại ngoài ý muốn không có rời đi.

Mà trực tiếp đi bộ thông thả vào trong phòng ngủ của nàng.

Lưu lại Bạch Liên cùng Hạnh Nhi cùng với Tiểu Lý Từ công công canh giữ ở đầu bên ngoài, Liễu Vi Dung đi vào phía sau theo Mộ Dung Triệt, bưng cho Mộ Dung Triệt một chén trà xanh, ị ạch ngồi ở bên cạnh hắn, có chút ngạc nhiên ngó hắn : » Hoàng thượng, tối nay ngài không đi sao ? »

Mộ Dung Triệt liếc nàng một cái, nhàn nhạt hừ một tiếng : » Ừ ! »

Liễu Vi Dung có chút làm khó nhìn chăm chăm hắn, suy sụp cố gắng thẳng lưng trưng ra cái bụng to của mình, đôi mắt to nhìn rất vô tội : » Hoàng thượng, người xem, ti thiếp thật sự không có tiện phục vụ ngài. »

Mộ Dung Triệt nhíu mi liếc nhìn đôi tay trắng nõn nhỏ bé của nàng một cái, môi mỏng nhếch lên, nhẹ nhàng nói ra một câu : » Không phải còn có tay sao ? »

Gương mặt Liễu Vi Dung đột nhiên đỏ hồng, hai tròng mắt tròn to nhìn hắn chăm chăm.

Tay ?

Hắn vậy mà lại để cho nàng lấy tay giải quyết cho hắn ?

Nàng không nghe lầm chứ ?

Nhìn thấy đáy mắt Mộ Dung Triệt có ý cười, hiểu ra hắn đang nói đùa, đỏ ửng trên mặt Liễu Vi Dung cũng rút đi, nhãn châu xoay động, quynn rĩ cười một tiếng, cánh tay như ngọc có ý đùa dai vòng qua cổ của hắn, gương mặt dán vào lồng ngực của hắn.

« Nếu hoàng thượng muốn, thì thiếp coi như thân thể không lạnh lợi cũng sẽ thỏa mãn hoàng thượng ! » Liễu Vi Dung nói xong đột nhiên có chút méo mặt, tại sao mình lại có khả năng cảm nhận ảo giác rằng nhận thức sai về nam nhân ?

ảo giác, nhất định là ảo giác !

khỏe miệng Mộ Dung Triệt co quắp, bàn tay cũng rất tự nhiên ôm sát eo của nàng, nhũ mào cổ làm ra vẻ không hiểu : » Ừ »

giả bộ, người đang giả bộ !

hai tròng mắt Liễu Vi Dung tròn tròn, thâm hử một tiếng, hai tay bắt đầu không khách khí đưa vào trong vạt áo của hắn, tay nhỏ bé bắt đầu sờ loạn trong lồng ngực ấm áp của hắn, trên trọc lung tung trên người hắn.

Tiếp xúc trực tiếp của nàng ngoài ý muốn lại thiêu đốt dục hòa của hắn.

Ánh mắt Mộ Dung Triệt trở nên sâu lại.

« Đức quý nhân. ... » Hắn cúi đầu, nghiêng gần đến xương quai xanh của nàng, hơi thổi nhẹ trên da của nàng, bắt được tay đang làm loạn trên người hắn của nàng, miễn cưỡng nhắc nhở nàng, ngữ điệu ngoài ý muốn trầm thấp.

« Trừ phi nàng muốn cùng trẫm » làm thử một lần », nếu không tốt nhất không nên cử động. »

Liễu Vi Dung mới không tin hắn sẽ không để ý chuyện nàng đang mang thai mà muốn nàng, vì vậy nàng không thèm để cảnh cáo của hắn vào mắt, tay lại càng thêm không chút kiêng kỵ trêu chọc Mộ Dung Triệt.

« Trẫm muốn, nàng thật là càng lúc càng lớn mật. » Đáy mắt Mộ Dung Triệt xẹt qua một tia quang mang, cúi đầu, bỗng dung nhẹ miết môi của nàng, đầu lưỡi dễ dàng mở môi của nàng ra, hoàn toàn xâm nhập.

Cảm giác được cái hôn của hắn hàm chứa chiếm đoạt cùng xâm lấn cường hãn, bàn tay đặt ở trên ngực của nàng, bắt đầu cời vẩy của nàng, nàng cả kinh hai tròng mắt tròn tròn.

Hắn muốn thật ?

Cảm giác được cứng rắn trên nơi nào đó của hắn, Liễu Vi Dung thờ dốc vì kinh ngạc, cả người cứng đờ, mặt đẹp lập tức chuyển thành đỏ ửng nóng bỏng, dùng sức đẩy hắn ra, thờ dốc cầu xin tha thứ. » Hoàng thượng, không được, thì thiếp sai rồi. »

Mộ Dung Triệt đem tay của nàng đặt ở nơi nào đó, còn chưa có phản ứng kịp, hắn đã buông nàng ra, sau đó nói ra một câu làm nàng thiếu chút nữa té xỉu.

« Đã quá muộn, trẫm tiếp nhận câu dẫn của nàng ! »

Sáng ngày thứ hai sau đó, Mộ Dung Triệt ngay từ sớm đã rời đi, Liễu Vi Dung khóc không ra nước mắt vẩy ra thứ ở cổ tay của mình, rất chua !

Nghĩ đến « Chuyện tốt » tối hôm qua mình làm, gương mặt như có lửa đốt trong nháy mắt trở nên hồng hồng, kiều diễm ướt át.

Một đốm lửa nhỏ, đủ để lửa cháy lan rộng trên đồng cỏ, tin tức hậu cung so với tốc độ của lửa còn nhanh hơn.

Vốn là phi tần hậu cung đối với việc Liễu Vi Dung chiếm đoạt thời gian bữa tối với hoàng thượng đã hâm mộ và ghen tị nhìn có chút hả hê, người đảm nhiệm chuyện nấu nướng tốt hơn nữa, còn không phải cũng không lưu lại hoàng thượng qua đêm sao.

Nhưng là, đây hết thảy đã bị buổi tối hôm qua phá hỏng.

Hoàng thượng ngủ lại Y Lan điện.

Sáng sớm ngày thứ hai Bạch Liên như thường lệ đem nước nóng vào trong phòng cho chủ tử rửa mặt, mới vào ngưỡng cửa liền vui mừng phát hiện chủ tử đã sớm tỉnh dậy.

Sau đó phát hiện môi đỏ mọng của chủ tử sưng lên, hồng diễm, gương mặt tỉnh xảo dính một tia đỏ hồng.

« Chủ tử, mỗi ngày bị sao vậy ? »

Không thể nào, tối hôm qua chủ tử được hoàng thượng sủng ái ? Nhưng mà không phải chủ tử đang mang thai sao ? Bạch Liên kinh hãi.

Nàng cho là tối hôm qua hoàng thượng chỉ đơn thuần là ngủ chung, không nghĩ đến.....

« Không có gì, tối hôm qua bị con muỗi cắn ! » Liễu Vi Dung không tự nhiên tránh đi ánh mắt của Bạch Liên, lúng túng tìm một cái cớ, giọng nói cảm giác có chút giống như cắn răng nghiền lợi.

« Thì ra là con muỗi, thật to, một con muỗi mà cắn cổ chủ tử cũng bị thương..... » Nghe xong Bạch Liên đầu tiên là sùng sốt, ngay sau đó là liếc nhìn trên cổ trắng như tuyết của chủ tử có dấu vết, bưng bình đại ngọc, che miệng cười trộm.

Liễu Vi Dung nhất thời xấu hổ mặt đỏ bừng, gắt nàng một tiếng : « Em là nha đầu hư ! »

Rửa mặt xong, thời điểm ăn điểm tâm, Hạnh Nhi nhìn thấy môi sưng đỏ của chủ tử cùng với dấu vết sau cổ rõ ràng là do môi cắn, sắc mặt có chút cổ quái.

Trần ma ma liếc nhìn nàng, nghiêm mặt nghiêm túc cảnh cáo nói : « Chủ tử, nên tiết chế một chút, ngài hiện tại đang có tiểu hoàng tử, nhưng ngài lại làm đi làm lại đến không dậy nổi như vậy ! »

Lời vừa nói xong, Liễu Vi Dung xấu hổ đến mức hận không có cái lỗ nào để chui vào.

Rốt cuộc người nào làm đi làm lại nhiều lần người nào ?

Trong lòng hung hăng ghi thù trên người Mộ Dung Triệt.

Rõ ràng không có làm, lại bị Trần ma ma nói nàng giống như rất bất mãn nên muốn làm, trời ạ, tìm cái lỗ để nàng chui vào đi.

Những ngày kế tiếp, mỗi lần Mộ Dung Triệt dùng xong bữa tối đều phải vào phòng ngủ nán lại một lúc, sau đó tâm tình khoái trá rời đi, lưu lại Liễu Vi Dung vuốt ve bụng mình, mỗi đêm đối mặt với thần sắc Trần ma ma hận rên rỉ không thành thép, im lặng rơi lệ.

Rõ ràng là cái gì không làm xong không tốt ?

Nàng cũng giải thích nhiều lần, nhưng người ta nhìn vào môi sưng đỏ của nàng, một bộ dáng là nàng nói láo, để cho Liễu Vi Dung nghẹn họng không nói được.

Tất cả cứ cảm thấy hình như là Mộ Dung Triệt đang cố ý trêu chọc nàng.

Một tháng sau, bụng Liễu Vi Dung dần dần nổi lên, quần áo rộng thùng thình khó che đi dấu hiệu bụng nàng rõ ràng đã nhô lên, Liễu Vi Dung bắt đầu sáu lo.

Bốn tháng gần năm tháng có bầu, bụng lại giống như một quả khí cầu phồng lên, triệu chứng nông nghén cùng buồn ngủ thi nhau kéo đến.

Cứ tiếp tục tình hình này, tin tức nàng mang thai nhất định sẽ bị lộ.

Tháng mười sơ khí nên trời vẫn còn có chút nóng bức, bất quá so với hai tháng trước tốt hơn nhiều.

Ăn xong một chén cháo tở yến, Liễu Vi Dung lấy tay lau khô miệng một cái, Bạch Liên lấy đệm cho chủ tử, để cho nàng thư thả nửa ngồi ở trên giường.

Trần ma ma theo thông lệ chẩn mạch cho nàng, sau khi chẩn mạch, lại đi phòng bếp lấy đồ ăn.

« Bạch Liên, chuyện Tiểu Cao Từ đã xử lý tốt ? » Tiểu Cao Từ chính là cái bom hẹn giờ, nàng hiện tại cũng vui trong phòng ngủ, không có đi lại trong viện nữa, vận động cũng vào không gian.

« Đã đưa đi thận hình ti. » Bạch Liên nhẹ giọng nói.

« vậy thì tốt ! » Liễu Vi Dung hai tròng mắt híp lại, căng thẳng trong lòng rốt cục cũng buông xuống.

Hôm nay nàng không hề đi đến phòng tiểu bếp nữa, tránh cho người tai mắt phát hiện.

Lại nói một chút, chỉ thấy Hạnh Nhi đầu đầy mồ hôi đi vào, sắc mặt không che dấu được sự vui mừng, cặp mắt nàng chăm chăm tìm Liễu Vi Dung, sau đó hưng phấn nói

« Chủ tử, thành ! »

Chương 37

Editor: kail4194

Beta: S.Boo

“Thật? Nàng tin tưởng? Nàng thật sự sử dụng?” Liễu Vi Dung hai mắt sáng lên, vội vàng hỏi.

Hạnh nhi gật đầu liên tục, nháy mắt giả hoạt nói: “Dĩ nhiên là tin tưởng, đây chính là phương thuốc bí truyền sùng phi của tiên đế đã dùng qua, ai chẳng biết sùng phi của tiên đế Quý Phi tuy lấy thân thể yếu đuối nhưng cũng sinh hạ Hoài Dương vương, có thể không tin tưởng sao?”

Liễu Vi Dung cười, Đúng vậy a, có thể không tin tưởng sao?

Quý Phi đã qua đời rồi, đại cung nữ tâm phúc cũng đi theo, vì vậy cái bí phương này liền bị chôn cùng, nhưng là, nếu như bí phương Quý Phi đã dùng qua này hư hư thực thực xuất hiện, cộng thêm Phương Chi Doanh doanh cực độ khát vọng sinh con của mình, nàng nhất định sẽ thà tin rằng là có còn hơn là không.

Cũng nhất định sẽ cho thái y giám định, thái y nhất định sẽ kiểm nghiệm ra phương thuốc không hề vấn đề, nếu như không có vấn đề, Phương Chi Doanh nhất định sẽ không kịp đợi liền sử dụng.

Cứ như vậy, mang thai đứa bé là chắc như đinh đóng cột.

Còn một tháng nữa thời gian cảm tức của nàng sẽ hết, đến lúc đó nhất định sẽ gặp phải (đối mặt với) tất cả nữ nhân hậu cung ghen tỵ cùng với độc thủ, hôm nay được Hạnh nhi bảo đảm, rốt cuộc có thể yên lòng.

Tuy nói nàng sớm một chút mang thai, có khả năng sinh hạ hoàng tử trưởng rất lớn, nhưng có một người địa vị cao hơn, gia thế tốt hơn cũng mang bầu, tối thiểu có thể chia sẻ một phần thù hận.

Dù sao chỉ có một mình nàng quá mức bất mất.

Hạnh nhi nói thành, thật ra thì còn có một tầng ý tứ khác không rõ, chính là Phương quý phi đã có dấu hiệu mang thai, sẽ rất nhanh chiêu thái y chẩn mạch.

Thật là một tin tức tốt.

Về phần bên trong chuyện Phương Chi Doanh mang thai chỉ có Liễu Vi Dung tự mình biết, lợi dụng Phương Chi Doanh dùng thử phương thuốc quý đế có con cũng không tồi.

Dù sao đối với thân thể nàng cũng không có gì tổn hại.

Nàng chỉ là vì con của mình, phòng ngừa chu đáo một chút.

Dĩ nhiên nếu như Thực phi cũng có thể mang thai thì càng tốt

như vậy nàng nhất định sẽ giảm nhiều áp lực, đáng tiếc nàng căn bản không có biện pháp làm được, không có người dùng a!

Một quý nhân muốn mua chuộc người bên cạnh của một vị phi tần, đó là vọng tưởng, loại bỏ thái giám hoặc thô sử mama thì ngược lại có thể.

Bạch Liên ở một bên nghe được không hiểu ra sao, chỉ hiểu ý tứ trong lời nói chủ tử tựa hồ là khiến Hạnh nhi cho Phương quý phi hiển bí truyền sinh con.

Nhưng chủ tử từ đâu có bí truyền sinh con?

Nhưng nàng cũng không muốn nghĩ nhiều, chỉ cho là Hạnh nhi làm ra.

“Bạch Liên, đem cây trâm hoa bích ngọc hoàng thượng ban trước đó vài ngày thưởng cho Hạnh nhi.” Có công tự nhiên có thưởng, mặc kệ Hạnh nhi là như thế nào làm được, tóm lại đối với nàng có lợi là được.

Dù sao chưa bao giờ để nàng tay không không phải sao?

Có lục soát cũng lục soát không ra chứng cứ.

Có không gian đúng là thuận tiện, dễ dàng giấu kín chứng cứ.

Hạnh nhi vui mừng mà tiếp nhận trâm hoa, cực kỳ yêu thích sờ sờ, sau đó cài lên trên đầu, vui vẻ cười, híp mắt lại thành hai đường cong cong.

Chủ tử rất là hào phóng.

Chỉ cần cố gắng làm xong việc chủ tử giao phó thì có thưởng.

Mà nàng chỉ cần trò chuyện cùng nàng có quan hệ rất thân kia, lo lắng nói một chút chủ tử muốn nàng làm chuyện có thể đạt mục đích, lại không cần dùng thủ đoạn, phá hư quan hệ của bọn họ, cuộc sống thật là rất có hứa hẹn.

“Chủ tử, chúng ta giải quyết Tiểu Cao tử, có thể hay không khiến đại tiểu thư sinh lòng cảnh giác?” Bạch Liên đột nhiên mặt lo lắng nói qua.

“Nhất định sẽ, chỉ là thời gian cảm túc của ta liền một tháng cũng kết thúc, đến lúc đó nàng nhìn thấy ta chẳng những không có gầy, hơn nữa còn có bộ dáng mang thai, sẽ biết em trung thành với ta.” Liễu Vi Dung khoe miệng cong lên, tuy ban đầu nói là bắt đắc dĩ cho Bạch Liên một cơ hội lựa chọn, nhưng hôm nay xem ra thật là không tệ.

Bạch Liên gật đầu, Đúng vậy a, sớm muộn sẽ biết, nàng cần gì ở chỗ này lo lắng.

“Chủ tử cùng đại tiểu thư sợ là quan hệ không trở về được ngày trước rồi.”

“Không sao!” Liễu Vi cho câu trả lời, trong lòng cười lạnh, đã sớm không trở về được ngày trước rồi, thân thể bắt đầu đã chết, Liễu Tương Nhã cùng phu nhân thật ác độc, không biết thân thể này rốt cuộc trở ngại các nàng cái gì, muốn trăm phương diệt trừ nàng.

Thậm chí ở yến thượng cùng Liễu Tương Nhã còn hăm hại nàng, phá hủy danh tiếng của nàng, chớ nói chi là sai khiến Bạch Liên bỏ thuốc, thù này đã sớm không cách nào hóa giải.

Xé ra tầng mặt ngoài này cũng tốt, tránh khỏi mỗi lần đối mặt nàng đều phải bày ra khuôn mặt dối trá.

Bây giờ Liễu Tương Nhã so với nguyên tác, thì hình tượng dịu dàng xinh đẹp khéo hiểu lòng người đã sớm sụp đổ.

Chỉ là công khai đối phó trực diện cùng Liễu Tương Nhã, đúng là tìm đường chết .

Editor: Boo

Trong nguyên tác, nhân mạch của Phuong quý phi nhiều hơn, cuối cùng còn không phải là bị đầu làm cho sụp đổ.

Hạnh nhi cũng ở một bên gật đầu phụ họa, nàng cảm thấy tỷ tỷ chủ tử thật là quá ác độc rồi, thế nhưng muốn bỏ thuốc cho chủ tử.

Hiện tại ở trong nội tâm nàng đã hoàn toàn hướng chủ tử đây.

” Sau khi cảm túc kết thúc, chủ tử sẽ phải đối mặt với mọi người rồi, đến lúc đó khẳng định có rất nhiều nguy hiểm.” Bạch Liên nhìn bụng của chủ tử đã nhô ra rõ ràng, khó nén lo lắng.

Liễu Vi Dung thờ dãi nói: “Đây cũng là chuyện không có cách nào khác!”

Sợ là người đầu tiên Hoàng hậu cùng Phuong quý phi muốn diệt trừ nhất là con của nàng, chớ nói chi là Huệ phi Thực phi, Thái hậu đoán chừng sẽ không ra tay, nhưng là sẽ không che chở.

Hấp dẫn của hoàng trưởng tử không phải ai cũng có thể ngăn cản được.

Nàng cũng muốn để cho Phuong Chi Doanh mang bầu, mình liền an toàn.

Nàng chỉ phải không muốn cho Thái hậu ôm đi đứa bé của nàng, vô luận sanh là hoàng tử còn là công chúa.

Đồng thời trong lòng nàng thấy may mắn mình mang thai vào lúc này, nếu là một năm sau mang thai, giống như Liễu Tương Nhã trong nguyên tác, vô luận như thế nào nàng cũng không dám chắc bảo vệ được hài tử.

Bởi vì hai năm sau, thân thể Thái hậu suy yếu, bà có yêu cầu Mộ Dung triệt cũng không tiện cự tuyệt.

Cho nên trong nguyên tác đứa bé của Liễu Tương Nhã mới có thể dễ dàng bị ôm đi như thế.

Vị Ương Cung U Lan điện

“Chủ tử, cộc ngầm của chúng ta Tiểu Cao tử bị phế rồi, nghe nói bởi vì không tuân quy củ, tự mình tiến vào phòng chánh bị Tam Tiểu Thư đưa đi thận hình tu!” Sắc mặt Bích thủy có chút không vui nói tin tức mới vừa nhận được, Bạch Liên làm việc ra sao , thế nhưng làm cho các nàng hao tổn một cộc

ngâm

Phải biết họ vốn là cộc ngâm thì không phải là rất nhiều, hao tổn bất kỳ một cái nào đều làm họ không cách nào tiếp nhận.

Liễu Tương Nhã nghe vậy tay đang may run lên, không cẩn thận đâm vào ngón tay, cau mày, vội lấy khăn tay lau huyết châu chảy ra, đáy mắt thoáng qua một tia lạnh lùng: “Rốt cuộc chuyện gì xảy ra? Tiểu Cao từ tại sao lại đột nhiên đến phòng chánh của Tam muội phòng chánh chứ?”

“Nô tỳ cũng không biết, chỉ là theo cộc ngâm ở thận hình tư của chúng ta nói nói, Tiểu Cao từ là nhận được Tam Tiểu Thư ra lệnh đi qua.” Bích thủy cắn môi nói.

“Hả?” Sắc mặt Liễu Tương Nhã bỗng dưng trầm xuống, đáy mắt thoáng qua một chút lo lắng, nhíu nhíu mày, thần sắc bất định nghi ngờ: “Không phải là nàng phát hiện Tiểu Cao từ là người của chúng ta chứ? Còn có Bạch Liên phản bội chúng ta?”

Bích thủy cả kinh, Đùng vậy a, nàng tại sao không nghĩ tới khả năng này?

“Nô tỳ cũng không biết!”

“Tra, ta cuối cùng cảm thấy Nhu Phúc cung có chút thần bí, theo lý thuyết chúng ta sai Bạch Liên bỏ thuốc gần hai tháng cũng phát huy tác dụng, giờ phút này Tam muội nên gầy như cây tăm, nhưng là, mỗi tối của mỗi ngày trôi qua hoàng thượng lại đến dùng bữa tối, tình hình như thế rất khác thường, cuối cùng ta cảm thấy Bạch Liên phản bội chúng ta.”

Liễu Tương Nhã cẩn thận đo cân nhắc một chút, nụ cười hơi trầm xuống, đáy mắt hiện ra ý lạnh.

“Còn nữa, nhớ sai cộc ngâm của chúng ta thận hình tư hỏi Tiểu Cao từ một chút, hiện tại tam muội tức giận thì có màu gì?” Mập máy môi, nàng lại bổ sung một câu.

“Dạ!” Bích thủy có loại dự cảm xấu, xem ra Bạch Liên thật sự có khả năng bị Tam Tiểu Thư thu mua qua rồi.

Đây cũng không phải là tin tức tốt.

Móng tay Liễu Tương Nhã cắm thật sâu vào lòng bàn tay, một lần nữa chuyện này lại thoát khỏi tầm kiểm soát của nàng, nếu thật sự Bạch Liên phản chủ rồi, Tam muội chắc chắn sẽ không tin tưởng nàng nữa.

Nàng vẫn cho là Liễu Vi Dung còn là Nguyên Thân, đối với nàng vẫn còn vô cùng tin tưởng, không nghĩ tới đã sớm thay đổi người, trước chỉ là cùng nàng Hư Di Ủy Xà thôi.

Đến buổi tối, Bích thủy rốt cuộc mang đến một tin tức xấu.

Liễu Vi Dung khí sắc hết sức tốt, thậm chí so với trước kia còn tốt hơn, chẳng lẽ trong cơ thể nàng hàn độc đang từ từ tản đi?

Chuyện này là không thể nào, mẫu thân nói rồi, thuốc kia độc tính sẽ tích lũy, đến thời điểm nhất định sắc mặt sẽ càng ngày càng kém, thậm chí từ từ chết đi.

Nếu khí sắc nàng càng ngày càng tốt, như vậy khẳng định có thể Bạch Liên đang giúp nàng điều lý thân thể.

Quả nhiên, Bạch Liên phản chủ rồi!

Xem ra nàng và Tam muội trước giờ quyết liệt, đây thật là tin tức xấu, chỉ là cũng may, hôm nay nàng muốn dựa vào cây to Thái hậu này.

Nếu như có thể, nàng thật không muốn phụ thuộc Thái hậu, nhưng là không có nếu như, trừ Thái hậu con đường này, nàng thật không có đường khác.

Hoàng thượng chán ghét đối với nàng đến bây giờ cũng không có mây may thay đổi.

Mắt đẹp Liễu Tương Nhã neho lại, đáy mắt thoáng qua một nụ cười âm trầm.

Hôm nay Nhu Phúc cung không có cộc ngâm, động tĩnh của Tam muội liền không cách nào nắm giữ, chuyện này sẽ thoát khỏi vòng kiểm soát của nàng.

“Vận khí của nàng tại sao lại tốt như vậy?” Liễu Tương Nhã hung hăng bỏ đốt ngón tay, ghen tỵ trong mắt không thể nào che giấu được.

Nếu như chết chìm lần đó làm nàng chết đuối thật tốt!

Chết ngược lại không rườm rà, còn sống chính là làm nàng khó chịu.

Quan Su cung

Trên mặt xinh đẹp của Phương Chi Doanh mang theo một tia khiếp sợ cùng không dám tin, nhưng hơn hết là vui mừng, vuốt ve bụng phẳng của mình, nàng thật mang bầu?

Chỉ có một lần, nàng chỉ thị tằm một lần duy nhất liền mang bầu, ông trời đều ở đây chăm sóc nàng!

“Thái y, người xác định không có nhầm sai?” Thái y chẩn bệnh cho nàng là người của Thái hậu, cũng coi là người của nàng,

Y thuật thâm sâu, lại hết sức đáng giá tin tưởng.

Lần này là lấy hình thức có bệnh nên đến được, dù sao nàng thể cốt yếu, gọi thái y tới đây rất bình thường.

Chỉ là Phuong Chi Doanh muốn chắc chắn một chút.

Lão thái y gật đầu khẳng định, “Vi thần xác định mạch tượng của Quý Phi nương nương là trọt mạch, và lại đã có thai một tháng rồi!”

“Thật tốt quá, Bôn cung rất cuộc mang bầu!” Phuong quý phi vô cùng vui mừng mà khóc, bàn tay trắng nõn nhẹ nhàng vuốt ve bụng, trong mắt trong suốt thoáng hiện, nghĩ đến tối hôm qua Thái hậu cô cô dám nói muốn nàng giúp đỡ Lệ quý nhân, khiến Lệ quý nhân sinh ra hoàng tử sẽ ghi tên là do nàng sinh, trong lòng liền không nhịn được tức giận trong lòng.

Cả đêm trắng trở mình, khó có thể ngủ, đặc biệt là sau khi nghe nói buổi trưa Thái hậu cô cô triệu kiến Hoàng Thượng qua, tối hôm qua Hoàng đế ngủ lại chỗ Đức Quý nhân thì khỏe miệng không nhịn được nâng lên một nụ cười châm chọc.

Một đêm không có ngủ ngon kết quả chính là thời điểm dung bữa hôm nay cảm thấy hết sức không thoải mái, thậm chí ngửi mùi cá thì buồn nôn không ngừng, nàng liền không nhịn được suy đoán mình có thể mang bầu, nhưng lại không dám khẳng định, dù sao hoàng thượng chỉ là lâm hạnh nàng duy nhất một lần.

Tỷ lệ có thai quá thấp, hôm nay nhận được thái y trả lời chắc chắn, trái tim mừng như điên.

Bây giờ nàng phải có con của mình rồi, Thái hậu cô cô có thể phải buông tha ý tưởng của nàng rồi.

Không chút nào biết Thái hậu căn bản sẽ không buông tha, bởi vì nàng biết thể cốt cháu gái mình yếu ớt, coi như thật mang thai hài tử, có thể giữ được hay không cũng khó nói, nếu như có thể sanh ra được, đứa bé nhất định sẽ không rất khỏe mạnh, nói không chừng liền giống như Hoài Dương Vương hiện tại, là một âm sắc thuốc.

Cũng không còn bao nhiêu chỗ dùng.

Từ đại cung nữ cận thân của nàng cũng vui mừng thay cho chủ tử, liên tục chúc mừng chủ tử.

Dặn dò thái y không cần tiết lộ tin tức nàng mang thai tin tức xong, Phuong Chi Doanh liền bắt đầu công việc lu bù lên rồi.

Dĩ nhiên không thể nào lừa gạt Thái hậu được.

Khi Thái hậu biết Phuong Chi Doanh mang thai xong, đầu tiên là kinh ngạc một hồi, tiếp theo không phải mừng rỡ, mà là tức giận.

Trêu tức nàng không biết trời cao đất rộng, thế nhưng không nghe khuyến cáo của nàng mang thai hài tử, nàng gần đây bắt đầu dần dần cảm thấy có chút lực bất tòng tâm, sợ là chịu đựng không tới ba năm sau tuyển tú, gia tộc lại đưa một dòng chính nữ vừa độ tuổi vào cung.

“Luu ma ma, người nói Phuong Chi Doanh đứa nhỏ này có phải quá mức quật cường rồi hay không hả? Ta chỉ là để cho nàng bảo dưỡng một khỏe mạnh hoàng tử, nàng càng muốn mình sinh, đây không phải là liều mạng sao?” Thái hậu tức giận, rất tức giận nói với Luu ma ma.

“Thái hậu ngài ngàn vạn đừng tức giận, đoán chừng Quý Phi nương nương chỉ là muốn một đứa bé thuộc về mình.” Luu ma ma nhìn rất thấu đáo, nữ nhân nào nghĩ nuôi đứa bé của người khác?

Huống chi nàng còn xinh đẹp trẻ tuổi như vậy, thái hậu nương nương tuy nói là vì nghĩ cho gia tộc, nhưng Phuong Chi Doanh đối với chuyện này cũng rất đề ý, chỉ là Quý Phi không thể hiểu được khổ tâm của Thái hậu.

“Cái gì thuộc về mình đứa bé, nàng cũng không nhìn thấy thân thể mình yếu ớt, có thể sinh ra một hài tử khỏe mạnh sao?” Thái hậu hung hăng vỗ bàn, tức giận trách mắng.

Nàng sợ là không sống được mấy năm, năm xưa thời điểm đang bị đánh vào lãnh cung thân thể lại không tốt, sau lại tái diễn thánh cung chiều, tỉ mỉ điều dưỡng, cũng không trở về được ngày trước.

Hoàng đế từ nhỏ vẫn lạnh lùng nhàn nhạt, cùng nàng không phải rất thân, là lúc vì tranh thủ tình cảm, cũng quả thật có chút coi thường hắn, quan hệ mẹ con có chút lạnh nhạt.

Để cho nàng vừa tức lại không biết làm sao.

“Nhưng là bây giờ Quý Phi nương nương đã mang bầu, lời này truyền ra ngoài rất nguy hiểm, nô tài cho là quan trọng nhất hay là trước giữ được Quý Phi nương nương đứa bé, những thứ khác chờ sau này lại nói!”

Luu ma ma ở một bên đề nghị.

Thái hậu suy nghĩ một chút cũng đúng, bây giờ không phải là lúc nổi giận, liền sai Lư ma ma phái một ma ma kinh nghiệm phong phú đi qua che chở Phụng Chi Doanh, giúp nàng an thai.

Từ Thần điện,

Mộ Dung triệt khó được nhân nhả nghỉ ngơi sau giữa trưa, chánh sự thuận lợi để cho hắn thoải mái không ít, mấy ngày nay thỉnh thoảng trên chóc Đức Quý nhân cũng làm cho tâm tình hắn vui vẻ.

Trước kia hai đại gia tộc của Huệ phi cùng Thục phi âm thầm liên hiệp, bị Lệ quý nhân trong lúc vô tình phá đi, tiết kiệm cho hắn không ít lực.

Lệ quý nhân rất hữu dụng, thật đúng là một thanh lợi khí.

Về phần yêu cầu mẫu hậu, lại làm cho vị hoàng đế như hắn hết sức mất kiên nhẫn.

Lúc mới bắt đầu để cho hắn nhiều lấy bằng hiệu Đức Quý nhân nhiều một chút, hiện tại lại để cho hắn lấy nhân bài của Lệ quý nhân nhiều một chút, mẫu hậu có ý định gì hắn vẫn không rõ?

Chỉ là nàng nhất định phải thất vọng.

Quyền thế gia tộc Phụng thị đã quyền thế Thông Thiên rồi, mơ hồ uy hiếp đến hoàng quyền, là hắn không thể tha thứ.

Hắn sẽ không trở thành phụ hoàng thứ hai!

Nữ nhân hậu cung tùy tiện dầy vò họ thế nào, chỉ cần không họ không có con cháu cho hắn, hắn tự xem như làm trò cho hắn xem.

Nghĩ đến mới vừa rồi nghe được ám vệ truyền đến tin tức, có vẻ Phụng Chi Doanh có bệnh thể nhưng mang thai.

Mộ Dung triệt khoe miệng nhếch lên, cười lạnh, liền thân hừ từ này còn có thể sinh ra đứa bé khỏe mạnh sao, căn bản không phải là quan trọng.

Rất nhanh đến lượt hoàng hậu!

Phụng quý phi mang thai phải thật là đúng lúc, Mộ Dung triệt nheo lại lãnh con mắt.

“Tiểu Lý Tử, sai người đem tin Phụng quý phi mang thai lan rộng ra ngoài.”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Ở Hậu Cung Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38

Trong lúc này tin tức Phụng quý phi mang thai đã truyền khắp hậu cung, Thục phi Huệ phi cùng tất cả phi tần đều đổ kị thiếu chút nữa thì nội thương, Phụng Chi Doanh lại càng khó chịu hơn nữa, nàng mới mang thai, tin tức tựa như đã mọc cánh truyền khắp cả hậu cung, trong lòng lại tức đến thiếu chút nữa thì không thở nổi.

Sau khi Thái hậu cho người đi điều tra, thần sắc ngơ ngẩn, cuối cùng thờ dài.

Sai người nghiêm ngặt bảo vệ Phụng Chi Doanh, sau đó liền đi Phật Đường niệm kinh rồi.

Hai hàm răng trắng của hoàng hậu cũng thiếu chút nữa cắn nát môi, tức giận đến mức bẻ mất một cái móng, lòng ngập tràn không dám tin, con ma bệnh như Phụng Chi Doanh thế nhưng mang bầu rồi?

Dược thiện kia vốn chỉ có Phụng quý phi không thể cho ăn, nàng cũng không có để ý, nghĩ thân thể nàng tiêu tụy như thế kia liền cho rằng nàng muốn hoài thai hải tử so với người bình thường còn khó hơn rất nhiều, không nghĩ đến nàng vậy mà có thể mang bầu rồi.

Thân thể nàng so ra tốt hơn nhiều, thế nhưng cho đến bây giờ cũng không có mang thai, nói không chừng chuyện này của nàng hiện tại đã thành trò cười cho tất cả nữ nhân trong hậu cung.

“Nương nương, ngài trước đừng nóng vội, với thân thể yếu đuối của Phụng quý phi hiện giờ, không chừng không chịu nổi!” Tôn ma ma có chút đau lòng nhìn hoàng hậu, bà là vú lớn của hoàng hậu, nhìn nàng vẫn vì vấn đề hoàng tử mà rầu rĩ, uống thuốc tựa như ăn cơm, trong lòng cũng đau lòng không chịu nổi.

Hoàng hậu gất gao cắn môi, môi đã bị cắn nát vẫn còn không biết, nước mắt lã chã rơi xuống, không cam lòng khê hô : “Thân thể gầy yếu, nằng thân thể yếu đuối cũng mang bầu, Bồn cung uống thuốc nhiều năm như vậy, trừ sinh một công chúa vô dụng, nhưng ngay cả bóng dáng hoàng tử cũng không có, nếu đợi nằng đem hoàng tử trưởng sanh ra, hậu vị này có phải hay không đã có người thay đổi?”

“Nương nương, ngài trước bình tĩnh một chút, hoàng thượng sẽ không dễ dàng vì người không có hoàng tử mà phế hậu vị, người an tâm, nô tài biết được người đau khổ, người nhất định sẽ sinh hạ hoàng tử , nhất định sẽ, ông trời sẽ không bất công như vậy!”

Tôn ma ma thấy thần sắc hoàng hậu lo sợ không yên, bộ dáng giàn giụa nước mắt, cực kỳ đau lòng, lại cũng chỉ có thể an ủi hoàng hậu như thế.

“Tôn ma ma, cho người điều tra một chút, xem Phương quý phi có phải hay không có bí truyền gì?” Hồi lâu, hoàng hậu ngưng khóc lau nước mắt trên mặt đi, phát tiết qua đi, bình tĩnh lại.

Lại biến thành người bộ dáng tao nhã như trước.

Tôn ma ma trả lời rồi.

Sau đó hoàng hậu sai người tiễn tặng Phương quý phi không ít nguyên liệu bổ dưỡng.

Các phi tần khác cũng nhao nhao tặng lễ đến chúc ở Quan Su cung.

Liễu Tương Nhã sau khi nghe được tin tức, một trận chua xót, nằng vừa mới kết thân với thái hậu, Phương quý phi này liền mang bầu, vận khí cũng quá kém đi? Đáng tiếc không thể dùng cốc ngấm động tay động chân, nhân mạch của Thái hậu ở hậu cung không thể khinh thường, bị phát giác thì xong rồi.

Nhưng mà vẫn là sai khiến Bích Thủy chuẩn bị một phần quà tặng đưa qua.

Trong lòng âm thầm an ủi mình không vội, nằng hiện tại lọt vào mắt Thái hậu, chắc chắn sẽ có cơ hội.

Cùng lúc đó, trong Nhu Phúc cung Y Lan Điện.

Liễu Vi Dung thêm thiếp cảm giác thoáng cái đã qua cả buổi chiều, sau khi đứng lên rửa mặt liền nghe Hạnh nhi cùng Bạch Liên nói tin tức Phương Chi Doanh mang thai đã truyền khắp cả hậu cung.

“Kỳ quái, lấy tính tình Quý Phi, không thể nào mới mang thai một tháng đã cho mọi người biết, chuyện nằng mang thai sẽ không an ổn đâu!” Sau khi đỡ thân thể Liễu Vi Dung ngồi xuống ở trên ghế dựa, có chút kỳ quái nói.

Trần ma ma lúc này tiến vào, đưa lên chén canh gà vừa mới hầm không có bao lâu, mức sang chén nhỏ, sau đó, đưa tới trước mặt cho Liễu Vi Dung cười nói: “Chủ tử, người chớ suy nghĩ quá nhiều, canh này vừa mới hầm rất tốt, ngài nếm thử mùi vị một chút.”

“Đúng vậy a, chủ tử, trong chuyện này nhất định là có người trợ giúp, về phần là ai cũng không biết, chỉ là như vậy không phải rất tốt sao? Dù sao thái hậu nương nương nhất định sẽ bảo vệ tốt Phương quý phi .”

Liễu Vi Dung gật đầu, cũng phải, Phương Chi Doanh ít nhất có thể bảo vệ cái thai qua bảy tám tháng, đến lúc đó nằng sớm sinh rồi.

Thời gian kết thúc cảm bế càng ngày càng gần, Liễu Vi Dung vuốt ve bụng mình càng lúc càng lớn , một tia kiên định thoáng qua đáy mắt.

Cầm lên thìa lên, uống xong một chén cháo gà nhỏ, dùng khăn tay lau khóe miệng một cái, thận trọng nói .

“Hạnh nhi, Bạch Liên, sau ngày khi ta kết thúc cảm bế, đến lúc đó sợ là sẽ gặp nguy cơ trùng trùng, các người cẩn thận một chút, có cái gì yếu ma quý quái , luôn luôn để lộ dấu vết, chúng ta phải khiến mình bình tĩnh thận trọng, miễn cho bị người khác lợi dụng sơ hở.”

Nằng cho tới bây giờ cũng không dám xem thường cổ nhân, không mang thai cũng không tòi ,mang thai liền tàn sát lẫn nhau, giết người không thấy máu.

Lại nhìn vào mặt Trần ma ma nói ra suy nghĩ của mình, cười hỏi: “Trần ma ma, bà có nghĩ ra cách gì?”

Hạnh nhi cùng Bạch Liên cũng đều nhìn Trần ma ma.

Trần ma ma nhìn chủ tử, thờ dài, nhắc nhở: “Chủ tử, ngài không phải là quên một sự kiện cực kỳ quan trọng.”

“Chuyện gì?” Liễu Vi Dung cúi thấp đầu cẩn thận suy nghĩ một chút, hình như không có gì chuyện quan trọng? liền nhìn Trần ma ma nghi ngờ.

Bạch Liên cùng Hạnh nhi cũng cảm thấy kỳ quái.

Trần ma ma có chút bất đắc dĩ nhìn chủ tử, trực tiếp làm rõ: “Chủ tử, ngài là không phải quên ngài bây giờ chỉ có một cung nữ nhị đẳng là Hạnh nhi?”

Hương Nhi bị đánh chết, Tiểu Mi cùng Tiểu Đào bị biếm làm cung nữ thô sử, ba vị trí nhị đẳng cung nữ liền trống, tại trong lúc chủ tử mang thai, đây chính là chuyện vô cùng nguy hiểm.

Phải biết, nhị đẳng cung nữ được phân ở phòng chánh .

“Á!” miệng nhỏ nhắn của Liễu Vi Dung hé ra, bưng tỉnh đại ngộ , trong cung này từng phi tử nô tài cũng đều có cấp bậc quy định nghiêm khắc ,nàng đóng cửa cấm bế, cộng thêm ý chỉ Mộ Dung Triệt, hoàng hậu không cách nào đưa người đi vào.

Nhưng đợi nàng ra khỏi cấm bế liền khó nói.

Nơi này của nàng rõ ràng có nhiều vị trí trống như vậy, khẳng định sẽ có người trên đưa vào, đến lúc đó hoàng hậu sẽ đưa người tới, không cần phải nói nhất định là hướng về phía đứa bé trong bụng của nàng.

Nghĩ tới đây, da đầu nàng liền run lên.

“Ma ma có đề nghị gì không?” Thật sự không nghĩ ra biện pháp gì tốt, Liễu Vi Dung không thể làm gì khác hơn là đành phải nhờ Trần ma ma giúp đỡ.

Hạnh nhi cùng Bạch Liên cũng trông mong nhìn bà.

Trần ma ma khẽ mỉm cười, “Đội buổi tối hoàng thượng tới, chủ tử đem chuyện này nói lại với hoàng thượng không được sao?”

Liễu Vi Dung nghe vậy, ảo não cắn môi, Đúng vậy a, nàng thế nào dần như vậy? Lấy việc hoàng thượng coi trọng đứa bé trong bụng nàng, để hoàng thượng trực tiếp đưa mấy cung nữ có thể tin tưởng tới đây là được rồi.

“Đa tạ ma ma!”

Trần ma ma cười cười, chủ tử chỉ là khăn trương một lúc nên không nghĩ tới thôi.

“Chủ tử, trong cung này người và Quý Phi nương nương đều có thai, thật may là Nhu Phúc cung chúng ta không có Nhất Cung đứng đầu hoặc là phi tần khác ở, nếu không chủ tử mỗi ngày phải đi thỉnh an, này rất là nguy hiểm a!” Bạch Liên may mắn nói.

Hạnh nhi cũng y hệt con gà mổ thóc gặt đầu phụ họa.

“Đúng vậy a, tuy nói Nhu Phúc cung chúng ta cùng Từ Thần điện hoàng thượng xa nhất, nhưng không phải là không có lợi.” Liễu Vi Dung khoe môi mỉm cười, nàng rất vừa ý chính là cái này, trong cung còn có quy định quý nhân đối với phi tần ở trên.

Quy củ thì không cần phải thỉnh an hoàng hậu cùng Thái hậu.

Ai kêu quý nhân bình thường, bằng lòng với những thứ này thì cũng không có gì ai quản thúc không phải sao? Hoàng cung cứ ba năm tuyển tú 1 lần, nếu như là Hoàng đế háo sắc, hậu cung mỹ nữ như mây, quý nhân thường có vô số, những thứ này đều muốn thỉnh an hoàng hậu Thái hậu, nơi đó có địa phương lớn như vậy để đứng à?

Nghe Bạch Liên đọc sách một lát, Liễu Vi Dung cảm thấy có chút buồn ngủ, âm thầm lẩm bẫm, có muốn hay không khiến hoàng thượng đưa chút sách khác tới đây?

Luôn nghe những thứ trị quốc, thời bình này... rất dễ dàng gây ngủ mà, ngáp, thêm thiếp nghe xong nhiệm vụ hôm nay, thấy sắc trời không còn sớm, tinh thần lập tức run lên, sai người đi phòng bếp chuẩn bị đồ ăn.

Bạch Liên thấy rất là im lặng.

Chủ tử không nghe lọt rất bình thường, dù sao không phải đọc cho chủ tử nghe, là cho tiểu hoàng tử trong bụng chủ tử nghe. (Boo: ôi mẹ ơi đứa trẻ con chưa đẻ ra đọc cho nó nghe thì không biết nó hiểu gì chài!!! BT quá!!!!)

Bữa tối, Mộ Dung Triệt mang theo Tiểu Lý Tử công công đứng giờ đi tới.

Dùng qua cơm chiều, Mộ Dung Triệt giống thường ngày tiến vào nội thất, Bạch Liên đỡ Liễu Vi Dung theo sát tiến vào, bên ngoài lưu lại Tiểu Lý Tử cùng Hạnh nhi giữ cửa.

Liễu Vi Dung ưỡn bụng, ngồi ở bên cạnh Mộ Dung Triệt, tự mình pha trà cho hắn, động tác tựa như nước chảy mây trôi hết sức vui tai vui mắt, trà ngon, rót một ly cho Mộ Dung Triệt, hương hân nâng lên so với bình thường rất nhiều nụ cười rục rờ lấy lòng, cười nói tự nhiên nói: “Hoàng thượng, thỉnh dùng trà!”

Mộ Dung Triệt nhũn mày, không thích hợp, không thích hợp , Đức Quý người từ thời điểm cơm tối vẫn giống như con chó nhỏ lấy lòng hắn, nhất định là có chuyện gì yêu cầu hắn.

“Ừ!” Nhân nhặt gặt đầu, nâng chung trà lên, uống một hớp , khoe môi cong lên khó thấy.

Chờ sau khi Mộ Dung Triệt nhấp một ngụm trà, Liễu Vi Dung vội vàng hỏi một câu: “Hoàng thượng, trà này như thế nào?”

“Cũng không tệ lắm!” Mộ Dung Triệt liếc nàng liếc mắt một cái, chậm rì rì nói.

Cũng không tệ lắm?

Đây là nàng dùng Linh Tuyền pha trà a, có cần kén chọn như vậy hay không?

Liễu Vi Dung âm thầm lầu bầu một câu, nhưng mà trên mặt lại nở nụ cười nịnh: “Hoàng thượng thích là tốt rồi!”

“Nói đi, chuyện gì?” Mộ Dung Triệt đối với cái bộ dáng này của nàng cũng nhìn không được nữa rồi, để ly trà trong tay xuống, nhàn nhạt hỏi.

Liễu Vi Dung nhẹ nhàng thở ra, rốt cuộc tiến vào vấn đề chính, mới vừa nhìn bộ dạng nịnh hót của chính mình kia, mình cũng phải nhở mình.

Nàng kéo tay áo của hắn, ưỡn bụng cạo trên người hắn, phe phẩy cánh tay của hắn làm nũng nói: “Hoàng thượng, tỳ thiếp nơi này thiếu ba nhị đẳng cung nữ, ngài có thể hay không bổ sung giúp tỳ thiếp?” Giọng ngọt ngào của Liễu Vi Dung chính mình cũng không chịu nổi.

Nhưng khi nhìn gương mặt hướng thụ Mộ Dung Triệt, trong lòng một trận khinh bỉ.

Quả nhiên, nam nhân đều thích nữ nhân làm nũng.

Về sau thời điểm nếu có việc cầu xin hắn, đều hướng hắn làm nũng, hừ hừ!

Nào biết Mộ Dung Triệt đang cố giả bộ trấn định, kỳ thật trong lòng lại chán ghét thanh âm nàng làm nũng, cánh tay cũng nổi lên một tầng khó chịu, thiếu chút nữa hất tay của nàng ra.

“Chuyện này không phải hoàng hậu quản sao? Nàng nói hoàng hậu đưa ba cung nữ tới đây cho nàng là được.” Mộ Dung Triệt quyết định trả thù nàng một phen, ai bảo nàng như vậy.

Hắn cũng rất khó chịu trong mắt.

“Nhưng là.” Liễu Vi Dung nóng nảy, nếu có thể để hoàng hậu đưa người, nàng cũng sẽ không cầu xin đến hắn.

Mộ Dung Triệt dù bận vẫn ung dung nhìn bộ dáng nàng gấp gáp rồi lại không biết nói như thế nào.

Bạch Liên ở một bên nhìn hoàng thượng trêu chọc chủ tử, chủ tử còn tưởng là thật, thiếu chút nữa cười ra tiếng.

Trần ma ma là cảm thấy chủ tử cùng hoàng thượng ở chung rất tự nhiên hòa hợp.

“Hoàng thượng.” Liễu Vi Dung dung ánh mắt tội nghiệp đáng thương nhìn hắn, cố hòng lại gọi hắn một tiếng.

Thân thể Mộ Dung Triệt không tự giác run lên bần bật.

Lập tức quyết định không trêu chọc nàng nữa, nghe thanh âm ngọt ngào của Đức Quý nhân này quả thực là một loại hành hạ.

“Được rồi, trầm trọng ý nàng, ngày mai để cho Tiểu Lý Tử đưa ba cung nữ tới đây.”

“Đa tạ hoàng thượng!” Liễu Vi Dung mặt mày lập tức hớn hở, vô cùng thân mật khoác cánh tay hắn, trải qua mấy ngày nay nàng và Mộ Dung Triệt ở chung tự nhiên hơn rất nhiều.

“Ừ!”

“Đúng rồi, hoàng thượng, có thể hay không đừng cho Bạch Liên đọc những thứ cái gì trị quốc, các loại sách thời bình. . .kia, tỳ thiếp mỗi lần nghe đều muốn ngủ, tỳ thiếp ngủ, đứa bé trong bụng khẳng định cũng cùng ngủ, liền không nghe đến rồi.”

Liễu Vi Dung có chút được một tác lại tiến một thước yêu cầu nói.

“.” Mộ Dung Triệt khóe miệng giật giật.

Cái gì nàng ngủ, đứa bé trong bụng cũng ngủ? Lời như vậy, nàng cũng không biết xấu hổ nói ra?

Trần ma ma bị những lời này của Liễu Vi Dung làm ghen.

“Vậy nàng muốn nghe cái gì? Bất quá chỉ có thể là sách! Hoàng tử của Trẫm không thể học những thứ loạn thất bát tao, mê muội mất cả ý chí gì đó!” Mày kiếm của Mộ Dung Triệt nhử lại, thanh nhàn mà nói một câu.

Nhân châu của Liễu Vi Dung xoay chuyển, cười giả hoạt nói: “Hoàng thượng, tiểu hoàng tử cũng phải hiểu biết một chút lãnh thổ Đại Kiền Triều chúng ta đúng không? Cho nên hoàng thượng có phải hay không cho người đưa chút tạp thư tới đây?”

“Ừ, rất có đạo lý!” Mộ Dung Triệt gật đầu tán đồng.

Liễu Vi Dung hai mắt sáng lấp lánh nhìn hắn, vẻ mặt mong đợi, nhanh đáp ứng đi, nhanh đáp ứng thôi.

“Chỉ là, hoàng tử trẻ còn nhỏ, không cần nghe những thứ này!” Mộ Dung Triệt chậm rãi trả lời một câu.

“Hoàng thượng. . . .” Thấy Mộ Dung Triệt không chú ý đến, khuôn mặt tươi cười của Liễu Vi Dung nhất thời xụ xuống.

“Tốt lắm, thời gian không sớm rồi, trẻ còn có việc phải xử lý, nàng tốt nhất dưỡng thai, đừng nghĩ những thứ chuyện lung tung kia.” Mộ Dung Triệt thờ dãi, vuốt ve dưới bụng hơi nhô lên của nàng, đứng dậy rồi đi.

sau khi Mộ Dung Triệt rời đi, Liễu Vi Dung than thở một hồi, chỉ than thở một câu, tại sao hoàng thượng lại nhận định trong bụng của nàng chính là một hoàng tử đây?

Ngộ nhờ sinh ra cái công chúa mà nói, ngày ngày nghe Bạch Liên đọc những sách kia, hẳn sẽ không sợ bởi dưỡng ra một công chúa dũng mãnh chứ?

Cuối cùng, nàng liền bỏ qua.

Thời gian rất nhanh lại qua nửa tháng, cách ngày cấm bế kết thúc còn có nửa tháng, nửa tháng này, Liễu Vi Dung hết sức thích ý, triệu chứng nôn nghén bắt đầu từ từ giảm bớt, nghe nói Quan Sư cung của Phương Chi Doanh bị Thái hậu cho người ta canh giữ hết sức nghiêm mật, làm hoàng hậu Thực phi Huệ phi cùng những vị phi tần không thể nào xuống tay.

Trong lòng liền một trận xúc động.

Quả nhiên có Thái hậu che chở chính là an toàn.

Chỉ là nàng gần đây tâm thần có chút không yên, cảm giác giống như sắp có chuyện lớn xảy ra.

Vị Ương Cung U Lan điện

Bích Thủy thân sắc vội vã đi vào, ở bên tai Liễu Tương Nhã nói thầm vài câu, Liễu Tương Nhã sắc mặt đại biến, thân thể khẽ run, cảm ly trà nắm thật chặt trong tay, cắn răng kinh ngạc xác nhận nói: “Bích thủy, chuyện này là thật?”

“Nô tỳ xác định!” Bích Thủy nặng nề gật đầu.

“Ba!” một tiếng, Liễu Tương Nhã sắc mặt âm trầm đáng sợ, ly trà trong tay hung hăng té rớt trên đất, tan nát dưới đất, bắn tung tóe thành một vũng nước.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Ở Hậu Cung Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39

Editor: S.Boo

Trong lòng Bích Thủy cũng đang run lên, tính tình chủ tử ngày càng cáu kỉnh, hàm xúc tiểu thư ôn nhu uyển chuyển ngày trước càng ngày càng ít gặp.

“Tại sao lại phát hiện? Đã mấy tháng rồi?” Liễu Tương Nhã hít một hơi thật sâu, cố gắng tỉnh táo lại, đôi bàn tay trắng như phấn ở trong tay áo hơi hơi nắm lại, thanh âm rét lạnh hỏi.

Tại sao Liễu Vi Dung mang thai? Trong cơ thể nàng hàn độc sớm đã ngưng lại không ít, sợ là Bích Thủy nghĩ sai rồi thì sao?

Nàng kinh nghi bất định (ngạc nhiên cùng nghi hoặc) trừng mắt nhìn Bích Thủy.

Một lần nữa Bích Thủy lại dâng lên cho chủ tử một ly trà, sau đó nhỏ giọng êm tai nói đến:” Là cốc ngấm ở Ngự Thiện phòng của chúng ta phán đoán ra, từ sau khi hoàng thượng đến Nhu Phúc cung dùng bữa, đều là trực tiếp đem nguyên liệu nấu ăn đưa qua, mà bên trong nguyên liệu nấu ăn đều tăng thêm một hay hai loại nguyên liệu nấu ăn thập phần bổ dưỡng, nhất là dùng cho phụ nữ mang thai ăn mà nói thì chính là đại bổ!”

Thấy chủ tử cẩn thận lắng nghe, Bích Thủy tiếp tục nói:” Cái này cùng nguyên liệu trước của hoàng thượng không giống nhau, mỗi ngày nguyên liệu đều là do Tiểu Lý Tử công công qua đưa đi, nếu không cẩn thận, căn bản là không phát hiện được.”

Liễu Tương Nhã đang thổi bọt trong chén trà, thân thể nhất thời dừng lại, hai tròng mắt nheo lại:” Cho nên các người liền phỏng đoán nàng mang thai rồi hả? mà không phải là các người tận mắt nhìn thấy?”

“Vâng!” Bích Thủy kiên trì gật đầu.

Liễu Tương Nhã nhẹ nhàng thở ra, thì ra chỉ là suy đoán, nhìn không được trùng mắt nhìn Bích Thủy liếc mắt một cái, tức giận nói:” Nói không chừng Tiểu Lý Tử công công nghĩ muốn tẩm bổ cho hoàng thượng! Chuyện không xác định như vậy đối với ta mà nói đều là rót tai này đổ sang tai kia, xem ra cộc ngầm của chúng ta cũng có thời điểm không thông minh.”

“Không phải, chủ tử!” Bích Thủy vội vàng nói nghĩ muốn biện giải!” Chủ tử, người nghe nô tì nói, nô tì là trải qua việc suy nghĩ tường tận rồi mới nói cho chủ tử biết.”

“A...?” Liễu Tương Nhã nghe được Bích Thủy chỉ là suy đoán, đơn giản chính là không có hứng thú, chỉ là tùy ý nói.” Vậy người nói một chút xem?”

“Chủ tử, ngài ngẫm lại đi, Tiểu Lý Tử công công vì sao không có sai người tăng thêm những nguyên liệu nấu ăn này trong bữa trưa của hoàng thượng, lại cứ cố ý tăng thêm vào bữa tối của hoàng thượng, hơn nữa còn trực tiếp đưa nguyên liệu qua Nhu Phúc cung, nội tình chắc chắn có chuyện khó nói.”

“Uhm, tiếp tục!” Liễu Tương Nhã không chút để ý nghe, nàng đối với việc mẹ đã hạ hân độc cho Liễu Vi Dung rất tin tưởng, chỉ cần không phải nhìn thấy thấy nàng đang gắng gượng mang thai trước mặt mình, bọn ta hẳn là không nên tin tưởng nàng mang thai rồi.

Trước còn tưởng rằng cộc ngầm nhìn thấy Tam muội mang bụng lớn, thì ra là suy đoán, hại nàng bị kinh hách một hồi.

Bích Thủy không biết Liễu Vi Dung bị hạ hân độc, cho nên mới cảm thấy suy đoán của mình cực kỳ tin cậy.

“Mà còn có cứ vài ngày lại thay đổi một hai loại, cộc ngầm phụ trách kiểm kê nguyên liệu nấu ăn, mỗi lần nguyên liệu nấu ăn đều ghi lại, về sau trong lúc hân vô ý phát hiện, mỗi lần nguyên liệu tăng thêm đều trùng hợp là nguyên liệu nấu ăn đều là những đồ thập phần bổ dưỡng dùng cho phụ nữ mang thai. Bích Thủy tiếp tục nói xong căn cứ vào đầu mà nàng suy đoán.

“Bích Thủy, người nói những thứ này quả thật rất đáng hoài nghi, bất quá có chuyện, người cũng không biết, trong cơ thể Tam muội có hân độc, mà còn tích lũy những gần chín năm, hân độc nặng như vậy, cho dù có điều dưỡng tỉ mỉ, không có khả năng chỉ qua tám năm mười năm có thể bỏ, mang thai quả thực không có khả năng!”

Liễu Tương Nhã nhấp một ngụm trà, nhìn chằm chằm mảnh nhỏ trên mặt đất, cười lạnh nói.

“Á?” Bích Thủy kinh ngạc.

Vậy mà còn có việc này.

Xem thần sắc chủ tử, chẳng lẽ hân độc này là do Liễu phu nhân hạ? Đây... Đây cũng thật là đáng sợ, chín năm, chuyện này không phải bắt đầu từ khi Tam tiểu thư năm tuổi đã bị hạ hân độc?

“Bích Thủy, người là tâm phúc của ta, ta mới nói với người việc này, cho nên không có tận mắt nhìn thấy Tam muội có bụng lớn, bộ dáng suy đoán vẫn là không cần nữa.” Liễu Tương Nhã thần sắc nhàn nhạt nhắc nhở.

Bích Thủy rung mình, vội vàng gật đầu nói vâng.

Sau đó bắt đầu thu thập mảnh nhỏ trên mặt đất, đem vết nước đọng lau đi.

Liễu Tương Nhã nhẹ nhàng xoa xoa bụng dưới của chính mình, cảm giác được năm đầu ngón tay đều là lạnh, miệng kêu khô, hoàng thượng không có sủng hạnh nàng, nàng làm sao có thể mang thai hải tử?

Không có hoàng tử bên người, nữ nhân phân vị thấp ở hậu cung thật là đáng buồn.

Mỗi ngày đều để cho Huệ phi làm loạn, chịu được kỳ quái của nàng, nàng cũng đã chịu đủ!

Trước kia nàng không tin số mệnh, lại đối với việc mẹ mê tin lời nói của cao tăng thì cười nhạt, hiện giờ nàng tin.

Bởi vì Liễu Vi Dung tồn tại, từ khi tiến cung đến nay, nàng liền chịu đựng ở chỗ này.

Bình thường làm vẫn xuôi gió xuôi nước làm nàng thập phần không thoải mái.

Sâu xa nhìn bên ngoài cửa sổ có những chiếc lá cây đào quanh theo gió, Liễu Tương Nhã hung hăng cắn môi dưới, âm thầm nắm chặt tay thê, cho dù như vậy, nàng cũng tuyệt đối không chịu thua, Liễu Vi Dung làm sao có thể tốt hơn so với nàng, đời này không có khả năng sinh con, trong hoàng cung một phi tử nếu như không có hải tử bên người, sớm hay muộn cũng bị người bỏ quên.

Cho nên chỉ cần hoàng thượng sủng hạnh nàng, nàng có biện pháp mang thai.

Cho dù hoàng thượng không ở lại, để cho Tiểu Lý Tử công công bị cắt bỏ nên không thể có thai, nàng cũng có biện pháp ứng phó.

Thời điểm lần đầu tiên, là bởi vì trong lòng nàng không có chuẩn bị, đã bị mưu hại, không thể đúng lúc chuẩn bị đàn tiên, chẳng vậy thì hiện tại có khả năng đã mang thai, nào đâu đến phiên Phương Quý phi chiếm vị trí đầu tiên.

Đồng thời tại thời điểm Liễu Tương Nhã đang nghiêng răng nghiêng lợi, ở đầu kia hoàng hậu cũng gắt gao nhìn chăm chăm nguyên liệu nấu ăn mấy tháng nay mà hoàng thượng sai người từ Ngự Thiện phòng đem đến Nhu Phúc cung dùng, trên khuôn mặt xinh đẹp thanh tú tràn đầy u ám cùng kiêng kỵ.

Không phải chỉ có Liễu Tương Nhã nhìn trên nguyên liệu có vấn đề, hoàng hậu cũng không kém.

“Bản cung nói tại sao buổi tối hoàng thượng nhất định đi đến Nhu Phúc cung, nguyên lai là có nội tình! Thực ra là muốn dấu giếm tin tức Đức quý nhân mang thai...” Hoàng hậu gắt gao nhìn chăm chăm nguyên liệu nấu ăn, lại phần nộ, lại ghen tị, trong mắt bắn ra lửa cho người ta sợ hãi hoang mang.

“Cách khác là nói sớm hơn Quý phi năm tháng, giấu giếm cũng thật kỹ, xem ra người của nàng khẳng định biết y thuật, khả năng rất lớn có thể là ma ma giáo dưỡng mà hoàng thượng đưa đến Trần ma ma.”

“thời điểm phát hiện nàng mang thai phỏng chừng có liên quan đến việc hoàng thượng đột nhiên đến Nhu Phúc cung bốn tháng trước, khi đó bản cung tưởng rằng do Đức quý nhân dùng thủ đoạn câu dẫn hoàng thượng, không nghĩ đến nhưng là mang Long Tự, tốt, thật sự tốt!”

Sắc mặt hoàng hậu ngày càng hung dữ, sau cùng hung hăng vỗ mặt bản “Bốp” Một tiếng, hai cung nữ tâm phúc đứng xung quanh run lên bần bật, thân thể rụt lại.

Hoàng hậu không phải Liễu Tương Nhã, nàng chỉ cần phỏng đoán mà có một tia khả năng thì liên tin tưởng không buông tha.

Thà rằng giết lầm 1000. cũng không buông tha một cái.

Vấn đề hoàng tử đã thành một khối tâm bệnh của hoàng hậu rồi.

Lúc này Tôn ma ma vừa lúc bụng được thiện hoàng hậu muốn ăn hôm nay đi vào, nghe được thanh âm âm hưởng hoảng sợ bên trong.

“Nương nương, người nào chêu chọc khiến người tức giận?” Tôn ma ma đem được chất đi qua, liếc mắt liếc hai cung nữ một cái, hai cung nữ tâm phúc kia thức thời thối lui ra ngoài canh chừng.

Thấy hai người ly khai, nàng mới quan tâm hỏi một câu.

“Ma ma, bản cung tại sao mệnh lại khổ như vậy, người xem, đã có hai người mang thai rồi...” Hoàng hậu gấp được Tôn ma ma, bắt lấy cánh tay đang bụng thuốc của bà, kích động khóc lên.

“Nương nương, người nào lại mang thai rồi hả?” Tôn ma ma thấy nương nương lại chịu kích thích, nghe ngữ khí giống như lại có phi tần khác mang thai, làm sao có thể? Được thiện cũng không phải là dùng để trung.

“Là Đức quý nhân, Đức quý nhân nàng mang thai, ma ma, người không phải nói nàng đã uống thuốc sau bữa ăn sao? Làm sao có thể mang thai? Tôi cũng là lỗi ở đâu hả? Chẳng lẽ thuốc kia vô dụng?”

Hoàng hậu kích động khiến cho cả khuôn mặt cũng trở nên hung dữ, đôi mắt đỏ sọng.

“Này,... Này nô tài cũng không biết, nô tài tận mắt nhìn thấy Đức quý nhân uống hết, nô tài cũng không biết thuốc kia sao đột nhiên lại trở nên không có tác dụng rồi...” Tôn ma ma cũng chấn kinh, ma ng chén thuốc trong tay đặt trên bàn, vậy mà Đức quý nhân mang thai, tính toán thời gian, rất nhanh đã qua sau tháng, giấu diếm cũng thật lâu.

Trách không được nương nương lại phần nộ cùng thương tâm như vậy.

“Chẳng lẽ được thiện kia xảy ra vấn đề? Tôn ma ma, ngày đó người cam đoan thời điểm được thiện, chẳng lẽ trên đường đi Nhu Phúc cung không tránh đi đến qua học đồ Thái Y Viện vụng trộm đem bột phấn tung vào trong chén thuốc?”

Hoàng hậu trừng mắt nhìn Tôn ma ma, cắn răng suy đoán nói.

“Mặc dù học đồ thái y viện đi theo, nhưng là nô tài quả thật vụng trộm đem bột phấn tung vào, chẳng lẽ bởi vì buổi sáng hôm đó nô tài tung bột phấn bị gió thổi đi, không tung vào?” Tôn ma ma nhớ tới năm tháng trước, khi nàng đang vụng trộm tránh học đồ của Thái Y viện tung ra bột phấn thì có một trận gió thổi qua.

“Xem ra cũng chỉ có thể là do chuyện này, dù sao cũng đã hơn năm tháng, những phi tử từng hạnh qua đều không có thai” Hoàng hậu giờ phút này chỉ có thể oán hận ông trời, Đức quý nhân này vận khí cũng quá tốt rồi?

Bất quá vận khí tốt của nàng cũng sắp kết thúc, hoàng hậu nắm chặt tay thành quyền, đáy mắt hiện lên một tia tàn nhẫn.

“Tôn ma ma, bản cung nhớ đến chúng ta có cơ sở ngầm ở phòng tiểu bệ là một bà tử thô sử đúng không?”

Tôn ma ma gật đầu, trong mắt tinh quan chớp lóe, biết hoàng hậu nương nương muốn làm cái gì, tuy nhiên vẫn thấp giọng hỏi một câu: “Đúng vậy, nương nương là muốn...”

Hoàng hậu nheo hai mắt lại, đáy mắt hiện lên một tia ngoan độc, nghiêng răng nghiêng lợi oán hận nói: “không sai, bản cung muốn Đức quý nhân xảy

thai!”

Phượng quý phi nàng không thể nào nhúng tay hạ thủ, nhưng đối phó với Đức quý nhân thì đơn giản hơn.

“Tôn ma ma, khoảng thời gian trước, người của chúng ta không phải đã nghiên cứu ra một loại phấn xạ hương phá thai khi cho vào nước sẽ không mùi không sắc không hương sao? Sai người đem đến cho cơ sở ngầm kia thả vào trong thực phẩm thường ngày đi.” Xạ hương này đối với hoàng thượng không có tác dụng gì, nhưng đối với phụ nữ có thai liền có tác dụng lớn.

Huống hỏ phấn xạ hương này vốn là có tác dụng mạnh hơn với loại thuốc cũ, xạ hương vốn là có tác dụng trợ sản, mang thai gần sáu tháng, nếu trợ sản mà nói, cực kỳ dễ dàng sẽ tạo thành vết thương cho cơ thể mẹ.

Vận khí không tốt mà nói, hoặc là thân thể không tốt mà nói, một xác hai mạng là thập phần có khả năng.

“Đúng vậy, nương nương, tuy nhiên phấn xạ hương kia không có sử dụng qua, không biết có hiệu quả?” Tôn ma ma gật đầu, bất quá thời điểm nói đến xạ hương kia, đáy mắt hiện lên một tia chán chờ.

“Khẳng định là có hiệu quả, xạ hương này nguyên bản là bột phấn cũ, chỉ là cho thêm nguyên liệu khác, che dấu bớt mùi thơm của xạ hương mà thôi.” Hoàng hậu đối với xạ hương này rất có tin tưởng.

Đây là lợi khí nàng dùng để đối phó với nữ nhân mang thai trong hậu cung.

Mà lúc này Liễu Vi Dung không biết, chuyện tình mình mang thai đã tránh thoát khỏi Liễu Trương Nhã nhưng không tránh được tai mắt của hoàng hậu, nhưng lại có một nguy cơ lớn hơn đang chờ nàng.

Hôm nay giấc ngủ trưa kéo dài đến xế chiều, vậy mà Liễu Vi Dung hiếm thấy lại gặp ác mộng rồi.

Trong mộng nàng mơ thấy bản thân mình sinh non, trong mộng nhìn nàng giống như rất thống khổ ôm bụng của mình, hạ thân còn có rất nhiều máu, rất nhiều máu... Chính mình lại không cảm giác được đau (yêu), nàng sợ hãi, nàng sợ hãi, nàng liều mạng hô hoàng thượng, thái y...

Nhưng không ai đến cứu nàng.

Sau cùng nàng chỉ có thể ôm bụng của chính mình, chịu đựng cảm giác đau tê tâm liệt phế, trơ mắt nhìn trong bụng một nam thai đã hình thành bị chảy mất....

Nàng sợ tới mức hét chói tai rồi tỉnh lại.

Bạch Liên bên ngoài đang trông chừng chợt nghe thấy tiếng hét chói tai liền vội vàng tiến vào.

“Chủ tử, chủ tử, xảy ra chuyện gì rồi hả?” Bạch Liên vừa tiến đến liền vọt đến bên giường, khăn trương bắt lấy tay Liễu Vi Dung, lo lắng mang theo ân cần hỏi han.

Liễu Vi Dung tỉnh lại phát hiện toàn thân mình ra đầy mồ hôi lạnh, lau mồ hôi trên mặt, xốc mạnh chăn lên, nhìn thấy bụng của chính mình vẫn tốt, vỗ vỗ lồng ngực đang nhảy lên kịch liệt của mình, thở dốc một hơi.

Chỉ là một giấc mộng thôi! Liễu Vi Dung tự an ủi chính mình.

Phòng chường cảm tức cũng sắp kết thúc, chính mình quá mức khăn trương rồi.

“ta không sao, vừa mới gặp một con ác mộng.” Sắc mặt khẽ biến thành trắng xanh, Liễu Vi Dung giật giật khóe miệng, vỗ vỗ tay nàng, lòng còn sợ hãi nói.

“Không có việc gì thì tốt rồi, chỉ là con ác mộng, cũng không phải là sự thật, chủ tử đừng quá lo lắng.” Bạch Liên vội vàng an ủi chủ tử, đứng dậy rót cho chủ tử chén trà.

Liễu Vi Dung gật đầu, uống một ngụm trà lại, sắc mặt tái nhợt dần dần có chút huyết sắc.

Bởi vì có ám vệ, Mộ Dung Triệt rất nhanh liền biết chuyện Liễu Vi Dung gặp ác mộng bị kinh tỉnh (sợ hãi tỉnh dậy), môi mông mấp máy, ánh mắt âm u, xem ra hẳn tiền tạng ba cung nữ đi qua, cũng không thể giảm bớt bất an của nàng.

Đến buổi tối, hoàng thượng mang theo Tiểu Lý Tử đi Nhu Phúc cung, đầu kia hoàng hậu liền nhận được tin tức, biết được cơ sở ngầm kia đêm nay sẽ hạ xạ hương phấn vào trong bữa tối, nhìn không được thắm máng một tiếng ngu xuẩn.

“Tôn ma ma, người không phải đã quên dặn dò cơ sở ngầm ở phòng tiểu bếp để cho nàng hạ thuốc lúc bữa trưa của Đức quý nhân”

Tôn ma ma cả kinh, lúc này mới nhớ đến chuyện này, sắc mặt nhất thời cực kỳ khó coi.

Không cần bà trả lời, hoàng hậu cũng đã nhìn ra.

Hai mắt nàng khép chặt lại, nắm tay nắm chặt thành quyền, âm thầm cầu nguyện bên người hoàng thượng không có người kiểm tra ra có phấn xạ hương, dù sao đây cũng là lần đầu tiên sử dụng, hi vọng phấn xạ hương có thể tránh khỏi được đợt kiểm tra.

Hoàng đế Mộ Dung Triệt đến chỗ Y Lan điện, Nhu Phúc cung, bữa tối được chuẩn bị rất tốt rồi.

Thời điểm mang thức ăn lên, Liễu Vi Dung không biết tại sao tim đập mạnh, lại nghĩ đến ác mộng buổi chiều kia, sắc mặt đột nhiên trắng bệch, có chút lo sợ, nghi hoặc cùng bất an lại kéo đến.

“Làm sao vậy? Không thoải mái?” Mộ Dung Triệt phát hiện dị dạng của nàng, trầm giọng hỏi, trong giọng nói hỗn loạn có một tia quan tâm.

“Hồi bẩm hoàng thượng, tì thiếp không có việc gì!” Liễu Vi Dung lắc đầu, chẳng lẽ muốn nàng nói cho hắn chuyện nàng gặp ác mộng hồi chiều, mơ thấy con bị chảy mất rồi.

Bỗng dung hai mắt nàng tròn to, nghĩ đến một khả năng, có phải hay không ác mộng buổi chiều là một loại ám chỉ, ám chỉ có người muốn hại con của nàng.

Mộ Dung Triệt thấy thế, cho rằng nàng còn chưa thoát khỏi được ảnh hưởng của ác mộng, vì thế nắm lấy tay của nàng, biểu tình nhu hòa nói:” Có chuyện gì không giải quyết được, có thể nói với trẫm”

“uhm!” Liễu Vi Dung bị bàn tay to ấm áp của hắn nắm chặt, trong lòng cảm thấy yên ổn không ít, vội vàng gạt đầu.

Bạch Liên cùng các nàng khác đem đồ ăn tốt lên xong liền đứng ở một bên, khắp phòng bốn phía đều là mùi đồ ăn, khiến người khác phải nuốt nước miếng.

Tiểu Lý Tử để cho thái giám bên cạnh cứ theo lẽ thường kiểm tra một lần, không có phát hiện vấn đề gì.

Liễu Vi Dung nhìn lướt qua đồ ăn trên bàn, ngọa trừ bỏ đậu hũ cay cùng với cá nấu dưa cải chua, đều là một màu món ăn gia đình, khẩu vị cực kỳ loãng, đương nhiên còn có một nồi canh gà mùi thơm bay bốn phía.

Màu xanh thực vật cũng không có tương khác gì, Liễu Vi Dung nghi hoặc, chẳng lẽ chính là nàng trong lòng suy nghĩ quá nhiều?

Ác mộng kia cũng không có gì đặc biệt.

Sau khi Mộ Dung Triệt thúc giục, Liễu Vi Dung cũng chỉ mở miệng ăn theo những món đã được ăn, Bạch Liên ở phía sau người đưa cho nàng đĩa rau.

Mới ăn được một hồi, Liễu Vi Dung đột nhiên cảm thấy trong bụng quặn đau một trận, ôm bụng “A” một tiếng kêu đau.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Ở Hậu Cung Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40

Editor: S.Boo

“Chủ tử!” Bạch Liên kinh hô một tiếng vội vàng đỡ lấy Liễu Vi Dung.

Mộ Dung Triệt cả kinh, lập tức buông đĩa trong tay, trong lòng lo lắng, càng cảm thấy khó thở, tròng mắt lạnh như băng hướng đến Tiểu Lý Tử khiến trách nói:” Thắt thần làm cái gì, còn không mau mời thái y qua đây!”

Tìm Tiểu Lý Tử run lên, vội vàng lĩnh mệnh bước nhanh rời khỏi.

Hạnh Nhi bị chuyện ngoài ý muốn cùng với sự tức giận của Mộ Dung Triệt làm cho đứng hình, cứ như vậy ngây dại ra.

Trong phòng mùi đồ ăn vẫn xông vào mũi như cũ, đúng là giờ phút này Hạnh Nhi lại cảm thấy hương vị này như một đạo bùa đòi mạng.

“Nước , nước, Bạch Liên, rót ly nước qua đây.” Liễu Vi Dung cắn răng nhịn xuống cảm giác bụng đau đón kịch liệt, cầm lấy tay Bạch Liên, chỉ vào ấm trà đặt cách đó không xa, sai Bạch Liên đổ nước cho nàng uống.

Lúc này nàng không biết nên khen nàng có dự định trước, hay là nên cười khở, quý sai thần sử nên trước khi Mộ Dung Triệt đến đây đã vào không gian làm một bình có linh tuyến pha loãng đặt ở đó.

Bạch Liên có chút khó xử nhìn thân thể chủ tử lưng lay như sắp đổ, nàng căn bản không thể phân thân a, khi đó đang muốn để cho Hạnh Nhi đi rót nước, một cánh tay to thon dài đã đuổi đến, đỡ lấy Liễu Vi Dung.

“Trẫm tới, người đi rót nước!” Tiếng nói trầm thấp lo lắng vang đến trong tai Bạch Liên lại thập phần đúng lúc.

Nàng buông tay ra, vội vàng đến một bên rót nước.

Mộ Dung Triệt bình tĩnh hé ra khuôn mặt tuần tú lạnh lùng, chung quanh còn quanh quẩn lãnh khí, đem đỡ lấy Liễu Vi Dung, thấy nàng thống khổ liền đem thân thể nàng cuộn lại trong ngực, trong lòng căng thẳng, thanh âm nhu hòa trầm thấp rất nhiều, trấn an nàng” Đừng sợ, không có việc gì, thái y rất nhanh sẽ đến.

Bạch Liên đem chén linh tuyến đưa đến bên mũi Liễu Vi Dung” Chủ tử, nước đến đây.”

Liễu Vi Dung dễ dàng bỏ qua thống khổ, liền mở miệng uống linh tuyến, rất nhanh đau khổ trên thân thể cũng tiêu thất đi một nửa, sắc mặt cũng không thống khổ như trước nữa rồi.

Cuộn lại trong lòng Mộ Dung Triệt, Liễu Vi Dung cảm thấy sợ hãi vô cùng, cũng bất chấp cả thân phận lễ tiết, níu chặt ống tay áo của hắn, run giọng níu” Hoàng thượng, xé chiều hôm nay tì thiếp gặp ác mộng, mơ thấy hoàng tự trong bụng thân thiếp không còn, tì thiếp, tì thiếp, bụng tì thiếp vừa mới đau, đau quá, con có thể còn hay không, có thể hay không...”Oa, hoàng thượng...” Nói xong, nói xong nàng khóc, nước mắt liền sắp rơi xuống.

“Đừng sợ, có trẫm ở đây, con không có việc gì, thái y rất nhanh đã đến rồi.” Mộ Dung Triệt lấy tay nước mắt đang rơi xuống không thể nào lau hết, thấy nàng thấp thòm lo âu, bộ dáng nước mắt dàn giụa, trong lòng cũng cảm thấy một trận co thắt.

Thân thể xiết chặt biểu hiện hắn đang ẩn nhẫn tức giận, đáy mắt hiện lên một tia băng lãnh, bữa tối đêm nay kiểm tra qua không thành vấn đề, đúng là Đức quý nhân ngoài ý muốn lại bị hạ.

Xem ra tin tức Đức quý nhân mang thai đã bị lộ ra ngoài, tội cùng là ai tiết lộ tin tức?

Thấy Đức quý nhân giống như rất thống khổ như thế, Mộ Dung Triệt ôm lấy nàng, bước nhanh vào trong phòng chính, lại đi vào trong một nội điện khác ở bên cạnh, đặt nàng ở trên giường.

Liễu Vi Dung ôm bụng, bụng còn có chút co rút đau đớn, bất quá nàng ẩn ẩn cảm thấy trên da thịt mình tựa hồ thấm xuất ra ngoài một tầng gì đó, nhất thời cảm thấy hiểu rõ, cắn chặt môi dưới, đôi bàn tay trắng như phấn nắm thật chặt, thì ra nàng vẫn lại nói đúng rồi.

Ác mộng xé chiều hôm nay chính là một điềm báo trước, không phải nói là khẳng định sẽ xảy ra, nếu, nếu nàng không có linh tuyến, nếu thân thể của nàng yếu nhược mà nói, giờ phút này sợ là sẽ đẻ non rồi.

Nghĩ vậy, nàng không nhịn được ớn lạnh một cái.

Thẳng đến làm cho trong lòng Mộ Dung Triệt co rút lại.

Thu đoạn trong cung thật sự là ngày càng quý dị, đêm nay nàng đã rất cẩn thận chỉ ăn những thứ mà hoàng đế đã ném qua, lại vẫn nói là đúng, đến bây giờ không biết tại sao thế này, bụng lại bắt đầu đau trở lại.

Nếu hôm nay là một người khác, phỏng chừng cũng sẽ trúng chiều, thực phẩm hoàng đế ăn hàng ngày cũng dám động tay động chân, lại cứ để cho hoàng đế ăn nhưng không có việc gì, nàng ăn thiếu chút nữa sinh non.

Thật sự làm cho người ta khó lòng phòng bị.

Thái y rất nhanh được mời tới, chuyện Tiểu Lý Tử vội vã mời được thái y, rất nhanh bị phi tử trong cung biết rõ, hoàng hậu cũng nhận được tin tức.

Xem ra Đức quý nhân cũng là trúng chiều rồi.

Híp híp mắt, khoe miệng giương lên thoáng qua ý cười, sai người tiếp tục theo dõi Nhu Phúc cung.

Đến là viện trưởng thái y viện Mạc thái y, vừa vào đến nội điện, bỗng nhiên thái y thở hắt hắt thấy hoàng thượng liền vội vàng quỳ xuống”Vi thần tham kiến hoàng thượng.”

“Đứng lên đi, nhanh chẩn bệnh cho Đức quý nhân.” Mộ Dung Triệt vội vàng nói, trực tiếp cho Thái y chẩn bệnh cho Liễu Vi Dung.

Thái y có chút chần chừ nhìn bụng Đức quý nhân phồng lên, Đức quý nhân mang thai, nhìn bộ dáng xem ra đã năm sáu tháng, tại sao Thái y viện lại không có viết luận chứng kết luận?

Bất quá hiện tại không phải là thời điểm nghĩ những thứ này, tình hình Đức quý nhân giống như không tốt lắm, vội vàng giữ vững tinh thần bắt mạch cho nàng.

Rất nhanh hắn thu tay, cung kính hồi báo” Hồi hoàng thượng, Đức quý nhân thai khí bị động, còn có dấu hiệu đẻ non, may mắn nguy hiểm nhưng vẫn giữ được thai nhi, đợi vi thần khai phục sau đó cho Đức quý nhân uống thuốc dưỡng thai là được!”

Liễu Vi Dung cùng Mộ Dung Triệt đồng thời thở phào nhẹ nhõm.

Phòng chường là linh tuyến đã hoàn toàn phát huy tác dụng, bụng của nàng hiện tại đã không đau nữa rồi.

“Mạc thái y, ông khẳng định nguyên nhân Đức quý nhân động thai là do có thuốc trợ sản sao?” Mộ Dung Triệt suy nghĩ đến chuyện chính mình thiếu chút nữa mất đi một hoàng tử, khuôn mặt tuấn tú bỗng dưng trở nên băng lãnh.

Mạc thái y lau mồ hôi trên trán, hơi cúi đầu suy nghĩ, thật cẩn thận đáp:” Hồi bẩm hoàng thượng, xem mạch tượng của Đức quý nhân, khẳng định là có thuốc trợ sản, dẫn đến đau bụng, còn thiếu chút nữa đẻ non, may mắn thân thể Đức quý nhân khỏe mạnh, lúc này mới bảo vệ được thai nhi.”

“Thuốc trợ sản, làm sao có thể?” Liễu Vi Dung kinh hô, về điểm y thuật của ông ta, chẳng lẽ không biết thuốc trợ sản là loại thuốc có mùi, nàng là người cũng được xem như là có giác quan nhạy cảm lại không nhận ra bất luận một mùi hương gì.

“Vi thần chẩn đoán bệnh hẳn không sai, còn tại sao lại có loại thuốc như vậy, vi thần cần kiểm tra một phen, không biết trước khi Đức quý nhân đau bụng đã ăn gì?”

“Bữa tối chủ tử ăn mới bị đau bụng!” Bạch Liên ở một bên trả lời.

“Hoàng thượng, vi thần có thể kiểm tra bữa tối đêm nay một lần được không?” Mạc thái y nghe vậy, trầm ngâm rồi nói.

“Hoàng thượng, có phải là chuyện ti thiếp mang thai bại lộ rồi hay không? Cho nên mới có người nghĩ muốn mưu hại con của ti thiếp?” Liễu Vi Dung có chút khẩn trương kéo kéo ống tay áo Mộ Dung Triệt, thần sắc bất an hỏi.

Mộ Dung Triệt biểu tình ôn nhu, vươn tay ra vuốt ve khuôn mặt nàng, không nói gì thêm, tuy nhiên nhìn biểu tình của hắn, Liễu Vi Dung cũng đoán được, khuôn mặt thanh tú khẽ sụp xuống.

“Đừng lo lắng, có trăm!” Hắn thấp giọng trấn an.

Sau một lúc lâu, thái y về mặt ngưng trọng đi vào.

“Kiểm tra ra cái gì rồi hả?” Nhu hòa trên mặt Mộ Dung Triệt thu lại, không nghĩ đến thậm chí lại còn có người to gan lớn mật hạ dược vào thực phẩm của hắn.

Liễu Vi Dung cảm nhận được toàn thân hắn đang rất tức giận, khuôn mặt tuấn tú càng ngày càng âm trầm làm nàng hoảng sợ.

“Hồi bẩm hoàng thượng, vi thần kiểm tra trong thực phẩm đêm nay thì phát hiện trong đó có không ít xạ hương!” Mạc thái y trong lòng chấn kinh với chuyện này, xạ hương này cũng không phải là xạ hương bình thường, người bình thường cũng sẽ không thể nghiên cứu chế tạo ra loại xạ hương này, phỏng chừng người hạ dược Đức quý nhân có thân phận rất cao.

Bởi vì qua việc hắn kiểm tra xạ hương, đối với nam nhân thì không có tác dụng gì, tuy nhiên đối với phụ nữ có thai lại là có tác dụng trợ sản mạnh mẽ, thật sự Đức quý nhân cũng rất may mắn, vậy mà có thể tránh qua một kiếp nạn này.

“Xạ hương? Xạ hương không phải là có mùi à?” Đôi mắt đẹp của Liễu Vi Dung trừng lớn, kinh hô một tiếng.

Mạc thái y cung kính đáp lời:” Đây là xạ hương mới được nghiên cứu chế tạo ra, khi vào nước sẽ vô sắc vô vị, khiến người không thể phát hiện được, vì thần còn phát hiện món ăn trên bàn còn vương lại một chút bột phấn, chứng thật không thể nghi ngờ chính là xạ hương.”

Cơ sở ngầm kia cũng thật là vô ý, không chú ý đến có cái khay khi làm dính một chút vào bên cạnh, trực tiếp khi mọi người không chú ý, đồng thời vừa nhóm lửa, lặt lẽ đem phần xạ hương rắc vào hộp đựng thức ăn trống.

“Bốp” một tiếng đem chiếc cốc trên án bên cạnh bàn rơi trên mặt đất, Mộ Dung Triệt bỗng nhiên đứng lên, ánh mắt sắc bén nhìn mọi người trong phòng một lần, cả giận nói:” Tốt, rất tốt, Tiểu Lý Tử, đem người của phòng tiểu bếp dẫn đến đây cho trăm!”

“Vâng!” Tiểu Lý Tử trong lòng run lên.

Trải qua một phen lăn qua lăn lại, lúc này Liễu Vi Dung đã phi thường ục oải mỏi mệt, Mộ Dung Triệt thấy, đáy mắt hiện lên một tia đau lòng.

Khi phỏng vấn đoán chừng chắc chắn sẽ cực kỳ đẫm máu, vẫn là không nên cho nàng đến chỗ này.

“Bạch Liên, Hạnh Nhi, đem Đức quý nhân vào trong nội thất nghỉ ngơi.” Hắn khẽ vuốt nhẹ mặt Liễu Vi Dung, lại khẽ vuốt bụng nhô lên của nàng, có cảm giác mất rồi lại lấy lại được.

Trầm giọng phân phó hai cung nữ đưa nàng đi vào.

“Đa tạ hoàng thượng!” Liễu Vi Dung đối với việc Mộ Dung Triệt chăm sóc thì cực kỳ hưởng thụ, cảm tạ một phen, Hạnh Nhi cùng Bạch Liên ở hai bên cẩn thận dìu nàng đi vào nội thất.

Vừa lên giường, vừa nằm xuống cả người cũng thả lỏng, mệt mỏi kéo đến, chỉ trong chốc lát, Liễu Vi Dung liền chìm vào giấc ngủ.

Bên ngoài thăm vắn cực kỳ đẫm máu cũng không chút nào ảnh hưởng đến nàng.

Cũng không biết sau cùng Mộ Dung Triệt tra hỏi ra cái gì, trực tiếp đem một trong những bà tử thô sử đánh chết, mặt khác lại đưa hai người đi Thận hình tư, phỏng chừng không chết cũng bị lột mất một tầng da.

Sau cùng, tất cả Nhu Phúc cung lại tiến hành một đợt thanh tẩy lớn, ngoại trừ bỏ Hạnh Nhi và Bạch Liên, Trương ma ma, Trần ma ma, tất cả nô tài còn lại đều cắt bước đi rồi.

Đã đổi một nhóm người mới thay vào.

Liễu Vi Dung coi như trong họa có phúc, tất cả Nhu Phúc cung đều là người của hoàng đế, an toàn được đảm bảo, cũng nhìn ra Mộ Dung Triệt đối với cái thai trong bụng Liễu Vi Dung rất coi trọng.

Nhu Phúc cung có thay đổi lớn như vậy làm kinh động tất cả phi tần trong hậu cung, liền ngay cả thái hậu cũng biết, rồi rít phái người đi tìm hiểu đến tột cùng là có chuyện gì xảy ra.

Sau khi Hoàng hậu biết được cơ sở ngầm của mình đã bị đánh chết, cảm thấy căng thẳng, nhớ lại chính mình cũng không để lại chứng cứ gì, nên cũng là không tra đến nàng, cũng yên tâm rồi.

Đồng thời thăm hặn Đức quý nhân vận tốt.

Vậy mà còn sống, chính là công việc đã làm tốt, con trong bụng cũng nên chảy máu, chẳng thế thì hoàng thượng cũng sẽ không tức giận như vậy.

Nàng đối với hiệu dụng của phấn xạ hương thập phần tin tưởng.

Vì thế, đêm nay hoàng hậu ngủ rất yên ổn.

Buổi tối hôm nay Nhu Phúc cung phát sinh chuyện lớn, tuy nhiên đã bị phong tỏa, cũng không có truyền tin tức gì ra ngoài, tuy nhiên vẫn là có người biết đến.

Bởi vì Thái y viện đã ghi lại tất cả việc kết luận mạch chứng cho Liễu Vi Dung.

Lần này tất cả mọi người đều biết Đức quý nhân mang thai, hậu cung một mảnh chấn động, nhất là chỗ người cùng mang thai là Phụng quý phi, một chữ cũng không nói được.

Dĩ nhiên té xỉu rồi.

Liễu Tương nhả lại càng chấn kinh không dám tin, miệng không ngừng nói lầm bầm:” Không có khả năng, không có khả năng, nàng làm sao có thể mang thai được chứ?”

Thần thái giống như bị điên.

Y Lan điện Nhu Phúc cung.

Liễu Vi Dung nặng nề ngủ một giấc, thời điểm chờ nàng tỉnh lại cũng đã gần hơn nửa đêm, trong phòng ánh nến cũng chưa tắt, lại vẫn để cho một cây nến đỏ cháy sáng.

Cảm nhận trên người có cảm giác dính dính khó chịu, có chút không thoải mái, đang muốn tiến vào không gian tắm một cái tẩy đi hết cảm giác dính dính kia, phát hiện bên cạnh mình còn có một người nam nhân ngủ chung.

Thiếu chút nữa đem nàng hù chết, qua ánh sáng mờ mờ, thấy rõ dung mạo người nam nhân ấy.

Thì ra là hoàng đế Mộ Dung Triệt, hán ngủ thật sự rất sâu.

Có thể nguyên nhân do khoảng cách gần, nàng nhìn thấy hai mắt hán nhắm nghiền, đáy mắt thanh sắc, thần sắc mệt mỏi cực độ, xem ra chuyện tối ngày hôm qua làm cho hán bận rộn một đêm.

Nhìn không được có chút cảm động.

Xem ra nửa khắc nửa cũng không tỉnh lại được, Liễu Vi Dung lấy xiêm y sạch vụng trộm đi vào trong không gian, hung hăng rót vào miệng một ngụm linh tuyền lớn, sau đó còi hết y phục ra, tiến vào trên sông tắm rửa.

Tắm rửa xong, nhanh chóng thay xiêm y sạch rồi ra khỏi không gian, cũng không có dừng ở bên trong lâu, nàng sợ Mộ Dung Triệt đột nhiên tỉnh lại.

Cũng bởi vì mang thai, Liễu Vi Dung rất dễ dàng mệt mỏi, nằm ở bên người Mộ Dung Triệt, bên tai truyền đến tiếng hít thở nhẹ nhàng của hán, bất tri bất giác lại ngủ thiếp đi.

Trong lúc mơ màng nàng không tự giác đem thân thể rúc vào trong lòng Mộ Dung Triệt, có thể là bởi vì nàng mới vừa tắm xong, lại vẫn mang theo chút linh khí, ngủ thật sự sâu, Mộ Dung Triệt cực kỳ tự nhiên thả lỏng người, tay hoàn toàn ở trên người Liễu Vi Dung, hai người ngủ cực kỳ tự nhiên thân thiết tựa đầu ở một chỗ ngủ.

Trời cũng bắt đầu sáng, Liễu Vi Dung bị đói làm thức dậy, thời điểm quay đầu, môi đỏ mọng không cẩn thận in lại trên khuôn mặt tuần tú của Mộ Dung Triệt, đôi má nóng lên, đỏ như có lửa đốt.

Nàng khó xử quay mặt, không chú ý đến mí mắt Mộ Dung Triệt đang nằm bên cạnh giật giật.

Nàng sờ sờ bụng, hiện tại nàng là một người ăn nhưng lượng cơm lại dành cho hai người, tối hôm qua bởi vì xảy ra chuyện ngoài ý muốn, không có ăn no bụng, hiện tại bụng bắt đầu thâm thì kêu kháng nghị rồi.

Con sợ là đói bụng lắm, đá nàng một phen, Liễu Vi Dung đau lòng, sờ sờ bụng, trấn an đứa con trong bụng, nhẹ nhàng tách bàn tay to của Mộ Dung Triệt đang ngăn nàng nằm ở trong lòng, tính toán lên lút rồi giường đến phòng tiểu búp nhìn xem, có cái gì ăn không.

Bởi vì là ngủ ở bên trong, Liễu Vi Dung nâng bụng to lên, tính toán vòng qua người Mộ Dung Triệt để xuống giường.

“Cẩn thận!”

Mộ Dung Triệt vừa mở mắt liền thấy Liễu Vi Dung chuẩn bị vượt qua người hắn, một lòng chuyên nhất, gân xanh trên trán nháy lên, cánh tay dài duỗi ra, nhanh chóng ôm nàng vào lòng.

Cảm nhận được tức giận của Mộ Dung Triệt, Liễu Vi Dung vội vàng giải thích:”Hoàng thượng, vừa rồi tiểu hoàng tử đá thiếp một cước kháng nghị, đề nghị để cho ti thiếp đi tìm ăn.”

Mộ Dung Triệt nghe vậy, tức giận trên khuôn mặt tuần tú cũng rút đi (ta không hiểu tại sao anh này tức giận???)

“Về sau không được làm chuyện nguy hiểm như vậy, hiện tại nàng đang rất ngốc, trầm sai người chuẩn bị”

Sau đó đi ra ngoài một hồi, chỉ trong chớp lát, Tiểu Lý Tử cùng bạch Liên đều bụng chầu đồng đi vào.

Sau khi hai người nán lại rửa mặt chải đầu, điểm tâm cũng đã chuẩn bị xong rồi.

Ném qua điểm tâm, Mộ Dung Triệt bỏ lại một câu:”Người của Nhu Phúc cung trừ bỏ mấy người bên cạnh nàng, trầm đều đã thay đổi, đều là người của trầm, nàng về sau cứ an tâm mang thai, sinh cho trầm một trưởng hoàng tử khỏe mạnh.”

Nói xong, thấy thời gian không còn sớm, liền dẫn Tiểu Lý Tử vào triều.

Lưu lại Liễu Vi Dung vẻ mặt vui mừng đứng ở một chỗ, vuốt ve bụng đã nhô lên.

Nàng xem như là trong họa có phúc.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Ở Hậu Cung Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 41

Ads Hậu viện không có tai mắt người khác, Liễu Vi Dung cực kỳ vui mừng, lại nghĩ tối hôm qua thái y nói đến phần xạ hương, đáy mắt xẹt qua một tia sợ hãi, phần xạ hương này, tại sao nàng không biết? Nhưng là ở trong nguyên tác chỉ có mỗi được thiện là nổi danh độc được làm cho nữ nhân không thể sinh con.

Cũng là một trong hai chứng cứ lớn làm cho hoàng hậu bị phế.

Chỉ là cái phần xạ hương này không phải vào ba năm sau mới xuất hiện sao, khi đó hoàng hậu đã không có dùng được thiện tẩy máy tay chân rồi, trong thời gian ba năm chỉ có liễu Tương Nhã mang thai và lại còn bình an sinh một hoàng trưởng tử, liền không còn sinh ra, không thể không làm người ta sanh nghi.

Cho nên hoàng hậu cũng không dám tẩy máy tay chân ở trên được thiện tẩy máy tay chân, ngược lại dùng đến xạ hương phần mới nghiên cứu ra, bao nhiêu nữ nhân hậu cung vì vậy mà đẻ non, sảy thai, thậm chí tử vong.

Có thể nói cuối cùng hoàng hậu bị phế biếm lãnh cung cũng là nàng gieo gió gặt bão.

"Chủ tử, lúc này Nhu Phúc cung của chúng ta an toàn, thật tốt quá!" Bạch Liên mặt vui mừng nói xong, thuận tiện đưa lên cho chủ tử hai đĩa điểm tâm, hiện tại sức ăn của chủ tử trở nên nhiều hơn, rất nhanh đói bụng, cho nên lúc nào cũng chuẩn bị sẵn điểm tâm cùng cháo phẩm.

Trước nàng vẫn lo lắng sau khi cấm bế kết thúc, chủ tử đối mặt ra sao với những độc thủ của nữ nhân hậu cung khác? Dù sao ba người nàng và Trần ma ma, Trương ma ma, cùng với Hạnh nhi, sợ là phòng không hết.

Liễu Vi Dung cũng cười cười, Đúng vậy, lần này chỉ cần nàng không ra Nhu Phúc cung, chính là an toàn, chỉ có phải đề phòng chính là lúc phi tần đến chơi.

Thật may là Cung Tần bị cấm túc rồi.

Nếu không người không có đầu óc này nhất định sẽ bị người lợi dụng, gây ra chuyện lớn.

Liếc nhìn Hạnh nhi cùng ba nhị đẳng cung nữ còn lại cũng đứng ở một bên vừa nói vừa cười, ba nhị đẳng cung nữ này tựa hồ cũng quen biết Hạnh nhi, Liễu Vi Dung có chút nghi ngờ.

Ba nhị đẳng cung nữ này hình như mới đến có vài ngày, tại sao lại quen thân cùng Hạnh nhi như thế?

Đột nhiên một ý nghĩ kinh hãi thoáng qua đầu.

Chỉ là rất nhanh lại văng ra ngoài, Hạnh nhi là một người tham tiền, cùng với đạo dung người của hán không hợp, nhìn ba nhị đẳng cung nữ đã biết, Hạnh nhi với họ không phải một cấp bậc.

"Chỉ là, lúc này người trong cung đều biết rõ chủ tử mang bầu!" Hạnh nhi nghe vậy thu hồi nụ cười, quay đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn nhún nhún nói.

Ba cung nữ cũng gật đầu phụ họa.

"Dù sao sớm muộn cũng sẽ truyền ra ngoài, thừa dịp chủ tử cấm bế còn chưa có kết thúc, họ cũng không thể đi vào, an tâm chờ tầm vài ngày, chuẩn bị tâm lý thật tốt nghênh đón họ đến là được." Trần ma ma ở một bên cười nói.

Liễu Vi Dung ăn một khối điểm tâm, gật đầu đồng ý, chỉ cần nàng ở một mẫu ba phân đất ở đây liền không có chuyện gì, bên cạnh còn có ba nhị đẳng cung nữ đi theo đây.

Những người này đều là người của Hoàng đế, ai dám lộn xộn?

Dù sao nàng đã quyết định rồi, trước khi còn chưa có sinh hạ đứa bé, bên cạnh ít nhất phải có ba bốn người đi theo, ngoại trừ buổi tối đi ngủ, nàng còn phải vào không gian vận động nữa.

Ở thời điểm họ tán gẫu, bên ngoài truyền đến tiếng thông truyền, thì ra là Thái hậu cùng hoàng hậu ban thưởng, xem ra cũng biết tin tức nàng thai nhi mạnh khỏe.

Các loại trân quý dược liệu, dải lụa tơ lụa, đồ trang sức ngọc ngà, vân vân, đựng trong mấy dương lớn đưa tới, Liễu Vi Dung kinh hãi, lần này ban thưởng so với trước kia thì tầm phong phú hơn nhiều.

Không chỉ như thế, người tới truyền khẩu dụ Thái hậu, danh sách đồ ăn hàng ngày của nàng cũng nhiều thứ tốt hơn cho phụ nữ mang thai, chỉ là người đưa thực tài cũng là người của Hoàng đế.

Xem ra Thái hậu mặc dù không thích nàng, nhưng đối với tôn tử cũng rất để ý, Liễu Vi Dung cũng hơi an tâm.

Chỉ cần Thái hậu không ra tay đối phó đứa bé của nàng, có Hoàng đế che chở, nàng nhất định có thể nhìn cho đến khi sinh con bình an.

Sai Bạch Liên cùng với Hạnh nhi cùng bốn nhị đẳng cung nữ kiểm lại những thứ ban thưởng này, ghi vào danh sách, sau đó bỏ vào tư kho.

Lại thưởng một phen nô tài, trên dưới trong Nhu Phúc cung một mảnh vui sướng.

Liễu Vi Dung nhìn mọi người vui sướng khuôn mặt tươi cười, cũng cười, còn có chút thôn thức, xem ra đãi ngộ của người đầu tiên mang thai thật đúng là không tệ.

Về phần sau còn có người mang thai hay không, thật đúng là khó mà nói, được thiện của hoàng hậu cũng không phải là dùng để trưng.

Nàng cũng mặc kệ không quan tâm, ngày qua ngày của chính mình tốt là được.

Trông nom người khác nhiều như vậy làm gì.

Phượng Nghi cung

Hoàng hậu chán nản ngồi ở trên ghế, cơ hồ là không thể tin vào lỗi tai của chính mình.

Lại thất bại, trúng xạ hương phần lại vẫn tránh khỏi, chỉ là động Thai Khí, thai nhi còn rất khỏe, tại sao Đức Quý nhân cứ tốt số như vậy! !

Hoàng hậu ngoại trừ ghen tỵ còn hết sức không cam lòng, nghĩ mới xuống tay cũng đã muộn, Nhu Phúc cung đã được hoàng thượng bảo vệ gắt gao rồi, nhìn ra, Hoàng đế đối với thai của Đức Quý nhân này là coi trọng cùng mong đợi rất nhiều, đợi nàng sinh ra hoàng trưởng tử, sợ là muốn tấn phong rồi.

Hận đến làm cho hai hàm răng trắng suýt cắn nát môi.

Chỉ là công phu bên ngoài vẫn phải làm, nàng là một hoàng hậu đoan trang hiền đức.

Ban thường hậu hình, cộng thêm Thái hậu ban thưởng, thanh thế rất lớn, có thể so với tứ phi ban thưởng, có thể nào không để cho người ghé mắt, trong hậu cung Tĩnh Tần coi như ru rú trong nhà cũng biết Đức Quý nhân mang thai gần sáu tháng.

Hoàng hậu cười lạnh, tạo thế như thế, nàng cũng không tin Phụng quý phi cùng Thục phi ngồi yên.

Hiện tại an ủi duy nhất của nàng là chuyện tối ngày hôm qua, Hoàng đế cũng không có tra ra nàng, dù sao không có tìm nàng ‘ nói chuyện “ đúng không?

Chỉ có thể nói hoàng hậu quá tự tin rồi.

Hoàng đế hiện tại không có tìm nàng, cũng không đại biểu hẳn không có tra được, người ta hiện tại chỉ là cố kỵ Tả Tướng, hoàng hậu dù sao cũng là nữ nhi Tả Tướng, tuy nhiên không phải trường nữ, mà là tam nữ.

Tả Tướng chính là người gió chiều nào theo chiều đó, trường nữ gả cho thái tử, lúc ấy hẳn là toàn lực ủng hộ thái tử, sau lại thấy thái tử bị kéo xuống ngựa, liền chuyển hướng đương kim Hoàng đế.

Trên triều đình Tả Tướng càng ngày càng phách lối, trong triều có hơn phân nửa Văn Thần đều là cùng một hệ phái, có thể cùng hẳn chống lại chỉ có thể lực của nhà mẹ Thái hậu.

Kể từ lúc Mộ Dung triệt đoạt ngôi thắng lợi xong, thế lực nhà mẹ Thái hậu liền phát triển rất mạnh, ngang hàng cùng thế lực Tả Tướng, tuy nói là mơ hồ có khuynh hướng vượt qua, nhưng là duy trì thăng bằng.

Hữu Tướng còn có Phiêu Kỳ đại tướng quân, là hơn một chút.

Hiện tại Hoàng đế chịu đựng nàng, nếu như hoàng hậu còn không thu lại lời nói, phải biết Mộ Dung triệt thích nhất để đó rồi mới tính sổ một lượt.

Chờ Tả Tướng sụp đổ, hoàng hậu cũng liền xong rồi.

Nếu như nàng không hạ độc thủ hại hoàng tử, Hoàng đế có lẽ còn có thể để cho nàng ngồi ở trên hậu vị.

Nhưng là bây giờ, nàng đã bị Mộ Dung triệt ký thượng một khoản.

Về phần phụng Chi doanh, tối hôm qua té xỉu xong, được thái y chẩn đoán có dấu hiệu sanh non, tỉnh lại biết được thiếu chút nữa bị hù chết, thật may là đứa bé trong bụng mình không có việc gì.

Bị Thái hậu cảnh cáo một phen xong, phụng Chi doanh bỗng nhiên thức tỉnh, bỏ qua tìm Đức Quý nhân gây phiền toái, cũng lệnh cường chế người của Quan Sư cung không cho nói chuyện trong cung, an tâm dưỡng thai, nàng cũng là một người thông minh, biết mình thân thể yếu đuối, có thể mang thai, đã là vạn hạnh.

Ngộ nhờ nàng lại bị kích thích mất trí, dẫn đến trong bụng thật vất vả có được đứa bé sảy mất, há không là phải khóc chết.

Coi như cuộc sống sau này Đức Quý nhân có hoàng trưởng tử, ngày còn dài không biết chuyện gì có thể xảy ra đúng không?

Nàng cần gì phải đi lẫn vào lần nước đục này.

Để cho mình hoàng hậu phiên nào đi.

Phụng Chi doanh vuốt ve bụng có chút nhô lên, khẽ mỉm cười.

Liều phủ

Liều Chi hạo biết được tam nữ nhi của mình mang long thai gần sáu tháng xong, trước bị đồng liêu cười nhạo vì cưới vợ cả từ tâm, để cho hẳn ở trước mặt đồng liêu không ngốc đầu lên được, hôm nay rốt cuộc mở mày mở mặt, xuân phong hạ hê, trên triều đình đã có không ít quan viên bắt đầu hướng tới lấy lòng hẳn.

Nếu như tam nữ nhi có thể sinh hạ hoàng trưởng tử liền tốt nhất.

Tuy nói hấn coi trọng số mệnh đại nữ nhi, nhưng tam nữ nhi này không tồi, về phần vợ cả Trương thị, là trực tiếp bị hấn coi như không có.

Bây giờ nhìn lại hấn nên suy tính đem chuyện người bố trí trong cung năm xưa chia cho tam nữ nhi một ít mới đúng.

Đến khi viết phong thư, sai người truyền vào cung cho đại nữ nhi, để cho nàng trông nom tam nữ nhi đang mang thai, không làm cho nàng bị người ám toán, cũng giao phó để nàng lấy cọc ngầm trong tay phân một ít cho Liễu Vi Dung.

Đại nữ nhi cùng tam nữ nhi tỷ muội tình thâm, vừa đúng có thể ở trong cung giúp đỡ lẫn nhau.

Về phần Liễu phu nhân Trương thị còn lại là gương mặt không dám tin, Liễu Vi Dung là tiểu tiện nhân tại sao lại mang thai hoàng tử trước Liễu Trương Nhã, trong cơ thể nàng không phải tích lũy hàn độc sao?

Hôm nay địa vị Trương thị ở lúc khi Liễu Vi Dung vào cung liền không lớn bằng lúc trước, Liễu lão gia thậm chí có hướng tái giá lập một bình thê, nếu không có hai nữ tử xuất sắc làm chỗ dựa, nàng sợ là bị hưu lâu rồi?

Nữ nhi trong cung không có tiền đồ, nếu như nàng mang bầu hoàng tử, địa vị nàng ở Liễu gia sẽ khôi phục lại trước kia, Trương thị không khỏi ở trong lòng oán giận nữ nhi.

Được thông tin Liễu Trương Nhã thông báo, biết được Liễu Vi Dung thật mang bầu đứa bé, còn đã sáu tháng rồi, một ngum máu tươi từ trong miệng phun ra ngoài, ngất đi, thiếu chút nữa dọa sợ bích thủy.

Nàng lúc này còn không biết, sự đã kích giờ mới bắt đầu, chờ tin Liễu Chi hạo đến, đó mới là đá kích lớn hơn đây.

Vĩnh cung

Thục phi trong lòng tính toán chăm chọc một phen, an vị ngồi trên kiệu đi đến Phụng Nghi cung gặp hoàng hậu, không biết nói gì, thời điểm li khai, về mặt Thục phi cười lạnh.

Đây là hoàng hậu muốn châm ngòi thuốc súng cho nàng mà.

Trong lòng hạ quyết định, không nên dính vào hồ nước đục lẩn này, hoàng thượng biểu lộ rất coi trọng cái thai trong bụng Đức quý nhân, nên nói hoàng hậu chính xác là, đã 28 tuổi nên gọi là “ bà lão”, lại còn bên cạnh không có lấy một hoàng tử.

Nàng mới mười sáu tuổi, tất sẽ mang thai hài tử của chính mình.

Hài tử Đức quý nhân bình an sinh ra, có thể trưởng thành hay không là một vấn đề lớn.

Vì thế Thục phi cùng Phụng Chi Doanh không nói mà cùng một ý nghĩ, hoàng hậu mưu tính một hồi coi như là thất bại, trên hơn cả những phi tử tần vị cũng không có nhân mạch nào, muốn động thủ cũng không tìm được cơ hội.

.....

Thời tiết tháng mười một càng ngày càng lạnh giá, trời bắt đầu có tuyết rơi.

Ngày mai được bỏ lệnh cấm, ngày ngày yên tĩnh có lẽ là một đi không trở lại rồi.

Trong điện bôn vẫn cháy.

Trên cổ, đầu cùng khăn choàng vai đều là khăn lông cáo ngồi ở trên giường, mấy ngày nay, ngoại trừ ăn với ngủ, còn có theo Bạch Liên học bài hát ru con, rất nhanh một tiểu trư, rảnh rỗi không có việc gì làm, liền cùng Trần ma ma đi may tiểu y phục.

Bất quá so với y phục tiểu hài tử may rất tinh xảo của Trần ma am, của nàng may khó coi hơn, tay áo của tiểu y phục một bên to, một bên bé, rất không cân xứng.

Sau cùng, nàng đành phải bỏ qua, dù sao mấy ngày nay, trần ma ma cùng Bạch Liên đã may không ít, màu đồng với mùa hè đều đã may một đồng, có thể mặc suốt một năm rồi.

Chuyện mang thai truyền ra ngoài xong, buổi tối không biết tại sao hoàng thượng không qua như trước, chỉ là mỗi ngày vào giữa trưa sẽ bớt thời gian đi qua đây một chuyến.

Buổi tối hôm nay, Liễu Vi Dung vừa mới lên giường, chuẩn bị đi ngủ, thấy bóng dáng một đạo minh hoàng, Bạch Liên và Hạnh Nhi thấy vậy vội vàng thỉnh an hoàng thượng.

Hoàng thượng phát tay bảo các nàng rời đi.

Trong phòng bắt đầu để mấy chậu than, tiếng chậu than cháy lách tách lách tách vang lên, trong gian phòng một mảnh ấm áp dễ chịu.

Thấy Mộ Dung Triệt đi vào, Liễu Vi Dung nâng bụng từ trên giường ngồi dậy, nghĩ muốn thỉnh an hấn, lại bị Mộ Dung Triệt bước nhanh đến ấn xuống.

Liễu Vi Dung nhảy cảm nên nhận ra tâm trạng Mộ Dung Triệt không tốt lắm, thấy hơi lạ, người nào lại trêu chọc hân nổi giận.

Mộ Dung Triệt bỏ ngoại bào cùng long ngoa (giầy của vua ý), nằm lên giường ôm nàng, đắp chăn, đại thủ vuốt ve bụng đã to của nàng, tiểu bảo bảo trong bụng, cực kỳ phối hợp đập đập như đánh phụ hoàng không để ý đến hân (cái này mình chem.)

Cảm nhận được tay truyền đến từng đợt dao động, khoe miệng Mộ Dung Triệt hơi vênh.

Tâm trạng bỗng dung tốt lên rất nhiều.

Mấy ngày nay mẫu hậu một mực ở trước mặt hân nhắc đến Lệ quý nhân, làm hân cảm thấy rất phiền, Lệ quý nhân này đã tâm quá lớn, cũng là một người rất tâm ngoan thủ lạt, không biết mẫu hậu nhìn thấy điềm tốt nào của nàng ta, lại để cho hân nhiều lần điềm bài tử của nữ nhân này.

Đáng tiếc đối với Lệ quý nhân, hân một chút hứng thú cũng không có.

“Hoàng thượng, tiểu hoàng tử lại kêu người kia!” Cảm nhận được tiểu bảo bảo trong bụng đá hai lần, khoe mắt Liễu Vi Dung cong cong, cười nói.

“uhm! Là một đứa hiếu thuận!” Về mặt Mộ Dung Triệt trở nên nhu hòa, đáy mắt lộ ra vẻ mặt chờ mong.

Liễu Vi Dung không nói gì, hai chân mới đá đã gọi là hiếu thuận..... (vâng rất hiếu thuận!!)

Không thấy Mộ Dung Triệt lên tiếng trả lời, giống như là đã ngủ thiếp đi.

Liễu Vi Dung đã quen với việc bị hân ôm khi ngủ, nhưng là hôm nay đã ngủ rất nhiều, hiện tại không buồn ngủ chút nào, nghe tiếng cháy bang bang của chậu than trong phòng.

Vốn dĩ đêm nay nàng muốn vào không gian vận động, ai ngờ hoàng thượng qua đây, hại nàng đêm nay không có cách nào đi vào, lại không ngủ được, đành phải nằm chán ở trong lòng Mộ Dung Triệt nhích tới nhích lui

Không chút nào phát hiện động tác của chính mình khơi mào dục hỏa vốn không ngủ của Mộ Dung Triệt.

Nửa tháng này, hân không có điềm bài, gần như đều qua đêm ở Tử Thần điện, nhưng, đêm nay sẽ cho Liễu Vi Dung, người khơi dậy lửa biết thế nào là đau khổ.

Cảm nhận cái gì đó cứng cứng (cái gì ai cũng biết hị hị) ở bụng, toàn thân Liễu Vi Dung cứng đờ, mắt vừa nâng lên đối diện với ánh mắt mang theo dục vọng của Mộ Dung Triệt, lập tức chốt dạ xoay người lại , đưa lưng về phía hân, vùi đầu vào trong chăn tính giả chết.

“Hoàng thượng, đêm đã khuya, mau ngủ sớm một chút đi!”

Mộ Dung Triệt vốn dĩ không muốn nàng, nhưng nàng lại ở trên người hân nhích tới nhích lui, dẫn đến bạo phát dục hỏa trong hân, vậy thì không thể trách hân rồi.

“Chậm, đốt lửa thì phải phụ trách dập lửa chứ!” Thanh âm Mộ Dung Triệt hơi khàn khàn, đại thủ từ phía sau lưng nàng nhanh chóng cời bỏ xiêm y của Liễu Vi Dung.

Môi mòng ngậm chặt vành tai nàng, hôn một đường, đại thủ xẹt qua ngực nàng....

“Hoàng thượng, ti thiếp vẫn đang mang tiểu hoàng tử...” Liễu Vi Dung bắt lấy đại thủ của hân, nhẹ nhàng thở ra muốn cự tuyệt.

“Trẫm hỏi qua thái y rồi, có thể!” Tay vẫn không dừng động tác như cũ, mỗi ngày thái y bắt mạch cho nàng đều thông báo kết quả cho hân, nàng có thể thị tẩm hay không hân tất nhiên biết.

Cho nên Liễu Vi Dung bị thống, bị Mộ Dung Triệt ăn sạch sành sanh rồi.

Ngày hôm sau, cảm xúc kết thúc, Mộ Dung Triệt đã vào triều, Liễu Vi Dung chuồn êm vào không gian tắm rửa rồi đi ra ngoài, đang muốn trở lại giường tiếp tục ngủ, lại nghe bên ngoài có tiếng nô tài thông truyền, Lệ quý nhân đến!

Liễu Vi Dung vừa nghe nàng đến, nhin không được cười lạnh, quả nhiên, nàng đoán không sai, biết nàng mang thai xong, Liễu Tương Nhã khẳng định là người đầu tiên tìm đến cửa.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Ở Hậu Cung Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42

Sai người đưa Liễu Tương Nhã vào nội điện, Liễu Vi Dung xử lý một phen xong, nâng bụng có thai sáu tháng nên cũng khá lớn cùng Bạch Liên và Hạnh Nhi cẩn thận đỡ đi ra khỏi nội thất, còn có một nhóm người theo sau, chậm rãi đi vào nội điện.

Đi vào, nhìn gương mặt ôn nhu mỹ lệ của Liễu Tương Nhã, Bích Thủy đứng ở bên người nàng, trong tay cầm một hộp phấn.

“Tỷ tỷ, sao hôm nay sớm như vậy đã đến đây thế? Tiểu Tước, dâng trà cho Lệ quý nhân!” Liễu Vi Dung cười nói, nhưng vui vẻ không chạm đến đáy mắt.

Thật ra thì sáng nay thấy nàng, đã cùng nàng quyết định chấm dứt quan hệ.

Nàng hiện tại với dĩ vãng không giống nhau, vẫn nên tránh Liễu Tương Nhã.

Nữ nhân này thủ đoạn rất nhiều, vạn nhất nói năng không cẩn thận, thì phiền toái.

Nếu như không tiên hạ thủ vi cường, có lẽ chờ Liễu Tương Nhã rời Nhu Phúc cung đi, lời đồn đãi sẽ bay đầy trời.

Tuy nói nàng không quan tâm, dựa vào sự khôn khéo và thâm trầm của Mộ Dung Triệt sẽ không thể không biết gương mặt thật sự của Liễu Tương Nhã.

Chỉ cần hoàng thượng tin nàng là được.

Nhưng là nếu cứ bị động giống như lão thị như vậy, bây giờ cũng không phải là cách, lần này, nàng quyết định chủ động đánh ra.

Đem quyền chủ động đặt ở trong tay mình.

Liễu Tương Nhã nhìn Liễu Vi Dung tự nhiên đi vào sau, ánh mắt mờ mờ gắt gao chăm chú nhìn bụng đã to lên kia, đáy mắt hiện lên tia lửa cùng sự ghen tị.

Nguyên lai là thật, nàng ta thật sự mang thai.

Hơn nữa rõ ràng đã sáu tháng.

Nhìn lại người bên nàng một chút, trừ Bạch Liên, người nào không phải là người của hoàng thượng đưa đến?

Cũng bởi vì mang thai, hoàng thượng giúp nàng nhờ đến cái đình cũng không còn một móng, làm cho nàng ở hậu viện an toàn, một bên sủng ái yêu thương nhưng một bên lại cô đơn hiu quạnh, làm sao không làm nàng ghen tị, phần hận cho được?

Nhìn lại bên trong điện một chút, điểm vài cái chậu than, cháy bằng ba ba, cả bên trong điện ấm áp dễ chịu, còn có trên giường làm thảm thật dày được thêu màu tím rất tinh xảo, đài ngọc này có thể so với bốn vị phi nhất phẩm.

Nghĩ đến phân lệ của mình mỗi ngày ở U Lan điện mỗi ngày chỉ có bốn chậu than, hơn nữa thời điểm ngủ không đủ dung, ban ngày cũng không dám dung.

Cả U Lan điện lạnh lẽo, so sánh cùng chỗ này, đơn giản chính là một trời một đất.

Trong lòng có sự so sánh này, trong lòng Liễu Tương Nhã bắt đầu không ổn định, tay nắm thật chặt lấy tay áo, ghen tị như cỏ dại điên cuồng mọc lên, nhìn lại sắc mặt Liễu Vi Dung, trắng hồng, màu da này so với trước khi vào cung còn đẹp hơn.

Nàng ý lại mình xinh đẹp không ai bằng, gần sáu tháng không thấy, Liễu Vi Dung này trở nên chói mắt mê người như thế, làm cho nàng khó có thể tiếp nhận.

Cùng là quý nhân, nhưng so với Liễu Vi Dung thì cái gì cũng tốt hơn nàng.

Tại sao?

Chỉ bằng khối thịt trong bụng kia?

Liếc mắt Bạch Liên, cho nên đi theo Liễu Vi Dung, trong lòng cực kỳ hận/

Thu lại ngoan ý đáy mắt, nàng cười khanh khách ôn nhu nói: “Còn không phải sang đây thăm muội, chúc mừng Tam muội, hi vọng thai đầu muội muội có thể sinh một Đại hoàng tử.”

Sau đó sai Bích Thủy đem hộp phấn đưa đến.

“Bên trong là tỷ làm một ít y phục cho tiểu hài tử, hi vọng muội muội thích.

Bạch Liên cùng Hạnh Nhi đỡ Liễu Vi Dung quay trở lại ngồi xuống bên cạnh giường, Liễu vi Dung mới quay sang nhìn nàng, bắt được đáy mắt nàng chột lóe lên ngoan ý rồi biến mất, lòng lạnh, càng vững chắc hơn lòng quyết tâm cùng nàng chấm dứt.

Nếu Liễu Tương Nhã này là một con rắn độc, thời điểm khi người không chú ý sẽ cắn người một cái, lấy mạng của người.

Sai Bạch Liên nhận lấy hộp gấm, chờ sau khi Liễu Tương Nhã rời đi, lại đem tiểu y dùng cho tiểu hài tử vứt bỏ, nàng đưa thứ gì, nàng cũng không dám dùng.

Liễu Vi Dung cười nói:” Đa tạ tỷ tỷ nói tốt, tỷ tỷ có lòng, cũng cầu chúc tỷ tỷ sớm ngày mang thai long tự.”

Nói lại, nàng thật chẳng qua là thuận miệng nói như vậy, cũng không có ý tứ châm chọc Liễu Tương Nhã.

Tay nắm lấy tay áo siết thật mạnh, móng tay đâm vào lòng bàn tay cũng không có cảm giác đau.

Nàng đè xuống sự buồn bực trong lòng, nở nụ cười nói:” Chuyện này cũng không giống như làm đồ, ai có thể biết là cái con gì.”

Trong lời nói có ý Liễu Vi Dung có thể bình an sinh một hài tử ra hay không còn là một vấn đề.

Trong cung này có bao nhiêu người để ý đến cái bụng của nàng, chờ con nàng không còn, chắc chắn nàng phải khóc một ngày.

“Tỷ tỷ nói đúng, bất quá chung quy là do cái gì cũng không có mạnh!” Liễu Vi Dung cười nhạt, cũng không giận chút nào mà đem lời của nàng để trong lòng, còn trào phúng lại nàng, làm cho Liễu Tương Nhã tức đến tận tâm can.

Rõ ràng là đời này không có mệnh có con, lại hết lần này đến lần khác nghi ngờ hoàng thượng, đây là cái vận cứt chó gì, nụ cười Liễu Tương Nhã trở nên cứng ngắc, lại trở lại chuyện người của phụ thân hôm qua đưa tin đến, gần như không che dấu được hận ý trong lòng/

Tại sao lại muốn nàng đem cộc ngầm phân cho nàng một phần?

Đừng có mơ!

Rũ mí mắt xuống, hít một hơi thật sâu, bình tĩnh lại.

Đồng thời cũng mạnh mẽ ý thức được, Liễu Vi Dung này không còn là quả hồng mềm để cho nàng vuốt ve nữa rồi.

Trần ma ma nghe lời của tỷ muội Liễu thị, khoe miệng khê nhếch.

Bích Thủy cũng thừa dịp hai vị chủ tử không chú ý, hung hăng trợn mắt nhìn Bạch Liên một cái, Bạch Liên không nhìn thẳng lại nàng, làm cho Bích Thủy giận đến xanh mặt.

“Muội muội nói rất đúng, tuy nhiên tất cả so ra có hi vọng vẫn là hơn không có hi vọng.” Liễu Tương Nhã cười khanh khách trả lời, đáy mắt đều là lãnh ý.

Giữa hai người mùi thuốc súng nồng nặc, cung nữ chung quanh đều có thể nhận ra.

Xem ra bất hòa giữa Đức quý nhân cùng Lệ quý nhân là thật rồi.

Không trách được hoàng thượng phân phó các nàng nói phải chú ý Lệ quý nhân, không nên để cho nàng gần người Đức quý nhân.

Hoàng thượng thật là liệu sự như thần.

“Đúng rồi, muội muội còn chưa có “cảm tạ” bột thuốc của tỷ tỷ mấy tháng trước đây!” Dù sao rõ ràng là muốn cắt đứt với Liễu Tương Nhã, Liễu Vi Dung cũng không muốn cùng Liễu Tương Nhã nói nhảm, trực tiếp liền đem chuyện kia phôi bày.

“Bột thuốc gì? Tại sao ta không biết? Muội muội có phải là nhớ sai rồi hay không?” Liễu Tương Nhã cả kinh, khuôn mặt tinh xảo lộ ra vẻ hết sức kinh ngạc hỏi.

“Bạch Liên, đem bột thuốc ra để tỷ tỷ đưa về, để cho nàng nhìn một chút, có phải là thời gian lâu quá rồi hay không, cho nên không nhớ?” Liễu Vi Dung hí mắt, khoe miệng nhếch lên giễu cợt như có như không.

Bạch Liên nghe vậy, lập tức đem túi bột thuốc ban đầu ma ma trung niên đã đưa cho nàng lấy ra ngoài.

“Tỷ tỷ, nhìn cho kỹ vào, nói không chừng nhớ ra rồi!” Liễu Vi Dung tiếp tục cười nói, nụ cười kia khi Liễu Tương Nhã nhìn lại thấy hết sức ghê tởm.

Nàng nhìn bột thuốc, xác định chính là túi bột thuốc mà Bích Thủy đã giao cho ma ma trung niên kia, tuy nhiên ngoài miệng lại nói:” Muội muội sợ là nghĩ sai rồi, ta tại sao lại có thể làm những chuyện ác độc như thế? Chúng ta là tỷ muội tốt mà, ta làm sao có thể hại muội?”

Ta không phải là hại người, ta là muốn mạng của người!

Giả bộ, ta để cho người giả bộ!

Liễu Vi Dung cười lạnh

“Đúng rồi, chúng ta là tỷ muội tốt! Tỷ tỷ ôn uyển thiện lương như thế, làm sao có thể hại muội muội ác độc như thế? Đúng không?” Ánh mắt nàng chớp chớp, mỉm cười tươi sáng để lộ ra hàm răng trắng nõn.

Sau cùng, nàng lại chuyển sang câu chuyện khác:” Nhưng là tỷ tỷ, ta không nói thuốc nàng là loại bột có độc gì đó, tại sao tỷ tỷ lại biết vậy?”

“Dĩ nhiên không phải đúng, Bạch Liên, nói cho tỷ tỷ biết một chút thuốc này là thuốc làm gì.” Liễu Vi Dung nhấp một ngụm trà, lại ăn một khối điểm tâm, hài lòng dựa lên trên đệm, đùa bỡn Liễu Tương Nhã vốn không nhận lỗi, có thể làm cho tâm tình mình khoái trá.

“vâng!”

Bạch Liên chuyển sang Liễu Tương Nhã cười nói:” Đại tiểu thư thuốc này là bột đuổi muỗi, mấy tháng trước ở Y Lan điện chúng ta có mấy con muỗi quá ác, làm hại chủ tử mỗi buổi tối đều ngủ không ngon, may mà phấn đuổi muỗi kịp thời đến, vốn cho là Đại tiểu thư đưa, chủ tử đang muốn cảm tạ một phen đây!”

Nàng lại bị Liễu Vi Dung đùa giỡn.

Thiệt thòi này Liễu Tương Nhã ghi ở trong lòng, tiếp tục cũng không được, dừng lại cũng không xong, sực nỡ không có đường lui.

“Thì ra là như vậy, ta còn tưởng rằng có người muốn hãm hai muội muội.” nét mặt nàng như cũ vẫn tươi cười như hoa, trong lòng lại hận không thể uống máu, ăn thịt nàng.

“Đúng rồi, ở đây ta có một phong thư phụ thân đưa cho ta mang đến cho muội.” Vừa nói móc ra một phong thư từ trong ống tay áo đưa tới, thật ra thì phong thư này là do nàng ngụy tạo.

Bức thư chân chính sớm đã bị nàng đốt rụi.

Lại có thư?

Liễu Vi Dung nhíu mày, trong lòng cười lạnh, lại muốn lấy cha hờ ra không chế nàng?

Bạch Liên, đem thư mở ra, đọc cho ta nghe.” Liễu Vi Dung rất là cẩn thận, tuyệt đối sẽ không chạm vào bức thư này, ai biết có vấn đề gì hay không?

Nàng không có chú ý, thời điểm Trần ma ma nghe nàng nói ra những lời này, đáy mắt thoáng qua một tia tán thưởng/

“Vâng!” Bạch Liên gật đầu.

“Muội muội, đây là phụ thân sai người đưa thư đến, muội tại sao lại để cho một nha đầu xem?” Liễu Tương Nhã không nghĩ đến nàng lại cẩn thận như vậy, không nhịn được tức giận mở miệng nhắc nhở nàng.

“Muội hiện tại không có tiện để xem thư.” Liễu Vi Dung chỉ chỉ điểm tâm trong tay mình, cười giải thích.

Nàng lại ăn điểm tâm ở đây, đựng thư, trên tay dính cái gì không sạch sẽ, ăn vào trong bụng có thể gây phiền phức.

“...” Lời của Liễu Tương Nhã định nói đều nghẹn lại ở trong họng.

Bên người nhiều cung nữ nhìn như vậy, nàng cũng không dám làm chuyện quá phận.

“Nếu muội muội hiện tại không tiện xem, vậy chờ khi nào muội muội có thời gian thuận lợi hãy xem vậy, thời gian không còn sớm, ta cũng nên đi về.” Liễu Tương Nhã không muốn lưu lại ở đây thêm một khắc nào nữa.

Lúc này nàng là đã tính sai, không nghĩ đến Liễu Vi Dung lại cẩn thận đến mức này.

Xem ra nàng đã thật sự trưởng thành rồi/

Sau này cũng không thể có phương pháp dễ dàng đối phó nàng.

“Vân vân, ta còn có chút chuyện riêng muốn nói với tỷ tỷ!” Thấy Liễu tương Nhã sắp bước ra cửa điện, Liễu Vi Dung gọi nàng lại, sai Bạch Liên đỡ đi đến trước mặt nàng, sau đó buông tay Bạch Liên ra.

Đứng ở trước mặt Liễu Tương Nhã.

“KHông biết muội muội còn có chuyện riêng gì cần phải nói?” Liễu Tương Nhã nhìn không được thích một tiếng, bụng miệng cười hỏi.

Liễu VI Dung tiến đến bên tai nàng, thấp giọng cười lạnh, nói từng câu từng chữ:” Tỷ tỷ, chuyện bột phấn kia, trời biết ta biết người biết, cần gì phải giả

bộ đây? Sau này chỗ này của ta không hoan nghênh người.

Dù sao cũng là gỡ bỏ mặt nạ.

“Còn có, bữa tiệc trong cung mấy tháng trước, tỷ tỷ biểu diễn thật là suất sắc, đáng tiếc khổ nhục kể lần này, đến cuối cùng cũng không có người thương!”

“Nga, quên nói cho người biết, hàn độc trong cơ thể ta ngay từ lúc trước khi vào cung đã hóa giải, tỷ tỷ có phải rất thất vọng hay không?” Liễu VI Dung ưỡn bụng đang nhô lên lên, đáy mắt hiện ra một tia khinh miệt cùng cười nhạo.

“Đúng rồi, nghe nói mệnh cách của tỷ tỷ quý không thể nói, không biết thái hậu nương nương cùng hoàng hậu nương nương sau khi biết sẽ như thế nào đây?” Thanh âm nâng ép tới rất thấp, lại truyền rõ ràng vào bên trong tai Liễu Tương Nhã.

Nàng chính là muốn chọc giận Liễu Tương Nhã, chỉ cần Liễu Tương Nhã mất tinh táo, sẽ xuất thủ đối với nàng, đừng xem nàng được Bạch Liên đỡ, thật ra thì thân thể nàng khỏe mạnh, mình bước đi như bay cũng không vấn đề gì, chẳng qua là nàng không muốn quá mức khác người, làm cho người hoài nghi.

Nàng cũng sẽ không lấy mạng con mình ra đùa giỡn.

Lần này, nàng chủ yếu muốn đem lời đồn đãi hướng sang chỗ khác!

Quả nhiên, Liễu Tương Nhã nghe nàng một câu lại một câu vạch trần bí mật của mình, kinh hãi không dứt, trấn định vừa mới duy trì lại từ từ tan rã, cuối cùng là câu nói kia của Liễu VI Dung, làm cho nàng lập tức mất đi tinh táo, trong lòng chỉ có một cái ý niệm, diệt trừ nàng, không thể để cho nàng đem bí mật của mình lộ ra ngoài.

“Im miệng, tiện nhân đáng chết, đi chết đi!”

Nàng quát to một tiếng, xuất thủ.

thời điểm sắp đụng vào bụng Liễu VI Dung, Liễu VI Dung đột nhiên “A” một tiếng kêu lên, ôm bụng lão đảo ngã nhào trên đất, gương mặt tràn ngập không dám tin.

“Tỷ tỷ, người.. người...”

“CHủ tử!” bạch Liên thê lương quát to một tiếng, vội vàng vọt đến trước mặt Liễu VI Dung đỡ nàng dậy, lo lắng hỏi: “CHủ tử, ngài không sao chứ?”

“bạch Liên, bụng ta có chút đau, tiểu hoàng tử có chuyện gì hay không?” Liễu VI Dung ôm bụng, mang theo gương mặt sợ hãi cùng ủy khuất nước mắt nói.

Thật ra thì trong lòng nàng đang vui vẻ vì mưu kế của mình được như ý.

Cuối cùng cũng có thể thoát khỏi Nữ nhân Liễu Tương Nhã này.

Bạch Liên nghe vậy, tức giận nhìn chằm chằm nàng, giận quá chỉ trích: “Đại tiểu thư, người quá độc ác, cho nên mưu hại hoàng tử!”

Nội điện nhất thời rối loạn lên, cung nữ, ma ma trong điện tất cả đều dùng ánh mắt bất thiện nhìn chằm chằm Liễu Tương Nhã, một cung nữ quyết định thật nhanh, vội vã đi gọi thái y, còn lại đều vây quanh Liễu VI Dung, che chở cho nàng, chỉ sợ Lệ quý nhân lại làm chuyện tổn thương đến chủ tử lần nữa.

Liễu Tương Nhã hồi phục lại tinh thần, rốt cuộc biết mình làm chuyện gì, không dám tin nhìn tay mình, sắc mặt tái nhợt, lão đảo như sắp té xỉu, nếu không phải Bích thủy đỡ, nàng cũng đã hôn mê, hiện tại chỉ có thể vô lực giải thích: “Ta không có, ta không có...”

Nàng hiện tại đã hoàn toàn hiểu, nàng bị Liễu VI Dung tính kế, nàng chọc giận nàng chính là muốn để cho nàng mất đi tinh táo, dưới con mắt của nhiều người thấy nàng ra tay với nàng, để cho nàng có miệng mà không nói được.

Thật ra nàng cũng không có đụng Liễu VI Dung, nhưng là vậy thì thế nào? Tất cả mọi người đều nghe thấy câu nói kia của nàng.

Dù để định tội nàng.

Chẳng lẽ nàng cứ như vậy là xong đời rồi?

Không, nàng không thể chấp nhận.

Liễu Tương Nhã gắt gao nhìn chằm chằm Liễu VI Dung, trong mắt cũng rất nhanh toàn tơ máu.

Phải biết rằng mưu hại hoàng tử là tội lớn.

Liễu VI dung, người điên rồi!

“Chuyện không liên quan đến chủ tử, là Tam Tiểu thư cố ý!” Bích Thủy sắc mặt trắng bệch, vội vàng ở một bên thay Liễu Tương Nhã nói chuyện,

nhưng là một chút sức thuyết phục cũng không có.

“Mất chúng ta đều nhìn, có lỗi tai nghe, hết thấy mọi thị phi gian dối hãy để cho hoàng hậu nương nương phán xét đi!” Bạch Liên cười lạnh, nói xong cũng không để ý đến các nàng nữa.

Trần ma ma cũng vọt đến, vội vàng chặn mạch cho chủ tử, phát hiện ngay có chút hư phù, không có gì đáng ngại.

“Phù, Phạt tố phù hộ, thật may là không có gì đáng ngại! Bất quá vẫn là động thai khí, cần tĩnh dưỡng thật tốt.”

Mọi người mới thờ phào nhẹ nhõm, vội vàng sai người đem chủ tử đưa vào nội thất.

Liễu Vi Dung rời đi tước, cực kỳ tức giận cùn thương tâm nói với Liễu Tương Nhã một câu:” Tỷ tỷ, tỷ quá làm ta thất vọng, cho nên muốn mưu hại hài tử của ta, từ nay về sau, ra không có tỷ tỷ này!”

Dù sao xử trí Liễu Tương Nhã như thế nào cuối cùng nàng cũng không quan tâm.

Lấy khôn khéo của Mộ Dung Triệt, nhất định sẽ biết là nàng tính kế. Về phần hoàng đế có tức giận hay không nàng không quan tâm, cũng không ở phạm vi suy tính của nàng

Nàng chỉ muốn cắt đứt với Liễu Tương Nhã, sau này không bao giờ... dùng mặt giả nhân giả nghĩa đối mặt với nàng nữa.

Nàng không tin Mộ Dung Triệt không biết Liễu Tương Nhã từng mưu hại nàng.

Bất quá trong lòng nàng có chút thấp thòm, không biết đến lúc đó Mộ Dung Triệt sẽ có vẻ mặt gì?

mỗi lời cmt, like, share của mọi người là động lực để mình edit nhanh hơn!!!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Ở Hậu Cung Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43

Thái y vội vã mang theo hòm thuốc đi qua đây một chuyến, người đến là người Liễu Vi Dung đã gặp lần trước, Mạc Thái y, Mạc Thái y chẩn đoán bệnh cho nàng xong, nói chỉ là động thai khí một chút thôi, không có việc gì, nói nàng tĩnh dưỡng thật tốt là được.

Giống như Trần ma ma nói, mọi người cũng yên tâm hơn.

Rời khỏi Nhu Phúc cung, Mạc thái y sai người đem kết quả khám và chữa bệnh thông báo lại cho hoàng thượng.

Sau khi hoàng đế nhận được tin, tuy mặt không chút thay đổi, nhưng trong lòng vẫn lại thấp thòm không yên, môi mím nhếch lên, âm thầm tính toán xử lý xong chính sự sẽ qua “chính” nàng thật tốt một phen.

Tin tức trong hậu cung đều đã nhanh chóng truyền đi, Liễu Tương Nhã bất tri bất giác đã rời Nhu Phúc cung, chuyện nàng mưu hại hoàng tử đã như lửa cháy trên cành cây khô (mệnh chém, nguyên bản là vì sao lửa cháy) truyền khắp hậu cung, hoàng hậu nương nương ngay từ khi biết được chuyện kia, trong lòng không ngừng vui vẻ, nghe nói đúng là động thai khí, khi đó hoàng nhi không có chuyện gì, thiếu chút nữa là thổ huyết.

Đức quý nhân này giống như tiểu cường đánh mãi không chết, khối thịt trong bụng kia chắc là không xong.

Các phi tần khác cũng có tâm tư giống như hoàng hậu, thế nào mà hài tử Đức quý nhân mỗi lần đều có mạng lớn như thế?

Thời điểm gần trưa, Liễu Vi Dung ngủ thêm vừa tỉnh dậy, cả người tin thần sáng khoái.

Hạnh Nhi biết được Thái hậu xử trí Liễu Tương Nhã thế nào xong, vẫn nghĩ muốn nói cho chủ tử biết, hiện giờ chủ tử đã tỉnh, lập tức tức giận bất bình ai oán nói:” Chủ tử, thái hậu nương nương bất công quá rồi! Lệ quý nhân mưu hại hoàng tử, thái hậu nương nương chỉ đem nàng biếm làm Thường tại, giam cầm một tháng!”

Liễu Vi Dung nghe vậy, cười bỏ qua, kết quả đúng là nằm trong dự liệu của nàng, nếu nói Liễu Tương Nhã dễ dàng bị tiêu diệt như vậy, thì không phải là nữ chủ trong nguyên tác rồi.

Chỉ là Liễu Tương Nhã khi nào thì đã ngồi trên thuyền của Thái hậu?

Liễu Tương Nhã mang đến lá thư này nàng chưa có mở ra xem, cùng phong thư trước tin tưởng là yêu cầu khổng chế, thừa dịp thời gian buổi tối phóng nhập gửi vào không gian là được.

Nàng cũng không biết tại sao chính mình lại giữ hai bức thư này, nàng luôn luôn dự cảm rằng nhất định sẽ có cơ hội dùng đến nó.

“Đúng vậy, cũng đã mưu hại hoàng tử, trách tội này thật đúng là quá nhẹ, nếu như không phải thân thể chủ tử chúng ta nguyên bản thân thể đều tốt, tiểu hoàng tử chẳng phải là sẽ không giữ được? Thái hậu nương nương đúng là có chút bất công rồi!” Bạch Liên cũng có chút bất mãn phụ họa.

Bộ dáng lúc chủ tử ngã xuống đất khiến cho nàng đến tận bây giờ vẫn còn sợ hãi nữa.

“Hai người các người cẩn thận lời nói của mình, thái hậu xử trí thế nào không phải là chuyện chúng ta có thể xen vào!” Liễu Vi Dung nghe được các nàng cảm thấy bị người khác đối xử bất công nên giận dữ, trong lòng cũng có chút chột dạ, nhìn không được lên tiếng ngăn lại.

“Vâng!” Hai người đều không cam lòng ngậm miệng lại, kỳ thật trong lòng các nàng cũng hiểu những lời này cũng chỉ có thể ở đây nói một chút, nếu như thật sự nói ra ngoài, liền gặp phiền toái rồi.

Thấy các nàng thành thế này, Liễu vi dung chỉ có thể lắc đầu bật cười: “Tước đoạt phong hào còn bị làm thấp đi một bậc, kết quả này là quá tốt rồi.”

Ít nhất là đối với Liễu Tương Nhã thì là một đả kích nghiêm trọng, về sau nàng nhìn thấy nàng phải hành lễ thỉnh an rồi.

“Thế cũng đúng!” Bạch Liên vẫn tương đối hiểu biết về Liễu Tương Nhã.

Sau đó Bạch Liên bắt đầu nhiệm vụ hôm nay, cho tiểu hoàng tử đọc sách.

Liễu Vi Dung bởi vì vừa mới ngủ thêm, nghe Bạch Liên đọc sách buồn chán, ngoài ý muốn không ngủ thêm được nữa.

Bạch Liên vừa mới đọc sách xong, Trần ma ma liền đem một đĩa trên có một cây bánh táo chua ngọt.

Liễu Vi Dung ăn một khối bánh táo chua ngọt, cắn vài miếng, mi tâm hơi nhú: “trần ma am, bánh táo chua ngọt này không đủ chua, khi bắt đầu ăn không có đủ vị.”

Hai tròng mắt Hạnh Nhi trũng lún, kinh hô một tiếng: “Chủ tử, cây bánh táo chua ngọt này đã làm rất chua rồi, Trần ma ma, bà nói có đúng không?” Mỗi ngày cô đều vì những thứ vị chua chua này làm bao tử đau xót.

Vậy mà chủ tử lại nói vẫn chưa đủ chua.

“Đúng vậy, nói thích ăn chua cay là con gái!” Bạch Liên cũng cười rồi.

“Ta sớm trước lại vẫn thích ăn chua cay a, cái này lại là cái gì?” Liễu Vi Dung buồn cười nhìn bộ dáng các nàng vui vẻ, nàng căn bản không tin cách nói cái gì mà thích ăn đồ chua cay là con gái.

“Trước kia chủ tử thích ăn chua cay, thân thể mới hoài hai ba tháng, là nam hay nữ còn chưa xác định được, hiện giờ thân thể người đã có thai sáu tháng lại chỉ thích ăn thứ chua, mà còn là càng chua càng tốt, cho nên nô tì suy đoán chủ tử nhất định là mang thai một tiểu hoàng tử.” Hạnh Nhi giải thích đầy đủ nói.

“Hi vọng vậy!” Liễu Vi Dung vuốt ve bụng lồi ra, khoe miệng mỉm cười, nâng mắt nhìn bông tuyết bay lá tả ngoài cửa sổ, nghĩ mùa đông sợ là không có rau dưa gì để ăn, may mắn hiện tại thời tiết lạnh

Xuống sai người căng những cái lều lớn ở hậu viện chỗ trồng rau.

Đương nhiên cùng lều để che phủ rau ở hiện đại lại khác nhau rất lớn.

Chỉ là lều lớn đơn giản che rau thôi.

Trong không gian rau dưa tràn lan, nàng sớm không có trồng lại, chỉ cần Mộ Dung Triệt không có đến qua đêm, chúng ta liền vào trong không gian vận động, ha ha hoa quả, dù sao nhiệt độ trong không gian ổn định, ấm áp hợp lòng người.

Nếu có khả năng, ban ngày bọn ta (chắc chỉ nàng và con nàng) nghĩ muốn ru rú ở trong không gian, bên ngoài càng ngày càng... lạnh hơn.

Đến như tôm cá trong không gian, bọn ta cũng vụng trộm thả một ít vào hồ trong hậu viện, hồ nước hậu viên bỏ thêm ít linh tuyến, tôm cá sinh trưởng cực kỳ mạnh mẽ, hương vị lại ngon.

“Hạnh Nhi, rau xanh của chúng ta che bằng lều khi nào có thể ăn?” Mấy ngày này lạnh hơn, cũng chưa có rau ăn, thật sự có chút nhớ nhung.

“Ngày mai rau xanh có thể hái...” Nói đến cái này, Hạnh Nhi cực kỳ cao hứng, chủ tử thật sự quá lợi hại, vậy mà có thể dùng rất nhiều rau xanh non, phải biết rằng khi mùa đông đến, đều không nhìn thấy một màu gì.

Hai tròng mắt Liễu vi Dung sang lên, ngày mai rốt cục cũng có thể ăn rau xanh rồi.

“Còn có đậu nành kia, chắc là nảy mầm rồi?” Liễu Vi Dung nghĩ đến hôm trước có mầm đậu, tại Đại Kiền Triều, có đậu hủ lại không có mầm đậu, muốn ăn chỉ có thể chính mình trồng.

“Đúng là nảy mầm, tuy nhiên mới chỉ điểm một chút thôi.” Bạch Liên trả lời.

“Như vậy xem ra, qua vài ngày nữa là có thể có rau xào ăn rồi.” Liễu vi Dung thật vui vẻ.

Trong phòng mọi người cũng đều là vẻ mặt chờ mong.

“Đúng rồi, sang sớm ngày mai sai người lấy ít rau xanh đưa đi cho Thái hậu và hoàng hậu đi.” Liễu Vi dung nhắc nhở.

Tuy nói chỉ là rau xanh rất bình thường, nhưng ở trong mùa đông này thì thập phần khó nhìn thấy.

Đến như đồ của hoàng đế, trực tiếp cho người đem đến Ngự Thiện phòng, chuyên dụng cho hoàng đế.

Hạnh Nhi gật đầu.

Trần ma ma ở một bên cũng gật đầu tán dương.

Nội thất dễ chịu ấm áp, có tiếng nói tiếng cười của vài người, thập phần náo nhiệt.

Dùng qua cơm trưa không bao lâu xong, tất cả mọi người biết được tin thai nhi ĐỨC quý nhân không có việc gì xong, một số quý nhân thường tại lại qua chúc mừng. Lưu quý nhân cũng có trong đó, Tần vị trở lên chỉ có La Tần đến, lại vẫn tiễn tặng lễ vật.

Dù sao nàng cũng chỉ là quý nhân nho nhỏ, liền có thai hoàng tử, còn chưa có sinh được a, căn bản không biết là tiểu hoàng tử hay là tiểu công chúa, có thể tấn vị hay không, cho nên địa vị phi tần cao khẳng định không hạ thấp hân phận đi qua đây một chuyến.

Chỉ là sai người đem đưa đến Nhu Phúc cung một phần lễ vậy chúc mừng.

Liễu Vi Dung sai Bạch Liên cất kỹ từng cái, ghi lại thật tốt.

Nàng hiện tại có thói quen, nhân gia đưa đến đồ này đồ kia đều ghi lại cất đi.

Buổi tối, Mộ Dung Triệt xử lý xong chính sự, liền trực tiếp đi qua đây rồi.

Hiện tại Liễu vi dung đã quen thói quen không thông truyền mà tiến vào của hắn, ngược lại cảm thấy như vậy có vẻ tự nhiên, nếu như mỗi lần lại thông truyền, mỗi lần phải chính mình ra cung nghênh hành lễ, cảm tình làm sao có thể ấm lên, chỉ biết không lạnh không nhạt trực tiếp ra đón.

Thời điểm Mộ Dung Triệt qua liền nhìn thấy Liễu Vi Dung vuốt ve bụng, không biết nghĩ đến cái gì, khoe miệng nhếch lên cười ngây ngô, bộ dáng cực kỳ vui vẻ.

Phát tay để hạ nhân xung quanh ly khai, sau đó đi đến trước mặt Liễu vi Dung.

“Cực kỳ vui vẻ? uhm?” Thanh âm trong trầm thấp mà lạnh lung ẩn ẩn mang theo một tia lạnh.

Liễu Vi Dung hoảng sợ, trên mặt cười ngây ngô còn chưa kịp thu lại, liền thấy đôi mắt Mộ Dung Triệt đang nheo lại nguy hiểm nhìn nàng chăm chăm.

“Hoàng thượng... Ách, người sao qua đây mà không thông truyền một tiếng?” Liễu Vi Dung vội vàng thu lại nụ cười ngây ngô trên mặt, trên lên nụ cười tươi lấy lòng, từ trên giường muốn đứng lên hành lễ, lại bị hắn đè lại, mặt không chút thay đổi ngồi bên người nàng.

Nhân nhát liếc nàng một cái, liền không nói lời nào.

Trước hắn còn tưởng ĐỨC quý nhân là một quả hồng mềm, không nghĩ đến quả hồng mềm cũng là có tính cách, chuyện sáng nay hắn sớm biết rằng, đối với việc nàng lấy hài tử trong bụng đào hố LỆ quý nhân cảm thấy vừa vui lại vừa tức.

Đúng là vui, vì nàng rốt cục nhận rõ LỆ quý nhân, không, hiện tại nàng chính là đã nhận ra diện mục thật của Liễu thường tại,

Lại dùng tâm ngoan thủ lạt chặt đứt với Liễu Thường tại, không qua lại nữa, bảo hộ hài tử chính mình.

Nhưng mà thủ đoạn kia quá vụng về, hơi thô ráp, bất quá hiệu quả trái lại lại rất tốt.

Dù sao nô tài Nhu Phúc cung hầu như đều là người của hắn, cách xử lý như nhau.

Bất quá nếu như Liễu Thường Tại không có ý muốn hại người, lại hô lên một câu như vậy/

Nghĩ đến Liễu Thường Tại hô lên câu nói kia, khuôn mặt tuấn tú lạnh lung.

Đúng là tức giận, nàng lại dùng đũa bé làm bé, vạn nhất xảy ra chuyện, làm sao bây giờ?

Xem xét bụng nàng đã to, Mộ Dung Triệt hí hí hai tròng mắt lại, quyết định phải hảo hảo “giáo huấn” nàng một phen, miễn cho về sau tái phạm.

Liễu Vi Dung thấy khuôn mặt tuần tú của hắc lãnh trảm, nhớ tới chuyện sáng nay, không khỏi có chút không yên, hoàng thượng hẳn không định tính sổ chuyện buổi sáng đấy chứ?

Nàng cắn cắn môi, ôm bụng vào trong ngực cọ cọ, thuận thế ru rú ở trong đó, Mộ Dung Triệt chỉ là liếc nàng một cái, thấy nàng cẩn thận dò xét hắn, vẻ mặt lấy lòng, sau cùng thở dài, ôm nàng vào trong lòng.

“Hoàng thượng, người tức giận?” Nàng ở trong ngực hắn cọ xát, không yên hỏi một câu.

Mộ Dung Triệt liếc nàng một cái, biết rõ còn hỏi, càng làm nàng căng thẳng khẩn trương một chút, nhàn nhạt mở miệng: “Biết sai rồi sao?”

“Uhm, tì thiếp biết sai rồi, lần này tì thiếp lỗ mãng, đúng là tì thiếp quá ngu ngốc, không nghĩ ra biện pháp tốt hơn nên đành phải dùng biện pháp ngu dốt này để chọc giận tì ti để cho nàng xuống tay với tì thiếp...” Liễu Vi Dung buông đầu xuống, ru rú ở trong ngực hắn, nhỏ giọng nói.

“Bất quá, tì thiếp đã tính kỹ, thời điểm tỷ tỷ sắp đụng đến tì thiếp, tì thiếp sẽ giả bộ ngã xuống đất, tì thiếp cũng không thương tổn đến hài tử, hoàng thượng không cần lo lắng...” Liễu Vi Dung cảm thấy Mộ Dung Triệt khẩn trương căng thẳng, lại vội vàng giải thích một phen.

Ánh mắt Mộ Dung Triệt dịu xuống, cùng hắc đoán không khác biệt gì, vì thế trên khuôn mặt tuần tú vẫn như cũ không thay đổi, hắc quyền định không nên nhanh tha thứ cho nàng, chẳng thế thì nàng không nhớ lâu lần sau lại tái phạm.

Cho nên lạ hử lạnh một tiếng.

“Hoàng thượng, thực xin lỗi, để cho người lo lắng rồi.” Liễu Vi Dung kéo kéo ống tay áo hắn, vẻ mặt áy náy, xem xét hắn, thần sắc cực kỳ cam đoan chắc chắn nói: “Lúc này tì thiếp nhất định an phận ở trong viện an thai, sau đó vì hoàng thượng sinh ra một tiểu hoàng tử khỏe mạnh.”

Mộ Dung Triệt thấy nàng cực kỳ thành tâm nhận sai, hừ nhẹ một tiếng: “Nàng biết sai lầm rồi thì tốt!”

“Tuy nhiên, hôm nay nàng làm không sai!” Hắn khen một câu.

Hắn cũng không hi vọng Đức quý nhân cùng Liễu Thường Tại quá thân cận, tuy nhiên các nàng là tỷ muội, lấy đầu óc Đức quý nhân là không thể đầu lại Liễu Thường Tại, nếu nàng không ra tay, hắn cũng sẽ giúp nàng che chở hài tử.

Tuy nhiên, hắn càng hi vọng nàng có thể tự bảo vệ mình.

Liễu Vi Dung kinh ngạc, cắn môi, không yên hỏi một câu: “Hoàng thượng, người không biết là tì thiếp hãm hại tỷ tỷ như vậy là cực kỳ tàn nhẫn, ngoan độc sao?”

Mộ Dung Triệt nhún mày, liếc mắt liếc nàng một cái, đáy mắt hiện lên một tia buồn cười: “Liễu Thường tại cũng đã từng mưu hại nàng, chuyện nàng phản kích thì tính là gì?”

ở trong cung lớn lên từ nhỏ, hắc xem qua không ít người tâm ngoan thủ lạt, tàn nhẫn ngoan độc, bộ dáng này của Đức quý nhân này đúng là nhi khoa, vẫn là tại người hại nàng vẫn chưa đạt được mục đích sau đó mới phản kích, trước kia hắc vẫn cảm thấy nàng quá ngu ngốc.

vậy mà hiện giờ cũng sử dụng một ít thủ đoạn, xem như cũng có tiến bộ rồi.

cũng đúng, Liễu Vi Dung đồng ý gật đầu.

“Nàng vừa mới thẳng thắn như thế nói chính mình đã hãm hại Liễu Thường Tại, lại không sợ trảm sẽ chán ghét, vứt bỏ nàng?” Hai tròng mắt Mộ Dung Triệt nheo lại, không chút để ý hỏi.

“Sợ, chỉ là thần thiếp hi vọng hoàng thượng nhìn thấy con người chân thật của thần thiếp, thiếp cũng không còn là người khờ dại thiện lương, làm ra một chút thủ đoạn nhỏ tự bảo vệ mình, một mặt cũng vì tự lợi.”

Liễu Vi Dung một đường ăn ngay nói thật, nàng cũng không nghĩ nhiều đến chuyện nguy trang chính mình, cũng không có cái tinh lực kia, phải biết rằng việc duy trì hình tượng là khó khăn nhất, vẫn nên hiển lộ ra chính mình chân thật vẫn là tốt nhất.

Nhìn ánh mắt trong suốt, chân thành không giả tạo của Đức quý nhân, trong lòng Mộ Dung Triệt khẽ rung động.

Đồng thời cảm thấy được nàng không giống như những phi tần khác trong hậu cung, nàng như vậy làm cho hắc càng cảm thấy chân thật, cũng càng thả lỏng.

“Hậu cung của trẫm không cần nữ nhân khờ dại thiện lương!” Cũng sẽ không xuất hiện.

Liễu Vi Dung nghe ra hắc giữ lại ý, nhẹ nhàng thở ra, chỉ cần Mộ Dung Triệt không phản cảm với bộ dạng này của nàng là đủ rồi.

Mộ Dung Triệt khẽ vỗ về bụng lồi lên của Liễu Vi Dung, cảm thấy được đứa nhỏ này là có cái phúc, cũng là cái có lực sinh mệnh cực kỳ mạnh, điểm này hẳn cực kỳ thỏa mãn, đối với hài tử sắp sinh ra cũng càng thêm chờ đợi rồi.

Hắn chân thành hi vọng Đức quý nhân mang thai là một hoàng tử.

Màn đêm đen hoàn toàn buông xuống xong, Mộ Dung Triệt ôm Liễu Vi Dung đến trên giường chuẩn bị đi ngủ, đột nhiên bên ngoài truyền đến thanh âm của công công Tiểu Lý Tử:

“Khởi bẩm hoàng thượng, người Phụng Nghi cung truyền đến nói Đại công chúa không thoải mái, kêu muốn gặp hoàng thượng.”

Liễu Vi Dung sùng sốt, bỗng nhiên nhớ đến hôm nay là 15, là ngày cố định hoàng thượng đi Phụng Nghi cung.

Là hoàng thượng quên rồi sao?

“Trẫm cũng không phải thái y, Đại công chúa bị bệnh, không tìm thái y mà tìm trẫm làm cái gì?” Mộ Dung Triệt lạnh lùng nói, khóe miệng gợi lên độ cong trào phúng.

Bên ngoài Tiểu Lý Tử đã minh bạch ý tứ của hoàng thượng liền cáo lui.

“Hoàng thượng, hôm nay là 15...” Liễu Vi Dung nhỏ giọng nhắc nhở một câu.

Mộ Dung Triệt liếc mắt liếc nàng một cái, chậm rì rì nói một câu: “Trẫm biết!”

“Hoàng thượng không đi Phụng Nghi cung sao?” Liễu Vi Dung kinh ngạc hỏi.

“Ngủ đi!” Mộ Dung Triệt bỏ lại một câu, sau đó ôm nàng nhắm mắt lại đi ngủ.

Lưu lại Liễu Vi Dung một mình rồi như tờ vò.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Ở Hậu Cung Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44

Đây là lần đầu tiên Mộ Dung Triệt phá lệ không đi Phụng Nghi cung, trong lòng Liễu Vi Dung ần ần suy đoán, xem ra chuyện tình phần xạ hương trước kia, hẳn đã tra ra hoàng hậu là hung thủ phía sau màn.

Có thể là cho hoàng hậu một cái cảnh cáo.

Cho nên lần này mặt mũi hoàng hậu mới bỏ xuống, nghỉ ở chỗ phụ nữ có thai là nàng đây.

Đồng thời cũng kéo theo oán hận cho nàng, tuy nhiên nàng là phụ nữ có thai vốn cũng là cái gai trong mắt mọi người.

Kỳ thật nàng vừa mới cũng chỉ là thuận miệng hỏi một câu mà thôi, như chuyện hoàng đế có đi hay không, nàng mới không làm một người hiền lành đem người đuổi ra ngoài, hoàng hậu cũng đã thiếu chút nữa hại chết nàng, nàng suy nghĩ trả lại mặt mũi cho nàng, khuyên hoàng đế đi chỗ đó, đây mới đúng là náo lớn bị lừa đá rồi.

Để cho nàng rồi chính xác là, hoàng hậu cư nhiên lại nói Đại công chúa không thoải mái, muốn gặp hoàng thượng đúng vào ngày 15 hôm nay, nên chiều Phụng Nghi cung đi này, m để cho nàng quá sốc, lạnh như tiết trời vậy, nếu là đại công chúa thật sự không thoải mái, không tìm thái y mà đi tìm hoàng đế, chẳng phải là muốn gặp chuyện không may?

Chẳng lẽ mệnh của công chúa không đáng giá tiền bạc như thế sao?

Sử dụng hài tử để lấy có mồi sùng, nàng cực kỳ khinh thường.

Suy nghĩ một hồi, nàng mới ngủ.

Phụng Nghi cung.

Hoàng hậu nhìn thấy Tiểu Lý Tử công công mang theo thái y trực đêm đi qua, không có nhìn thấy bóng dáng hoàng đế, tươi cười trên mặt bỗng dưng cứng lại.

“Hoàng thượng đâu?”

“Hồi bẩm nương nương, hoàng thượng đi ngủ rồi.” Tiểu Lý Tử công cung kính trả lời, sau đó chỉ vào thái y trực đêm.” Đây là hoàng thượng sai nô tài mời thái y đến cho Đại công chúa.”

Hoàng hậu nhìn thái y cung kính hành lễ với nàng, sắc mặt lúc trắng lúc xanh, ý tứ của hoàng thượng là gì?

“Không cần, Đại công chúa không có việc gì, đã ngủ rồi.” Hoàng hậu treo lên nụ cười miễn cưỡng, không chút nghĩ ngợi trực tiếp nói cự tuyệt.

Tiểu Lý Tử công công thâm nghĩ, quả nhiên là như thế này, hoàng hậu nương nương cũng bắt đầu lợi dụng hải tử mời sùng, chẳng lẽ nàng không biết hoàng thượng bởi vì rất hiếm con nối dõi, ghét nhất chuyện lấy cố hải tử sinh bệnh để mời sùng sao?

Thái y trực đêm cực kỳ vô tội, trời vừa tối vừa lạnh, lại vẫn chạy đến đây một chuyến vô ích, bất quá hần cũng không dám nói gì, trong lòng thầm hi vọng về sau hoàng hậu nương nương không cần dày vò người thì tốt.

Sau khi Tiểu Lý Tử công công cùng thái y trực đêm ly khai, sắc mặt hoàng hậu nhất thời trầm xuống.

Hầu Thụ, hầu Họa thấy, có chút âm đạm, đồng thời cũng hận con yêu hồ mê hoặc hoàng thượng ở Nhu Phúc cung, để cho nương nương thương tâm.

Hoàng hậu từ từ mở mắt ra, tức giận trở về nội điện, ngồi bên cạnh gương đồng, ánh nến sang ngời, nhìn xuất thần người trong gương, nàng đã già rồi sao?

Nữ nhân trong gương, thoát nhìn bộ dáng chỉ hơn hai mươi, dung mạo xinh đẹp thanh tú, toàn thân lộ ra một cỗ khí chất đoan trang tao nhã, vừa tinh tế, chân mày cùng khóe mắt vẫn bóng loáng như trước, đường vân tinh tế không bị nhiễm, chẳng qua ẩn ẩn lộ ra một loại bất thanh bất minh già nua cùng mỗi một.

Khiến cho cả người nàng xem chừng có chút là đã già.

“Hầu Họa, bản cung đã già rồi sao?” Nhẹ nhàng xoa thuốc bảo dưỡng, khóe mắt vẫn như cũ không có tế văn (Hình như là vết chân chim), hoàng hậu sâu xa hỏi một câu.

“Nương nương còn trẻ dung nhan đẹp, làm sao có thể già?” Hầu Họa ngọt ngào trả lời.

Hoàng hậu xuất thần nhìn chăm chăm nữ nhân trong gương đồng, thở dài.” Dung nhan chưa già, lòng đã già.”

Má hồng chưa nhạt ân tình dứt.

Nàng buồn bã cười.

Hầu Họa cùng Hầu Thụ nhìn nhau, không biết nên đáp lời như thế nào.

“Nương nương, thời gian không còn sớm, sớm nghỉ tạm một chút đi! Ngày mai còn phải dậy sớm a!” Hầu Họa nhẹ nhàng nói.

Hoàng hậu nghĩ đến thời điểm sáng mai thỉnh an đối mặt mới phi tần dưới mình cười nhạo, nàng liền cảm thấy một trận đau, đêm nay sợ là một đêm khó ngủ.

Bỗng dung, mắt nàng đột nhiên trừng lớn, nghĩ đến một khả năng... Nhất thời mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Không, không có khả năng, hoàng thượng làm sao có thể tra ra được, không phải nàng đã sớm đem manh mối chặt đứt hết cả rồi sao?

Nếu đúng là không phải như vậy, lấy tính tình của hoàng đế căn bản cũng không có khả năng trực tiếp bỏ qua mặt nàng.

Trong lúc này, trên mặt hoàng hậu âm tình bất định.

Sau cùng nàng cực lực trấn an chính mình không nên rối loạn trận tuyến trong đầu, nói không chừng thật sự là Đức quý nhân ngăn cản hoàng thượng.

Vì thế Liễu Vi Dung nằm lại trúng đạn rồi.

Khi đó Thục phi còn chưa có nghĩ ngợi, theo thông tin cơ sở ngầm nàng mua được ở Phụng Nghi cung báo lại biết được đêm nay hoàng thượng vậy mà không đi Phụng Nghi cung, nhìn không được cười một trận, sung sướng khi người gặp họa.

Bất quá nghe đến Tiểu Lý Tử công công dẫn theo một Thái y trực ban đi qua.

Nhân châu Thục phi liền chuyển, cười lạnh, xem ra hoàng hậu thật sự là nóng vội, vậy mà ra chiêu hôn mê, lợi dụng Đại công chúa mời sùng.

Sau đó sai nô tài dưới trướng cho thêm một trận lửa, đem tin tức này truyền ra ngoài.

Nghĩ đến trảng diện thỉnh an ngày mai, tâm tình nàng liền vui sướng.

Quả nhiên, thời điểm thỉnh an sáng thứ hai trảng diện thập phần đặc sắc.

Tất cả mọi người ở chánh diện hoàng hậu tổn thương vì bất công, nàng bị ủy khuất, thuận tiện công kích Đức quý nhân mang thai lại vẫn lấy bài tử hoàng thượng, là một con hồ L.v...v...

Đúng là hoàng hậu nghe đến những lời này lại không đúng vị, những phi tử này không phải là đang đánh mặt nàng sao? Châm chọc nàng chuyện lấy Đại công chúa ra lợi dụng, hoàng thượng cũng bắt vì sở động.

Trên mặt đoan trang tươi cười thiếu chút nữa thì nứt ra rồi.

Thục phi cùng Huệ phi nhìn bộ dáng hoàng hậu bức tức, trong lòng một trận vui sướng, đặc biệt là Huệ phi, dung mạo của nàng bị hủy đi, cơ hồ thị tẩm cũng không đến phiên nàng, hiện giờ hoàng hậu cùng nàng lại có cùng đãi ngộ, trong lòng với chuyện này cực kỳ vui vẻ a.

Hoàng hậu cường chế lửa giận trong lòng, nghe xong những phi tần nói cái gọi là “tổn thương vì bất công”, thấy thời gian không còn sớm, lập tức mang theo các nàng đi Từ An cung thỉnh an.

Trong đầu lại hận chết Đức quý nhân.

Tối hôm qua suy nghĩ cả đêm, nàng đem tất cả trách nhiệm đổ lên thân Liễu Vi Dung, cho rằng chính mình không chê vào đâu được, hoàng thượng không có khả năng phát hiện.

Hoàng hậu trong lòng ghi hận Liễu Vi Dung, Liễu Vi Dung căn bản không biết, cho dù biết rõ, cũng không để ý, dù sao cũng đã kết thù, chẳng lẽ hoàng hậu không ghi hận, nàng liền không xuống tay đối với nàng hả?

Còn không phải cùng một dạng, hoàng hậu thủ đoạn rất ngoan độc.

Khiến người khó lòng phòng bị.

Nàng lạ vẫn gắt gao trông mong hoàng thượng, có hoàng thượng che chở, so với cái gì cũng đều mạnh hơn.

Nàng không thông minh, cung đấu trí thương không cao, nhưng ngẫu nhiên vẫn có thể do hoàng đế không coi vào đâu sử hạ cẩn thận, chỉ cần không vượt qua giới hạn của hoàng đế là được.

Liễu phủ

Liễu Hạo sau khi biết được chuyện đại nữ nhi bởi vì mưu hại hoàng tử của tam nữ nhi mà bị biếm làm Thường tại, cả người đều chấn kinh, tại sao có thể như vậy?

Đại nữ nhi cùng tam nữ nhi không phải là tỷ muội tình thâm sao?

Còn có mệnh cách của đại nữ nhi, không phải phu nhân nói là quý bất khả ngôn sao? Hiện tại lại bị biếm làm Thường tại, lại vẫn có thể quý bất khả ngôn như cũ sao?

Xem ra mệnh tam nữ nhi so với nàng cái gì cũng tốt hơn.

Thấy toàn bộ chuyện này đã phá vỡ đi nhận thức ở dĩ vãng của hắn.

Đề cho hắn đối với những lời nói lúc trước của Trương thị bắt đầu hoài nghi sâu sắc tính chân thật trong đó.

Muốn đi chứng thực, thế nhưng nghe nói Minh Viễn đại sư đi xa, ngày về bất định, liền để xuống chuyện điều tra này.

Bất quá đối với đại nữ nhi cũng không tin nhiệm mù quáng nữa rồi.

Đi qua mỗi một ngày, rất nhanh liền đến tháng mười hai, từ khi hoàng hậu đến ngày cố định thị tẩm bị cướp đoạt xong, vẫn luôn cho rằng đó là lỗi của Liễu Vi Dung, oán hận Liễu Vi Dung, về sau không biết hoàng đế nói gì với nàng, tức khắc liền an phận thủ thường.

Nhu Phúc cung chỗ Liễu Vi Dung ở vẫn được bảo hộ trùng điệp, những phi tần sau nhiều lần cố gắng không có kết quả, liền cũng buông tha, dù sao sinh ra, không nhất định có thể trưởng thành.

Vì thế Liễu Vi Dung ngày ngày an nhàn, không có những phi tử khác thường thường đến thăm rồi lại bị đuổi đi.

Cũng tiện cho việc an tâm dưỡng thai.

Thái hậu đối với việc nàng đưa rau xanh qua, mầm đậu cùng rau dưa cực kỳ hài lòng, ban cho đồ này đồ nọ đem đến, hoàng hậu cũng đi theo ban cho một chút.

Trái lại hoàng đế đối với gian phòng lều lớn kia của nàng cảm thấy hứng thú, tính toán tìm tư nông nghiên cứu một phen, xem có thể mở rộng hay không.

Điều này làm cho Liễu Vi Dung thật sự vui, đem hết những thứ nàng biết nói ra bla bla, kỳ thật đều là đã đơn giản hóa.

Chờ Đại Kiền triều phổ biến lều lớn rau dưa xong, hậu viện rau dưa của nàng có thể chính mình ăn, không cần đưa cho cái nữ nhân hoàng hậu muốn mưu hại hoàng tử ăn, điều này làm cho trong lòng nàng hết sức cách ứng.

Mặc dù không dùng linh tuyến tưới, nhưng rau dưa xanh không chịu nổi mùa đông, hiếm lắm.

Đúng là không tiến lại không được.

Theo niên quan cũng gần cuối năm, mọi người trong cung công việc bắt đầu lu bù lên, tràn đầy một cỗ nồng đậm “năm vị”

Liễu Vi Dung nâng cao bụng hơn bảy tháng đã lớn, mặc một áo lông cáo thật dày, đứng bên cạnh song cửa sổ nhìn những bông tuyết bên ngoài đến xuất thần.

Ngày mai là mừng tám tháng chạp, nàng đi đến Đại Kiền triều này cũng đã hơn bảy tháng, lần đầu tiên tại cổ đại ăn tết, trong vui sướng mang theo một tia phiền muộn, nàng là thật sự muốn trở về không được.

Ngày tết cổ đại định vào ngày hôm nay mừng tám tháng chạp, trong tiểu thuyết nguyên tác cũng là đem hôm nay định làm tết âm lịch.

Ngày mồng tám tháng chạp khẳng định muốn ăn cháo mừng 8 tháng chạp, ngày này hàng năm là thời gian duy nhất hàng năm vua, hoàng hậu cùng với nhóm phi tần cùng dùng chung một bữa.

Bất quá vẫn lại là có phân cấp bậc.

Nếu là phi tần hậu cung quá nhiều mà nói, một dạng đều là tần trở lên mới có tư cách.

Dưới tần cũng đừng suy nghĩ.

Hậu cung Mộ Dung Triệt tính toàn bộ cũng có hai mươi nữ nhân.

Ít đến thương cảm.

Cho nên tiết ngày mồng tám tháng chạp đó khẳng định tất cả phi tần đều dùng bữa chung một chỗ, sáng trưa tối cùng nhau ăn, đương nhiên quan trọng là... dạ tiệc.

Liễu Vi Dung nhìn bụng lớn đã hơn bảy tháng của mình, trên mặt không tự giác nhiễm một tia sầu lo, lại lộ ra ngoài thế này, ai biết không có người muốn hạ độc thủ hay không.

Có thể nghĩ quá nhập thần, gió thổi đến lạnh thấu xương, đắm chìm trong suy nghĩ của nàng, lại hoàn toàn không biết lạnh, mãi đến khi một tiếng kinh hô vang lên.

“Chủ tử, ngài đã tỉnh, bên ngoài lạnh như vậy, tại sao còn mở cửa sổ ra, cẩn thận không cảm lạnh mắt.”

Bạch Liên vừa tiến vào liền nhìn thấy chủ tử đang ưỡn bụng đứng ngăn người bên cạnh khung cửa sổ, vội vàng buông hộp thức ăn điểm tâm trong tay ra, thân tốc đem cửa sổ đóng lại, kéo chủ tử đến ngồi bên cạnh giường, cũng nhanh chóng rót một chén trà nóng để vào trong tay nàng.

“Ta không sao!” Liễu Vi Dung cười cười, nhận lấy trà nóng, uống một ngụm trà nóng cho ấm người.

“Chủ tử, hoàng hậu nương nương phái người qua thông tri, sáng mai nói chủ tử sớm một chút đến Bảo Hoa điện dùng điểm tâm” Bạch Liên chuẩn bị cho chủ tử một cái gối dựa, nhùi mây lại, có chút lo lắng nói.

Bạch Liên mới nói xong, Hạnh Nhi liền đi vào, nghe được lời này của nàng, cười duyên nói: “Bạch Liên tỷ tỷ, lời này của tỷ có thể hơi quá rồi, vừa rồi Tiểu Lý Tử công công mới truyền lời tới, nói hoàng thượng có chỉ, ngày mai đồ ăn sáng cùng bữa trưa, chủ tử đều không đi qua đâu dùng, quan trọng nhất là bữa tối, chủ tử mới phải tham dự.”

“Thật sao?” Bạch Liên cực kỳ cao hứng, nếu như vậy chủ tử cũng không cần đi qua đi lại, phải biết rằng Bảo Hòa điện xa Nhu Phúc cung nhất, trời lạnh lại đang có tuyết rơi, thân thể chủ tử nặng, làm sao có thể chịu được, may mắn là hoàng thượng cảm thương cho chủ tử.

Liễu Vi Dung nghe xong, mặt mày cũng nhiễm lên ý cười, hơi hơi nhẹ nhàng thở ra, vốn nàng vẫn lo lắng một hồi ngày mai, đều phải chạy ba lần, tuy nói là có linh tuyến để dựa vào, phòng chừng cũng sẽ làm nàng mệt đến ngất ngư.

Càng đừng nói đề phòng người khác hạ độc thủ.

Như vậy nàng có thể chuyên tâm ứng đối với tiệc tối rồi.

Nhưng là bởi vì dạ tiệc nên được cử hành vào buổi tối, đường tron trời lại tốt, dễ dàng gặp chuyện không may, nàng cũng muốn chuẩn bị sớm một chút

mới được, nàng là phụ nữ có thai, bụng lại lớn như vậy, vốn dĩ có thể ngồi trên kiệu nhỏ, hiện tại nàng chỉ có thể sao người bố trí tí mĩ kiệu nhỏ một phen, bên trong trải lên thảm thật dày, từ phía đầu phải có đệm lót.

Không nên trách nàng dè dặt cẩn thận như vậy, thật sự là những cái nữ nhân này thủ đoạn khó lòng phòng bị.

Nói thật, nếu có thể, nàng thật sự không nghĩ muốn đi ăn dạ tiệc, nàng chỉ muốn hảo hảo đứng ở Y Lan điện, chờ đợi hài tử sinh ra.

Giống như cung yến là nơi dễ dàng gặp chuyện không may.

Đúng là nàng đã miễn tảo yến và ngọc yến, hàng năm dạ tiệc trọng yếu như thế mà không đi thì không thể nào nói nổi.

Nàng có thể không ăn thức ăn gì đó ở dạ tiệc, cho nên không sợ người khác cho thêm liệu vào trong, nhưng là sợ nhất chính là có người hạ độc thủ trắng trợn.

Nhiều người như vậy, nàng làm sao có thể lần tránh rồi tách ra?

Vốn ngày mai là ăn tết, hoàng đế mấy ngày nay cũng đều thập phần bận rộn, mỗi đêm đều nghỉ lại ở Tử Thần điện, đêm nay khó có được thời gian rảnh đi Nhu Phúc cung một chuyến.

Bạch Liên cùng Hạnh Nhi và tất cả cung nữ đều thỉnh an hoàng thượng xong, sau đó liền thức thời đi ra ngoài.

“Hoàng thượng, ngài đã tới, ti thiếp thỉnh an hoàng thượng!”

Trên mặt Liễu Vi Dung hiện lên một tia vui sướng, chuẩn bị từ trên tháp đứng dậy, nào biết mặc nhiều xiêm y, cả người quấn thành một quả cầu tròn, theo động tác của nàng, thân thể công kênh không cẩn thận ngã lăn, ở trên giường phịch một cái lăn một vòng cũng không thể đứng dậy.

Cực kỳ ủy khuất vừa thẹn vừa giận nhìn hắn.

Mộ Dung Triệt thấy thế, khoe miệng giật giật, bước nhanh ngồi bên người nàng, cố nén cười bế nàng lên, nhìn bộ dáng tròn vo của nàng, trêu tức nói:

“Nàng chính xác là quả cầu, rất biết lăn!”

Liễu Vi Dung đỏ mặt, xấu hổ cũng giận dữ, nàng không phải vì sợ lạnh nên mặc nhiều, quá mức công kênh đến không dậy nổi lăn một vòng sao? Tại sao lại giống quả cầu rồi hả? Đừng tưởng rằng nàng không nhìn thấy hắn đang chê cười nàng, hừ hừ.

“trong bụng ti thiếp có quả cầu, nhưng hắn hử không lăn một vòng...” Nàng chỉ vào bụng chính mình đang nhô cao, trừng mắt nhìn hắn.

“...” Mộ Dung Triệt bị lời của nàng làm nghẹn lại ở họng.

Gặp hoàng đế bị lời của nàng làm nghẹn lại, trong lòng Liễu Vi Dung liền một trận cao hứng, nói người nhìn ta làm trò cười, hừ.

Thấy bộ dáng nàng dương dương tự đắc, khoe miệng Mộ Dung Triệt vênh lên, đáy mắt xẹt qua một tia mỉm cười, Đức quý nhân này thật là có ý tứ, đại thủ kê xoa bụng của nàng, phun ra một câu “Hiện tại hử không, chờ hử ra ngoài, sẽ lăn một vòng rồi.”

“...” Liễu Vi Dung bị hắn đá bại rồi.

Mộ Dung Triệt thấy nàng buồn bực, trong lòng vui vẻ.

“Hôm nay tiểu hoàng tử có làm âm ỉ không?” Hắn thấp giọng hỏi một câu, đại thủ cách một lớp xiêm y thật dày vuốt ve bụng.

“Thời điểm buổi trưa âm ỉ, mà còn là thời điểm Bạch Liên đọc sách, ti thiếp đã nghĩ, hử khẳng định không thích nghe những thứ này nên mới kháng nghị” Liễu Vi Dung nháy hai tròng mắt, giao hoạt cười đắc ý.

Xem đi, tiểu hoàng tử đã kháng nghị rồi.

Mộ Dung Triệt nhú mày, làm sao không biết tiểu tâm tư của nàng.

“Nàng sai rồi, hử là bởi vì thích nghe nên mới âm ỉ, trăm đề cho Bạch Liên đọc nhiều giờ, tiểu hoàng tử thích nghe.”

Cái gì? Đọc nhiều giờ?

Hai tròng mắt Liễu Vi Dung trừng lớn.

Mộ Dung Triệt thấy thế, nhin không được nhẹ hôn khoe miệng của nàng, nở nụ cười trầm thấp, sau đó thoải mái ôm nàng hướng giường lớn đi đến.

“Thời gian không có sớm, đi ngủ đi.”

Nói xong, Mộ Dung Triệt lại vẫn động thủ cởi hai ba kiện áo khoác bên ngoài của nàng, ôm nàng đi ngủ.

Trước khi vào giấc ngủ còn đang suy nghĩ, thân thể Đức quý nhân mềm, lại vẫn ấm áp dễ chịu, giống như lò sưởi hình người, ôm cực kỳ thoải mái.

Ngày hôm sau là tiết mùng 8 tháng chạp, sáng sớm hoàng đế Mộ Dung Triệt liền dậy, dùng nước súc miệng xong liền mang theo Tiểu Lý Tử đến chỗ Bảo Hòa điện, trong Bảo Hòa điện, tất cả phi tần đều đã đến đông đủ, trừ bỏ Liễu Vi Dung là ngoại lệ đặc biệt cho phép không phải đến.

Mọi người đối với Liễu Vi Dung chưa có tới cảm giác cực kỳ kỳ diệu (tế nhị)

Hôm nay tất cả hậu cung thập phần náo nhiệt, vui mừng, Liễu Vi Dung nghe tiếng cười náo nhiệt bên ngoài, cũng bị cuốn vào một chút vui sướng.

Thời điểm giữa trưa, Lưu quý nhân cùng La tần đều đã sang một chuyến, hỏi nàng tại sao không có đi dùng bữa cơm đoàn viên, sau biết là được hoàng đế đặc biệt cho phép, trong mắt chớp động hâm mộ.

Lúc chạng vạng tối, Liễu Vi Dung mang theo Bạch Liên ngồi trên kiệu nhỏ màu tím, lại vẫn cố ý chuẩn bị một bình linh tuyến nhỏ, nhìn bên trong thăm phủ kín thật dày, bốn bề đều có cũng làm cho Liễu Vi Dung yên lòng.

Không sợ vạn nhất chỉ sợ nhất vạn.

Chuẩn bị nhiều một chút vẫn tốt hơn.

Cổ kiệu cực kỳ vững vàng tiêu sái đi trên đường Bảo Hòa điện, đã qua hơn phân nửa, mắt thấy rất nhanh sẽ đến Bảo Hòa điện, không xảy ra chuyện gì, rốt cục Liễu Vi Dung an tâm rồi.

Đúng là nàng an tâm quá sớm rồi,

Rất nhanh cổ kiệu đột nhiên điên cuồng chao đảo một phen, bên ngoài trong những thái giám nâng kiệu có người ngã sấp xuống, Bạch Liên kinh hãi, kinh hô ra tiếng, đang muốn đỡ chủ tử, nào biết chính mình lại ngã sấp xuống trước, Liễu Vi Dung “a” một tiếng lăn vào vách tường nệm thật dày trong kiệu...

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Ở Hậu Cung Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45

Cổ kiệu xóc nảy kịch liệt một phen, may mắn những thái giám này cũng đều có một chút võ lực, chỉ có thái giám gặp chuyện không may kia ngã xuống, thái giám khác phản ứng cực kỳ đúng lúc, vững vàng đỡ cho cổ kiệu rơi xuống đất.

Bởi vì cổ kiệu rơi xuống đất, lúc này Bạch Liên bên trong kiệu đã đứng lên, âm thầm may mắn vì chủ tử dự kiến trước, bên trong kiệu chuẩn bị vài tầng thảm tử thật dày rồi.

Nhìn thấy chủ tử ở thành trong cổ kiệu động lên, tay muốn xóc lên thăm bên trong kiệu rơi xuống, bò dậy, lại bởi vì trên người mặc quá nhiều y phục, quá mức cồng kềnh bò không nổi, sợ hãi cùng lo lắng trong mắt Bạch Liên nhất thời tiêu tán hơn phân nửa, xem ra chủ tử cũng không có việc gì rồi.

Tuy nhiên cái dạng này của chủ tử thật sự là quá buồn cười.

Nàng biết chủ tử sợ lạnh, thích mặc vài kiện áo khoác, đem chính mình bao quấn thành một quả cầu, không nghĩ như vậy còn có thể cứu tiểu hoàng tử một mạng.

“Bạch Liên, mau đỡ ta đứng dậy.”

Liễu Vi Dung thờ hớn hên ra kêu ra tiếng, vừa rồi thừa dịp Bạch Liên không chú ý nàng liền uống linh tuyến, vốn là không có việc gì, căn bản coi như là an ủi.

Kẻ hãm hại trình độ rất cao, rất nhanh đến Bảo Hòa điện, còn xảy ra chuyện như vậy.

May mắn nàng đã sớm có chuẩn bị, chẳng những chính mình mặc thật dày, cổ kiệu cũng chuẩn bị một tầng thảm thật dày.

Bất quá vẫn lại bị một màn tình hình bất thành lĩnh này làm cho kinh hãi.

“Chủ tử, lần này may mắn vận khí chúng ta tốt.” Bạch Liên xóc lên một lớp thảm tử thật dày phủ trên người Liễu Vi Dung, một lần lòng còn sợ hãi nói.

Liễu Vi Dung cười khỏ, vận khí tốt? Là nàng cẩn thận, chuẩn bị đầy đủ thôi.

Chuyện cổ kịu của Đức quý nhân xảy ra chuyện, lại cách Bảo Hòa điện rất gần, chúng phi nhận được tin tức rồi rít đi theo sau lưng Thái hậu, Hoàng hậu đi ra ngoài.

Giờ phút này hoàng đế còn đang ở tại Từ Thần điện, Từ Thần điện cách Bảo Hòa điện cũng có một khoảng cách nhất định.

Không ít phi tần nghe được tin cổ kịu Đức quý nhân gặp chuyện không may, âm thầm lộ ra vui mừng.

Đáy mắt hoàng hậu cũng hiện lên một tia vui sướng khi người gặp họa cùng ả ả chờ mong.

Liễu Tương Nhã gần như đứng ở hàng cuối cùng ở phi tần nhưng lại lạnh lùng cười, trong mắt hiện lên một tia ngoan độc

Nếu không phải nàng cố ý hãm hại, nàng làm sao có thể bị biếm làm Thờng tại, hiện tại tất cả phi tử hậu cung nhìn về phía nàng trong ánh mắt đều có mơ hồ mang theo một tia cười nhạo châm chọc, để cho nàng như mang gánh nặng trên lưng, thấp phần khuất nhục.

Chương 45.2

“Tốt nhất lần này là một thi hai mệnh! Chết đi!” Nàng nắm thật chặt tay thành quyền, trong lòng hung hăng nguyện rủa.

Sau mọi người ra ngoài nhìn thấy cổ kịu trên mặt đất cùng một thái giám cái mũi sừng lên thành một cục, còn lại mấy cái thái giám nâng kiệu xoay vòng quanh cổ kịu.

Thấy thái hậu cùng hoàng hậu mang theo một nhóm người chậm rãi đi ra, vội vàng quỳ xuống hành lễ.

“Còn không mau đứng lên? Nhanh đi xem Đức quý nhân như thế nào?” Thái hậu trừng mắt, vừa lo lắng vừa giận dữ mắng mỏ cung nữ bà tử xung quanh một tiếng.

Cung nữ bà tử lĩnh mệnh, vội vàng chạy về phía cổ kịu, xốc màn kiệu từ dày cộm lên, tình hình bên trong khiến cho hai tròng mắt các phi tần trừng lớn.

Đây là cổ kịu?

Bên trong phủ kín thăm thẳm dày, Đức quý nhân có thể gặp chuyện không may mới có quý.

Quả nhiên, mọi người nhìn thấy cả người lẫn vào bên trong thành kiệu, Đức quý nhân không bò dậy nổi, chẳng những bên trong kiệu phủ kín thăm thẳm, chính mình cũng mặc thành tròn vo.

Đại cung nữ của nàng đang cố gắng nâng nàng dậy.

Sau cùng đứng dậy, Liễu Vi Dung nhẹ nhàng thở ra, lau mồ hôi hột trên trán, Chờ sau khi đứng lên, Liễu Vi cho thở phào nhẹ nhõm, lau mồ hôi trên trán, trời đang rất lạnh, thế nhưng nàng lại nóng đến toát mồ hôi.

Lúc này hai người chủ tớ bọn họ mới chú ý hoàn cảnh xung quanh mình, thấy bên ngoài trên mặt tuyết đứng đầy người, sợ hết hồn.

Thấy Thái hậu cùng hoàng hậu cũng ở đây, Liễu Vi Dung vội đề Bạch Liên nâng dậy ra khỏi cổ kịu.

“Tỳ thiếp tham kiến Thái hậu, Thái hậu Cát Tường!” Thanh âm thính an có chút thờ gấp, Liễu Vi Dung bởi vì mặc quá nhiều, cũng không thể khom lưng hành lễ, chỉ có thể miễn cưỡng nửa ngồi nửa đứng, Bạch Liên ở một bên đỡ nàng hành lễ cùng một lúc.

Thái hậu thấy nàng ăn mặc như vậy cũng kinh ngạc một hồi, phải biết nữ nhân trong cung lạnh nhường nào, cũng sẽ không giống nàng mặc nhiều đồ như vậy, quả thật không có một chút hình tượng đáng nói.

Chỉ là nhìn bộ dáng của nàng, không có chuyện, không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

“Không có việc gì là tốt, thân thể ngươi đang mang thai nặng, không cần đa lễ.”

“Đa tạ Thái hậu!” Liễu Vi Dung gian nan đứng lên, sau đó hướng hoàng hậu Quý Phi hành lễ.

Đáy mắt hoàng hậu thoáng qua một tia thất vọng, ngay cả được bảo hộ cũng rất tốt, Quý phi thấy nàng mặc thật dày, cũng thất vọng không dứt.

Hai người cũng không dám sơ ý, ai biết bây giờ nhìn lại Đức Quý nhân thật sự không có việc gì hay không, ngộ nhờ thời điểm ngồi thỉnh an các nàng xảy ra chuyện, đến lúc đó chẳng phải oan mặc dù có miệng cũng rửa không sạch.

“Đức Quý nhân, ai gia sai người đi truyền thái y rồi, người đợi rồi trực tiếp về, dạ tiệc cũng không cần tham gia!”

Bất kể Đức quý nhân như thế nào đều đã bị kinh sợ, Thái hậu liền đặc biệt chuẩn cho nàng trở về Nhu Phúc cung, không cần tham gia dạ tiệc.

Hoàng hậu nóng nảy, đang muốn nói Đức Quý nhân nếu không còn chuyện gì, tham gia dạ tiệc không có gì đáng ngại, không ngờ bị mắt lạnh của Thái

hậu đảo qua, lập tức im lặng.

Về điểm ý định này của hoàng hậu , nàng làm sao không biết?

Ngày tết dạ tiệc rất long trọng, cũng dễ gian lận nhất, Thái hậu chắc là sẽ không cho phép một người phi tử mang thai vừa mới bị kinh sợ tham gia, bây giờ nhìn không có việc gì, ai biết có thể hay không động Thai Khí mà không biết, hãy để cho thái y kiểm tra một phen mới ổn thỏa, tuy nói nàng hi vọng cháu gái nhà mẹ đẻ mình sinh ra hoàng tử, nhưng là đứa bé trong bụng Đức quý nhân cũng là cháu của nàng.

Nàng không thể để cho nàng trong dạ tiệc đã xảy ra chuyện.

Liễu Vi Dung nghe vậy mừng rỡ, vội vàng cảm ơn ân điển Thái hậu, sau đó ngồi lên cỗ kiệu trở về Y Lan Điện.

Nhìn cỗ kiệu Liễu Vi Dung càng đi càng xa, ánh mắt hoàng hậu cùng một đám phi tần vừa ghen tị vừa hăm mộ ghen ghét.

Không ít người thầm than Đức Quý nhân phúc lớn mạng lớn, lại nhiều lần bị hăm hại, nàng cũng đều tránh được.

Thái hậu thấy người đi tới, ho hai tiếng, lập tức sai người điều tra kỹ.

Trên đường này làm sao lại xuất hiện mờ đông cùng đá nhỏ.

Thời điểm cỗ kiệu họ đi qua, mới quét tuyết không bao lâu, đường này vẫn sạch sẽ, nhưng bây giờ xuất hiện mờ đông cùng tảng đá, rõ ràng cuối cùng là mưu hại đến Đức Quý nhân.

Thái hậu có thể nào không nổi giận?

Hoàng đế không có hoàng tử nàng cũng gấp, chính nàng có mấy năm không sống tốt rồi, điều khẩn cấp nhất là hy vọng có thể thấy cháu trai ra đời.

Không thích Đức Quý nhân là một chuyện, nhưng đứa bé của nàng nhất định phải giữ được.

Đây là ranh giới cuối cùng của nàng, hôm nay nữ nhân trong hậu cung này năm lần bảy lượt chạm đến ranh giới cuối cùng của nàng, hoàn toàn đã đem nàng chọc giận.

Thất vọng nhất là người đứng phía sau đoàn phân vị Thường tại Liễu Tương Nhã.

Không có việc gì? Vậy mà nàng lại tránh thoát lần ám toán này.

Liễu Tương Nhã nắm chặt quả đấm, dưới ánh sang đèn lồng chiếu lên khuôn mặt xinh đẹp của nàng có chút dữ tợn, nhìn chăm chăm cỗ kiệu dần đi xa thần sắc đen tối không rõ.

Sau khi nghe được Thái hậu nói điều tra kỹ chuyện này , khóe miệng lộ ra một tia nụ cười cổ quái.

Từ Thần điện

“Hoàng thượng, Đức Quý nhân đã xảy ra chuyện!” Tiểu Lý Từ vội vã đi vào bẩm báo, sắc mặt trắng bệch, hiển nhiên bị tin tức này hù sợ.

Mộ Dung triệt thân sắc biến đổi, hất bút trong tay ra, toàn thân hàn ý băng lãnh.

“Chuyện gì xảy ra?” Hắn không phải cho mấy thái giám biết chút võ công đi nâng kiệu sao? Thế nào còn ra chuyện.

“Hồi bẩm hoàng thượng , là có người ở trên đường Đức Quý nhân đi Bảo Hòa điện vẩy mờ đông cùng đá, một kiệu phu không chú ý tới bị ngã xuống rồi, thật may là kiệu phu khác phản ứng mau, cỗ kiệu mới bình an rơi xuống đất, nhưng là cỗ kiệu còn bị kịch liệt dao động một cái, chỉ là dựa theo lời nói của bọn nô tài, lúc ấy Đức Quý nhân không có việc gì, thái hậu nương nương đã để người điều tra kỹ chuyện này, cũng cho Đức Quý nhân đi về, còn tuyên thái y đi qua.”

Tiểu Lý Từ nói một hơi hết mọi chuyện.

Mộ Dung triệt nghe xong, ánh mắt lạnh lùng, “Tiểu Lý Từ, bãi giá Nhu Phúc cung!”

“Hoàng thượng, dạ tiệc sắp bắt đầu.” Tiểu Lý Từ nhỏ giọng nhắc nhở.

Mộ Dung triệt thân sắc dừng lại, mấp máy môi, lạnh lùng nói: “Sai người đi Nhu Phúc cung xem một chút, kịp thời hồi báo cho trẫm tình huống Đức Quý nhân , bãi giá Bảo Hòa điện.”

.....

Nhu Phúc cung

Trên giường phía trong phòng, Liễu Vi Dung tựa người lên gối dựa, nhìn Mạc thái y chẩn đoán bệnh cho nàng, Trần ma ma, Hạnh nhi, Bạch Liên ở một

bên chòr đều lo lắng nhìn.

Thấy Mạc thái y thu tay lại, tính Hạnh Nhi hơi hấp tấp, vội vàng lên tiếng hỏi: “Mạc thái y, chủ tử sao rồi?”

Mạc thái y cười cười: “Đức Quý nhân chỉ bị kinh sợ một chút, cũng không có gì lo ngại, tiểu hoàng tử trong bụng cũng giống vậy, rất bình an khỏe mạnh.”

Lúc này mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

Liễu Vi Dung từ sớm đã biết rõ mình không có việc gì, chỉ là mọi người đều tỏ ra lo lắng cho mình, cũng rất cảm động.

“Làm phiền Mạc thái y rồi, Bạch Liên, đưa cho Mạc thái y một bao lì xì.” Trời lạnh đến nỗi đất đóng băng như vậy, lại còn trong buổi tốt đại niên (ngày 30 tháng 12 âm lịch) như vậy, tuổi Mạc thái y cũng cao, bị Thái hậu triệu đến chẩn bệnh cho nàng, dù sao cũng nên đưa cho người ta một chút phí vất vả.

Bạch Liên gật đầu, từ một ngăn kéo nhỏ bên cạnh giường lấy ra một đại hồng bao (túi màu hồng nhưng mình thấy để là đại hồng bao hay hơn) kín đáo đưa cho Mạc thái y.

Mạc thái y cười nhận.

Mặc dù hẳn không thiếu một bao lì xì như vậy, nhưng tiết đại niên, lấy một chút may mắn,

Đưa Mạc thái y ra ngoài, Liễu Vi Dung cảm thấy hơi mệt một chút, ngáp một cái, tựa người vào trên gối dựa nhắm mắt lại, Trần ma ma thấy, lấy một cái chăn đắp ở trên người nàng.

Chúng phi tần cùng nhau ăn dạ tiệc ở Bảo Hòa điện trong long Hoàng đế vẫn không yên, một nô tài vội vã đi vào, nói nhỏ bên tai Tiểu Lý Từ mấy câu sau lại rời đi.

Tiểu Lý Từ đến bên cạnh hoàng thượng, nhỏ giọng rỉ tai một chút, gương mặt băng lãnh cả buổi tối của Hoàng đế rốt cuộc cũng dịu xuống.

Động tác này tuy rất nhỏ, nhưng phi tần chú ý đến Hoàng đế cũng chú ý.

Tất cả mọi người đoán ra là chuyện của Đức Quý nhân, xem ra nàng là thật sự không có gì lo ngại.

Đáy mắt Hoàng hậu thoáng qua một tia ghen tỵ, chén đang cầm trong tay càng nắm càng chặt, để lại dấu tích ở trên ly trà sứ màu trắng, chỉ là nàng lại không dám hành động thiếu suy nghĩ, lời Hoàng đế cảnh cáo vẫn còn nói bên tai.

Rũ mí mắt xuống, có lẽ sai người đưa thư cho phụ thân, để cho hắn nghĩ một ít biện pháp.

Phượng quý phi hung hăng cắn môi, tay không tự giác xoa bụng mình, hơn hai tháng rồi, nhưng cũng chỉ khổ nhô ra.

Hơn một tháng qua này, nàng đóng cửa dưỡng thai, bởi vì do thể cốt, thái y nói mạch tượng thai nhi trong bụng nàng có chút hư phù, không tinh tâm chăm sóc mà nói, rất dễ xảy mất.

So với Đức Quý nhân năm lần bảy lượt bị hãm hại, cục thịt trong bụng vẫn rất tốt, khiến cho nàng ghen tỵ không dứt.

Thực phi mặc dù là cười, nhưng trong lòng lại đồ kị muốn nổi điên.

Sắc mặt của Huệ phi cũng không tốt, vết sẹo trên mặt kia được nàng dùng son phấn che giấu, nhưng mọi người đều biết trên mặt nàng có vết sẹo, làm cho nàng hết sức khó chịu.

Liễu Tương Nhã thấy sắc mặt hoàng thượng dịu lại, nắm chặt quả đấm, trong miệng cắn răng cười lạnh, hiện tại được vinh sủng nhiều như vậy, chờ sinh hạ một công chúa rồi, mất Thánh Tâm, chính là lúc người chết không có chỗ chôn.

Rất nhanh giờ Tuất đến giờ Hợi, dạ tiệc kết thúc.

Từ An Cung

Hoàng đế Mộ Dung triệt cùng Thái hậu nhìn kết quả tra ra được trong tay, một vị thần sắc lạnh lẽo mà lãnh khốc, một ghen hờn nhìn trần trời, không thể tin được.

Thì ra là tra được kết quả trên viết người chủ sử —— Phượng quý phi.

“Không, Hoàng đế, cái này không thể nào là Phượng Chi Doanh làm, nhất định là có người vu khống hãm hại, muốn mũi tên hạ hai chim.” Thái hậu trầm kêu nguy rồi, phản ứng kịp, lập tức thay cháu gái mình biện hộ.

Ánh mắt hoàng đế nhàn nhạt, liếc nhìn tài liệu, thần sắc lạnh nhạt khiến Thái hậu đoán không ra tâm tư của hắn.

“Đây không phải là kết quả mẫu hậu tự mình sai người đi tra được sao?” Hấn hỏi hột nói.

Lời này vừa nói ra , thần sắc Thái hậu khẽ biến.

“Chuyện này cần tra lại một lần nữa, Phương Chi Doanh tuyệt đối sẽ không làm chuyện này.”

Hoàng đế lạnh nhạt nói: “Mẫu hậu, Tiểu Thuận Tử đã tự vận, chuyện này sợ là khó tra ra được hơn nữa .” Những thứ này là kết quả điều tra mẫu hậu muốn cho hấn nhìn, ám vệ của hấn còn chưa có đem kết quả giao cho hấn, cho nên hấn cũng không biết chân tướng sự tình.

“Hoàng đế, chuyện này phải tra rõ, ai gia không tin Phương Chi Doanh sẽ làm ra chuyện đại nghịch bất đạo đến mức.” Thái hậu cắn răng kiên trì, không thể để cho Hoàng đế chán ghét Phương Chi Doanh.

“Mẫu hậu, chuyện này thật là Phương quý phi gây nên, xem phân thượng mẫu hậu , trẫm cũng sẽ không xử trí nàng, mẫu hậu cứ yên tâm đi, không cần kiểm cố vì nàng, thời gian không còn sớm , trẫm đi về trước.” Nói xong Mộ Dung triệt liền xoay người rời đi.

Nhấn nại của hấn cũng là có mức độ.

Hi vọng mẫu hậu không cần tiếp tục để cho hấn thất vọng.

Thái hậu chán nản ngồi ở trên ghế, thờ dài, hoàng thượng nói sẽ không xử trí Phương Chi Doanh, nhưng giọng nói cũng rất lạnh nhạt.

Xem ra là bất mãn với Phương Chi Doanh.

Nàng thật lòng hi vọng Phương Chi Doanh không có làm chuyện này, gần đây thái độ Hoàng đế đối với Phương gia càng ngày càng lạnh nhạt.

Hoàng đế rời đi Từ An Cung rồi, trực tiếp đi Nhu Phúc cung.

Thời điểm hấn đến Nhu Phúc cung, đúng lúc Liễu Vi Dung đang ngủ, còn chưa có tỉnh lại, dù sao vừa bị hù dọa sợ lại bị giày vò , mặc dù không có việc gì, nhưng là rất mệt mỏi.

Sai người coi chừng trong phòng đi ra ngoài xong, Mộ Dung Triệt ngồi vào bên cạnh giường, nhìn dung nhan nàng ngủ say , lại nhìn một chút bụng của nàng, trong lòng nhất thời yên lòng.

Cảm thấy có người ngồi ở bên cạnh, Liễu Vi Dung khẽ mở đôi mắt buồn ngủ, thấy là Hoàng đế, Liễu Vi cho có chút áy náy nói: “Thật xin lỗi, tỳ thiếp khiến hoàng thượng lo lắng.”

“Thật ra thì thời điểm cổ kiệu hơi xóc này điên cuồng , tỳ thiếp rất sợ, chỉ là thật may là sai người làm chuẩn bị trước mới không có việc gì xảy ra .” Liễu Vi Dung cắn cắn môi, lòng vẫn còn sợ hãi nói thêm một câu.

“Nàng làm vô cùng tốt.” Mộ Dung Triệt đối với chuyện Liễu Vi Dung hành động đem cổ kiệu phủ kín thăm tử thật dày rất là tán thưởng, dĩ nhiên còn có nàng mặc đủ nhiều, dung lực mong manh của mình bảo vệ tiểu hoàng tử.

“Chắc là đói bụng? Trẫm sai người đưa chút đồ ăn tới đây!” Thanh âm của hấn khó có thể lui đi bằng lãnh, mang theo một tia quan tâm, mặt mũi cũng mang theo độ ấm.

Liễu Vi Dung gật đầu, lúc này sắp gần đến giờ Tý, nàng cũng đói bụng, vuốt ve bụng dưới nhô lên của mình, tựa hồ cảm nhận được bảo bảo kháng nghị, như thế nào cũng không thể để cho đứa bé đói bụng.

Mộ Dung Triệt đứng dậy đi ra ngoài một chuyến, lúc trở lại là đoàn người Trần ma ma đi theo sau, trên tay cũng cầm hộp đựng thức ăn.

Ăn uống no đủ xong, Liễu Vi Dung cũng không có hỏi Mộ Dung Triệt tra ra ai là người chủ mưu hay chưa, nàng biết, những chuyện này Mộ Dung Triệt sẽ xử lý tốt.

Tối hôm ngày mùng tám tháng chạp đó, Mộ Dung triệt ngủ lại Nhu Phúc cung.

Đồ sứ cùng khăn tay của những nữ nhân trong cung bị hỏng một lượng lớn.

Bởi vì đêm ngày mùng tám tháng chạp đó Liễu Vi Dung thiếu chút nữa gặp chuyện không may, hoàng thượng hạ chỉ cho Liễu Vi Dung tĩnh dưỡng, cho đến sinh ra tiểu hoàng tử mới thôi.

Xem ra là sợ nàng xảy ra chuyện.

Sự kiện cổ kiệu cứ như vậy im hơi lặng tiếng kết thúc, ám vệ Mộ Dung triệt tra được tin tức cơ hồ dính đến hơn phân nửa phi tần hậu cung, cuối cùng chỉ có thể không giải quyết được gì.

Thời gian qua vô cùng mau, thoáng một cái có lại hai tháng trôi qua, lịch Thụy Khánh một năm đầu tháng hai, bụng chín tháng của Liễu Vi Dung tựa như quả cầu được thổi hơi phình lên, cả người cũng mập không ít.

Nàng vẫn luôn ngây ngô ở Y Lan Điện, cuộc sống của nàng là sau khi ăn no thì đi vào không gian tản bộ rồi ngủ, dĩ nhiên dưỡng thai cũng là không thể thiếu được, Bạch Liên đọc sách cũng có thể để thành một tủ sách rồi.

Từ lúc mới bắt đầu trị quốc, thời bình chi thư, đến tạp thư phía sau, địa lý chí v...v....

Những thứ này đều là Mộ Dung triệt phê chuẩn.

Đã đầu tháng hai rồi, bão tuyết không ngừng như cũ, Liễu Vi Dung ôm lò sưởi mất hồn tựa vào gối, nàng nhớ lại trong nguyên tác nói qua trận Tuyết Tai này, tâm tình có chút nặng nề, đây là thời gian Mộ Dung triệt lên ngôi một năm sau gặp phải tai nạn lớn nhất.

Trận này Tuyết Tai này kéo dài đến tháng Tư năm nay.

Bắt đầu từ tháng mười một năm trước, kéo dài đến tháng Tư năm nay, suốt cả nửa năm bão tuyết, không ít người chết rét, cùng với các loại động vật liên tiếp tử vong, dẫn tới dân chúng khủng hoảng, cộng thêm lương thực thiếu hụt, thậm chí xảy ra vài lần bạo động.

Liễu Tương Nhã đã hiến ra mưu kế cho Hoàng đế, lọt vào mắt của Hoàng đế.

Đáng tiếc bây giờ lại bị nàng trong lúc vô tình đoạt trước.

Mùa đông năm trước vì rau dưa tươi mới, lấy cá lêu lợt phòng, nghe nói Mộ Dung triệt đã bắt đầu mở rộng trong dân gian dùng lêu lợt đơn sơ trồng rau.

Nhận được thành quả rất tốt, hóa giải khó khăn do Tuyết tai mang lại, uy tín ở trong dân gian ngày càng tăng cao, bách tính rồi rít khen Đường Kim Hoàng Đế là yêu dân như con là một hoàng đế tốt.

Nhưng là vừa lúc đó, đột nhiên nhiều lời đồn đãi bùng phát.

Nói gì năm nay sở dĩ có tuyết tai, là bởi vì Thiên Sát Cô Tinh sắp giáng thế.

Theo lời quốc tiên đoán, đứa bé đầu tiên sinh vào tháng ba năm nay chính là trời sát Cô Tinh chuyển thế.

Vì vậy mọi người đưa mắt tập trung đến bụng của Đức Quý nhân Liễu Vi Dung.

Mọi người đều biết thái y dự đoán ngày nàng lâm bồn chính là cuối tháng hai đến giữa đầu tháng ba.

Lời đồn đãi này rất nhanh lan truyền xôn xao.

Có Ngự sử thượng tấu, đề nghị Hoàng đế diệt trừ đứa bé trong bụng Đức Quý nhân, lời nói hết sức kịch liệt.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Ở Hậu Cung Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46

Từ Thần điện

Mộ Dung triệt sắc mặt âm trầm nhìn lên sổ con buộc tội chất đống như núi trước mặt, chột vồ án trác, hai mắt đỏ ngầu, hung hăng đem các loại sổ con quét rơi xuống đất.

“Tốt, thật sự rất tốt, nói tiểu hoàng tử của trẫm là Thiên Sát Cô Tinh?” Mộ Dung triệt giận quá hóa cười, hạ thủ đoan đến mức này là muốn giết hại hoàng tử của trẫm?

Thanh âm va chạm của sổ con khi rơi xuống đất làm Tiểu Lý Tử sợ hết hồn hết vía, lúc này thật là có người sắp xui xẻo.

“Hoàng thượng bớt giận, đây chắc chắn là có người bày mưu, ngài ngàn vạn đừng trúng kế!” Tiểu Lý Tử run run rầy rầy trấn an nói.

“Mặc cho những lời đồn đãi này truyền ra, nhằm vào tiểu hoàng tử của trẫm!” Duệ mẫu Mộ Dung triệt nhú lại, cố nén tức giận lạnh lùng nói, “Tra, kiên quyết tra cho trẫm, đợi chút, trước đem bắt giam quốc sư!”

Gương mặt tuấn tú nổi lên hiện một tia sát ý tàn nhẫn, lời đồn đãi xuất hiện lần này chủ mưu đã động đến sát tâm trong lòng hần.

Quốc sư?

Mộ Dung triệt cười lạnh, cũng chỉ là kẻ mua danh chuộc tiếng thôi, nếu không phải là Đại Kiền Triều cần một tín ngưỡng, vị trí quốc sư này cũng sẽ không thiết lập.

Chỉ là một con cò, thế nhưng phản bội chủ nhân.

Hắn khẳng định không biết bên cạnh mình có ám vệ hoàng gia luôn theo dõi, Tân Đế vừa đăng cơ, sẽ có thủ lĩnh ám vệ đến thần phục giám thị quốc sư.

Đây vốn là chuyện cơ mật, chỉ có Lịch Đại Hoàng Đế mới hiểu, bởi vì quốc sư là Lịch Đại Hoàng Đế vì trấn an dân tâm làm ra một con rối thôi.

“Đạ!” Tiểu Lý Tử cố giả bộ trấn định đáp một tiếng, nếu như không nhìn thấy hai chân hắn run lên, còn tưởng rằng hắn thật trấn định đấy.

“Đi ra đi!” Mộ Dung triệt đột nhiên hướng đại điện vốn không một bóng người nói.

Dứt lời, một đạo bóng đen từ góc tối lặng yên không tiếng động ra ngoài, quỳ gối trước mặt Mộ Dung triệt.

“Tra ra là ai chưa?”

“Hồi bẩm hoàng thượng, bên kia truyền tin đến nói, lời đồn đãi xuất hiện một ngày trước, Tả Tướng từng âm thầm đi tìm quốc sư.” Bóng đen cung kính trả lời.

Tiểu Lý Tử kinh hãi, lại là Tả Tướng, len lén liếc mắt nhìn gương mặt hoàng thượng âm lãnh, than thầm, Tả Tướng thật đúng là lớn mật,

Khí lạnh quanh thân Mộ Dung triệt chợt giảm xuống, trong mắt lãnh mang hiện ra, sát ý nghiêm nghị.

“Tốt, rất tốt, Tả Tướng, Tả Tướng đối với trẫm thật tốt!” Hiện tại hắn cũng có tâm tư giết Tả tướng rồi.

Dĩ nhiên đây chỉ là suy nghĩ, dù sao lực ảnh hưởng của Tả Tướng quá lớn, chỉ là bài nhiệm chức quan là việc hiện tại phải làm.

“Tìm người truyền ra lời đồn đãi khác lời đầu tiên, trẫm muốn lời đồn đãi chính đối chiều.” Nếu là đã truyền khắp cả Kinh Thành, như vậy thì dùng một lời đồn đãi về người khác đè xuống.

“Không biết hoàng thượng muốn nô tài truyền lời đồn đãi gì đi ra ngoài?” Bóng đen cung kính hỏi.

Mộ Dung triệt cười lạnh một tiếng, hai mắt nguy hiểm nheo lại: “Trước hết để cho Tướng Quốc Tự Minh Viễn đại sư ra ngoài bác bỏ tin đồn, sau đó truyền ra ngoài nói quốc sư cùng Tả Tướng âm thầm cấu kết mưu nghịch, phai lời đồn đãi không thật, tuyệt con cháu của trẫm.”

Lời vừa nói ra này, cặp mắt Tiểu Lý Tử tròn to, cả người rung mình một cái.

Xem ra hoàng thượng là sẽ không bỏ qua Tả Tướng đại nhân.

Bóng đen ngược lại mặt không chút thay đổi, tâm tình không chút nào dao động.

“Nô tài tuân chỉ!”

Sau đó lặng yên không tiếng động biến mất.

“Hoàng thượng, Tướng Quốc Tự Minh Viễn đại sư không phải đi xa rồi sao?” Tiểu Lý Tử cẩn thận nhắc nhở.

Mộ Dung triệt lạnh lùng liếc hắn một cái, lạnh nhạt nói: “Ai nói Minh Viễn đại sư đi xa rồi hả?”

Tiểu Lý Tử nhất thời hiểu, xem ra hoàng thượng là tính toán lợi dụng uy vọng của Minh Viễn đại sư để đạt được mục đích, Minh Viễn đại sư nhưng là cao tăng chân chính, căn bản quốc sư cũng không thể nào so sánh được.

Hoàng hậu vuốt bộ móng tinh xảo của mình, liên tục cười lạnh, Đức Quý nhân, lúc này xem người chuyển mình thế nào, coi như người sinh hạ hoàng trưởng tử thì như thế nào?

Một Thiên Sát Cô Tinh, làm sao tranh đoạt vị trí kia?

Hiện tại nàng hi vọng lời đồn đãi này càng truyền càng đáng sợ, tốt nhất là không thể thu thập.

Không nghĩ tới phụ thân thế nhưng nghĩ tới đây sao cá nhỏ cò tận gốc biện pháp, thật sự là quá tốt.

Chẳng những hoàng hậu có cái ý định, ngay cả Thục phi, Huệ phi họ cũng âm thầm trợ giúp một phen.

Liễu Tương Nhã từ chỗ cọc ngầm biết được xong, vui mừng thiếu chút nữa không kìm chế được cười to, Liễu Vi Dung, người cũng có hôm nay! !

Liễu phủ

Liễu Chi Hạo sau khi biết được lời đồn đãi bay đầy trời có liên quan đến tam nữ nhi của mình xong, thiếu chút nữa thì hộc máu, người nào ác độc như vậy, hãm hại nữ nhi của hắn? Nữ nhi của hắn nghĩ ngờ có cơ hội là hoàng trưởng tử a, phá hoại lần này, phá hoại.

Trương thị thì âm thầm vui mừng, lần này con tiện nhân Liễu Vi Dung kia còn không chết? Ha ha!

Khi nàng biết được này là lời đồn đãi xong, còn sai người đi âm thầm trợ giúp .

Từ An Cung

Trong lò hương khói hương nhan lượn lờ.

Sắc mặt Thái hậu có thể chảy ra nước, Thiên Sát Cô Tinh? Thật sự là buồn cười, chuyện tuyệt tại này , còn nói đến tận Thiên Sát Cô Tinh, như vậy là có người không muốn Đức Quý nhân tốt hơn, vô luận nàng là có sinh ra hoàng trưởng tử hay không, đứa bé này cũng bị phế.

“Luu ma ma, Hoàng đế phản ứng gì?”

Luu ma ma nhỏ giọng hỏi bầm: “Hỏi bầm thái hậu, hoàng thượng biết được lời đồn đãi này thì rất giận dữ, sai người điều tra kỹ, giống như đã tra ra người giật dây, đang chuẩn bị phản kích.”

Thái hậu nghe vậy, thờ phào nhẹ nhõm, vãn về Phật châu trong tay , “Vậy thì tốt!”

Chỉ là lời đồn đãi không phải dễ dàng như hít thở bình thường vậy, coi như cuối cùng thở bình thường, đối với đứa bé của Đức Quý nhân như cũ cũng không thể nào làm phai mờ ảnh hưởng, dụng tâm của người giật dây không thể nói là không độc.

Nhu Phúc cung

Liễu Vi Dung đã mang thai chín tháng rồi, Mộ Dung triệt đã sớm đưa hai bà đỡ có thể tin ở Thiên Điện đến đây, còn có cũng chuẩn bị xong hai bà vú .

Lời đồn đãi loan truyền xôn xao bên ngoài , nhưng là Nhu Phúc cung nhưng không có bị một chút ảnh hưởng, như cũ nên làm cái gì thì làm cái đó.

Mấy ngày trước, Liễu Vi Dung không biết Hoàng thượng xảy ra chuyện gì, thế nhưng cấm cửa ở Nhu Phúc cung, người ngoài không được tùy ý tiến vào, người ở bên trong không được tùy ý đi ra ngoài, xem ra là sợ có người ở thời điểm nàng sinh động thủ sao?

Liễu Vi cho chỉ có thể nghĩ đến cái này lý do.

Bạch Liên cùng Hạnh nhi, Trần ma ma, những cung nhân cũng cẩn thận phục vụ Liễu Vi Dung bởi vì Mộ Dung triệt ra lệnh cũng không cho phép đem chuyện lời đồn đãi cho nàng biết, để cho nàng an tâm dưỡng thai, cho nên Liễu Vi Dung đối lưu nói không biết gì cả.

“Chủ tử, cháo gà hầm cách thủy rất tốt, nhân lúc còn nóng nên uống.” Trần ma ma bưng một chung cháo gà nóng hổi đi vào đặt trước mặt nàng.

Liễu Vi Dung thả tạp thư trong tay ra, nhân lúc còn nóng nhấp một hớp cháo gà, khen: “Trần ma ma hầm cách thủy canh uống càng ngày càng ngon.”

“Chủ tử thích là tốt rồi!” Trần ma ma rất vui mừng nói.

Liễu Vi Dung uống xong cháo gà, đem chén canh để xuống, dùng khăn tay lau khô miệng một cái, nhìn bão tuyết ở ngoài cửa sổ không ngừng rơi như cũ , thờ dài nói: “Bão tuyết này sợ là kéo dài đến tháng bốn rồi.”

“Lâu như vậy?” Trần ma ma cười cười, hỏi, “Chủ tử làm sao biết?”

Nếu là thật kéo dài đến tháng tư, hôm nay mới đầu tháng hai, chẳng phải là còn qua tháng sau?

Liễu Vi Dung thấy nàng không tin, cũng không để ý, chỉ là cười nói: “Ta đoán đấy!”

“Nói không chừng tháng này tuyết liền ngừng.” Trần ma ma cười nói.

“Đúng vậy a, tuyết này cũng rơi đã lâu!” Bạch Liên phụ họa nói.

“Nếu không mỗi ngày xẻng tuyết cũng mệt chết đi được.” Hạnh nhi dẫu môi nói tiếp.

Liễu Vi Dung bật cười, chỉ là suy nghĩ một chút cũng thế, Nhu Phúc cung này buổi tối hàng ngày cũng sẽ tích lũy tuyết thật dày, ngày thứ hai các nô tài phải dậy thật sớm xẻng tuyết.

Ngày này hàn đông lạnh , dễ dàng ngã bệnh.

Nhìn mình đã trưởng lên rất lớn bụng, Liễu Vi Dung có chút sầu lo, “Ma ma, người nói bụng của ta có phải hay không khá lớn? Ai không biết còn tưởng rằng ta mang thai song thai đấy.”

“Nô tỳ bắt đầu cũng cho là chủ tử mang thai song thai !” Hạnh nhi cười hi hi chen miệng nói.

“Đó là chủ tử ăn ngon, bỏ thì tốt hơn.” Trần ma ma cười nói, ban đầu nàng cũng cho là chủ tử mang song thai, nhưng là chán mạch qua, không có dấu hiệu song thai .

“Có thể hay không quá bỏ, không cho sinh?” Liễu Vi Dung nghĩ đến rất nhiều trong tiểu thuyết nói đứa bé bỏ quá lợi hại, đến lúc đó cái đầu quá lớn, sinh không tốt, dễ dàng khó sanh, không biết có phải hay không?

“Chủ tử không cần lo lắng, ngài ăn đồ ăn, đều là nô tì tài mĩ chuẩn bị, không cần lo lắng qu quá, không cần lo lắng cho sinh, cộng thêm thể chất của chủ tử khỏe mạnh, sẽ không có vấn đề .” Trần ma ma thấy trên mặt xuất hiện sự lo lắng, vội vàng giải thích.

“Trần ma ma ni nh vậy, ta an tâm.” Liễu Vi Dung suy nghĩ một chút, cảm thấy vẫn lắng nghe Trần ma ma, nếu Trần ma ma nói không có vấn đề, nàng vừa không có kinh nghiệm, cần gì lo sợ không đủ đây.

Sầu lo trên mặt nhất thời tan đi, cả người xem ra tinh thần cực kỳ.

Trần ma ma thấy thế cười cười, Bạch Liên cùng Hạnh nhi mỉm cười khẽ.

Đang ở thời điểm Liễu Vi Dung chờ đợi chuyển dạ, lời đồn đãi bên ngoài lại vòng vo một hướng gió, mọi người đều bị đánh trở tay không kịp, thì ra là trước những lời đồn đãi kia đều là Tả Tướng cùng quốc sư cấu kết thả ra, mọi người rối rít thôn thức không dứt.

Tả Tướng là phụ thân của đương kim hoàng hậu, hoàng hậu nương nương đến nay cũng không sinh hạ một hoàng tử, dụng ý không cần nói cũng biết.

Tả Tướng cùng quốc sư đây là nghĩ phá hủy một đời đứa bé chưa ra đời a, dụng tâm hiểm ác làm người ta giận sôi.

Minh Viễn đại sư tất cả nói, căn bản không chuyện Thiên Sát Cô Tinh, tuyệt tại mặc dù khó gặp, nhưng sẽ ở tháng năm năm nay sẽ dừng lại, cái gì Thiên Sát Cô Tinh giáng thế, đơn thuần một bên nói bậy nói bạ, là có tâm nhân tạo tin đồn nói xấu.

Minh Viễn đại sư là ai?

Đây chính là cao tăng đắc đạo a, há nào một quốc sư có thể so sánh? Hơn nữa cái quốc sư đó cho đến bây giờ không có làm chút gì, chưa đủ để tin.

Vì vậy lời đồn đãi xuất hiện xu thế nghiêng về một bên.

Dân chúng rối rít đối với Đức Quý nhân đồng tình báo đáp, chính phạt Tả Tướng, cho là hắn không xứng đứng đầu quan văn, cộng thêm Hoàng đế lại trợ giúp một tiếng, mọi người cũng đều biết lều lớn phòng trồng rau là Đức Quý nhân trước hết lấy ra, do hoàng thượng mở rộng .

Này lều lớn phòng trồng rau ở nơi tuyệt tại này phát huy tác dụng to lớn không cần nói cũng biết.

Cho nên, danh vọng của Hoàng đế cùng Vi Dung ở dân gian càng ngày càng cao.

Vì vậy lời đồn đãi hoàn toàn thay đổi theo hướng gió.

Mộ Dung Triệt càng thêm mượn gió mà lên, khoái đao loạn chém nha, lập tức lấy mưu hại hoàng tử, kích động dân tâm gây chuyện chi tội bãi nhiệm chức quan của Tả Tướng, quan viện phụ thuộc Tả Tướng cũng không dám ra ngoài vì Tả Tướng nói chuyện.

Quốc sư chém đầu ngoài đường phố răn chúng, bởi vì không có tra được chuyện này cùng hoàng hậu có liên quan, cho nên hoàng hậu chỉ là bị cấm túc trong Phụng Nghi cung ba tháng, trong lúc cấm túc, trong cung sự vụ do Thục phi, Huệ phi, Đoan phi, Hiền phi tứ phi toàn quyền tiếp nhận.

Lúc này, cây trụ cột là phụ thân của ngã, nguyên khí nhà mẹ tổn thương nặng nề, cộng thêm lại bị cấm túc ba tháng, cung quyền bị phân đến trong tay tứ phi, tuy chỉ có ba tháng, nhưng là ba tháng đủ họ rải người nằm vùng của mình, hoàng hậu giận đến thiếu chút nữa không có học máu.

Chức vụ Quốc sư này, mượn từ chuyện này bị Mộ Dung triệt huỷ bỏ, không bao giờ thiết lập chức quốc sư nữa.

Chuyện lời đồn đại đến đây hạ màn.

Sự tình chuyển tiếp đột ngột, trong cung, phi tần cũng mất choáng váng, vốn là họ còn đang mong đợi hoàng thượng sẽ như thế nào xử trí Đức Quý nhân, hôm nay lại thành toàn Đức Quý nhân.

Các nàng hận đến muốn chết.

Lại để Đức Quý nhân tránh thoát một kiếp.

Đức Quý nhân thật sự là phúc lớn mạng lớn, mỗi lần gặp dữ cũng hóa lành.

Thái hậu mặc dù đối với Hoàng đế đem lời đồn đãi chìm xuống, nhưng đối với hắn nâng lên Đức Quý nhân, lại hết sức không thích, thậm chí còn tức giận, Hoàng đế rốt cuộc có hay không đem mẫu hậu là nàng này không coi vào đâu?

Chuyện lều lôn trống trọt nên lấy dưới danh nghĩa Chi Doanh mới đúng.

Như thế có thể thấy được Thái hậu là như thế nào thiên vị.

Lời đồn đãi giải quyết xong, Nhu Phúc cung liền bỏ lệnh cấm.

Lúc Liễu Vi Dung biết chuyện này, lòng vẫn còn sợ hãi vỗ vỗ bộ ngực 〇〇, thì ra là nàng không biết, mình đang ở Quý Môn quan chạy một vòng.

Mộ Dung Triệt đối nàng bảo vệ, mặc kệ có phải hay không là vì đứa bé trong bụng, cũng làm cho tâm bình tĩnh của nàng nổi lên một tia gon sóng.

Có một người gánh vác, người đàn ông bởi vì người phụ nữ che gió che mưa, là tất cả ước mơ tha thiết của họ.

Chớ nói chi là người đàn ông này còn là có quyền thế nhất, anh tuấn nhất trong thiên hạ.

Chi là Liễu Vi Dung hiện tại chính là bị cảm động rồi, có chút động lòng mà thôi, ở sâu trong nội tâm của nàng, là sẽ không dễ dàng đối với Đế Vương động tình.

Dù sao Đế Tâm khó dò, nói trước yêu, người liền thua.

Cho nên Liễu Vi Dung mặc dù động lòng, nhưng không có ý định đem lấy tình cảm chính mình đầu nhập đi vào trong.

Vuốt ve bụng nổi lên cao cao của mình, đáy mắt Liễu Vi Dung một mảnh nhu hòa.

Thời gian ngày lại ngày trôi qua, rất nhanh đến cuối tháng hai, mấy ngày nay, bởi vì Liễu Vi Dung lâm bồn sắp tới, buổi tối Mộ Dung Triệt thường tới Nhu Phúc cung ngủ lại, vì thế Thái hậu có lời oán thán.

Cháu gái nàng cũng mang thai Long tử, Hoàng đế chỉ là mỗi ngày có lệ đi qua nhìn một chút, cũng không sao rồi.

Thật ra thì Thái hậu cũng sẽ không muốn Mộ Dung Triệt ngủ lại nơi Phương Chi Doanh, dù sao thân thể cháu gái mình quá mức suy yếu, một không tiêu hội chảy mất đứa bé.

Chi là nàng càng muốn Hoàng đế ở lâu chỗ khác phi tần khác, vì hoàng gia khai chi tán diệp.

Bởi vì chuyện này, nàng và Hoàng đế lại nhiều lần gây không vui.

Cuối cùng chỉ có thể buông tha.

Sau khi vây cánh Hoàng đế trải qua lời đồn đãi này, càng thêm đầy đặn rồi.

.....

Nhu Phúc cung, không khí rất khẩn trương, ngưng trọng.

Thái y nói rồi, Đức Quý nhân sẽ ở trong mấy ngày này lâm bồn.

“Chủ tử, ngài chuyển dạ ba ngày nay, vô luận ngày nào đó đều là ngày tốt a.” Bạch Liên mặt sắc mặt vui mừng nói.

“Cái gì tốt ngày?” Liễu Vi Dung tò mò hỏi.

Bạch Liên rất kinh ngạc nhìn chủ tử, chủ tử không biết?

Hạnh nhi ở một bên cười nói: “Chủ tử, ngày một tháng ba tới ngày ba tháng ba, ở âm lịch là cái ngày gì? Đây chính là âm lịch mồng một tháng hai, mồng hai tháng hai, mùng ba tháng hai, đều là ngày thật tốt a.”

“Đúng vậy a, mồng một tháng hai Long mở mắt, mồng hai tháng hai Long Sĩ Đầu, mùng ba tháng hai Long xuất mồ hôi.” Bạch Liên nói tiếp.

Liễu Vi Dung tròn to hai mắt, còn có cách nói này?

“Chi là nô tỳ hy vọng nhất chủ tử ở ngày hai tháng hai Long Sĩ Đầu, cũng chính là ngày mai sinh hạ tiểu hoàng tử, Long Sĩ Đầu a, thật tốt, điềm lành!” Mặt Hạnh Nhi mong đợi nhìn bụng chủ tử.

“Ngày lúc nào thì sinh nào có chắc?” Liễu Vi Dung bật cười.

Hiện tại cũng đã chạng vạng tối, nàng không có cảm thấy thai máy, ngày Long mở mắt là không thể nào, về phần ngày Long Sĩ Đầu, nàng cũng không dám nghĩ, bởi vì nàng căn bản không có dấu hiệu muốn sinh.

Đứa bé vào những thời điểm khác cũng rất an tĩnh thật biết điều, chỉ có ban ngày, lúc Bạch Liên đọc sách mới làm ầm ĩ vui mừng, nhiều tháng tới nay như vậy, phản ứng nôn nghén của nàng hết sức thấp, không biết có phải hay không nguyên nhân thường uống Linh Tuyền.

Chỉ là gần sinh hơn một tháng qua này, buổi tối, lúc nàng ngủ sẽ thỉnh thoảng bấp chân rút gân, thật may là nàng hiện tại buổi tối đều không vào không gian, lúc Mộ Dung Triệt ở đây, hẳn sẽ giúp nàng xoa xoa chân hóa giải, không có ở đây thời điểm, liền do Bạch Liên thay thế.

Chỉ là, lúc Mộ Dung Triệt giúp nàng xoa chân, bởi vì nguyên nhân mang thai, thân thể rất là nhạy cảm, luôn dễ dàng động tình, cho nên đã làm hai ba lần, làm hại nàng buổi sáng cũng không dám, mắc cỡ đỏ mặt đối mặt với ánh mắt không đồng ý của Trần ma ma.

Về phần Mộ Dung Triệt, người ta không nhìn thẳng vào Trần ma ma.

Gần ngày sinh chừng mười ngày, Mộ Dung Triệt cũng sẽ giúp nàng xoa chân, chỉ là cũng rất khắc chế, không có khơi lên muốn nàng.

Đêm nay, vừa ngủ yên không bao lâu, bấp chân Liễu Vi Dung lại rút gân, vừa lúc tối nay Mộ Dung Triệt ngủ lại nơi này, thấy nàng khó chịu co rúc chân, cũng biết chân của nàng rút gân.

Mộ Dung Triệt rất nhanh đã nhận ra, quan tâm hỏi một câu: “Chỗ nào?”

“Bên phải!” Liễu Vi Dung bỏ qua đau đớn, hít một hơi nói.

Mỗi lần chuột rút cũng sẽ đem nàng hành hạ đến hết sức khổ sở.

Uống nước Linh Tuyền cũng không sẽ dùng, cũng không biết chuyện gì xảy ra.

Chỉ là Trần ma ma nói chuyện này là rất bình thường.

Mộ Dung Triệt nghe vậy, hai bàn tay to nhanh chóng sờ lên nàng bấp chân phải, thuận thực xoa.

Một hồi lâu đi qua, bấp chân rốt cuộc không rút gân nữa, Liễu Vi Dung cũng thở phào nhẹ nhõm, lau một cái mồ hôi rịn trên trán, mở miệng nói: “Đa tạ hoàng thượng, có thể, tỳ thiếp không sao.”

Nhưng là tay Mộ Dung Triệt cũng không có rút lui, mà là bắt đầu hướng trên đùi về đi.

Liễu Vi Dung mặt đỏ lên, nàng biết Mộ Dung Triệt muốn nàng.

Nhưng là hôm nay thật không được, nàng hai ngày nữa sẽ phải sinh.

“Hoàng thượng, tỳ thiếp hai ngày nay muốn sinh, không thể cái đó. ” Liễu Vi Dung bị động tác của hắn làm cho đỏ bừng cả khuôn mặt, thờ dốc ngăn cản.

Mộ Dung Triệt tay dừng lại, thu tay lại, sau đó ôm lấy nàng ngủ, Liễu Vi Dung thở phào nhẹ nhõm.

Đột nhiên, nàng cảm thấy trong cơ thể mình có gì đó chảy ra, mặt nàng bạo hồng, có chút không dám tin, không thể nào, Mộ Dung Triệt cũng thu tay lại rồi, nàng báo đáp ân tình động.

Chỉ là rất nhanh, nàng liền bỏ đi cái suy đoán buồn cười này, bởi vì bụng nàng bắt đầu co rút đau đớn, trong bụng truyền tới co rút đau đớn để cho nàng dùng sức nắm chặt tay Mộ Dung Triệt.

“Hoàng thượng, tỳ thiếp. Tỳ thiếp muốn sinh. Gọi bà đỡ. . .”

Mộ Dung Triệt nghe vậy, trong lòng kinh hãi, lập tức đứng dậy hướng Tiểu Lý Tử phía ngoài gấp quất: “Tiểu Lý Tử, nhanh đi gọi bà đỡ tới đây, truyền thái y.”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Ở Hậu Cung Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47

Edit: Boo

Trong lúc này, Y Lan điện được thấp đèn sáng trưng, tất cả bà đỡ, thái y, cung nữ bà tử v.v.v... đều đã đến đây.

Liễu Vi Dung đau đớn đến gấp mình lại, Mộ Dung Triệt vội vàng ôm nàng đi đến phòng sinh.

Buổi tối giờ hội

Đợi đến khi bà đỡ đến, Mộ Dung Triệt mới ra khỏi phòng sinh, bà đỡ bắt đầu chuẩn bị, nhóm người cung nữ bà tử cũng bắt đầu đi đun nước, toàn bộ đều được tiến hành ngay tại đó.

Trong phòng sinh, tấm màn ở bốn phía được buông xuống, thỉnh thoảng bên trong truyền ra tiếng rên rỉ yếu ớt, làm cho lòng mỗi người cảm thấy từng đợt từng đợt thất lại.

Liễu Vi Dung nằm ở trên giường cảm nhận đau đớn cùng quặn thắt từng đợt từ bụng truyền đến, nhưng nàng vẫn cắn chặt môi dưới, không dám kêu to.

“Chủ tử, đừng cắn răng, cẩn thận làm mình bị thương, đau thì hãy cắn vải đoàn!” Trần ma ma lấy khăn lau mồ hôi trên trán chủ tử, đau lòng nói.

“Chủ tử, thêm một chút nữa, nước ối sắp vỡ rồi...” Một bà đỡ vui vẻ nói.

“A...” Liễu Vi Dung đau quá hét lên, chỉ cảm thấy một cổ chất lỏng ấm áp chảy ra ngoài.

“Nước ối vỡ rồi...” Bà đỡ kinh hi kêu lên.

“Chủ tử, vải đoàn!” Trần ma ma vội vàng nhét vải đoàn sạch vào miệng Liễu Vi Dung, Liễu Vi Dung hung hăng cắn vải đoàn, nhin đau lấy sức.

“Chủ tử, miệng dạ con đã mở ra bốn ngón tay, có thể bắt đầu sinh rồi.” Một bà đỡ khác nói.” chủ tử, lấy sức, hít vào, lại lấy sức...”

Bởi vì đây là lần đầu mang thai của Đức quý nhân, cho nên bà đỡ chỉ có thể chỉ dẫn nàng từng bước.

Kèm theo từng cơn đau dữ dội, Liễu Vi Dung cắn vải đoàn, liều mạng lấy sức, bà đỡ thì ở bên cạnh nàng xoa bụng rồi nhẹ nhàng đẩy xuống, vẫn tiếp tục đau, nhưng mà hải tử còn chưa có ra ngoài.

Thời gian chậm chạp trôi qua, từng đợt mồ hôi lạnh làm ướt cả áo của Liễu Vi Dung, lúc ấy cảm thấy khí lực dường như dần dần mất đi, thấy vậy bà đỡ lại nói để nàng xốc lại tinh thần.

“Chủ tử! Lấy sức! đã nhìn thấy đầu, đừng bỏ cuộc, lại cố gắng lấy sức!”

“Đầu ra rồi, chủ tử cố gắng nữa đi.” Bà đỡ kinh hi kêu lên, hết sức thuận lợi.

Liễu Vi Dung nghe xong càng có thêm tinh thần, theo tay bà đỡ từng đợt đẩy xuống cắn chặt răng, dùng toàn lực còn sót lại, một tiếng khóc to thanh thúy nỉ non vang lên.

Lúc này đã qua giờ tỵ, hoàng trường tử đã được sinh ra.

“A! Sinh rồi! Sinh rồi!” Không biết bao lâu, một tiếng hoan hô kinh hi vang lên.

“Chúc mừng chủ tử, là một hoàng tử!” Bà đỡ nhanh nhẹn dùng kéo cắt cuống rốn, đưa đến trước mặt Liễu Vi Dung đang rất yếu để cho nàng nhìn qua một chút, rồi ôm đi tắm.

Liễu Vi Dung nhìn tiểu tử đại bàn rất khỏe mạnh, nở nụ cười, sau đó yên tâm nhắm mắt ngủ.

Bên ngoài phòng sinh, Mộ Dung Triệt ngồi ở trong đại đường, nhìn nhóm người cung nhân bưng nước ấm cùng các thứ đồ ra ra vào vào, tuy nhiên trên mặt vẫn không chút thay đổi, nhưng trong lòng lại thật sự rất lo lắng, vẫn nhìn không chớp mắt về phía cửa phòng sinh đang đóng chặt.

Từ giờ hội thì bắt đầu đau bụng, rất nhanh bây giờ đã đến giờ tỵ, tại sao còn chưa có sinh xong.

Đức quý nhân là lần đầu mang thai, khó tránh khỏi có chút khó khăn.

Mộ Dung Triệt biết vội cũng không được, cho dù lòng nóng như lửa đốt cũng chỉ có thể ở đây chờ vô ích.

Nhìn cung nhân ra ra vào vào bên trong bưng ra một thau máu loãng, sắc mặt Mộ Dung Triệt càng lúc càng trầm.

Chuyện ở Nhu Phúc cung lớn như vậy, nghĩ muốn che dấu cũng không che dấu được, rất nhanh mọi người đều biết Đức quý nhân sắp sinh rồi.

Hoàng hậu bị giam, thái hậu lại ngủ sớm, bốn phi chương quân cung quyền nhận được tin, mỗi người mang theo cung nữ tâm phúc đi Nhu Phúc cung.

Vừa vào Y Lan điện, nhìn thấy hoàng thượng đang ngồi ở ngoài đại đường phòng sanh, đều chấn kinh cùng ghen tị không thôi.

“Nô tì thỉnh an hoàng thượng, hoàng thượng cát tường.” Thục phi dẫn đầu phía trước ý mình có dáng người đẹp nhất nhẹ nhàng phúc thân, thanh âm êm ái kiều mị.

Huệ phi thấy vậy thẹn hận, không tự giác sờ lên má mình, tuy được son phấn che kín, nhưng thấy Thục phi ở trước mặt hoàng thượng kiều mị động lòng

người như vậy, trong lòng cũng không khỏi không ghen tị.

Nàng cúi đầu hướng hoàng thượng thỉnh an.

Đoan phi cùng Hiền phi lại để ý nhiều đến quy củ, không làm nhiều động tác như Thục phi.

Giờ phút này Mộ Dung Triệt không rảnh bận tâm các nàng, thờ ơ nhìn thoáng qua, thần nhiên nói:” Không cần đa lễ.”

“Hoàng thượng, Đức quý nhân đã vào lâu chưa?” Thục phi đứng bên cạnh Mộ Dung Triệt, ôn nhu hỏi.

Mộ Dung Triệt ngồi ngay ngắn ở một chỗ không lên tiếng, trong mắt lại nhìn hướng phòng sinh như cũ, bên trong tại sao vẫn không truyền ra tiếng gì, làm cho hắn rất sốt ruột, không có tâm tình nói chuyện cùng Thục phi.

Tiểu Lý Tử đành phải trả lời thay:” Hồi bẩm Thục phi nương nương, giờ hội thi Đức quý nhân vào phòng sinh.”

Thục phi thấy hoàng thượng coi sự có mặt của nàng như không, sắc mặt không tốt, nụ cười vô cùng gượng gạo, cắn chặt răng thầm hận, trong lòng có dấm chua, từ khi chuyện Đức quý nhân có thai truyền ra ngoài, mỗi ngày nàng đều thấp hương bái Phật, ở trong lòng cầu cho tiểu tiện nhân Đức quý nhân, cầu cho ả khi sinh thì một xác hai mạng.

Hiện tại hoàng thượng lại coi trọng Đức quý nhân như vậy, thì ghen tị trong lòng không thể nào ngăn lại được.

Tuy nhiên nàng rất nhanh liền kìm nén lại, thay vào đó là thần sắc lo lắng.

Huệ phi tuy hâm mộ lại ghen tị, bất quá tự mình hiểu được, hiện tại dung nhan nàng đã bị hủy rồi, cơ hội thừa sủng là hoàn toàn không thể, càng đừng nói mang thai, nàng hiện tại lại có tâm tư khác.

Nếu có thể đem hoàng trưởng tử do Đức quý nhân sinh ra để nuôi thì tốt rồi.

Dấm trong lòng Đoan phi và Hiền phi cũng hơi lên men, nhưng không mãnh liệt như Thục phi, cũng không nguyện rửa Đức quý nhân.

Tâm tư của bốn phi tử này khác nhau, tuy nhiên các nàng đều không rời đi, không lâu sau Nhu Phúc cũng có không ít phi tần đến nữa, Liễu Tương Nhã cũng đến đây, tuy nhiên nhân số không nhiều lắm, chỉ có khoảng hai ba mươi người, nhưng các nàng quá ồn, mặt Mộ Dung Triệt trầm xuống, đuổi các nàng đi về, chỉ cho bốn phi chương cung quyền ở lại.

Giờ tý canh ba, trong phòng sinh rốt cuộc truyền đến tiếng khóc vang dội nỉ non.

Bốn phi bên ngoài đại đường vốn không đợi được nên hơi buồn ngủ, đột nhiên tinh thần chấn động, Đức quý nhân sinh rồi sao?

Là hoàng tử hay công chúa?

Thân thể Mộ Dung Triệt run lên, bỗng nhiên đứng dậy.

Không ai biết thời gian chờ đợi, tay nắm thành ghế dựa của hắn đã trắng bệch, rốt cục hiện giờ nghe thấy tiếng trẻ con mới sinh khóc, làm sao mà không kích động.

“Chúc mừng hoàng thượng, chúc mừng hoàng thượng, Đức quý nhân sinh rồi!” Tiểu Lý Tử cao hứng hân hoan cười nói.

Lúc này, cửa phòng sinh mở ra, bà đỡ về mặt vui mừng đưa q tiều hoàng tử đã được tắm rửa sạch sẽ, quần tã lột đi ra ngoài, cười nói:” Chúc mừng hoàng thượng, chúc mừng hoàng thượng, Đức quý nhân đã bình an sinh hạ một tiểu hoàng tử khỏe mạnh, mẹ tròn con vuông!”

“Tốt, tốt! Rốt cục trăm cũng có hoàng tử, Tiểu Lý Tử, thương!” Mộ Dung Triệt nghe vậy rất mừng, biết được Đức quý nhân bình an vô sự thì thấp thòm trong lòng mới buông xuống, nhìn hoàng trưởng tử trắng trẻo mập mạp trong tã lót thì phát tay đại thưởng.

Tiểu hoàng tử nặng khoảng sáu bảy cân (bực thật !!!) là một đại bàn tiểu tử (đứa trẻ mập mạp), gương mặt hơi nhăn lại, bàn tay nhỏ bé nắm thành một nắm đấm nhỏ, mắt nhắm chặt, cái miệng nhỏ phun ra bong bóng.

Thập phần đáng yêu.

Mộ Dung Triệt thấy vậy, đáy mắt hiện lên một tia nhu hòa.

Đây là hoàng trưởng tử của hắn.

Tiểu Lý Tử đưa cho bà đỡ một bao lì xì thật lớn, bà đỡ cười không khép miệng.

Không chỉ như thế, mọi người trong Nhu Phúc cung đều được ban thưởng, trên dưới mọi người đều một mảnh vui sướng.

Thục phi hưng hăng vỗ khăn tay, cười khanh khách tiến lên chúc mừng, trong lòng lại cực lực chú ý nàng tại sao vận khí tốt như vậy, tức đến mức muốn thổ huyết, ánh mắt nhìn về phía tiểu hoàng tử tuy cười nhưng không chạm đến đáy mắt.

Huệ phi, Đoan phi, Hiền phi đều chúc mừng hoàng thượng, trong lòng lại phức tạp không thôi.

Hoàng trưởng tử!

Vậy mà Đức quý nhân sinh hoàng trưởng tử.

Khẳng định là được tấn vị rồi.

Thật sự là gặp phải vận cứt chó, tiến cung một năm thì được tấn phong.

Chỉ là hoàng trưởng tử này Đức quý nhân được tự mình nuôi nấng hay là giao cho người khác nuôi?

Huệ phi trong lòng đã muốn nuôi con nuôi hoàng trưởng tử, đáng tiếc chuyện này là chỉ có một mình nàng ở một bên tình nguyện mà thôi, hoàng thượng tuyệt đối sẽ không đem ghi danh danh nghĩa Huệ phi.

Mộ Dung Triệt đưa đến chỗ Mạc thái y vẫn đang đứng chờ, để cho hắn bắt mạch kiểm tra cho tiểu hoàng tử một phen, hoàng tử công chúa sau khi sinh, đều được thái y trong cung bắt mạch, xác định tình hình thân thể hài tử.

Mạc Thái y cẩn thận kiểm tra một lượt xong, cung kính cười nói:” Chúc mừng hoàng thượng, tiểu hoàng tử cực kỳ khỏe mạnh, rất cường tráng!”

Trong lòng Mộ Dung Triệt vui mừng, để cho Trần ma ma đi cho tiểu hoàng tử bú sữa.

Bên ngoài tuyết bay phát phối, trong điện lại một mảnh vui sướng.

.....

Thời điểm Liễu Vi Dung tỉnh lại đã là rạng sáng, trời cũng sắp sáng, phòng sinh sớm đã dọn dẹp xong, nàng vừa tỉnh dậy, liền nhìn thấy tay Bạch Liên ở bên cạnh.

“ Chủ tử, ngài đã dậy!” Bạch Liên rất vui vẻ.

Nàng nhìn xung quanh một lượt, không thấy tiểu bảo bảo, nhin không được lo lắng hỏi:” Tiểu hoàng tử đâu? Đi đâu rồi hả?” Nói xong lại chuẩn bị đứng dậy.

Bạch Liên vội vàng diu nàng lại, giúp nàng đắp lại chăn, trấn an nói:” Tiểu hoàng tử rất tốt, uống sữa xong đã ngủ thiếp đi ở phòng bên, có bà vú cùng Trần ma ma trông chừng, chủ tử không cần lo lắng, nếu chủ tử muốn gặp tiểu hoàng tử, nô tì đi ôm qua cho chủ tử.”

Liễu Vi Dung vội vàng gật đầu, sai nàng đi nhanh.

Rất nhanh, Bạch Liên ôm tiểu bảo bảo đem đến đây.

Liễu Vi Dung nhìn tiểu bảo bảo do chính mình vất vả sinh ra, nhỏ nhỏ mềm mềm, trong lòng một mảnh nhu hòa, cảm giác làm mẹ thật kì diệu. Đón đứa bé thật cẩn thận từ trong tay Bạch Liên, khẽ cúi đầu hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của đứa bé, trong lòng tràn đầy nhu tình.

Đột nhiên, bụng nàng kêu ừng ực, từ khi sinh đến bây giờ, lăn qua lăn lại lâu như vậy, cũng bắt đầu thấy đói bụng.

Bạch Liên thấy, mím môi cười nhẹ, đi qua phòng bếp bưng một chén cháo nóng cùng một ít điểm tâm đem qua, ăn cháo, ăn mấy miếng điểm tâm xong, trong bụng đã có đồ ăn, cuối cùng cũng no rồi.

Ăn xong thấy hơi buồn ngủ, Liễu Vi Dung tiện tay vút tã lót đến bên cạnh giường bên kia, bắt đầu ngủ cùng tiểu bảo bảo.

Lúc này đến phiên Hạnh Nhi trông đề Bạch Liên đi nghỉ ngơi.

Buổi sáng trôi qua, Nhu Phúc cung bắt đầu náo nhiệt trở lại.

Hoàng thượng sai người đem hai rương đồ mang đến, ngay sau đó thái hậu cũng ban, đồ ban thưởng vừa nhiều vừa đa dạng làm cho người ta nhìn muốn đồ mất. Mặc kệ những nữ nhân trong cung trong lòng nghĩ như thế nào, nhưng trên mặt các nàng vẫn tươi cười vui vẻ nhanh chóng mang đến đây chúc mừng nàng.

Hoàng trưởng tử đó, Đức quý nhân có thể nói là mẫu tử bằng quý, phỏng chừng mấy ngày nữa là được tấn vị rồi.

Đi qua có thể hưởng một ít không khí náo nhiệt cũng được.

Sinh tiểu bảo bảo xong, nàng vẫn chưa thể đi lại được, cho nên nhìn đầy đặn hơn so với trước kia, trên mặt cũng tăng thêm vài phần nhan sắc.

Làm cho những phi tần đến chúc mừng ghen tị không thôi.

Liễu Tương Nhã cũng đi qua, nàng giả vờ chúc mừng Liễu Vi Dung, nhưng hận ý cùng ghen tị trong lòng không thể nào che dấu được, nàng cố gắng kiềm chế cảm xúc của chính mình, cười khanh khách cùng nàng hàn huyên.

Liễu Vi Dung chỉ tùy ý gật đầu, sau đó cái gì cũng không nói.

Liễu Tương Nhã thăm hặn.

Quan hệ hai người không lạnh không nhạt đều rơi vào trong mắt các phi tần khác.

Chờ đến khi người đến chúc rồi đi, Liễu Vi Dung rốt cục cũng nhẹ nhàng thở ra, cả người rất mệt mỏi, vì bảo vệ tiểu bảo bảo, nàng cũng không cho người bế hân đi ra ngoài.

Hai ngày nay, mặt tiểu bảo bảo lớn hơn, vì nàng lén lút cho tiểu bảo bảo uống linh tuyền, cho nên nhìn tiểu bảo bảo bây giờ vừa trắng vừa tròn nhìn rất đáng yêu.

Mỗi lần Liễu Vi Dung ôm là không muốn buông, mãi cho đến khi hai tay mỏi nhừ mới bỏ ra.

Bởi vì hiện tại đang ở cử, Mộ Dung Triệt qua thăm hai lần, hai lần đều không có gặp, chỉ nghe tiếng của hân, ba ngày tiểu bảo bảo tắm lễ, nàng cũng không có cách nào tham dự.

Bên ngoài tuyết bay tán loạn, hàn khí bức người, khí trời lạnh như vậy, tắm lễ ba ngày chỉ có thể cử hành ở trong Bảo Hòa điện.

Làm hoàng trưởng tử, ba ngày tắm lễ tổ chức nhất định phải thập phần long trọng, đáng tiếc những thứ này Liễu Vi Dung không thể nhìn thấy, nàng còn đang trong thời gian ở cử.

Buổi sáng ngày thứ ba, về mặt Liễu Vi Dung không đành lòng nhìn Trần ma ma đem tiểu bảo bảo đi.

“Chủ tử, đừng lo, tắm ba ngày lễ rất nhanh sẽ kết thúc, đến lúc đó sẽ ôm tiểu hoàng tử trở về đây.” Bạch Liên an ủi.

“uhm!” Liễu Vi Dung khẽ nói, nhưng trong lòng lại có cảm giác mơ hồ rằng tiểu hoàng tử sẽ không trở lại, cực kỳ quý dị.

Quả nhiên, sau khi tắm ba ngày lễ kết thúc, Trần ma ma tay không trở về, mang đến một tin không tốt.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Ở Hậu Cung Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48

Edit: Boo

Liễu Vi Dung khóc đến mức suýt chút nữa thì ngất đi, tiểu bảo bảo đáng yêu của nàng tại sao lại bị ôm đi rồi chứ?

Không phải Phương Quý phi đã hoài thai rồi sao?

Cuối cùng thái hậu muốn làm gì?

Cứ nghĩ đến chuyện về sau không còn nhìn thấy tiểu bảo bảo béo trắng đáng yêu, Liễu Vi Dung luống cuống, nước mắt rơi xuống lộp bộp.

“Chủ tử, người đừng khóc nữa, phụ nữ khi ở cử không thể khóc.” Trần ma ma nóng nảy, vội vàng lấy khăn tay lau nước mắt cho nàng.

Liễu Vi Dung đánh phải cổ kim nước mắt, ánh mắt ủy khuất nhìn chằm chằm Trần ma ma.

“Trần ma ma, có phải là phân vị ta quá thấp hay không, cho nên thái hậu mới đem tiểu hoàng tử của ta ôm đi?”

Trần ma ma nhú mày suy nghĩ một chút, không chắc chắn nói: “Theo như nô tài thấy, chắc là không phải, có lẽ thái hậu nương nương chỉ muốn nhìn tiểu hoàng tử một chút mà thôi?”

“Thế nhưng cũng không cần mang theo cả bà vú đi chứ.” Liễu Vi Dung cắn môi cãi lại.

Thế còn ý tứ của hoàng thượng thế nào? Hình như là không có khả năng, đoán chừng là do ý tứ của một mình thái hậu.

Trần ma ma trầm mặc.

“Chủ tử, tất cả cứ thuận theo tự nhiên, nô tài nghĩ là, hoàng thượng cũng không thể cho thái hậu nuôi con nuôi hoàng trưởng tử, còn có Phương Quý phi đã hoài thai, không thể ghi là danh nghĩa của nàng.”

Liều Vi Dung ngẫm lại cũng đúng, chỉ có thể áp chế nỗi nhớ và sự nóng lòng của mình vào đáy lòng, chờ Mộ Dung Triệt qua đây.

Nhìn địa vị thân phận của hần, muốn lấy tiểu bảo bảo từ trong tay thái hậu về là không có khả năng, nàng cũng không phải Liều Tương Nhã, trong tay có nhân mạch, bản thân lại có tâm cơ, nàng chỉ có thể trông cậy vào hoàng thượng mà thôi.

Từ An cung

Nội điện, một loạt chậu than được đốt lên, để chịu ấm áp.

Thái hậu thuần thực ôm tã lót(là cái địu con ý mọi người, có thể hiểu như là thay cho đứa trẻ) từ trong tay Lưu ma ma, từ ái nhìn hai mắt tiểu bảo bảo trong tã lót mở ra, Đức quý nhân này lại sinh ra, nhìn xem, tiểu hoàng tử này trắng trẻo mập mạp, nghĩ đến tám ba ngày lễ trước tiếng khóc rất to, vừa nghe tiếng liền biết là thập phần khỏe mạnh.

Cặp mắt to tròn đen nhánh như trái nho lại không có tiêu cự, nhìn tới nhìn lui, cái mũi nhỏ hơi động, lại vẫn thường gọi là tiểu bào bào, cũng không khóc, không náo.

Có thể là do mới vừa bú sữa xong.

Thái hậu rất yêu thích đứa bé này, trên mặt đều tươi cười, ôm tiểu hoàng tử không buông tay.

“Lưu ma ma, ngươi xem mặt mày đứa nhỏ này, có rất nhiều điểm giống hoàng thượng...” Thái hậu giới thiệu nói thao thao bất tuyệt.

Hoàng đế vừa vào liền nhìn thấy tràng diện hài hòa này, đối với việc mẫu hậu ôm Đại hoàng tử đi thập phần không thích, không ngờ lại nhìn thấy cảnh này, mày kiếm thâm thúy nhếch lên, thái hậu vừa thấy hoàng đế đến đây, cười kêu hần nhanh qua đây.

Đoàn người Lưu ma ma vội vàng hành lễ với hoàng đế.

“Hoàng thượng, ngươi nhìn xem bộ dáng của Tiểu hoàng tử rất dễ thương, giống như ngươi trước đây vậy.” Thái hậu từ ái nhìn Đại hoàng tử, cười nói.

Mộ Dung Triệt nhìn cũng gật đầu, mỗi ngày hần đều đi qua nhìn nhi tử của mình, thật sự là càng ngày càng giống, thời điểm khi mới sinh khuôn mặt nhỏ nhắn hơi nhăn, hiện tại lại hoàn toàn nảy nở rồi.

“Uhm, mẫu hậu nói phải!” Mộ Dung Triệt nói xong, nhìn không được vươn ngón tay ra chọc chọc khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn, đáy mắt hiện lên ý cười.

Tiểu hoàng tử bị phụ hoàng vô lương làm đau, nước mắt lưng tròng, miệng nhỏ mở ra, lớn tiếng khóc oa oa.

Mộ Dung Triệt thấy hần khóc, tâm tình thập phần vui vẻ. (ba đều!!!!!!)

Mỗi ngày hần đều thích trêu đùa hài tử.

“Hoàng thượng...” Thái hậu trừng mắt trách cứ liếc nhìn hoàng đế một cái, vội vàng lắc tay của tiểu hoàng tử đang sợ, đúng là tiểu hoàng tử không thêm mua sô tính nợ, vẫn khóc lớn oa oa như cũ, khóc đến mức làm cho thái hậu tan nát cõi lòng rồi.

“Hoàng thượng, xem chuyện tốt của ngươi kia.” Thái hậu nổi giận.

“Mẫu hậu, ngươi không biết là tiếng khóc của Đại hoàng tử cực kỳ to sao?” Mộ Dung Triệt tuyệt không lo lắng, nhàn hạ nói một câu, thiếu chút nữa làm thái hậu tức chết.

Kỳ thật lần đầu tiên đùa làm cho tiểu hoàng tử khóc xong, hần cũng rất lo lắng, không biết làm sao dỗ hần, về sau nhận ra chỉ cần nắm lấy tay nhỏ của hần không rời, hần sẽ nở nụ cười.

Hần cảm thấy chuyện trêu chọc nhi tử rất vui, mỗi ngày đều trêu chọc hần một hồi như vậy.

“Đừng khóc, đừng khóc, cháu ngoan của ai già, đừng khóc nữa!” Thái hậu đau lòng dỗ mà hoàng trưởng tôn vẫn khóc lớn như cũ.

Sau cùng Mộ Dung Triệt thấy hần khóc đã đủ lâu, cũng có chút đau lòng, vươn đại thủ nhẹ nhàng cầm tiểu thủ của hần, tiểu hoàng tử bỗng dưng ngừng khóc, mở to hai mắt đắm lệ long lanh, tiểu thủ lay đại thủ của Mộ Dung Triệt, nhìn Mộ Dung Triệt cười khanh khách. (cái này gọi là hổ phụ sinh hổ tử, bố đều con còn đều hơn J)

Trong nháy mắt, sắc mặt Mộ Dung Triệt trở nên nhu hòa.

Thái hậu nhìn thấy một màn như vậy thì rất kinh ngạc.

Làm như vậy thì không khóc nữa? Lưu ma ma cũng kinh ngạc.

“Hoàng thượng, đứa nhỏ này tại sao lại nghe lời người nói như vậy?” Thái hậu thấy rất lạ liền lạnh lùng nhìn nhi tử, có chút thấy thú vị đối với việc Tôn nhi thân thiết với hân như vậy.

“Hân thích lắm!” Khóe miệng Mộ Dung Triệt nhếch lên, lấy tay trêu chọc bàn tay nhỏ bé mềm mại của tiểu hoàng tử, trong lòng phi thường vui vẻ trả lời.

Chờ khi hân mệt mỏi, ngủ rồi, tay nhỏ bé vẫn lay lay ngón tay Mộ Dung Triệt, như là không muốn xa rời.

Mộ Dung Triệt cũng không biết tại sao con trai của mình lại dính hân như vậy, nhưng thật ra là vì hân thường dùng cơm ở Nhu Phúc cung, uống trà do Liễu Vi Dung pha, trên người còn vương lại chút linh khí.

Tiểu hài tử đối với linh khí rất nhạy cảm, cho nên mới xuất hiện tình huống kì lạ như vậy.

“Mẫu hậu, tại sao người lại đem Đại hoàng tử ôm đến Từ An cung?” Mộ Dung Triệt thấy nhi tử đã ngủ thiếp đi, liền bắt đầu lạnh lùng hỏi thái hậu, trong lòng có chút cảnh giác, chỉ sợ bà nói muốn bảo dưỡng (nuôi nấng chăm sóc) cho hoàng trưởng tử.

Không có con trai trưởng, thân phận hoàng trưởng tử là cao nhất.

Hân vốn cũng không muốn nâng cao thêm lợi thế ở nhà ngoại khiến cho họ thêm kiêu căng nữa, nếu như Phụng gia vẫn khiêm tốn, nhưng là từ khi hân lên ngôi thì càng thêm phách lối.

Chớ nói chi hiện tại, còn một lần nữa cản trở hân ban bố chính sách mới.

Thái hậu thấy hoàng đế có thái độ này, cảm thấy lạnh sống lưng, cười khổ, bà chỉ muốn ẵm tôn tử, nhìn Tôn Tử một chút mà thôi, hoàng đế ngay cả cái này cũng sẽ đề phòng chứ.

Mấy ngày nay bà cũng biết chuyện Phụng gia gây nên, bởi vì Tả tướng đồ, tân Tả tướng mới nhậm chức thể lực còn quá yếu, cho nên Hữu Tướng cùng Phụng gia, Phiêu kỵ đại tướng quân tạo thành cục diện ba chân鼎力.

Dĩ nhiên là Phụng gia đồ trạng nguyên.

Ở triều phụ mẫu Phụng gia trực tiếp làm khó hoàng đế, làm ngay cả Thái hậu như bà cũng hết sức thất vọng, trước kia vì Phụng gia, bà cùng hoàng đế hết sức xa cách, hôm nay nàng chỉ muốn hân gần gũi mọi quan hệ này.

Bà sai người đưa một phong thư đến cho Phụng gia, trong đó bà khuyên ca ca, về phần chuyện có nghe hay không, cũng không phải chuyện bà có thể quản lý.

Bà hiện tại hi vọng, cũng không sống được mấy năm nữa, chỉ muốn hưởng thụ niềm vui thú của tuổi già là cùng cháu chơi đùa.

“Hoàng thượng, chuyện Phụng gia, ai gia cũng không muốn xen vào nữa, ai gia rất yêu thích Tôn nhi này, thấy hân, ai gia liền nhớ đến hoàng thượng khi còn nhỏ, bất quá người yên tâm, ai gia sẽ không bảo dưỡng hân, chỉ là muốn để hân ở Từ An cung một tháng, chờ hết một tháng, Đức quý nhân cũng ở cũ xong, tấn phong, sau đó sẽ đưa trở về!”

Đây là thái hậu đang trưng cầu ý kiến Mộ Dung Triệt.

Đáy mắt Mộ Dung Triệt thoáng qua một tia kinh ngạc, tại sao mẫu hậu lại thay đổi lớn như vậy? há cúi đầu suy nghĩ một chút, quyết định cứ gật đầu đáp ứng đã.

Thái hậu thở phào nhẹ nhõm.

Bà cười nói: “Hoàng thượng đã có tên hay nào đặt cho Đại hoàng tử chưa?” Tên của hoàng tử sẽ được tuyên bố vào bữa tiệc đầy tháng, tuy nhiên thái hậu muốn biết trước.

“Ừ, gọi là Mộ Dung Diệu.” Khóe miệng Mộ Dung Triệt khẽ nhếch, thật ra ngay từ khi mang thai ba tháng liền đặt tên cho tiểu hoàng tử rồi.

Khi đó hân nghĩ ra hàng trăm cái tên, cuối cùng chọn tên này.

Đủ để thấy hân coi trọng đứa con trai này thế nào.

“Mộ Dung Diệu, Diệu Nhân, không tệ!” Thái hậu cười gật đầu.

Sau đó mẹ con hai người lại nói chuyện một chút, Mộ Dung Triệt cũng cảm nhận được thay đổi của thái hậu, thần sắc lạnh nhạt cũng phai nhạt đi không ít.

Chờ Mộ Dung Triệt rời đi, Thái hậu khẽ mỉm cười.

Bất quá nghĩ đến sáng nay khi Phương Chi Doanh biết Liễu Vi Dung sinh ra hoàng trưởng tử, bị động thai khí, nụ cười trên mặt lại thu lại.

Thân thể Chi Doanh quá yếu, còn mang thai như vậy cũng không biết chịu được không.

Vừa nghĩ đến tình huống Phương gia hiện tại, bà lại nhức đầu.

Hi vọng hoàng đế nể mặt bà mà tha cho Phương gia một con đường.

.....

Như Phúc cùng Lần đầu tiên Mộ Dung Triệt không có tuân theo quy củ, trực tiếp vào phòng sinh.

Tiểu Lý Tử cũng không dám cản trở, Trần ma ma, Hạnh Nhi và Bạch Liên ở trong phòng sinh, đến lúc nhìn thấy hoàng thượng đang đi vào, ngay ngắn cả người, tinh hồn lại vội vàng hành lễ.

“Không cần đa lễ, các người cũng lui ra ngoài đi.” Mộ Dung Triệt thản nhiên nói.

Trần ma ma còn muốn nói về quy củ linh tinh, lại bị Mộ Dung Triệt lạnh lùng trừng mắt, còn chưa nói liền nuốt trở vào.

Vội vàng cùng Hạnh Nhi và Bạch Liên đi ra ngoài.

Liễu Vi Dung thấy Mộ Dung Triệt đi vào, giật mình, hắn không để ý quy củ phòng sinh, nhìn lướt qua, lại không thấy Tiểu bảo bảo, không khỏi có chút thất vọng.

Lòng cũng trầm xuống.

“Hoàng thượng, tại sao ngài lại vào đây? Tiểu hoàng tử đâu?” Nàng nắm lấy tay Mộ Dung Triệt, sẽ không phải bị Thái hậu ôm đi rồi chứ?

Nếu như vậy, thật sự nàng sẽ khóc đến chết.

“Trầm ghê thăm nàng một chút.” Mộ Dung Triệt ngồi ở mép giường, thấy trên mặt nàng tràn ngập lo lắng, nắm lấy tay nàng, “Diệu ở chỗ mẫu hậu, tháng sau sẽ đưa về.”

“Thật sự có thể trở về sao?” Hốc mắt Liễu Vi Dung ửng đỏ, cầm lấy tay hắn, có chút lo được lo mất hỏi lại.

Không phải là nàng lo lắng nhiều, mà là trong nguyên tắc, Thái hậu cũng ôm hài tử của Liễu Tương Nhã đi, cuối cùng ghi tạc thành danh hạ Phương Chi Doanh.

Mộ Dung Triệt cầm tay nàng, cười nhạt nói: “Đừng lo! Tháng sau, trẫm sẽ sai người đem Diệu về đây cho nàng.”

Thật ra thì đối với việc đột nhiên thái hậu thay đổi thái độ, hắn còn rất hoài nghi.

Thời gian một tháng nói dài cũng không dài lắm, bảo ngăn cũng không ngăn lắm.

Nếu như mẫu hậu thật sự sẽ không dính đến chuyện của Phương gia nữa, không đánh chủ ý lên hoàng trưởng tử, sau này nhìn mặt mẫu hậu, hắn đối với Phương gia cũng sẽ mở một con đường.

Nghe được hoàng thượng bảo đảm, mặc dù hơi bất mãn, nhưng nghĩ đến bảo bảo còn có thể trở về, lại cảm thấy nhin một tháng cũng không phải là quá khó khăn.

Dù sao nàng cũng đang ở cử, bất quá cứ như vậy, buổi tối không thể len lén ôm tiểu bảo bảo vào không gian chơi.

“Diệu Nhân? Hoàng thượng đặt tên cho tiểu hoàng tử sao?” Nàng nghĩ đến mới vừa rồi Mộ Dung Triệt nói đến tên Diệu Nhân, chẳng lẽ là tên của tiểu bảo bảo?

Không phải tháng sau mới đặt tên sao?

“Ừ! Mộ Dung Diệu!” Mộ Dung Triệt khoe miệng nhếch lên.

“Đại danh hoàng thượng lấy, ti thiếp có thể lấy cho Diệu một nữ danh được không?” Hai tròng mắt Liễu Vi Dung tỏa sáng nhìn Mộ Dung Triệt.

Mộ Dung Triệt trầm mặc một hồi, mới gật đầu: “Có thể.”

“Vậy gọi là Đoàn Đoàn, được không?” Nàng hưng phấn nói.

Đoàn Đoàn, nghe rất dễ thương.

Khoe miệng Mộ Dung Triệt giật giật, hoàng trưởng tử của hắn sao có thể có một nữ danh ngây thơ như vậy.

“Không được, nhũ danh này không tốt, vậy kêu là Diệu đi.”

“Có cái gì không tốt, hiện tại tên Diệu dùng bên ngoài, gọi Đoàn Đoàn nhiều hình tượng.” Liễu Vi Dung mắt húng, nàng nghĩ được tên dễ nghe như vậy lại bị phủ tuyết rơi.

“Sau này Diệu sẽ oán nàng.”

“Đến lúc đó ừ thì gọi hử, hử không lên tiếng chính là không phản đối, làm sao có thể oán ừ thì gọi đây?” Liễu Vi Dung nháy mắt giảo hoạt cười một tiếng.

“...” Mộ Dung Triệt hết ý kiến, Diệu Nhân chưa nói chuyện được, phản đối được thì mới có quý.

Bất quá thấy nàng kiên trì, cũng không nói thêm cái gì.

Dù sao phụ hoàng này cũng vì hử tranh thủ, đến lúc đó lời oán của hử, liền oán mẹ ruột của hử đi.

“Một tháng sau là bữa tiệc đầy tháng của Diệu, trăm sẽ tuyên bố tấn phong cho nàng, đến lúc đó nàng chuẩn bị một chút.” Mộ Dung Triệt nhắc nhở nàng một câu.

Tấn phong?

Có phong hào?

Nếu như có, gọi là Đức tần sao?

Tại sao nghe thế nào cũng không được tự nhiên, làm cho nàng nghĩ đến ngách ma ma trong lịch sử Ung Chính.

Nàng kéo kéo tay áo Mộ Dung Triệt, cười cười lấy lòng: “Hoàng thượng, có phong hào sao?”

“Có, phong hào “Đức”! Sau này nàng chính là Đức tần của trăm.” Mộ Dung Triệt nhếch môi, đáy mắt thoáng qua ý cười.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Ở Hậu Cung Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49

Edit: cuckicoi

Tiệc đầy tháng của Bảo bảo được cho là rất long trọng rồi, vượt qua quy cách tiệc đầy tháng của một phi tử sinh hoàng tử, trừ hoàng hậu bị cấm túc cùng Quý phi bên ngoài đang mang thai, còn lại phi tần khác cũng tham dự tiệc đầy tháng này.

Đối với Đức Quý nhân, mọi người đều là hâm mộ và ghen ghét.

Nhất là Liễu Tương Nhã, hận ý mãnh liệt nhất, nàng chăm chú nhìn chăm chăm Liễu Vi Dung trang phục lộng lẫy bên cạnh Thái hậu, nhìn những thứ mệnh phụ kia, ánh mắt đám bọn chúng cũng tập trung ở trên người nàng ta, hai mắt thoáng qua một tia huyết sắc, cắn chặt môi dưới, nàng không cam lòng bị Liễu Vi Dung bỏ đến trên đầu, nàng ta tấn thăng tần rồi, mà nàng là trường tử lại bị cách chức làm Thường tại.

Để cho nàng cảm thấy bức tức đồng thời lại rất khuất nhục.

Nhưng mà đây chỉ là chuyện trong nháy mắt, rất nhanh, Liễu Tương Nhã lại khôi phục bộ dáng xinh đẹp dịu dàng.

Cùng chung quanh Thường tại đứng dậy đáp lại nói nói cười cười.

Tiệc đầy tháng rất nhanh lại bắt đầu, bão tuyết mặc dù ngừng, nhưng khí trời còn là rất lạnh, tiệc đầy tháng không thể ở Ngự Hoa Viên cử hành, chỉ có thể ở tiền hành ở trong Bảo Hòa điện.

Trên tiệc đầy tháng, Mộ Dung Triệt tự mình mở miệng ban cho bảo bảo tên Diệu, Mộ Dung Diệu.

Chúng đại thần phía dưới nhìn Đại hoàng tử khỏe mạnh có sức sống ở trong ngực Thái hậu, ý định khác nhau.

Đây chính là hoàng tử duy nhất trước mắt Hoàng đế.

Cộng thêm tiểu bảo bảo không khóc không làm khó, còn có thể nhếch miệng cười, bộ dáng trắng mập khỏe mạnh hết sức chọc người yêu thích, những thứ mệnh phụ kia thấy đều yêu thích không dứt, lời khích lệ tán dương liên miên bất tuyệt truyền đến, nụ cười trên mặt Liễu Vi Dung cũng mau chóng ngất.

Có thể là bảo bảo quá nặng, Thái hậu ôm sau nửa canh giờ liền mệt mỏi, bảo bảo cũng ngủ thiếp đi, Thái hậu sẽ để cho người đưa bảo bảo đến trong tay Trần ma ma, mang theo bà vú cửa cùng nhau trở về Nhu Phúc cung đi.

Tiệc đầy tháng nói thế nào chủ thể cũng là người lớn, dĩ nhiên hôm nay còn có một chuyện quan trọng, tấn phong.

Liễu Vi Dung thấy Thái hậu như thế dứt khoát đem bảo bảo đưa về, ần nhần một tháng lo lắng rốt cuộc tiêu tán.

Bảo bảo trở lại là tốt rồi.

Các phi tần khác chỉ có thể hăm mộ ghen tỵ nhìn.

Thục phi hung hăng tóm lấy khăn tay, không tự chủ vuốt ve bụng của mình, lúc nào thì mình cũng có thể mang thai tiểu hoàng tử?

Mộ Dung Triệt thấy, sắc mặt hơi chậm.

Mẫu hậu lần này cuối cùng không làm hấn thất vọng.

Liễu Chi Hạo nhìn đến bản thân tam nữ nhi đứng ở bên cạnh Thái hậu tiến lùi thoả đáng, ưu nhã ứng đối những thứ mệnh phụ triều đình kia, hài lòng cười, ở chỗ này hấn mặc dù quan chức thấp nhất, nhưng cũng không chịu nổi hấn có một con gái tốt.

Không thấy quan tam phẩm cùng hấn nói chuyện sao?

Tướng thị làm bình thê của Liễu Chi Hạo, tự nhiên biết chuyện của Liễu gia,

Hai nữ nhi Liễu gia đều trúng cử vào cung, ngay lúc ấy khiến ch oang động rất lớn.

Vốn là được gửi gắm hi vọng, Đại tiểu thư được người coi trọng, nhưng bây giờ lại làm Thường tại, mà Tam tiểu thư ở Liễu gia bị người lạnh nhạt lại sanh ra hoàng trưởng tử.

Hai tướng đối lập, Tướng thị đều khuynh hướng về Liễu Vi Dung.

Âm thầm quyết định muốn cùng Liễu Vi Dung giao hảo.

Tiệc đầy tháng tiến hành được một nửa, Mộ Dung Triệt đột nhiên làm cho người ta tuyên đọc chỉ ý tấn phong.

Ý chỉ tấn phong tuyên đọc được một nửa, mọi người một mảnh xôn xao.

Ở tiệc đầy tháng được tấn phong Đức tần, nhất định sẽ hưởng thụ chúng mệnh phụ quý lady, đây chính là đãi ngộ phong phi, mặc dù so sánh đại điển phong phi kém một chút như vậy, không long trọng như vậy, nhưng so với các Tần khác, cũng là ân sủng to lớn.

Liễu Vi Dung ngây ngẩn cả người, hiển nhiên không nghĩ tới một lượt, có chút luống cuống nhìn Hoàng đế.

“Hoàng thượng, này.”

Mộ Dung Triệt nhàn nhạt liếc nàng một cái, Liễu Vi Dung lập tức im lặng rồi.

Hoàng đế lớn nhất.

Bên cạnh Thục phi, Huệ phi nghe được thánh chỉ tấn phong, trong lòng rất ghen t

“Hoàng thượng, này không hợp quy củ, tấn thăng tần vị, là không thể tiếp nhận mệnh phụ quý lady.” Thục phi cũng thiếu kiên nhẫn, vội vàng mở miệng.

“Đúng vậy a, hoàng thượng, Thục phi tỷ tỷ nói rất đúng.” Huệ phi mặc dù cùng Thục phi không đối phó, nhưng thấy một Tần thấp hơn so với mình thế nhưng cũng hưởng mệnh phụ quý lady, trong lòng liền hết sức không thoải mái.

Đoan phi cùng Hiền phi cũng không đồng ý.

“Trẫm có nói muốn Đức tần tiếp nhận mệnh phụ quý lady sao?” Mộ Dung Triệt liếc mắt một cái tứ phi, lạnh nhạt ném ra một câu.

Quy củ này hấn cũng sẽ không vì Đức tần mà ngoại lệ.

Tứ phi á khẩu không trả lời được.

Lòng Liễu Vi Dung thấp thỏm cũng dễ xuống.

Quả nhiên, sau khi ý chỉ tấn phong đọc xong, phía sau tăng thêm một cái, mệnh phụ triều đình không cần phải quỳ lạy Chi Lễ.

Dù sao tấn phong trước mặt mọi người, quỳ lạy Chi Lễ là phải làm được, trừ phi đặc biệt nói rõ.

Sắc mặt của Thục phi các nàng mới chuyển tốt.

Mọi người chúc mừng cho Liễu Vi Dung, Liễu Vi Dung không thể làm gì khác hơn là bưng khuôn mặt tươi cười chu toàn.

Liễu Tương Nhã nắm chặt nắm tay, một búng máu nuốt ở trong cổ họng thiếu chút nữa thì phun đi ra, còn có phụ thân mang bình thê vào cung, đã kích đó đã khôi phục như cũ, lại nghe đến chuyện Liễu Vi Dung ở trên tiệc đầy tháng được tấn phong Đức tần.

Đồng thời đã kích thiếu chút nữa làm cho nàng suy sụp.

Chẳng lẽ nàng cứ như vậy chấp nhận?

Không, không, nàng không nhận mệnh.

Nàng khẳng định còn có cơ hội xoay mình, nàng nhưng là quý không thể nói chi mệnh.

Liễu Tương Nhã nắm chặt tay, mãnh liệt động viên mình.

Liễu Chi Hạo rất vui mừng, nữ nhi tấn phong rồi, lại có hoàng trường tử bên người, Liễu gia sắp tới hưng thịnh rồi.

Hơn nữa vui mừng là Tương thị, Đức tần cùng mẹ con Trương thị bất hòa, vừa đúng có thể đến gần nàng.

Đội nàng sinh nhi tử, về sau thì có thể dựa vào rồi.

“Lão gia, ngài sinh được nữ nhi tốt a!” Tương thị ở một bên khen ngợi một câu.

Liễu Chi Hạo vui mừng cười híp mắt.

Lúc này, một thanh âm không hòa hài vang lên.

“Hoàng thượng, vi thần cho là Đức Quý nhân không xứng với phong hào chữ ‘đức’, đức, thiện vậy. Đức Quý nhân cũng không có làm bất kỳ chuyện gì có thể khen thưởng, sinh con Đại hoàng tử có công, tấn phong tần, vi thần cũng đồng ý, thế nhưng phong hào cũng không phải là chuyện nhỏ, xin hoàng thượng nghĩ lại.”

Hữu Tướng vừa nghe đến Hoàng đế tấn phong Đức Quý nhân thành Đức tần, lập tức ra ngoài phản đối.

Đức Quý nhân, ban thường chữ ‘đức’, người ta sẽ không nói cái gì, chỉ là quý nhân, nhưng là tần rồi, vừa phong hào ‘đức’, hiện tại thì tương đương với chúng tần đứng đầu, từ nhị phẩm.

Sinh song vượt qua vài cấp.

Hoàng đế có phong hào tần, chỉ có Tĩnh tần cùng Cung tần, những thứ này đều là chính tam phẩm, không có phong hào tần thì chỉ là Chính Tứ Phẩm, họ xếp hạng tương đối, vốn là năm xưa hầu hạ bên người Hoàng đế, có phong hào là chuyện đương nhiên, cộng thêm họ không được sủng ái, đi lên trên rất khó, thế nhưng Đức Quý nhân liền khó nói.

Quý thực hiền đức huệ, năm phong hào phi tần tốt nhất Đại Kiền Triều.

Cho nên cái phong hào ‘đức’ này muốn sớm một chút bóp chết ở trong đó mới được.

Phong hào Quý nhân là có thể triệt tiêu cùng với thay đổi ở thời điểm tấn thăng, những thứ này đều là được phép, chỉ là sẽ có rất ít thay đổi là được, nhưng là một khi đứng hàng tần vị, có thể sống một mình một Nhất Cung, phong hào này liền thay đổi phải rất là quan trọng.

Bởi vì tần vị phong hào, đến thời điểm phong phi là muốn kéo dài.

Đây là Hữu Tướng không thể chịu được, sinh hoàng trường tử, sinh con có công, nhưng là không đủ để đảm đương phong hào này.

Hữu Tướng lời vừa nói ra này, đại thần cũng rồi rít đứng ra xin Hoàng đế nghĩ lại.

Thục phi khoe miệng không tự chủ lộ ra một tia cười.

Cái khác phi tần cũng âm thầm đang mong đợi Hoàng đế từ bỏ phong hào Đức tần.

Thái hậu mất lạnh nhìn, chỉ cần Phương gia không nhảy ra là được. Thật ra thì Phương gia cũng không còn lý do nhảy ra, nữ nhi Phương gia vào cung chính là Quý Phi.

So những người khác khỏi điểm cao hơn.

Liễu Vi Dung nhìn Lão Thần khắp nơi, không bị ảnh hưởng, thật ra thì sửa lại phong hào cũng tốt.

Nàng không biết bản thân mình không thêm đề ý, ở những mệnh phụ kia xem ra biểu hiện thật là bình tĩnh.

“Hữu Tướng đại nhân sợ là quên, lẽ lớn trông trọng chính là Đức tần nương nương làm ra, không biết ở năm nay trận Tuyết Tai cứu vãn bao nhiêu dân chúng, đây chính là việc thiện thiên hạ, lấy uy vọng Đức tần nương nương, vì thần cho là Đức tần nương nương có thể đảm nhiệm cái phong hiệu này.” Được một tay Mộ Dung Triệt đề bạt đi lên, Tả Tướng cười lạnh bác bỏ.

Lời nói của Tả Tướng khiến không khí trở nên quý dị.

Phái Tả Tướng, đều là ủng hộ Hoàng đế, Liễu Chi Hạo hiện tại cũng thuộc về một đảng này, rồi rít đồng ý Tả Tướng nói.

Vì vậy Thừa Tướng hai hệ phái bắt đầu lẫn nhau.

Khiến Liễu Vi Dung mở rộng tầm mắt.

Mộ Dung Triệt liếc nàng một cái, thấy nàng tập trung tinh thần, say sưa nhìn hai đại thần đấu pháp, không chút tự giác nào nghĩ mình ở trong gió lốc, khóe miệng giật giật, nàng cùng đến có nhiều lần, nán lại.

Theo lời nói của hai phái càng ngày càng kịch liệt, sắc mặt Mộ Dung Triệt càng ngày càng đen, lạnh lùng quát một tiếng: “Đủ rồi!”

Hai người lập tức cầm miệng, an tĩnh đứng ở một bên.

“Hữu Tướng giống như quên mất đây là chuyện nhà của trẫm?” Mộ Dung Triệt lạnh lùng nhìn chằm chằm Hữu Tướng, bỏ một câu.

Sắc mặt Hữu Tướng cứng đờ, không nắm chắc tức giận cãi lại nói: “Vi thần cho là chuyện tấn phong chính là Quốc Chi Đại Sự.”

“Hữu Tướng không nói, trẫm còn không biết chuyện nhà trẫm cũng trở thành quốc sự, rốt cuộc thiên hạ này là trẫm định đoạt, hay là Hữu Tướng định đoạt? Há? Đến chuyện nhà trẫm đều muốn chen vào một chân, có phải hay không, ngày nào đó ngôi vị hoàng đế trẫm ngồi ở đây cũng chen vào một chân?”

Hoàng đế hí mắt, cả người tản ra lãnh khí, ánh mắt bén nhọn đảo qua các vị đại thần, thanh âm lạnh lẽo mang theo một tia lãnh ý.

Lời này vừa nói ra, không khí trong nháy mắt đông lạnh.

Cường thế của Hoàng đế để cho những cựu thần bọn họ ghé mắt, Hữu Tướng lần này đã trúng thiết bản rồi.

Bình thường ở trên triều đình cho Hoàng đế ngọt ngào không có gì, bây giờ còn nghĩ đến chuyện nhà của Hoàng đế cũng muốn chen vào một chân, đây không phải là muốn chết sao?

Vốn là phụ họa Hữu Tướng, quan viên hiện tại đều hồi hận không ngừng.

Liễu Vi Dung thấy một màn như vậy, âm thầm cảm khái một chút, những đại thần này thật là lá gan dài rộng, chuyện hậu cung của Hoàng Đế cũng muốn quản, thật là không sợ chết.

“Vi thần không dám!” Nét mặt già nua của Hữu Tướng tái đi, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, vội vàng quỳ xuống.

“Trẫm xem ngươi không có gì không dám, xem ra Hữu Tướng thật là quá rồi rãnh, vừa đúng hôm nay bão tuyết ngừng, Hữu Tướng trở về viết cái phương án khắc phục hậu quả khiến trẫm hài lòng, như thế nào?” Hoàng đế gõ nhẹ mặt bàn, lạnh lùng cảnh cáo nói.

“Vi thần tuân chỉ.” Hữu Tướng lúc này là hoàn toàn gặp khó khăn, thấy Tả Tướng cười lạnh nhìn hắn, trong lòng không khỏi giận, âm thầm ghi nhớ Tả Tướng một khoản.

Mộ Dung Triệt lực áp chúng đại thần, chứ ban thưởng cho Liễu Vi Dung không thay đổi, vẫn là Đức tần.

Lần này Hoàng đế rất quyết đoán, hung hăng chà một lần mặt mũi của Hữu Tướng, khiến các đại thần ý thức được Hoàng đế không phải tiên đế, còn có đây là chuyện nhà Hoàng đế, ở trên tiệc đầy thán tán phong, cũng cho thấy hắn đối với vị Đức tần này, mẹ đẻ của hoàng trưởng tử rất coi trọng.

Nếu không đợi nàng cả đời hết hoàng trưởng tử liền tấn phong, cũng không có người nói cái gì.

Liễu Vi Dung lần đầu tiên thấy Mộ Dung Triệt lạnh lùng uy nghiêm, đáng vẻ khí phách, rốt cuộc cảm nhận được uy nghiêm của của Đế vương.

Các phi tần khác thấy Hoàng đế phát uy, đều dờ dẩn một chút, sau khi kịp phản ứng, các nàng nín lấy khăn, oán khí ngất trời, âm thầm nguyên rủa Đức

tần.

Tiệc đầy tháng rất nhanh liền kết thúc, Hoàng đế cùng Thái hậu hiện hành rời chỗ.

Liễu Tương Nhĩ nhìn một chút cha của mình, nhìn lại một chút nữ nhân bên cạnh hắn, cắn cắn môi, rung rung hận hận rồi đi, không quay đầu lại nhìn lại một cái.

Liễu Vi Dung không để ý đến những phi tần kia có ý thân cận, đặc biệt là Tạ tần, mỗi lần thấy nàng, nàng liền muốn đường vòng đi.

Sau khi cùng Lưu Quý nhân, La tần nói vài lời, vội vã chuẩn bị đi trở về nhìn Đoàn Đoàn, nhưng là Hạnh nhi lại nói cho nàng biết, Liễu Nhị phu nhân cầu kiến.

Liễu Vi Dung sững sốt. Liễu Nhị phu nhân? Tiện nghi bình thế phụ thân?

“Để cho nàng đến đây đi.” Nhớ lại trong không gian để hai lá thư, nàng quyết định giao trả cho tiện nghi phụ thân, nhìn xem ông ta có ý gì.

Có lẽ đây tất cả cùng tiện nghi phụ thân không liên quan, chỉ là mẹ con Trương thị làm ra.

Tương thị rất nhanh đi tới, thời điểm thấy Liễu Vi Dung hành một cái lễ quỳ lạy.

Sau khi Liễu Vi Dung để cho nàng đứng lên, nhân nhặt hỏi một câu: “Không biết Nhị nương tìm ta có chuyện gì?”

Tương thị khẽ mỉm cười, tương lai tính nói rồi, đại ý là hi vọng lấy được ủng hộ của nàng, về sau nhà mẹ của nàng ta cũng sẽ dốc sức ủng hộ Đại hoàng tử.

Liễu Vi Dung suy nghĩ một chút, mình là người cô độc, có người ủng hộ cũng không tồi, nhà mẹ đẻ Tương thị là một thương nhân thế gia, tiền bạc không kém, cộng thêm Tương thị hiện tại đã có bầu một tháng, nếu như sinh hạ con trai, nói với nàng cũng là trợ lực.

Vì vậy gật đầu đáp ứng.

Tương thị vui mừng, lôi kéo tay của nàng nói một chút, còn cố ý lấp một ít ngân phiếu mệnh giá lớn cho nàng.

Liễu Vi Dung mỉm cười nhận lấy.

Tương thị này biết làm người a.

“Nhị nương, đây là hai phong thư, đúng là phụ thân sơ ý bảo tỷ giao cho ta, người giúp ta chuyển giao cho phụ thân, hỏi cha rốt cuộc là ý tứ gì?”

Liễu Vi Dung từ trong tay áo đem ra hai lá thư giao cho Tương thị, cười khanh khách nói.

Tương thị ngẩn người: “Đây.”

Liễu Vi Dung mỉm môi cười một tiếng, nhỏ giọng nhắc nhở một câu: “Cho cha xem đi, nói không chừng có vui mừng đấy.”

Tương thị nghe, đáy mắt thoáng qua một tia suy nghĩ sâu xa.

Đem hai lá thư cất xong, mỉm cười hướng Liễu Vi Dung cáo từ.

Liễu Vi Dung mang theo Hạnh nhi cùng Bạch Liên chờ cung nhân vội vã trở lại Nhu Phúc cung, hôm nay Nhu Phúc cung coi như là nàng chủ cung rồi, nhân thủ đã gia tăng rồi một chút.

Đều là người của Mộ Dung Triệt, Thực phi bọn họ nghĩ chen người vào, đáng tiếc Hoàng đế sẽ không cho phép.

An toàn của Hoàng trưởng tử là quan trọng nhất.

Vừa vào nội thất, Liễu Vi Dung liền nghe đến âm thanh Đoàn Đoàn y y nha nha, vành mắt bỗng dưng đỏ, trong lòng nhất thời mềm rồi tỉnh rồi mù.

Trần ma ma cùng bà vú ở cửa vội hành lễ với Liễu Vi Dung, Liễu Vi Dung làm cho các nàng đi xuống, lưu lại Trần ma ma cùng đám người Bạch Liên, Hạnh nhi.

Ôm lấy tiểu bảo bảo, hung hăng hôn khuôn mặt nhai trắng nõn nà của hắn một cái, thấy tiểu bảo bảo khanh khách hướng nàng cười, không có cùng nàng xa lạ, Liễu Vi Dung thiếu chút nữa khóc ra thành tiếng.

Bạch Liên cùng Hạnh nhi nhìn, hốc mắt đều đỏ, họ biết là chủ tử một tháng qua ngày ngày mong đợi Đại hoàng tử trở về.

Liễu Vi Dung lau nước mắt, nhanh chóng đổi một bộ thường phục, ôm đoàn đoàn ngồi ở trên giường chơi một lát, đoàn đoàn liền đói bụng, tay nhỏ bé bắt đầu lay vấy của nàng, mới vừa đổi xiêm áo, vấy rất lỏng, không bao lâu liền bị hắn lay lay mờ ra, đầu nhỏ rúc vào, hướng trước ngực của nàng dụi dụi, Liễu Vi Dung sững sốt.

“Chủ tử, Đại hoàng tử đây là đôi bụng rồi sao!” Bạch Liên che miệng cười trộm.

“Nô tài đi kêu bà vú tới ngay.” Trần ma ma vội vàng nói.

Liễu Vi Dung vội ngăn cản: “Trần ma ma, không cần, ta muốn cho đoàn đoàn bú sữa, những ngày qua luôn trướng ngực, sữa rất đầy.”

Nói xong, đem vấy ở ngực kéo xuống, sai Bạch Liên đem tới khăn lông nóng, xoa xoa xong, đem Tiểu Đoàn tử ôm đến trước ngực, để cho hắn bú sữa mẹ, Đoàn đoàn ngửi thấy được mùi sữa, dùng sức mút.

Trần ma ma vốn là không đồng ý, chỉ là thấy chủ tử cũng đã căng ngực sữa, cũng bỏ đi.

“Ăn chậm một chút.” Liễu Vi Dung thấy nhi tử ăn quá mau, sặc một cái, vội dịu dàng vỗ nhẹ lưng của hắn.

Mộ Dung Triệt vừa tiến đến liền nhìn đến cảnh hai mẹ con bú sữa, nhìn chăm chăm người chôn ở trước ngực Đức tần bú sữa mẹ, con trai của hắn đang ăn rất vui vẻ, hai mắt thoáng qua một đám ánh lửa.

Trần ma ma, Hạnh nhi cùng Bạch Liên thấy Hoàng đế tiến vào, cả kinh, vội thỉnh an.

Liễu Vi Dung ôm nhi tử bú sữa, đặt nhẹ lưng của hắn, cười khanh khách cho Mộ Dung Triệt thỉnh an, chỉ là lại nhìn thấy mặt hắn đen thì sùng sốt, người nào lại chọc giận hắn rồi hả ?

Mộ Dung Triệt đi tới, môi mím chặt, bàn tay thành linh đem ôm lấy đoàn đoàn đang bú sữa, mặt lạnh đối với Trần ma ma nói: “Đem Đại hoàng tử ôm đi xuống, để bà vú cho ăn.”

Một bên Trần ma ma cuống quýt đưa tay chuẩn bị nhận Đại hoàng tử, vậy mà đoàn đoàn đột nhiên tới cả Nhất Trụ Kinh Thiên, hướng về phía mặt của Mộ Dung Triệt bắn ra một dòng nước tiểu.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Ở Hậu Cung Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50

Edit: Boo

Mặt Mộ Dung Triệt nhất thời đen lại.

Không nói đến chuyện tranh giành sữa với hắn, lại còn tung ra nước tiểu đồng tử kháng nghị hắn sao?

Nhóm người Trần ma ma và Bạch Liên ở xung quanh bị hành động kinh người này hù dọa.

Về mặt Liễu Vi Dung cũng kinh ngạc, Đoàn Đoàn có phải là quá rồi không? Tuy nhiên thấy mặt Mộ Dung Triệt toàn là nước tiểu, nàng chỉ có thể nhin cười, nhanh chóng đem Đoàn Đoàn đưa cho Trần ma ma ôm.

“Trời, Đoàn Đoàn sao lại đối xử với phụ hoàng con như vậy, rất không nên, Trần ma ma, nhanh ôm Đoàn Đoàn đi bú sữa...” Vì sợ Mộ Dung Triệt tức giận ảnh hưởng đến, phản ứng của Liễu Vi Dung có thể coi là thần tốc.

Lúc phục hồi lại tinh thần thì Trần ma ma đã ôm Đoàn Đoàn đi về phía hậu viện tránh nạn, Liễu Vi Dung chỉnh lại vạt áo của mình, lúc này mới lấy khăn tay treo ở bên cạnh nhẹ nhàng vuốt mông ngựa lau nước tiểu đồng tử ở trên mặt cho Mộ Dung Triệt.

“Hoàng thượng, ài, Đoàn Đoàn rất nghịch, hắn lại nhỏ như vậy, không phải cố ý, hoàng thượng ngài đừng tức giận...”

Mặt hoàng đế Mộ Dung Triệt vẫn đen như cũ, cũng không bởi vì nàng xin lỗi cùng lấy lòng mà dịu đi, kỳ thật không phải Diệu Nhi đem nước đồng tử bắn tới làm hắn như vậy, mà là vì nàng lại cho Diệu Nhi bú sữa. (ặc ặc, rõ rồi nhé, bình đẳng không phải nhỏ)

Hình ảnh kia thật sự quá chói mắt.

Hắn từ Trần ma ma biết được ngay sau ngày Diệu Nhi sinh ra đã bắt đầu cho hắn bú sữa, cực kỳ tức giận, đến ngày thứ ba Đoàn Đoàn đã bị ôm đi, nghe nói nàng ngực rất trướng, mỗi ngày phải vắt ra sữa dư.

Có lần khi hắn qua, vừa hay thấy Trần ma ma đem sữa nàng vắt ra đem đi, không biết có phải ma xui quỷ khiến mà uống một chút, sau cùng không thể vẫn

hỏi, mỗi ngày hẳn đều sai Trần ma ma đem sữa nàng vắt ra để lại.

Hiện giờ thấy Diệu nhi trở lại, còn đang ở trước ngực nàng liều mạng bú sữa, đãi ngộ kia làm cho hoàng đế như hẳn cực kỳ ghen tị rồi.

Hắn cũng chưa bú qua. . .

Kỳ thật câu sau cùng này mới là trọng điểm.

Đúng là Liễu Vi Dung cũng không biết, còn nghĩ tại vì Đoàn Đoàn nên hắn mới tức giận.

Sai Hạnh Nhi bụng nước ảm đến, Bạch Liên và Hạnh Nhi đều thức thối đi ra ngoài.

Đề lại hai người Liễu Vi Dung cùng Hoàng thượng ở trong nhà.

Không khí nhất thời lại bắt đầu có chút quỷ dị.

Nàng cẩn thận hầu hạ hoàng thượng, giúp hắn lau mặt sạch sẽ xong, vừa cẩn thận giải thích:” Hoàng thượng, ngài vẫn tức giận?” Nàng không biết trấn an hắn như thế nào, sợ nhất hắn tức giận lây đến người Đoàn Đoàn.

Một lúc lâu sau, rốt cục Mộ Dung Triệt cũng nói, hắn thâm trầm liếc nàng một cái, hừ lạnh một tiếng, quanh co lòng vòng mãi mới phun ra một câu:” Quy củ học thế nào rồi?”

“...” Liễu Vi Dung mờ mịt, tại sao lại hỏi đến quy củ?

Thấy vẻ mặt nàng mờ mịt, Mộ Dung Triệt càng tức, sắc mặt càng thêm âm trầm.

“Nàng tại sao lại tự mình cho Diệu nhi bú sữa vậy, không biết quy củ sao?”

Liễu Vi Dung nghe xong, mặt so với hắn còn đen hơn, nhất thời hiểu ra, nhận ra không phải chỗ nàng vẫn lo lắng này giờ, nhân gia hoàng đế căn bản không tức giận Đoàn Đoàn, nguyên nhân lại là ở trên bản thân mình.

Nàng cũng biết trong cung này phi tử không thể cho hài tử bú sữa, trước hậu sản nàng cho Đoàn Đoàn bú sữa, Trần ma ma cũng nhắc nhở nàng, đúng là nàng không nghe, nàng nghĩ muốn cho tiểu Đoàn Đoàn của chính mình bú.

Đoàn Đoàn bị ôm đi rồi, ngực nàng trướng nhức khó chịu, mỗi ngày đều phải vắt sữa, nghĩ đến tiểu Đoàn Đoàn, nghe Trần ma ma nói nguyên nhân là vì hàng ngày thoải mái, thêm nữa mỗi ngày lại ăn ngon cho nên sữa vẫn nhiều như vậy.

Khi Đoàn Đoàn trở về còn có thể cho Đoàn Đoàn bú sữa.

Trần ma ma cũng từng nói qua nàng, sữa nàng vắt ra đã bị hoàng thượng lấy đi rồi.

Nàng cho rằng hắn lấy là cho Đoàn Đoàn uống, cho nên càng chịu khó vắt sữa, căn bản không nghĩ đến chính hoàng thượng uống sữa của mình.

Bây giờ nghĩ lại, chắc không phải là hoàng thượng uống sữa của nàng chứ?

Chuyện này có bao nhiêu đáng sợ.

Hoàng thượng, cũng đã 29 rồi, tướng tượng ra mặt than của hắn uống sữa của nàng, vẫn không thể chấp nhận.

Đến đây thì nàng lại nghĩ chắc là mình hiểu nhầm rồi.

Hoàng thượng chắc chắn sẽ không làm chuyện này.

Nàng đem chuyện này, hình ảnh đó ném ra khỏi đầu, trong lòng âm thầm an ủi bản thân.

“Hoàng thượng, ngài đừng tức giận, chỉ là do tần thiếp thấy Đoàn Đoàn trở về, nhất thời cao hứng, thêm nữa Đoàn Đoàn lại đói bụng, quá vui nên tự mình cho Đoàn Đoàn bú sữa. . .”

Thấy sắc mặt hắn hơi dịu đi, Liễu Vi Dung cẩn thận tiếp tục nói:” Còn có mỗi ngày ngực của tần thiếp đều trướng, cho Đoàn Đoàn ăn một chút cũng không có gì vướng mắc chứ?”

Quy củ cổ đại làm cho người ta không thể thích ứng, không thể cho con chính mình bú sữa, ai.

Liễu Vi Dung than thở một câu.

“Không được!” Mộ Dung Triệt đen mặt trừng nàng, nàng còn muốn cho Diệu Nhi bú sữa? Phúc lợi của hắn làm sao có thể để cho xú tiểu tử kia cướp đoạt?

“Nhưng nếu không cho bú sữa, ngực trướng lên sẽ rất khó chịu, còn có thể đau...” Liễu Vi Dung dùng ánh mắt ủy khuất nhìn hấn, ý đồ làm cho hấn động tâm, để cho nàng nuôi nấng tiểu Đoàn Đoàn.

Đáng tiếc nàng đã xem nhẹ lòng ghen của nam nhân.

Mâu quang Mộ Dung Triệt chợt lóe, liếc nhìn chỗ vạt áo trước ngực của nàng, nhớ đến bú sữa trước đó, thanh âm có chút khàn khàn:” Chỗ nào đau?”

Liễu Vi Dung chỉ chỉ ngực mình, cực kỳ không biết nói gì, vậy mà còn hỏi nàng đau chỗ nào sao? Là Hoàng thượng có ý?

Mộ Dung Triệt buồn bực, Đức tần này thật đúng là không hiểu phong tình, vậy mà còn không hiểu ý tứ của hấn, phi tần bình thường nghe xong lời nói của hấn, không phải là đem ngực mình cố ý lộ ra ngoài cho hấn thấy, câu dẫn hấn sao?

Tuy nhiên không có kiên nhẫn với loại câu dẫn này, đúng là thời điểm hấn muốn nhìn, Đức tần lại hồ đồ lơ mờ, làm cho hấn chán nản.

“Để cho trẫm xem!” Cảm thấy lửa gắt với nàng đúng là rất mệt, Mộ Dung Triệt quyết định trực tiếp tiến tới có vẻ thực tế hơn.

Mặt Liễu Vi Dung đỏ hồng, khó xử, đây là hoàng thượng có ý tứ gì?

Nhìn ngực của nàng? Chẳng lẽ nàng ở cử xong, hoàng thượng liền muốn abc xyz trên giường rồi sao? (cái này mình chém)

Nhưng bây giờ mới chạng vạng, tuy nhiên cũng hơi tối rồi, nhưng chưa ăn bữa tối mà, có thể là quá sớm hay không.....

Lúc nàng đang suy nghĩ miên man, Mộ Dung Triệt không còn kiên nhẫn, trực tiếp ôm nàng đi qua giường, đại thủ bỏ vạt áo nàng, quả đào tròn trịa đầy đặn lập tức xuất lai, hiện ra trước mắt.

Còn có sữa ắn ắn chảy ra, lộ ra một loại hấp dẫn khác, ánh mắt Mộ Dung Triệt bỗng dung trở nên thâm thúy, miệng khô lưỡi hanh, đáy mắt tựa hồ hiện lên một tia lửa.

Uhm, so với trước kia lớn hơn không ít.

Mộ Dung Triệt hí mắt nhìn qua, bình luận một phen.

Đôi má Liễu Vi Dung đỏ như lửa đốt, có chút xấu hổ vội vàng kéo vạt áo lại, lại bị Mộ Dung Triệt ngăn lại.

“Đừng nhúc nhích, không phải nói ngực trướng sao? Trẫm giải quyết giúp nàng...”

Nói xong tựa đầu xuống, trước ánh mắt chán kinh của Liễu Vi Dung, cúi đầu chon ở ngực nàng bú sữa.

Liễu Vi Dung không biết nên phản ứng thế nào, trước ngực truyền đến kĩ xảo Mộ Dung Triệt hút sữa, ngứa, cảm giác toàn thân như có điện giật, ắn ắn phát run, chẳng những mặt đỏ lựng, cả tai và cổ đều đỏ hết rồi.

“Hoàng thượng... đây thật sự là không hợp quy củ...” Nàng ngập ngừng mở miệng, thanh âm phát run, hiển nhiên là bị hấn trêu chọc nên động tình rồi.

Mộ Dung Triệt vẫn nắm đũa tai nơ, trực tiếp hấp bên trái rồi lại bên phải, thâm nghĩ, vẫn lại là hấp trực tiếp uống ngon hơn, nặn ra hương vị so với trực tiếp hấp kém hơn nhiều.

Cho nên không thể cho xú tiểu tử kia chiếm tiện nghi.

Ăn uống no đủ xong, mới ngẩng đầu, đáy mắt ắn ắn có tia lửa, nhìn chằm chằm khuôn mặt đỏ rục của Liễu Vi Dung, thanh âm mang theo một tia khàn khàn:” Ngực trướng tìm trẫm!”

Trong giọng nói mang theo một tia bá đạo không cho cự tuyệt.

Liễu Vi Dung đành phải sưng sờ gật đầu, đến bây giờ thần trí của nàng còn chưa có bình thường lại, Mộ Dung Triệt làm sao có thể hấp hấp sữa của nàng...uống sao ngực sữa của nàng.....

Lúc này Mộ Dung Triệt mới miễn ý gật đầu, dục vọng đáy mắt cũng rút đi, giúp nàng nhấc vạt áo lên.

Bên ngoài truyền đến thanh âm Hạnh Nhi, nguyên lai là bữa tối đã chuẩn bị xong.

“Hoàng thượng muốn ở chỗ thần thiếp dùng cơm chiều sao?” Liễu Vi Dung kinh tỉnh, vừa rồi thật sự là làm người ta rất xấu hổ, may mắn là không có ai thấy, nàng đỏ mặt, đôi mắt nhắm hờ không dám nhìn hấn, thấp giọng hỏi, kỳ thật là chỉ mong sao hấn rời đi.

Buổi tối nàng muốn đưa tiểu Đoàn Đoàn vào trong không gian tắm rửa uống linh tuyền.

Đáng tiếc không như mong muốn.

Mộ Dung Triệt lưu lại.

.....

Lúc ăn cơm chiều, Liễu Vi Dung vẫn cúi thấp đầu ăn cơm, giống như trên mặt đất có vàng, lão thần Mộ Dung Triệt dùng bữa khắp nơi, khóe miệng hơi hơi nhếch lên, hiển nhiên là tâm tình vô cùng tốt.

So với một đôi hai người này, đám người Tiểu Lý Tử, Trần ma ma, Bạch Liên, Hạnh Nhi nhìn ra vấn đề gì, Hạnh Nhi cùng Bạch Liên trao đổi với nhau ánh mắt ái muội.

Dùng xong cơm chiều, Mộ Dung Triệt vẫn ở lại.

Xem ra vốn định để cho thị tắm nàng, cho nên công công Kính sự phòng đã đến đây, lần này sợ là trốn không thoát rồi.

Hôm nay tấn phong, thị tắm là chuyện bình thường.

Nhưng mà lại thương cho Đoàn Đoàn của nàng, đêm nay làm sao tiến vào không gian được.

Tắm rửa xong, Liễu Vi Dung ôm Đoàn Đoàn không buông tay, ý đồ muốn ôm Đoàn Đoàn cùng ngủ, mặt Mộ Dung Triệt đen lại không đồng ý, Trần ma ma và Bạch Liên trong lòng đều run lên.

Sau cùng Liễu Vi Dung thỏa hiệp, Đoàn Đoàn đáng thương, mới trở về đã bị ôm đi, vốn dĩ có thể ngủ cùng mẹ ruột, lại không nghĩ đến bị phụ thân cướp đoạt, đành phải bị Trần ma ma ôm đi đến cách vách ngủ.

Thời tiết tháng tư vẫn rất lạnh, nhưng trong nội thất lại thập phần ấm áp, không cần giống như trước đây mặc thành một cục tròn xoe, phần này còn là dựa vào hào quang của Đoàn Đoàn.

Phải biết nàng hoài thai Đoàn Đoàn đãi ngộ cũng chỉ là trong phòng nhiều hơn một hàng chậu than nhỏ, sinh Đoàn Đoàn xong, lúc ở cử đãi ngộ vẫn như cũ.

Hôm nay Đoàn Đoàn trở lại, đãi ngộ lập tức lên nhiều cấp.

Thái hậu nhớ Tiểu Đoàn Đoàn, từ giữa trưa ôm trở về tới đây xong, nội thất của nàng ở sát vách với phòng ngủ của Tiểu Đoàn Đoàn, cũng đã thu dọn cho ấm áp dễ chịu hơn, đãi ngộ này không phải là tốt bình thường.

Ở nội thất cũng có thể mặc thường phục tương đối mỏng rồi.

Đoán chừng cùng với đãi ngộ của hoàng thượng ở Tử Thần điện rồi.

Làm cho nàng hết sức cảm khái.

Chỉ là vừa nghĩ tới tới nay thị tắm, mặt lại đỏ.

Bởi vì ấm áp, cho nên nàng mặc xiêm áo hết sức ít, thân thể mềm mại Linh Lung đầy đặn như ẩn như hiện rất hấp dẫn, Mộ Dung Triệt tắm rửa xong ra ngoài, liền nhìn thấy một màn nàng ở bên giường đỏ mặt chờ hắn, ánh mắt tối lại, một đám ánh lửa thoáng qua đáy mắt.

Đi lên trước, Mộ Dung Triệt ngồi bên người nàng, mang theo cảm giác thanh sáng khi tắm rửa xong, bàn tay nâng cằm nàng lên, khẽ sát tai nàng nhận nhặt nói một câu: “Thời gian không sớm rồi, nghỉ ngơi đi!”

Sau đó bàn tay bắt đầu cời ra váy của nàng, hôn môi của nàng, đặt nàng ngã ở trên giường lớn, sau đó đè lên.

“Ừ.” Liễu Vi Dung đáp nhẹ một tiếng, hai mắt nhắm lại ôm lấy hắn, bắt đầu từ từ đáp lại nụ hôn của hắn.

Theo xiêm áo hai người dần dần rút đi, nhiệt độ trong phòng bắt đầu lên cao, vốn là nội thất ấm áp, bây giờ lại bắt đầu có dấu hiệu thiêu đốt.

Nam nhân thấp thò gập cùng nữ nhân yêu kiều cũng càng ngày càng lớn, bên ngoài Tiểu Lý Tử giữ cửa liếc mắt nhìn kính sự phòng công công một cái, âm thầm nghĩ, hoàng thượng cũng gần một tháng không có đụng nữ nhân, không trách được tới nay kịch liệt như thế.

Đáng thương Đức tần nương nương, sang mai còn phải đi đến chỗ thái hậu nương nương thỉnh an nữa.

Không biết có thể dạy kịp giờ hay không?

Tiểu Lý Tử chán chết nghĩ tới.

Kính sự phòng công công cũng chỉ run tay hạ xuống, tiếp tục ghi chép.

Một vòng kết thúc xong, Liễu Vi Dung ngồi phịch ở trên người Mộ Dung Triệt, thở hổn hển, hơi u oán liếc hắn, có cần phải hay dùng sức dày vò như vậy không.

Mộ Dung triệt ôm nàng, gương mặt thoả mãn, nhìn thấy ánh mắt nàng u oán, nhũn mảy.

“Còn muốn?”

Liễu Vi Dung bị dọa, vội vàng lắc đầu, “Không, hoàng thượng quá. Ách, quá mạnh, tần thiếp cũng sắp mệt rồi rồi !” Bộ dáng vừa rồi rất dũng mãnh, rất làm nàng hoài nghi hẳn là có phải rất lâu rồi hẳn không có đụng đến nữ nhân.

Cho nên mới đói khát như thế.

Được người khen là có năng lực phương diện kia, Mộ Dung triệt trầm thấp cười ra tiếng, “Nếu còn chưa có mệt rồi rồi, làm lại thêm lần nữa.”

À?

Không phải đâu, làm lại?

Nàng chưa kịp kháng nghị, Mộ Dung triệt lật người đè nàng xuống, bắt đầu vòng hoan ái thứ hai.

Đầy đủ khúc dạo đầu, chiến say sưa, Mộ Dung triệt đang định vác sung hết sức ra trận.

Sát vách phòng, đột nhiên truyền đến tiếng Đoàn Đoàn khóc thét: “Oa oa oa.”

Như là ma âm rót vào tai!

Đang vui vẻ Mộ Dung triệt chợt bị tưới một chậu nước lạnh.

Liễu Vi Dung mặc dù bị trêu ghẹo , nhưng nàng thật rất muốn cười, bắt đầu đi tiểu bán nước đồng tử vào mặt hắn, bây giờ còn oa oa khóc thét cắt đứt hăng hái của hắn, đoàn đoàn là theo hoàng thượng giang thượng chứ?

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Ở Hậu Cung Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51

Edit: cuckicoi

Thấy nữ nhân phía dưới tựa hồ đang cười, Mộ Dung Triệt đang hăng hái cũng bị dội cho một gáo nước lạnh, hai người không thể làm gì khác hơn là mặc quần áo tử tế, đi sát vách nhìn chuyện xấu Đoàn Đoàn.

Cũng đã nửa đêm, Đoàn Đoàn lại khóc, cũng không biết chuyện gì xảy ra.

Liễu Vi Dung vô cùng lo lắng, sợ đã xảy ra chuyện gì.

Bên ngoài công công kính sự phòng ngay từ lúc vòng thứ nhất lúc kết thúc liền đi, Tiểu Lý Tử cũng trở về, giữ cửa chính là nô tài trực đêm.

Bên trong phòng sát vách, tiểu Đoàn Đoàn nhỏ bé vừa kéo vừa kéo vừa gào khóc, nhóm bà vú sốt ruột lại hoang mang lo sợ vây chuyện quanh hắn, bú sữa hắn không ăn, lại không đi tiểu, chính là khóc.

Liễu Vi Dung đi vào liền lo lắng chạy về phía bảo bảo, bên cạnh bà vú vội vàng hành lễ.

“Đoàn đoàn thế nào?” Nàng đem lấy Đoàn đoàn vẫn còn gào ôm lên, nhẹ giọng dụ dỗ, nhưng là vô dụng, hắn vẫn còn khóc, Liễu Vi Dung nóng nảy, kiểm tra lại toàn thân của hắn, không có phát hiện vấn đề gì.

nhóm bà vú cũng nói không ra nguyên nhân gì, chỉ nói là Đại hoàng tử sau khi tỉnh lại đã khóc rồi.

Mộ Dung Triệt mím môi mỏng, vốn là đối với đứa con trai này còn có chút ghen ghét, không muốn quần hắn khi gió, nhưng thấy hắn khóc thê thảm như thế, lại rất đau lòng, không nhịn được dùng bàn tay cầm tay nhỏ bé của hắn, vuốt vuốt.

Quả nhiên, rất hữu hiệu, Đoàn đoàn dừng khóc.

Nhìn về Mộ Dung Triệt, nhếch miệng cười.

Liều Vi Dung ngạc nhiên nhìn một màn này, thì ra là Hoàng đế còn có ngón này a.

Thật là lợi hại.

Nhìn đến ánh mắt sùng bái của Đức tần, khoe miệng Mộ Dung Triệt hơi vênh.

“Hoàng thượng, tối nay không bằng cho Đoàn đoàn và tần thiếp cùng nhau ngủ? Liên một đêm” Liều Vi Dung ôm Đoàn đoàn, thử hỏi.

“Ừ!” Mộ Dung Triệt dừng một chút, sau đó gật đầu, cũng không có thu tay lại, mặc cho nhi tử nắm ngón tay.

Liều Vi Dung thở phào nhẹ nhõm, cho nhóm bà vú đi xuống nghỉ ngơi, mình ôm lấy Đoàn đoàn trở lại phòng ngủ, Đoàn đoàn thật biết điều, không có khóc, không biết có phải hay không mới vừa rồi khóc mệt, lại nhắm mắt ngủ thiếp đi.

Liều Vi Dung rất là im lặng.

Đem Đoàn đoàn thả vào trên giường, Liều Vi Dung cũng mệt mỏi tê liệt, mới vừa miễn cưỡng chống, Mộ Dung Triệt ở đây, không thể uống nước Linh Tuyền, chỉ có thể tùy ý bản thân nằm ở trên giường.

Thấy Mộ Dung Triệt mặt thanh thản lên giường ngủ ở bên người nàng, Liều Vi cho hết ý kiến.

Hình tượng Hoàng đế ở trước mặt nàng không giống nhau.

Nàng luôn có thể nhìn đến diện mạo không đồng dạng như vậy của hắn, trước người hắn là Đế Vương uy nghiêm lạnh lùng, phía sau người lại là sói đội lột cừu.

Đây là tin tưởng đối với nàng sao?

Chỉ là nàng hiện tại có chút may mắn, đem Đoàn đoàn ôm tới cùng nhau ngủ, nếu không ngày mai thịnh an trở sẽ không tốt.

Hai lớn một nhỏ cứ như vậy hòa hài ngủ thiếp đi.

.....

Liều phủ. Tướng thị đem hai lá thư Liều Vi Dung giao cho nàng bỏ ra, giao cho Liều Chi hạo.

“Lão gia, đây là Đức tần nương nương để cho ta giao phong thư ngài, nói là ngài khiến đại tiểu thư giao cho nàng, hỏi ngài là có ý gì.”

Ta lúc nào thì đưa thư cho Vi Dung?” Liều Chi Hạo cau mày, nhìn qua hai lá thư, mở ra nhìn lại, càng xem sắc mặt càng âm trầm.

‘Bốp’ một tiếng, Liều Chi hạo hung hăng vỗ mặt bàn một cái.

Tướng thị giật mình, vuốt ve ngực.

“Lão gia, chuyện gì xảy ra?”

Liều Chi Hạo hít một hơi thật sâu, sắc mặt tái xanh, giận quá thành cười nói: “Chính ngươi xem một chút! Ta chưa bao giờ biết Trương thị lại ở sau lưng ta làm nhiều chuyện bẩn thỉu như vậy!”

Nói xong đem hai lá thư đưa cho Tướng thị.

Tướng thị mở ra vừa nhìn, sắc mặt có phản phản kích.

Ngay cả đồ cưới của người chết cũng muốn lấy, không chỉ như thế còn ngụy tạo phong thư, khiến hôm nay Đức tần khuyên hoàng thượng đi đến chỗ đại tiểu thư.

Xem ra Tam Tiểu Thư ở Liều phủ thật là không có địa vị a.

Chỉ là đại phu nhân thật là lá gan không nhỏ, thế nhưng lấy danh nghĩa lão gia để làm những chuyện này, lão gia không tức giận mới là lạ.

Ý định Tướng thị chuyển một cái, dịu dàng nói: “Lão gia, ngài đừng bị chọc tức thân thể, không đáng giá, chỉ là tỷ tỷ cũng thiệt là, thế nào sau lưng lão gia làm chuyện như vậy? Nếu để cho Tam Tiểu Thư hiểu lầm làm thế nào?”

Thật ra thì một câu cuối cùng mới là trọng điểm.

Tướng thị nói chưa dứt lời, vừa nói như thế, Liều Chi Hạo tức giận càng sâu, dùng sức vỗ xuống mặt bàn, trong miệng không ngừng quát lên: “Ác phụ, thật là ác phụ, nếu không phải vì nhi tử, ta sớm liền ngưng cái ác phụ này rồi.”

Thật ra thì Liều Chi Hạo cũng chỉ là phát tiết một chút tức giận, Trương thị là không thể nào bỏ rơi.

Tướng thị nghe âm thầm vui mừng, lão gia càng tức giận, liền đại biểu hấn đối với đại phu nhân càng chán ghét, đối với nàng lại càng có lợi.

Nàng vỗ vỗ ngực Liễu Chi Hạo, giúp hấn thuận khí, nhần châu xoay động, lại nói, “Lão gia, có lẽ là tỷ tỷ vô tâm, chỉ là cận thân có chút kỳ quái, thế nào tỷ tỷ lại nhớ đến đồ cưới của Triệu tỷ tỷ?”

Liễu Chi Hạo cười lạnh, khinh thường nói: “Vô tâm? Nàng ta làm cái gì đều có mục đích, về phần đồ cưới, cái này thì có cái gì kỳ quái, Triệu thị là truyền nhân duy nhất của thế gia y thuật đã xuống dốc, nàng ta đoán chừng là nhớ kỹ Triệu thị mang tới đồ cưới là mấy quyển sách thuốc đơn lẻ.”

Thật ra thì ban đầu Triệu thị từng cùng hấn đề cập tới, nhưng mà hấn không có để ý, dù sao cũng là đồ cưới của phu nhân, hấn cũng không có ý tưởng kia, không nghĩ tới ác phụ Trương thị này lại hơn chút lo lắng, còn muốn lấy danh nghĩa của hấn lừa gạt, quả thật rất đáng hận rồi, còn hủy thanh danh của hấn.

Đó là Triệu thị để lại cho Vi Dung gì đó, nàng đều dám đánh chủ ý, thật là tức chết hấn.

Hấn đối với Trương thị đáy lòng đã lạnh lại càng lạnh, nếu như không phải là vì hai đứa con trai, hấn thật muốn tổng nàng về trong nhà từ đường đi.

Không thể bỏ đi, đưa đến từ đường cũng là có thể.

“Bản đơn lẻ sách thuốc là rất trân quý, nhưng cũng không còn cần thiết như thế a, chỉ có hiểu y thuật mới dùng đến được?” Tướng thị mặc dù thật tò mò bản đơn lẻ sách thuốc, chỉ là nàng chỉ là tò mò mà thôi.

“Nàng muốn cho Trương Nhã dùng, Trương Nhã biết một chút y thuật.” Không thể không nói Liễu Chi Hạo còn là rất hiểu rõ Trương thị.

“À? Cái này thì có cái gì quan hệ?” Tướng thị mơ hồ, tuy nói sách thuốc bản đơn lẻ rất trân quý, nhưng là không cần thiết nhất định không thể, nàng đã không biết làm sao nói Trương thị rồi, trước kia Trương thị cho người ẩn tượng biểu hiện là đoan trang hiền huệ, sau lại vạch trần, mới biết thì ra là giả hiền huệ.

Thật ra thì những đại gia tộc này đều có, chỉ là người ta không có làm đoạn tuyệt như vậy.

“Tôi nay những lời ta đã nói với ngươi, không cho truyền đi, một chút cũng không cho tiết lộ ra ngoài, biết không?” Liễu Chi Hạo đột nhiên thận trọng mở miệng.

Thần sắc Tướng thị dừng lại, nghiêm túc gật đầu.

“Thật ra thì ngay từ lúc Trương Nhã mười tuổi, Trương thị liền từng mang qua nàng đến Tướng Quốc Tự, vừa lúc nhìn thấy Minh Viễn đại sư, Minh Viễn đại sư cho Trương Nhã phát mệnh.”

Theo Liễu Chi Hạo nói cho Tướng thị cái là bí mật trọng đại, nhìn ra hấn đối với Tướng thị coi trọng, chứ nói chi là Tướng thị bây giờ còn mang đứa con của hấn.

“Nhóm mệnh?” Tâm Tướng thị vừa động.

“Ừ, Minh Viễn đại sư nói Trương Nhã là mệnh quý không thể nói.” Liễu Chi Hạo tiếp tục nói.

Quý không thể nói?

Ý định Tướng thị vừa động, Đại tiểu thư này số mệnh quý không thể nói? Làm sao có thể, nàng cũng cảm thấy Tam Tiểu Thư mới phải chứ? Nhìn Tam Tiểu Thư vào cung một năm, thuận lợi sinh hạ hoàng trưởng tử, còn tấn vị.

Mà đại tiểu thư đây?

Chẳng những danh tiếng phá hủy, còn bị cách chức làm thường tại.

Về sau nhớ tới phục vị sợ là khó khăn.

Người nào quý không thể nói, vừa nhìn liền biết.

“Lão gia, lúc này sẽ không nghĩ sai rồi? Ngươi xem Đại tiểu thư đãi ngộ trong cung hôm nay.” Tướng thị nói đến đó là dừng.

Liễu Chi Hạo chán động mạnh một cái, Đúng vậy a, so sánh rõ ràng như vậy, hiển nhiên số mệnh Trương Nhã cũng không như Trương thị nói như vậy.

Chẳng lẽ là quý không thể nói chính là Vi Dung, nhưng là không đúng, Trương thị cũng không đề cập qua Vi Dung, Liễu Chi Hạo cau mày.

Xem ra Trương thị che giấu hấn rất nhiều thứ, chờ Minh Viễn đại sư đi xa trở lại, hấn nhất định phải đi bãi phỏng một chuyến mới được.

Trước hấn thì có cái ý nghĩ này, bây giờ nhìn lại là thế ở phải làm, ở nơi Trương thị, hấn không thể nào lấy được chân tướng rồi.

Nhưng mà bây giờ phải viết phong thư cho Vi Dung trước, coi bỏ cái hiểu lầm này mới được.

Nhưng là viết thế nào để truyền tới trong tay nàng?

Cọc ngầm trong cung đã bị Trương Nhã tiếp nhận, bên trong còn có người Trương thị bày ra, xem ra chỉ có thể đợi chờ cơ hội rồi.

.....

Hôm sau, Liễu Vi Dung dậy thật sớm, cùng Mộ Dung Triệt cùng nhau dùng qua đồ ăn sáng, hán đi vào triều, nàng mặc cho Đoàn đoàn áo khoác nhỏ màu hồng xong, sau đó mang theo Đoàn đoàn đi Từ An Cung của thái hậu.

Đầu xuân tháng tư, sau khi tuyết ngừng rơi, cả buổi tối đi qua, trong cung, tuyết trên cây tất cả đều hòa tan, tuyết đọng trên đường cũng không còn, hóa thành một vùng nước.

Bởi vì hoàng hậu còn bị cảm tức ở bên trong, cho nên không cần đi chỗ bên kia của hoàng hậu, mà là trực tiếp đến chỗ của Thái hậu bên này.

Bên này Từ An Cung sớm đã có không ít tần vị thượng phi tử đang chờ, đang lúc mang theo Đoàn đoàn cùng Trần ma ma cùng với Bạch Liên, mọi người liếc mắt, trong ánh mắt đi tới La tần quen thuộc trước mặt.

Cùng La tần chào hỏi.

La tần cũng trả lại nàng một cái lễ, sau đó nhìn Đại hoàng tử trong ngực Trần ma ma, trong mắt lóe lên một tia hâm mộ.

Làm Liễu Vi Dung không ngờ, nàng thế nhưng thấy được Liễu Trương Nhã, nàng thế nhưng cũng ở trong hàng ngũ thỉnh an.

Chuyện gì xảy ra?

“La tỷ tỷ, Liễu thường tại thế nào cũng ở đây?” Nàng không nhận được tò mò nhỏ giọng hỏi La tần.

La tần cười nhạt, đối với Liễu Vi Dung xưng hô lơ đãng, mọi người đều biết tỷ muội các nàng quan hệ tan vỡ, liếc nhìn Liễu Trương Nhã cách đó không xa, nhỏ giọng trả lời: “Thái hậu nương nương thỉnh thoảng sẽ cho gọi Liễu thường tại, mọi người đã tập mãi thành thói quen rồi.”

“Hoá ra là như vậy a!”

Liễu Vi Dung ngăn ra, liếc thấy Liễu Trương Nhã toàn thân cao thấp vị trí dễ thấy tựa hồ cũng thêm chút mộc 棋 hoa, bỗng dưng nhớ tới sự tình chuyện mộc 棋 hoa.

Nghĩ thầm, Liễu Trương Nhã này dưới tình huống như thế còn có thể vào mắt Thái hậu, không đơn giản a, cũng không biết nàng làm sao làm được.

Thái hậu còn chưa có buông kế hoạch bảo dưỡng nàng sao?

Xem ra chỉ có thể là nguyên nhân này rồi.

Liễu Trương Nhã cũng phát hiện ánh mắt của nàng, nàng hướng Liễu Vi Dung dịu dàng cười một tiếng, tựa hồ họ còn là hảo tỷ muội.

Liễu Vi Dung mang ánh mắt dò đi.

Thời điểm đang đợi, thỉnh thoảng đùa với tiểu Đoàn đoàn Trần ma ma ôm tiểu đoàn đoàn lỗ mũi vừa kéo vừa kéo, thật đáng yêu.

Không chút nào biết hành vi của mình đưa tới không ít ánh mắt hâm mộ cùng ghen tỵ.

Chờ tứ phi đến đông đủ, không bao lâu, cửa điện Từ An Cung mở ra.

Dưới sự hướng dẫn của Thục phi, đoàn người lờ lững hùng dũng tiến vào Từ An Cung.

Sau khi cho Thái hậu thỉnh an, Liễu Vi Dung đem tiểu Đoàn đoàn ôm cho Thái hậu nhìn, Thái hậu vui mừng ôm Đại hoàng tử không buông tay, một câu lại một câu cháu ngoan, từ trong miệng Thái hậu nói ra, tình cảm yêu thích rõ ràng này làm phi tần tại chỗ ghé mắt.

Đều trầm nghĩ ngờ tâm tư nhìn Đại hoàng tử trong ngực Thái hậu.

Thục phi xoắn xoắn khăn tay, cười khanh khách khen: “Thái hậu, Đại hoàng tử thật biết nghe lời a, đều không khóc, không làm khó, vừa nhìn chính là có phúc khí.”

“Đúng vậy a, Đại hoàng tử đáng đáp thật tốt, cùng hoàng thượng là một khuôn mẫu khác ra ngoài.” Huệ phi tiếp khen một câu.

Liễu Vi Dung xem xét khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại của Đoàn đoàn, hết ý kiến, ánh mắt Huệ phi thật là lợi hại, nhỏ như vậy, lại có thể nhìn ra cùng Hoàng đế một khuôn mẫu khác ra ngoài.

Tiếp đó mọi người rí rít rất có ánh mắt tán dương Đại hoàng tử, bên trong lại nôn chết rồi, hận mình không thể sinh được một đứa.

Thái hậu vui mừng không ngậm miệng được, mặc kệ các bà là thật lòng hay là giả tình, bà đều thật vui mừng nghe họ tán dương hoàng trưởng tôn của mình.

Thời điểm thỉnh an Liễu Vi Dung vốn còn đang lo lắng, nhưng bây giờ yên tâm, nàng vốn cho là khi thỉnh an sẽ gặp phải tình huống đối chọi gay gắt, không nghĩ tới cũng là một mảnh hoà thuận vui vẻ.

Mặc dù đây là giả dối.

Tôi thiếu tốt hơn tranh giành đối lập nhau, nói thật, nàng thật không am hiểu.

Liễu Tương Nhã ở một bên bụng khuôn mặt tươi cười hầu hạ Thái hậu, trong lòng ba đào mãnh liệt, nhìn tứ phi cùng Thái hậu vây quanh Đại hoàng tử, tay không tự giác nắm chặt, đáy mắt có ánh sáng rọi thoáng qua.

Có lẽ nàng nên đổi loại phương thức rồi.

Thỉnh an đi qua, Thái hậu niệm niệm không thôi đem Đại hoàng tử đưa cho Liễu Vi Dung, sau đó dặn dò nàng mỗi ngày đến thỉnh an lại mang Đại hoàng tử tới đây.

Lời vừa nói ra này, lại đưa tới một hồi ghen tỵ.

Mới ra khỏi Từ An Cung, cho Trần ma ma ôm tiểu Đoàn đoàn chuẩn bị đi trở về, chợt một đạo âm thanh dịu dàng mềm gòn dễ vỡ gọi hán dừng lại.

Muội muội, xin chờ một chút.”

Bước chân Liễu Vi Dung ngừng lại một chút, quay đầu lại nhìn về phía người tới thì khẽ cau lại hạ mi, thần sắc nhàn nhạt.

“Có chuyện gì sao? Không có chuyện, ta mang Đoàn đoàn đi về trước.”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Ở Hậu Cung Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52

Edit : Boo

Thấy thái độ lãnh đạm của Liễu Vi Dung, chuẩn bị xoay người rồi đi, đáy mắt Liễu Tương Nhã thoáng hiện lên lãnh ý rồi biến mất, tuy nhiên trên mặt ả vẫn treo lên gương mặt tươi cười dịu dàng như cũ, ôn nhu nói:” Muội muội, từ từ, tì có chút chuyện riêng muốn nói với muội.”

Chuyện riêng?

Liễu Vi Dung kinh nghi bất định (ngạc nhiên nghi ngờ), lúc trước khi nàng muốn nói chuyện riêng cùng Liễu Tương Nhã thì ả tỏ ra rất quyết liệt.

Ai biết có phải là ả còn có ý định nhắm vào mình hay không.

Tuy nhiên xung quanh còn rất nhiều phi tần chưa rời đi, ánh mắt đều đảo quanh hai tỷ muội các nàng, Liễu Vi Dung nhíu mi, lạnh lùng nói với Liễu Tương Nhã:” Không cần, không có cái gì để nói.”

Nàng đã hạ quyết tâm không còn muốn dây dưa quan hệ gì với Liễu Tương Nhã nữa.

“Trần ma ma, Bạch Liên, chúng ta đi.”

Nói xong, liền nhấc chân rời khỏi.

Liễu Tương Nhã cắn môi thầm hận, bất quá vì chuyện có chính mình, nàng không thể không bước đến ngăn lại.

“Muội muội, tỷ thật sự có chuyện rất quan trọng, không tồn của muội nhiều thời gian đâu, chỉ cần tìm một chỗ an tĩnh là được.”

Thấy Liễu Tương Nhã vẫn làm phiền, trước mặt mọi người Liễu Vi Dung không tiện trở mặt.

“Một khi đã như vậy, vậy thì đến Nhu Phúc cung của ta đi.”

Liễu Tương Nhã âm thầm nhẹ nhàng thở ra, trên khuôn mặt xinh đẹp cười tươi” Được.” Sau đó mang Bích Thủy đang đứng phía sau đi cùng.

Bích Thủy vẫn trầm mặc không nói chỉ là ánh mắt nhìn về Bạch Liên cực kỳ băng lãnh.

Nhóm người trở lại Nhu Phúc cung, sai Trần ma ma đem Đoàn Đoàn đã ngủ say vào nội thất, sau đó ngồi xuống, xung quanh có không ít cung nhân, Liễu Tương Nhã nhìn không được nhíu mày.

Trên mặt có chút không vui.

“Muội có thể cho những cung nhân kia đi xuống được không? Đương nhiên nếu như muội lo lắng, Bạch Liên có thể ở lại.”

Liễu Vi Dung liếc nàng một cái, gật đầu, nhưng không phải rời đi, mà là để cho các nàng đứng xa một chút, vẫn có thể nhìn rõ tình huống bên này là được.

Liễu Tương Nhã thấy nàng dè phòng như vậy, ánh mắt hơi trầm xuống, xem ra Liễu Vi Dung thật sự đã trưởng thành không ít.

tuy nhiên hôm nay nàng cũng không có ý định hãm hại nàng, cũng không để ý, chỉ cần các nàng không có cách nào nghe được nội dung hai người nói chuyện là được.

Để cho Bạch Liên đem trà, điểm tâm lên, Liễu Vi Dung nhìn Liễu Tương Nhã, không muốn dây dưa cùng nàng, trực tiếp mở miệng:” Có chuyện gì, nói thẳng đi!”

Liễu Tương Nhã rũ mắt, đầu tiên cũng không nói ra mục đích của mình, mà thấp giọng hỏi một câu:” Muội muội, tỷ nghĩ nhân buổi qua đây hôm nay, mọi ân oán giữa chúng ta nên xóa bỏ được không?”

Liễu Vi Dung cười lạnh trong lòng, nhìn chằm chằm khuôn mặt tinh xảo của Liễu Tương Nhã, xóa bỏ, nàng đang đùa à? Nếu quả thật là nàng, nói xóa bỏ với à, đây thật sự chính là đi tìm chết.

“Ồ...? Lý do?” Nàng bất động thanh sắc nói.

“Tục ngữ nói, không nên có lòng hại người, không thể không có lòng phòng bị người, muội muội hiện giờ may mắn sinh được Đại hoàng tử, mà trước mắt lại là hoàng tử duy nhất của hoàng thượng, bất luận thế nào, chính là vì bình an của Đại hoàng tử, chẳng lẽ muội muội không có ý khác sao?”

“Tỷ đây là có ý gì?” Liễu Vi Dung nhíu mày, không thích nàng nói chuyện lừa gạt như vậy.

“Muội muội, người sáng không nói lời tối, tỷ tự biết thân phận hiện giờ của mình hơi thấp một chút, đúng là trên tay tỷ có một số nhân mạch, nhưng thứ này muội đều biết rõ.” Liễu Tương Nhã dừng một chút, thấp giọng nói.

Bạch Liên cũng hơi kinh ngạc, nhìn về phía đại tiểu thư, đại tiểu thư muốn làm gì? Bích Thủy lạnh lùng liếc mắt nhìn Bạch Liên một cái, đều do nàng, nếu không có nàng, kế hoạch của chủ tử làm sao có thể thất bại trong gang tấc.

Liễu Vi Dung ăn điểm tâm, nhấp một ngụm trà, thấy trong ánh mắt Liễu Tương Nhã lo lắng gật đầu.

“Tỷ muốn nói cái gì cứ việc nói thẳng đi, không cần vòng vo như vậy đâu.”

“Tỷ nghĩ muốn đem nhân mạch trong tay đưa cho muội, những nhân mạch này đều là phụ thân mua chuộc từ lâu mà có, muội muội đừng lo lắng việc tỷ gài người vào, bọn hần chỉ nhận mỗi lệnh phù của Liễu gia, chỉ cần tỷ đưa lệnh phù cho muội, bọn hần nhất định chỉ nghe muội sai phái.”

Trái lại điểm ấy Liễu Vi Dung lại biết, tuy nhiên bên trong còn có người của Trương thị, nàng tiếp nhận chẳng khác nào tự tìm chỗ chết, huống hồ nàng cũng không có ý định tiếp nhận.

Bên người nàng ngoại trừ Bạch Liên đều là người của hoàng thượng.

Muốn những nhân mạch đó làm gì?

Không coi hoàng thượng ra gì đi làm chuyện xấu?

Đó là chuyện đồ ngốc mới làm.

Mà tự nhiên có nhiều người như vậy, hoàng thượng không nghi ngờ mới là lạ.

“Ý tốt của tỷ, muội xin nhận, những nhân mạch này vốn là phụ thân đưa cho tỷ tỷ, muội cũng không thể bỏ qua, nhưng bên cạnh có người của hoàng đế lão nhân, muội cực kỳ an tâm.” Liễu Vi Dung nhàn nhạt cự tuyệt nói.

Người người dụng qua, ta còn muốn, xem ta là đứa ngốc à.

“Loại suy nghĩ này là không được, tỷ cũng hiểu rõ suy nghĩ trong lòng muội, tỷ cũng hối hận rồi, sám hối rồi, hiện tại tỷ đã nghĩ thông suốt rồi, chúng ta thân là tỷ muội, nên đồng tâm hiệp lực, nhất trí đối ngoại, hiện giờ muội có Đại hoàng tử, không biết đã trở thành gai trong mắt bao nhiêu người, nếu như muốn Đại hoàng tử bình an trưởng thành, vẫn là có một số tâm phúc của mình mới được, chỉ dựa vào hoàng thượng là không xong, hoàng thượng cũng không thể chỉ chú ý mỗi chỗ này.”

Liễu Tương Nhã cực lực nói mong muốn thuyết phục Liễu Vi Dung.

Tâm phúc?

Là tâm phúc của nàng sao?

Nàng muốn có tâm phúc, nhưng chỉ có thể là do tự mình đề bạt mà có, không phải người khác cho, đặc biệt là người của Liễu Tương Nhã.

Bất quá nghe trong lời nói của nàng cũng có ý, là muốn cùng nàng liên hợp?

Hay là thôi đi, liên hợp cùng nàng ta, không khác nào bảo hổ lột da.

“Tâm ý của tỷ muội lĩnh, tuy nhiên nếu nói đã suy nghĩ thông suốt, muội nghĩ cũng có cách của bản thân mình, chúng ta đều là nữ nhân của hoàng thượng, muội tự biết mình không thông minh, cho nên không nghĩ muốn nâng đỡ quá nhiều, xung quanh muội thì sẽ chăm sóc tốt, cũng không nhọc đến tỷ tỷ lo lắng.”

Thần sắc Liễu Vi Dung trầm xuống.

Liễu Tương Nhã âm thầm tức giận, thật sự là không biết tốt xấu, ta hảo tâm đem nhân mạch tặng cho người, vậy mà lại còn cự tuyệt.

“Nếu muội kiên trì như vậy, tỷ cũng không còn gì để nói, tỷ chỉ hi vọng chúng ta vẫn là tỷ muội tốt, chuyện quá khứ thì bỏ qua, như thế nào?”

“Tỷ muội tốt cũng được, không tính từ trước tới giờ, chúng ta vẫn lại là nước sông không phạm nước giếng!” Liễu Vi Dung lãnh đạm trả lời, nàng không nghĩ muốn có thêm chuyện gì với nàng ta.

Khuôn mặt tươi cười của Liễu Tương Nhã cứng đờ, âm thầm tức giận nàng tuyệt tình, bọn ta ăn nói khép nép hòa giải, ả vẫn không cảm kích.

Đức tần, đứng đầu chúng tần, thật sự khiến người khác ghen tị, bất quá, một ngày nào đó ta nhất định sẽ giỏi hơn người.

Đáy lòng Liễu Tương Nhã âm thầm thề.

“Nếu muội nói như vậy, tỷ cũng nhớ kỹ, nghĩ đến thời gian làm phiền muội muội cũng đã lâu, tỷ về trước.” Liễu Tương Nhã đứng lên, khi đi ngang qua bên người Liễu Vi Dung, cắn môi nhẹ cầu xin một câu:” Hi vọng muội muội không cần đem mạng cách của tỷ lệ ra ngoài, tỷ chỉ cầu xin muội duy nhất chuyện này thôi!”

Liễu Vi Dung chần chờ một hồi, sau cùng vẫn gật đầu đồng ý.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Ở Hậu Cung Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53

Edit: Boo

“Vi thần xác định, mạch thai nhi trong bụng nương nương càng ngày càng hư phù (không có thực), có lẽ vì thể cốt nương nương quá yếu, nếu như cứ tiếp tục như vậy, có thể thai nhi là một cái thai chết.”

Lời lão thái y nói làm cho trong lòng Phương Chi Doanh cảm thấy băng lương, vậy mà lại là thai chết.

Chuyện như vậy, nàng thật sự không thể nào chịu đựng được.

Từ Quyên đứng ở một bên nghe xong cũng sắc mặt trắng nhợt, nàng khẩn trương nhìn nương, sợ nương nương quá kích động mà ngất đi.

“Tuy nhiên còn có một dấu hiệu khác nữa là nương nương không hề mang thai.” Đôi mắt đẹp mở to, trong mắt chấn kinh, hung hăng níu chặt người bên cạnh, hét lên, hét sức kích động:” Thái y, người nhất định là đang nói đùa, đúng không?”

Bụng nàng càng ngày càng lớn, vậy mà thái y nói như thế, nếu không phải vì hấn là người của mình, nàng sợ là thái y này có ráp tâm khác, nghĩ muốn mưu hại hải tử của nàng.

“Nương nương đừng quá kích động, cẩn thận hải tử, chuyện này vì thần không dám lấy ra nói đùa, mà do vì thần lấy mấy ngày đến xem bệnh cho nương nương, khả năng nương nương không mang thai không lớn, nhưng trước mắt vì thần nghĩ là do thể cốt nương nương yếu, mạch tượng thai y bất ổn, hư phù là rất bình thường, nhưng hiện tại xem ra, tựa hồ không phải như vậy, cho nên vẫn nên tính đến khả năng này.”

“Nếu thể cốt nương nương khỏe mạnh mà nói, vì thần có thể trực tiếp chẩn đoán là khả năng kia.”

Chân tướng tàn khốc như vậy, hấn vẫn nói ra.

Lấy tư cách là một thái y đã đọc nhiều sách, đối với chuyện này cũng không nề hà, phương thuốc cổ trong dân gian truyền rất nhiều, ai biết Quý phi nương nương có phải là bị trúng chiều rồi hay không.

Thái y cũng không phải vạ năng, mạch tượng thai nhi trong bụng Quý phi nương nương hư phù, trước đó hấn nghĩ rằng là do thân thể Quý phi nương nương không tốt.

Nhưng là lúc bắt mạch hôm nay, mạch tượng thai nhi hình như không có, căn bản giống như một người mang thai 5 tháng, cho nên hấn mới có phỏng đoán.

“Không, không, không có khả năng, bản cung làm sao có thể không mang thai...” Trên mặt tú mã của Phương Chi Doanh hết sức mờ mịt, sắc mặt một mảnh trắng xanh, thống khổ khóc nức nở.

Kỳ thật trong lòng nàng cũng đã tin vào bệnh thứ hai thái y nói với nàng, dù sao chính nàng cũng mới thị tẩm qua một lần, tuy nói dùng phương thuốc bí truyền rồi, nhưng nhìn vào thể trạng thân thể của mình thì tỷ lệ mang thai là rất nhỏ.

“Nương nương...” Từ Quyên tay chân luống cuống nhìn Phương Quý Phi, không biết nên an ủi nương nương như thế nào mới tốt.

Phương Chi Doanh cũng là người tâm ngoan thủ lạt, nếu biết được chính mình hoài thai lại là từ thai, sau khi khóc xong liền tiếp tục bình tĩnh.

“Không biết thái y có phương pháp gì giúp bản cung giải trừ nguy cơ này?” Phương Chi Doanh vuốt ve bụng đã to, căn môi bình tĩnh hỏi.

Thái y nhíu mày trầm tư một phen, thờ dãi” Có là có, chỉ là sợ thể cốt nương nương không chịu nổi.”

“Nói đi, bản cung nghe.” Phương Chi Doanh cắn răng nói.

“Vốn vì thần có một phương thuốc cho nương nương phục dụng, phục dụng xong sẽ có hiệu quả như đẻ non, bắt quá lại cực kỳ hại cơ thể, thêm nữa thể cốt nương nương yếu, rất có thể nguy hiểm đến tính mạng.”

“Tuy nhiên vì thần không hề tán thành loại phương pháp này, dù sao quan trọng nhất vẫn tính đến khả năng lớn hơn, hiện tại thai nhi còn có mạch tượng, chỉ là hư phù, nhưng có vẻ nguy hiểm.”

Trên mặt Phương Chi Doanh nhất thời có thêm chút huyết sắc, phục dụng hay không phục dụng?

“Thái y, người vừa nói không phải chính xác có loại khả năng này sao?” Nàng núm chặt lấy cọng rom cứu mạng này.

Thái y gật đầu” Đúng vậy, cho nên tất cả vẫn nên xem ý tứ của nương nương, bắt quá sau một tháng, nếu mạch tượng thai nhi trong bụng nương nương ổn định lại, thì không có việc gì.”

“Bản cung đã hiểu, vậy phiền thái y kê cho bản cung thuốc dưỡng thai.” Phương Chi Doanh quyết định thử cuộc một lần.

Thái y lĩnh mệnh, sau đó trước mắt là căn cứ vào tình hình thân thể Phương Quý Phi để kê đơn dưỡng thai, còn thêm một số thức ăn cần tránh, hấn hi vọng Phương quý phi có thể bảo trụ được thai nhi.

Phương Chi Doanh chuẩn bị phương thuốc đầy đủ xong, sai Từ Quyết đưa thái y ra ngoài.

Nắm phương thuốc trong tay, ánh mắt Phương Chi Doanh mù mịt không hiểu, đồng thời vừa giãn hạn chính thân thể mình gầy yếu.

Nếu một tháng sau mạch tượng ổn định lại, liền là một tin vui lớn, nếu không thể, việc này có lẽ còn có thể trở thành cơ hội của nàng.

.....

Quan Su cung phát sinh chuyện gì không ai biết, ngoại trừ Mộ Dung Triệt, khi hấn nghe ám vệ thuật lại những lời thái y nói xong, mắt hơi híp lại.

Thì ra phương thuốc kia thật sự có hiệu quả.

Sau đó hấn cũng bỏ sang một bên, chuyện Phương Chi Doanh với hấn mà nói không phải chuyện quan trọng, tuy con nôi dôi của hấn rất ít, nhưng thân thể Phương quý phi sinh hạ ra hải tử cũng không làm hấn chờ mong.

Từ khi Liễu Vi Dung phát hiện ra than củi cũng có thể gian lận, thì đối với trình độ nguy hiểm của hoàng cung này càng ngày càng khắc sâu, phải biết rằng mùa đông ở cổ đại phải dựa vào chậu than để sưởi ấm.

Đặc biệt là trẻ sơ sinh sinh vào mùa đông, một đứa trẻ chưa trưởng thành cũng đối xử như vậy, thật sự là quá tàn nhẫn.

Đối với chuyện vui của Thục phi, hiện tại là Ngụy Tần, Liễu Vi Dung hận, không chỉ Đoàn Đoàn không có việc gì, liền bỏ qua, nếu nàng không có linh tuyến, hậu quả thật không dám tưởng tượng.

Cho nên nàng tính phản kích một chút.

Nàng vào không gian tìm sách thuốc, từ trong đó tìm ra một phương thuốc, đó là phương thuốc làm cho người ta khi ngủ rất hay mơ, dựa theo cách nói của người hiện đại chính là một bộ phận bị mất cân bằng, làm cho chất lượng giấc ngủ giảm xuống.

Những thứ dược liệu này đều rất phổ biến, vừa vặn trong tư kho của nàng cũng có.

Chỉ là nàng không biết làm cách nào đưa thuốc này đưa qua chỗ Ngụy tần đây.

Nàng nghĩ tới Hạnh nhi.

Nàng nghi ngờ Hạnh nhi là người của hoàng đế nhưng nàng chưa chứng minh được mà thôi.

Dù sao nàng dùng chút thủ đoạn nhỏ nhen này, cũng không phải là hại người, Mộ Dung Triệt cũng sẽ không nói gì. Đây cũng là cơ hội nàng thăm dò ranh giới cuối cùng của hắn để tránh sau này chạm tới.

Nàng gọi Hạnh nhi tới, đưa phương thuốc cho nàng ta và nói rõ hiệu quả của nó. Nàng nhờ Hạnh nhi giúp nàng trả thù Ngụy tần một chút.

Hạnh nhi lập tức vỗ ngực nói tất cả cứ giao cho nàng.

Liễu Vi Dung nghe nàng cam đoan như thế biết chắc nàng ta sẽ hoàn thành tốt nên vô cùng an tâm.

Mộ Dung Triệt âm thầm biết được cái toa thuốc kia của nàng thì nhũ mây bật cười, xem ra trên người Đức tần có bí mật a, những phương thuốc ly kỳ cổ quái này, xem thế cũng đều dùng để chinh người.

Giống như phương thuốc lúc trước đưa Phương quý phi, Đức tần vì muốn bảo vệ con mình đã đưa một phương thuốc bí truyền cho Phương Chi Doanh giúp nàng ta mang thai. Hiệu quả của toa thuốc đó hắn cũng biết.

Đúng là bí truyền, nhưng thân thể Phương quý phi quá kém, không có phúc hưởng.

Bài thuốc này rất quý dị, chỉ có người nào xương cốt không tốt mới dùng được. Nếu người có thân thể tốt mà dùng sẽ xuất hiện hiện tượng mang thai giả.

Cũng không biết những thứ đồ này Đức tần học được ở đâu, nàng ta đâu biết nhiều chữ cho lắm.

Càng nghĩ, khóe miệng Mộ Dung Triệt càng nhếch. Vậy càng không phải thú vị lắm sao.

Chương 53.3

Cuối tháng tư, hoàng hậu hết thời gian cấm túc, thu lại quyền quản lý hậu cung từ nhóm Huệ phi.

Thời gian gần đây, Ngụy tần thường nằm mơ nên mất ngủ, cả người ốm đi trông thấy. Sắc mặt nàng ta rất tệ, tinh thần cũng kém hơn nhiều, mỗi lần thỉnh an phải thoa lên mặt một lớp phấn dày để che bớt vẻ mặt mệt mỏi.

Liễu Vi Dung nhìn thấy như vậy thì âm thầm vui mừng.

Trừ lúc đi thỉnh an Thái hậu, thời gian của nàng trôi qua rất phong phú, không biết có phải do nước suối Linh Tuyền hay không mà Đoàn Đoàn cũng thay đổi rất nhiều.

Bé càng ngày càng hoạt bát, nhất là lúc nàng mang vào không gian vọc nước.

Hôm nay là ngày hoàng hậu hết cấm túc cũng là ngày các phi tần phải đến chỗ hoàng hậu thỉnh an. Bởi vì lúc Đoàn Đoàn sinh hoàng hậu đang bị cấm túc, tám ba ngày, tiệc đầy tháng cũng không xuất hiện, cho nên lúc nàng mang theo Đoàn Đoàn qua Phụng Nghi cung thì hoàng hậu đề nghị muốn nhìn Đại hoàng tử trắng trẻo mập mạp một chút.

Liễu Vi Dung không thể không nghe, bèn sai Bạch Liên ôm Đoàn Đoàn đến trước mặt hoàng hậu.

Bộ dáng trắng trẻo mập mạp của Đoàn Đoàn khiến hoàng hậu vô cùng ghen tỵ.

Đức tần đúng là tốt số.

Lúc nàng đưa tay muốn ôm Đoàn Đoàn từ tay Bạch Liên, móng tay thật dài của nàng xém chút vạch lên mặt Đoàn Đoàn, cũng may Bạch Liên nhanh tay tránh được khiến cho nụ cười trên mặt nàng ta cứng đờ.

Nhưng khi phát hiện móng tay vừa nhọn vừa dài của mình thiếu chút nữa vạch lên mặt Đại hoàng tử thì nàng không khỏi hoảng sợ. Nàng vừa muốn rút tay về thì nghe thấy Đoàn Đoàn khóc ré lên.

Hoàng hậu tức thẳm trong bụng. Tiểu tử này có phải xung khắc với nàng hay không. Nàng lại nhìn ánh mắt của các phi tần phía dưới, buồn bực càng tăng.

Liễu Vi Dung hết sức đau lòng, vội tiến lên bế Đoàn Đoàn từ tay Bạch Liên ôm vào lòng nhẹ giọng dỗ dành nhưng làm cách nào cũng không làm cho Đoàn Đoàn nín khóc được.

Hoàng hậu nhìn các phi tần, vô cùng lúng túng.

“Hoàng hậu nương nương, chắc là do Đoàn Đoàn sợ người lạ!” Liễu Vi Dung thấy hoàng hậu không biết làm sao liền tìm cách giải vây giúp nàng.

Liếc nhìn móng tay của hoàng hậu, nàng không cho là hoàng hậu sẽ làm xước mặt Đoàn Đoàn trước mặt các phi tần mà chỉ muốn hù dọa nó.

Nếu không Đoàn Đoàn làm sao tự nhiên khóc lớn. Trẻ con vốn miễn cảm với những thứ này mà.

“Hoá ra là như vậy!” Hoàng hậu thay đổi thái độ, bước xuống bậc thang do Liễu Vi Dung đưa tới.

Liễu Vi Dung cố hết sức dỗ dành nhưng Đoàn Đoàn vẫn khóc, khóc đến thở không ra làm nàng đau lòng muốn chết, hơn nữa còn phải đi thỉnh an thái hậu.

Hoàng hậu nghe Đại hoàng tử khóc suốt, tiếng khóc làm cho nàng cau mày, phiền lòng đến nỗi không thể giữ được nụ cười từ ái. Cuối cùng, nàng đặc biệt cho phép Liễu Vi Dung mang theo Đại hoàng tử trở về, nàng sẽ giải thích với thái hậu.

Liễu Vi Dung ôm Đoàn Đoàn trở lại Nhu Phúc cung, nụ cười trên mặt trầm xuống. Sau khi được mẹ út cho uống một chút nước suối Linh Tuyền, Đoàn Đoàn mới ngưng khóc.

Liễu Vi Dung cực kì đau lòng nhìn cái mũi nhỏ hồng hồng cùng khóe mắt còn sót lại nước mắt của con mình, nhẹ lấy khăn lau sạch cho bé.

“Chủ tử, hoàng hậu nương nương thật quá đáng, tại ngài không nhìn thấy, móng tay dài của hoàng hậu chỉ chút nữa là quẹt lên mặt Đại hoàng tử. Nếu nô tì không nhanh tay, mặt hoàng tử đã bị xước rồi.” Bạch Liên giận dữ tố cáo.

Tâm tình Liễu Vi Dung lúc này cũng không tốt, nhớ đến móng tay của hoàng hậu, mặc kệ nàng có cố ý hay không cũng kín đáo nói: “Đúng thật quá đáng. Đoàn Đoàn mới hơn một tháng, nếu nó bị dọa sợ thì sao?”

Lỡ như bị xước, ai biết trong móng tay nàng ta có độc hay không?

“Bạch Liên tỷ tỷ nói rất đúng, không cần biết hoàng hậu nương nương có cố ý hay không, thiếu chút nữa bà ta làm Đại hoàng tử bị thương là sự thật!” Hạnh nhi cũng oán giận lên tiếng.

Những người trong Nhu Phúc cung cũng lên tiếng phê phán hành động của hoàng hậu, bắt bình thay cho Đoàn Đoàn

Sóng gió thỉnh an lúc sáng rất nhanh truyền tới tai Mộ Dung Triệt. Hắn không cần biết hoàng hậu có cố tình hù dọa con hắn hay không nhưng nàng làm cho Diệu nhi sợ tới mức khóc lớn là sự thật.

Mà hôm nay vừa đúng là ngày 15, ngày đi đến Phượng Nghi cung.

Mộ Dung Triệt mặt mày lạnh lẽo dẫn theo Tiểu Lý Tử đến Phượng Nghi cung. Hoàng hậu đã sớm sửa soạn tỉ mỉ, nhìn thấy hoàng đế mặt lạnh đi vào, liếc cặp mắt bén nhọn về nàng thì hơi hoảng sợ.

“Nô tì thỉnh an hoàng thượng!”

Mộ Dung Triệt lạnh lùng nhìn nàng, giọng nói lạnh tanh mang theo giận dữ: “Hoàng hậu, trẫm không cần biết ngươi có cố ý hay không, chuyện sáng nay trẫm không hy vọng xảy ra lần nữa ra.”

Nói xong, liền sai bước rồi đi.

Hoàng hậu chết đứng, kinh ngạc nhìn theo bóng lưng hoàng đế, trong lòng oán hận không dứt. Hai lần, hai lần rồi, đều tại Đức tần mà hoàng đế không ở lại tẩm cung của nàng.

Nàng mới vừa hết căm tức, lần đầu tiên thị tẩm lại mất đi một cách vô cớ như vậy làm cho lòng nàng càng thêm ghen ghét. Nàng cảm thấy Đức tần chính là khắc tinh của nàng.

Liễu Vi Dung không hề biết mục tiêu oán hận của hoàng hậu lại đổ lên người nàng lần nữa.

Hoàng hậu sai người đi dò thám cho biết hoàng thượng ngủ tại Tử Thần điện mới uất hận vỡ giấc.

Mới đó đã qua một tháng, chuyện của Phương Chi Doanh rốt cuộc cũng có kết quả.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Ở Hậu Cung Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54

Phương Chi Doanh hỏi huyệt vị thái y, thật ra thì nàng cũng biết chút ít y thuật, bệnh lâu thành y nha, nhưng mà đối với loại chuyện mình không chắc chắn thì hỏi thái y vẫn tốt hơn.

Sau khi lão thái y giúp Phương quý phi bắt mạch xong, trên mặt liền nở một nụ cười nhẹ nhõm.

“Chúc mừng nương nương, thai nhi đã ổn định lại rồi, chẩn đoán chính xác là mang thai sáu tháng, chỉ là trước khi sinh vẫn nên chú ý nhiều một chút.”

Phương Chi Doanh nhẹ nhàng thở ra, tay vuốt lên bụng, hốc mắt hơi đỏ lên, có chút không tự tin lắm bả nói: “Có thật không? Thái y, con của ta giữ được rồi sao?”

“Hồi nương nương, đúng vậy, một tháng này nương nương làm vô cùng tốt, còn hơn ba tháng nữa, mong rằng nương nương chú ý nhiều hơn, hơn nữa tránh nên tránh ăn những thức ăn không có lợi cho sức khỏe.” Thái y cẩn thận dặn dò.

Phương Chi Doanh nghe xong lời bảo đảm của thái y, gương mặt mới có lại nụ cười. Không cần thái y nói nàng cũng sẽ cẩn thận. Lúc trước nàng ghét vị đắng của thuốc dưỡng thai, sau khi uống thuốc xong sẽ ăn mút trái cây cho bớt đắng, không ngờ rằng chúng lại gây hại cho sức khỏe của nàng, làm cho đứa nhỏ suốt nửa không giữ được. Hại nàng lo sợ hết sức.

Nhưng nàng cũng đã cố gắng chịu đựng một tháng trời đổi lấy bình an của đứa bé. Cái giá này thật xứng đáng.

“Vậy là ta thật sự mang thai. May mà lúc trước ta không uống thuốc sảy thai.” Phương Chi Doanh cảm thấy thật may vì lần đó mình sợ nguy hiểm đến tính mạng mà chọn cơ hội do thái y đề cập. Giờ nhìn lại mới thấy lựa chọn này là đúng.

Trước đây mạch yếu toàn là do mình sợ đắng mà ra.

Thái y cũng vui mừng gật đầu, nhờ chuyện này mà từ nay về sau quý phi nương nương chắc sẽ ăn uống cẩn thận hơn, không dám ăn mút trái cây cho bớt đắng nữa.

Lúc trước hẳn cũng có nói, nhưng quý phi không chịu để vào tai, chút nữa là mất đi đứa nhỏ.

Sau cùng, thái y để lại cho Phương Chi Doanh một toa thuốc an thai, xong mới trở về Thái y viện.

Nhìn thấy nương nương vui như vậy, Từ Quyên không cầm được nước mắt.

“Thật tốt quá, nương nương, tiểu hoàng tử không sao.”

“Đúng vậy, không sao.” Trong mắt Phương Chi Doanh lóe ra tia sáng.

Xem ra kế hoạch của nàng không thành được. Không thành thì không thành đi. Ít nhất nàng cũng có con, không cần nuôi con người khác.

Lúc này, Liễu Vi Dung không hề biết rằng Đoàn Đoàn của nàng vừa thoát khỏi nanh vuốt của phương Quý Phi.

Hiện giờ nàng đang ngồi chơi với Đoàn Đoàn. Tiểu tử này đã hơn hai tháng. Người xưa có câu: Ba lật, sáu ngồi, bảy biến, tám bò, chín đứng, chu đi. Đại ý nói trẻ con biến đổi rất nhanh- ba tháng sẽ biết lật, sáu tháng biết ngồi, từ tháng bảy trở đi sẽ dần biết bò, biết đứng cho đến tròn năm sẽ biết đi.

Nhưng nàng thường cho Đoàn Đoàn uống nước ở Linh Tuyền nên hơn hai tháng, con nàng đã có thể biết lật.

Cho nên thời gian này, điều làm cho Liễu Vi Dung hứng thú nhất là đem Đoàn Đoàn lật qua sau đó vui vẻ nhìn nhóc con cố sức lật trở về. Hơn nữa, nàng không chỉ làm vậy một lần mà cứ lật tới lật lui Đoàn Đoàn bé bỏng liên tục, khiến cho nhóm người Trần ma ma, Hạnh Nhi, Bạch Liên đứng một bên đau lòng muốn chết. Tất cả đều dùng ánh mắt trách cứ ai oán nhìn nàng.

“Chủ tử, ngài tha cho tiểu hoàng tử đi. Ngài xem, tiểu hoàng tử sắp khóc rồi kia.. . . .”

Trần ma ma đau lòng nhìn tiểu hoàng tử nước mắt lưng tròng , nhin không được bèn mở miệng khuyên.

Liễu Vi Dung xấu hổ rút cái tay định lật tiếp về, cười cười: “Ta đang giúp hấn vận động mà. Các người nhìn đi, Đoàn Đoàn cũng hơn hai tháng rồi mà tay chân cứ mềm nhũn hà, như vậy không tốt lắm đâu.”

“” Trần ma ma yên lặng cúi đầu, tiểu hoàng tử còn nhỏ như vậy, nếu cứ bị lật tới lật lui riết mới không tốt đó.

“Chủ tử, hăng quá hoá dở, Đại hoàng tử cũng mệt rồi, người để cho ngài ấy nghỉ ngơi một chút đi!” Bạch Liên cũng gia nhập vào hàng ngũ khuyên can. Nàng đau lòng nhìn tiểu hoàng tử bị mẩu thân nhân tâm hành hạ, nước mắt lưng tròng mà không dám khóc.

Liễu Vi Dung không biết giải thích thế nào cho mọi người hiểu. Đoàn Đoàn được nàng cho uống Linh tuyền, cơ thể khỏe hơn những đứa trẻ bình thường. Nàng chỉ muốn giúp con nàng được tập luyện nhiều hơn một chút.

“Được rồi!” Cuối cùng, Liễu Vi Dung không thể làm gì khác hơn là theo ý kiến mọi người.

Tiểu hoàng tử thấy mẩu thân để mình yên , liền chăm chú nhìn nàng, kêu ô ô a a, giống như đòi thứ gì đó.

Liễu Vi Dung hết nói nôi. Tiểu tử này nghiện Linh Tuyền rồi. Trước đây, mỗi lần nàng giúp hấn vận động xong sẽ cho uống một chút. Hôm nay chưa kịp cho uống đã bị hấn khiêu nại.

May là nàng có chuẩn bị sẵn, chứ nếu không chờ nghe tiểu tử này ăn vạ đi. Vậy là trước những cặp mắt thấy nhưng không thể nói gì của nhóm người Trần ma ma, Liễu Vi Dung rót Linh Tuyền từ trong một bình sứ nhỏ vào chén cho Đoàn Đoàn uống.

Đoàn Đoàn nhìn thấy chén nhỏ, lập tức tinh thần hưng phấn, tay chân lộn xộn.

Uống xong Linh Tuyền, Đoàn Đoàn bé nhỏ rầm rì mấy tiếng, ngoan ngoãn ngủ yên. Liễu Vi Dung nhìn sao cũng thấy con nàng dễ thương hết sức.

”Chủ tử, sao ngài lại cho Đại hoàng tử uống nước, hơn nữa hình như Đại hoàng tử rất thích”

Hạnh nhi vô cùng thắc mắc. Lần nào chủ tử cho Đại hoàng tử uống nước, Đại hoàng tử cũng rất vui. Bọn họ cũng thử cho Đại hoàng tử uống nước nhưng ngài ấy cứ xoay xoay, chết cũng không chịu uống, hơn nữa còn có xu thế dám bắt ta uống, ta khóc cho coi, khiến bọn họ sợ hết hồn.

Liễu Vi Dung nhủ mảy: “Nó mệt nên khát, khát thì uống nước, có gì lạ?”

“” Bạch Liên im lặng không biết nói gì.

Trần ma ma ôm Đại hoàng tử đang ngủ say sưa thả lên trên giường nhỏ, còn ti mi dùng chăn đắp kín.

Chương 54.2

“Chủ tử, hôm nay nô tỳ biết được một tin, thai của Quý Phi nương nương giữ được rồi.” Hạnh nhi đột nhiên nói .

“Không phải trước giờ vẫn tốt sao?” Liễu Vi Dung rót hết Linh Tuyền trong bình ra uống, tránh để lại dấu vết, nghe lời Hạnh nhi, nàng không hiểu chuyện gì mới hỏi lại.

Hạnh nhi chun môi: “Không phải! Tháng trước, nô tỳ nghe thai nhi trong bụng Quý phi nương nương chuyển biến xấu, tưởng đâu không giữ được, sau nhờ nương nương liên tục uống thuốc do thái y đưa cộng thêm kiêng cử đủ thứ, giờ mới ổn định lại.”

Liễu Vi Dung tròn mắt kinh hãi. Phương thuốc bí truyền này không gây hại gì cho Quý phi nương nương mới đúng chứ, sao lại xém chút gây ra chuyện lớn như vậy?

“Chuyện gì xảy ra? Không phải ngày nào thái y cũng chẩn mạch sao?”

Hạnh nhi bĩu môi: “Tại Quý Phi nương nương sợ đắng mà ra hết. Mỗi lần ngài ấy uống thuốc dưỡng thai xong liền ăn mút trái cây , ai ngờ mút đó hòa tan hết được tính của thuốc, uống cũng như không.”

Liễu Vi Dung im lặng, nhưng nàng hiểu tại sao Phương Chi Doanh làm vậy. Thuốc dưỡng thai vô cùng đắng, đắng tới không chịu nổi. Hơn nữa Phương quý phi cũng không biết ăn mút trái cây sẽ xảy ra lớn chuyện như vậy. Nếu biết đời nào nàng ta đụng tới nó.

May mà phát hiện kịp thời, nếu không, nàng ta mất đứa nhỏ trong bụng lại quay sang chú ý Đoàn Đoàn của nàng thì làm sao?

Nàng hy vọng đừng ai bắt Đoàn Đoàn của nàng, càng hy vọng không ai hại bảo bối của nàng.

“Không nghe thái y nói, thua thiệt ngay trước mắt a!” Bạch Liên cảm thán một câu.

Đồng thời nàng âm thầm mừng khi Phương quý phi bảo vệ được đứa bé, nếu không thật không tưởng nổi.

Liễu Vi Dung cũng đồng ý với lời của Bạch Liên, nàng cũng biết một ít y lý nên rất nghe lời thái y.

Bước sang tháng năm, trời ảm dần lên, các cung phi bắt đầu chọn cho mình những bộ y phục đẹp đẽ, sang trọng. Mỗi ngày, vào lúc thỉnh an, các mỹ nhân mỗi người một vẻ, thướt tha yêu kiều giống như trăm hoa đua nở.

Lần nào thỉnh an, Liễu Vi Dung đều xem như mình đang tham dự buổi trình diễn thời trang, thưởng thức nhan sắc mỹ nhân cổ đại. Bởi vậy, nàng luôn bình tĩnh trước những ánh mắt ghen tị, khiêu khích của nhóm phi tần làm cho các nàng chán nản không thôi.

Có đôi lúc, nàng cũng gặp Liễu Tương Nhã ở chỗ thái hậu, nhưng hai người đối với nhau hết sức lạnh nhạt làm người ngoài không có kịch hay để xem.

Dần dần, không ai thêm bó với nàng, cũng không ai thêm tìm nàng gây sự nữa.

Đây chính là kết quả mà nàng mong muốn.

Điều làm nàng thấy khó chịu chính là ánh mắt của hoàng hậu, nhìn thì ôn hòa nhưng thực tế lạnh còn hơn băng. Lần nào nàng ấy nhìn Đoàn Đoàn cũng làm cho nàng vô cùng cảnh giác.

Còn một người nữa là Ngụy tần, dù lúc nào nàng ta cũng cười như gió xuân nhưng Liễu Vi Dung nhìn sao cũng thấy toàn hận ý, chỉ có điều hận ý này không nhắm vào nàng mà là chỉ thẳng vào hoàng hậu.

Mà đâu chỉ hai người đó. Tự nhiên, Liễu Vi Dung thấy giác quan tốt hơn người bình thường cũng không hay gì cho cam, nhất là vào những lúc cần thỉnh an, không khác nào cực hình,

Tối hôm đó, Mộ Dung Triệt xử lý xong việc triều đình liền tới Nhu Phúc cung của nàng. Tuy hiện giờ thời gian hán ngủ lại đây không nhiều nhưng một tháng bốn năm ngày cũng không phải là ít.

Những lúc khác hẳn đều tranh thủ buổi trưa chạy qua ngắm Đoàn Đoàn một chút mới chịu rời đi.

Liễu Vi Dung chỉ thấy lạ ở chỗ hẳn cũng hay đi qua chỗ các phi tần khác. Hoàng hậu bị cấm túc, quyền quản lý hậu cung tạm thời do Huệ phi nắm trong tay. Thuốc của Thái y viện kê không người gian lận. Vậy sao ba tháng rồi mà không có thêm người nào mang thai?

Thật là chuyện lạ.

Ăn xong bữa tối, tắm rửa cũng xong, Mộ Dung Triệt nhìn vào thì thấy Đức tần đang ngẩn ngơ không biết suy nghĩ cái gì?

Hắn nhíu mày, đi đến trước mặt nàng, nhẹ ôm người vào lòng, nhỏ giọng: “Đang suy nghĩ gì?”

“Đang nghĩ tại sao hoàng thượng cố gắng như vậy mà trong cung không thấy thêm người nào mang thai?”

Nàng đơn giản là hiểu kì. Dầu sao chỉ mình nàng có con trai thì cũng không tốt. Áp lực lớn lắm nha!

Chương 54.3

Mộ Dung Triệt nghe xong thì nhíu mày, đưa tay vén những sợi tóc đang rủ xuống trước mắt nàng, nguy hiểm nói: “Người rất muốn họ mang thai hả?”

“Đúng vậy, như vậy Đoàn Đoàn sẽ có thêm đệ đệ hoặc muội muội.”

Tuy Liễu Vi Dung cảm thấy hình như Mộ Dung Triệt không vui nhưng cũng không để ý lắm. Nàng đoán chắc vì chuyện ít con mà hắn không vui, liền gật đầu đáp lại.

Thật ra ý muốn thực sự của nàng là hy vọng Đoàn Đoàn có thêm vài tấm bia đỡ đạn.

Nếu không phải ngày nào nàng cũng cho Đoàn Đoàn uống Linh Tuyền, sợ là tránh không khỏi ám toán của kẻ khác.

“Người không hề lo lắng, không ăn giấm?” Mộ Dung Triệt chăm chú nhìn nàng, như muốn nhìn ra cái gì từ trên mặt nàng.

“Không có, tại sao thiếp phải ghen, phải lo lắng? Chẳng lẽ hoàng thượng không muốn có thêm hoàng tử sao?” Liễu Vi Dung cảm thấy Mộ Dung Triệt có chút lạ. Hắn nghĩ gì lại hỏi nàng như vậy? Sao nàng có cảm giác nghe câu trả lời của nàng xong hắn càng giận hơn nữa. Không hiểu nổi.

Hắn là một Hoàng đế, cứ ba năm sẽ tuyển tú một lần, nữ nhân sẽ càng ngày càng nhiều, con cũng nhiều là chuyện bình thường. Tối chừng đó, hoàng hậu cũng không cách nào giải quyết chứ đừng nói là nàng. Nếu nàng hờ ra là ăn giấm, không phải sẽ chết đuối trong thùng dấm sao?

Nàng ngược lại rất bình thản.

Mặc dù nàng cũng có chút động lòng với hắn, nhưng chỉ dừng ở đó không hơn.

Nuôi con cho tốt mới là việc cần nha. Nuôi con dưỡng già mà.

Khụ khụ, dù rằng nàng nghĩ có hơi sớm, giờ nàng mới có mười lăm tuổi.

Thấy nàng tiếp tục ngẩn người, Mộ Dung Triệt vô cùng bức bối. Câu trả lời của nàng chói tai vô cùng, khiến cho hắn không thoải mái, siêu cấp không thoải mái. Hắn mấp máy môi, hừ lạnh: “Thật không hổ là Đức tần của trẫm, hiền huệ đại độ!”

“Hoàng thượng nói đùa, tần thiếp gánh không nổi từ hiền huệ đại độ này đâu. Hoàng hậu nương nương mới xứng với nó.”

Liễu Vi Dung hoảng sợ khi nghe giọng Mộ Dung Triệt, lời khen hiền huệ đại độ này sao nàng dám nhận đây? Một phi tử hiền huệ đại độ nghĩa là gì? Dám giành với hoàng hậu sao? Muốn chết hả?

“Đi ngủ!”

Mộ Dung Triệt bất ngờ lên tiếng, sau đó không nói không rằng đè nàng xuống giường, xé bỏ áo ngoài của nàng.

“Hoàng thượng, ngài giận thiếp?”

Bị động tác bất ngờ của hắn làm cho hết hồn, Liễu Vi Dung sợ hãi nhìn gương mặt đang căng ra vì giận của hắn. Nàng nói gì sai sao?

“Trẫm không có tức giận!” Mộ Dung Triệt hung hăng hôn nàng, rít qua kẽ răng.

“.....”

Liễu Vi Dung lẩm bẩm: “Thái độ này mà không giận, hồng lữ vui?”

Thật không may, lời của nàng tất cả đều rơi vào tai Mộ Dung Triệt, hắn giận tái mặt, cảm thấy ngực như bị vật gì chặn lại, không lên xuống được.

“Không phải nàng muốn Diêu nhi có thêm đệ đệ, muội muội sao? Trẫm giúp nàng toại nguyện!”

Mộ Dung Triệt hít sâu, hít mất, nhanh tay cởi bỏ áo ngoài, động tác mạnh mẽ giống như muốn trừng phạt nàng. Da thịt hai người chặt chẽ dán vào, thứ bá đạo cực nóng của hắn ác liệt vuốt ve nơi mẫn cảm của nàng, đột ngột không báo trước vọt sâu vào cơ thể nàng.

“A. Hoàng thượng.” Liễu Vi Dung không kịp chuẩn bị kêu lên, kích thích làm cùng đau đớn làm mảy nàng nhăn lại.

Động tác của hắn vừa mạnh vừa nhanh, mỗi lần đều đâm vào chỗ sâu nhất làm nàng không cách nào khống chế, mãnh liệt run rẩy cầu xin hắn nhưng hắn tuyệt không để ý, nàng càng khóc hắn càng mãnh liệt hơn.

Liễu Vi Dung như bị từng luồng sóng vỗ mạnh vào đầu, sung sướng cùng đau khổ đan xen. Giờ phút này nàng biết rõ mình chọc hắn giận, nhưng nàng không biết mình chọc giận hắn lúc nào.

Nàng chỉ có thể dang tay ôm hắn, đem hết cơ thể đáp lại hắn.

Tối hôm đó, nàng bị hắn giăng co một phen, sướng khổ đan xen.

Phượng Nghi cung

Dưới ánh nến, từng luồng khói lượn lờ.

Hoàng hậu cầm mảnh giấy ghi phương thuốc trong tay, mắt nhìn chăm chăm Tôn mã mã, hỏi kĩ: “Tôn mã mã, người xác định đây là phương thuốc bí truyền lấy được từ chỗ Phương Chi Doanh?”

“Đúng vậy nương nương, nô tài vô cùng xác định, bí truyền này được Phương quý phi cất giấu cẩn thận, không thể là giả được.”

Để có được tờ giấy này, người của nàng tốn hơn hai tháng, tìm trăm phương ngàn cách mới có, không thể giả được.

Nghe được đáp án, hoàng hậu cười nhẹ nhõm: “Vậy thì tốt, người mau thu thập đầy đủ những thứ thuốc được ghi trong này, mừng một tháng sau, bổn cung sẽ dùng nó.”

Lúc này Liễu Vi Dung đang bị Mộ Dung Triệt hành hạ, không biết phương thuốc của mình sai Hạnh nhi tìm cách đưa Phương quý phi đã rơi vào tay hoàng hậu.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Ở Hậu Cung Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55

Edit: Kan _ yuki

“Nghe nói tối nay hoàng thượng lại nghỉ ở Nhu Phúc cung?” Cát xong phương thuốc, hoàng hậu hỏi với ánh mắt đen tối.

“Đúng vậy, nương nương!”

“Một tháng được bốn, năm lần ân sủng, xem ra Đức tần đã lọt vào mắt hoàng thượng, chỉ không biết ân sủng này có thể kéo dài bao lâu? Bồn cung một tháng cũng chỉ có hai lần, phương thuốc này nếu có tác dụng, chỉ một lần mà mang thai thì thật tốt.”

Nghĩ đến đây, con ghen tỵ lại bùng lên trong lòng nàng.

Tình thế bây giờ, địa vị nhà mẹ đẻ của nàng không được như xưa, nhà mẹ đẻ của ba vị phi cũng không phải đồ trang trí. Hậu vị của nàng tràn ngập nguy cơ, chuyện cần thiết nhất hiện nay là nàng phải sinh được một hoàng tử.

Giờ nàng không dám làm cái gì mờ ám, dĩ nhiên chuyện được thiện dành cho các phi tần là không thể thiếu.

“Có phương thuốc này, chắc chắn nương nương sẽ sớm mang thai hoàng tử.” Tôn ma ma cười nói.

“Hy vọng là vậy!” Đáy mắt hoàng hậu ánh lên vẻ mong đợi.

“Đúng rồi, Ngụy tần hiện tại có động tác gì?” Hoàng hậu đột nhiên hỏi.

“Hồi nương nương, nô tài thấy hình như Ngụy tần điều tra được chuyện than củi có liên quan đến chúng ta...” Tôn ma ma lo lắng nói.

Hoàng hậu cười nhạt, uống một ngụm trà: “Chỉ là hoài nghi mà thôi, dù sao nàng ta cũng không tra được gì liên quan đến bồn cung, những gì cần dọn dẹp chúng ta cũng không bỏ sót.

Lúc đó nàng vẫn đang bị cảm tức nhưng đã dùng thể lực riêng mình âm thầm đem than củi được đặc chế đưa đi Nhu Phúc cung, cũng âm thầm gài tang vật lên người Ngụy tần.

Bất luận chuyện than củi có gây tác hại gì không thì tội cũng sẽ đổ lên đầu Ngụy tần.

“Nương nương nói phải.” Tôn ma ma gật đầu, một lát sau, nàng có chút chần chờ nói: “Đúng rồi, nương nương, nô tài phát hiện một chuyện rất kỳ quái, Tà tần giống như mang thai, đoán chừng cũng gần ba tháng.”

“Cái gì?” tay hoàng hậu tay run lên, sắc mặt biến hóa, ly trà trong tay nắm thật chặt: “Chuyện này là thật?”

“Ngoại trừ Cung tần bị bế quan, không phải tháng nào thái y cũng sẽ bắt mạch cho các phi tần sao?”

Lúc Đức tần mang thai là chuyện ngoài ý muốn, bởi không ai nghĩ tới được được thiện không có tác dụng với nàng, hơn nữa nàng mới chỉ được thị tẩm có hai lần.

Thời điểm bị cảm bém nàng cũng chỉ mới vào cung hơn tháng nên mới thoát được.

Nhưng Tà tần này tháng nào cũng có thái y chẩn mạch mà vẫn mang thai chứng tỏ nàng ta đã mua chuộc được thái y.

“Vì vậy nô tài mới thấy lạ bởi vì chuyện này được dấu rất kĩ.”

“Thái y chẩn mạch hằng tháng cho Tà tần là ai?”

Hoàng hậu nheo mắt, đáy mắt thoáng qua một tia ánh sáng lạnh.

Tà tần mang thai không có gì lạ, nàng bị cảm tức, cung quyền nằm trong tay tứ phi, được thiện không cách nào gian lận. Xem ra, nàng cần phải điều tra cẩn thận những phi tần nào được hoàng thượng thị tẩm trong ba tháng đó.

“Là Tà thái y của Thái Y Viện.” Tôn ma ma lật sổ ghi chép, cung kính trả lời.

“Tà thái y. Họ Tà, cùng Tà tần có quan hệ như thế nào?” Ánh mắt hoàng hậu hiện ra sát khí.

“Tên này nô tài này không biết, ngày mai nô tài sẽ cho người điều tra.”

Sắc mặt Tôn ma ma xám xịt, nàng thế nhưng không chú ý vấn đề này.

“Ừ, mau sớm tra rõ quan hệ của bọn họ.”

“Còn nữa, sai tai mắt của chúng ta hạ xạ hương phấn trong đồ ăn của Tà tần.”

Hoàng hậu cười lạnh, giấu chuyện mang thai, muốn sanh ra đâu dễ vậy. Có sảy mất cũng có ai hay? Có mang thật hay không cũng không sao. Dù sao, xạ hương phấn cũng còn rất nhiều.

“Dạ!” Tôn ma ma đáp lời, trong mắt lóe lên một đạo ánh lạnh.

Chương 55.2

Kế hoạch mang thai của hoàng hậu vẫn chưa thực hiện được vì mỗi lần hoàng đế đến chỉ đơn thuần ngủ lại hoặc trò chuyện cùng nàng mà thôi. Hoàng hậu khổ không nói hết, vì giữ hình tượng đoan trang nên nàng không thể giống những nữ nhân tầm thường tìm cách quyến rũ hoàng đế.

Mất thấy bụng Phuong quý phi càng lúc càng lớn, gần bảy tháng, lòng nàng càng gấp, không nhịn được oán giận hoàng đế, lẽ nào nàng già thật rồi sao? Tại sao ngài ấy không ngó ngang gì đến nàng?

Những chuyện như thế này nàng cũng không thể kể khổ với thái hậu được, chỉ có thể để ở trong lòng, hết sức khó chịu.

Mỗi lần thấy những phi tần được điểm bài tử đến thỉnh an nàng với vẻ mặt hài lòng, nàng liền ghen tỵ không dứt.

Chuyện của Tà tần cũng được tra rõ ràng, thì ra do nàng ta ăn được nên mập hơn một chút, hơn nữa lúc đó dạ dày của nàng ta bị bệnh nên mới tạo thành hiệu lâm, khiến một số người tưởng nàng có mang.

Sau khi biết được sự thật, hoàng hậu không còn gì để nói, hại nàng lo muốn chết.

Không chỉ như thế, những phi tần được tuyên triệu thị tẩm trong ba tháng nàng bị cấm túc đều bị nàng dùng xạ hương loại trừ sạch sẽ, cho nên cơ hội bọn họ mang thai là không tưởng.

Không biết đến cuộc sống không yên của hoàng hậu. mỗi ngày của Liễu Vi Dung trôi qua vô cùng thoải mái. Ngày nào nàng cũng lặn lội qua lộn lại, giày vò Đoàn Đoàn. Tiểu tử kia ban đầu nước mắt lưng tròng nhìn người cầu cứu nhưng sau càng chơi càng thích, đến nỗi nếu người không chơi cùng nó, nó sẽ khóc cho người xem.

Điều này khiến cho Hạnh nhi cùng Bạch Liên đầu hàng không điều kiện.

Thời tiết ngày một ấm hơn. Trong Nhu Phúc cung diện tích đất trồng rau dưa ngày một nhiều hơn. Hơn nữa những thứ này còn được tưới bằng Linh Tuyền pha loãng nên khi được chế thành món ăn đặc biệt ngon hơn. Vì thế nên các nô tài ở Nhu Phúc cung mặt ai cũng hồng hào, tinh thần mười phần sáng khoái.

Hoàng đế cũng thường dùng cơm ở đây, còn nói canh cá của Vi Dung làm cho người hần khỏe hơn trước nhiều.

Lúc hần còn trẻ, có thời gian mẫu hậu hần bị đẩy vào lãnh cung, cuộc sống lúc đó không thể hình dung được. Trời lạnh không có than sưởi ấm, thậm chí đầu gối cũng vì thế mà bị phong thấp.

Mỗi lần trời lạnh hoặc trời mưa, đầu gối hần sẽ đau đớn khó nhịn, nhưng từ ngày ăn tối ở chỗ Đức tần, ăn qua canh cá của nàng, từ mùa đông năm ngoái đến tháng tư năm nay, đầu gối hần chưa một lần tái phát.

Cho nên, hần rất thích đến Nhu Phúc cung dùng bữa, lúc nào bận quá cũng sẽ sai Tiểu Lý Tử đây mang canh về cho hần.

Không phải hần không điều tra Liễu Vi Dung mà là không tra ra gì đáng nghi. Hần chỉ có thể cho rằng nàng có khả năng nấu ăn giỏi, thậm chí hơn cả đầu bếp của hoàng cung, nếu không làm sao thức ăn của nàng lại ngon đến vậy.

Chỉ là gần đây, hình như càng ngày nàng càng không coi hoàng đế là hần ra gì. Cả ngày nàng chỉ xoay quanh Diệu nhi, không thèm quan tâm đến hần, làm hần không thoải mái chút nào. Vì vậy, hần bèn triệu phi tần khác thị tẩm.

Liên tiếp nửa tháng, hần không thèm đi Nhu Phúc cung. Đầu tháng sau khi hần ghé đến vẫn thấy nàng bình tĩnh như thường, sắc mặt hồng hào trên đầu Diệu nhi làm cho hần cảm thấy quá mức thất bại.

Mộ Dung Triệt chợt phát giác có cái gì không đúng. Hình như hần đã chú ý đến Đức tần quá nhiều thì phải. Điều này làm cho hần cảm thấy không tốt chút nào.

Nhưng, thỉnh thoảng ám vệ cũng báo cáo chuyện của Đức tần cho hần nghe. Nhiều lần, hần cũng có ý định rút hết ám vệ đi nhưng cuối cùng vẫn không cương quyết thực hiện.

Nghe những chuyện về nàng và Diệu nhi, hần đành chấp nhận một sự thật. Hần – để ý Đức tần.

Đây không phải hiện tượng tốt gì.

Nhưng khi biết nàng không quan tâm hấn nhiều như vậy, ngày nào cũng sống thật vui vẻ thì hấn chán nản hết sức. Hấn quyết định lạnh nhạt với nàng.

Tối nào cũng một mình lẻ loi ngủ trên long sàng không dễ chịu chút nào.

Tối đó, hấn mơ một giấc mơ kì lạ.

Trong mơ, hấn nằm trên người nàng, hôn lên chiếc cằm xinh xắn, bàn tay không nhàn rỗi một đường trượt xuống, bỏ đi từng lớp xiêm y của nàng, vuốt ve da thịt nàng, hôn lên đôi môi nóng bỏng của nàng.

Nàng nhiệt tình đáp lại hấn, đầu lười dây dưa cùng hấn, gọi lên nhiệt tình sâu bên trong hấn.

Thân thể của nàng và hấn chặt chẽ dán cùng một chỗ, hai bên cùng khát khao nuốn đối phương nhập vào trong cơ thể mình, hòa tan thành một. Cuối cùng, hấn nhin không được, xông thẳng vào nàng, dây dưa luật động.

Hai người chiến đấu hăng say, hấn ở trên người Đức tần đòi lấy cùng chiếm giữ, thẳng đến khi cả hai đạt đến cao trào.

Chương 55.3

Mộ Dung Triệt đột nhiên thức tỉnh, khẽ thở hồn hển ngồi dậy.

Hấn phát hiện mình đang nằm ở Tử Thần điện, Đức tần làm gì có ở đây.

Kinh nghiệm cho hấn biết, tất cả những gì lúc này chỉ là một giấc mơ.

Hấn chợt thấy giữa hai chân mình có gì đó dính dính. . .

Mộ Dung Triệt cả người cứng lại!

Hấn thế nhưng lại xuất tỉnh trong mơ!

Làm như không có chuyện gì xảy ra, hấn bảo Tiểu Lý Tử sai người chuẩn bị nước nóng, còn cái quần lót đã bị hấn hủy thì diệt tích.

Vài ngày sau đó hấn vẫn ngủ lại Tử Thần điện, không ai biết hấn từng mơ một giấc mơ như vậy.

Còn Liễu Vi Dung, nàng thấy hoàng đế không đến tốt hơn, Đoàn Đoàn còn nhỏ, nàng không muốn sinh thêm đứa thứ hai đâu. Hơn nữa, hoàng đế không đến, tối nàng có thể ôm con ngủ, vào không gian, làm gì cũng được.

Lúc trước, nàng cần sự ân sủng của hoàng đế, muốn hấn làm chỗ dựa, giờ có con trai, nàng thấy dựa vào con trai tốt hơn nhiều.

“Chủ tử, lâu rồi hoàng thượng chưa tới đây ngủ, ngài không lo sao?”

Một tháng này, hoàng đế không hề ngủ lại đây. Bên ngoài bắt đầu có nhiều lời đồn không tốt, đồn đãi chủ tử thất sủng rồi.

“Có gì phải lo, hoàng thượng có tới hay không ta sao làm chủ được, chân là của ngài ấy mà. Ta chỉ cần ngày nào cũng sống tốt là được.” Liễu Vi Dung lo giúp Đoàn Đoàn lật, không để ý nói.

Hoàng đế không chỉ có mình nàng là nữ nhân, nàng cũng sẽ không đem tâm thả vào trên người hấn. Đế vương vốn không phải là người nên đặt tình cảm vào.

Đế Vương đa tình cũng bạc tình.

Cho nên cùng Đế Vương nói yêu là không sáng suốt, nàng còn chưa cần dùng tới chiêu này, tránh hại người hại mình.

Nhìn đi, chưa bao lâu mà hoàng đế đã chán nàng rồi.

Thật may vì nàng sớm sinh được con trai.

“Nhưng sau này, ngài phải sống thế nào đây.” Bạch Liên lo lắng.

“Sống thế nào là sao, nuôi Đoàn Đoàn chứ sao!” Nuôi con trai cần tính lực lớn lắm đó nha!

“” Hạnh nhi cùng Trần ma ma hoàn toàn im lặng.

Chủ tử thật rộng lượng!

Lúc này, bên ngoài có tiếng cung nữ truyền tới:

“Chủ tử, có Ngụy tần nương nương tới!”

Ngụy tần?

Ngụy Văn Hân, trước đây là Thục phi nương nương?

Liễu Vi Dung nhủ mảy, vị chủ nhân này sao tự nhiên tới đây? Chẳng lẽ nàng quên hai người đang còn thù oán?

Sai Hạnh nhi cùng bà vú coi chừng Đoàn Đoàn, nàng dẫn Trần ma ma cùng Bạch Liên đi chánh điện, vừa vào tới đã thấy Ngụy tần ngồi ở cạnh bàn tròn, đại cung nữ đứng sau lưng nàng, chỉ là sao sắc mặt Ngụy tần tiêu tụy vậy?

Nếu nhớ không lầm, tác dụng của toa thuốc kia hết rồi mà.

“Ngụy tỷ tỷ đến rồi? Bạch Liên, dâng trà!”

Liễu Vi Dung nhàn nhạt cười, ngồi đối diện với Ngụy tần, trong lòng lại nghĩ xem nàng ta đến đây làm gì?

“Đức tần muội muội! Hôm nay ta tới đây là để nói cho muội biết một chuyện. Chuyện này ta đã cho người điều tra khá lâu rồi.”

Ngụy tần cười nhạt, không thèm nhận lấy trà do Bạch Liên đưa mà trực tiếp nói.

“Chuyện gì? Chẳng lẽ chuyện này có quan hệ tới ta?”

“Đức tần muội muội thật thông minh, vừa nghe đã biết.” Ngụy Văn Hân cười khen một câu, sau đó hỏi: “Không biết Đức tần muội muội còn nhớ chuyện than củi hay không?”

“Dĩ nhiên nhớ, chuyện này có liên quan đến tỷ tỷ mà, sao muội có thể quên được chứ.” Liễu Vi Dung liếc nàng, lạnh nhạt nói.

“Nếu như ta nói chuyện này không liên quan đến ta, muội tin không?” Ngụy tần bình tĩnh nhìn Liễu Vi Dung, thần sắc chăm chú hỏi.

“Chúng có, ta chỉ tin tưởng chúng có.”

Không có bằng chứng mà muốn ta tin người, mơ đi.

Ngụy tần không tỏ vẻ ngạc nhiên, sai đại cung nữ đưa ra một xấp tài liệu cho Liễu Vi Dung: “Muội muội xem xong sẽ biết.”

Tâm Liễu Vi Dung trầm xuống, chẳng lẽ chuyện lần đó do người khác giật dây? Mà Ngụy tần là bị hãm hại?

Trăm mối vẫn không có cách giải, nàng cầm tài liệu lên xem.

Sau khi xem xong, thần sắc nàng khê biến, hít một hơi thật sâu, nhìn vào mắt Ngụy tần, hỏi thẳng:

“Tại sao lại đưa cho ta xem? Không phải người nên đưa cho hoàng thượng nhìn sao?”

Ngụy tần cười khò: “Bất kể sự thật ra sao, hoàng đế cũng không thể phục hồi phi vị cho ta.”

Liễu Vi Dung im lặng, đúng thật, ai kêu nàng là cháu gái Hữu Tướng làm chi?

“Thật ra ta đưa cho người xem vì hai mục đích. Một: Ta muốn xóa bỏ tội danh mưu hại hoàng tử. Hai, ta muốn cùng phe với muội.”

Ngụy tần đây là muốn cùng nàng hợp tác sao?

Nhưng hoàng hậu cũng không dễ hạ như vậy, ai biết chúng có này thật hay giả? Không chừng là đồ giả để gạt nàng thì sao?

Hơn nữa nàng cũng không có ý định đó. Ngụy tần thích gì là chuyện của nàng ta, ai biết còn âm mưu gì hay không?

“Lòng tốt của Ngụy tỷ tỷ, muội xin nhận. Nhưng muội chỉ muốn ở Nhu Phúc cung yên ổn nuôi Đoàn Đoàn là được rồi, những chuyện khác không muốn nghĩ tới.”

Ngụy tần dĩ nhiên không ngờ đề nghị của mình sẽ bị cự tuyệt.

Nàng không cam lòng hỏi lại: “Người thật không suy tính một chút?”

Liễu Vi Dung lắc đầu.

Ngụy tần không còn cách nào khác là cáo từ ra về.

Sau khi nàng ta đi khỏi, Liễu Vi Dung tính vào trong xem thử thì thấy Hạnh nhi mặt mày nhăn nhó bước vào.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Ở Hậu Cung Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56

Edit: Boo

Liễu Vi Dung kinh ngạc nhìn Hạnh Nhi, hiếm khi nào thấy mặt Hạnh Nhi đau khổ nhăn nhó như vậy, chắc là không phải do Đoàn Đoàn quá ồn ào chứ?

Thấy nàng lộ ra khuôn mặt nhăn nhó không nói gì, Liễu Vi Dung cũng không để ý, lại nhớ đến Ngụy Tần, từng xem qua nguyên tác nên nàng biết Ngụy tần là một người không đáng tin, nàng khẳng định không phải chỉ tìm duy nhất có một mình nàng.

Có thể hay không là tìm Liễu Tương Nhã?

Mang theo nghi hoặc, chân vừa bước vào nội thất, liền nhìn thấy một đạo mình hoàng đang ngồi ở bên cạnh giường, đứng hai bên là Tiểu Lý Tử và Trần ma ma, khỏe miệng Mộ Dung Triệt nhếch lên, đại thủ lại chọc Đoàn Đoàn, Đoàn Đoàn cao hứng cười khanh khách, hình ảnh cha con thật phần hài hòa.

Liễu Vi Dung giật mình, nhìn sắc trời, mặt trời giờ đang là chính ngọ, tại sao giờ này hoàng thượng đã qua đây rồi?

“Tần thiếp thỉnh an hoàng thượng, hoàng thượng Cát tường!” Sau đó nàng nói thêm một câu:” Hoàng thượng, tại sao người đến đây?”

Kỳ thật lúc nàng đi vào, Mộ Dung Triệt đã nhận ra sự có mặt của nàng, thấy nàng có vẻ kinh ngạc, nhìn sắc trời, sau đó mới hướng hân thỉnh an, chưa gì đã hỏi hân tại sao đến đây?

Mắt hơi nheo lại, vốn tâm tình vui vẻ chờ nàng bỗng dung bị dội một chậu nước lạnh.

“Tại sao trẫm không thể tới?” Ngự khí lạnh buốt:” Đừng quên, nàng là nữ nhân của trẫm!”

Liễu Vi Dung run lên, đột nhiên nhớ tới vị này chẳng những là cha của con nàng, lại là một vị hoàng đế, xem ra ngày nàng an nhàn đã qua lâu lắm rồi.

Nàng vội vàng cười tươi chậm chạp đi qua, giải thích:” Không phải, không phải, bởi vì hoàng thượng lâu rồi không qua đây, tần thiếp cho rằng hoàng thượng không thích tần thiếp nữa, cho nên...”

Nói đến khúc sau ngự khí mang theo một tia uy khuất.

“Cho nên nàng liền quên trẫm?” Mộ Dung Triệt hừ lạnh một tiếng.

“Tần thiếp, ngay từ đầu tần thiếp cũng rất thương tâm, chờ đợi rất lâu, thế nhưng hoàng thượng vẫn không đến... Sau cùng cũng không dám kỳ vọng nhiều...” Liễu Vi Dung cúi đầu, nhỏ giọng nói.

Thân thể hơi run, lấy khăn tay trong tay áo lau nước mắt, thanh âm mang theo một chút nghẹn ngào. (* boo: tài năng diễn xuất thật tuyệt vời!!!!!! E phải học chị ấy!”

Bạch Liên ở một bên nghe xong, cũng hết chỗ nói, khi nào thì chủ tử rất thương tâm, chờ đợi rất lâu... Tuy nhiên xem ra hoàng thượng rất tin tưởng vào bộ dáng bây giờ của chủ tử, chủ tử quá lợi hại rồi.

Căn bản không biết chủ tử lấy nước từ trong không gian xuất ra thành nước mắt.

Liễu Vi Dung vẫn lấy khăn che tay lại, một tay đặt trong không gian, tùy lúc có thể nhanh chóng có nước mắt, khi cần cũng phải diễn trò, hiện tại may mắn là nàng đã chuẩn bị đủ, cho nên ở ngay trong phòng ngủ của mình cũng phải dùng đến rồi.

Lần này Mộ Dung Triệt thoải mái, cũng xấu hổ, ôm nàng vào trong lòng, không biết nên nói cái gì, cố gắng kìm nén nói ra một câu:” Là trẫm xem nhẹ nàng rồi!”

Liễu Vi Dung nghe xong, nhẹ nhàng thờ ra, cuối cùng cũng xong, thì ra hoàng thượng vẫn chịu thua bộ dạng này.

Lúc khóc, ánh mắt trở nên cay, nước mắt không ngừng rơi, nàng chỉ có thể chôn trong lòng Mộ Dung Triệt khóc.

Nước mắt thấm ướt vạt áo Mộ Dung Triệt, làm lòng hân cũng như bị lửa đốt.

Hốc mắt Hạnh Nhi cũng hơi hơi đỏ, thì ra bộ dáng vui vẻ hơn một tháng qua chỉ là giả vờ.

Trần ma ma cũng cảm khái một phen về phương pháp dạy, phương pháp dạy.

Tiểu Lý Từ cũng không nhịn được xoa xoa khóe mắt, cuối cùng mỗi ngày hán cũng không phải đối mặt với khuôn mặt lạnh như băng của hoàng thượng.

Mỗi ngày lúc hán đưa canh hầm cách thủy của Đức tần nướng nướng cho hoàng thượng uống, sắc mặt hoàng thượng lạnh đến mức dọa người.

Hán cho là hoàng thượng không thích, cho nên lần sau không tới Nhu Phúc cung lấy canh nữa, vậy mà hoàng thượng tìm một lỗi nhỏ xiu, hung hăng trừng phạt hán một trận.

Vì vậy Tiểu Lý Từ hiểu ra rồi.

Nhận ra hoàng thượng với Đức tần nướng nướng đang giận nhau.

Căn bản không biết là xuất tinh trong mơ gây họa.

Đợi đến lúc mắt không còn cảm thấy cay nữa, nước mắt không hề nữa xong, nàng mới ngẩng đầu lên, đôi mắt đỏ ửng vì vừa khóc xong làm cho lòng Mộ Dung Triệt cảm thấy vô cùng áy náy.

“Thật xin lỗi, tần thiếp làm ướt vạt áo hoàng thượng.” Nàng có chút ngượng ngùng nói xin lỗi.

Nước tiêu dùng rất tốt.

Mộ Dung triệt hồn nhiên không thèm để ý, biết trong lòng nàng có hán, đủ để khiến tâm tình của hán vui vẻ, chút chuyện nhỏ này cũng không cần so đo.

“Về sau trăm sẽ thường tới đây!” Hán hứa hẹn.

Thân thể Liễu Vi Dung khẽ cứng lại, thường tới đây? Hán thường tới đây nàng làm sao mà mang Đoàn Đoàn vào không gian chơi?

Ngoài mặt nàng chỉ có thể ra vẻ thần sắc mừng rỡ.

Đoàn Đoàn ở một bên thấy Mộ Dung Triệt vốn đang chơi lật chuyển lật chuyển cùng hán lại đột nhiên không chơi nữa, cái miệng nhỏ nhắn mở ra, vô cùng uất ức, không thèm đợi được người cùng hán chơi bay vùn vụt nữa, hán cũng không thèm quan tâm bọn họ nữa, mình lật, mình chơi. (Bo: ôi dth* quá hic hic)

Đoàn đoàn đã được bốn tháng tuổi, nếu như chăm chỉ luyện tập mà nói, lúc năm tháng tuổi đoán chừng có thể ngồi dậy.

Trần ma ma ở một bên cẩn thận chăm sóc.

Đoàn Đoàn được Linh Tuyên Thủy nuôi thật sự rất tốt, tính lực dư thừa, mỗi lần đều muốn chơi đến mệt mới ngủ.

Vừa lúc Liễu Vi cho chú ý thấy hán tự vui tự đùa, cười hi hi.

“Hoàng thượng, người xem đoàn đoàn thật đáng yêu, tự mình lật mình chơi!” Nàng kéo kéo tay áo Mộ Dung Triệt, cười hi hi nói.

Mộ Dung triệt cũng liếc nhìn nhi tử, thấy hán một thân một mình đảo, cũng không nhịn được nhếch miệng.

“Ừ!”

Không khóc không nháo, thích thì tự mình chơi, không biết giống ai.

Hán từng có ba giờ hoàng tử, bọn họ sau khi sanh thân thể không tốt, mỗi ngày bệnh tật nằm ở trên giường, còn thường khóc rống, không có một người nào giống như Diệu Nhi.

Hiếu động lại không làm khó người.

Nghe ám vệ hồi báo, cũng biết Diệu Nhi rất khéo biết điều.

Hán cũng cực kỳ yêu thích đứa con trai này, điều kiện tiên quyết là Đức tần không được đem quá nhiều lực chú ý vào trên người hán.

Vừa lúc mới bay qua một lần Đoàn Đoàn nhìn thấy mẫu thân cười khanh khách nhìn hán, tay nhỏ bé quơ múa nhanh hơn, đôi mắt như nho đen cong cong nhìn nàng, cười rất vui vẻ.

Mộ Dung triệt thấy, khóe miệng nhếch lên, không nhịn được nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của hán.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Đoàn Đoàn nhất thời nổi lên một dấu đỏ.

Cái miệng nhỏ nhắn của Đoàn Đoàn mở ra, ánh mắt long lanh ngăn nước nhìn Mộ Dung triệt lên án.

Liều Vi Dung thấy thì cực kỳ đau lòng, không nịn được trợn mắt nhìn Mộ Dung triết một cái.

“Hoàng thượng, Đoàn Đoàn còn nhỏ !”

Sau đó đau lòng xoa xoa cho Đoàn Đoàn.

Mộ Dung triết thấy vậy thì ghen ghét không dứt, hừ một tiếng, không phải chỉ là một dấu đỏ sao? Nam tử hán đại trượng phu , lại sợ đau thì ra cái gì.

“Không nhỏ, cũng đã bốn tháng tuổi rồi, thời điểm trầm nhỏ như vậy cũng bắt đầu có thể ngủ một mình!” (Boo: 4 tháng ngủ riêng?? Quá bá đạo)

Nói cho cùng, hẳn cũng vì chuyện tối tối Liều Vi Dung ôm Đoàn Đoàn ngủ cùng thì kín đáo phê bình.

Liều Vi Dung ghen hòng trần trối, bốn tháng bắt đầu ngủ một mình?

“Hoàng thượng, ngài không phải đang nói đùa chứ?”

“Có bà vú chăm sóc!” Mộ Dung triết ngắt lời nàng.

Được rồi, nàng thua, đây là cổ đại, đứa bé sau khi ra đời không thể ngủ cùng mẹ đẻ, thế nhưng nàng vẫn không có cách nào tiếp nhận.

“Nàng là nữ nhân của trẫm, về sau trẫm không có ở đây, không cho ngủ cùng Diệu nhi , Diệu Nhi là hoàng trưởng tử, cần độc lập.” Mộ Dung triết nhấp một ngụm trà, khuôn mặt bình thản nói một câu.

Liều Vi Dung còn muốn nói điều gì, nhưng thấy trong mắt Mộ Dung triết trong mắt ẩn ẩn bão táp, trong lòng thở dài, nam nhân này thật nhỏ nhen, với con của chính mình còn ghen cái gì.

“Dạ, tần thiếp biết.”

Xem ra chỉ có thể nhân lúc ngủ trưa ban ngày mang đoàn đoàn vào không gian chơi.

Thấy nàng đồng ý, sắc mặt Mộ Dung triết cũng hòa hoãn hơn chút, thuận miệng ăn một miếng trái cây, phát hiện miếng trái cây này ăn hết sức ngon, so với lúc khi hắn ăn xong còn ngon hơn.

Không nịn được lại ăn mấy miếng.

Liều Vi Dung dứt cho đoàn đoàn uống một ít linh tuyến, mỗi ngày đoàn đoàn đều làm những động tác này, cũng rất dễ mệt, uống qua Linh Tuyến xong đoàn đoàn liền ngủ mất rồi.

Mộ Dung triết thấy nàng dứt cho nhi tử uống nước, mặc dù cảm thấy kỳ quái, nhưng nghĩ tới nhi tử hoạt động cả người cũng không khỏi ra mồ hôi, sẽ khát, uống nước cũng không có gì là lạ.

Chờ đoàn đoàn được ôm ra ngoài, Tiểu Lý Tử cùng Bạch Liên Hạnh nhi cũng rất biết ý đi ra.

Liều Vi Dung làm một bình trà xanh, rót cho hắn một chén.

“Ngụy tần tới đây làm gì?” Mộ Dung triết nhấp một ngụm trà xanh nàng pha,như lơ đãng hỏi một câu.

Liều Vi Dung sững sốt, lúc này mới nhớ tới khi hoàng thượng đến đây, nàng đang nói chuyện với Ngụy tần, không hề che giấu nói: “Ngụy tần tỷ tỷ cảm một phần tài liệu điều tra cho tần thiếp xem.”

“Tài liệu điều tra?” Tay Mộ Dung triết dừng lại, hai mắt khẽ nheo lại.

“Đúng vậy, chính là chuyện than củi trước đó, nàng nói với tần thiếp là bị hãm hại , còn nghĩ sẽ đưa kết quả điều tra cho tần thiếp coi.” Liều Vi Dung trả lời chi tiết.

“Hả? Nàng tra được người là của ai?” Đáy mắt Mộ Dung triết thoáng qua một tia sáng.

“Thật sự phải nói? Tần thiếp cũng không biết Ngụy tần tỷ tỷ tra được kết quả là thật hay không?” Liều Vi Dung chần chờ.

“Ừ, trẫm muốn biết.” Mộ Dung triết đặt ly trà xuống, gõ nhẹ lên mặt bàn, chính hắn cũng hiểu, coi như hắn cho ám vệ ở hậu cung, nhưng là có không thể chú ý đến mọi chuyện,trọng tâm của hắn đều là ở trên triều đình, ám vệ chỉ là vì âm thầm bảo vệ các phi tử mang thai cùng hoàng tử và công chúa.

Cho nên hắn cũng hiểu rõ thế lực của Ngụy tần trong cung.

“Ngụy tần tỷ tỷ tra được người là của hoàng hậu nương nương, nhưng là tần thiếp cảm thấy, hoàng hậu nương nương khi đó vẫn còn trong thời gian cấm túc, cung quyền lại không có ở trong tay hoàng hậu nương nương, chắc chắn nương nương không thể nào làm ra chuyện này.”

Liễu Vi Dung nhìn như là nói chuyện thay cho hoàng hậu , thật ra thì cũng có khiến Mộ Dung triệt âm thầm điều tra một phen ý tứ bên trong của hoàng hậu.

Dù sao nguyên tác bây giờ đã thay đổi hoàn toàn rồi.

Liễu Tương Nhã là nữ chủ trong nguyên tác bị biếm làm thường tại, Thục phi bị biếm làm Ngụy tần, mọi thứ đều phát triển theo hướng không xác định được.

Hoàng hậu?

Hai mắt Mộ Dung triệt nheo lại, đáy mắt xẹt qua một tia thâm trầm.

Lần điều tra trước, hần giống như bỏ sót hoàng hậu khi đang cảm tức.

Có lẽ hần nên điều tra thật kỹ hoàng hậu một phen mới đúng.

Hần vẫn cảm thấy hoàng hậu không đơn giản, nhưng là mỗi lần tra được chuyện tựa hồ cũng không có liên quan đến hoàng hậu.

“Chuyện này trăm biết, về sau nàng cũng không nên cùng Ngụy tần lui tới quá nhiều.”

Đức tần quá đơn thuần, miễn cho bị lừa cũng không biết.

Liễu Vi Dung cười ngọt ngào, khoác cánh tay hần, khoe mắt cong cong : “Ừ, tần thiếp biết, đa tạ hoàng thượng quan tâm.”

Mộ Dung triệt nhìn gò má trắng nõn trong suốt của nàng, con ngươi cũng trong suốt linh lung, trong đầu bỗng nhiên hiện ra mộng đêm đó, ánh mắt nhìn về phía nàng càng lúc càng thâm thúy.

Liễu Vi Dung bị ánh mắt nóng rực của hần nhìn chằm chằm, mặt nóng lên, tim đập mạnh , đôi mắt mờ to xin lỗi.

Không khí nhất thời trở nên mập mờ .

Mộ Dung triệt tâm vừa động, tay bế nàng lên, thả vào giường lớn làm bằng tử đàn, đè lên người nàng, bắt đầu làm giống như trong mộng vậy .

“Hoàng thượng, bây giờ là ban ngày.” Nàng quăn , mặt đỏ như rặng mây hồng, tiếng như muỗi kêu, bên ngoài ánh mặt trời đang rực rỡ, hoàng thượng không phải là muốn cái đó chứ?

“Có quan hệ gì ?”

Thanh âm Mộ Dung triệt khàn khàn trả lời, công phu chỉ trong giây lát , xiêm y trên người nàng liền bị hần rút đi.

Mặt Liễu Vi Dung đỏ bừng, hô hấp vừa run rẩy vừa ngượng ngùng, bộ ngực đầy đặn phập phồng , trắng như tuyết, thân thể trắng trong tinh khiết hiện ra ngay trước mắt, bởi vì là ban ngày, thị giác kích thích càng thêm rõ ràng, so quá khứ chỉ có thể tăng thêm khó có thể che giấu mị hoặc.

Mộ Dung triệt cơ hồ khó có thể tự chế, vẫn kiêu ngạo là có thể tự chủ nhưng vào thời khắc này không còn sót lại chút gì, bàn tay không chút khách khí hướng về phía Liễu Vi Dung công thành đoạt đất .

Không bao lâu, trong phòng ngủ một mảnh kiều diễm, tiếng nam nhân thô gấp cùng tiếng nữ nhân yêu kiều đan vào thành một mảnh.

Bắt đầu kể từ sau giữa trưa, Mộ Dung triệt liền không cho rời Liễu Vi Dung rời phòng ngủ.

Trong phòng ngủ tình hình chiến đấu hết sức kịch liệt.

Lần đầu tiên xong chuyện xong, Mộ Dung triệt chỉ có một ý tưởng, quả nhiên tư vị so với trong mộng còn tuyệt vời.

Sau đó lại bắt đầu một vòng hoan ái mới.

Bên ngoài Bạch Liên và Tiểu Lý Tử giữ cửa hai người đều mắt nhìn mũi mũi nhìn tìm đứng ở bên ngoài, nếu như không thấy đôi gò má đỏ ửng của Bạch Liên , căn bản không ai biết tình huống chiến trận trong phòng ngủ của hai người rất kịch liệt.

Lúc này, người của Quan Sur cung đến, nói là Quý Phi nương nương sắp sinh, tìm đến hoàng thượng.

Tiểu Lý Tử thấy rất khó xử, nhưng cuối cùng vẫn nhắm mắt hướng về phía cửa thông truyền một tiếng.

“Khởi bẩm hoàng thượng, nô tài có chuyện bẩm báo!”

Vừa lúc hai người bên trong quần quít kết thúc một trận hoan ái, nghe thấy thanh âm Tiểu Lý Tử, Mộ Dung triệt hôn lên trán của nàng, khàn khàn mở miệng: “Nói!”

“Hồi bẩm hoàng thượng, người Quan Sur cung tới nói, Quý Phi nương nương sắp sinh!”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Ở Hậu Cung Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57

Edit : Kan- Yuki Mộ Dung Triệt dẫn theo Liễu Vi Dung cùng bọn Tiểu Lý Tử đến Quan Sur cung. Khi họ tới, các phi tần đã tập trung đông đủ. Thái hậu cùng hoàng hậu cũng đã đến từ rất sớm.

Mọi người nhìn thấy Hoàng đế tới đều ghen ghét.

Nàng thỉnh an thái hậu cùng những vị phẩm cấp cao hơn nàng trước rồi mới lui ra sau lưng Hiền phi, yên lặng chờ đợi. Trong lòng nàng âm thầm cầu nguyện Phương quý phi sinh nở thuận lợi, là hoàng tử hay công chúa đều tốt.

Nàng thực sự hy vọng Phương Chi Doanh sinh được con trai, như vậy Đoàn Đoàn của nàng càng an toàn hơn nữa.

Phương quý phi thể chất yếu, có sinh được con trai cũng không mạnh khỏe được, sẽ không ảnh hưởng gì đến Đoàn Đoàn.

Thái hậu thấy Hoàng đế tới, thở phào nhẹ nhõm. Sự việc lần trước bà vẫn còn để trong lòng. Bà sợ hoàng đế sẽ vì chuyện này mà ghét Chi Doanh.

Thật may là Hoàng đế chịu tới.

Hoàng đế ngồi trên ghế, nhìn cửa phòng sinh, nhân nhạ hỏi: “Phương quý phi vào phòng sinh lúc nào?”

“Bẩm hoàng thượng, Phương quý phi đã vào được một khắc.”

Hoàng hậu ngồi bên phải hần cố nén ghen tỵ, tươi cười trả lời.

Nàng thấy Đức tần đi cùng hoàng đế, khỏi nghĩ cũng biết nguyên buổi chiều nay hoàng thượng ở đâu. Nàng vốn tưởng Đức tần bị thất sủng, tính ra tay đối phó nàng, ai ngờ...

Nàng liếc Đức tần, dáng vẻ lương thiện của nàng ấy khiến nàng ganh ghét.

“Ừ!” Hoàng đế gật đầu, không có thêm biểu tình nào khác.

Hoàng hậu thấy Hoàng đế lạnh nhạt như thế, âm thầm vui mừng, xem ra Phương quý phi dù có thái hậu cô cô làm chỗ dựa cũng không đáng ngại, bởi vì hoàng thượng không thích nàng.

Thái hậu than khê. Nàng hiểu tại sao con nàng lạnh lùng như vậy. Chi Doanh thân thể quá kém, có sinh được con trai chắc gì đã khỏe.

Không trách hoàng đế được.

“Hoàng thượng, người có chuyện gì cần thì cứ đi làm đi. Có ai gia ở đây được rồi.”

Khoảng thời gian này, Thái hậu tìm mọi cách cứu vãn lại mối quan hệ mẹ con của họ. Nàng không muốn vì chuyện của Chi Doanh mà tất cả cố gắng của nàng sụp đổ.

“Dạ, mẫu hậu nhớ chú ý sức khỏe.” Thật ra thì mấy ngày nay, ngày nào hần cũng dành hết thời gian xử lý chính sự, tất cả tấu chương đều được hần giải quyết hết. Nếu không, làm sao hần có thời gian ở Nhu Phúc cung từ chiều đến giờ.

Nhưng hần không hề muốn ở đây chờ Phương Chi Doanh sinh, thà rằng về Tử Thần điện.

Mọi người đứng bên ngoài chờ.

Nhìn nha hoàng mang ra ngoài một thau máu, bên trong lại không phát ra tiếng động nào, tuy có thái y, nhưng thái hậu vẫn lo lắng không thôi.

Hoàng hậu thì âm thầm cầu nguyện Phương quý phi một xác hai mạng.

Đương nhiên không chỉ hoàng hậu có ý định này, không ít phi tần cũng có ý định này, ngoài mặt họ tỏ vẻ lo lắng nhưng trong lòng lại liều mạng nguyện rủa.

Thời gian mỗi lúc một trôi, cung nhân bắt đầu đốt đèn, sinh con cũng không phải nửa khắc hay một khắc là sinh xong được, người bên ngoài chờ đợi mỏi mòn. Đầu tháng bảy trời bắt đầu nóng, không khí ở Quan Sư cung lại càng nóng ghê người.

Chỉ khổ cho những người chờ bên ngoài, trừ những vị mang danh hào phi mới được ngồi còn lại tất cả đều phải đứng, đứng đến nỗi hai chân tê dại.

Liễu Vi Dung cảm thấy thật may vì nàng thường uống Linh Tuyền nên giờ phút này nàng không mệt lắm.

Mắt Liễu Tương Nhã dán chặt vào cánh cửa đang đóng kín, trong lòng âm thầm tính toán.

Mấy ngày nay, nàng hoàn toàn lấy được lòng tin của Thái hậu, dựa vào quan hệ giữa Thái hậu và hoàng thượng, chắc chắn nàng sẽ có cơ hội khôi phục địa vị.

Cái nàng chờ bây giờ là cơ hội.

Về phần Liễu Vi Dung, tạm thời nàng sẽ không động đến nàng ta. Nô tài ở Nhu Phúc cung đều là những người trung thành với hoàng thượng, được người tin tưởng, không dễ gì mua chuộc. Một thường tại nhỏ nhỏ như nàng càng khó nói.

Màn đêm buông xuống, trong Quan Sư cung đèn đuốc sáng rực, cung điện nóng bức dần bị khí lạnh bên ngoài xâm nhập.

Mọi người mệt mỏi chờ hơn ba canh giờ thì nghe tiếng thấy tiếng thét chói tay của Phương quý phi từ trong phòng sinh truyền ra. Thái hậu giật mình đứng dậy.

Cuối tháng bảy năm Thụy Khánh thứ nhất, Phương quý phi khổ cực cố gắng, cuối cùng cũng sinh ra được một hoàng tử yếu ớt.

Cửa phòng nhanh chóng được mở, bụ mụ cười tươi ôm ra ngoài đưa bé được quấn kín trong tã: “Chúc mừng Thái hậu, chúc mừng hoàng hậu, Quý Phi nương nương bình an sinh ra một tiểu hoàng tử.”

Thái hậu cực kỳ vui mừng, nhìn tiểu hoàng tử yếu ớt trong tã lút lút đi lút lại: “Tốt, tốt, người đâu, trọng thưởng!”

Hoàng hậu cũng tươi cười chúc mừng Thái hậu.

“Chi Doanh thế nào?”

“Bẩm thái hậu, Quý Phi nương nương không sao, nhưng thái y nói lần này nương nương sinh khó tổn thương thân thể, sau này không cách nào sinh được nữa.”

Hoàng hậu nghe vậy mừng thầm.

Thái hậu nghe thấy cả người run rẩy nhưng rất nhanh bình tĩnh. Chuyện này nàng đã đoán trước được, Chi Doanh có thể bình yên sinh ra hoàng tử đã là không dễ rồi. Chỉ cần chăm sóc tốt hoàng tử yếu ớt này Phương gia vẫn còn hy vọng.

Thái hậu cho ma ma đem hoàng tử đi bú sữa đồng thời ban thưởng trọng thể cho thái y, bà mụ cùng tất cả những tần phi đang chờ bên ngoài.

Các tần phi chờ bên ngoài nghe tin Phương quý phi sinh tiểu hoàng tử mặt mày đều tái nhưng chỉ trong nháy mắt đã khôi phục bộ dáng tươi cười.

Cảnh trước mắt khiến Liễu Vi Dung âm thầm le lưỡi, cao thủ, đúng là cao thủ.

Nàng cũng cười theo bọn họ nhưng là nụ cười thực sự. Người mừng nhất khi quý phi sinh con trai là nàng, bởi vì Đoàn Đoàn của nàng sẽ bớt đi nhiều tai nạn nha.

Một tiểu hoàng tử bệnh hoạn cộng thêm một quý phi yếu đuối, từ nay về sau nàng ta đủ bận rộn, không còn thời gian để ý đến mẹ con nàng.

Cuối cùng cũng được về. Giữa giờ Tuất rồi, chờ hơn nửa ngày, mệt chết nàng đi.

Lúc trở về, nàng tình cờ gặp mặt La tần, hai người vừa đi vừa trò chuyện, cuối cùng Liễu Vi Dung còn mời La tần khi nào rảnh ghé Nhu Phúc cung thăm nàng.

Trở lại Nhu Phúc cung, Đoàn Đoàn đã buồn ngủ, Hạnh nhi cùng Bạch Liên bưng tới một chậu nước ấm nàng rửa mặt, rửa tay, sau đó dọn cơm tối. Ăn xong cơm tối, súc miệng, nửa người dựa trên giường, Liễu Vi Dung mới thấy mình sống lại.

Bạch Liên dâng lên một mâm đựng trái cây, cau mày thở dài nói: “Chủ tử, Quý Phi nương nương bình an sanh được nhị hoàng tử, hậu cung này chắc lại sắp có sóng gió nữa rồi.”

“Đúng đó!” Liễu Vi Dung gật đầu.

“Sau này, khi nào ta không có ở đây, các người cẩn thận hầu hạ Đoàn Đoàn, lúc nào cũng phải có người bên cạnh nó, nhớ chưa?”

Hoàng tử có yếu cỡ nào, nếu được nuôi dưỡng cẩn thận cũng sẽ không lớn nên người.

Cho nên tuyệt đối không thể buông lỏng.

Bạch Liên thận trọng gật đầu: "Nô tỳ hiểu, chủ tử yên tâm."

Đội cơm tiêu bót, Liễu Vi Dung mới tắm rửa rồi đi ngủ, hôm nay đứng chờ hơn ba canh giờ, nàng không mệt mới lạ.

Khi hoàng đế biết Phương Chi Doanh sinh được một hoàng tử yếu ớt cũng không có thái độ gì khác, chỉ ban thưởng cho nàng như thường lệ.

Sau khi Phương Chi Doanh tỉnh lại, biết mình sinh được tiểu hoàng tử, dù biết mình không thể sinh nở được nữa, nhưng cũng không thể dấu được vui mừng mà khóc.

Lễ tắm ba ngày của Nhị hoàng tử rất lớn. Ngày đó, Liễu Vi Dung cũng có cơ hội nhìn thấy vị hoàng tử yếu ớt này. Hoàng tử này quá yếu, không biết có thể sống được bao lâu. Lúc vang bồn, không ai dám dùng sức, tiếng khóc ngai ầy vô cùng nhỏ, giác quan nhạy cảm như nàng cũng không nghe được gì.

Mọi người thấy Nhị hoàng tử như vậy cũng không còn ghen tỵ gì nữa.

Sau lễ tắm ba ngày, Nhị hoàng tử bệnh nặng một thời gian nên không cách nào tổ chức lễ đầy tháng cho chu toàn được.

Giống như những gì Liễu Vi Dung dự định, thân thể Phương quý phi vốn đã yếu, cộng thêm sau khi sinh Nhị hoàng tử xong cũng không còn khả năng sinh nở nên nàng đã đem hết tinh thần và sức lực đặt lên người Nhị hoàng tử Mộ Dung An.

Cái tên Mộ Dung An cho thấy dù hoàng đế không thích Phương Chi Doanh, nhưng vẫn hi vọng con trai của mình có thể bình an lớn lên.

Thời gian qua vô cùng mau, mới đó đã đến Thụy Khánh năm thứ hai.

Sau ngày Phương quý phi sinh Nhị hoàng tử, hậu cung không còn người nào có thai nữa. Chẳng những Thái hậu lo lắng không yên mà Hoàng hậu cũng gấp như kiến bò tìm chỗ. Mỗi lần hoàng đế đến Phương Nghi cung đều không đụng tới nàng làm hại những thang thuốc nàng cố ý sắc chỉ có thể từng bát, từng bát đổ đi.

Hi vọng cùng thất vọng lần lượt thay nhau.

Đáng mừng ở chỗ, dưới sự khống chế bí mật của nàng, hậu cung không một ai mang thai hết.

Liễu Vi Dung cũng không có cố ý ngừa thai mà là đem thuốc đã được pha thêm Thục tử phấn của hoàng hậu uống. Nàng muốn đội Đoàn Đoàn qua một tuổi mới tính tiếp.

Thời gian một năm, nói dài không dài, nói ngắn không ngắn. Đoàn Đoàn từ lật người đến bò lung tung, giờ đã bắt đầu chập chững. Qua thêm một tháng là nó tròn một tuổi.

Năm mới vừa qua chưa bao lâu, trong phòng còn đầy các chậu than, bởi vì sự kiện than củi năm ngoái nên tất cả các than năm nay đều được kiểm tra cẩn thận, không có vấn đề gì mới được dùng.

Đoàn Đoàn đang ở trong căn phòng ấm áp sát vách. Trên chiếc giường êm ái của nó đang bày đầy những vật nhỏ, tất cả đều là những vật dùng cho lễ chọn đồ vật đoán tương lai sắp tới.

Thằng bé đang ngoan ngoãn ngồi trên thảm, cặp mắt to đen đảo đi đảo lại nhìn những món đồ trên thảm, bộ dạng đáng yêu hết sức.

"Chủ tử, ngài muốn dạy hoàng tử chọn đồ sao?" Bạch Liên tò mò hỏi.

"Đúng vậy, tránh cho nó chọn đồ không nên chọn ở lễ Trao Chu."

Liễu Vi Dung vừa nói vừa nghĩ đến cảnh Giả Bảo Ngọc trong Hồng Lâu Mộng bắt phần trong lễ Trao Chu là thấy mây đen đầy trời.

Đoàn Đoàn của nàng tuyệt đối không thể bắt những thứ linh tinh đó.

Vì thế, nàng cần huấn luyện kỹ mới được.

Hạnh nhi nhíu khuôn mặt nhỏ nhắn hỏi: "Tốt như vậy sao?"

"Lo trước mới tránh được tai họa, các người nghĩ thử đi. Lễ Trao Chu nhiều người như vậy, nếu nó chọn trúng thứ không nên chọn thì sao. Ta thấy từ trước đến giờ chắc có vô số người lên thí nghiệm như ta rồi."

"Chủ tử nói đúng, đúng là như vậy." Trần ma ma gật đầu đồng ý, trước lễ Trao Chu, nhiều bà mẹ cũng lên dạy con mình, để ngày đó nó bắt được đồ tốt.

Hạnh nhi dẫu môi, buồn buồn nói: "Vậy lễ Trao Chu đâu còn ý nghĩa nữa."

“Nếu như học chọn đồ vật từ trước, vậy đồ vật đoán tương lai này còn linh nghiệm không? Đây không phải đang gạt người sao?” Bạch Liên nói tiếp.

Liễu Vi Dung bật cười: “Đây chẳng qua là hình thức thôi, cũng phải biết giữ gìn mặt mũi hoàng gia chứ.”

Nếu bắt hộp phần, chẳng phải làm mất hết mặt mũi hoàng gia sao?

“Các người thấy nên cho Đoàn Đoàn bắt cái gì thì tốt đây? ” Liễu Vi Dung nhìn những món trên thảm mà nhức đầu, không biết phải chọn thứ nào mới tốt?

Hạnh nhi hào hứng đề nghị: “Nếu vậy, để Đại hoàng tử bắt thanh kiếm nhỏ cùng một quyển sách đi! Văn võ song toàn, tốt quá còn gì!”

“Không được, vậy quá phô trương rồi..” Trần ma ma lập tức phản đối.

Văn võ song toàn cái gì, muốn chết sớm sao?

“Hay là bắt quyển sách thôi.” Bạch Liên đề nghị .

“Ừ, Bạch Liên, đề nghị này hay đó. Ta cũng thấy Đoàn Đoàn chọn sách là tốt nhất”

Liễu Vi Dung nghĩ nghĩ, thấy phương án này an toàn nhất, vừa không quá nổi bật cũng không bình thường lắm.

Bắt sách gì đây? Nàng nhìn hai quyển sách trên thảm, một quyển là Luận Ngữ, quyển kia là Hiếu Kinh, rốt cuộc chọn cuốn nào mới tốt?

Trong trăm việc thiện, việc hiếu đứng đầu, chọn Hiếu Kinh vậy. Vừa không nổi bật cũng không quá nhu nhược.

Hạnh nhi, Bạch Liên cùng Trần ma ma, ai cũng gật đầu cho là phải.

Vì vậy Liễu Vi Dung bắt đầu đem quyển Hiếu Kinh để vào tay cho Đoàn Đoàn nhìn, sau đó đem để nó vào đồng đồ vật đoán tương lai lại dùng Linh Tuyền Thủy dụ Đoàn Đoàn tìm sách.

Nhưng Đoàn Đoàn cứ ở trên thảm lông bò qua bò lại, bình tĩnh nhìn đồng đồ, không thèm bò đi tìm sách.

Hại người bên ngoài sốt ruột không thôi.

Nhìn cảnh trước mặt, Hạnh nhi rất không khách sáo bỏ lại một câu: “Chủ tử, Đại hoàng tử không hiểu ngài nói rồi.”

“Sao không hiểu được chứ?”

Thật ra, lâu lâu Đoàn Đoàn sẽ nói một vài chữ, hơn nữa rất thông minh, nàng đoán tiểu tử này tám phần là có ý.

Chuyện nàng huấn luyện Đoàn Đoàn chọn đồ vật đoán tương lai, rất nhanh truyền vào tai hoàng đế. Mộ Dung Triệt Nghe xong thì giật giật khóe miệng, không cho ý kiến.

Sau đó, ngày nào Liễu Vi Dung cũng ra sức huấn luyện Đoàn Đoàn bắt quyển Hiếu Kinh, hi vọng đến lễ Trao Chu, nó sẽ chọn quyển sách này đúng với ý nàng. Nhưng không biết sự thật có giống như mong muốn của nàng hay không thôi?

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Ở Hậu Cung Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58

Edit: Kan _ yuki

Ngày hai tháng ba năm Thụy Khánh là ngày tổ chức lễ Trao Chu của đoàn đoàn. Tuy nói là thứ xuất, nhưng lễ Trao Chu của Đại hoàng tử được cử hành rất long trọng.

Các đại thần từ tam phẩm trở lên đều cùng phu nhân mình tham gia lễ Trao Chu. Phụ thân của Đức tần- Liễu đại nhân, Liễu Chi Hạo cũng dẫn theo binh thê là Trương thị vào cung tham dự.

Còn Trương thị đã bị đẩy đi giữ từ đường ở thôn trang mất dạng.

Ai kêu nàng dám cả gan mua chuộc bà đỡ của Tường thị, muốn nhân lúc nàng ta sinh nở mà ra tay, một xác hai mạng. NGờ đâu bị người của Tường thị bắt được, chứng có xác thực. Hai đứa con trai của nàng cũng không có biện pháp, chỉ có thể tro mắt nhìn mẫu thân mình bị đẩy đi từ đường.

Điều đáng chú ý là Tường thị sanh được một đứa con trai đúng như ước muốn làm Liễu Chi Hạo vui mừng không ngớt. Lão tuy đã có hai đứa con trai xuất sắc nhưng có thêm một đứa nữa không phải càng tốt hơn sao?

Hôm nay vào cung, Tường thị một mặt báo tin mừng bên ngoài, mặt khác gửi cho Liễu Vi Dung một bức thư, giải thích chuyện hai lá thư lúc trước.

Lúc này trong ngự hoa viên đã tụ tập không ít phi tần, đại thân cùng mệnh phụ, cả Ngự Hoa Viên tiếng cười không ngừng.

Chủ nhân của buổi lễ, Đoàn Đoàn đang ở Nhu Phúc cung bị mẫu thân hành hạ, mang trên người chiếc áo nhỏ màu đỏ, giày đầu hồ, mũ đầu hồ, bộ dạng trắng trắng mềm mềm đáng yêu hết sức.

Liễu Vi Dung nhịn không được hung hăng hôn tới tấp lên khuôn mặt nhỏ nhắn khiến Đoàn Đoàn khó chịu, không ngừng lấy tay lau mặt.

Động tác này làm Liễu Vi dung bức bối không thôi.

Tiểu tử này, dám ghét nước miếng của mẫu thân nó!

Tới lúc gần lên đường, Liễu vi Dung cũng không quên lấy quyển Hiếu Kinh đem qua để Đoàn Đoàn nhìn nữa.

Nàng chỉ sợ tiểu tử này sẽ làm ra việc gì kinh thiên động địa.

Trần ma ma,Hạnh nhi, Bạch Liên chỉ có thể im lặng lắc đầu, sao một tháng rồi mà chủ tử còn chưa ngán? Còn chưa mệt hay sao?

Vừa nghĩ đến chuyện huấn luyện chọn đồ vật đoán tương lai trong một tháng này là các nàng nhịn cười không nổi.

Mỗi lần chủ tử chỉ Đại hoàng tử bắt quyển Hiếu Kinh, Đại hoàng tử luôn không nghe mà chọn đồ chơi khác, chọn gì thì chọn, dứt khoát không thêm chọn Hiếu Kinh.

Hơn nữa không biết có phải ngài ấy cố ý hay không, có lần ngài ấy còn chọn hộp phấn, cầm trong tay cười khanh khách khiến mặt chủ tử xanh như tàu lá.

Nàng nghiêng răng cảnh cáo đại hoàng tử tuyệt đối không được bắt phấn.

Được rồi, không bắt phấn thì không bắt phấn, vậy chuyển qua chọn đồ ăn.

Sau đó, phần cùng đồ ăn đều bị thủ tiêu, đại hoàng tử cũng không thêm bắt mà ở đó chơi xếp gỗ làm hại chủ tử đứng ở một bên gấp đến độ đầu đầy khói đen.

Hình ảnh đó làm các nàng nhịn cười không nổi.

“Đoàn đoàn, lúc chọn đồ con nhớ chọn quyển này nghe chưa?”

Liễu Vi Dung nhất quyết không bỏ cuộc, ôm Đoàn Đoàn dặn dò không thôi.

Đoàn đoàn hừ hừ hai tiếng, hết sức thoải mái vui đầu vào ngực mẫu thân.

Liễu Vi Dung im lặng.

Thấy gần tới giờ, nàng không còn cách nào khác hơn là bồng Đoàn Đoàn lên kiệu nhỏ đi đến ngự hoa viên.

Trong ngự hoa viên, Thái hậu cùng hoàng hậu đã đến rồi, Phương quý phi cũng ôm nhị hoàng tử đến. Mặc dù Nhị hoàng tử đã gần chín tháng nhưng vẫn hết sức yếu ớt. Dầu sao, ngài ấy được chăm sóc như vậy đã là không dễ rồi, ít nhất cũng không giống như trước đây, hai ngày bệnh nhẹ, ba ngày bệnh nặng, là một âm thuốc di động khiến Phương Quý Phi sầu khổ không thôi.

Vốn là nàng cũng không có ý định đem nhị hoàng tử đến lễ Trào Chu của Đại hoàng tử, nhưng hiện giờ thời tiết vô cùng tốt, mặt trời không chói lắm, ánh nắng ấm áp, mang ngài ấy ra ngoài phơi nắng đúng là không gì tốt bằng.

Tĩnh tần cũng dẫn theo nhị công chúa gầy yếu do Cung tần sinh đến. Nhị công chúa đã ba tuổi rồi mà đáng đáp chỉ như đứa bé một tuổi.

Ra khỏi cấm bế, Cung tần gắt gao nhìn chăm chăm Tĩnh tần, con của nàng bị Tĩnh tần ôm đi. Nhìn thấy bộ dáng của nhị công chúa, nàng oán hận không thôi.

Tĩnh tần nuôi làm sao mà con nàng ngày một nhỏ?

Nhất định ả đã ngược đãi nó.

Không hề cập tới xung đột giữa Cung tần với Tĩnh tần, Đại công chúa bên cạnh hoàng hậu đã được bốn tuổi, ăn mặc rất xinh, đáng vẻ mềm mại, dễ thương hết sức.

Nng ngoan ngoãn đứng bên hoàng hậu,hiền lành, khéo léo.

Liễu Vi Dung đang đi cùng Đoàn Đoàn thì gặp Mộ Dung Triệt đến Nhu Phúc cung đón nàng.

Khi nhìn thấy Mộ Dung Triệt một thân mình hoàng dẫn theo Liễu Vi Dung ôm Đoàn Đoàn đến thì ánh mắt tất cả mọi người trong ngự hoa viên đều đổ về phía họ.

Hoàng hậu thấy Liễu Vi Dung đứng kế bên Mộ Dung Triệt thì đáy mắt thoáng qua một tia ánh lạnh.

Sau một hồi quỳ lạy thỉnh, Hoàng đế cùng Vi Dung đi tới trước mặt Thái hậu cùng hoàng hậu.

Liễu Vi Dung thỉnh an Thái hậu cùng hoàng hậu xong thì đứng sang một phía nhường vị trí bên trái cho hoàng hậu làm nàng ta hài lòng không ít.

Một màn này không thoát khỏi tầm mắt Phương quý phi, nàng khẽ cười lạnh.

Thấy Liễu Tương Nhã dẫn đầu chúng quý nhân, Liễu Vi Dung không khỏi thầm khâm phục sức mạnh khổng lồ của nguyên tác .

Một tháng trước, không biết Liễu Tương Nhã làm cách nào khôi phục được thân phận quý nhân. Liễu Vi Dung cho người tìm hiểu mới biết được là do nàng được thái hậu chiều cố bởi ngày nào nàng ta cũng chép kinh cầu phúc cho bà ấy.

Cho nên khi Thái hậu muốn khôi phục thân phận quý nhân của nàng ta thì Hoàng đế cũng không dị nghị.

Đay đã là tiến bộ đáng kể.

Lúc này liễu Tương Nhã đang dịu dàng cười, ánh mắt thỉnh thoảng liếc về phía đại hoàng tử trong ngực Liễu Vi Dung.

Giữa ngự hoa viên có một vòng tròn lớn được trải thảm lông thật dày, kế bên đứng không ít phi tần, thái giám cùng các mệnh phụ phu nhân.

Thái giám phụ trách cung kính lên tiếng: “Bẩm hoàng thượng, giờ lành đã đến!”

Hoàng đế gật đầu: “Bắt đầu đi!”

Một tiếng lệnh vang ra, lễ Trảo Chu của Đại hoàng tử chính thức bắt đầu.

Hoàng hậu thân thiết nhìn Liễu Vi Dung cười bảo: “Đức tần muội muội, muội mau thả Đại hoàng tử vào trên thảm đi.”

Liễu Vi Dung gật đầu, ôm Đoàn Đoàn tới giữa thảm lông, nhẹ nhàng để xuống.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Ở Hậu Cung Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59

Edit: Kan_yuki

“Đoàn đoàn. . . .” Nàng nheo mắt, kêu một tiếng.

Đoàn Đoàn uốn éo thân thể nhỏ bé, mân mê cái móng bò qua.

“Đoàn Đoàn hư, dám không nể mặt mẫu thân.”

Liễu Vi Dung nhìn chằm chằm Đoàn Đoàn, một tay ôm lấy nó, móng vuốt sói ngất khuôn mặt nhỏ nhắn, sau đó lại không nhẹ không nặng đánh xuống cái móng của nó.

“Mẹ, hôn.” Đoàn Đoàn đưa đôi mắt đen lúng liếng uất ức nhìn nàng.

Hắn biết mẫu thân rất thích bộ dáng n' v:shapes="_x0000_i1025"> y.

“Ah, Đoàn Đoàn gọi mẫu thân rồi hả ?” Liễu Vi Dung mừng rỡ, nụ cười hiện lên mặt: “Kêu một lần nữa, Đoàn Đoàn, kêu mẫu thân nữa đi con”

“Mẹ, hôn!” Đoàn Đoàn bĩu bĩu cái miệng nhỏ nhắn, không thể làm gì khác hơn là gọi lại lần nữa.

Liễu Vi Dung vui mừng, hưng hăng hôn khuôn mặt nhỏ nhắn, hướng về phía Bạch Liên, Hạnh nhi, mặt mày hớn hờ nói: “Các người nghe, Đoàn Đoàn chịu gọi ta mẫu thân rồi.”

Bạch Liên cùng Hạnh nhi cười gật đầu: “Đúng vậy, không uổng công chủ tử chờ.”

Vui mừng đi qua, Liễu Vi Dung lại nheo mắt nhìn nó: “Đoàn đoàn, ai dạy người gọi phụ hoàng? Ta nhớ ta không có dạy người a.”

Đoàn Đoàn ở trong lòng nằng cộ cộ, đôi mắt uơn ướn nhìn nàng, không nói tiếng nào.

Phụ hoàng nói rồi, không thể nói cho người khác biết, kể cả mẫu thân cũng không được.

Liễu Vi Dung không thể làm gì khác hơn là chuyển sang Bạch Liên cùng Hạnh nhi, Trần ma ma ba người.

“Các người có dạy Đoàn Đoàn kêu phụ hoàng sao?”

Ba người lắc đầu.

Liễu Vi Dung nói thầm, lạ, không ai dạy sao tiểu tử này nói được? Thôi, hỏi chuyện Lễ Trảo Chu trước đã.

“Đoàn Đoàn, nói mẫu thân nghe, vừa rồi ở trên Lễ Trảo Chu là ai dạy con làm vậy?”

“Là trăm dạy, thế nào, nàng có ý kiến?”

Không biết hoàng đế tới đây lúc nào, nghe nàng hỏi như vậy thì lên tiếng.

Cái gì?

Hoàng đế dạy?

Tại sao có thể như vậy? Dạy hỏi nào, sao nàng không biết?

Liễu Vi Dung âm ức rồi, bi phẫn rồi, không trách được một tháng cố gắng của nàng lại tan tành như vậy, thì ra là hoàng thượng giờ trò.

“Hoàng thượng, ngài dạy lúc nào sao thiếp không biết?”

Nàng cúi người thỉnh an, nhin không được hỏi.

“Tối nào nàng cũng ngủ như chết, sao biết được.” Mộ Dung Triệt nhíu môi ngồi xuống, bế Đoàn Đoàn từ trong ngực nàng ra để lên đùi hân.

Liễu Vi dung mặt đỏ như gấc, cái gì ngủ như chết, còn không phait tại hân hay sao?

“Hoàng thượng, sao ngài làm vậy? Nửa đêm không cho Đoàn Đoàn ngủ.”

Làm hư kế hoạch củ ta. Câu này nàng không nói được. Thảo nào Đaoon Đoàn kì cục như vậy, ra là do hoàng đế ngầm giờ trò.

“Nàng không phải cũng huấn luyện Đoàn Đoàn sao? “

“Ách, thiếp dạy là vì sợ Đoàn Đoàn bắt trúng thứ gì đó không tốt, làm hại mặt mũi hoàng gia.” Nàng chột dạ, lúng túng nói.

“Trăm cũng giống vậy.” Mộ Dung Triệt liếc nàng, tay xoa đầu Đoàn Đoàn.

Đoàn đoàn thật đáng yêu, vùi đầu vào ngực Mộ Dung Triệt nheo nheo mắt. Hai cha con có đôi mắt giống hệt nhau.

“Nhưng Hoàng thượng, hôm nay Đoàn Đoàn làm náo động quá rồi !”

Liễu Vi Dung không để lại dấu vết trừng mắt liếc con, cái này .Đưa nhỏ này, chỉ biết nghe lời cha, không thềm coi mẹ ra gì.

Nàng thật không hiểu ý Mộ Dung triệt, lần nào cũng đưa nàng tới đầu sóng gió, lần này lại đưa cục cưng lên.

“Diệu nhi là hoàng trưởng tử, danh tiếng cùng sự sống của hân là một.” Mộ Dung Triệt nheo nheo mắt con, nhắc nhở nàng.

Một trưởng tử khỏe mạnh luôn bị người đề ý.

Lễ trao Chu chính là một cơ hội tốt, món đồ bất được sẽ xác định tương lai cùng thái độ của mọi người dành cho nó.

Liễu Vi dung nghe xong thì giật mình. Đúng vậy, nàng một lòng không muốn Đoàn Đoàn quá mức xuất sắc, nhưng con nàng còn là một hoàng trưởng tử, xuất sắc hay không, tương lai nhất định sẽ trở ngại cho nhiều người.

“Hoàng thượng nói phải, thiếp nghĩ quá nông cạn rồi.”

“Nàng hiểu là tốt rồi.”

“Nhưng Diệu nhi cũng rất thông minh.” Hần nhớ lúc dạy, tiểu tử này học gì cũng vô cùng nhanh lẹ cho hần càng hy vọng nhiều hơn, tiểu tử này chắc không tầm thường.

“Có đúng không, Diệu nhi?” Hần nhỏ giọng hỏi đứa bé đang ngồi trên đùi hần.

“Dạ, phụ, hoàng!” Đoàn đoàn nghe được phụ hoàng nói chuyện với mình, vui mừng đáp một tiếng.

Liễu Vi Dung ghen tỵ rồi. Rốt cuộc hoàng đế nói gì mà làm tiểu tử này thích hần như vậy?

Nhưng Đoàn Đoàn mới một tuổi, nghe hiểu được sao?

Không lẽ uống nhiều Linh Tuyền quá nên nó thông minh hơn sao?

“Qua Lễ Trao Chu, Diệu nhi cũng được một tuổi, nói cũng rành, Trẫm nghĩ nên tìm người dạy nó học chữ.”

Mộ Dung Triệt nhìn Đoàn Đoàn nói.

Cái gì? Học chữ?

Đoàn Đoàn mới một tuổi nha, một tuổi đó.

Đây không phải ngược đãi trẻ con sao?

“Hoàng thượng, Đoàn Đoàn còn quá nhỏ, chờ ba tuổi hãy học nha!”

Liễu Vi Dung đau lòng nhìn con, cảm thấy để cho nó lớn hơn một chút thì tốt hơn.

Mặc dù đứa con trai này thỉnh thoảng chọc tức nàng, nàng cũng không thể không nghĩ cho nó.

“Không được, trễ quá, lúc trăm hai tuổi đã biết chữ rồi.” Trẻ con nhà hoàng gia không giống trẻ nhà khác được.

“.....”

Liễu Vi Dung hoàn toàn hết ý kiến, thấy thái độ kiên quyết của Mộ Dung Triệt, nàng đành im lặng. Đoàn Đoàn đáng thương, một tuổi đã phải học rồi.

Cho người nịnh phụ hoàng nữa đi.

Thật ra, lúc cùng chơi với Đoàn Đoàn, nàng hay dùng thế từ để nó nhận biết mặt chữ nên giờ Mộ Dung Triệt muốn nó học chữ cũng không tính là gì.

Thông báo Đoàn Đoàn chuẩn bị học chữ xong, Mộ Dung Triệt cũng đi khỏi Nhu Phúc cung.

Phượng Nghi cung

Hoàng hậu nhìn đứa bé trước mặt, hơi cảm khái. Đứa con nàng không chú ý này vậy mà đã trưởng thành. Mới bốn tuổi nhưng tâm trí không thấp.

Nàng nhớ tới ánh mắt thù địch của nó trong Lễ Trao Chu hôm nay mà giật mình. Nó mới bốn tuổi sao lại có ánh mắt này rồi.

Vì vậy, nàng tính tìm hiểu xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Nhưng, nàng chưa kịp mở miệng, nó đã nói trước: “Mẫu hậu, con không thích tam đệ.”

Hôm nay nàng thấy phụ hoàng cười với nó, trong lòng nàng hết sức không thoải mái, phụ hoàng rất ít đến xem nàng, nàng cũng chưa từng thấy phụ hoàng cười. Vậy mà...

Nhũ mẫu nói không sai, phụ hoàng quá thiên vị, đệ đệ chỉ là thứ xuất hoàng tử, mà nàng là trưởng công chúa tôn quý.

Thân phận nàng cao hơn nó, nó là cái gì chứ. Cũng không phải là đệ đệ ruột.

Hoàng hậu cau mày: “Tại sao không thích?”

Mộ Dung Vũ cắn môi oán hận: “Nó không phải đệ đệ ruột của con, chỉ là một thứ xuất , nó không xứng làm đệ đệ con.”

Hoàng hậu giật mình nhìn con gái của mình, nghiêm nghị chất vấn: “Lời này là ai dạy ngươi nói?”

Mộ Dung Vũ bị ánh mắt nghiêm nghị của hoàng hậu làm cho co rúm lại, ngập ngừng nói: ” Là nữ nương nói. nữ nương nói phụ hoàng có đệ đệ sẽ không cần con, ô ô.”

Nói chưa hết câu, nàng đã nước nứa.

Ánh mắt hoàng hậu nặng nề, nữ nương?

“Nói vậy, dù gì con cũng là con ta, là trưởng công chúa, sao phụ hoàng không nhớ con được, đừng nghe nữ nương nói vậy, biết không? Sau này, con phải thường xuyên chơi với tam đệ, vậy mới có lợi cho tương lai của con, hiểu không? “

Hoàng hậu nghĩ một chút, nàng quyết định trước hết để cho con gái nàng quan hệ tốt với hoàng trưởng tử của Đức tần, để nó đi Nhu Phúc cung nhiều, cơ hội gặp hoàng thượng sẽ cao hơn.

“Mẫu hậu.”

Mộ Dung Vũ nghe được mẫu hậu muốn cho nàng quan hệ tốt với tam đệ, không nhịn được nâng lên đôi mắt dầm lệ, nóng nảy.

“Nghe lời của mẫu hậu, mẫu hậu sẽ không hại con.”

Hoàng hậu thấy vậy càng không ưa nữ nương đại công chúa, không biết nàng ta đã dạy nó những gì. Xem ra, nàng phải đổi người rồi.

Nói thêm vài chuyện nữa thì nàng cho đại công chúa về, gọi Tôn ma ma vào bảo nàng ta dạy dỗ lại nữ nương của công chúa.

Sau đó, đại công chúa có thêm một ma ma mới.

Ngày thứ hai, một vị khách nhỏ bất ngờ xuất hiện tại Nhu Phúc cung. Đại công chúa Mộ Dung Vũ dẫn theo ma ma đến thăm Đoàn Đoàn.

Liễu Vi Dung khá ngạc nhiên khi nhìn thấy nàng ấy. Phải biết, bé con gái hoàng hậu nha, sao nàng ta cho nó đến đây với Đoàn Đoàn, có dụng ý gì không?

Nhưng kinh ngạc thì kinh ngạc, nàng vẫn cho người mời đại công chúa vào, sau đó bế Đoàn Đoàn ra đặt lên giường.

Đại công chúa vừa vào cửa thì vội thỉnh an Liễu Vi Dung, muốn bao nhiêu lễ phép có bấy nhiêu lễ phép.

Đại công chúa thoát nhìn rất đáng yêu, ma ma đi theo nàng cũng có gương mặt hết sức khôn khéo.

Liễu Vi Dung nhẹ giọng cười hỏi: “Công chúa qua đây chơi với Đoàn Đoàn sao?”

Đại công chúa gật đầu, đem vật cầm trong tay đi tới trước giường, kiễng đôi chân ngắn thả món quà nhỏ xuống trước mặt Đoàn Đoàn, — một con ngựa gỗ.

“Đệ đệ, tỷ tỷ tặng ngựa gỗ cho đệ nè. “

Đoàn Đoàn nhìn con ngựa, bình tĩnh nhận lấy để kê bên, sau đó cong cong khoe mắt, cái miệng nhỏ nhắn nũng nịu: “Cám ơn, tỷ tỷ.”

Đại công chúa nghe hẳn gọi mình là tỷ tỷ thì vui lắm, nàng lại nhớ tới lời của mẫu hậu, cảm thấy đệ đệ này cũng dễ thương nha.

Nhớ tới trước đây mình còn ghen tỵ với tiểu tử này thì nàng chợt thấy chợt dạ.

Dù sao nàng cũng chỉ là đứa nhỏ bốn tuổi, hơn nữa bị hoàng hậu dạy dỗ một phen nên nàng cũng thu lại kiêu căng chút xíu, nàng biết có những lời không thể nói ra miệng được.

“Đệ đệ thích là tốt rồi.” Đại công chúa cười đến càng sáng lạn.

Sau đó leo lên giường, bắt đầu cùng Đoàn Đoàn chơi xếp gỗ, vừa chơi, vừa nói chuyện của mình.

Liễu Vi Dung thấy vậy cũng hơi yên tâm, đại công chúa cũng không tệ lắm.

Chỉ là cũng không thể chủ quan.

Chờ đại công chúa đi khỏi, nàng mới đem ngựa gỗ kiểm tra, không phát hiện cái gì nhưng nàng vẫn cẩn thận rửa qua Linh Tuyền rồi mới dám cho Đoàn Đoàn chơi.

Từ đó về sau, đại công chúa rất hay qua đây chơi với Đoàn Đoàn. Mộ Dung Triệt cũng gặp nàng ta mấy lần, còn nhân tiện kiểm tra, thấy nàng không tệ cũng mở miệng khen.

Đại công chúa hết sức kích động, nàng thấy nghe lời của mẫu hậu quả thật không sai. Hiện giờ, phụ hoàng chú ý nàng hơn trước rồi.

Đại công chúa kể hết mọi chuyện với mẫu hậu. Hoàng hậu lại bảo nàng ta lựa lời nhắc tới mình trước mặt hoàng đế. Đại công chúa liền làm theo. Quả nhiên, hôm đó, hoàng đế dẫn nàng cùng về Phụng Nghi cung với hân.

Đại công chúa vui vẻ, hoàng hậu càng mừng hơn.

Cuối cùng, Hoàng đế cũng chịu nghỉ lại Phụng Nghi cung.

Chuyện này rất nhanh lan truyền ở hậu cung.

Sau khi Liễu Tương Nhã nhận được tin tức, hai mắt khẽ nhắm lại, xem ra hoàng hậu thay đổi thủ đoạn, chỉ là Đại công chúa thỉnh thoảng đi Nhu Phúc cung.

“Bích thủy, bên cạnh đại công chúa có người của chúng ta không?”

Bích thủy suy nghĩ một hồi: “Có một.”

Liễu Tương Nhã ánh mắt chợt lóe, sau đó rí tai Bích Thủy vài câu rồi cho nàng ta lui xuống.

Ban đầu, đại công chúa nghe lệnh hoàng hậu mới tới đây nhưng sau, càng ngày nàng càng thích chạy qua chơi với đệ đệ dễ thương này.

Lần nào nàng tới, Liễu Vi Dung cũng bảo Trần ma ma cẩn thận chăm sóc.

Một ngày đầu tháng tư, công chúa cùng với Đoàn Đoàn, Trần ma ma chơi ghép chữ cả ngày mới về. Chạng vạng tối, Hạng nhi thở hổn hển chạy tới thông báo: “Chủ tử, không xong, vừa hoàng hậu nương nương có gọi thái y, nói Đại công chúa bị bệnh.”

Liễu Vi Dung biến sắc: “Bị bệnh? Xảy ra chuyện gì?”

Khi này không phải còn mạnh như rồng hổ sao?

Hạng nhi cắn môi: “Nghe nói trên mặt, trên cổ, trên người đại công chúa nổi rất nhiều chấm đỏ, nhìn dễ sợ lắm. .”

HẾT

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Ở Hậu Cung Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60

"Cái gì, khủng bố vậy sao?"

Liễu Vi Dung bị hù đến gấp: "Bạch Liên, mau cho người mời thái y đến kiểm tra cho Đoàn Đoàn. "

Bạch Liên gật đầu, nhanh chóng ra khỏi phòng.

Trời dần dần tối, hạ nhân trong Nhu Phúc cung bắt đầu treo đèn.

Đoàn đoàn mở to mắt nhìn mẫu thân.

"Mẹ, mẹ, có phải tỷ tỷ bị bệnh không?"

Ban đầu, Đoàn Đoàn chỉ nói được từng chữ một nhưng từ từ đã có thể nói được trọn câu.

"Đoàn đoàn ngoan, mẫu thân cũng không biết, nhưng lát nữa thái y tới, con nhớ để thái y xem bệnh nha"

Nàng ôm con, sờ mái tóc mềm của nó, lo lắng nói.

Tuy Đoàn Đoàn uống khá nhiều Linh Tuyền Thủy nhưng cũng không biến thành bách độc bất xâm. Linh Tuyền Thủy chỉ giúp nó mở mang trí tuệ, cơ thể khỏe mạnh, sức đề kháng tốt hơn người bình thường mà thôi.

Cho nên, nàng sao không lo cho được.

"Dạ" Đoàn đoàn ngoan ngoãn gật đầu.

"Đoàn đoàn thật biết nghe lời !"

Nàng ôm Đoàn Đoàn nhìn Trần ma ma, cắn môi thấp thòm hỏi: "Trần ma ma, lần này, chúng ta sẽ không giống Đậu Nga chứ?"

Trần ma ma nặng nề lắc đầu: "Nô tỳ cũng không biết, theo lời Hạnh nhi nói, sợ là Đại công chúa bị người ám toán, tính toán gài tang vật đến trên đầu chúng ta, cũng có khả năng có người lợi dụng Đại công chúa hại Đại hoàng tử, dĩ nhiên còn có một khả năng khác. Chỉ là khả năng này quá nhỏ, Đại công chúa nói thế nào cũng là con gái của hoàng hậu nương nương, nàng ta chắc không ác độc như vậy."

Hạnh nhi ở một bên cũng vội vàng gật đầu.

Liễu Vi Dung cũng nghĩ đến chuyện này, mảy may hết lại.

Lúc thái y tới thì tin tức Nhu Phúc cung truyền thái y cũng đã truyền đi khắp nơi. Phi tần hậu cung phi tần ai cũng rối rít phái ra tâm phúc của mình đi tìm hiểu tin tức.

Chỉ có liễu Tương Nhã âm thầm cười lạnh, vuốt móng tay của mình (cái móng tay bằng vàng nạm ngọc gắn ở ngón út của mấy bà cung phi đó. Minh không biết dịch sao nên để vậy), hai mắt khép hờ, thử xem hoàng hậu cùng Đức tần có đầu nhau không cho biết. Tiếc nuôi duy nhất của nàng là không được hoàng thượng ân sủng khi khôi phục địa vị quý nhân(Thường thì cung phi nào khi được phong tước hoặc khôi phục địa vị, tối đó cũng được hoàng thượng thị tẩm hết á).

Nhưng không vội, từ từ mà đi cũng không muộn, không phải nàng cũng từ thường tại lại trở về thân phận rồi hay sao?

Cho nên, không vội, nàng không thể gấp.

Liễu Tương Nhã ở trong lòng an ủi mình.

"Bích thủy, tình huống bây giờ như thế nào?"

Bích thủy cười nói:"Chủ tử, nghe nói Đại công chúa toàn thân cao thấp bắt đầu bốc lên chấm đỏ, tam tiểu thư ở Nhu Phúc cung chỉ sợ là cũng gặp môi thái y rồi."

Liễu Tương Nhã thối móng tay, hơi hột mở miệng: "Môi thái y thì làm được gì, giờ này chắc Đại hoàng tử đã bắt đầu nóng lên rồi"

Mục đích của nàng cho tới bây giờ đều không phải ở trên người Đại công chúa mà là Đại hoàng tử. công chúa thì có gì đáng nói? Chỉ là tấm bình phong che mắt thiên hạ mà thôi.

"Dạ phải." Bích thủy gật đầu lên tiếng.

Nhưng chỉ được một chút, nàng ta lại nhăn mày, có chút do dự nhìn chủ tử.

Nhìn vẻ mặt do dự của nàng, Liễu Tương Nhã nhíu mày hỏi:"Bích Thủy? Còn có chuyện gì sao?"

"Chủ tử, có chuyện này nô tỳ không biết có nên cùng chủ tử nói hay không?"

"Nói đi, ta nghe ."

"Dạ!" Bích thủy nghĩ nghĩ một chút, đem trở ngại khi liên lạc cộc ngầm nói ra.

"Chủ tử, hình như lão gia sai người hạ lệnh cộc ngầm không được xuống tay với tam tiểu thư. "

"Cái gì?" Liễu Tương Nhã cả kinh:"Chuyện này xảy ra lúc nào?"

Lệnh phù vẫn còn ở trong tay nàng mà.

Nếu mất đi những cộc ngầm kia, làm sao nàng làm việc được đây?

Sắc mặt Bích Thủy hết sức khó coi:"Nô tỳ cũng không biết, nếu lần này không có liên lạc với cộc ngầm bên cạnh Đại công chúa chắc nô tỳ cũng chưa phát hiện."

Liễu Tương Nhã hít một hơi thật sâu, tri hoãn trong lòng lo sợ không yên, tỉnh táo hỏi: "Có phải hay không chỉ cần không xuống tay với tam muội là được?"

"Cái này. Cái này chắc là vậy, chủ tử, người cũng biết, những cốc ngà này không chỉ của lão gia mà còn của phu nhân cài vào nữa, cho nên. . . ."

"Đúng, sao ta lại quên chứ. Nhưng người của mẫu thân quá ít." Liễu Tương Nhĩ cau mày.

Lúc trước mẫu thân có nói với nàng, những cốc ngà này là do người của gia tộc âm thầm cài vào mỗi khi tiên đế tuyển cung nhân nên hoàn toàn có thể yên tâm về lòng trung thành của họ.

"Hơn nữa phụ thân chỉ không cho ta xuống tay với tam muội cho thấy ông ta chưa bỏ rơi ta!"

Liễu Tương Nhĩ hí mắt, vẻ mặt chắc chắn. Tâm tư Liễu Chi Hạo sao nàng không rõ?

Số mạng của nàng có phải quý không thể nói hay không, Liễu Chi Hạo còn chưa dám chắc, nếu có một ngày nữ nhi bay lên cảnh cao thì sao? Cho nên chắc chắn hẳn sẽ ủng hộ cả hai bên.

Cốc ngà mặc dù không nhiều lắm, nhưng hầu như cung nào cũng có từ một đến hai người, trừ Nhu Phúc cung.

Nghĩ đến điểm này nàng liền hận nghiêng răng nghiêng lợi.

Bích thủy cười:"Chủ tử nói đúng!"

Nhu Phúc cung

Liễu Vi Dung đứng một bên nín thở nhìn chăm chăm thái y đang chẩn mạch cho Đoàn Đoàn. Thái y một mực không lên tiếng làm nàng lo đến không thở nổi,sẽ không thật sự có chuyện gì chứ?

Đoàn đoàn không nhúc nhích, cảm giác cái trán có chút nóng nóng, tò mò nhìn thái y trước mắt.

Thật lâu sau đó, thái y mới mở mắt, lông mày nhíu chặt, không nói tiếng nào.

"Thái y, thế nào, Diệu nhi không sao chứ?"

Trước mặt người khác, nàng luôn gọi Đoàn Đoàn là Diệu nhi. Dù sao nó cũng hoàng trưởng tử, nhũ danh từ nhỏ chỉ có thể gọi trong cung của mình hoặc trước mặt Hoàng đế thôi.

"Hồi Đức tần nương nương, mạch tượng Đại hoàng tử có chút không ổn, trán bắt đầu nóng lên, hình như lây bệnh dịch gì đó."

"Bệnh dịch? Sao lại như vậy được?"

Liễu Vi Dung kinh hoàng. Ngày nào nàng cũng cho Đoàn Đoàn uống Linh Tuyền, thân thể khỏe mạnh vô cùng, chẳng lẽ là hôm nay Đại công chúa mang tới?

"Đại hoàng tử bị lây bệnh nhưng đến giờ mới phát sốt đã tốt hơn người khác rồi. thân thể ngài ấy vốn khỏe mạnh nên mới được như vậy. " Lão thái y thành thật nói.

Bệnh dịch này cũng không nguy hiểm lắm, may mà phát hiện kịp thời. Đúng lúc ông ta có thuốc trị bệnh này, nhất định có thể ngăn được bệnh tình chuyển biến xấu.

Liễu Vi Dung nóng nảy sờ trán Đoàn:"Diệu nhi , nói cho mẫu thân biết, hiện giờ con có nóng lắm không?"

"Nóng! Nhức đầu, thương." Đoàn đoàn bắt đầu cảm thấy có chút khó chịu, gương cái miệng nhỏ nhắn, chỉ chỉ đầu mình.

"Thái y, có cách gì chữa được bệnh không?"

Mặt Liễu Vi Dung biến sắc, xem ra bệnh dịch bắt đầu phát tác, kể bên nàng nhiều người như vậy, không thể lấy Linh Tuyền ra, nàng chỉ có thể hy vọng nhìn thái y.

"Có, vi thần viết ngay đây." Thái y gạt đầu múa nhanh bút, sau đó đưa Trần ma ma đi hót.

Thật may là thân thể Đại hoàng tử tốt, bệnh này cũng mới bị lây.

Sau đó, thái y sai cung nhân lấy nước ấm tới tắm cho đại hoàng tử tắm, loại trừ những thứ không sạch sẽ trên người.

Rất nhanh, Bạch Liên bùng một chậu nước ấm đi vào, Liễu Vi Dung cời y phục Đoàn Đoàn. Nó xấu hổ, sống chết giữ lại, không cho người khác nhìn thấy thân thể mình, nàng không còn cách nào khác, bèn sai người dựng một tấm bình phong, tự mình tắm cho con.

Đoàn đoàn nắm chặt tay mẫu thân, khuôn mặt nhỏ nhắn bắt đầu ửng đỏ.

"Mẫu thân. Nước, nước."

"Có nước nước, Đoàn Đoàn ngoan, chút nữa sẽ không. . . ."

Lúc chuẩn bị tắm, nàng nhanh trí để tay vào trong chậu, đổ Linh Tuyền từ không gian chậu đồng.

Đoàn đoàn đối với linh khí rất nhạy cảm, lúc tắm dần cảm thấy biến hóa, đầu không đau đầu như hồi nãy nữa.

Tắm rửa xong, về ứng đỏ trên mặt Đoàn Đoàn bớt đi một chút.

Mặc xong quần áo, thấy vẻ mặt con đỡ hơn khi nãy, vì Dung cũng nhẹ người hơn.

Thái y chẩn mạch lần nữa cũng giật mình. Thân thể đại hoàng tử quá tốt rồi, vừa mới sốt đó đã bắt đầu hạ xuống. Thật thần kì!

Căn bản là ông ta không biết Linh Tuyền đã bắt đầu phát huy tác dụng.

Trần ma ma cũng đem thuốc bùng vào.

"Chủ tử, thuốc tới, mau cho Đại hoàng tử uống."

"Mau, mau đưa cho ta."

Trần ma ma vội đưa chén thuốc bốc mùi nồng nặc qua cho nàng.

Liễu Vi Dung nhận thuốc, thừa dịp mọi người không để ý rút Linh Tuyền vô.

"Điều , , uống thuốc."

Nhẹ nhàng cầm chén thuốc đưa đến miệng con, hẩn nắm ống tay áo của mẫu thân sợ hãi nhưng vẫn nhẫn nại đem thuốc uống hết khiến nàng đau lòng muốn chết.

Thấy con uống hết thuốc có pha Linh tuyền, nàng an tâm hơn một chút, để chén xuống hỏi: "Thái y, còn cái gì cần chú ý nữa không?"

Lão thái y vuốt bộ râu ngắn ngắn, cười nói: "Không có, thân thể Đại hoàng tử rất tốt, chắc tới nay là hết. Ngài ấy là bệnh nhân vượt qua bệnh dịch nhanh nhất mà vi thần từng biết."

"Vậy thì tốt."

Nàng sai Hạnh nhi dẫn thái y nghỉ ở gần thiên điện. Có ông ta coi chừng tương đối an tâm hơn.

Chờ thái y rời đi, nàng ôm con vào, sau đó sai tất cả cung nhân quét dọn sạch sẽ trong ngoài. Những ai hầu hạ Đoàn Đoàn đều phải tắm rửa sạch sẽ, đốt hết quần áo vừa mặc, uống thuốc theo toa của thái y lúc này, một người cũng không được sót.

Bên Mộ Dung Triệt, khi hẩn đang thương nghị đại sự cùng các đại thần thì hay tin Đại công chúa cùng đại hoàng tử xảy ra chuyện. Lòng hẩn nóng như lửa đốt nhưng giờ phút này thương nghị đến lúc quan trọng nhất, hẩn không thể làm gì khác hơn là cố kiềm lại.

Chờ hẩn kết thúc chánh sự thì đã giờ Tuất, sắc trời tối mịt. Hạnh nhi cũng báo đại hoàng tử đã thoát khỏi nguy hiểm nên hẩn cũng nhẹ lòng đi không ít, chỉ là đại công chúa không được như vậy.

Người nó không tốt như Đoàn Đoàn, bị bệnh dịch hành hạ đến chết đi sống lại. Hoàng hậu bị phản sai người điều tra, cuối cùng phát hiện, sáng nay có người lên bồi vật bản lên quần áo đại công chúa nên nàng ta mới bị lây bệnh.

Gần tối, sau khi trở lại cung dùng xong cơm chiều thì đại công chúa bắt đầu nóng lên, không bao lâu thì không còn chút sức lực nào. Nàng ta cho là không có việc gì, ngủ một giấc sẽ hết nhưng cung nhân phát hiện người nàng nổi đầy chấm đỏ lại sốt cao không lùi mới biết được lớn chuyện nên lập tức đi mời thái y.

Ban đầu, hoàng hậu cho là vị ọ Nhu Phúc cung xuống tay, nhưng vừa nghe nói Nhu Phúc cung cũng mời thái y, biết được Đại hoàng tử cũng dính vào bệnh dịch, tâm hoàng hậu bỗng dưng lạnh, giờ phút này cái gì nàng cũng hiểu.

Nàng ghen uất, thở không ra hơi, té xỉu.

Cả Phượng Nghi cung hỗn loạn.

Thái hậu lập tức qua Phượng nghi cung. Khi biết chuyện, thái hậu giận đến toàn thân phát run, đây là lợi dụng Đại công chúa mưu hại hoàng trưởng tử, bèn hạ lệnh điều tra kĩ càng, một con kiến cũng không để lọt.

Cuối cùng tra ra được, một thô sử nô tài bên cạnh công chúa không biết đã dùng cách gì đem vật bản vào hoàng cung, còn chưa hỏi được kẻ chủ mưu

phía sau thì cung nhân đó đã cắn lưỡi tự sát.

Đầu mỗi đút đoạn.

Thái hậu nổi giận, hoàng đế càng giận dữ hơn.

Nếu không tra được sẽ thanh tẩy toàn bộ hậu cung. Kết quả, tra không ra chuyện hãm hại đại hoàng tử nhưng lại tra được rất nhiều những âm mưu bẩn thỉu khác.

Tối hôm đó là một đêm không ngủ. Huyết tẩy cả hoàng cung. Trừ những cung nhân bên cạnh thái hậu cùng hoàng đế, tất cả tâm phúc, thân tín của phi tần hậu cung đồng loạt đối toàn bộ.

Khi Liễu Tương Nhã biết chuyện, thiếu chút nữa phun máu.

Tất cả cọc ngầm của nàng bị tiêu diệt không còn một móng.

Nàng không ngờ hoàng thượng với thái hậu lại phản ứng lớn như vậy. Lần này nàng quả là tổn thất nặng nề.

Nàng cực kỳ hối hận.

Bích thủy nhìn chủ tử mặt xám như tro tàn, không biết nên an ủi làm sao, chính nàng cũng không ngờ được hoàng thượng cùng thái hậu sẽ huyết tẩy cả hoàng cung như vậy.

Tất cả cơ sở ngầm của các phi tần đồng loạt biến mất.

Nhưng những thứ này đều không liên quan đến Liễu Vi Dung, nàng một mực ở kế bên Đoàn Đoàn, tới khi nó hạ sốt mới ôm nó một hồi mà đi vào giấc ngủ.

Lúc này nàng không thể vào không gian, ai biết chừng nào thì hoàng thượng tới.

Giờ hội, tắm rửa xong, Mộ Dung Triệt mang theo vẻ mặt mệt mỏi tới Nhu Phúc cung, lúc hẩn vào thì thấy màn này, trong lòng như có ai hung hãn nhéo lấy, phát tay bảo hạ nhân lui hết, hẩn tự mình nhẹ nhàng tới bên cạnh hai mẹ con.

Sờ trán Diệu nhi, không nóng, quả thật đã hạ sốt. May mà nó không sao.

Đáng tiếc Đại công chúa không lạc quan như vậy, nó trực tiếp dính phải vật bản lây bệnh, bệnh tình nghiêm trọng, lúc phát hiện trên người đã nổi đầy chấm đỏ rồi, tất cả thí y hiện giờ còn đang túc trực bên Phượng Nghi cung.

Cộng thêm hoàng hậu lại bất tỉnh, hiện tại Phượng Nghi cung có mẫu hậu trấn giữ, lòng hẩn như là đốt liền chạy qua đây nhìn Đức tần cùng Diệu nhi của hẩn.

Nghe Mạc thái y nói Đại hoàng tử hạ sốt, hẩn còn không dám tin, dính vào bệnh dịch mà hết nhanh vậy sao?

Giờ tận mắt nhìn hẩn mới an tâm. Mặc Đoàn Đoàn tuy còn đỏ nhưng thái y đã cam đoan không vấn đề.

Liễu Vi Dung cảm thấy bên cạnh có người, mở mắt ra liền nhìn thấy gương mặt tuấn tú của Mộ Dung Triệt giờ đây phờ phác không nói nổi, không nhận được chớp mũi đau xót.

"Hoàng thượng, người tới rồi. Đoàn đoàn không sao, người không cần lo."

"Ừ, trăm biết." Mộ Dung Triệt bỏ áo khoác, lên giường ôm hai mẹ con, giọng khàn khàn: "May là Diệu nhi không có việc gì!"

"Hoàng thượng, Đại công chúa có sao không?" Nàng thấy đại công chúa làm người không tệ nên ân cần hỏi.

Ánh mắt Mộ Dung Triệt trầm xuống, trong thanh âm không che giấu được tức giận: "Tình huống không tốt lắm, lúc cung nhân phát hiện người Vũ Nhi đã ra chấm đỏ, sốt cao không lùi."

Những thứ này nô tài này quá không quan tâm tới Vũ Nhi, tội không tha được.

"Rất nghiêm trọng sao?" Tâm tình nàng cũng nặng nề hơn, đại công chúa bị lây trực tiếp, chắc chắn sẽ nặng hơn Đoàn Đoàn rồi.

Mộ Dung Triệt nhắm mắt, mệt mỏi nói: "Ừ, thái y nói không biết nó có chịu được qua tối nay."

Vi Dung im lặng, nàng muốn lấy Linh tuyền ra cứu công chúa nhưng cũng không muốn chuyện không gian tồn tại bị người phát hiện. Nàng không phải thánh mẫu, nàng chỉ là một người, một con người bình thường, cũng có ích kỉ của bản thân. Nàng hểc có thể yên lặng cầu cho công chúa có thể vượt qua kiếp nạn này.

"Đại công chúa sẽ qua khỏi, hoàng thượng yên tâm."

Nàng cầm tay hoàng đế, nhỏ giọng an ủi.

"Ừ." Mộ Dung Triệt khẽ lên tiếng, sau đó không nói gì nữa, nàng nhìn lại đã thấy hấn ngủ mất rồi. Nàng cũng mệt mỏi nhắm mắt, vùi vào lòng hấn.

Hôm sau, do chuyện của Đoàn Đoàn nên nàng không cần thỉnh an. Thái y kiểm tra xong tuyên bố Đoàn Đoàn không sao. Bạch Liên cùng Hạnh nhi vui mừng hết sức với sai người thông báo hoàng thượng cùng thái hậu.

Đoàn đoàn không sao, Liễu Vi Dung nhẹ người hơn. Rốt cuộc, nàng cũng có tâm tư hỏi xem hôm qua có xảy ra chuyện gì lớn không.

Nghe Hạnh nhi nói, Đại công chúa đã chịu được nguyên một tối, thái hậu cùng hoàng thượng tiến hành thanh tẩy toàn bộ cung nhân, cơ hồ đem tất cả cung nhân đuổi hết. Nàng vừa nghe thì kinh ngạc, sau đó là vui mừng hết sức.

"Chủ tử, lần thanh tẩy này, chỉ có cung chúng ta là không tổn thất." Bạch Liên cười nói.

Vi Dung cũng gật đầu tán thành.

Rửa sạch hậu cung nha, không biết có bao nhiêu phi tần tìm nhỏ máu đây.

Tay mất Liễu Tương Nhã bị loại trừ, không biết nag ta có hộc máu không nữa.

Không có những cộc ngầm kia, nửa bước nàng ta đi cũng khó nữa là.

Nàng nhìn Đoàn Đoàn mạnh như rồng hổ, trong đầu thoáng qua một suy nghĩ, không biết chừng chuyện đại công chúa cũng có liên quan đến nàng ta.

Nàng ta muốn mượn tay Đại công chúa tay diệt trừ Đoàn Đoàn, nhưng nàng ta không biết nàng có Linh Tuyền.

Càng nghĩ càng cảm thấy là Liễu Tương Nhã xuống tay.

Đáng tiếc không có chứng cứ.

Dĩ nhiên đây chỉ là suy đoán của nàng.

Lúc này, một cung nhân vội vã đi vào bẩm báo.

"Chủ tử, Phụng Nghi cung cho người đến thông báo, nói hoàng hậu nương nương muốn gặp chủ tử."

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Ở Hậu Cung Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61

"Hoàng hậu?" Liễu Vi Dung ngẩn ra, quan hệ giữa nàng và hoàng hậu vẫn luôn nhân nhạ, sao tự nhiên nàng ta tới kiểm nàng?

Không lẽ do chuyện của đại công chúa.

Kêu người về thông báo nàng sẽ tới rồi mới quay qua hỏi Bạch Liên: "Bạch Liên, người nói hoàng hậu tìm ta có chuyện gì?"

Bạch Liên lắc đầu, nghi ngờ đoán: "Nô tỳ cũng không biết, có thể là cùng Đại công chúa có liên quan đi, chỉ là Đại công chúa không phải vượt qua được rồi sao?"

Bỗng dưng, nàng nhớ chuyện thanh tẩy tối hôm qua, đoán chừng hoàng hậu cũng tổn thất lớn đi. Không biết có liên quan tới chuyện lần này không nữa.

Chắc là không nhỉ?

"Ừ, ta cũng không biết, đợi đi đến Phụng Nghi cung hãy hay, người búi tóc giúp ta!"

Nàng ngồi vào gương, quyết định không nghĩ nữa, nhìn Đoàn Đoàn chơi với thẻ chữ mà cười.

Từ lúc Đoàn Đoàn được tám tháng, vì đề phòng có người phát hiện, nàng không bế nó vào không gian nữa mà sai người đem tới một cái bồn đồng lớn, rót Linh Tuyền vào đó cho nó chơi.

Trái cây trong không gian một phần biến thành nước trái cây cho nó uống, hiện giờ trong đó không trồng rau nữa mà trồng toàn cây ăn quả thôi.

Từ ngày biết có thể sử dụng ý nghĩ rút Linh Tuyền ra ngoài, nàng cũng ít khi vào đó.

Dùng Linh Tuyền vừa có chỗ tốt cũng có chỗ bất tiện.

Mỗi tối cho Đoàn Đoàn uống Linh Tuyền rất tốt, nếu hôm qua bệnh Đoàn Đoàn phát triển, tối đó nàng cho nó uống Linh Tuyền chắc bệnh cũng sẽ biến mất. Nhưng nàng sẽ gặp phiền phức.

Đại công chúa bị lấy nhưng Đại hoàng tử chuyện gì cũng không có, khó tránh khỏi làm cho người ta sinh ra những ý nghĩ khác.

Phúc Họa tương liên chính là như vậy.

Không có cọc ngà, liễu Tương Nhã muốn hạ độc thủ với nàng cũng khó khăn.

Thật là may mắn trong bất hạnh.

"Vâng" Bạch Liên cũng cảm thấy thế, liền giúp chủ tử búi một kiểu tóc đơn giản mà thanh lịch, cài một cây trâm phi thúy, thoa thêm một chút phấn, điểm thêm chút son khiến chủ tử nàng càng lung linh xinh đẹp.

Đem đoàn đoàn giao cho Trần ma ma chăm sóc, Liễu Vi Dung dẫn Bạch Liên đi Phụng Nghi cung.

Phụng Nghi cung cách Nhu Phúc cung khá xa, ngồi kiệu nhỏ phải chừng mười đến 20' mới đến, mỗi sáng sớm thỉnh an cũng đã quen rồi, giờ không phải lúc thỉnh an, đi Phụng Nghi cung thật đúng là không quen.

Gần đến Phụng Nghi cung, nàng xuống kiệu, đến trước cửa cung cho người vào thông báo.

Rất nhanh, Thị Họa, tâm phúc của hoàng hậu tươi cười ra đón, thỉnh an nàng theo nghi lễ, sau đó mang theo nàng và Bạch Liên tiến vào Phụng Nghi cung.

Lúc này Thị Họa mang theo hai người vòng qua chánh điện đi tới trác điện, lòng may Liễu Vi Dung chớp mắt, Bạch Liên đi sát sau chủ tử.

Đi tới cửa trác điện, Thị Họa cười nói: "Đức tần nương nương, mời, hoàng hậu nương nương đang chờ người bên trong."

Liễu Vi Dung sững sốt, không ngờ nàng ta không theo nàng vào trong, nàng liếc Bạch Liên, Bạch Liên hiểu ý theo sát nàng cùng nhau bước vào trác điện.

Đi vào xong, Thị Họa liền đem cửa đóng lại, sau đó canh giữ ở bên ngoài.

Liễu Vi Dung hơi ngừng lại một chút rồi mới mang theo Bạch Liên vòng qua từng dãy rèm cửa, tiến vào bên trong.

Hoàng hậu đang ngồi chờ trên chủ vị, kế bên nàng là Tôn ma ma cùng hai thị nữ tâm phúc.

Điều làm cho nàng bất ngờ là Tà tần cũng có mặt ở đây.

Lúc này hoàng hậu đang cùng tà tần nói chuyện, thấy có người tiến vào liền dừng lại.

"Đức tần muội muội rốt cuộc đã tới!" Hoàng hậu thấy Liễu Vi Dung đến, lập tức lộ ra nụ cười ôn hòa.

Liễu Vi Dung dẫn theo Bạch Liên tiến lên vài bước, phúc thân hành lễ: "Tần thiếp gặp qua hoàng hậu nương nương, nương nương cát tường!"

Hoàng hậu cười nói: "Đức tần muội muội không cần đa lễ, đều là tỷ muội một nhà, không cần quá mức khách khí, mau đến đây ngồi, cung nữ, dâng trà."

Tỷ muội một nhà?

Coi bộ lần này hoàng hậu triệu kiến nàng là có âm mưu.

Liễu Vi Dung ngồi đối diện với Tà tần, nhìn nàng ta cười: "Thì ra là tà tần muội muội cũng ở đây."

Tà tần cười ngọt ngào: "Đức tần tỷ tỷ!"

Liễu Vi Dung gật đầu cười, Tà tần cúi đầu, trông mắt loàng qua tia sáng.

Rất nhanh, cung nữ dâng trà thượng hạng lên cho nàng. Liễu Vi Dung nhận lấy, để sát miệng một lát rồi thả xuống, cười khẽ mà hỏi: "Không biết hoàng hậu nương nương tìm tần thiếp có chuyện gì?"

Hoàng hậu nghe vậy, nụ cười trên mặt thu lại, than một tiếng: "Còn không phải vì chuyện bệnh dịch của đại công chúa tối hôm qua sao? Nói đi nói lại

chuyện này cùng đại hoàng tử cũng có chút liên quan!"

Thật ra khi nàng tỉnh lại, biết được con mình không sao còn chưa kịp vui mừng thì nhận được một tin sét đánh, hoàng thượng cùng thái hậu thể nhưng thanh tẩy cả hậu cung.

Trừ những tâm phúc bên, tất cả những cơ sở ngầm của nàng đều mất sạch.

Thiếu chút nữa nàng ngất đi vì tức.

Hoàng hậu thấy Đức tần cẩn thận lắng nghe, trên mặt thoáng qua một tia nụ cười thỏa mãn.

"Chuyện này dù sao cũng là từ Vũ nhi mà ra, tuy rằng nó bị người lợi dụng nhưng bản cung vẫn thấy thực có lỗi với muội. Thật may là đại hoàng tử không có chuyện gì, nếu không bản cung thật không còn mặt mũi nào gặp muội."

Liễu Vi Dung lộ vẻ sợ hãi: "Xin người đừng nói vậy làm thiếp sợ, chuyện này nào liên quan gì đến người!"

Hoàng hậu thấy nàng không đem chuyện bệnh dịch đổ lên người mình thì thở phào nhẹ nhõm.

"Thật ra Bản cung đã điều tra được chủ mưu đứng sau chuyện này là ai nên mới mời muội muội tới đây cùng thương nghị. "

Hoàng hậu rốt cuộc nói ra mục đích của mình.

Liễu Vi Dung có chút nghi ngờ, người giật dây? Chẳng lẽ có liên quan tới Tà tần? Nhưng trên mặt nàng lại lộ vẻ kinh ngạc, cách một cái đặt mạnh ly trà lên bàn, run giọng hỏi: "Là kẻ nào?"

"Việc này muội nên hỏi Tà tần mới đúng."

Tà tần dịu dàng cười, mở miệng nói: "Cung nhân sợ tội mà uống thuốc độc tự sát tối hôm qua. Đại cung nữ của ta từng gặp qua. Cung nhân này một ngày trước có tiếp xúc với người của Quan Sur cung."

Phương quý phi?

Nét nghi ngờ hiện lên trên mặt Liễu Vi Dung. Nàng chỉ dám tin lời mấy người này ba phần, bảy phần còn lại ...

"Từ khi biết cung nhân này có tiếp xúc với người của Quan Sur cung, bản cung liền điều tra theo hướng đó, kết quả cho thấy quả thật cung nhân đó là người của Quan Sur cung." Hoàng hậu tiếp tục bổ sung, trong giọng nói mang theo hận ý khó có thể phát giác.

Liễu Vi Dung cười khò: "Cho dù Quý Phi nương nương làm thì sao, tần thiếp chỉ là một tần phi nhỏ nhỏ, cũng chỉ có thể nuốt nỗi đau này xuống thôi. "

Nói thì nói vậy nhưng nàng hiểu rất rõ, coi bộ hoàng hậu muốn khơi mào mâu thuẫn giữa nàng cùng Phương quý phi, để cho nàng cùng Phương quý phi đấu.

Đáng tiếc nàng không bao giờ ngu xuẩn đi làm chuyện lấy trứng chọi đá này.

"Đức tần tỷ tỷ cứ tính như vậy sao? Nếu không phải tỷ kịp thời mời thái y, chỉ sợ đại hoàng tử..." Tà tần cau mày, tức giận nói, một bộ sẵn sàng bênh vực nàng.

"Vậy thì sao chứ, hoàng thượng cũng không truy xét đi xuống, hoàng hậu nương nương định làm gì?" Liễu Vi Dung khò sở cười, hỏi ngược lại hoàng hậu.

"Bản cung chỉ có một công chúa, thiếu chút nữa sẽ không còn, Bản cung không cam lòng." Hoàng hậu cắn răng nói.

"Tần thiếp cảm thấy hoàng hậu nương nói rất đúng!" Tà tần phụ họa.

Liễu Vi Dung thờ dãi: "Hoàng hậu nương nương, tần thiếp coi như không có cam lòng thì như thế nào, gia thế Phương gia quá lớn, quốc cữu hoàng thượng, chỉ cần ông ta dậm chân một cái cũng đủ làm rung chuyển kinh thành."

Nhà mẹ đẻ của hoàng hậu nói sao cũng không bằng.

Hôm nay vô cớ kiếm nàng, không phải muốn nàng đứng ra chết thế sao?

Hoàng hậu thấy nàng vẻ mặt chán nản, lại không có thái độ gì khác thì mở lời dò hỏi: "Nếu như bản cung có biện pháp thì sao?"

Liễu Vi Dung làm bộ vui vẻ hỏi: "Hoàng hậu nương nương, người thật sự có biện pháp?"

Nhìn thấy bộ dáng không thể chờ của Đức tần, đáy mắt hoàng hậu thoáng qua một nụ cười, chậm rãi uống một ngụm trà, nói: "Cái Phương quý phi dựa vào là Phương gia, hiện giờ Phương gia đang rất hưng thịnh, hoàng thượng luôn tìm thời cơ để hạ bệ, vừa lúc bản cung có một sổ bằng chứng chứng minh Phương gia phạm pháp, Đức tần muội muội có muốn đứng cùng hướng với ta hay không?"

Quả nhiên tới.

Liễu Vi Dung không muốn dính vào, ai biết bên trong là cái gì, hơn nữa chuyện Phụng quý phi xuống tay với Đoàn Đoàn nàng không nắm chắc.

"Hoàng hậu nương nương, để tần thiếp về suy nghĩ lại, chuyện này quá bất ngờ, tần thiếp cần có thời gian..." Đã hiểu rõ ý tứ hoàng hậu, nàng đứng dậy, hành lễ nói.

"Đương nhiên cần suy nghĩ, bốn cung chờ tin muội."

Ngoài mặt hoàng hậu cười nói nhưng trong lòng lại rất hy vọng Đức tần sẽ hợp tác với nàng. Hai người này, ai nàng cũng phải loại.

Đức tần có hoàng trưởng tử, Phụng quý phi có nhị hoàng tử. Hai người này sớm muộn gì cũng phải đấu nhau. Nàng chỉ mượn thời cơ giúp nó diễn ra sớm hơn mà thôi. Với Đức tần không quyền lực mà nói, bỏ qua cơ hội này sẽ không còn cơ hội khác nữa.

Tạ tần cũng xin phép ra về.

Liễu Vi Dung mang theo Bạch Liên ra khỏi Phụng Nghi cung, trở lại Nhu Phúc trong cung, thấy Đoàn Đoàn ngủ trưa, nàng liền đem chuyện lúc nãy kể lại hết với Trần ma ma, hỏi bà ta xem nàng nên làm thế nào?

Trần ma ma trầm tư một hồi, đột nhiên hỏi nàng: "Ý của chủ tử thì sao?"

"Ta muốn cự tuyệt. Ta sợ sau khi hoàng hậu đối phó Phụng quý phi xong sẽ trở lại đối phó ta." Nàng nghĩ chuyện này có gì đáng nói.

Trong nguyên tắc hoàng hậu là người cuối cùng bị liễu Trương Nhã đánh bại.

Có thể thấy được thủ đoạn của nàng ta lợi hại ra sao.

Giờ lại muốn cùng phe với nàng cũng phải xem nàng có đồng ý hay không.

Trần ma ma nghe xong, gật đầu liên tục, nói: "Nô tài cũng nghĩ vậy, hơn nữa, cung nhân đó có phải người của Phụng quý phi hay không cũng không chắc. Dù sao, đây cũng chỉ là lời nói một phía của hoàng hậu mà thôi."

Liễu Vi Dung gật đầu đồng ý.

Ngày thứ hai, sau khi thỉnh an, nàng trả lời cự tuyệt liên kết với hoàng hậu. Nàng biết mình còn non lắm.

Hoàng hậu trên mặt thoáng qua một tia kinh ngạc, không ngờ Đức tần lại dám cự tuyệt đề nghị của nàng.

Trong bụng không khỏi có chút tức giận.

Sau khi từ chối hợp tác với hoàng hậu, hằng ngày, ngoài việc thỉnh an theo quy củ, Liễu Vi Dung luôn ở trong Nhu Phúc cung dạy Đoàn Đoàn học, không đi bất cứ đâu tránh rước lấy phiền phức không đáng có.

Hoàng hậu có đầu với Phụng quý phi hay không không liên quan tới nàng.

Ít lâu sau, nàng nghe Hạnh nhi nói về lời đồn đang nổi lên trong kinh thành gần đây, cái gì Phụng thái sư ăn hối lộ, còn nuôi luyện đồng, hồng hắc ngang tâng coi mình trên hết, không để hoàng đế trong mắt... Nàng biết hoàng hậu quả thật ra tay.

Nhưng nàng biết, Phụng gì không dễ lung lay bởi mấy chuyện lật vật này.

Hôm nay là 15, là ngày Hoàng đế đến Phụng Nghi cung.

Phụng Nghi cung

Hoàng hậu khấn trương nhìn Tôn ma ma.

"Tôn ma ma, vật này thật có hiệu quả sao?"

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Ở Hậu Cung Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62

Tôn ma ma cười thần bí: "Nương nương, đây là nô tài thật vất vả tìm thấy bài thuốc bí truyền, hơn nữa Phụng Nghi cung chúng ta thường cho cái này tăng thêm hương liệu, cũng sẽ không có người hoài nghi."

Bài thuốc bí truyền, lại là bài thuốc bí truyền, nếu là Liễu Vi Dung nghe được, không biết sẽ có biểu cảm gì, cớ đòi này bài thuốc bí truyền thật nhiều a, giống như cô ấy là bản thuốc đơn lẻ, cái nào không phải bài thuốc bí truyền, chỉ là đại đa số là bài thuốc bí truyền chính người.

"Thật có thể trợ tình sao?" Hoàng hậu để ý nhất còn là cái này, Đại công chúa mặc dù chịu đựng qua bệnh dịch, có thể bây giờ có vẻ bệnh, nàng vội vàng cần một đứa bé nữa.

Phụng quý phi này thân thể tiêu tụy vì bệnh cũng có thể sinh hạ một hoàng tử, kích thích nàng thật mạnh, thân thể nàng tốt như vậy, còn điều dưỡng mấy năm, không tin sinh không được một hoàng tử khỏe mạnh hoàng tử.

Nhưng không bột đổ gột nên hồ, nàng năm nay 29 rồi, sớm đã là nụ hoa có tuổi, hoàng thượng mỗi lần tới đều không đụng nàng, chính là đơn thuần ngủ, cho nên không thể không ra hạ sách này.

Tôn ma ma khẳng định gật đầu: "Hương giục tình hiệu quả là từng điểm từng điểm tích lũy, không dễ làm cho người ta phát giác, không phải loại thuốc giục tình mãnh liệt kia, lập tức làm cho người ta sinh ra ***, nương nương cứ việc yên tâm."

Nhìn thấy nương nương bây giờ vì thị tẩm còn cố ý làm cho người ta lấy mạng chút hương giục tình hiệu quả, lòng nàng chua xót a, nương nương bảo dưỡng rất tốt, thế nào hoàng thượng cũng không thích đây?

"Vậy thì tốt, chỉ là hoàng thượng là rất khác chế người, về điểm này giục tình hiệu quả hữu dụng không?" Hoàng hậu không có nhận được chút lo lắng.

"Nương nương yên tâm, hữu dụng, đây là tích lũy dần, thời gian càng lâu, giục tình hiệu dụng càng cao, chính là hoàng thượng chỉ đơn thuần ngủ, sau nửa canh giờ cũng sẽ động tình, ngài hãy yên tâm."

"Hơn nữa hiện tại mới sau giữa trưa, chúng ta có thể ở đại điện nơi có gió lửa đốt trước, dù sao gió lửa, hương giục tình không dậy nổi tác dụng gì, hơn nữa này hương giục tình đối với nam nhân hữu dụng."

Tôn ma ma đối với hương đặc chế này rất là sùng bái.

Hoàng hậu lần này rốt cuộc giương lên nụ cười: "Đã như vậy, vậy thì theo lời ma ma nói đi làm, cho chánh điện đốt loại hương này, còn có nhớ đem thuốc hôm nay sắc tốt, Bồn cung nhất định phải mang thai hoàng tử."

Hôm nay, hoàng tử chính là bệnh trong lòng của nàng, kể từ khi Đức tần cự tuyệt cùng nàng liên hiệp trong lòng nàng vẫn không thoải mái, một cái Đức tần nhỏ nhỏ thế nhưng cự tuyệt vị hoàng hậu này.

Đây là có Đại hoàng tử nên tâm lớn thôi.

Đội nàng có hoàng tử, nhìn nàng đối phó nàng ta thế nào.

Đến lúc đó sẽ để cho Phụng quý phi cùng nàng so so chiêu thôi.

Hiện tại Phụng gia vừa đứng vội bẻ đầu sút trán, là thời cơ tốt để nàng mang thai.

Đang lúc hoàng hậu chuẩn bị sẵn sàng tất cả, chỉ chờ Hoàng đế Mộ Dung triệt đi qua.

Trong Từ Thần điện, Mộ Dung Triệt mặt âm trầm nhìn ám vệ truy xét tư liệu.

Siết chặt tài liệu trên tay, quanh thân khí lạnh quanh quẩn, trong mắt ánh lạnh hiện ra.

"Thì ra là nàng ta!"

Trước kia hắn điều tra vẫn bỏ qua phi tần phẩm vị thấp, cho rằng các nàng cũng không có nhân mạch gì đó, quả quyết không thể nào thu mua đến người trong cung hoàng hậu.

Không nghĩ tới sau khi khôi phục phân vị quý nhân, Liễu thị Tương Nhã thế nhưng lại thu mua đến cung nhân bên cạnh Đại công chúa.

Còn từ bên ngoài lấy được những thứ đồ bản thủ kia, mượn tay Đại công chúa diệt trừ hoàng trưởng tử của hắn.

Thật là con rắn độc.

Mộ Dung Triệt nhắm chặt mắt, ngón tay vẫn nhẹ nhàng gõ mặt bàn, hắn đang suy tính có phải hay không khiến mẫu hậu biết bà vẫn xem trọng lệ quý nhân lại là một mỹ nhân rắn rết.

Tránh cho bà một mực ở trước mặt hấn nói lời hữu ích giúp nàng ta.

Nhưng là vừa nghĩ tới thái y từng nói với hấn tình trạng thân thể mẫu hậu, tại đây một hai năm chuyện, tim của hấn lại trầm xuống.

Lệ quý nhân vẫn có chút chỗ dùng, tối thiểu nàng ta có thể khiến cho mẫu hậu niềm vui, đối với mẫu hậu mặc dù có một phần lòng lợi dụng ở bên trong, chỉ là coi như tận tâm tận lực.

Trước đề thôi.

Đề cho người ta nhìn chăm chăm nàng ta, không đề cho nàng ta tạo ra sóng gió là được.

Đáng tiếc mẫu hậu mặc dù thích Diệu nhi, nhưng lại không thích Đức tần.

Chỉ là vừa nghĩ tới xuất thân của mẫu hậu, quả thật cùng Đức tần tán gẫu không đến, cũng liền đem chuyện này buông xuống.

Vì vậy, Liễu Tương Nhã ở thời điểm đó, nàng ta không biết đã tại ở Quý Môn quan đi một lượt.

Nếu là Liễu Vi Dung biết chuyện này, khẳng định than vãn nguyên tác Bàn Tay Vàng cường đại.

Liễu Tương Nhã chính là Tiểu Cường đánh không chết.

Đoán chừng là thời điểm chưa đến thôi.

Nhu Phúc cung.

Liễu Vi Dung làm cho người ta ở chánh điện trải lên một tầng thảm, cho đoàn đoàn dùng luyện tập đi bộ.

Nhìn đoàn đoàn lão đạo như say trên tấm thảm đi tới đi lui, thỉnh thoảng còn té ngã, lại tự giác bò dậy tiếp tục luyện tập đi bộ, Liễu Vi Dung cười nheo mắt.

Đoàn đoàn tính tình rất tốt, té ngã cũng không khóc.

Nàng cảm thấy mang đoàn đoàn thoải mái nhất rồi.

Bạch Liên cùng Hạnh nhi bắt đầu rất đau lòng Đại hoàng tử luôn bị té ngã, muốn đi đỡ hấn dậy, vậy mà lại bị chủ tử ngăn không cho, nói gì tự lập, tự mình cố gắng.

Làm cho các nàng không dám nói gì.

Đại hoàng tử mới hơn một tuổi, thế nào tự lập tự mình cố gắng?

Đề cho các nàng rồi rắc là, trong cung hoàng tử, công chúa nào không phải vẫn uống sữa mẹ đến ba tuổi, chủ tử lại cho Đại hoàng tử mới hơn một tuổi ăn cơm, trái cây, cùng với cá tôm thịt cái gì.

Vừa bắt đầu hoàng thượng còn phân đối kia mà, sau chủ tử dám không có đối, Đại hoàng tử cũng thích ăn, lại không thích ăn sữa mẹ rồi, bây giờ nhìn Đại hoàng tử rất khỏe mạnh, mỗi ngày tính lực giống như dùng không hết, liền đã buông xuống lo lắng.

"Đoàn đoàn, cố gắng lên, lại hai vòng, mẫu thân cho con ăn một quả đào to!" Liễu Vi Dung lười biếng nằm ở giường lên, một lần gặm quả đào lớn tiếng nói.

Lúc này chính là thời điểm mùa đào thơm ngon, phần của nàng tặng một mảng lớn, còn bao gồm đoàn đoàn, cho nên trái cây kia có chừng a, vừa đúng có thể làm cho nàng từ không gian lấy không ít quả đào ra ngoài.

Đoàn đoàn đi bây giờ đường càng ngày càng ổn định rồi, tuy nhiên có lúc còn có thể té ngã, nhưng đã rất khá, đôi mắt đen nhánh sáng lóng lánh nhìn quả đào trong tay mẫu thân mình đang gặm, vị ngọt nồng đậm từ quả đào tràn mát ra, cái mũi nhỏ giật giật, nuốt một ngụm nước bọt, bấp chân bắt đầu tăng nhanh lên.

Liễu Vi Dung thấy cười nheo mắt, tiếp tục gặm quả đào, ừ, ăn ngon thật, mật đào nhiều chất lỏng, đây chính là đoàn đoàn thích nhất, mỗi ngày cơm nước xong đều muốn gặm một quả.

Trần ma ma cùng Hạnh nhi, Bạch Liên hết sức im lặng nhìn chủ tử.

Đáng thương Đại hoàng tử, vì một quả đào còn phải đi thêm hai vòng.

Rất nhanh, đoàn đoàn đi hết hai vòng, trên chóp mũi thấm chút mồ hôi, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, chính là vững vàng đi đến trước mặt Liễu Vi Dung, mắt ba nhìn trên bàn thấp để trái đào mật, có chút thở hổn hển dứt tiếng nói: "Mẫu thân, Diệu nhi đi hết rồi, quả đào."

Có thể là quan niệm giáo huấn của Mộ Dung Triệt, đoàn đoàn vẫn xưng mình là Diệu nhi, Liễu Vi Dung cái chính không có kết quả, sẽ theo nàng.

Đem đoàn đoàn ôm lên, dùng khăn tay lau đi mồ hôi rịn trên mặt bé, điểm xuống cái mũi nhỏ của con, dịu dàng nói: "Yên tâm, không thiếu được con."

Hạnh nhi bung tó một chậu đồng nhỏ, sau khi cho đoàn đoàn rửa tay, cho bé một quả đào mặt thật to.

Dù sao răng hàm đoàn đoàn cũng có rồi, gặm quả đào không thành vấn đề, một quả đào đủ cho bé từ từ gặm một canh giờ rồi.

Đoàn đoàn vui mừng dùng tay nhỏ bé nâng qua quả đào, cười cong mắt, giương cái miệng nhỏ nhắn, lộ ra hai cái răng cửa đáng yêu, từ từ gặm quả đào, giống như một con sóc lông đang ăn hạt thông.

Còn kém không có vẩy đuôi thôi.

Nhìn hai mắt Liễu Vi Dung phát sáng, móng vuốt sói bắt đầu nhẹ nhàng bóp gò má có chút phình của bé.

Nhìn một bên bé gặm quả đào, vừa dùng ánh mắt uất ức tố cáo nhìn nàng.

"Thật đáng yêu, đoàn đoàn, con thật là đáng yêu."

Đoàn đoàn rất là bất đắc dĩ nhìn mẫu thân, gặm quả đào, trầm nghĩ, không trách được phụ hoàng nói nữ nhân đều là động vật hay thay đổi.

Nhìn mẫu thân đã biết.

Đồng thời trong lòng rất là lo lắng, mẫu thân luôn bóp gương mặt của mình, đến lúc đó bị bẹp thì làm thế nào?

Khi nào Phụ hoàng tới, hỏi phụ hoàng một chút vậy.

Hơn nữa mẫu thân thích ôm bé cùng nhau ngủ, phụ hoàng nói bé là nam tử hán đại trượng phu, không thể cùng mẫu thân ngủ chung, mặc dù lòng ngực mẫu thân rất thoải mái, nhưng bé càng muốn mình ngủ, nhưng mẫu thân thật là bá đạo.

Bé cũng không dám nói với phụ hoàng, sợ phụ hoàng cho là bé không phải nam tử hán đại trượng phu.

Không chút nào biết đoàn đoàn đang suy nghĩ gì, Liễu Vi Dung hào hứng bùng bùng siết chặt con, âu yếm con.

Mộ Dung Triệt vừa tiến đến liền nhìn thấy Đức tần đang bóp gò má của Diệu nhi, Diệu nhi mặt rồi rầm gặm quả đào, hình tượng này thấy thế nào thế nào quý dị vậy.

"È hèm!" Một tiếng hừ nhẹ.

Mọi người rốt cuộc phát hiện Hoàng đế tới, vội vàng phúc thân hành lễ, bị Mộ Dung Triệt đuổi đi ra ngoài.

Liễu Vi Dung có chút chột dạ thu tay lại, xuống giường, cho Mộ Dung Triệt thỉnh an.

"Hoàng thượng, ngài tại sao cũng tới?"

"Trẫm không tới, chỉ thấy cũng không đến phiên nàng giày vò Diệu nhi rồi!" Mộ Dung Triệt khế lườm nàng một cái.

"Thần thiếp đây không phải là đang rèn luyện đoàn đoàn sao!" Liễu Vi Dung lấy lòng cười cười.

Đoàn đoàn nhìn thấy phụ hoàng tới, khuôn mặt nhỏ nhắn nở nụ cười thật to, đang cầm quả đào mình mới gặm gần một nửa, cái miệng nhỏ nhắn kêu: "Phụ hoàng, phụ hoàng. Ăn Đào Đào."

Ánh mắt Mộ Dung Triệt một mảnh ôn nhu, ngồi vào bên cạnh đoàn đoàn, ôm lấy bé thả vào trên đùi, liền lấy quả đào của bé cắn một cái, trả lại cho bé, nhếch môi nói: "Diệu nhi thật biết nghe lời."

Đoàn đoàn cười cong mắt, vui ở trong ngực Mộ Dung Triệt một chút một chút gặm quả đào.

Thấy đoàn đoàn thân cận mình như vậy, khóe miệng Mộ Dung Triệt nhếch lên, ánh mắt nhìn Đức tần bọn họ có chút ghen tỵ, nhìn lại một chút quả đào trên bàn thấp, ý tứ rất rõ ràng, Liễu Vi Dung im lặng, cái rầm thúi đoàn đoàn này, cũng biết lấy lòng cha hân.

Âm thầm niệm một phen đoàn đoàn, rất không có cốt khí đem một quả đào mặt ra, đưa cho Mộ Dung Triệt, lấy lòng cười nói: "Hoàng thượng, mời ăn đào!"

"Ừ!" Mộ Dung Triệt nhận lấy quả đào, tâm tình cực tốt ăn.

Trái cây chỗ Đức tần luôn hơn hẳn so với Tử Thần điện của hân ăn ngon nhiều, hân biết Đức tần có bí mật, nhưng cũng không biết là bí mật gì, hân tin tưởng, một ngày nào đó, Đức tần sẽ nói cho hân biết.

Hình ảnh hai cha con hí mắt hưởng thụ ăn quả đào, thấy thế nào thế nào chương mắt.

Liễu Vi Dung nhìn mắt, thâm hừ một tiếng, không thừa nhận mình ghen tỵ, sau đó cầm lên một quả đào gặm dừ gặm.

Mộ Dung Triệt nhú mảy, đẩy mắt xẹt qua một nụ cười.

Nhìn lại Diệu nhi trong ngực, đẩy lồng một mảnh mềm mại.

Nhưng mà nghĩ đến buổi trưa nhìn phần tài liệu kia, tâm tình bỗng dưng trở nên nặng nề, nếu để cho Đức tần biết người tỷ tỷ của mình ác độc như thế, mưu hại Diệu nhi

Thôi, vẫn là không nói cho nàng biết.

Liên duy trì nguyên trạng đi, dù thế nào đi nữa hấn đã để người nhìn chăm chăm Lệ quý nhân.

Ăn xong quả đào, Mộ Dung Triệt lại kiểm tra một chút tiến độ biết chữ của đoàn đoàn, rất là hài lòng rồi đi, lúc rời đi cùng đoàn đoàn rỉ tai mấy câu, còn thuận tiện lấy mấy quả đào đi.

Khiến Liễu Vi Dung rất là im lặng.

Buổi tối lúc ngủ, nàng muốn ôm đoàn đoàn cùng nhau ngủ, vậy mà đoàn đoàn lần này phản kháng thật kịch liệt, Liễu Vi Dung thật đau lòng, đoàn đoàn thể nhưng không thích ngủ cùng nàng.

Nghĩ đến Mộ Dung Triệt trước khi đi cùng đoàn đoàn rỉ tai mấy câu, cảm giác chân tướng rõ ràng rồi.

Mộ Dung Triệt đáng ghét!

Rốt cuộc rót vào tai đoàn đoàn cái gì, cái gì cũng nghe hấn .

Mang theo bất mãn đối với Mộ Dung Triệt đi ngủ.

Không chút nào biết tối nay Phượng Nghi cung có chuyện xảy ra.

Sáng ngày thứ hai, Mộ Dung Triệt phát hiện mình thế nhưng bất tri bất giác cung chiều hoàng hậu, không khỏi có chút khiếp sợ, ngay sau đó hiểu mình bị tính toán, không nghĩ tới Hoàng hậu luôn luôn đoan trang cũng làm chuyện như vậy, ánh mắt hấn lạnh lẽo nhìn hoàng hậu một cái, cho Tiểu Lý Tử thay quần áo, không nói gì liền phát tay áo rời đi.

Hoàng hậu khổ sở cười một tiếng, nàng cũng biết có thể như vậy, Hoàng đế chán ghét loại tính toán này, tuy nói không có gì, nhưng là nàng biết, Hoàng đế lúc này sợ là lại càng không thích nàng.

Không thích cũng không thích đi, nàng, vị hoàng hậu này, ngay từ một năm trước đã hữu danh vô thực, không biết bắt đầu từ đâu, có thể là từ khi liên tiếp ba hoàng tử không có roi đi, hoàng thượng đối với nàng cũng chậm chậm xa cách rồi.

Thị tâm số lần vốn lại ít.

Nàng không thêm đề ý, bởi vì Hoàng đế vốn là không thể nào gần nữ sắc.

Hiện tại nhà mẹ nàng nhà bị sa sút, càng phải như vậy.

Nàng chỉ muốn một hoàng tử bên người mà thôi, vì thế nàng chỉ có thể phóng tay một lần.

Vuốt ve trái tim khẽ phát đau, hoàng hậu buồn bã cười một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Ở Hậu Cung Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63

Thời điểm thanh an, Liễu Vi Dung nhạy bén phát giác cảm xúc của hoàng hậu có cái gì không đúng, mặc dù trên mặt mang nụ cười ôn hòa đoan trang, nhưng nàng chính là cảm thấy hoàng hậu cùng trước kia không giống nhau.

Kỳ quái, tối hôm qua không phải hoàng hậu thị tâm sao?

Thế nào nàng cảm giác hoàng hậu giống như một chút cũng không vui.

Chỉ là việc này không liên quan đến nàng, ở trong đầu vòng qua một vòng liền sau buông ra.

Nghe các nữ nhân nói những lời không có dinh dưỡng gì, đã đến giờ, sau đó một nhóm người lỏng lẻo hùng dũng đi cho Thái hậu thỉnh an.

Khỏe mắt dư quang liếc nhìn nhị hoàng tử trong ngực Phương quý phi cùng ánh mắt từ ái của Thái hậu, âm thầm kêu may mắn, hiện tại Thái hậu đã dời đi chú ý lực, đem tình lực đặt ở trên người đứa bé Phương quý phi mới sinh rồi.

Nàng rút cuộc không cần mỗi ngày mang theo đoàn đoàn đi cho Thái hậu thỉnh an.

Gian nan một buổi sáng thỉnh an sau khi đi qua, Liễu Vi Dung không muốn ở lâu, trực tiếp mang theo Bạch Liên trở về Nhu Phúc cung.

Vậy mà mới ra khỏi Từ An Cung không bao lâu, đang ở trên nửa đường gặp được Tà tần.

Nhìn đứng ở phía trước cách đó không xa, một thân Yên La tử Kotavi áo bông hoa Tà tần, ánh mắt Liễu Vi Dung lóe lên, Tà tần ở tại trên đường mình hồi cung đứng chờ, xem ra là đặc biệt đợi nàng rồi.

Chuyện ngày đó đều đi qua gần mười ngày, hoàng hậu chỉ là đối với nàng so trước kia lạnh nhạt chút, Tà tần cũng không có động tác gì, hôm nay tìm tới nàng, lại có chuyện gì?

"Chủ tử, Tà tần nương nương giống như tại đợi ngài!" Bạch Liên cau mày, nhỏ giọng nói.

"Chắc là vậy! Không biết có phải hay không vì chuyện lần trước, chúng ta tránh đi!" Liễu Vi Dung mấp máy môi, thần sắc có chút cảnh giác liếc nhìn Tà tần cách đó không xa.

Căn bản không muốn cùng Tà tần tiếp xúc.

Nhưng cố tình không như mong muốn.

Tà tần giờ phút này cũng nhìn thấy Liễu Vi Dung từ xa, bên môi nâng lên nhất mạt nụ cười, mang theo cung nữ hướng nàng đi tới.

"Đức tần tỷ tỷ!" Tà tần rất ngọt hô một tiếng.

Khéo miệng Liễu Vi Dung co giật một chút, cũng cười chào hỏi một tiếng nói: "Tà tần muội muội có chuyện gì sao?"

"Cũng không có gì, chính là muốn cùng Đức tần tỷ tỷ hàn huyên một chút, chúng ta đến đình trước mặt ngài một chút đi." Tà tần cười khanh khách đề nghị.

"Không cần. . . ." Liễu Vi Dung mở miệng tính toán cự tuyệt, Tà tần lại vội nói: "Liền một chút thời gian thôi, Đức tần tỷ tỷ sẽ không chút ấy thời gian cũng không cho ta đi?"

Liễu Vi cho liếc nhìn chung quanh một chút còn một số tần phi chưa có rời đi, không thể làm gì khác hơn là gật đầu, mang theo Bạch Liên cùng Tà tần đến đình ngồi xuống.

Nhìn phía xa cung nhân đi qua đi lại, Liễu Vi Dung nhìn trước mặt Tà tần, lạnh nhạt nói: "Tà tần muội muội có lời nói thẳng đi, bọn ta còn phải trở về nhìn Diệu nhi."

Nụ cười ngooth ngào của Tà tần dừng lại, giọng nói êm ái: "Cũng không có gì, chính là tới dâng tặng Đức tần tỷ tỷ một cái tin."

Liễu Vi Dung giật giật khóe miệng, hăng hái thiếu thiếu.

"Tin tức gì?"

"Còn nhớ rõ sự kiện bệnh dịch lần trước sao?" Tà tần cười nhìn nàng nói, nhỏ giọng, trong mắt ánh sáng chớp qua.

Liễu Vi cho nhàn nhạt gật đầu, chung quanh đình lại không người nào, thanh âm thấp không ai nghe.

"Đoán chừng Đức tần tỷ tỷ không tin Quý Phi nương nương chân thực, đúng không?"

Liễu Vi Dung xuề xòa, nhìn về phía Tà tần, chờ đoạn sau.

Tà tần khẽ cười một tiếng, tiếp tục nhỏ giọng nói: "Thật ra thì ta cũng vậy, không tin, chẳng qua cung nữ của ta thật đúng là gặp qua cái cung nhân kia cùng người của Quan Sư cung liên lạc, nhưng là người tuyệt đối không nghĩ tới, cái cung nhân kia thật ra thì vẫn cùng một người liên lạc qua, chỉ là hoàng hậu nương nương không có nói cho người biết."

Liễu Vi Dung không biến sắc nhìn nàng: "Còn có ai?"

"Sẽ là Bích Thủy bên người tỷ tỷ tốt của ngươi!" Tạ tần cười khúc khích, hiểu đáp án, chăm chú nhìn chăm chăm thần sắc của nàng: "Có phải hay không thật bất ngờ?"

"Quả thật thật bất ngờ!" Trong lòng Liễu Vi Dung nổi sóng mãnh liệt, không nghĩ tới nơi này còn có bóng dáng Liễu Tương Nhã ở bên trong, chỉ là này Tạ tần làm sao biết nhiều như vậy?

Tạ tần này, Liễu Vi Dung cảm thấy nàng ta tựa như một khóa gió chiều nào theo chiều đó, lại ưa thích âm thầm khích bác, cho nên đối với nàng rất không thông cảm.

Trước là cùng hoàng hậu cùng nhau khích bác nàng và Phụng quý phi đấu nhau, hiện tại lại toát ra một Liễu Tương Nhã, cũng không biết nên nói như thế nào nàng ta cho tốt.

Nếu như là thật, nàng thật sự muốn một lần suy tính về người này rồi.

Tạ tần thấy trên mặt Đức tần không có một tia khiếp sợ, cũng biết nàng không tin mình, không khỏi có chút buồn bực.

"Đức tần tỷ tỷ có phải là không tin tưởng lời ta nói phải không?"

Liễu Vi Dung cười nhạt, nhíu mày hỏi ngược lại: "Tạ tần muội muội, nếu như mà ta đối với ngươi nói lời như vậy, ngươi có tin hay không?"

Tạ tần cứng họng, hôm nay cung nhân đã rửa sạch hơn phân nửa, hiện tại những thứ này đều là cảm thấy xa lạ, muốn tìm chứng nhân cũng không tìm được, chỉ là nàng cuối cùng không phải người bình thường, nụ cười trên mặt không thay đổi.

"Thật ra thì ta cũng không có ý tứ gì khác, chỉ là không muốn tỷ tỷ lại chẳng hay biết gì, tốt bụng nhắc nhở tỷ tỷ một cái thôi."

"Tạ tần muội muội tốt tính lòng ta lĩnh! Mặc dù không biết muội muội vì sao lại nhiều lần nhắc nhở ta, nhưng ta còn là một câu nói như vậy, ta không muốn trộn đều chuyện của các ngươi."

Liễu Vi Dung hoàn toàn đã là không bình tĩnh cùng Tạ tần phụ diễn.

Lại là chút tin tức ngồn ngang này, thật thật giả giả ai biết.

Nàng ta lại nhiều lần lấy lòng, dâng lên tin tức, Đức tần vẫn dẫu muối không vào, thấy vậy Đức tần là không thể nào lôi kéo rồi, Tạ tần cắn cắn môi, đứng lên, nụ cười ngọt ngào đã phai nhạt rất nhiều: "Nếu tâm ý Đức tần tỷ tỷ đã quyết, ta cũng vậy, không miễn cưỡng, ta liền đi về trước."

"Chỉ là trước khi đi, ta có một câu nói đưa cho tỷ tỷ, có lúc chỉ lo thân mình chưa chắc là chuyện tốt." Lời này đã có ý âm thầm cảnh cáo rồi.

Nói xong, nàng ta liền mang theo cung nữ rời đi.

Thần sắc Liễu Vi Dung khẽ biến, xác thực trong cung rất khó chỉ lo thân mình, nhưng mà nàng càng không muốn bảo hộ lộ da.

Sau ngày đó, Liễu Vi Dung càng thêm cẩn thận, trước khi đến lễ trao chu của nhị hoàng tử, nàng vẫn tránh Phụng quý phi, chỉ sợ bị hoàng hậu tính toán.

Vì vậy tránh khỏi hai lần có dự mưu hãm hại, xem ra hoàng hậu là nhất định muốn nàng và Phụng quý phi chống lại nhau.

Coi như là lễ trao chu, nàng cũng phải cách xa Phụng quý phi.

Đầu mùa hè thì khí trời không phải rất nóng, mơ hồ còn mang theo một tia cảm giác chán nản.

"Chủ tử, đây là Trần ma ma mới vừa làm canh hoa quế hạt sen." Hạnh nhi bưng một bát canh thả vào bên tay Liễu Vi Dung.

Liễu Vi Dung nhận lấy uống một hớp, nhẹ giọng hỏi một câu: "Đoàn đoàn ngủ?"

"Đại hoàng tử mới vừa ngủ trưa không bao lâu."

"Ừ!" Liễu Vi Dung cơ hồ đem một bát canh hạt sen ăn xong, lười biếng nằm ở giường lên, múc một tạp nhin.

Nàng bây giờ đã chán ngấy mùa đông để chịu than sưởi ấm, như có thể biến thành ẩm áp khô ráo là tốt rồi.

Đáng tiếc nàng căn bản sẽ không thể nào biến thành khô ráo ẩm áp được.

Không thể làm gì khác hơn là buông xuống.

Lúc này, Bạch Liên tiến vào, mang đến một tin tức thật không tốt.

Hôm nay khi thời điểm chẩn đoán mạch bình an, thái y kiểm tra hoàng hậu nương nương mang thai một tháng.

Liễu Vi Dung nghe được tin tức này rất bối rối, sách trong tay rơi xuống, hoàng hậu mang thai? Không thể nào đâu, trong nguyên tắc cũng không có xuất hiện cái này.

Thay đổi này cũng quá lớn đi?

"Tin tức xác định sao?" Nàng rũ mí mắt xuống hỏi Bạch Liên ở một bên.

"Đúng vậy, chủ tử yên tâm, tuyệt đối có thể tin!"

Lấy được sự khẳng định của đáp án, Liễu Vi Dung trong nội tâm cười khò rồi, xem ra nàng đã tạo hiệu ứng bướm bướm rồi, kịch tình bắt đầu quý dị phát ra rồi.

"Cho hoàng hậu đưa phần quà tặng qua chúc thôi." Mặt mũi biểu hiện còn là nhất định.

Rất nhanh, tin tức hoàng hậu mang thai truyền khắp cả hậu cung, trong cung đầu lại muốn bẻ nát không ít khăn.

Sau khi Mộ Dung Triệt biết được, chân mày càng chau càng chặt.

Nhưng mà vẫn là làm cho người ta ban thưởng một phen.

Quan Sur cung.

Trong phòng, cung nữ Từ Quyên bưng trà đi vào, lại thấy Phương quý phi ngồi ở trước gương, một bộ như nước cầm tú hoa phục, dịu dàng trên mặt một mảnh vẻ âm trầm.

Từ Quyên giật mình trong lòng, nhẹ giọng nói: "Nương nương, ngài thế nào?"

"Còn có cái gì, không phải là Phương Nghi cung chính là gà mẹ nhiều năm không đẻ trứng, thế nhưng mang bầu thôi." Phương Chi Doanh oán hận nói.

Ngộ nhờ hoàng hậu sinh con khỏe mạnh, đối với nàng uy hiếp rất lớn.

"À?" Từ Quyên kinh ngạc há to mồm, mặt tràn đầy là không dám tin.

"Hoàng hậu thế nhưng mang bầu?"

"Ừ, thái y đã xác định." Phương Chi Doanh cười lạnh, lúc này sợ là náo nhiệt.

.....

Ban đêm, Nhu Phúc cung.

Liễu Vi Dung không nghĩ tới Hoàng đế sẽ tới, nàng nhận lấy trà xanh Hạnh nhi bưng tới thổi thổi đưa tới trên tay Hoàng đế: "Hoàng thượng uống một ngụm trà giải khát."

"Ừ." Hoàng đế Mộ Dung Triệt gật đầu, kết quả nước trà nhấp miệng.

Liễu Vi cho cười khanh khách ngồi ở bên cạnh hắn: "Tần thiếp chúc mừng hoàng thượng."

Mộ Dung Triệt nghe vậy, sắc mặt không thể xét trầm xuống, lạnh nhạt "Ừ!" một tiếng.

Liễu Vi Dung rất kinh ngạc, nàng thế nào cảm giác Mộ Dung Triệt đối với hoàng hậu mang thai giống như không phải thật vui mừng, quái lạ!

"Hoàng thượng mắt húng?" Liễu Vi Dung có chút ngạc nhiên.

Mộ Dung Triệt không muốn nói hoàng hậu thiết kế hắn, chỉ là thấy trên mặt Đức tần không có một chút ghen tỵ cùng thất vọng nào, trái tim không khỏi có chút buồn.

"Đức tần, nàng đối với hoàng hậu mang thai thật một chút ý tưởng cũng không có sao?" Mộ Dung Triệt nheo lại hai mắt, thanh âm lạnh lạnh hỏi, giọng nói đang xen lẫn một tia chất vấn.

"Hoàng hậu nương nương mang thai, tần thiếp chúc phúc nàng." Liễu Vi Dung nghiêm túc suy nghĩ một lát mới nói.

Mộ Dung Triệt cảm giác mình lại nhiều lần ghen ghét, người trong cuộc cũng là không hề tra, không khỏi có chút bức bối.

"Hoàng hậu cũng mang bầu, làm sao nàng còn chưa có mang thai?" Tay lại vòng dán chặt vào Liễu Vi Dung, Mộ Dung Triệt cau mày, hắn trong khoảng thời gian này rất là nỗ lực ở trên người nàng cày cấy, lý nên đã sớm mang bầu.

"Đại khái, thời điểm chưa đến thôi." Liễu Vi Dung khô quắt khô queo giải thích.

"Có lẽ vậy!"

Sau đó, Mộ Dung Triệt đem Liễu Vi Dung áp đến trên giường cố gắng tạo người.

Ngày thứ hai khi thình an, thấy mặt sắc mặt vui mừng của hoàng hậu, Liễu Vi Dung rất là bình tĩnh, phía dưới những phi tần kia cũng không giống nhau, ý định khác nhau.

Đặc biệt là Phuong quý phi, đáy mắt ánh lạnh để cho nàng đáy lòng run lên.

Khi đi Từ An Cung, nàng lại có cảm giác nhàn nhạt nguy cơ.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Ở Hậu Cung Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 64

Nhìn dọc theo đường đi, Phuong quý phi đi theo sau lưng hoàng hậu nói cười riu rít, cảm giác loại nguy cơ này hết cách tới khiến Liễu Vi Dung căng thẳng thần kinh.

Dù sao trong cung này chỉ có Phuong quý phi còn có người mạch, ai biết có thể hay không nửa đường gặp chuyện không may.

Nàng vẫn là ở xa tốt hơn.

Quả nhiên, khi đã đi qua hơn phân nửa đường, đột nhiên chạy ra một con mèo, con mèo thoát nhìn rất giống như con Huệ phi trước kia nuôi, chỉ là Huệ phi đã đánh chết nó rồi.

Con mèo kia giống như nổi con điên tựa như thẳng tắp chạy hướng về phía hoàng hậu.

Đám người thình an nhất thời kinh hãi, có chút còn thét chói tai ra tiếng, trường hợp nhất thời hỗn loạn lên, nô tài chung quanh rối rít ngăn ở nương nương bên cạnh mình.

Bạch Liên cũng ngăn ở trước người Liễu Vi Dung.

Liễu Vi Dung thấy cũng ở đây lui về phía sau Quý Phi, trong mắt ánh lạnh cùng nhìn có chút hạ hê, tâm trầm xuống, bước chân lui về phía sau đi.

Trước mặt hoàng hậu kinh hãi, luống cuống, trên mặt hơn nữa là tức giận, nhìn chỉ con mèo phát cuồng đang thẳng tắp xông về nàng ta, bên người nàng tâm phúc Thị Họa ngăn ở trước mặt Hoàng hậu.

"Người tới, mau đánh chết con mèo kia." Hoàng hậu cắn môi, vừa lui về phía sau, vừa tỉnh táo ra lệnh.

Không biết trên người hoàng hậu có cái gì hấp dẫn con mèo điên, một con mèo linh hoạt tán loạn, thế nhưng hai mắt đỏ thắm kinh khủng nhìn chằm chằm hoàng hậu.

Bởi vì mục tiêu của con mèo là hoàng hậu, sau khi một đám phi tần lui về phía sau khoảng cách nhất định, liền đứng lại rồi, Liễu Vi Dung vẫn chú ý động tĩnh của Phuong quý phi cùng hoàng hậu, có chút cảm thấy chật chội, tính toán lui về phía sau một bước, một không bắt bẻ, bị người đập chéo quần, còn đây một cước, khoe mắt dư quang cùng liếc lên là một đôi giày thêu màu xanh nhạt, người bên cạnh thấy Đức tần bị vấp đảo, thật nhanh lui ra ngoài, chỉ sợ bị dính lú, trong lúc nhất thời, bên người Liễu Vi Dung trừ Bạch Liên thế nhưng không có ai.

Không ai có thể đỡ, lão đảo một cái sẽ phải té xuống đất đi.

"Bạch Liên!"

"Chủ tử. . . ." Bạch Liên quay đầu lại, vừa hay nhìn thấy chủ tử sẽ phải ngã xuống trên đất, này trên đất vừa đứng có một viên đá bén nhọn, con người co rụt lại, tính phản xạ lập tức vươn tay kéo Liễu Vi Dung, một dùng sức, chấp nhận muốn đụng phải viên đá kia kéo Liễu Vi Dung lên.

Liễu Vi Dung chưa tỉnh hồn đứng lại, vượt ngực nhịp tim đứng ở bên đường, ánh mắt quét đến vị trí nàng ngã, kinh ngạc tròn to hai mắt, trái tim rét run, ở nơi nàng ngã không biết lúc nào thì xuất hiện một tảng đá bén nhọn, xem ra là có dự mưu.

Liễu Vi Dung nhếch lên môi đỏ mọng, trên mặt hết sức khó coi, cộng thêm không biết người nào đập một cước lên chéo quần nàng, chỉ là đôi giày thêu màu xanh nhạt này, nàng ngược lại khắc sâu ấn tượng.

Nàng từng thấy qua Ngụy tần trước kia từng đi đôi giày thêu như vậy.

Mọi người thấy Đức tần không sao, rối rít che giấu thất vọng trong đáy mắt.

Đám người Tạ tần cùng Ngụy tần tiến lên đón, giả bộ ân cần hỏi mấy câu.

Trước mặt Phuong quý phi quay đầu lại liếc nhìn Liễu Vi Dung một cái, lại thu hồi ánh mắt.

Đoan phi cùng Hiền phi cũng giống mọi người quan tâm mấy câu.

Liễu Vi Dung cảm ơn sự quan tâm của các nàng, liền không nói gì rồi.

Những người khác cũng ngượng ngùng không nói.

Sự chú ý của mọi người tất cả đều ở trên người hoàng hậu.

Hoàng hậu mang bộ mặt sa sầm lạnh lùng, có chút chật vật thở hổn hển lui về phía sau, sau lưng phi tần rối rít lui về phía sau.

Bên người nàng ngoài hai cung nữ còn có một ít thái giám gắt gao ngăn ở trước mặt, có thể là gần tới Từ An Cung của Thái hậu, hộ vệ trong cung rất nhanh nghe được động tĩnh chạy đến.

Con mèo nổi điên kia lập tức bị đập chết.

Ánh mắt của Phuong quý phi ánh mắt của sầm tối.

Bởi vì chuyện con mèo nổi điên, chuyện đi Từ An Cung thỉnh an liền gác lại rồi.

Thái hậu cũng hạ chỉ cho mọi người trở về.

Hoàng hậu nhanh chóng trở về Phượng Nghi cung truyền thái y.

Liễu Vi Dung cũng có chút nhếch nhác mang theo Bạch Liên rời đi, khi La tần đi ngang qua bên người nàng, nhanh chóng nhỏ giọng nói một câu nói liền sai thân rời đi.

Trở lại Nhu Phúc cung, Trần ma ma vội bung một ly trà cho chủ tử an ủi.

Liễu Vi Dung nhấp một ngụm trà, buông lỏng thần kinh, đối với chuyện ngày hôm nay có cái nhận thức khác sâu, nàng vẫn cho là trắng trợn như vậy dùng động vật nổi điên để hại người ở hậu cung là chuyện hầu như không có khả năng xảy ra, không nghĩ tới lần này đã phá vỡ nhận thức của nàng.

Chỉ là hành động của hoàng hậu để cho nàng nhìn với cặp mắt khác xưa.

Mặc dù chính nàng cũng sợ kinh hoàng, nhưng lại rất lãnh tĩnh lui về phía sau, trước sau đều có người của mình coi chừng, cơ hội Phuong quý phi liền tiếp hạ độc thủ cũng không có.

Nhớ tới La tần mới vừa nói với nàng, lúc ấy nàng nhanh ngã xuống, đứng ở sau lưng nàng nhanh chóng lui về phía sau có người của Tạ tần, Ngụy tần, còn có một chính là Tĩnh tần.

Cả ba đều là người quen cũ.

Có hai nàng cự tuyệt họ lời kéo, có động cơ ghi hận trong lòng, một là Tĩnh tần, Tĩnh tần này luôn luôn an tĩnh là nàng đổ kị cùng kiêng kị.

Bởi vì trong nguyên tác nàng coi như âm thầm đầu phục là người của hoàng hậu.

Rốt cuộc là ai thật sự khó nói, lớn nhất có thể phải là Ngụy tần rồi.

Đôi giày thêu màu xanh nhạt phải là Ngụy tần rồi.

Thật ra thì chỉ là ngã xuống cũng không có gì, nhưng lúc trên đất lại đột ngột xuất hiện một tảng đá bén nhọn, cái này đáng để người nghĩ sâu xa.

Xem ra có người nghĩ đưa nàng vào chỗ chết.

Chuyện này nàng cùng Hạnh nhi cùng Trần ma ma nói ra, Trần ma ma cùng Hạnh nhi hai người nhất thời kinh hãi.

"Các người nói sẽ là ai đối với ta hạ độc thủ? Đôi giày thêu màu xanh nhạt ta thấy Ngụy tần đi qua." Liễu Vi Dung đặt ly trà, nhíu mày mà hỏi.

"Cái này khó mà nói, đôi giày thêu màu xanh nhạt nô tài chỉ thấy qua mấy phi tần đi qua, nô tỳ để cho người ta tra một chút." Hạnh nhi cảm thấy không phải đơn giản như vậy.

Liễu Vi Dung gật đầu, đem việc này giao cho Hạnh nhi, phải đi cùng đoàn đoàn bồi dưỡng tình cảm.

Buổi trưa, chuyện con mèo nổi điên tập kích người hạ màn rồi, con mèo nổi điên kia là của một quý nhân, quý nhân kia bị đánh vào lãnh cung.

Chân tướng của sự thật không người biết, chỉ là Mộ Dung Triệt đi một chuyến đến Quan Sư cung.

Thai nhi trong bụng Hoàng hậu mạnh khỏe, chỉ là động một chút Thai Khí, trải qua chuyện này, hoàng hậu đóng cửa dưỡng thai, Thái hậu nhận lấy quyền chưởng cung.

Liễu Vi Dung nhìn cảnh sắc ngoài cửa đến mất hồn, Hoàng đế xem ra là biết Phương quý phi xuống tay, Thái hậu lại làm cho một quý nhân vô tội nhận tội.

Phân vị thấp bi ai.

Chỉ là Phương quý phi làm việc có phải hay không quá mức?

Chẳng lẽ bởi vì có nhị hoàng tử bên người, liền liều lĩnh rồi hả ?

Này không giống a.

Nàng thấy con mèo kia rất quý dị.

Chỉ là lấy phân vị cùng con người của nàng, là rất khó tra được những trình tự thâm sau gì đó, không cần cho hoàng hậu thịnh an, nàng đã cảm thấy vui vẻ, một phụ nữ có thai a, còn là cách xa điểm tốt.

Chuyện tra giày thêu lấy khả năng của Hạnh nhi rất dễ dàng tra được, làm nàng khiếp sợ là, hôm nay đứng ở sau lưng nàng ba người họ đều đi giày thêu màu xanh nhạt, hơn nữa lần vẩy phía dưới cùng tầng kia là màu trắng.

Thật đúng là như vậy!

Liễu Vi Dung cười khổ, lúc ấy trường hợp hỗn loạn, cơ hồ không có người nào chú ý, xem ra nghĩ tra được thật sự là không thể nào.

Chỉ có thể âm thầm nhắc nhở mình cẩn thận nhiều hơn.

Chỉ là nàng còn là đem Tinh tần lặng lẽ đặt ở trong lòng.

Tạ tần cùng Ngụy tần vốn là cùng nàng có một ít không đối phó.

Tóm lại ba người này sau này vẫn còn phải không muốn tới gần thì tốt hơn.

Chỉ là Bạch Liên hôm nay cho nàng một Đại Kinh Hi, không nghĩ tới hơi sức của nàng lớn như vậy.

Buổi tối, Mộ Dung Triệt đã tới.

Trên mặt mặc dù không chút thay đổi, nhưng Liễu Vi Dung lại cảm thấy hân tực giận, có chút kinh hãi ngồi xuống bên cạnh hắn.

Sai Hạnh nhi dâng lên một ly trà hạnh nhân.

Đoàn đoàn Tiểu Mập Mập lại không bắn khoản cái này, hắn thấy phụ hoàng tới đây, liền nện bước tiểu chân ngắn vọt tới trước mặt Mộ Dung Triệt, ôm bắp đùi của hắn, vui mừng kêu: "Phụ hoàng đến xem Diệu nhi sao?"

Tức giận trên người Mộ Dung tản đi, ôm lấy tiểu đoàn đoàn, khoe miệng nâng lên, nhỏ giọng nói: "Ừ, phụ hoàng đến xem Diệu nhi có hay không lười biếng."

Tiểu đoàn đoàn dẫu môi, con người đi lòng vòng, lay lay ống tay áo Mộ Dung triệt: "Diệu nhi mới không có lười biếng, Diệu nhi không sai biệt lắm cũng sẽ thuộc Tam Tự kinh rồi."

Hai mắt Mộ Dung Triệt sáng lên, hơn một tuổi đã thuộc Tam Tự kinh, xem ra Diệu nhi thật đúng là thông minh, còn đã gặp qua là không quên được, vì vậy hắn liếc mắt một cái Đức tần một bên giá bộ đã điều, khoe miệng nâng lên một nụ cười, khảo sát nói: "Vậy Diệu nhi đọc lần thứ nhất cho phụ hoàng nghe được không?"

"Tốt!" Đoàn đoàn rất vui mừng gật đầu, sau đó bắt đầu nài thanh nãi khí đọc thuộc lòng .

Liễu Vi Dung bị cái nhìn kia của Mộ Dung Triệt sợ đến mồ hôi chảy ròng ròng, cái rắm thói đoàn đoàn này, thế nào khi trước mặt phụ hoàng hắn không che giấu đây?

Nàng không phải để cho hắn biểu hiện bình thường một chút sao?

Như thế rất tốt rồi, lời nói dối của nàng bị vạch trần rồi.

Chờ đoàn đoàn đọc thuộc lòng xong, Mộ Dung Triệt biểu dương hấn một phen, còn cố ý hỏi đoàn đoàn có hiểu hay không Tam Tự kinh nói gì, đoàn đoàn liền đem Liễu Vi Dung đã dạy đơn giản sáng tỏ giải thích nói ra.

Dĩ nhiên còn có trong đó tiểu chuyện xưa, nói hết sức sinh động.

Mặc dù chỉ là giải thích một phần Tam Tự kinh, nhưng Mộ Dung Triệt nghe được tia sáng trong mắt kỳ dị liên tiếp.

Lần này đầu Liễu Vi Dung rũ được thấp hơn.

"Những thứ này là ai dạy con?" Mộ Dung Triệt liếc nhìn Liễu Vi Dung, sờ sờ tóc đoàn đoàn nhẹ giọng hỏi.

"Là mẫu thân dạy, phụ hoàng, mẫu thân dạy có đúng hay không?" Đoàn đoàn uốn lên khóe mắt, cặp mắt sáng lóng lánh nhìn Mộ Dung Triệt, nài thanh nãi khí hỏi.

"Rất tốt!" Mộ Dung Triệt khen một câu, bí ẩn nhìn nàng một cái.

Đoàn đoàn vui mừng, vui ở trong ngực Mộ Dung Triệt lộn xộn.

Cái tiểu phản đồ này.

Liễu Vi Dung âm thầm kêu rên một tiếng, đều đem ruột gan của mình từ bán đứng.

Mộ Dung Triệt lại cùng đoàn đoàn nói chuyện, sau đó cho Trần ma ma mang theo đoàn đoàn còn có chút hưng phấn đi xuống nghỉ.

Vẫy lui Hạnh nhi cùng Bạch Liên.

Mộ Dung Triệt kéo qua Liễu Vi Dung giả bộ đà điều, trầm giọng nói: "Đức tần, nàng cũng không muốn cùng trẫm nói gì hay sao?"

Liễu Vi Dung xuyên tạc ý tứ của hấn, trên mặt lộ ra một tia thấp thỏm, nhỏ giọng nói: "Hoàng thượng nói là giả thích Tam Tự kinh sao? Đây đều là thần thiếp hiểu, không biết có đúng hay không, coi như kể chuyện xưa nói cho đoàn đoàn nghe."

"Chỉ là hoàng thượng yên tâm, về sau thần thiếp tuyệt sẽ không làm như vậy, tránh cho dạy bậy đoàn đoàn." Nói xong, nàng như đưa đám cúi thấp đầu, một mỗi nói.

Mộ Dung Triệt giật mình, Đúng vậy a, Đức tần ban đầu liền lời không biết, vẫn là hấn khiến Trần ma ma dạy .

Chỉ là Đức tần đối với giải thích Tam Tự kinh đơn giản mà dễ hiểu, có chút còn hàm ẩn thâm ý.

Cùng đại nho giáo dạy hoàn toàn không là một tầng trên thứ .

Không có đại nho giáo dạy tối tăm khó hiểu.

Rất thích hợp đưa bé nhỏ như đoàn đoàn học vỡ lòng.

"Không cần lo lắng, giải thích của nàng rất tốt, có lẽ từ góc độ khác tới giải thích sẽ tốt hơn." Mộ Dung Triệt từ đoàn đoàn đối với giải thích Tam Tự kinh nhìn thấu một con đường khác.

Có lẽ nên có thể đem điều này mở rộng đi xuống.

"Nàng đem giải thích Tam Tự kinh cùng tiểu chuyện xưa viết ra, trẫm hữu dụng." Nghĩ đến liền làm, Mộ Dung Triệt rất dứt khoát mở miệng.

Liễu Vi Dung ngước mắt, có chút kinh ngạc nhìn Mộ Dung Triệt.

"Hoàng thượng. Đây, không tốt sao, thần thiếp liền hiểu một chút sơ sơ mà thôi."

Khéo miệng Mộ Dung Triệt nâng lên, chẳng lẽ khen một câu: "Trẫm cảm thấy nàng đối với Tam Tự kinh hiểu so đại nho giáo dạy còn đơn giản dễ hiểu!"

Liễu Vi Dung xấu hổ, đây chính là sự khác biệt giữa cổ văn cùng văn hiện đại rồi.

Một tối tăm khó hiểu, một đơn giản mà sáng tỏ.

"Nếu là thần thiếp lý giải sai lầm thì sao?" Liễu Vi Dung thật tò mò hỏi một câu.

Mộ Dung Triệt nhú mày: "Trẫm sẽ xem "

Liễu Vi Dung không thể làm gì khác hơn là buồn bực đồng ý, nhưng mà nghĩ đến đoàn đoàn cũng muốn bất chước, liền vứt đi cái buồn bực này.

"Chuyện ngày hôm nay, nàng không phải cho người ta tra xét, trong lòng trăm có tính toán!" Mộ Dung Triệt nghĩ đến hôm nay là ngoài ý muốn, đáy mắt một mảnh lạnh lẽo, đồng thời cũng sẽ Đức tần thêm một phần áy náy.

Liễu Vi Dung gật đầu, trong lòng hiểu rõ.

Xem ra đoán chừng chính là phía trên mấy vị kia, không biết người nào động thủ.

Đối với Đức tần thuận theo, Mộ Dung Triệt rất hài lòng.

Nghĩ đến thông minh khéo léo Diệu nhi cùng yếu đuối An nhi, cảm thấy Đức tần còn là sanh tốt, thân thể kiện khang lại thông minh.

Càng muốn cho Đức tần sinh nhiều mấy đứa.

Sau lưng nàng không có người nào dựa vào, chính là phụ thân của nàng, cũng chỉ là quan viên chính ngũ phẩm, Liễu gia cũng không phải là thế gia đại tộc, cộng thêm Đức tần là hấn một tay làm cho người ta ra ngoài, bối cảnh như vậy đối với vị hoàng đế này mà nói là không còn gì tốt hơn.

Hắn là một đế vương có ham muốn khổng chế rất mạnh, hoàng hậu bất tri bất giác là có thể đối với hắn bỏ thuốc, cùng chuyện tình được lần đó Huệ phi ở Vị Ương cung, càng làm lòng hắn sinh cảnh giác.

Cùng với lần đó tổ chức lại hậu cung, cũng không ít tai mắt của phi tần, đình nơi đó tìm ra vật hại người, càng làm cho hắn, cái Đế Vương này cảm thấy sinh mệnh an nguy của mình bị uy hiếp.

Lần này, hai lần đều là được vật thức tình, ngộ nhờ lần sau chính là độc được đây?

Hắn, vị hoàng đế này còn có mệnh ở đây không?

Vì vậy, Mộ Dung Triệt càng thêm kiêng kỵ cùng không muốn lâm hạnh những nữ nhân kia rồi.

Hôm nay lại ra chuyện con mèo nổi điên tập kích hoàng hậu, sau lưng thậm chí có bóng dáng Phụng Chi Doanh, xem ra An nhi sinh ra, cho Phụng gia không ít khuyến khích.

Chỉ còn nơi Đức tần là sạch sẽ, nàng một mực dưới mí mắt của hắn, làm cái gì hắn cũng biết rất rõ ràng, trong cung càng không những thứ đồ ngớ ngẩn kia hại người.

Liễu Vi Dung không biết trong lòng Mộ Dung Triệt cong cong thẳng thẳng, lúc này nàng lại bị Mộ Dung Triệt đè xuống giường tạo người.

Suy nghĩ một chút đoàn đoàn cũng đã hơn một tuổi, tác dụng của Linh Tuyền đột hiển ra ngoài, biết đi biết chạy, nói chuyện mồm miệng rõ ràng, trừ đối với Mộ Dung Triệt không có gì giấu giếm bên ngoài, ở trước mặt thái hậu thời điểm thích giả trừ ăn cộp giấu giếm tiến bộ học tập của mình, giả bộ đáng yêu.

Thấy Mộ Dung Triệt nghĩ như vậy lại muốn một đứa bé, nàng cảm thấy sống lại một cũng không có gì, ngày mai khiến Trần ma ma đổi một được thiện, chân chính tư bỏ được thiện.

Phụng Nghi cung

Nền thượng thiêu đốt nền đỏ, hoàng hậu ngồi ở một bên vuốt ve bụng, nhỏ giọng hỏi một bên Tôn ma ma: "Tôn ma ma, người nói hoàng thượng có thể hay không tra được?"

Tôn ma ma khẽ mỉm cười, "Nuông nuông yên tâm, người của chúng ta kết thúc rất sạch sẽ, chỉ để lại một chút dấu vết chỉ hướng Phụng quý phi. Nghe nói hoàng thượng đi một chuyến Quan Sư cung, xem ra hoàng thượng là hoài nghi phía trên Quý Phi rồi."

"Vậy thì tốt! Lúc này Bồn cung rốt cuộc có thể an tâm an thai rồi!" Hoàng hậu cũng cười.

Nàng từ thái y chẩn mạch ra mang thai liền ở tối hôm qua bày cục, coi như nàng hao tổn phần lớn tai mắt đình, nàng dù sao vẫn là hoàng hậu đúng không?

Cho nên rất dễ dàng liền an bài buổi sáng một tuồng kịch.

Lúc thỉnh an, nàng liền nhận thấy được Phụng quý phi kiêng kỵ cùng ý lạnh.

Con kia mèo là thật nổi con điên.

Chỉ là nàng sớm có chuẩn bị, căn bản không đã thương được nàng.

Hôm nay Phụng gia chuyện lại trên một khoản, nàng biết Thái hậu sống không đến hai năm nữa rồi, đến lúc đó Thái hậu liền ngã xuống, Phụng gia, hừ!

Đáy mắt hoàng hậu xẹt qua ánh sáng lạnh,

Đáng tiếc duy nhất chính là Đức tần không có việc gì.

Này Đức tần thật đúng là tăng đá, gỗ thế nào đều vô dụng, nếu không phải là hoàng thượng làm cho người ta coi chừng Nhu Phúc cung, nàng đã sớm thu thập nàng, còn có thể để cho nàng cho nàng ngọt ngào.

Còn một tháng nữa chính là lễ trao chu của nhị hoàng tử.

Hoàng hậu rũ mắt, đáy mắt ánh sáng chột lóe.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Ở Hậu Cung Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65

Lịch Thụy Khánh năm thứ hai, trung tuần tháng tám, nhị hoàng tử Mộ Dung An cử hành lễ trao chu lễ ở Ngự Hoa Viên.

Một ngày này, Hoàng hậu mang thai hai tháng cũng tham dự, bất quá nhân vật chính là nhị hoàng tử, nhị hoàng tử tiều tụy vì bệnh, trải qua Phương quý phi tỉ mỉ dưỡng dục, cuối cùng không còn đáng về nữa chết nửa sống.

Tới tham gia trao chu lễ, nhóm đại thần cùng các mệnh phụ đều đối với nhị hoàng tử này không làm gì xem trọng, năm ngoái, chuyện trong lễ tẩm ba ngày mọi người còn ký ức như mới, nhị hoàng tử gầy yếu phải không có mấy lượng thịt, tiếng vang trong bôn còn chưa có thanh âm gì, sau lớn hơn còn bệnh một hồi, liên tục đầy tháng cũng không có cử hành.

Hôm nay, cái lễ trao chu này bọn họ cũng không coi trọng.

Đứng ở trong đám người Liễu Vi Dung căng thẳng thần kinh, thậm chí mơ hồ có chút sợ, đoàn đoàn đã bị nàng an trí ở trong Nhu Phúc cung khiến Trần ma ma cùng Hạnh nhi chăm sóc, không mang tới đây.

Bởi vì hôm nay sẽ có một cuộc động đất mạnh.

Cũng chính là Địa Long lật người.

Hoàng cung sẽ lan đến gần, cái chỗ Ngự Hoa Viên này chính là động đất lợi hại nhất trong hoàng cung.

Trong nguyên tác chính là xảy ra khi bữa tiệc cử hành.

Chỉ là nàng biết, Nhu Phúc Cung của nàng rất xa Ngự Hoa Viên, sẽ may mắn thoát nạn, bất quá khẳng định sẽ có dư chấn lan đến, cho nên nàng mới giao phó Trần ma ma cùng Hạnh nhi chăm sóc tốt đoàn đoàn.

Nếu như không phải bởi vì nàng ngoài ý muốn, Nhu Phúc cung không có người ở, sau khi Địa Long lật người, Thái hậu ở Từ An Cung, Vị Ương Cung, Quan Sư cung cũng phá hủy hơn phân nửa.

Phượng Nghi cung cũng liên lụy một chút.

Còn có mấy tiểu cung điện sụp đổ.

Di nhiên Từ Thần điện là không có chuyện.

Nàng ở thời điểm năm ngoái, liên len lén đem chuyện trong nguyên tác xảy ra, Đại Sự Kiện ghi xuống.

Không nghĩ tới lễ trao chu của nhị hoàng tử sẽ là ngày nay.

Trùng hợp này cũng quá lớn đi.

Trong cung, hôm nay đại thần cùng mệnh phụ tam phẩm trở lên cũng vào cung.

"Đức tần muội muội thế nào? Sắc mặt giống như không được tốt." La tần một bên khó được ân cần hỏi một câu.

Liễu Vi Dung nhìn cảnh tượng nhiệt náo trong ngự hoa viên, giật giật khóe miệng, cười cười: "Không có việc gì, có thể là tối hôm qua ngủ không ngon."

La tần liếc nhìn cách đó không xa, Phuong quý phi xuân phong hả hê, nụ cười rục rờ trên mặt đẹp, sáng tỏ gật đầu, xem ra Đức tần muội muội là bị Phuong quý phi ảnh hưởng a.

Liễu Vi Dung thấy thần sắc của nàng ta cũng biết nàng ta nghĩ sai, hiểu lầm, chỉ là cũng không còn giải thích cái gì.

Nàng tính toán thời gian, nếu như nói giờ lành là ở buổi sáng, buổi sáng trào chu lễ nên trời qua rất nhanh, nếu như lại trễ thì phiền toái, Địa Long lật người sẽ xảy ra vào buổi trưa.

Đến lúc đó nơi này, đại thần mệnh phụ phần lớn cũng sẽ lan đến gần.

Sau khi Thái hậu, Hoàng đế đến, mọi người quỳ lạy làm lễ.

Làm cho Liễu Vi Dung cảm thấy kinh ngạc là, Liễu Tương Nhã thế nhưng đi theo bên cạnh Thái hậu, cẩn thận dắt díu lấy Thái hậu đến.

"Đó không phải là Lệ quý nhân sao?" La tần chứng kiến lệ quý nhân đến rất kinh ngạc.

"Đúng vậy a, không nghĩ tới nàng sẽ cùng Thái hậu đi lại đây." Liễu Vi Dung hí mắt nhìn Liễu Tương Nhã đang mỉm cười dịu dàng, thật không hổ là chủ giác, thật có thể nhảy lên, chỉ là Phuong quý phi chứng kiến Liễu Tương Nhã tới chợt lóe lên rồi biến mất rất nhanh, vẫn bị nàng bắt được.

"Xem ra Lệ quý nhân bị Phuong quý phi ghen ghét rồi." La tần nhỏ giọng nói một câu, nàng biết tỷ muội Liễu thị không đối phó nhau, cho nên nói cũng không còn gì cố kỵ.

Liễu Vi Dung khẽ gật đầu, Liễu Tương Nhã bây giờ là nhỏ rằng con hổ, cùng Phuong quý phi chống lại không thể nghi ngờ là lấy trượng chọi với đá.

Lễ trào chu rất nhanh bắt đầu.

Liễu Vi Dung cũng thấy rõ ràng trên thảm lông chính là nhị hoàng tử gầy như cây tăm, một chút cũng không giống đã một tuổi, quá nhỏ gầy rồi, chỉ là cặp mắt kia trong suốt linh hoạt, coi như là điểm sáng duy nhất thôi.

Nhị hoàng tử chọn đồ vật đoán tương lai rất trung quy trung củ, đã bắt một con dẫu, đoán chừng cũng là huấn luyện qua.

Liễu Vi Dung thờ phào nhẹ nhõm, thật may là giờ lành chọn buổi trưa trước giờ Tỵ.

Bởi vì thân thể nhị hoàng tử thật sự quá kém, cho nên trào chu lễ rất nhanh liền kết thúc, bởi vì Phuong quý phi yêu cầu, bên ngoài một vòng hộ vệ vây quanh, gặt gao coi chừng Ngự Hoa Viên, hoàng hậu vốn là tính toán lại rơi vào khoảng không.

Vừa kết thúc, các đại thần cùng mệnh phụ rồi rít rồi đi hoàng cung, hoàng hậu được người đỡ trở về Phượng Nghi cung, Liễu Vi Dung mang theo Bạch Liên vội vã trở về Nhu Phúc cung.

Địa Long lật người này nàng cũng không nói chính xác, chỉ biết là ở sau giữa trưa, thời gian xác thực nàng cũng không biết.

Không phải nàng không nói ra, mà là nàng căn bản không có cách nào mở miệng nói ra, nếu là nàng nói rồi, không chuẩn bị người nói tà thuyết mê hoặc người khác.

Nhìn khí trời sáng sủa vô cùng, một chút cũng không giống muốn xảy ra động đất, chỉ là Địa Long lật người coi như là đại sự kiện trong nguyên tắc trong tiểu thuyết, sẽ phải xảy ra.

Nàng còn sớm một chút chạy trở về, đoàn đoàn sống ở bên người nàng an toàn một chút.

Vậy mà nàng mới về đến Nhu Phúc cung, Từ An Cung bên kia cho người tới nói Thái hậu muốn gặp đoàn đoàn, để cho nàng dẫn đi.

Liễu Vi Dung bối rối, một nửa canh giờ nữa sợ là muốn động đất, muốn nàng mang theo đoàn đoàn đi Từ An Cung, nơi này chịu ảnh hưởng của động đất rất lớn, nàng không muốn đi.

Nhưng nàng lại không tìm được lý do.

Người tới cũng nhìn thấy đoàn đoàn hoạt bát nhảy loạn, nghĩ giả bộ bệnh cũng không thể.

Cuối cùng Liễu Vi Dung không thể làm gì khác hơn là cắn răng mang theo đoàn đoàn đi qua.

Thái hậu thấy đoàn đoàn thật vui mừng, trong lòng thầm nói, còn là tôn tử khỏe mạnh hoạt bát xem ra thuận mắt chút.

Một bên Liễu Tương Nhã cũng ở đây mỉm cười, cùng Vi Dung nhìn thẳng vào mắt, trong mắt tia lửa văng khắp nơi.

"Tam muội! Đã lâu không gặp!" Nàng ta dịu dàng gọi nàng một tiếng.

"Ừ, đã lâu không gặp!" Liễu Vi Dung cứ như vậy một câu.

Sau đó sẽ không nói.

Hai tỷ muội ở không khí giữa quý dị, chẳng những một bên cung nhân chú ý tới, Thái hậu cũng chú ý tới, chỉ là bà không nói gì, bà vuốt tóc đoàn đoàn, cười đối với Liễu Vi Dung nói: "Ai gia rất ưa thích Diệu nhi, Đức tần, về sau mang Diệu nhi đến đây thăm ai gia nhiều một chút."

An nhi thân thể thật sự quá kém, nhìn ánh mắt hôm nay của những đại thần kia, cũng biết bọn họ sẽ không ủng hộ An nhi, Thái hậu mặc dù thích cháu gái mình sanh tôn tử, nhưng khi nhìn nhị hoàng tử cái đó có bộ dạng bệnh nhiều hơn, cộng thêm thân thể của mình càng thêm kém, Thái hậu có chút cảm thấy xúi quẩy.

Liên triệu đoàn đoàn tới đây.

Đoàn đoàn chính là một niềm vui, rất biết đòi Thái hậu niềm vui.

"Tốt, về sau khi thần thiếp thỉnh an cũng mang Diệu nhi tới đây, đến lúc đó Thái hậu không cần ngại Diệu nhi nghịch ngợm là được!" Liễu Vi Dung cười đồng ý rồi, trong lòng lại nóng nảy không dứt.

Thái hậu rất hài lòng với thái độ của Đức tần, nụ cười trên mặt sâu mấy phần.

"Hoàng nãi nãi, Diệu nhi về sau mỗi sáng sớm cũng có thể đến xem hoàng nãi nãi rồi sao?" Đoàn đoàn mở hai mắt y hệt nai con nhìn Thái hậu, ngọt ngào ngây thơ hỏi.

"Đúng vậy a, Diệu nhi vui mừng không?" Thái hậu từ ái cười hỏi.

"Vui mừng! Hoàng nãi nãi thích Diệu nhi sao?" Đầu nhỏ Đoàn đoàn vội vàng gật đầu, về sau mắt lại tha thiết nhìn Thái hậu hỏi một câu.

Thái hậu cười nheo mắt, không nhận được hôn một cái gương mặt của hân, từ ái nói: "Thích, hoàng nãi nãi thích nhất Diệu nhi rồi."

Nhìn hai bà cháu qua lại, Liễu Vi Dung ở một bên mỉm cười, Liễu Tương Nhã mặc dù cũng là cười, nhưng nụ cười lại không đạt đáy mắt.

Lúc này Liễu Vi Dung nhìn Thái hậu vui mừng như thế, vẫn còn rất thương đoàn đoàn, cũng bỏ đi ý niệm rời đi sớm một chút, đến lúc đó nếu quả thật xảy ra động đất, nơi này là chánh điện, cách cửa đại môn coi là tương đối gần, đi ra ngoài cũng dễ dàng.

Nếu như nói Thái hậu ngủ trưa, còn phải tiến vào trong điện, phải lượn quanh mấy hành lang, nói tới cứu không kịp.

Đang lúc nàng đang suy nghĩ lung tung, Hoàng đế Mộ Dung Triệt thể nhưng cũng đã tới.

Thấy người ở bên trong thì Mộ Dung Triệt hơi kinh ngạc nhú mày.

Liễu Vi Dung cùng Tương Nhã vội vàng thỉnh an Hoàng đế, cung nhân ở cửa cũng phúc thân hành lễ.

"Hoàng đế, hôm nay tại sao cũng tới?" Thái hậu rất vui mừng nhìn nhị tử.

"Không có việc gì, tới đây thăm mẫu hậu một chút." Mộ Dung Triệt mím môi nói.

"Phụ hoàng. . . ." Đoàn đoàn thấy Mộ Dung Triệt tới, vui mừng nhìn hướng tới hân, dơ đôi tay nhỏ bé, muốn bế.

"Diệu nhi cũng ở đây a!"

Khỏe miệng Mộ Dung Triệt hơi vênh, một tay ôm lấy đoàn đoàn, đặt ở trên đùi, đoàn đoàn thoải mái nằm ở trong ngực phụ hoàng, động tác tự nhiên vô cùng khiến Thái hậu nhìn thẳng mắt.

Nơi này ôm cháu không có quy củ gì.

Chỉ là Hoàng đế bình thường rất ít ôm đứa bé, trừ phi hân thật vô cùng thích đứa con trai kia, tiên đế cũng chỉ ôm qua Hoài Dương vương.

Liễu Tương Nhã nắm chặt tay trong ống tay áo.

"Thái hậu, hoàng thượng rất ưa thích Đại hoàng tử !" Nàng dịu dàng cười nói.

Ánh mắt Thái hậu chợt lóe, cười nói: "Thời gian không sớm rồi, buổi trưa Hoàng đế ở chỗ này dùng bữa đi, Đức tần cùng Diệu nhi cũng cùng nhau, náo nhiệt một cái!"

Liễu Vi Dung nghe vậy chỉ có thể cung thuận gật đầu, cúi thấp đầu đứng ở một bên, âm thầm tính toán thời gian.

Ăn trưa sợ là ăn không được rồi.

Mộ Dung Triệt sờ sờ đầu đoàn đoàn, thâm trầm liếc mắt Liễu Tương Nhã một cái, đáy mắt lạnh lẽo khiến Liễu Tương Nhã cả kinh, vội vàng cúi đầu.

"Ừ, trăm cũng đã lâu không cùng mẫu hậu dùng bữa rồi."

Thái hậu thấy Hoàng đế đồng ý, thật vui mừng, cho cung nhân bên cạnh đi xuống chuẩn bị nhiều đồ ăn.

Cung nhân vừa mới rời đi, nơi xa một tiếng ầm vang chột vang, ngay sau đó một tiếng nổ vang, cả Từ An Cung bắt đầu rung đưa.

"Xảy ra chuyện gì?" Thân thể Thái hậu lay động một cái, sợ hãi kêu ra tiếng.

Liễu Vi cho chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, sắc mặt thốt nhiên biến đổi, lớn tiếng kêu lên: "Không tốt, Thái hậu, hoàng thượng, tất nhiên Long Địa Long xoay người, nhanh đến phía ngoài đất trông đi."

"Phụ hoàng. . . ." Đoàn đoàn bị sợ đến quất to một tiếng, nắm chặt áo Mộ Dung Triệt.

Hoàng đế sắc mặt đại biến, lay động đứng vững bước chân, ôm chặt đoàn đoàn, lớn tiếng mệnh nói: "Mau, người tới, đem mẫu hậu đỡ đi ra ngoài!"

Thái hậu thiếu chút nữa té ngã trên đất, một bên Liễu Tương Nhã cũng quơ quơ thân thể, vội vịn Thái hậu, Liễu Vi Dung sau khi đứng vững cũng ở bên kia đỡ Thái hậu.

"Thái hậu, thân thiếp đỡ ngài."

"Ầm. . . ." Lại một tiếng nổ.

Cung điện sụp xuống cùng với tiếng ầm ầm ở bên trong, bên trong Từ An Cung truyền đến giọng vịt đực của thái giám kêu thảm thiết cùng tiếng thét chói tai của cung nữ.

Chánh điện cách cửa điện vẫn có một ít khoảng cách, mặt đất rung đưa, theo tiếng kêu thảm thiết của cung nữ thái giám, sợ hãi bắt đầu lan tràn ra.

Liễu Vi Dung dắt díu lấy Thái hậu lao đảo đi về phía trước.

Liễu Tương Nhã liếc mắt nhìn Tam muội đối diện, cắn răng chống đỡ.

Sắc mặt Thái hậu hết sức tái nhợt, hơi thở có chút rối loạn, bước chân càng thêm rung đưa tùy thời muốn ngã xuống.

Hai người cùng nhau dắt díu lấy Thái hậu hướng ra ngoài đầu đi tới, chung quanh còn có một tầng cung nhân bảo vệ.

Trước mặt Hoàng đế Mộ Dung Triệt ôm đoàn đoàn dưới sự hộ vệ của Tiểu Lý Tử cùng mấy thái giám hướng ra phía ngoài cửa chạy đi.

Động đất vẫn còn ở kéo dài, khung cửa sổ cửa cung bốp bốp vang phải lợi hại, cửa điện đang ở cách đó không xa, nhưng là vào lúc này, bên trong một cây xà ngang đập xuống.

Lòng của mọi người bắn một hồi co rút nhanh.

Duy nhất may mắn là tất cả mọi người không có ở cái vị trí kia.

Hai chân Liễu Vi Dung một hồi run rẩy.

Nhìn về phía trước, trong ngực Mộ Dung Triệt, tiểu đoàn đoàn hoảng sợ, trong lòng một hồi đau nhói.

Đột nhiên xà ngang phía trước bỗng dưng gãy lìa, hướng phương hướng Mộ Dung Triệt đập xuống.

Người phía dưới lo xông ra bên ngoài, không có chú ý tới xà ngang gãy trên đầu, vừa lúc Liễu Vi Dung nhìn đoàn đoàn, liền chú ý tới, con người chột co rụt lại.

"Hoàng thượng, cẩn thận. . . ."

Liễu Vi Dung hai mắt muốn nứt ra, đoàn đoàn của nàng vẫn còn ở trong ngực Mộ Dung Triệt, tâm niệm cùng nhau trong nháy mắt, nàng buông Thái hậu ra, không để ý mặt đất lay động xông lên trước.

Mộ Dung Triệt nghe được Đức tần sợ hãi kêu, thân thể rung đưa bỗng dưng dừng một chút, nhưng xà ngang đã gãy lìa xuống, thời điểm ngàn quân nguy kịch, Liễu Vi Dung liều mạng xông tới, đem Hoàng đế hướng hậu diện dùng sức lôi kéo, hơn nửa người của mình ngăn trước mặt đoàn đoàn ở trong ngực Mộ Dung Triệt.

Một tiếng ầm vang, xà ngang ngã xuống đất, tràn ra đá vụn ngói vụn cắt thương mấy nô tài bên cạnh.

Một mảnh thạch đá sỏi bay rụng phải phía sau đầu Liễu Vi Dung, đầu kịch liệt đau xót, mặt đất rung đưa để cho nàng cũng đứng không vững nữa, sẽ phải hướng trên đất ngã xuống.

"Đức tẩn!" Mộ Dung Triệt sau khi đứng vững, đã phản ứng kịp, một tay ôm chặt đoàn đoàn, nhanh chóng đưa ra một tay kia tiếp nhận nàng, đẩy mắt xẹt qua một tia khiếp sợ cùng đau lòng.

"Mẫu thân." Đoàn đoàn quát to một tiếng.

"Tam muội!" Đây là âm thanh của Liễu Tương Nhã.

Lúc này, mọi người từ nơi này đột nhiên một màn tĩnh lại, vừa kêu to hộ giá quanh Hoàng đế Thái hậu.

Cách cửa điện chỉ có chừng mười bước.

Lại xảy ra một biến đổi lớn.

Nếu không phải là Đức tẩn phản ứng mau, Hoàng đế sợ là.

Thái hậu giờ phút này hết sức cảm kích Đức tẩn, Liễu Tương Nhã đang đỡ Thái hậu thăm buồn không dứt, thế nào nàng ta sẽ không như Tam muội phản ứng mau đấy.

Đây chính là công cứu giá a!

Đủ nàng tấn vị.

Liễu Vi Dung đau đến từ từ mơ hồ trong ý thức, nàng nghe được Hoàng đế kêu lên, còn có âm thanh của đoàn đoàn, cảm thấy bên cạnh có mùi quen thuộc của Hoàng đế, tâm thần thanh minh hạ xuống, nàng cắn chặt răng, mạnh mẽ chống một tia tinh lực cuối cùng để mở mắt.

Vừa hay nhìn thấy ánh mắt đau lòng lo lắng của Mộ Dung Triệt, còn có đoàn đoàn với đôi mắt đầm lệ.

Liễu Vi Dung khẽ mỉm cười, yếu đuối rừ rì nói: "Hoàng thượng ngài và đoàn đoàn không có việc gì, thật tốt."

Sau đó trước mặt bỗng tối sầm, ngất đi.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Ở Hậu Cung Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66

Sau khi Liễu Vi Dung bất tỉnh, Hoàng đế một tay ôm đoàn đoàn, một tay ôm Liễu Vi Dung đã bất tỉnh vọt ra khỏi Từ An Cung, đi tới phía bên ngoài đất trống, mặc dù mặt đất vẫn còn rung động.

Đoàn đoàn thật biết điều, chỉ là nhìn mẫu thân chặc chặc rơi nước mắt, Mộ Dung Triệt cảm thấy trước ngực mình ẩm ướt, còn có âm thanh thút thít của đoàn đoàn, lòng dạ hung hăng nhéo chặt một chút.

Phía sau, Liễu Tương Nhã cẩn thận dắt diều lấy Thái hậu, nhưng sau cùng ra khỏi cửa điện, cửa điện cũng muốn sụp, loạn thạch mảnh vụn bay lượn.

Còn có vài phiến hướng Thái hậu bên này vội vã bay tới.

Liễu Tương Nhã cắn môi, hạ quyết tâm, không có được công cứu giá, nàng cứu Thái hậu cũng là công lớn, cầu phú quý trong nguy hiểm, nghĩ như vậy, nàng giống như Liễu Vi Dung, đem Thái hậu che chở sau lưng, mặc cho những thứ mảnh vụn kia bay tới đâm vào thân thể.

Thấy ánh mắt Thái hậu khiếp sợ, thân thể đau đớn cùng vui sướng không sánh bằng vì cứu Thái hậu, Liễu Tương Nhã rốt cuộc yên tâm đã bất tỉnh.

Sau khi nàng ta bất tỉnh, động đất cũng ngưng.

Hàng loạt quan viên cứu giá, thái y, hộ vệ, cung nhân chờ lao qua.

Mọi người thấy Hoàng đế cùng Thái hậu không có việc gì, cũng thở phào nhẹ nhõm, hai phi tử hôn mê cũng vào mắt của bọn hắn, biết được họ chính là tỷ muội Liễu thị, một cứu Hoàng đế, một cứu Thái hậu thì sắc mặt khác nhau.

Liễu Vi Dung ở Nhu Phúc cung trước mặt quy mô sóng địa chấn chỉ ảnh hưởng nho nhỏ, rung chấn dứt, cả cung điện không có sụp xuống, Liễu Vi Dung được đưa trở về, đồng thời đi qua còn có Hoàng đế, Thái hậu cùng với đoàn đoàn đang khóc thút thít.

Liễu Tương Nhã ở U Lan điện không có hủy, cho nên bị đuổi về U Lan điện, nhưng Huệ phi ở Vị Ương Cung, chủ điện lại bị phá hủy hơn phân nửa, Bích Thủy không có việc gì, chạy tới, thấy chủ tử hôn mê thì nước mắt thẳng tắp rơi xuống.

Cả Kinh Thành xảy ra trọng đại mà chấn động, hoàng cung còn không phải là nghiêm trọng nhất, dù sao cũng là chỗ long mạch, chỉ sụp xuống vài toà tiểu cung điện, Vị Ương Cung, Quan Sur cung, Phượng Nghi cung đều phá hủy một nửa.

Cung điện còn lại cũng không sụp xuống, các cung Nhất Cung đứng đầu, hoàng tử, công chúa đều không có việc gì, chỉ có mấy Thường Tại chi bị vết thương nhỏ.

Lúc chạng vạng, động đất ngưng, mặc dù dư chấn không ngừng, nhưng đều là một ít chấn động.

Kiểm lại một chút tình hình thực tế thiên tai, phát hiện trừ bỏ một số cung nhân bên ngoài bởi vì đỡ cho chủ mà chết, nhân viên tổn thất không lớn, chính là một ít cung điện sụp không ít.

Sau khi an bài thỏa đáng một lần nữa, Hoàng Thành lại khôi phục trật tự.

Hoàng hậu tiến vào Hàm Hoa cung không người ở, mặc dù bị kinh sợ, nhưng thái y nói thai nhi của nàng ta không có việc gì, cũng bỏ đi lòng thấp thỏm.

Giờ phút này nàng ta căn bản không biết mình là có thai giả, thái y tâm phúc cũng không còn chẩn đoán được.

Chờ thái y sau khi rời đi, hoàng hậu bắt đầu hỏi thăm tình huống các cung, biết được tỷ muội Liễu thị một cứu Thái hậu, một cứu Hoàng đế thì nhất thời sắc mặt đại biến.

Đặc biệt là Đức tần có công cứu giá, không người nào có thể so sánh, theo tất cả các nô tài tận mắt thấy lúc ấy, nếu không phải là Đức tần phản ứng mau, hoàng thượng sợ là bị xà nhà to đập vào người.

Công cứu giá này có phần lớn nhỏ, phần Đức tần có công cứu giá, không thể bảo là không lớn.

Mấy ngày nữa nếu như thái y chẩn đoán chính xác nàng mang thai Long tự, tấn thăng phi vị là chuyện chắc chắn.

Nàng hung hăng bấm một cái giáp sáo (cò: hình như là móng tay giả hay sao ấy!!!!) của mình, Đức tần, Đức tần, vào cung hơn hai năm, sẽ phải từ quý nhân leo lên phi vị khó khăn nhất sao?

Phải biết từ tần vị tấn thăng phi vị là khó khăn nhất, vào cung phong tần, gia thế bình thường cũng trung đẳng trở lên, nếu muốn bay lên phi, trừ chịu đựng lý lịch bên ngoài, còn phải có con cháu bên người, dĩ nhiên còn có một loại tình huống ngoại lệ, chính là lập công lớn.

Đức tần vừa đứng vượt qua cái thời cơ tốt này, nên nói vận khí của nàng tốt được không?

Chẳng những có công cứu giá, còn giống như mang bầu Long tự.

Cái kết quả này thật là làm nàng không cách nào tiếp nhận.

Không chỉ có hoàng hậu như thế, Phụng quý phi cũng biết chuyện tỷ muội Liễu thị cùng với Đức tần có thể mang thai, trên mặt dịu dàng thoáng qua một tia dữ tợn.

Giáp sáo cũng bị nàng chặt đứt một cái.

Không đề cập tới hoàng hậu cùng Phụng quý phi, chuyện Liễu Vi Dung tự mình cứu giá, còn có chuyện Liễu Tương Nhã cứu Thái hậu truyền khắp cả hậu cung như lửa cháy, còn mang đến chấn động cực lớn.

Chấn động hơn cả là, lúc thái y chẩn bệnh cho Liễu Vi Dung phát hiện nàng giống như mang bầu.

Bởi vì còn chưa tới một tháng, chỉ là dấu hiệu có hoạt mạch, phải đợi mấy ngày nữa mới có thể xác định.

Hoàng đế mừng rỡ, Thái hậu cũng vui mừng, cả Nhu Phúc cung, mọi người từ trong bi thương đi ra ngoài, vui sướng, đặc biệt là Bạch Liên, các nàng cực vui mà khóc.

Dĩ nhiên những việc này Liễu Vi Dung cũng không biết, giờ phút này nàng còn bất tỉnh.

Bọn thái y tụ tập tại Nhu Phúc cung cho Liễu Vi Dung chẩn bệnh cùng bồi thuốc.

Đoàn đoàn càng thêm gặt gao lay vạt áo Liễu Vi Dung, không muốn rời đi, muốn ôm hân đi, hân liền khóc lớn không ngừng, kêu muốn mẫu thân.

Hoàng đế thấy cũng đau lòng không dứt, sờ sờ đầu đoàn đoàn, cuối cùng khiến đoàn đoàn nằm ở đầu giường coi chừng Đức tần.

Động đất đi qua, Mộ Dung Triệt còn có rất nhiều chuyện tiếp theo phải xử lý kết thúc, không thể vẫn ở lại Nhu Phúc cung, Ngự Hoa Viên nứt ra một cái khe hở lớn, cắt đứt lối đi lục cung, Nhu Phúc cung đến Từ Thần điện phải lượn quanh một vòng lớn, tuy là thương tổn ở sau gáy, nhưng không có đáng

ngại, sau khi ra lệnh cung nhân chăm Đức tần cho tốt, liền sai bước rời đi.

Đức tần liều mình cứu giá, mang cho hấn chấn động rất lớn, càng làm cho hấn nhìn thấy rõ ràng tâm ý của mình.

Hấn vẫn cho là Đức tần không cùng nữ nhân hậu cung ghen tuông, không quan tâm hấn điểm phi tần nào thị tẩm, chính là không thêm để ý hấn.

Có lẽ, bản năng một người càng có thể nhìn ra tình cảm của nàng.

Mà không phải ngoài miệng nói qua như thế nào, như thế nào thương hấn, cũng không bỏ ra hành động thực tế của bản thân.

Mặc dù Đức tần che giấu rất tốt, nhưng Mộ Dung Triệt lại cảm thấy mình khơi ra lỗ lư che giấu của nàng.

Đức tần là để hấn tận sâu trong đáy lòng, nói không chừng khi hấn điểm những nữ nhân khác thị tẩm, nàng núp ở trong chốn khốc thút thút.

Mộ Dung Triệt mơ mộng thật triệt để, khoe miệng giờ lên cho thấy tâm tình sung sướng của hấn.

Một bên, Tiểu Lý Tử không hiểu ra sao nhìn hoàng thượng.

Những chuyện này Liễu Vi Dung đều không biết gì cả, thật là một hiểu lầm tuyệt vời phải không?

Lúc nửa đêm, ánh nến chập chờn.

Liễu Vi Dung mở hai mắt ra, nghe thấy được chung quanh tràn ngập mùi thuốc, vén chăn lên, ngồi dậy, trong phòng rất an tĩnh, thấy bên ngoài Bạch Liên cùng Hạnh nhi đang nằm ngủ, không tự chủ sờ sờ băng vải sau gáy.

"Ai...!", nàng đau kêu thành tiếng.

Phải nhìn nữa bên giường đoàn đoàn đang co rúc ngủ, tay nhỏ bé còn gắt gao níu lấy vạt áo nàng, trong lòng một mảnh mềm mại.

Sờ sờ gương mặt đoàn đoàn, nước mắt Liễu Vi Dung không tự chủ chảy xuống, nước mắt nhỏ giọt trên mặt đoàn đoàn, trong lòng không chỉ một lần may mắn động tác của mình khá nhanh, kịp thời kéo Mộ Dung Triệt một phen, nếu không đoàn đoàn sợ là.

"Mẫu thân. . . ." Đoàn đoàn rất nhạy cảm, bị nước mắt của nàng kêu tỉnh, dụi mắt, phát hiện thật mẫu thân, mẫu thân đã tỉnh, chọt lao vào trong ngực nàng khóc lớn.

"Ô ô, mẫu thân, Diệu nhi thật là sợ, thật là sợ."

"Đoàn đoàn ngoan, mẫu thân không sao, ngoan, đừng khóc." Liễu Vi Dung ôm thật chặt đoàn đoàn, không được khóc thút thút.

"Mẫu thân, Diệu nhi sau này sẽ không nữa giận mẫu thân, Diệu nhi sẽ rất ngoan." Đoàn đoàn ở trong lòng nàng thút tha thút thút nói, nghe được Liễu Vi Dung nước mắt chảy tràn mạnh hơn rồi.

Bạch Liên cùng Hạnh nhi cũng bị đánh thức, hai người thấy chủ tử đã tỉnh, vui mừng kêu to.

"Chủ tử, ngài rút cuộc đã tỉnh."

Bạch Liên vội rót cho chủ tử một ly nước ấm, Hạnh nhi vén lên rèm che, đem rèm che treo lên.

Thấy chủ tử ôm Đại hoàng tử khóc, không nhịn được chớp mũi đau xót, vui vẻ nói: "Chủ tử, ngài hôn mê hơn nửa ngày, thái y nói ngài tối nay hồi tỉnh, quả nhiên là thật, Đại hoàng tử từ sau khi ngài bất tỉnh vẫn nắm góc áo của ngài không muốn rời đi."

Bạch Liên đem nước ấm bùng tới, Liễu Vi Dung nhận lấy uống xong, cảm giác có chút làm cổ họng nhuận lên.

Nghe được Hạnh nhi nhắc tới đoàn đoàn cổ chấp coi chừng nàng, trong bụng ngòn ngọt, thật không hổ là con trai của nàng, nàng cũng biết, đoàn đoàn là một người con hiếu thuận.

"Hiện tại là thời điểm nào rồi?" Nàng ôm đoàn đoàn đang khóc thầm nỉ non, vừa lau nước mắt cho hấn, vừa nói.

"Bây giờ đã giờ sử rồi." Hạnh nhi nhanh miệng trả lời.

Giờ sử rồi.

Liễu Vi Dung sững sốt, nàng bất tỉnh đã lâu như vậy sao?

"Các người nói cho ta nghe một chút sau chuyện sau khi ta bất tỉnh đi."

"Chủ tử, để Hạnh nhi nói với ngài đi, nô tỳ đi trước phòng bếp nhỏ nấu thuốc cho ngài." Bạch Liên nhìn một chút băng vải sau gáy chủ tử, quan tâm mở miệng.

Liễu Vi Dung gật đầu, thật ra thì nàng đã tỉnh, không cần uống thuốc rồi, chỉ cần uống Linh Tuyền là được, so cái thuốc gì đều hữu hiệu hơn.

Chờ Bạch Liên sau khi rời khỏi đây, đem đoàn đoàn đã ngủ thả vào trên giường, dùng chăn đắp lên, bắt đầu lắng nghe Hạnh nhi nói chuyện.

"Chủ tử, đại hi!" Hạnh nhi vừa mở miệng đã nói câu đại hi rồi, khiến Liễu Vi Dung không sờ được đầu.

"Hi từ đâu tới?" Chẳng lẽ là công cứu giá?

Cái này không nói nàng cũng biết a.

Hạnh nhi cho chủ tử gồi dựa trên một gối dựa, để cho nàng thoải mái dựa vào, lúc này mới từ từ mở miệng giải đáp: "Chủ tử, thái y chẩn bệnh nói ngài có thể mang thai Long tử rồi."

"Cái gì?" Liễu Vi Dung cả kinh, không dám tin trọn to hai mắt.

"Chỉ là thái y nói còn chưa tới một tháng, vẫn không thể chẩn đoán chính xác, nhưng nô tỳ cảm thấy chủ tử nhất định là mang bầu." Hạnh nhi cười nói.

"Còn chưa có chẩn đoán chính xác!" Trong lòng Liễu Vi Dung cũng đang mong đợi, tay không tự giác xoa bụng, nhưng lại sợ kỳ vọng càng lớn, thất vọng càng lớn.

"Liên năm, sáu ngày sau sẽ biết." Hạnh nhi cười hi hi nói.

"Đúng rồi, còn có một sự kiện chính là Lệ quý nhân, cũng chính là chủ tử tỷ tỷ của ngài, ở phía sau cứu Thái hậu, hôm nay cũng hôn mê, sẽ không biết tình không."

Hạnh nhi đầu môi lại nói một chuyện.

Liễu Vi Dung sửng sốt, cứu Thái hậu, chẳng lẽ sau khi nàng hôn mê, lại xảy ra chuyện gì hay sao?

Liễu Tương Nhã a, thể nào giống như Tiểu Cường đánh không chết, chẳng lẽ nguyên tác, lực lượng thật cường đại như vậy?

Không phải đã hoàn toàn thay đổi rồi sao?

Vốn là tâm tình vui vẻ, nhất thời che lên một tầng bóng râm.

Thấy cảm xúc chủ tử giống như có chút xuống thấp, Hạnh nhi vội an ủi: "Chủ tử, ngài yên tâm, ngài có công cứu giá, so Lệ quý nhân còn lớn hơn đấy."

Liễu Vi Dung cười cười, cảm thấy cũng thế, Liễu Tương Nhã dám dùng mệnh tới lớn, là nàng ta có đảm lược.

Mà nàng chỉ là vì cứu đoàn đoàn, nếu như lúc ấy đoàn đoàn không phải ở trong ngực Mộ Dung Triệt, nàng sẽ như thế liệu mạng xông lên sao?

Đáp án nàng cũng không biết.

"Đúng rồi, tình huống bây giờ như thế nào?"

Nàng muốn hỏi chính là động đất kết thúc chưa?

"Địa Long lật người đã qua, chỉ là còn có một chút dư âm nho nhỏ, không có gì đáng ngại, chỉ là Ngự Hoa Viên nơi đó thật sự rất đáng sợ, cũng nứt ra một khe hở lớn."

Nghĩ đến tình hình thấy lúc buổi chiều, Hạnh nhi không nhịn được rung mình một cái.

Thật may là lễ trao chu của nhị hoàng tử không phải là lúc buổi chiều, nếu không không thông báo chết bao nhiêu người.

Liễu Vi Dung cũng cả kinh, tuy nói nàng biết Ngự Hoa Viên là nghiêm trọng nhất, không thể nghĩ đến nghiêm trọng như thế, cũng nứt ra.

"Thật là đáng sợ!" Nàng vuốt ngực nói.

Sau đó Hạnh nhi nói đến một chút tin tức trong cung, các phi tần của Hoàng đế cũng bình an vô sự, đứa bé trong bụng hoàng hậu cũng rất tốt, chính là hao tổn một chút cung nhân.

Nói tóm lại, lần động đất mạnh này, trong hoàng cung tổn thất không lớn, chủ yếu là cung điện phá hủy vài toà.

Cuối cùng, Hạnh nhi nói đến Hoàng đế.

"Chủ tử, lúc này hoàng thượng sợ là đối với ngài để ý, nô tỳ trong mắt Hoàng thượng thấy được Nhu Tình đấy." Nói đến cái này, Hạnh nhi hăng hái dồi dào, gương mặt hưng phấn.

Liễu Vi Dung sững sốt, không phải đâu? Như vậy một cứu, liền cứu ra tình cảm rồi?

"Hơn nữa hoàng thượng một mực ở chỗ này của ngài ngậy ngô đến tối mới rời đi xử lý chuyện tình tai nạn." Hạnh nhi càng nói càng hưng phấn, giống như thấy được cái phút chủ tử tấn thăng làm phi.

Nói Liễu Vi Dung không cảm động đó là giả, lần này Đại Kiền Triều động đất ảnh hưởng cũng không nhỏ, Hoàng đế lúc này sợ là vội bề đầu sút trán thôi.

Nhớ tới trước khi nàng bất tỉnh, đáy mắt Hoàng đế là đau lòng cùng nóng lòng, lòng của nàng lo sợ.

"Đúng rồi, chủ tử đã tỉnh, hoàng thượng phân phó, chủ tử vừa tỉnh lại sẽ để cho người bẩm báo hoàng thượng, nô tỳ thiếu chút nữa đã quên rồi đấy." Hạnh nhi chợt vỗ đầu một cái, vừa muốn đi ra tìm người thông báo Mộ Dung Triệt.

"Hạnh nhi, trở lại." Liễu Vi Dung vội kêu Hạnh nhi.

"Chủ tử?" Hạnh nhi kinh ngạc quay đầu lại.

"Bây giờ đã giờ sưa rồi, hoàng thượng coi như không có nghỉ ngơi cũng ở đây vội công sự, chúng ta còn chưa phải muốn đi cho hoàng thượng làm loạn thêm, chờ trời sáng lại đi cùng hoàng hậu nói một tiếng." Liễu Vi Dung vừa nói như thế, cũng là nghĩ tới chu đáo.

Chuyện nàng cứu giá cộng thêm nghỉ tự mang thai sợ là mọi người đều biết rồi, vừa tỉnh lại để cho người thông báo Hoàng đế, mà không phải hoàng hậu, khó tránh khỏi miệng lưỡi của mọi người.

Còn chưa phải muốn lúc này làm ra thêm chuyện.

Nghe Hạnh nhi nói Hoàng đế đối với nàng để ý, cái này đủ rồi.

Nghĩ tới đây, phần môi Liễu Vi Dung bất giác nâng lên một nụ cười.

Nói lâu như vậy, cũng mệt mỏi, Liễu Vi Dung uống qua thuốc Bạch Liên mới vừa bùng vào, đi nằm ngủ, buổi sáng tỉnh lại, liền nghe đến âm thanh Hạnh nhi ở ngoài cửa vang lên.

"Chủ tử, hoàng hậu nương nương đến xem ngài."

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Ở Hậu Cung Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67

Hoàng hậu?

Liễu Vi Dung phản xạ nhú lên đôi mày thanh tú.

"Bạch Liên, đỡ ta đi lên." Liễu Vi Dung không biết mục đích hoàng hậu đến, để cho thần kinh của nàng căng thẳng, còn giả bộ suy yếu cho thỏa đáng.

"Dạ, chủ tử!" Bạch Liên cẩn thận đỡ Liễu Vi Dung ra khỏi phòng ngủ, đến chánh điện, vừa hay nhìn thấy một thân mình hoàng Phượng Bào trên thân hoàng hậu ngồi ở chủ vị.

"Thần thiếp tham kiến hoàng hậu nương nương, nương nương Cát Tường!" Liễu Vi Dung để Bạch Liên dắt đi lấy phúc thân cho hoàng hậu hành lễ.

"Đức tần muội muội không cần đa lễ, mau dậy đi ngồi xuống." Hoàng hậu treo nụ cười, ôn hòa mở miệng.

"Đa tạ hoàng hậu nương nương!" Liễu Vi Dung cung kính đáp một tiếng, sau đó ở trên ghế ngồi xuống.

Ánh mắt Hoàng hậu quét qua đeo băng đầu của nàng, cùng với sắc mặt tái nhợt, trong mắt tràn ra vẻ mặt ân cần, hỏi ý nói: "Đức tần muội muội, người bây giờ cảm giác như thế nào? Đầu còn đau không?"

"Đa tạ hoàng hậu nương nương quan tâm, thần thiếp đã không sao." Liễu Vi Dung cúi đầu cung thuận trả lời.

"Không có việc gì là tốt rồi." Sắc mặt Hoàng hậu dừng lại chút, cười nói, sau đó ánh mắt dừng lại trên bụng của nàng, lại hỏi một câu: "Nghe thái y nói muối muối lại mang bầu, thật là thật đáng mừng."

"Vẫn chưa thể xác định, hi vọng đến lúc đó sẽ không vô ích vui mừng một hồi." Liễu Vi Dung cười khanh khách nói.

Trong lòng đối với hoàng hậu đến đây, mục đích có chút sáng tỏ rồi.

Hoàng hậu khẽ mỉm cười: "Qua vài ngày nữa liền xác định, người lần này cứu giá có công, Bôn cung đến lúc đó sẽ cùng hoàng thượng và Thái hậu xin cho người tấn thăng phi vị."

"Đa tạ hoàng hậu nương nương, chỉ là tấn phong này còn phải nhìn ý tứ của Thái hậu cùng hoàng thượng." Liễu Vi Dung cung kính cúi đầu cảm kích nói, thầm nói hoàng hậu thật đúng là biết làm người tốt, lần này nàng tấn thăng phi vị là chuyện chắc như đinh đóng cột, hoàng hậu còn muốn chen vào một cước, để cho nàng thiếu nàng ta một phần nhân tình.

Điều này có thể sao?

Nụ cười của Hoàng hậu cương cứng một chút.

"Ta sớm nghe nói muối muối đã tỉnh, sẽ để người hầm cho muối muối một chung canh bồ." Hoàng hậu cười cho thị nữ đem hộp đựng thức ăn mở ra để lên bàn.

Nghe canh bồ tán mát ra mùi thơm, đáy mắt Liễu Vi Dung thoáng qua một tia khác thường, khóe miệng khẽ giễu cợt nâng lên,

Xem ra canh bồ này đã bỏ thêm xạ hương phấn.

Xạ hương phấn đúng là vũ khí của hoàng hậu a.

Đây là ra tay trước thì chiếm được lợi thế sao?

Bạch Liên ở một bên lo lắng nhìn, lại không thể lên tiếng ngăn trở.

"Thần thiếp đa tạ hoàng hậu nương nương quan tâm." Liễu Vi Dung cười rất rực rỡ, ý lạnh nơi đáy mắt lại không người phát hiện.

Hoàng hậu tự mình để cho người ăn, chẳng lẽ người còn cự tuyệt hay sao?

Đừng bảo là thái y không dễ dàng kiểm tra ra xạ hương phấn đã hòa tan vào trong nước canh, phải biết vu hãm hoàng hậu là tội lớn, cho nên hẳn còn thuận theo một chút là tốt rồi.

Nàng hiện tại vô cùng may mắn mình có phần không gian.

Đến lúc đó cho hoàng hậu một đá kích thật to.

"Nhân lúc còn nóng ăn đi, lạnh sẽ không tốt." Hoàng hậu cười khanh khách thúc giục.

Liễu Vi Dung gật đầu, bưng lên chén canh bồ kia, dùng tay áo cản trở, dính một hồi khóe môi, lặng lẽ đổ một chút vào trong tay áo, còn dư lại toàn bộ rót vào không gian, sau đó đem chén không để lên bàn.

Dùng khăn tay lau khóe miệng một cái, cười khen: "Đa tạ hoàng hậu nương nương, canh bồ này hầm cách thủy vô cùng ngon miệng!"

"Muội muội thích là tốt rồi." Hoàng hậu mặc dù có chút nghi ngờ nàng dùng tay áo ngăn trở, nhưng thấy chén không, cười càng thêm hòa ái.

Bạch Liên nhanh chóng thiếu chút nữa không có đậm chân, chủ tử làm sao lại uống nữa đây?

"Đúng rồi, còn phải chúc mừng Đức tần muội muội, tỷ tỷ của người bởi vì cứu Thái hậu, cũng có thể sẽ tấn phong."

Hoàng hậu biết rõ nàng và Liễu Tương Nhã bất hòa, còn cố ý nói với nàng chuyện vui, đây là cố ý tới xem phản ứng của nàng sao?

Nụ cười của Liễu Vi Dung phai nhạt một chút: "Nếu như tỷ tỷ có thể tấn phong, là chuyện tốt."

Đề tài kế tiếp không thêm nói nhiều nữa câu, hoàng hậu lại nói mấy câu đường thương thật tốt, liền vội vã rời đi.

Dù sao mục đích hôm nay tới đã đạt được.

Hoàng hậu vừa rời đi, Bạch Liên liền đậm chân, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói: "Chủ tử, ngài tại sao có thể uống canh bồ hoàng hậu nương nương đưa."

Liễu Vi Dung cười thần bí: "Bạch Liên, người không phải sẽ thật cho là ta uống đi? Người sờ sờ ống tay áo của ta?"

Bạch Liên sờ tới ống tay áo ướt át, bưng tỉnh hiểu ra: "Không trách được chủ tử mới vừa dùng tay áo ngăn trở uống canh, thì ra là chủ tử còn có cái điệu chiều này a."

Thấy chủ tử thật không uống canh hoàng hậu đưa, lòng của Bạch Liên cũng dễ xuống.

Hoàng hậu nương nương rời đi sợ rằng không biết chủ tử căn bản không có uống canh, chờ thêm mấy ngày chủ tử kiểm tra ra đúng mang thai, mặt hoàng hậu sợ là muốn 鸢 rời.

Bạch Liên nghĩ được như vậy không nhịn được cười.

Liễu Vi Dung trở lại nội thất, đổi một bộ xiêm áo, sai Bạch Liên pha một ấm Hoa Trà tới đây, lúc uống Hoa Trà thì lặng lẽ lấy Linh Tuyền đổ vào.

Chờ uống qua hoa trà tăng thêm Linh Tuyền, cái gáy không có đau đớn như vậy, nhưng mà vẫn là không có vảy kết, nước Linh Tuyền này không phải vạn năng, không cách nào trong nháy mắt chữa khỏi vết thương.

Chỉ là có thể làm vết thương nhanh khép lại, như vậy đã rất tốt.

Sau La tần, Lưu Quý nhân cũng tới đây thăm, còn có một chút phi tần không quen thuộc tới đây, mọi người đều biết lần này Liễu Vi Dung sợ là lại muốn tấn thăng rồi, vội vàng tới đây tạo quan hệ.

Tình tần cũng đã tới, còn mang theo Cung tần sanh tiểu công chúa, nói gần nói xa hết sức chân thành, còn tính toán cho tiểu công chúa bồi đoàn đoàn chơi.

Bất quá Liễu Vi Dung lý do đoàn đoàn đang bị hoảng sợ đề cự tuyệt.

Nhị công chúa này rõ ràng gầy yếu không chịu nổi, nếu là ở với nàng nơi này xảy ra chuyện, 100 cái mồm cũng rửa không sạch.

Liễu Vi Dung ở chỗ này dưỡng thương, thuận tiện cho người ta nấu canh bổ thân thể Hoàng đế.

Những thứ nước canh này đều là tăng thêm nước Linh Tuyền.

Chính nàng cũng uống.

Còn thuận tiện cho người ta hỏi thăm tình trạng Liễu gia.

Từ Thần điện, Mộ Dung Triệt bận bê đầu sứt trán, có nước canh Liễu Vi Dung trợ giúp, Mộ Dung Triệt mệt mỏi ngoài cũng cảm thấy yên tâm.

Tính toán đại tình hình tai nạn các nơi giải quyết xong, liền tấn phong nàng làm Đức Phi.

Lần này không ít địa phương cũng xảy ra Địa Long lật người, lời đồn đãi trong Kinh Thành nổi lên bốn phía, nói nhị hoàng tử là trời giáng tai tình, nếu không tại sao lễ trao chu của nhị hoàng tử, thiên địa Long lại lật người, cổ nhân đều là rất mê tín.

Cộng thêm người có lòng trợ giúp, nhị hoàng tử coi như là hoàn toàn phế.

Mặc dù hần vốn là thân thể yếu đuối, lần này Địa Long lật người càng thêm hoạ vô đơn chí, chỉ thật may là Quan Sur cung tùy thời có thái y chờ đợi, cộng thêm không ít dược liệu trân quý, nhị hoàng tử coi như là nhịn tới đây.

Nhưng trong kinh lại truyền ra lời đồn đãi như vậy, khiến Phương quý phi thiếu chút nữa không có học máu.

Thái hậu nghe, cũng bắt đắc dĩ than thở.

Phương gia cuối cùng không cách nào ra một Đế Vương nữa a.

Chỉ là Thái hậu nghĩ tới Liễu Tương Nhã, người đó đã cứu bà một mạng Lệ quý nhân.

Lần này nên cùng Hoàng đế nói một chút, tấn thăng tần cho nàng ta thôi.

Giờ phút này, Thái hậu nhớ Liễu Tương Nhã cũng đã tỉnh, Bích Thủy ở bên người nàng ta hầu hạ, tỉ mỉ cho nàng ta hoán dược, bồi thuốc, còn nói một chút tin tức lưu truyền trong cung.

Sau khi biết được Liễu Vi Dung có thể nữa lần có thai, thiếu chút nữa không có cắn nát hai hàm răng trắng.

"Không vội, đây vẫn là chưa có xác định sao?" Liễu Tương Nhã tự an ủi mình.

Nhưng là rất nhanh tiết lộ nàng không cam lòng cùng ghen tỵ.

"Chủ tử, ngài lúc này cứu Thái hậu, nhất định sẽ tấn vị, nô tỳ ở nơi này trước chúc mừng cho chủ tử!" Bích Thủy cười hi hi nói.

Liều Tương Nhã trên mặt lo lắng tan đi, lộ ra nụ cười sáng lạn: "Hi vọng như thế chứ!" Trong giọng nói đều là tự tin, nàng lúc này là phục vụ quên mình tới bác .

Cầu phú quý trong nguy hiểm, hi vọng lúc này Địa Long lật người đi qua có thể tấn vị như nguyện.

Lúc này hoàng thượng nên thay đổi cái nhìn đối với nàng chứ?

Trong lòng Liều Tương Nhã âm thầm chờ mong .

Năm ngày sau, trong kinh thành dư âm chấn vẫn chưa kết thúc, chỉ là trong hoàng cung dư chấn đã kết thúc, trong cung phi tần an tâm, cung điện xây dựng cũng nhắc lên chương trình trong ngày.

Liều Vi Dung nhàn nhàn nhất, mỗi ngày uống nước Linh Tuyền, kết quả chính là vết thương trên gáy nàng đã bắt đầu vẩy kết rồi.

Mấy ngày nữa đoán chừng là tốt.

Thái y còn đối với vết thương trên đầu nàng nhanh như vậy vẩy kết cảm thấy kinh ngạc đấy.

Đáng tiếc bọn họ tìm khắp cũng không thể ra nguyên nhân.

"Chủ tử, hôm nay thái y muốn đi qua cho chủ tử chẩn đoán chính xác, nô tỳ thật khẩn trương." Hạnh Nhi ở trước mặt Liều Vi Dung đi tới đi lui, thỉnh thoảng nhìn quanh cửa điện.

Liều Vi Dung buồn cười nhìn Hạnh Nhi, dứt cho đoàn đoàn một khối điểm tâm, nhìn đoàn đoàn phòng lên hai gò má ăn điểm tâm, cười nói: "Khẩn trương có ích lợi gì, có chính là có, không có chính là không có."

"Thế nhưng tin tức đã truyền khắp cả hậu cung, ngộ nhờ nói chủ tử không có mang thai, chẳng phải là làm cho người ta chê cười." Hạnh nhi cắn môi nói.

"Hạnh nhi nói đúng lắm, chủ tử, ngài nhất định phải mang thai a." Bạch Liên cũng đi vào nói.

"Nếu không cho Trần ma ma chẩn hạ mạch trước được không ?" Liều Vi cho nhìn hai người bọn họ, cười liếc nhìn Trần ma ma một bên, đề nghị.

"Cái này hay, chủ tử, ngài sẽ dễ cho Trần ma ma trước tiên xem mạch, chúng ta cũng trong lòng có tính toán." Hạnh nhi nghe, lập tức hai mắt tỏa sáng.

"Mẫu thân, Diệu nhi muốn đệ đệ!" Đoàn đoàn đột nhiên ngọt ngào ngây thơ nói ra một câu.

Liều Vi Dung quần.

Đoàn đoàn cũng tới chen vào một cước.

"Trần ma ma, người giúp ta xem mạch thôi." Liều Vi Dung suy nghĩ một chút, cảm thấy Trần ma ma xem mạch trước cũng tốt.

Trần ma ma nghe vậy, lập tức tiến lên bắt mạch cho Liều Vi Dung.

Bạch Liên cùng Hạnh nhi gương mặt nhìn ngó, đoàn đoàn cũng tò mò nhìn Trần ma ma.

Sau khi Trần ma ma bắt mạch xong, gương mặt nụ cười: "Chúc mừng chủ tử, ngài mang thai một tháng rồi."

Liều Vi Dung mừng rỡ, không kìm được vui mừng xác định nói: "Có thật không? Ta thật sự mang bầu?"

Trần ma ma khẳng định gật đầu.

Hạnh nhi cùng Bạch Liên cất tiếng hoan hô.

Đoàn đoàn đáng yêu nhéo đầu, nháy mắt hỏi một câu: "Diệu nhi phải có đệ đệ sao?"

"Đúng vậy a, đoàn đoàn đúng là có tiểu đệ đệ rồi, đoàn đoàn vui vẻ sao?" Liều Vi Dung cười sờ sờ đầu đoàn đoàn, dịu dàng hỏi.

"Vui vẻ, mẫu thân yên tâm, Diệu nhi biết làm người anh tốt đấy!" Đoàn đoàn vỗ bộ ngực nhỏ bảo đảm nói.

Liều Vi cho nhìn cái đáng yêu này của đoàn đoàn, thật rất muốn cười.

Lúc này thái y đến, đi theo tiến vào còn có Hoàng đế, Liều Vi Dung ngẩn ra, không nghĩ tới Hoàng đế cũng đã tới, vội vàng đứng dậy thỉnh an.

Mọi người cũng cho Hoàng đế thỉnh an.

Hoàng đế bước nhanh đến phía trước đỡ Liều Vi Dung dậy, hai người cùng nhau ngồi ở giường lên, đoàn đoàn lúc này chỉ là kêu một tiếng phụ hoàng, liền vui ở bên người Liều Vi Dung.

Liễu Vi Dung cái đó vui mừng a, lúc này đoàn đoàn cuối cùng không có gấp gáp đi kẻ cận Hoàng đế rồi.

Mộ Dung Triệt liếc thấy trong mắt Liễu Vi Dung vẻ hài lòng, khẽ nhủ mày, cảm thấy Đức tần thật đúng là tính trẻ con, liền Diệu nhi dấm cũng ăn, chỉ là giờ phút này hẳn muốn biết nhất Đức tần có hay không mang thai Long tự.

Hắn hi vọng nữ nhân mình yêu thích có thể mang thai đứa bé của hắn.

"Thái y, chẩn mạch cho Đức tần."

Lúc này tới là người quen Mạc thái y, Mạc thái y cẩn thận chẩn mạch cho Liễu Vi Dung, một hồi lâu, mạc thái y cười nói: "Chúc mừng hoàng thượng, vì thần chẩn đoán chính xác ra Đức tần nương nương đã có thai được một tháng."

Mộ Dung triệt vui mừng, đáy mắt xẹt qua vẻ vui mừng, lập tức khiến Tiểu Lý Từ hậu thưởng cho Mạc thái y.

Chờ Mạc thái y sau khi rời đi, Mộ Dung Triệt ngay trước mặt bọn Bạch Liên, thuận thế kéo Liễu Vi Dung qua ngã vào khuỷu tay, bàn tay cũng nhịn không được nữa xoa bụng của nàng, thậm chí không uống công hắn cố gắng cày cày, Đức tần cuối cùng mang bầu.

Thật may là Đức tần thể cốt khang kiện, lúc này Địa Long lật người mới không có xảy ra việc gì.

"Lại sinh thêm cho trăm sinh một hoàng tử béo nức ních nữa đi!" Hắn con cháu thật sự thừa thót, hôm nay biết được tình cảm của mình, hẳn càng hy vọng Đức tần có thể sinh cho hắn thêm mấy hoàng tử.

"Hoàng thượng, đây không phải là thần thiếp có thể quyết định." Liễu Vi Dung rất rối rắm.

Nàng cũng nghĩ sinh hoàng tử kia mà, nói thế nào hoàng tử tổng so công chúa hạnh phúc hơn.

Nhi tử là tai họa cho kẻ nữ người khác, khuê nữ là bị nhi tử người khác gieo họa.

Cho nên hắn vẫn là suy nghĩ muốn sinh hoàng tử .

Chỉ là chuyện sanh con này rất khó nói.

"Phụ hoàng, mẹ. Thân, đệ đệ ra ngoài rồi có bồi Diệu nhi chơi?" Đoàn đoàn thân thể nhỏ bé chen lấn tới đây, nháy mắt tựa nhò đen tựa hỏi.

"Còn phải chín tháng nữa a!" Liễu Vi Dung vuốt cái mũi nhỏ của đoàn đoàn, cười khanh khách nói.

"Lâu như vậy a!" Đoàn đoàn chu cái miệng nhỏ nhắn.

Mộ Dung triệt nhủ mày, ý định vừa động, khoe miệng khẽ nâng lên.

"Diệu nhi có thể mỗi ngày đọc sách cho đệ đệ, đến lúc đó đệ đệ đi ra, nhất định sẽ nghe lời Diệu nhi nói, chỉ là điều kiện tiên quyết là Diệu nhi sẽ phải học rất nhiều rất nhiều, nếu không đệ đệ sẽ nghe ngán đấy!"

Đoàn đoàn hai mắt sáng lên, gật đầu đồng ý, sau đó khéo léo vùi ở bên người Liễu Vi Dung vừa ăn trái cây.

Liễu Vi Dung im lặng, Hoàng đế đủ xảo trá, như vậy khiến đoàn đoàn học nhiều vài thứ, đáng thương đoàn đoàn, mới hơn một tuổi mà phải học nhiều như vậy.

Thật may là mỗi ngày cho hắn uống Linh Tuyền, nếu không thể nào chịu đựng qua được?

"Hoàng thượng, ngài hôm nay thế nào có rảnh rồi tới đây? hết bận rồi sao?" Liễu Vi Dung chú ý tới vẻ mệt mỏi trên mặt hắn, không khỏi lên tiếng hỏi.

Hoàng đế đưa tay xuống khẽ vuốt dài băng trên đầu nàng, nhỏ giọng nói: "Những ngày qua trăm quá bận rộn, cũng không thời gian qua đây, vừa đúng hôm nay thái y chẩn mạch cho nàng, trầm lại tới."

Dừng một chút, hắn lại tăng thêm một câu: "Mấy ngày nay vất vả cho nàng rồi, canh hầm cách thủy uống rất ngon!"

Những thứ canh kia không biết Đức tần tăng thêm cái gì, mỗi lần uống xong, mệt mỏi trên người cũng sẽ trở thành hư không.

Cũng giống như trái cây nơi này của nàng.

Liễu Vi Dung ngăn ra: "Hoàng thượng, lúc này Địa Long lật người rất nghiêm trọng sao?"

Trong mắt Mộ Dung Triệt thoáng qua một tia xót xa, mấp máy môi, chậm rãi nói: "Kinh thành phòng ốc phủ đệ sập hủy hơn phân nửa, mệnh quan triều đình, mệnh phụ, binh lính, dân chúng cũng có không ít người chết, cộng thêm không ít địa phương xảy ra Địa Long lật người, chết đếm không hết."

"Nghiêm trọng như vậy?" Liễu Vi Dung không nhịn được lên tiếng kinh hô.

"Ừ, cho nên đại diện phong phi cho nàng sợ là muốn đẩy muộn hơn." Mộ Dung Triệt hơi bất đắc dĩ nói.

"Phong phi?" Liễu Vi Dung kinh ngạc nhìn hắn.

Mộ Dung Triệt gật đầu, ôm chặt nàng, thanh âm trầm thấp mà khàn khàn nói: "Không cần phải kinh ngạc, nàng xả thân cứu trẫm, tấn vị phong phi là tất nhiên."

Một bên Bạch Liên cùng Hạnh nhi cùng với Trần ma ma lấy được sự xác thực của Hoàng đế, trên mặt đều không che giấu được sắc mặt vui mừng.

Chủ tử muốn phong phi rồi !

Lúc này mới vào cung bao lâu a, liền từ Quý nhân lên tới phi vị.

Xem ra chủ tử là một người có phúc vận nồng hậu.

"Hoàng thượng, thần thiếp mặc dù tiền bạc không nhiều lắm, nhưng vào cung hơn hai năm, còn là tích lũy một chút tiền bạc cùng quần áo cũ, không bằng thần thiếp đem các loại quần áo quynh ra ngoài cho dân chúng gặp tai họa."

Liễu Vi Dung nghĩ đến thời điểm ở hiện đại, động đất đi qua trường hợp bị thảm, cũng tính toán tận một phần lực.

Trong cung, hàng năm đều dùng vải tơ lụa thượng đẳng cho phi tần là mấy bộ quần áo các mùa, cứ như vậy, nàng liền chất chứa đi một chút quần áo cũ.

Những thứ quần áo này chất liệu đều vô cùng tốt.

Vốn là Mộ Dung Triệt những ngày này đang vì chuyện cứu tế mà phiền não, quốc khó mặc dù đầy dẫy, nhưng không chịu nổi nhiều chỗ gặp tai họa, như vậy một vòng xuống, quốc khó sợ là muốn mọc rống.

Hiện nay nghe Đức tần nói, hắn bỗng dưng nghĩ tới một biện pháp —— quynh tiền, khiến những đại thần kia quynh bạc tiền, quần áo đợi chút cứu tế.

"Đức tần, nàng thật là phân giải cho trẫm!" Khóe miệng Mộ Dung Triệt chứa đựng vẻ tươi cười, ôm Liễu Vi Dung toát ra một câu nói như vậy.

"Phân giải?" Liễu Vi dung bối rối, nghi ngờ nhìn Mộ Dung Triệt, thế nào đột nhiên nói nàng phân giải rồi sao?

Mộ Dung Triệt cười mà không nói, vội vã hôn một cái lên trán của nàng, sau khi dặn dò nàng chú ý nghỉ ngơi, liền sai bước rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Ở Hậu Cung Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 68

Mộ Dung Triệt vừa rời đi, Bạch Liên đột nhiên mở miệng nói một câu nói, khiến Liễu Vi Dung rớt rắm không dứt.

"Chủ tử, nô tỳ đem quần áo ngày đó ngài thay cầm đi Thái Y Viện kiểm tra."

"Cái gì quần áo?" Liễu Vi Dung cau mày, có chút nhớ nhưng không đến món quần áo đó cần cầm đi kiểm tra.

Bạch Liên im lặng nhìn chủ tử: "Chính là món ngài đồ canh bỏ vào đó."

Liễu Vi Dung sùng sốt, ngay sau đó tròn to hai mắt, một mặt cao hứng xem xét nàng ta: "Bạch Liên, ngươi thật đem y phục cầm đi Thái Y Viện rồi hả ? Có hay không tra ra cái gì rồi?"

"Hơn nữa Thái Y Viện, thái y không phải là chia thành vài phái sao?" Nàng sẽ không sợ người ta hủy diệt?

Trước nàng chính là chỉ có một hình thức quán tính, cho là xạ hương phấn đã hòa trộn vào trong canh, nghĩ tra cũng không tra được.

Nhưng mà hôm nay đi qua, hoàng hậu biết được nàng mang bầu, không chừng học máu đấy.

Thừa dịp loạn tới đây, ngoài mặt nàng ta bày ra vẻ hiền lành độ lượng, kì thực mưu hại đứa bé trong bụng nàng.

Hôm nay kế hoạch thất bại, không thông báo sẽ không giận đến động Thai Khi.

Nàng cho đến bây giờ vẫn cho là hoàng hậu là thật mang bầu đứa bé, nàng không suy nghĩ một chút, nếu quả như thật có con, nếu như không có Linh Tuyền, Phụng Nghi cung dư âm chấn cũng có thể chấn làm cho nàng đẻ non.

"Chủ tử, ngài yên tâm, nô tỳ là giao cho Mạc viện trưởng, Mạc thái y, chỉ là mới vừa nhìn bộ dạng của Mạc thái y, đoán chừng còn chưa có tra ra cái gì." Bạch Liên có chút âm ức nói.

"Tổng hội tra được, chủ tử đừng quên, Mạc thái y từng tại nơi này của ngài kiểm tra ra một loại phấn xạ hương, nghe nói rất cảm thấy hứng thú rồi, khi đó còn giống như lấy một chút nước canh trở về nghiên cứu." Hạnh nhi mặt khẳng định nói.

"Đến lúc đó nếu như tra ra trong tay áo chủ tử lưu lại canh bỏ cùng nước canh trước giống nhau, tăng thêm đồ giống nhau." Hạnh nhi nói qua hi hi nở nụ cười.

Nàng nhưng là biết một chút □ đầu rồi, chỉ là nàng sẽ không nói ra, hoàng hậu nương nương lúc này là mình nhảy lên đi ra.

Hoàng thượng sợ là đã biết.

Nếu không lúc này thế nào lại cùng thái y liền đi lại đây chẩn đoán chính xác đây.

Cũng lạ, hoàng hậu quá nóng lòng, biết được chủ tử có thể mang thai, liền rối loạn trận cước, nghĩ thừa dịp hỗn loạn đục nước béo cò.

Nàng chỉ là nho nhỏ chỉ điểm dưới Bạch Liên, Bạch Liên liền đem chủ tử quên lãng, len lén đưa quần áo đi Thái Y Viện.

Nếu là tra ra những thứ này hại người gì đó đều là hoàng hậu.

Đến lúc đó hoàng thượng đến tính sổ sau, hoàng hậu nương nương kết quả có thể nghĩ.

Nàng cảm thấy ban đầu mình thật là sáng suốt, khi bị hoàng hậu đẩy đi đến nơi này của Đức tần nương nương, không có vội vã thỉnh cầu hoàng thượng rồi đi.

Nếu không làm sao sẽ trôi qua đặc sắc như thế đây.

Bạch Liên gật đầu đồng ý Hạnh nhi nói.

Quần áo này nàng gạt chủ tử cùng Trần ma ma thương lượng đưa đi Thái Y Viện kiểm tra, đến bây giờ cũng còn không có kết quả, thật sự quá khó chịu rồi.

Liễu Vi Dung nghe Hạnh nhi nói, hai mắt sáng lên, xem ra Mạc thái y đã sớm bắt đầu nghiên cứu xạ hương phấn này rồi.

"Có nô tỳ nơi này hướng chủ tử xin tội, xin chủ tử tha thứ nô tỳ tự tiện chủ trương." Bạch Liên cúi đầu xin tội, chỉ sợ chủ tử trách cứ.

Liễu Vi Dung cười nhìn nàng, nhếch môi nói: "Không phải là chuyện lớn gì, chuyện này còn phải cảm ơn người nhắc nhở ta, về sau nhớ cất giữ vật chứng."

"Đúng rồi, Bạch Liên, người cầm quần áo đi Thái Y Viện, có người nào phát hiện hay không?"

Bạch Liên thấy chủ tử không có trách cứ nàng, ngẩng đầu lên cười nói: "Không có, bởi vì chủ tử đầu bị thương, nô tỳ thường đi Thái Y Viện là rất bình thường, quần áo là nô tỳ len lén giao cho Mạc thái y."

"Vậy thì tốt." Liễu Vi Dung nghe vậy cũng yên lòng.

Trần ma ma ở một bên nghe, lộ ra vẻ mỉm cười.

Hoàng hậu tự cho là làm cực kỳ bí mật, thật ra thì Hoàng đế sớm có phòng bị.

Hàm An Cung

Hoàng hậu bây giờ đã hoàn toàn mất đi tinh táo, nhìn mảnh vụn đồ sứ bị chính mình quăng ngã trên đất, chỉ cảm thấy một hơi chặn ngực.

Nàng là tận mắt thấy Đức tần uống xong canh bỏ, thế nào còn chẩn đoán chính xác ra mang thai.

Bỗng dưng, nàng nhớ lại lúc Đức tần uống canh bỏ đã dùng tay áo ngăn trở, không khỏi thầm hận mình sơ ý lơ là.

Đức tần xem ra sớm có phòng bị.

"Nương nương, bảo trọng thân thể a, ngài bây giờ còn mang tiểu hoàng tử." Tôn ma ma thấy hoàng hậu nương nương đại phát tính khí, vội khuyên can nói.

"Tôn ma ma, Bồn cung không cam lòng a, Bồn cung lại bị cái đó mê hoặc lừa gạt rồi." Hoàng hậu ôm Tôn ma ma nhức đầu khóc thành tiếng.

"Nương nương, thật ra thì chúng ta có thể nghĩ như vậy, Đức tần mang thai, nàng ta đến lúc đó có thể không rảnh bậm tâm Đại hoàng tử, Thái hậu không phải thường muốn gặp Đại hoàng tử sao? Chúng ta không phải có thể." Tôn ma ma vỗ vỗ lưng nương nương, ra chủ ý.

"Đúng! Ma ma nói rất đúng! Đứa bé trong bụng Đức tần còn chưa có đi ra đâu, là công chúa hay là hoàng tử còn không biết, chỉ cần Đại hoàng tử cũng bị tổn thương, Bồn cung nhìn nàng khóc cũng không có chỗ!" Hoàng hậu lau nước mắt, đã khôi phục dáng vẻ tỉnh táo cùng tàn nhẫn hàng ngày.

Tôn ma ma gật đầu liên tục: "Quý Phi nương nương, đứa bé là ma bệnh hoàng tử, không biết có thể sống bao lâu, đến lúc đó nương nương sinh hạ hoàng tử chính là chiếm dài lại chiếm dòng chính."

Hoàng hậu nghe vậy, nhẹ xoa bụng của mình, trên mặt thanh tú rớt cuộc nở rộ nụ cười.

Hai chủ tớ người ở chỗ này ước mơ tương lai tốt đẹp.

Căn bản không biết là không vui một cuộc.

Phương quý phi chính lúc này đem toàn bộ tinh lực đặt ở trên người nhị hoàng tử, nàng chỉ có một cục cưng bảo bối, về sau lại không thể sinh con, không muốn bảo dưỡng đứa bé do phi tần khác sinh, cho nên đem ý định thả vào trên người nhị hoàng tử rồi, mặc dù hiện tại nhị hoàng tử đã bị bỏ qua, nhưng Phương quý phi vẫn không có buông tha nhị hoàng tử yếu đuối này.

Cho nên căn bản không rảnh bậm tâm đối phó với Liễu Vi Dung.

Liễu Vi Dung sau khi biết, cảm thán một câu, Phương quý phi mặc dù mặt hiền lành lòng hung ác, nhưng vẫn là một mẫu thân nhân từ với nhi tử, còn làm người ta lộ vẻ xúc động.

Chỉ là nàng cũng sẽ không Thánh mẫu đến mức cảm Linh Tuyền đi điều dưỡng nhị hoàng tử.

Chỉ cần có Phương quý phi ở một ngày, nàng cũng sẽ không ra tay điều dưỡng nhị hoàng tử.

Chương 68.2

Đầu tháng chín, công việc động đất đã bắt đầu từ từ kết thúc, Hoàng đế phát động quyền tiền, thương nhân hưởng ứng vô cùng nhiều, chuyện cứu tế cũng hết sức đúng chỗ.

Cung điện sửa chữa còn chưa hoàn thành, Thái hậu ở tại Từ An Cung cách khá xa Thanh Y cung, khôi phục thời gian thảnh an.

Lúc này, Thái hậu ở tạm ở Thanh Y cung.

Trừ hoàng hậu cùng Vi Dung không cần thảnh an ra, phi tần còn lại đều mỗi ngày đúng hạn đến Thanh Y cung thảnh an.

Bởi vì nguyên nhân Liễu Vi Dung mang thai, rất nhiều người nghĩ thừa dịp trong cung bận rộn hỗn loạn hết sức, thường đến Nhu Phúc cung bái phỏng, nhân cơ hội đối với nàng xuống tay, Thái hậu liền hạ chỉ nói Đức tần đầu thương chưa lành, lại có có bầu trong người, cần tĩnh dưỡng, bất luận kẻ nào không phải thăm.

Vi Liễu Vi Dung chặn lại một bộ phận lớn ánh mắt cùng âm mưu quỷ kế.

Liễu Tương Nhã đã dưỡng tốt thân thể, hôm nay có thể ngủ lại rồi.

Lần này, thương tổn trên người nàng so Liễu Vi Dung nghiêm trọng hơn, cộng thêm không có Linh Tuyền uống, nuôi hơn mười ngày mới tốt.

Xuống giường, nàng liền định đến nơi Thái hậu thảnh an.

Thuận tiện thăm dò một chút ý tứ, thế nào đã lâu như vậy, còn chưa có nhận được ý chỉ tấn phong.

Nàng bây giờ là Quý nhân, tấn phong vì tần chỉ cần ý chỉ của hoàng thượng cùng Thái hậu, không cần giống như tần, tấn thăng làm phi như vậy, cần cử hành đại điển phong phi.

Cho nên Liễu Tương Nhã nóng nảy.

Thái hậu thấy Liễu Tương Nhã được Bích Thủy dắt đi lấy tới đây, vội để người ban thưởng ngồi, dặn dò mấy câu nàng phải dưỡng tốt thân thể, lúc này vừa đúng Hoàng đế đã tới, sau lưng còn đi theo Tiểu Lý Tử.

Cung nhân lập tức quỳ đầy đất.

Liễu Tương Nhã thấy một thân mình hoàng, Hoàng đế bản lĩnh cao lớn hai mắt tỏa sáng, rũ mí mắt xuống, lộ ra cổ trắng như tuyết, ngượng ngùng hướng Hoàng đế thảnh an.

Hoàng đế theo tay vung lên, làm cho người ta đứng lên, nhìn cũng không nhìn Liễu Tương Nhã một cái, liền đi đến trước mặt Thái hậu, Thái hậu từ ái kéo tay Hoàng đế, cười hỏi: "Hoàng đế hôm nay thế nào lại rảnh rỗi sang đây xem ai gia?"

Hoàng đế Mộ Dung Triệt ngồi vào bên cạnh Thái hậu mở miệng nói: "Chuyện cứu tể đã kết thúc, hiện tại không có gì phải bận rộn nữa, trăm tời đây là tìm mẫu hậu thương lượng một chút chuyện Đức tần tấn phong phi vị."

Một bên thân thể Liễu Tương Nhã bỗng cứng đờ, sắc mặt biến hóa, không nhìn được nhéo một cái khăn trong tay, chính tai nghe được Hoàng đế nói tấn phong cho Tam muội, cái loại tư vị đó thiếu chút nữa chận phải nàng không thở nổi.

Thần sắc Thái hậu dừng lại, cười hỏi: "Hoàng hậu biết chuyện này sao?"

Hoàng đế nghe Thái hậu nhắc đến hoàng hậu, nghĩ đến Mạc thái y cùng bà nhắc tới chuyện này, đáy mắt thoáng qua một tia ý lạnh, thần sắc lạnh nhạt gặt đầu.

"Nếu hoàng hậu biết, liền theo ý tứ của Hoàng đế đi, chỉ là Đức tần mới mang thai Long tự, ba tháng đầu cần ngồi yên thai, đại diện phong phi lại quá mức nhiều hạn chế, mệt nhọc, mẫu hậu sợ Đức tần khó thừa nhận, tai họa Long tự, không bằng như vậy, trực tiếp hạ chỉ tấn phong, đại diện tấn phong cũng không cử hành, ý hoàng thượng như thế nào?"

Thái hậu suy nghĩ một chút, cảm thấy Đức tần được thánh cung chiều quá mức, chỉ là mọi người đều biết nàng cứu giá công lớn, không tấn thăng không được, không bằng bỏ đi đại diện phong phi, nhân cơ hội giết chết nhuệ khí của nàng, tuy nói nàng cứu giá có công, nhưng Hoàng đế đối với nàng không khỏi quá mức đề ý, như vậy không tốt.

Liễu Tương Nhã nghe vậy, vốn là ghen tỵ phẫn hận, tâm tình nhất thời bình phục không ít, xem ra Thái hậu không thể nào chào đón Tam muội đây.

Cho dù phong phi, có phong hào tốt nhất: "Đức" nhưng không có đại diện phong phi, có thể có ý tứ rồi.

Hoàng đế cau mày, trong lòng cực độ không muốn, dù sao Đức tần là cô gái hấn mẽ ý, nhưng mẫu hậu nói cũng có đạo lý, hấn không thể không bận tâm đứa bé trong bụng nàng.

Cuối cùng chỉ có thể bất đắc dĩ gật đầu: "Liền theo mẫu hậu nói, trước không cử hành đại diện phong phi, sau đó bổ khuyết thêm."

Thái hậu thấy Hoàng đế không có phản bác ý của bà, trong lòng cũng vui mừng, sau đó bỏ tức thì như thế nào, không phải ở trên đại diện phong phi sắc phong, sự khác biệt này cũng lớn.

Nàng xem một cái kẻ từ Hoàng đế đi vào sẽ không nhìn một cái Liễu Tương Nhã, ý định vừa động, cười nói: "Hoàng đế, vị này là Lệ Quý nhân, vừa mới có thể xuống giường, cử tới đây cho mẫu hậu thỉnh an, thật sự là hiếu thuận."

Sau đó đứng đối nhau ở một bên Liễu Tương Nhã nói: "Thân người từ còn chưa có dưỡng tốt, ngồi xuống trước đã."

Liễu Tương Nhã thấy Thái hậu giúp nàng nói chuyện, mừng rỡ trong lòng, vội lộ ra một nụ cười xinh đẹp, hướng Thái hậu thi lễ: "Đa tạ Thái hậu." Sau đó lại nhẹ nhàng hướng Hoàng đế khẽ chào, mềm mại mở miệng: "Tạ hoàng thượng."

"Ừ, ngồi đi!"

Mộ Dung Triệt đối với Liễu Tương Nhã thần sắc lạnh nhạt như cũ, khiến Liễu Tương Nhã rất là lúng túng, chỉ là nàng đang được Bích Thủy nâng đỡ ưu nhã ngồi trên tú don.

"Mẫu hậu, Từ An Cung ngày đêm không dừng sửa chữa, đoán chừng cũng không xê xích gì nhiều, mấy ngày nữa, mẫu hậu có thể chuyển về ở rồi." Hoàng đế cảm thấy Thanh Y cung nhỏ một chút, Thái hậu ở nơi này có chút không thích hợp, nhưng là cung điện trống không nhiều lắm, Thanh Y cung này coi như là tốt nhất.

Liễu Tương Nhã nghe được Từ An Cung của Thái hậu không sai biệt lắm sửa chữa xong, không khỏi nghĩ đến mình ở U Lan điện của Vị Ương Cung, mặc dù Chủ Điện phá hủy, nhưng U Lan điện của nàng không có việc gì.

Vị Ương Cung thật ra thì chỉ sụp xuống Chủ Điện, khoảng cách cũng tương đối gần Thiên Điện, dù sao cách Từ Thần điện gần, chỉ phá hủy trước mặt một nửa.

Cùng Quan Sur cung không sai biệt lắm.

Huệ phi cũng ở đến Thiên Điện, cũng chỉ là cách xa Chủ Điện, nơi đó tương đối an tĩnh, mà nàng như cũ ở tại U Lan điện, sửa chữa cung điện thời điểm có chút âm ỷ, để cho nàng hết sức không thoải mái.

Nghĩ tới nhanh lên một chút tấn vị, ra khỏi Vị Ương Cung, luôn ở dưới mắt Huệ phi, tất cả lời nói đều bị người dưới sự giám thị, còn phải khắp nơi chịu quản thúc của Hậu phi, ngày hết sức khổ sở.

Thế nhưng bây giờ nàng không thể nói, tất cả đều không phải nàng có thể làm chủ, còn phải nhìn ý tứ Thái hậu.

Nàng nghĩ như vậy, Thái hậu liền khai mở miệng.

"Hoàng đế, Lệ Quý nhân, nha đầu này vì cứu ai gia bị thương, Vị Ương Cung lại đang sửa chữa ở bên trong, khó tránh khỏi có chút ầm ỹ, không phải nơi đường thương tốt."

Dừng một chút, bà liếc mắt một cái Liễu Tương Nhã biết nghe lời, trong bụng hài lòng gật đầu, tiếp tục nói: "Hơn nữa nha đầu này thuần hiếu, vẫn vì ai gia chép kinh sách cầu phúc, ai gia cũng không còn ban thưởng cái gì, lúc này càng thêm xa thân cứu ai gia, hôm nay ai gia liền hướng Hoàng đế đòi chút ân điển, cho nha đầu này đổi lại cung điện ở như thế nào? Chờ Từ An Cung sửa chữa tốt, Thanh Y cung này vừa đúng bỏ không, không bằng chủ điện này thì cho nha đầu này ở, ý Hoàng đế như thế nào?"

Thanh Y Cung chủ điện?

Cung điện Thái hậu ở qua.

Liễu Tương Nhã bị bầu trời này xụp xuống rơi xuống nện vào rồi, trong lòng cái đó vui mừng a, xem ra thương thế kia của nàng nhận được đáng giá.

Chỉ có tấn thăng làm tần, mới xem như một Tần phi chính thức, mới có thể được gọi là "Nương nương".

Nhưng là Tần cũng không phải là ai cũng có chủ điện, ở Chủ Điện, Tần so với một phi từ phi vị ở trắc điện thì Tần địa vị cao hơn.

Hiện tại trong cung này, trừ Tĩnh tần cùng Cung tần, còn có Đức tần là có cung điện của mình, hôm nay cộng thêm mình, vui mừng này thật sự tới quá nhanh.

Mộ Dung Triệt liếc nhìn sắc mặt vui mừng át chế không nổi của Liễu Tương Nhã, âm thầm cười lạnh, chỉ là một Tần chủ vị thôi, mẫu hậu thích, cho nàng lại có làm sao.

Mẫu hậu liền chuyện một hai năm, sẽ để cho bà vui vẻ thuận tâm vượt qua thôi.

"Nếu mẫu hậu đều nói như vậy rồi, trăm làm sao không đồng ý!"

Lấy được Hoàng đế thừa nhận, Liễu Tương Nhã bị vui sướng to lớn che mắt, không chút nào chú ý tới trong mắt lạnh lẽo của Mộ Dung Triệt.

Bích Thủy cũng vui mừng cực kỳ.

"Thái hậu. Hoàng thượng." Liễu Tương Nhã cô đề xuống đáy lòng vui sướng, cuống quýt trên mặt đất, rung giọng nói: "Tỳ thiếp tạ Thái hậu, hoàng thượng ân điển!"

"Tốt lắm, đứng lên đi!" Thái hậu cũng rất vui mừng, Hoàng đế hôm nay liền tiếp hai lần không có phản bác ý của bà, để cho bà có cảm giác mình cùng Hoàng đế phục hồi quan hệ làm đúng.

Ngày kế, Hoàng đế cùng Thái hậu hạ ý chỉ đến hậu cung: Lệ quý nhân Liễu thị Tương Nhã, cứu Thái hậu có công, tấn phong vì chính tam phẩm Lệ tần, ban thưởng Thanh Y Cung chủ điện.

Chỉ ý bỗng chốc thông suốt, đưa tới hậu cung chấn động.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Ở Hậu Cung Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 69

Chương 69.1

Hoàng hậu đối với Liễu Tương Nhã được tấn phong không có phản ứng gì lớn, cảm thấy Liễu Tương Nhã chính là dựa vào Thái hậu bò lên phi tần mà thôi, lại không phải Hoàng đế thích, đoán chừng cả đời ngây ngô ở tần vị.

Về phần Phương quý phi, nàng biết được Liễu Tương Nhã tấn phong, sau là Nhất Cung đứng đầu, cười lạnh một tiếng, đối với Thái hậu cô cô càng thêm thất vọng, thế nhưng không nhìn ra bản chất Lệ tần này.

Chỉ là Lệ tần cũng thật là thật bản lĩnh, đáng tiếc như thế nào đi nữa, còn không phải là bị một dung mạo tài hoa không bằng nàng ta, Đức tần đè ép.

Trái ngược với hoàng hậu cùng Phương quý phi lạnh nhạt, yên lặng, Huệ phi phản ứng kịch liệt nhất, nàng ta không nghĩ tới Liễu Tương Nhã cứ như vậy

thoát khỏi trong tay nàng, kể từ sau khi Thực phi, a, không, là Ngụy tần đi tìm nàng nói chuyện, nàng vẫn hoài nghi mặt mày mình hốc hác là Liễu Tương Nhã giờ trò quý.

Nghe Ngụy tần nói, người của nàng gặp qua lệ cung nữ Bích Thủy của Lệ tần, từng cùng một cung nhân tiếp xúc qua, cái cung nhân đó lại cùng người chăn nuôi con mèo của nàng đi lại rất gần, nàng mèo đột nhiên đối với chủ nhân này nổi điên, khẳng định cùng nàng ta thoát không khỏi liên quan.

Đáng tiếc vẫn không có chứng cứ, chỉ có thể thay đổi biện pháp giày vò nàng ta cho hả giận.

Lúc này Liễu Tương Nhã mượn cơ hội chuyển ra khỏi Vị Ương cung của nàng, bản thân làm Nhất Cung đứng đầu, tại sao có thể không để cho nàng phần hận.

Hướng về phía gương đồng, nhìn dung nhan dữ tợn không có trang điểm, đáy mắt nàng thoáng qua một tia oán độc.

Lệ tần?

Nàng lạnh lùng cười một tiếng, vuốt ve vết sẹo trên gương mặt mình, chắc chắn sẽ có cơ hội.

Về phần cái phi tần khác hoặc ghen tỵ hoặc hâm mộ hoặc cười lạnh đều có.

Liễu phủ.

Liễu Chi Hạo gần đây hết sức vui mừng, Kinh Thành Địa Long lật người đối với hắn mà nói là tai họa cũng là chuyện may mắn, chẳng những hắn thăng quan, thành từ quan viên tứ phẩm, hai nữ nhi trong cung, một cứu giá có công, một cứu Thái hậu, hôm nay đại nữ nhi phong tân, tam nữ nhi đoán chừng là muốn phong phi rồi.

Vốn là những cộc ngầm trong cung kia bị thanh lý sau khi ra ngoài, hắn âm thầm đi tìm bọn họ nói chuyện, biết được đại nữ nhi trăm phương ngàn kế đối phó tam nữ nhi cùng Đại hoàng tử thì thiếu chút nữa không có tức đến đau gan.

Mắng to nghiệt nữ, trong đầu cũng định buông tha đại nữ nhi, vậy mà đại nữ nhi lại đột nhiên nâng phục rồi, còn phong tân.

Không khỏi bắt đầu do dự, có lẽ Trương thị nói đều là thật.

Đại nữ nhi mệnh cách quý không thể nói.

Chỉ là tam nữ nhi tựa hồ càng sâu.

Công cứu giá cộng thêm lại mang bầu Long tự, chính nhất phẩm phi không chạy được rồi.

Nhưng mà hắn còn là quyết định đem tinh lực đặt ở trên người tam nữ nhi tốt nhất, thời điểm đại điển phong phi, cho Trương thị cùng tam nữ nhi trò chuyện.

Liễu Vi Dung được biết Liễu Tương Nhã thế nhưng tấn phong tân, còn là Nhất Cung chủ vị, đầu tiên là sủng sớt, không phải ghen tỵ, mà là thuần túy cảm thấy, Liễu Tương Nhã này không hổ là nguyên tác nữ chủ, tấn vị cũng đuổi đến chặt như vậy.

Lúc này, nàng còn không biết đại điển phong phi của mình bị hủy bỏ.

Gần đây Hoàng đế bận về việc cứu tế, không có điểm bài tử của ai, lại thỉnh thoảng tới nơi này của nàng, dù sao nàng mang thai ở bên trong, cái gì cũng không thể duy trì, cô tình Hoàng đế liền thích ôm nàng ngủ, cho nàng một loại cảm giác rất kỳ quái.

Cảm giác Mộ Dung Triệt đối với nàng tựa hồ có chút bất đồng.

Buổi tối nhanh đến thời gian dùng bữa, Hoàng đế lại tới, rất là kỳ quái không có đi chỗ Liễu Tương Nhã, theo thường lệ, mỗi quý nhân tấn thăng làm tân, buổi tối trong ngày hôm ấy cũng sẽ thị tẩm.

Mộ Dung Triệt cũng không có đi, mà là tới nơi này với nàng, nàng có thể tưởng tượng ra tối nay Liễu Tương Nhã đoán chừng muốn học máu, hận chết nàng.

"Hoàng thượng, ngài giống như không thể nào vui mừng?" Liễu Vi Dung bụng một chén nước ô mai nhỏ cho Mộ Dung Triệt, rất là tò mò hỏi, nghe nói Hoàng đế ngày hôm qua đi một chuyến Thanh Y cung, sau đó hôm nay liền tuyên bố ý chỉ tấn phong Liễu Tương Nhã, không thể không khiến người hoài nghi, có phải hay không Thái hậu lại làm cho hắn ám ức rồi hả?

Mộ Dung Triệt nhíu mày, khóe môi nhếch lên, không nghĩ tới nàng thế nhưng chú ý tới hắn che giấu không thoải mái, xem ra nàng thật đúng là để hắn trong đáy lòng, ngay cả cảm xúc của hắn cũng có thể phát giác ra được.

Điểm nhận thức ấy để cho hắn vui vẻ không dứt, đáy lòng về điểm này không vui nhất thời tàn đi.

Mộ Dung Triệt uống qua nước ô mai, cả người thần kinh run lên, đang đợi giờ ăn bữa tối, ôm nàng vào trong ngực, bàn tay bình thân xoa bụng của nàng, nhỏ giọng hỏi một câu: "Không có gì, Diệu nhi hôm nay học sách gì cho tiểu hoàng tử nghe?"

Liễu Vi Dung nâng lên khóe miệng, ôn nhu cười một tiếng: "Đoàn đoàn hôm nay học chính là Tam Tự kinh."

Nghĩ đến đoàn đoàn, đứa bé này mới hơn một tuổi, cảm quyền sách nằm ở trên bụng nàng ngọt ngào ngây thơ đọc, nàng đã cảm thấy rất khôi hài.

"Tam Tự kinh? Không tệ, trước nàng giải thích mấy cái kia, trăm đã bắt đầu sai người mở rộng đi ra ngoài, hiện tại Tam Tự kinh là được trẻ em học vỡ lòng."

Những công tích này dĩ nhiên cũng có một phần của Liễu Vi Dung, chỉ là nàng không biết thôi, tất cả giải thích mới của Tam Tự kinh đều có ghi tên của nàng.

Liễu Vi Dung rất là vui mừng, Tam Tự kinh rốt cuộc thành sách vỡ lòng.

"Đúng rồi, có chuyện, trăm nói trước với nàng một chút." Mộ Dung Triệt suy tính một ngày một đêm, quyết định cho nàng biết chuyện đại diện phong phi bị hủy bỏ.

"Chuyện gì?"

"Hủy bỏ đại diện phong phi cho nàng, chờ thai nhi ổn định sau lại bổ sung." Mộ Dung Triệt mấp máy môi, mở miệng nói, chỉ là sợ trong lòng nàng không thoải mái, lại giải thích hạ xuống: "Nàng bây giờ mới có thai hơn một tháng, chính là thời gian mang thai, Đại Diện phong phi quá dài dòng nhiều hạn chế, trăm sợ nàng không chịu nổi."

Liễu Vi Dung nghe vậy, nghe ra trong giọng nói của Mộ Dung Triệt có ý quan tâm, khẽ mỉm cười, không để ý lắm nhẹ giọng nói: "Hoàng thượng, những thứ này cũng chỉ là hình thức mà thôi, thiếp mới không thêm để ý những thứ này rồi, đứa bé mới là quan trọng nhất."

Trong lòng lại có suy đoán, xem ra là Thái hậu nói cái gì, nhưng mà đối với nàng có lợi không?

Tuy nói có Linh Tuyền, nhưng là đại diện phong phi, nàng gặp qua đại diện của Huệ phi, quả thực là giày vò a, nàng còn sợ đứa bé gặp chuyện không may đấy.

Không cử hành cũng không có gì.

Mộ Dung Triệt thấy nàng thật không thêm để ý, không khỏi đối với nàng càng thêm thương tiếc, cầm tay của nàng, trầm giọng nói: "Nàng yên tâm, trăm sẽ không để cho lễ phong phi của nàng quá mức khó coi, hai ngày nữa Thượng y cục đem tới cung trang đồ trang sức đại biểu phân vị của nàng, trăm đến lúc đó ở sửa chữa tốt Ngự Hoa Viên cho nàng cử hành một lễ phong phi nhỏ."

"Thần thiếp đa tạ hoàng thượng." Liễu Vi Dung cười tủm tỉm nói.

Trong lòng lại cảm thấy Hoàng đế có phải hay không đối với nàng thật tốt quá? Chỉ là cái ý niệm này rất nhanh liền ra khỏi đầu, đoán chừng là coi trọng đứa bé ở trong bụng thôi.

Lúc này, bên ngoài truyền đến âm thanh Hạnh nhi, thì ra là bữa tối làm xong, chuẩn bị truyền lệnh rồi.

Chương 69.2

Hai người ra khỏi phòng ngủ, đi ra bên ngoài chánh điện dùng bữa.

Tiểu Lý Tử cùng Bạch Liên họ đã sớm đứng ở nơi đó chờ đợi, ngay chính giữa, trên bàn lớn bày đầy thức ăn tinh sảo cùng canh nấu tỏa mùi thơm bốn phía.

Sau khi Liễu Vi Dung cùng Mộ Dung Triệt ngồi vào ghế, vừa mới ngồi xuống, bên ngoài liền vọt vào một tiểu đầu đình.

"Mẫu thân!" Đoàn đoàn chạy một cách vững chắc, đi ra rất nhanh đến bên cạnh Liễu Vi Dung, mắt tha thiết nhìn nàng, làm nũng nói: "Mẫu thân, Diệu nhi muốn cùng mẫu thân cùng nhau ăn cơm cơm."

"Tốt!" Liễu Vi Dung cười gật đầu, đang tính toán duỗi tay ôm lấy hân, lại ôm vào khoảng không.

Thì ra là Mộ Dung Triệt một bên thấy đoàn đoàn thế nhưng không thấy cái phụ hoàng là hân, lúc hướng Đức tần cầu xin ôm, trong bụng không thoải mái, hừ một tiếng, giành ở trước mặt Liễu Vi Dung, đem đoàn đoàn ôm lấy.

"Hoàng thượng. . . ." Liễu Vi Dung rất là kinh ngạc nhìn Mộ Dung Triệt, không hiểu hân thế nào gương mặt đột nhiên lạnh tanh.

"Phụ hoàng buông tay, Diệu nhi muốn mẫu thân!" Tiểu đoàn đoàn rất có khí thế ở trong ngực Mộ Dung Triệt giãy giụa.

"Không được!" Mộ Dung Triệt lãnh nâng gương mặt: "Mẫu thân con trong bụng có tiểu đệ đệ rồi, không cho làm âm ỉ."

Đoàn đoàn nghe, không cam lòng tròn mắt nhìn Mộ Dung Triệt một cái, hân hừ ru rú vui ở trong ngực hân.

Mộ Dung Triệt thấy thế, khỏe miệng vì câu, để hấn lên trên ghế cao đặc chế ở một bên, bỏ lại một câu: "Ngồi, chính mình tự ăn com."

"Diệu nhi muốn ngồi ở giữa." Đoàn đoàn ngọt ngào ngây thơ yêu cầu.

"Không được, an vị nơi này." Mộ Dung Triệt nhìn chăm chăm bé.

Đoàn đoàn cũng nhìn chăm chăm Mộ Dung Triệt.

Hai cặp rất giống nhau, bốn con mắt trừng lẫn nhau, thấy thế nào thế nào quý dị.

Liễu Vi Dung im lặng, hai cha con này nào kiểu gì a.

"Hoàng thượng, mau ăn com, nếu không một hồi liền lạnh." Nàng xoa bóp bàn tay to của hấn, dịu dàng nói, sau đó tự mình bới com cho hấn, chia thức ăn.

Nàng vừa mở miệng, liền phá hết sự giăng co giữa hai người.

Mộ Dung Triệt rất hài lòng nàng hầu hạ, đoàn đoàn thấy dấu môi, tha thiết nhìn mẫu thân: "Mẫu thân, diệu nhi cũng muốn."

"Tiểu Lý Tử, chia thức ăn cho Đại hoàng tử!" Mộ Dung Triệt hí mắt, liếc nhìn Tiểu Lý Tử đứng ở phía sa.

Tiểu Lý Tử lập tức tiến lên, cung kính chia thức ăn cho đoàn đoàn.

Đoàn đoàn ngồi yên rồi, u oán nhìn Mộ Dung Triệt một cái, sau đó vui đầu bới com.

Trong lòng âm thầm an ủi, dù sao phụ hoàng cũng không phải là mỗi đêm trời tối lại tới đây dùng bữa, hấn còn là có thể hưởng thụ mẫu thân hầu hạ.

Mộ Dung Triệt nhú mày, Diệu nhi không ăn ỉ.

Nhưng hấn biết, kể từ sau khi Địa Long lật người, hấn dính Đức tần nhiều hơn, ngay cả phụ hoàng này của hấn cũng ghen.

Liễu Vi Dung từ từ ăn com, còn thỉnh thoảng gấp thức ăn cho Mộ Dung Triệt, động tác hết sức tự nhiên, Mộ Dung Triệt cũng rất hưởng thụ nàng hầu hạ, đoàn đoàn một bên râm rì gắp com, giống như con chó con bị vứt bỏ.

Nhìn ở trong mắt Tiểu Lý Tử lại có ý tứ càng sâu sắc.

Dùng qua bữa com chiều, Mộ Dung Triệt lại nghỉ ở Nhu Phúc cung.

Mà ở Thiên điện Thanh Y cung đang chờ đợi Hoàng đế đến, Liễu Tương Nhã vẫn không đợi được Hoàng đế tới đây, liếc mắt nhìn đồng hồ cát trên tủ kệ ở đầu giường, không nhịn được có chút lo lắng hỏi Bích Thủy: "Bích thủy, hoàng thượng còn chưa có tới đây sao?"

Sắc mặt Bích Thủy nhất thời cứng đờ, ngay sau đó khôi phục bình thường, nhưng Liễu Tương Nhã cũng đã cảm giác được, cắn môi hỏi: "Bích Thủy, người có chuyện gì gạt ta phải hay không?"

Bích Thủy cắn răng, đến cùng vẫn là nói: "Nô tỳ nghe nói, hoàng thượng, hoàng thượng đi Nhu Phúc cung."

"Roẹt." Khăn trong tay Liễu Tương Nhã bị xé rách, sắc mặt bỗng dưng tái đi, cắn răng nghiêng lợi nói: "Lại là nàng, tại sao lại là nàng."

Nàng thật không cam lòng a, Hoàng đế không thích nàng, nàng liền cố gắng tranh thủ cơ hội mang thai Long tự, lúc này đã tấn vị, nàng đoán chắc Hoàng đế sẽ tới qua đêm, liền sớm một chút cho Bích Thủy chuẩn bị xong những thứ đó.

Sẽ chờ sau khi cung chiều, một lần sẽ mang thai Long tự.

Hiện tại tất cả đều bị Liễu Vi Dung phá hư hết.

"Chủ tử, ngài xin bớt giận!"

"Nàng, một phụ nữ có thai lại đoạt đi hoàng thượng từ ta, thật là thật bản lãnh a." Liễu Tương Nhã giận quá thành cười, trong thanh âm tràn đầy không cam lòng cùng hận ý.

Bích thủy không biết như thế nào ứng nói, chỉ đành phải trầm mặc.

Tối hôm đó, Liễu Tương Nhã lần lộn khó ngủ.

Khi Thái hậu biết được, về thành Phật châu trong tay, khẽ giật mình thán, xem ra Hoàng đế thật không thích Lệ tần, đến nơi đó của Lệ tần làm dáng cũng không muốn.

Ngày thứ hai khi thình an, tất cả mọi người ngoài sáng và trong tối đều chê cười Liễu Tương Nhã.

Khiến Liễu Tương Nhã hết sức khó chịu.

Nắm chặt nắm tay, trong lòng đối với Liễu Vi Dung hận ý sâu hơn.

.....

Hai ngày sau đó, cung nhân Thượng y cục đưa tới cung trang đồ trang sức các loại, nhưng là làm nàng kinh ngạc chính là, cung trang này là phi tần phẩm cấp chính nhất phẩm.

Nàng còn hỏi cung nhân đưa cung trang có phải hay không đưa sai lầm rồi, cung nhân lại nói không sai.

Liễu Vi Dung liền bối rối, chẳng lẽ lúc này nàng phong chính là Đức Phi?

Đức Phi đúng là chính phi nhất phẩm.

Nàng còn tưởng rằng, lúc này phong phi sẽ triệt hồi phong hào trở thành Nhất Phẩm Liễu Phi, hôm nay xem ra sợ là không có khả năng rồi.

Từ Đức Quý nhân đến Đức tần, rồi đến Đức Phi, từ lúc mới bắt đầu kháng cự, đến bây giờ tâm không ngăn cách tiếp nhận, không phải chỉ là một cái phong hào sao? Huống chi ở triều đại Đại Kiến này, cái phong hào chữ Đức này cũng không dễ dàng có.

Làm người phải biết đủ, tiếc phúc.

Sau khi ý chỉ sắc phong xuống tới, đoàn đoàn sẽ phải đổi giọng gọi nàng ‘mẫu phi’ rồi.

Thật là không có thói quen đây.

"Chủ tử, ngài lúc này sắc phong là chính phi nhất phẩm!" Bạch Liên nhìn cung trang cùng đồ trang sức phối hợp, tất cả đều là phẩm cấp chính phi nhất phẩm, vui mừng cười nói.

"Đúng vậy a, ta cũng vậy, không nghĩ tới." Liễu Vi Dung cười nói, tiện tay cầm bộ cung trang tinh xảo mà xinh đẹp vuốt phẳng mấy cái, đột nhiên, hai mắt nàng ngưng tụ.

Cung trang này có vấn đề.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Ở Hậu Cung Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70

Edit: Boo (Anh Trúc)

Cẩn thận kiểm tra lại một lần xong, quả nhiên là có vấn đề.

“Bạch Liên, Hạnh Nhi, các người xem này, cung trang hình như có vấn đề thì phải?” Liễu Vi Dung không dám tin là có người dám đụng tay đụng chân vào cung trang như vậy.

Đương nhiên cũng không phải dùng loại thuốc làm vải bị xóp quá, dễ bị rách, mà là đường may có vấn đề, nếu như bình thường nàng không thích cung trang, lại không hay có ý nghiên cứu qua cung trang của Chính Nhị Phẩm, thêm vào đó là có giác quan nhạy bén thì thật sự là không thể phát hiện ra biến đổi rất nhỏ này.

Bạch Liên và Hạnh Nhi ngẩn ra, cung trang có vấn đề?

Hai người vội vàng tiến lên phía trước, cẩn thận kiểm tra một lần, Bạch Liên lại cố ý nghe lại một lần nữa, còn tưởng rằng là bị hạ được.

Nhưng cũng không phát hiện ra có vấn đề gì.

“Chủ tử, không có vấn đề.” Bạch Liên & hạnh Nhi cùng lắc đầu nói.

Có phải chủ tử nghĩ sai rồi hay không?

Liễu Vi Dung mấp máy môi, giải thích nói: “Ta cũng không phải nói cái này, các người nhìn xem, chỗ đường may này được khâu rất chặt, kỳ thật chỉ bên trong lại rất giòn, cực kỳ dễ bị đứt, trái lại khi mặc vào sẽ không có chuyện gì, vấn đề ở trong này, đây là thất lung cung trang, chờ đến khi ta mặc đến

Ngự Hoa viên, cùng lúc đó sợi chỉ này sẽ bị đứt ra...”

Vì là đầu tháng chín, thời tiết cực kỳ nóng, cung trang lại được may gấp để mặc qua mùa này, mặc vào cung trang xong, bên trong cũng chỉ mặc thêm vào một túi y cùng quần lót, đến lúc đó sợi chỉ đứt, cung trang bị hỏng, ở trước mặt mọi người lộ ra da thịt, trong sạch của nàng cứ như vậy mà bị hủy đi.

Người tính kế này khẳng định là đã đoán chắc nàng sẽ kiểm tra xem cung trang có bị hạ được gì hay không, cho nên chắc chắn sẽ không đụng chạm vào mặt này, nếu không lúc nàng vừa mới vuốt cho phẳng, trong lúc vô tình đụng vào chỗ đường may chặt chẽ, cảm giác hình như hơi khác, thấy hình như chỉ này cùng với cung trang Chính Nhị Phẩm tần của nàng không cùng dùng một loại chỉ.

Nhìn kỹ thêm lần nữa, mới nhận ra là có vấn đề.

Phải biết rằng tất cả phi tần trong cung đều dùng chỉ tơ tằm để may, trong mềm lại mang theo độ dẻo, may chặt lại không dễ bị đứt, cho nên mới nhận ra là khác nhau, tuy nhiên bởi vì đường may chặt chẽ, cũng che dấu một chút, nhưng nàng vẫn có thể nhận ra là có chỗ không đúng.

Hạnh Nhi và Bạch Liên nghe vậy liền kinh hãi, ánh mắt hai người nhìn chăm chăm vào chỗ cung trang được khâu lại, tách ra nhìn kỹ, quả nhiên, sợi chỉ may này không phải chỉ tơ tằm.

Sắc mặt hai người đều hết sức khó coi.

Cũng nghĩ đến tình huống vạn nhất sợi chỉ cung trang bị đứt, có thể người thiết kế hãm hại không nghĩ đến đại diện phong phi của nàng đã bị hủy bỏ, thay vào đó là chỉ làm một cái phong phi Chi Lễ.

Nhưng cũng không thể khinh thường.

Vẫn sẽ có một số trọng thần cùng mệnh phụ tham dự, thêm nữa là các Vương gia, Vương phi, v.v... ở trước mặt nhiều người như vậy mà bị lộ da thịt, hậu quả không cần phải nói, khẳng định sẽ bị hoàng thượng chán ghét vứt bỏ.

Nếu như không vì chán ghét mà vứt bỏ, cũng sẽ sinh lòng nghi kỵ.

Nam nhân cổ đại, đặc biệt là đế vương, phi tử của mình bị người ta thấy hết, cho dù là sủng phi cũng sẽ sinh ra chán ghét?

Người phía sau màn này quả thật là có tâm tư ngoan độc!

Liễu Vi Dung càng ngày càng cảm thấy hậu cung thật sự cực kỳ đáng sợ.

Nàng nhớ rõ lúc trước xem nguyên tác cũng không phải là cung đấu văn, tại sao nàng một lần rồi lại một lần bị người tính kế, chẳng lẽ nữ chủ nguyên tác đáng đời bị xui xẻo?

“Chủ tử, tình hình nghiêm trọng, vẫn nên cho hoàng thượng biết, còn phải bắt người hạ độc thủ phía sau.” Bạch Liên nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Không sai, việc này nhất định phải bẩm báo hoàng thượng, người đứng phía sau này thật sự ra tay quá độc ác, đây chính là muốn chặt đứt đường lui của chủ tử.” Hạnh Nhi lòng đầy căm phẫn tiếp lời.

Liễu Vi Dung cũng gật đầu đồng ý, thật muốn coi nàng là cái bánh bao tròn sao, dốc lòng tính kế, nàng tránh thoát, lần này lại càng nghiêm trọng, đối với nguyên tác nàng cũng có hiểu biết, kỳ thật người đứng phía sau hạ độc thủ chắc chắn có chỗ dựa.

Lúc này không có khả năng là Liễu Tương Nhã, hiện tại nàng hoàn toàn không có cọc ngầm, hiện giờ lại không được thái hậu coi trọng, làm điều mờ ám chính là muốn chết, xem ra chỉ có thể là những người như hoàng hậu, Phương Quý Phi.

Hì vọng không phải là hoàng hậu, nếu là hoàng hậu mà nói, đoán là nàng đã có Kim Bài Miễn Tử rồi.

Đến như Đoan Phi và Hiền phi, cho đến bây giờ nàng cũng không suy xét qua các nàng.

Tính cách của các nàng cũng không làm ra những chuyện như vậy, tuy nói là có một chút tâm tư, nhưng từ đầu đến cuối, giống như người tàng hình thì vẫn là người tàng hình, căn bản các nàng không có chuyện gì.

Nàng cũng không có thực lực, không có nhân mạch, nhưng bên cạnh nàng đều là người do hoàng thượng chọn lựa cẩn thận, nàng không tin hoàng thượng không điều tra ra người đứng sau, chỉ là hấn không hề động.

Chỉ có chuyện than cùi mới giấu dùm, giáng phân vị của Ngự Tàn.

Mộ Dung Triệt là đế vương giỏi tính toán, đến chương cuối cùng của tiểu thuyết, tất cả những ai tham dự vào mưu hại hoàng tử đều bị nhốt rồi biếm vào lãnh cung, nghiêm trọng hơn thì ban cho lựa trắng rượu độc, chấm dứt tính mạng của các nàng, có thể thấy được thủ đoạn lỗi đĩnh.

Sai người đem việc này cho hoàng thượng biết xong, Liễu Vi dung an tâm ở Nhu Phúc cung dưỡng thai.

Thuận tiện trêu đùa với Đoàn Đoàn.

Căn bản không biết chuyện cung trang kia làm Mộ Dung Triệt vô cùng tức giận.

“Tiểu Lý Tử, người nói cung trang của Đức tần có vấn đề?” Mộ Dung Triệt lạnh giọng hỏi lại một lần nữa, sắc mặt cực kỳ âm trầm, loại kiểm chế tức giận kia làm cho Tiểu Lý Tử run lấy bầy.

“Hồi bẩm hoàng thượng, đúng vậy, nô tài cũng sai người kiểm tra rồi, hôn nay cung trang Thượng y cục đưa qua quả thật có vấn đề, hơn nữa là vấn đề lớn, nếu Đức tần mặc tham dự mà nói, chỗ khâu lại kia khả năng rất lớn có thể sẽ bị bung ra...” Tiểu Lý Tử kiên trì nói hết.

Khi hắn biết cũng rất hoảng sợ, không nghĩ đến thậm chí có người còn dám đụng tay đụng chân trong cung trang, chuyện này đúng là muốn hủy trong sạch của Đức tần.

Sắc mặt Mộ Dung Triệt càng thêm âm trầm, gân xanh trên trán giật giật, cho thấy trong lòng hắn đang vô cùng tức giận, tốt, thật sự rất tốt, người đứng sau màn này... tâm tư rất ngoan độc, vậy mà nghĩ đến chuyện muốn hủy đi trong sạch của Đức tần.

Ả thiên tính vạn tính, khẳng định không tính đến chuyện hắn rất quan tâm Đức tần.

“Ta, đem người Thượng y cục tra rõ ràng cho trẫm”

Thanh âm Mộ Dung Triệt mang theo phần nộ cùng lạnh lùng, làm cho hai chân Tiểu Lý Tử suýt nữa muốn quỵ xuống.

“Nô tài tuân chỉ.”

“Còn nữa, cung trang của Đức tần tìm người may lại thật tốt.”

Là người bá đạo, lại có tính chiếm hữu rất cao của đế vương, làm sao có thể dễ dàng tha thứ cho nữ nhân mình yêu thương lộ ra da thịt trước mặt nam nhân khác?

Người đứng phía sau màn độc thủ này đã đi quá giới hạn của hắn.

Hiện tại chuyện hoàng thượng muốn tra rõ chuyện ở Thượng y cục đã dẫn đến một đợt khủng hoảng, mọi người nhao nhao suy đoán tới cùng là không biết đã xảy ra chuyện gì.

Thái hậu cũng truy vấn việc này, biết được chân tướng xong, trầm mặc, việc này cho dù là ai làm cũng sẽ không bênh vực, nàng chỉ hi vọng là không liên quan đến cháu gái của nàng là được rồi.

Rất ít người biết được chân tướng.

Nguyên nhân gây ra chỉ là bởi vì cung trang của Đức tần bị đụng chân đụng tay.

Phượng Quý phi vốn là do Nhị hoàng tử dày vò nên lao lực quá độ, bỗng nhiên nghe tin tức này, trong lòng cũng hồi hộp, trong thượng y cục cũng có người của nàng.

Tuy nói nàng không có hạ lệnh gian lận, nhưng cũng không chắc là không có người muốn hãm hại.

Vì thế nàng sai Từ Quyên điều tra một phen.

Lần hành động này còn động vào người của các phi tần khác trong thượng y cục, các nàng sợ hoàng thượng nổi trận lôi đình, sợ những người này gây ra chuyện, nhao nhao phái tâm phúc ra điều tra.

Người chân chính hạ độc thủ phía sau màn giờ phút này cũng đang luống cuống, nàng thật không ngờ hoàng thượng lại làm mạnh mẽ vang dội như vậy, cũng không nghĩ đến che dấu kỹ như vậy cũng bị phát hiện.

Còn chưa có kịp đem xóa hết dấu vết đi.

Rất nhanh liền tra ra kết quả rồi.

Toàn bộ đầu mối đều chỉ hướng vào hoàng hậu đang dưỡng thai.

Nếu hắn điều tra chuyện này muộn thêm một chút nữa, thì dấu vết sau cùng đã bị xóa hết đi.

“Bốp” một tiếng, mặt hoàng đế trầm xuống khi cầm trong tay kết quả, hung hăng quét hết mọi thứ trên bàn xuống, toàn thân tỏa ra hàn khí, hoàng hậu, lại là hoàng hậu...

Tay chân làm bí ẩn như vậy chỉ có thể là người của hoàng hậu, hắn cho rằng tả tướng hạ đài, hoàng hậu sẽ an phận một chút, lời đồn đãi trước kia hắn cũng không phải không hoài nghi qua, đáng tiếc lúc đó lại không tìm được chứng cứ.

Hiện tại xem ra hoàng hậu của hắn không đơn giản.

Con nói dối của hần ít như vậy, nói không chừng cũng có một phần “công lao” của nàng.

Gọi ám vệ ra, sai hần âm thầm điều tra kỹ càng một lần Phượng Nghi cung cùng chỗ ở hiện tại của hoàng hậu ở Hàm An cung, lấy hết tất cả các được phần vật phẩm v...v...mang về đây.

Lúc này hoàng hậu ở Hàm An cung vốn rất bình tĩnh nhưng giờ phút này cũng không nén nổi về hoảng sợ, cắn môi dưới, thân thể hơi run, nàng nắm lấy tay Tôn ma ma, lo sợ không yên bất an nói:” Tôn ma ma, người nói lần này tại sao ánh mắt Đức tần lại sắc như vậy, có thể nhìn ra cung trang có vấn đề?”

Mặt Tôn ma ma cũng trắng bệch:” Nô tài cũng không biết, có thể là bên người Đức tần có cao nhân mà chúng ta không biết?”

“ Có lẽ là vậy, nàng cũng không thể nào lần lượt đều tránh thoát bản cung tính kế?” Hoàng hậu nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“ Hi vọng hoàng thượng tra không liên quan đến bản cung, không phải vậy...” Hoàng hậu không tự chủ mà rùng mình một cái, trên mặt dần dần không còn huyết sắc.

“ Làm sao có thể?” Trong lòng Tôn ma ma hoang mang, chỉ có thể âm thầm cầu nguyện:” Nương nương, hiện giờ chúng ta không thể để loạn trận tuyến, người đừng quên hiện tại người vẫn đang mang long tự.”

“ Đúng , đúng, bản cung còn có Long tự, cho dù điều tra ra thì sao, cung trang có vấn đề cũng không phải chuyện đại sự gì, bản cung cũng có thể biện giải một chút.” Hoàng hậu cắn môi lấy lại bình tĩnh.

“ Không được, bản cung vẫn nên đi gặp thái hậu một chuyến!” Hoàng hậu nghĩ nghĩ, quyết định nếu có chuyện, vẫn là ra tay trước sẽ chiếm được lợi thế hơn.

Tôn ma ma gật đầu, quả nhiên hoàng hậu sáng suốt.

Hoàng hậu quyết định hành động, người của hoàng thượng tra ra cái gì cũng sẽ giao cho Thái Y viện kiểm tra, hiện tại đang chờ kết quả.

ở Nhu phúc cung yên lặng mà bình yên.

Trong viện, Liễu Vi Dung lười biếng nằm trên ải tháp hơi hơi hé mắt, cũng vẫn chưa biết được lời đồn đại bên ngoài, bên cạnh Đoàn Đoàn ngồi cảm một bản Tam Tự kinh giọng nói ngọt ngào ngây thơ học thuộc.

Thanh âm trẻ thơ thanh thúy vang vọng trong sân.

Bạch Liên và Hạnh Nhi ở một bên cắt hoa quả thành từng miếng, trên bàn tròn nhỏ đặt nước ô mai Liễu Vi Dung thích nhất và nước trái cây Đại hoàng tử thích.

Ngày ngày uống nước ô mai, nghe giọng Đoàn Đoàn non nớt, trẻ con, bên môi Liễu Vi Dung cười tươi như hoa, cảm thấy ngày qua ngày cuộc sống của mình thật tuyệt.

Đoàn Đoàn cực kỳ thích đọc sách, thỉnh thoảng Bạch Liên lại đút cho hần vài ngụm nước trái cây.

Hình ảnh thập phần ấm áp.

Mộ Dung Triệt đi qua liền nhìn thấy hình ảnh này, đáy lòng thấy khói bay đi không ít.

Thấy Hoàng thượng cùng Lý công công đến đây, Bạch Liên và Hạnh Nhi vội vàng đứng dậy hành lễ, hần phát tay để cho các nàng đứng dậy, bước đến ngồi xuống bên cạnh Liễu Vi Dung, đề nàng lại, không cho nàng đứng dậy thỉnh an.

“ Hoàng thượng, người đã đến!” Liễu Vi Dung rất vui, xem ra chuyện cung trang đã có kết quả.

Đoàn Đoàn ở một bên thấy phụ hoàng đến đây, buông Tam Tự kinh trong tay ra, ngọt ngào hô một tiếng, nhưng cũng không có chạy qua ôm lấy.

“ Diệu Nhi thực ngoan!” Mộ Dung Triệt sờ sờ đầu hần, khen một câu, vừa rồi hần cũng nghe thấy thanh âm Đoàn Đoàn học bài.

Đoàn Đoàn vui vẻ, mắt cười cong lên hình vầng trăng, ở một bên nhu thuận ăn trái cây, đôi mắt đen lúng liếng liên tục liếc về phía phụ hoàng và mẫu thân.

Liễu Vi dung lấy một chén nước ô mai nhỏ cho Hoàng thuwongj, cười nói:” Hoàng thượng uống một ít nước ô mai giải khát đi!”

“ uhm!” Mộ Dung Triệt nhận lấy, nhấp một ngụm, thoải mái ngồi một bên.

“ Cung trang, chuyện này trăm đã điều tra xong!”

Lòng Liễu Vi Dung vừa động, không hỏi, chỉ là nhìn hần, chờ câu nói tiếp theo.

“ Là hoàng hậu sai người làm.”

Ngữ khí Mộ Dung Triệt nhàn nhạt nói, nhưng Liễu Vi Dung nhạy cảm cho nên có thể nhận ra hắn đang tức giận.

Quả nhiên là hoàng hậu, không ngoài dự đoán của nàng, nhưng nàng vẫn không hiểu, hoàng hậu tại sao lại nhiều lần xuống tay với nàng và các nữ nhân khác.

Lấy tính tình Mộ Dung Triệt, chỉ cần hoàng hậu không phạm sai lầm lớn, nàng vẫn có thể ngồi ở hậu vị này mãi cho đến chết già.

Mặc kệ là nàng có hoàng tử hay không.

Chẳng lẽ hoàng thượng thật sự thích hoàng hậu? Cho nên mới dễ dàng tha thứ hay không?

Không ngờ nàng còn có dã tâm?

Những chuyện này đều khó lý giải.

Bạch Liên và Hạnh Nhi biết người ở phía sau màn, đều cảm thấy thất vọng cùng kinh ngạc, thật sự là hoàng hậu.

Phòng chầu hoàng thượng không trừng phạt hoàng hậu hiện giờ đang có thai.

“Trẫm sẽ cho nàng một công đạo.” Mộ Dung Triệt nhìn thẳng vào mắt Liễu Vi Dung nói.

“Hoàng thượng, có thể là hoàng hậu nương nung nhất thời kích động nên phạm phải sai lầm lớn, việc này cũng bỏ qua đi! Huống hồ cung trang xảy ra vấn đề, nói không chừng là do hạ nhân phỏng đoán ý trên, tự mình ra tay.”

Liễu Vi Dung không phải thánh mẫu mà cầu tình giúp cho hoàng hậu, mà hiện tại hoàng hậu đang có thai, cung trang của một phi tử nhỏ nhỏ như nàng xảy ra vấn đề, hoàng thượng vì vậy mà trách phạt hoàng hậu đang mang thai, chẳng những làm cho thanh danh nàng không tốt, đối với hoàng thượng cũng ảnh hưởng không tốt.

Nếu không thể đánh chết ngay lập tức, vẫn lại là bày đặt trước, rộng lượng thay hoàng hậu cầu tình, đợi đến khi hoàng hậu sinh con, lại thu thập chứng cứ hoàng hậu mưu hại hoàng tử rồi cùng tính một lần, để cho nàng triệt để không thể trở mình, không phải càng tốt hay sao.

Miền cho đánh rắn không chết còn bị cắn lại.

Nếu điều tra ra không phải hoàng hậu, nàng tất nhiên sẽ không như vậy.

“Việc này trẫm đã có chủ ý.” Mộ Dung Triệt nhấp máy môi mỏng, đáy mắt hiện lên ánh sáng lạnh, thản nhiên nói.

Hắn thấy Đức tần biện giải thay cho hoàng hậu cảm thấy không tức giận, hoàng hậu có làm những chuyện này hay không, hắn đã tra rõ ràng.

Hoàng hậu ngoan độc như vậy, làm sao có thể là mẫu nghi thiên hạ?

Thấy Mộ Dung Triệt tựa hồ đã có quyết định, Liễu Vi Dung cũng không mở miệng khuyên nữa, nàng làm trái lương tâm nói giúp hoàng hậu, đã là cực hạn rồi.

Nếu như hoàng thượng làm thế nào, với nàng cũng không có quan hệ.

Nhất định về sau càng phải đề phòng.

Mộ Dung Triệt ở bên cạnh nói chuyện cùng Liễu Vi Dung, bên kia hoàng hậu cũng đã đến chỗ Thanh Y cung cầu kiến hoàng hậu.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Ở Hậu Cung Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71

Edit: Anh Trúc

Thanh Y cung.

Thái hậu biết hoàng hậu đến, bắt đầu vuốt Phật châu trong tay, thần sắc nhàn nhạt xem như không biết một lúc, sau đó mới để Lưu ma ma cho hoàng hậu

vào.

Hoàng hậu được Tôn ma ma nâng đi vào, vừa tiến đến nàng liền quỳ trên mặt đất.

“Thần thiếp xin thỉnh an thái hậu, thái hậu Cát Tường.”

“Hoàng hậu, người làm sao vậy? Tại sao lại quỳ, Lưu ma ma mau nâng hoàng hậu dậy.” tuy thái hậu không thích hoàng hậu lắm, nhưng dù sao hiện giờ nàng cũng mang Long tự, mà thấy hoàng hậu như vậy, nghĩ đến hoàng thượng cho nàng xem tư liệu, trong lòng cũng có vài tính toán.

“Không, thỉnh thái hậu nghe thần thiếp nói hết, hôm nay thần thiếp đến đây để thỉnh tội!” Hoàng hậu vừa rồi quỳ xuống chỉ là thăm dò, thấy thần sắc thái hậu lãnh đạm, trong lòng cũng sáng tỏ, xem ra Thái hậu cũng đã biết chuyện cung trang của Đức tần có vấn đề.

Vì vậy nên mới nói đến đây thỉnh tội.

“A..? Hoàng hậu có tội gì?” Thái hậu về Phật châu, hơi hơi hí mắt.

“Cung trang của Đức tần có vấn đề, thần thiếp làm hoàng hậu, khó chối tội này.” Hoàng hậu cúi đầu cung kính trả lời.

Thái hậu vẫn lộ ra một vẻ mặt, thần nhiên nói: “Quả thật khó chối tội này, cung trang của Đức tần là do người sai người ra tay?”

Hoàng hậu quỳ trên mặt đất, đầu gối cảm thấy ần ần đau, nghe thấy thái hậu nói, lòng bỗng dưng trầm xuống, tuy nhiên nàng rất nhanh liền ngẩng đầu lên, cắn răng cái lại nói rõ ràng: “Thái hậu, nô tì bị oan, thần thiếp không thể rửa sạch nỗi hiềm nghi này, mấy ngày nay thần thiếp vẫn đóng cửa dưỡng thai, căn bản không có rảnh bận tâm chuyện phía dưới, không biết có nô tài nào lại gian lận trong cung trang của Đức tần, giả họa lên đầu của nô tì.”

“Phải không?” Thái hậu âm thầm cười lạnh, lờ mờ hoàng hậu đang kêu oan, căn bản không tin lời nàng nói, bất quá dù sao hoàng hậu vẫn đang hoài long tự, không thể làm quá.

“thái hậu minh giám, thần thiếp cũng là vừa mới biết chuyện cung trang của Đức tần xảy ra vấn đề, quả thật nô tì khó chối tội này, vì tránh cho có chuyện tương tự phát sinh, lần này đến đây, muốn giao lại cung quyền, an tâm dưỡng thai!”

Thái hậu kinh ngạc, người ham thích cung quyền như hoàng hậu mà lại chủ động giao cung quyền ra sao?

“Hoàng hậu cho rằng người nào có thể tiếp nhận và giải quyết chuyện ở lục cung?” Nàng hí mắt nhàn nhạt nói.

“Thần thiếp cho rằng thái hậu là thích hợp nhất.” Hoàng hậu cúi đầu xuống cung kính trả lời.

Thái hậu lạnh lùng nhìn hoàng hậu, đối với tâm tư của hoàng hậu thì đã hiểu hết, sau cùng nhắm mắt lại, thở dài một tiếng.

“Nếu hoàng hậu cố ý như vậy, trước hết ai gia sẽ thay người chương quản lục cung, quỳ an đi!”

Hoàng hậu thở hắt ra, quỳ an đứng dậy rồi li khai.

Vừa ly khai, trong lòng hoàng hậu cũng vẫn có chút không yên, ý của thái hậu cũng ko rõ ràng.

ở trong lòng hoàng hậu, chuyện cung trang chỉ là chuyện nhỏ, nhưng việc này lại có liên quan đến nàng, nàng cố ý lấy cơ chính mình lơ là, giao cung quyền ra để dưỡng thai cũng là chuyện đương nhiên.

Có như thế thì mới có thể lấy được một chút ấn tượng tốt của hoàng thượng đối với nàng.

Đáng tiếc người tính không bằng trời tính.

Chuyện hoàng hậu đi gặp thái hậu, rất nhanh đã truyền đến tai Mộ Dung triệt, khóe môi lạnh lùng nhếch lên, nhìn kết quả điều tra của thái y trong tay, thần sắc càng thêm băng lãnh, toàn thân tỏa ra sự tức giận làm người khác sợ hãi.

Chuyện phân xạ hương, quả hồng để phẩn, đều là những thứ làm cho nữ nhân sinh non hay tránh thai.

Trách không được con nối dõi của hần lại ít như vậy, thì ra tất cả là nằm trên người hoàng hậu.

Xem ra được thiện bỏ dưỡng kia cũng bị động chân động tay.

Hoàng hậu ác độc như vậy, không xứng làm mẫu nghi thiên hạ.

Mặt hoàng thượng âm trầm sai Tiểu Lý Tử cầm những tư liệu này đi gặp thái hậu.

“Trẫm muốn phế hậu!” Hần gặp thái hậu, câu đầu tiên là câu này.

Thái hậu cả kinh, chỉ là chuyện cung trang Đức tần có vấn đề cũng không cần làm nghiêm trọng đến mức để cho hoàng thượng phế hậu, rốt cuộc hoàng hậu đã làm cái gì, khiến cho hoàng thượng vừa đến đã đòi phế hậu.

“Hoàng thượng, hoàng hậu đã làm sai chuyện gì?”

“Mẫu hậu tự mình xem đi!” Mộ Dung Triệt mím môi, gương mặt lạnh lùng nói, sai Tiểu Lý Tử đưa tư liệu đang cầm lên cho Thái hậu.

Thái hậu cầm lấy tư liệu, xem xong tức giận đến toàn thân run rẩy, thiếu chút nữa thì làm rơi bản tư liệu, môi run rẩy không ngừng nói:” Nghiệp chướng, nghiệp chướng, lúc trước mẫu hậu tại sao lại chọn người ngoan độc này làm hoàng hậu, trách không được con nối dõi của hoàng thượng ít như vậy...”

“Mẫu hậu xin bớt giận, trẫm không trách mẫu hậu, chỉ vì lúc trước hoàng hậu giấu quá kỹ mà thôi!” Mộ Dung Triệt thấp giọng an ủi thái hậu.

“Vừa rồi hoàng hậu cũng qua đây nói muốn giao cung quyền cho mẫu hậu để an tâm dưỡng thai, ai gia còn tưởng rằng hoàng hậu có lòng hối cải, không nghĩ đến, không nghĩ đến...” Thái hậu cảm thấy chính mình trong nháy mắt già đi mười mấy tuổi.

“Ai gia không quan tâm, nhưng lúc này hoàng hậu đang có thai hơn hai tháng, chuyện phế hậu hoàng thượng tự mình xem xét rồi làm đi!”

Mộ Dung Triệt gật đầu, hẳn qua chỗ mẫu hậu cũng là muốn nói cho bà một tiếng.

Thấy mẫu hậu không có ý kiến gì, hẳn liền dẫn Tiểu Lý Tử nhanh chóng rời khỏi Thanh Y cung, triệu kiến tôn thất trọng thần suốt đêm.

Tất cả chứng cứ đặt ngay trước mắt, tôn thất trọng thần đều trầm mặc, mưu hại hoàng tử, hãm hại phi tần, khiến cho con nối dõi của hoàng thượng ít, không chỉ là phế truất hậu vị, lại còn hạ thuốc tránh thai cho phi tần, dùng xạ hương mưu hại hoàng tử, chỉ thế này cũng đủ để chu di cửu tộc.

Thế nhưng nhà mẹ đẻ của hoàng hậu đã bị thua, hoàng thượng cũng không tính liên lụy đến nhà mẹ đẻ, bất quá nhất định là phải phế truất rồi.

Người đầu tiên tán thành phế truất hoàng hậu chắc chắn là thái sư, hẳn là cha của Phương Quý phi, nếu hoàng hậu bị phế, cơ hội Phương quý phi lên hậu vị là vô cùng lớn.

Hoàng đế lướt nhìn Phương thái sư, trong lòng đã có tính toán, nhất định phế hậu, nhưng không phải lúc này, làm hoàng hậu thứ hai của hắn không phải ai cũng có thể làm.

Phương gia không thể có thêm một người thứ hai làm hoàng hậu.

Đây là điểm mấu chốt của hắn.

Đức tần đã thăng đến phi vị, nhưng nhà này vẫn hơi thấp một chút.

“Việc này trẫm đã có tính toán!”

Sau đó cho tôn thất đại thần lui xuống, hiếm thấy hôm nay đi Hàm An cung của hoàng hậu.

Hoàng hậu mang theo kinh hi xen lẫn lo lắng nghênh đón hoàng thượng đến, thấy mặt hoàng thượng lạnh lùng âm trầm, lòng bỗng dưng trầm xuống.

“Xinh thỉnh an hoàng thượng, hoàng thượng cát tường.”

Hoàng hậu cười thỉnh an hoàng thượng.

“Đã trễ như vậy rồi mà hoàng thượng vẫn đến chỗ thần thiếp không biết có chuyện gì?”

Hoàng thượng lạnh lùng nhìn dung mạo đoan trang thanh tú của hoàng hậu, liếc mắt nhìn Tiểu Lý Tử, thanh âm lạnh lùng nói:” Tiểu Lý Tử, đem tư liệu cho hoàng hậu xem.”

“vâng!” Tiểu Lý Tử cung kính lên tiếng, cầm tư liệu trong tay đưa cho hoàng hậu.

Hoàng hậu cầm lấy vừa nhìn, huyết sắc trên mặt dần dần không còn, dung nhan trở nên vừa xanh vừa trắng, tay cầm tư liệu run run.

“Hoàng thượng, ai hãm hại thần thiếp vậy? Thần thiếp làm sao có thể làm ra chuyện bi ôi ngoan độc như vậy.” Hoàng hậu xem xong, phù phù một tiếng quỳ xuống trước mặt hoàng đế, gương mặt trắng xanh mà kiên quyết, nước mắt dần dụa, thanh âm rét lạnh:” Thỉnh hoàng thượng minh giám!”

Lúc hoàng hậu nhìn thấy những tư liệu này, đã biết chính mình chắc chắn xong rồi, nhưng mà nàng không cam lòng, nàng muốn thử một lần.

Hiện giờ Long tử là chỗ dựa lớn nhất của nàng.

Mộ Dung Triệt lạnh lùng nhìn hoàng hậu khóc đến hoa lê đài vũ nhưng gương mặt lại kiên cường, chỉ cảm thấy chán ghét, chứng cứ đã có vô cùng xác thực, lại có chết cũng không chịu nhận.

“Chẳng lẽ trẫm đã đổ oan cho người sao?”

“Hoàng thượng, thần thiếp bị oan, thần thiếp thân là hoàng hậu chẳng lẽ không biết mưu hại hoàng tử là bị chu di cửu tộc hay sao, làm sao có thể làm?”

Hoàng thượng người cũng không thể vì có người nào đó bụng dạ khó lường xúi giục, bị người che mắt.”

Hoàng hậu nói xong lại khóc lên huh u, bộ dáng cực kỳ ủy khuất.

Mộ Dung Triệt lạnh lùng nhìn chăm chăm nàng.” Hoàng hậu, ngươi vẫn còn muốn diễn trò trước mặt trăm sao? Tiểu Lý Tử, đi tìm trong cung của hoàng hậu phần xạ hương và quả hồng để phân ra đây cho hoàng hậu nhìn, thứ này có phải của nàng hay không?”

Hoàng hậu nhìn Tiểu Lý Tử lấy ra phần xạ hương và quả hồng để phân, thân thể quơ quơ, sắc mặt trắng bệch, há mồm muốn biện giải.” Hoàng thượng, thần thiếp, thần thiếp...”

“Đủ rồi, đêm nay trăm qua đây không phải để nghe ngươi nói dối!” Mộ Dung Triệt lạnh lùng quát lớn.

“Hoàng hậu, ngươi làm việc này cũng không phải chỉ một lần, chỉ một tội mưu hại hoàng tử đã đủ cho ngươi phải chết. Nếu như hiện tại ngươi không mang hoàng tử thì trăm đã phế hậu vị của ngươi ngay lập tức rồi, cho một ly rượu độc chấm dứt tính mạng của ngươi.”

“Ngươi hãy thành thành thật thật mà ở Phượng Nghi cung trên danh nghĩa hoàng hậu, dưỡng thai thật tốt, Đại công chúa sẽ đưa đến chỗ Thái hậu nuôi, Tiểu Lý Tử thu hồi thánh chỉ sắc phong, bảo ấn, bảo sách.”

“Vâng!” Tiểu Lý Tử lĩnh mệnh, sai người đi lấy thánh chỉ sắc phong hoàng hậu, bảo ấn, bảo sách.

Sau đó, Mộ Dung Triệt lạnh lùng nhìn vào mắt hoàng hậu, đứng dậy đi nhanh khỏi tầm cung của hoàng hậu.

Mặt hoàng hậu xám như tro tàn xụi lơ trên mặt đất, không có thánh chỉ sắc phong và bảo ấn, bảo sách, nàng vẫn còn là hoàng hậu sao?

“Nương nương.” Tôn ma ma đau lòng nhẹ nhàng nâng hoàng hậu dậy.

“Tôn ma ma, hết rồi, hết rồi...” Hoàng hậu hoảng hốt thì thào tự nói.

“Nương nương, ngươi còn có Long tử, chỉ cần bình an sinh hạ tiểu hoàng tử, người liền có hi vọng chuyển mình.”

Hoàng hậu cười tự giễu, đưa tay sờ bụng, nước mắt chảy ròng.” Chuyển mình? Tôn ma ma, sợ là bản cung không có khả năng chuyển mình nữa rồi.”

Tôn ma ma cũng không biết nên nói cái gì cho phải.

Hôm sau, ý chỉ của Mộ Dung Triệt truyền khắp hậu cung.

“Hoàng hậu Vương thị, ngoan độc ghen tị thành tính, mưu hại hoàng tử, không nên là mẫu nghi thiên hạ, đặc biệt thu hồi thánh chỉ sắc phong, bảo ấn, bảo sách, nhưng niệm tình đang có thai, đặc biệt an trí ở Hàm An cung, cho đến chết cũng không được ra ngoài, do Phượng Quý phi, Huệ phi, Đức phi, ba vị phi tần cùng nhau chưởng quản cung quyền.”

Thánh chỉ này vừa ban ra, trong cung nhao nhao nghị luận, nhìn như hoàng hậu bị cấm, kỳ thực là bị nhốt vào lãnh cung.

Hoàng hậu vị lung lay, nhóm người phi tần nhất thời rộn rạo trở lại.

Ngay cả chỗ Phượng quý phi vốn chỉ có quan tâm Nhị hoàng tử sau khi biết tin xong, lòng cũng không nhận được hi vọng.

Trong lúc này, mạch nước ngầm trong cung bắt đầu khởi động.

Liễu Vi Dung biết được tin này xong, không khỏi giật mình, nàng còn chưa có chính thức thành Đức phi mà, tại sao lại cùng nhau giải quyết chấp chương hậu cung đây?

Mà còn có Liễu Tương Nhã không có treo ngược, hoàng hậu rót đài, chẳng lẽ là đã đến lúc gia tộc của hoàng hậu bị diệt vong?

Tuy nhiên ngừng lại cũng đúng, dù sao Liễu Tương Nhã là nữ chủ trong nguyên tác, đâu dễ dàng làm vật hi sinh như vậy?

“Trần ma ma, ngươi nói cùng nhau giải quyết hậu cung có phải là bị sai rồi hay không? Ta hiện giờ đang có thai mà!” Hoàng thượng có phải đã quên nàng là phụ nữ có thai rồi hay không, làm sao xử lý chuyện hậu cung?

Trần ma ma mỉm cười.

“Chắc chắn là hoàng thượng tính không có nhầm, qua hai ngày nữa chủ tử sẽ được phong phi, thêm vào phong hào của chủ tử, sẽ là Đức phi, như vậy là nói chủ tử.”

liễu Vi Dung buồn bực.

“Nhưng mà ta không có kinh nghiệm!”

“Chủ tử không cần lo lắng, không phải còn có nô tài sao?” Trần ma ma nhẹ nhàng xoa bóp vai cho nàng.

Liễu Vi Dung ngẫm lại cũng đúng, tuy nhiên vẫn lại là học học.

“Trần ma ma, người nói hoàng hậu hậu vị có thể bảo trụ được bao lâu? Vạn nhất hoàng hậu sinh hạ hài tử rồi bị phế đi, hậu cung cũng sẽ bị đại loạn theo, không biết có bao nhiêu người đang âm thầm mưu đồ hậu vị nữa.” Liễu Vi Dung nói sâu xa.

“Bất luận hoàng thượng có phế hậu hay không, chủ tử có Đại hoàng tử bên cạnh, càng dễ bị đẩy lên đầu sóng ngọn gió hơn.” Trần ma ma nói tình hình hiện tại.

Liễu Vi Dung nhún mày, thờ dãi một tiếng:” Đúng vậy!”

Hiện giờ hoàng hậu ngã xuống, sợ là hậu cung này cũng không bình yên nữa rồi.

Thêm nữa hiện tại nàng đang có thai, sớm đã là cái đinh trong mắt của các phi tần, cái gai trong thịt rồi.

Sau này sợ là càng thêm nguy hiểm trùng điệp.

Hai ngày rất nhanh trôi qua, cung trang của Liễu Vi Dung cũng được may gấp, phong phi chi lễ cũng được tiến hành.

Tuy nó chỉ là phong phi chi lễ nhỏ nhỏ, nhưng những đại thần cùng mệnh phụ thì không thể thiếu.

Chỉ là không có rườm rà, dài dòng như đại điển.

Mặc vào đồ xứng với Chính Nhất Phẩm phi tần, đồ cung trang, Liễu Vi Dung nhìn nữ tử mỹ lệ trong gương, hơi hoảng hốt một chút, nàng đi đến triều đại này cũng được hai năm rồi.

Chẳng những sinh ra hoàng trưởng tử, mà còn từ một quý nhân đã leo đến phi vị.

Thật đúng là thế sự vô thường mà.

Chuẩn bị cho bản thân xong, Liễu Vi Dung mang theo Bạch Liên và Hạnh Nhi vào kiệu nhỏ đi đến Bảo hòa điện.

Giờ phút này hoàng đế đã ở đó chờ rồi.

Thấy Liễu Vi Dung đi vào, Mộ Dung Triệt đang đứng ngay chính giữa khố miện nhếch lên.

Trong danh sách phong tiểu điển lễ, Tiểu Lý Tử tuyên đọc thánh chỉ tấn chức, Liễu Vi Dung tạ ơn xong, tiếp nhận thánh chỉ và bảo sách tượng trưng cho thân phận Đức phi, tiếp nhận đại thần và mệnh phụ quý lady phía dưới.

Lúc này điển lễ sắc phong diễn ra thuận lợi ngoài ý muốn.

Kể từ hôm nay, nàng chính thức trở thành Chính Nhất phẩm Đức phi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Ở Hậu Cung Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72

Chương 72.1

Liễu Tương Nhã vốn đối với Thái hậu một đôi lời hủy bỏ đại điển phong phi của Liễu Vi Dung vui mừng không dứt, nhưng hoàng thượng lại khác, vì nàng cử hành một lễ phong phi nhỏ.

Phản vinh sủng này là cả hậu cung cũng không có người có thể kịp, cũng là nàng cũng không theo kịp.

Ngắm nhìn phía trước cách đó không xa Liễu Vi Dung toàn thân cung trang cao quý nhận lấy thánh chỉ cùng Bảo Sách, Liễu Tương Nhã rất nhanh nắm chặt tay, hưng hăng căn cứ môi, cường bách mình quý xuống đối với nàng quý lady làm lễ.

Phản cấp bậc chênh lệch này để cho nàng hết sức bực tức.

Cũng làm cho nàng càng phát khát vọng phản quyền thế này.

Mặc dù nàng có phong hào tần, nhưng không phải trong Quý thực Đức Huệ trong bất kỳ một cái nào phong hào, chỉ là chính tam phẩm Lệ tần, so với cái khác từ tam phẩm không có phong hào tần, địa vị là cao, nhưng lại vẫn không bằng Liễu Vi Dung.

Bây giờ nàng tấn phong chính là chính nhị phẩm Đức tần.

Phía trên, ánh mắt Liễu Vi Dung quét qua Liễu Tương Nhã quỳ phía dưới, ánh mắt lóe lên, bên môi mỉm cười.

Lễ phong phi đi qua, qua buổi trưa ngày mới, thời gian kéo dài không lâu lắm, nếu nói cử hành đại lễ phong phi, không tới gần tới vẫn không thể kết thúc.

Chỉ là một buổi sáng, nàng đều mệt mỏi gần chết, thật may là buổi sáng uống vài ngụm Linh Tuyền, nếu không nàng sợ chóng đờ không nổi.

Chớ nói chi là nàng còn có thai, không động Thai Khí mới là lạ.

Trở lại Nhu Phúc cung, nàng mới rõ ràng cảm thấy bản thân mình là chủ nhân chân chính của cung điện này.

Không cần lo lắng tuyển tú một năm sau, tú nữ mới gia thế cường đại phong phi chiếm Chủ Điện, mình mỗi ngày phải thành an với nàng ta.

Đồ Thập Nhị Cung, chỉ có năm phi vị trên phi tần.

Hiện thời còn trống bảy cung điện không có chủ vị, Liễu Tương Nhã chiếm cái đó không tính, nàng đã chiếm Chủ Điện.

Chỉ là coi như sang năm tuyển tú, phong phi cũng là vô cùng cá biệt.

Không có đều có thể.

Chỉ là muội muội Phương quý phi, con vợ cả đã đến tuổi, sang năm nhất định là muốn vào cung.

Quý Phi vị là không thể nào, liền hai danh ngạch, không thể nào bị người của Phương gia cũng chiếm đi, về phần sắc phong cái phân vị gì, xác định Hoàng đế đã có ý tứ rồi.

Muội muội Phương quý phi a, trong nguyên tác cũng là nhân vật hung ác, cùng tạ tần là một loại người.

Kể từ sau khi chức vị của nàng cao hơn Tạ tần, Tạ tần cũng không thể nào ở trước mặt nàng nhảy lên rồi, chớ nói chi là hiện tại hoàng hậu đã ngã.

Nghĩ đến những chuyện này, giọng nói của đoàn đoàn liền truyền tiến tới rồi.

"Mẫu phi, mẫu phi. . . ." Đoàn đoàn người chưa tới tiếng tới trước, mặc toàn thân quần áo hồng hồng vọt vào, phía sau Trần ma ma cũng đi theo vào.

Nhìn đoàn đoàn ôm lấy bắp đùi của nàng, đầu nhỏ cọ tới cọ lui, Liễu Vi Dung nhướn mày, cười vuốt vuốt đầu hấn, có chút kỳ quái hỏi: "Đoàn đoàn, hôm nay thế nào gọi mẹ thân mẫu phi rồi hả?"

"Phụ hoàng cùng Diệu nhi nói, bảo hôm nay đi qua không thể gọi mẹ, phải gọi mẫu phi." Đoàn đoàn uất ức chu cái miệng nhỏ nhắn, hấn còn cảm thấy gọi mẹ tương đối thân thiết hơn.

"Diệu nhi vẫn là ưa thích gọi mẹ." Hấn cọ cái đầu, buồn buồn nói.

Liễu Vi Dung xoa đầu của hấn, cười khẽ một tiếng, "Đoàn đoàn ở trong Nhu Phúc cung thích gọi thế nào thì gọi, chỉ là ra khỏi Nhu Phúc cung thì phải kêu mẫu phi. . . ."

"Phải ha, Diệu nhi thế nào lại không đến?" Đoàn đoàn nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn, cặp mắt sáng lóng lánh nhìn Liễu Vi Dung.

Tốt nha!

Móng vuốt sói của Liễu Vi Dung lại không nhịn được nhéo gương mặt mềm mại của hấn.

Đoàn đoàn uất ức nhìn mẫu thân: "Mẫu thân, Diệu nhi đã trưởng thành, không cần nhé mặt của Diệu nhi, phụ hoàng nói rồi, bóp nhiều sau khi lớn lên mặt liền bẹp, khó coi."

Liễu Vi Dung phun cười ra tiếng, nâng dụ dỗ: "Đoàn đoàn, con còn chưa được hai tuổi đâu, làm sao đã trưởng thành? Chờ khi con sáu bảy tuổi, mẫu thân sẽ không bóp mặt của con, có được hay không?"

Đoàn đoàn bái đầu ngón tay tính toán một chút, sáu tuổi, ô ô, hấn bây giờ còn chưa có hai tuổi, còn có hơn bốn năm, thời gian thật dài. . . .

Liễu Vi Dung nhìn bộ dáng bẻ ngón tay tính toán đáng yêu của hấn, không nhịn được lại sờ soạng khuôn mặt của hấn của hấn, cảm giác thật tuyệt a.

Nhân châu xoay động, lại nói: "Đoàn đoàn, mặt của con sẽ không bị mẫu thân bóp nghiêng, phụ hoàng con lừa gạt con, đoàn đoàn lớn lên sẽ rất đẹp mắt, giống như phụ hoàng anh tuấn của con!"

Móng vuốt sói lại nắm lại.

"È hèm!" Đột nhiên một đạo tiếng hừ nhẹ vang lên, một bóng dáng cao lớn màu vàng chẳng biết lúc nào tiến vào, vừa đứng nghe được Đức Phi khen hấn anh tuấn.

Bên tai Mộ Dung Triệt hơi đỏ lên.

Liễu Vi Dung nghĩ đến lời nói vừa rồi, cũng có chút ngượng ngùng đỏ bừng cả mặt, cúi đầu, nhẹ nhàng phúc thân xuống, sau lưng tất cả cung nhân cùng nhau quỳ xuống.

"Hoàng thượng vạn phúc."

"Phụ hoàng. . . ." Đoàn đoàn cộ xát đi qua, Mộ Dung Triệt liếc nhìn Đức Phỉ đỏ hồng gò má của, cổ họng căng thẳng, ho nhẹ một tiếng: "Đứng lên đi!"

Sau đó ôm lấy đoàn đoàn ngồi vào trên giường.

Liễu Vi Dung đứng dậy ngồi vào bên cạnh hấn, dâng lên cho hấn một ly trà xanh.

"Hoàng thượng tại sao cũng tới?" Lễ phong phi mới qua không có nửa canh giờ a.

"Hôm nay trẫm vừa lúc không có việc gì, ghé thăm nàng cùng Diệu một chút." Mộ Dung Triệt nhấp một ngụm trà nói.

"Phụ hoàng đến xem Diệu sao?" Trong ngực hấn, đoàn đoàn nâng đầu lên, cặp mắt toát ra sao.

Khóe miệng Mộ Dung Triệt nâng lên, sờ sờ đầu của hấn, nhỏ giọng nói: "Dĩ nhiên, phụ hoàng tới xem Diệu nhi một chút có cố gắng học tập hay không."

Đoàn đoàn nghe lời này lập tức vỗ bộ ngực nhỏ, ngọt ngào ngây thơ tranh công nói: "Đương nhiên là có, Diệu nhi còn mỗi ngày đọc cho đệ đệ nghe."

"Đúng vậy a, đoàn đoàn bây giờ đã đem Tam Tự kinh đọc xong rồi, bắt đầu đọc Thiên Tự Văn rồi. . . ." Liễu Vi Dung cười nói.

"Hả?" Mộ Dung Triệt nhíu mày, Diệu nhi càng thông minh lanh lợi, hấn lại càng vui mừng.

Sau đó hấn bắt đầu khảo sát đoàn đoàn, đoàn đoàn ở một bên ngọt ngào ngây thơ đối đáp.

Liễu Vi Dung cười nhìn một màn này, cảm thấy rất là ấm áp.

Gần tới lúc chạng vạng, Tiểu Lý Tử tới thông báo, Thái Sư vào cung yết kiến, bữa tối Mộ Dung Triệt cũng không có ăn, chỉ bảo Liễu Vi Dung để cho người ta dùng hộp đựng thức ăn lưu một phần cho hấn rồi rời đi.

Ăn xong cơm tối ở trong sân mang theo cái đuôi nhỏ đoàn đoàn cùng nhau tiêu thực.

Một cung nữ vội vã đi tới.

"Chủ tử, Huệ phi nương nương phái người đưa quà tặng tới, cũng dẫn theo lời nói xin ngài tự mình xem qua."

Quà tặng?

Liễu Vi Dung sững sốt, không phải ở trước lễ phong phi sẽ đưa qua sao?

Tại sao lại đưa?

Nghi ngờ mang theo cái đuôi nhỏ đoàn đoàn trở lại chánh điện, Trần ma ma cùng Bạch Liên ngay sau đó đuổi theo, hai người cũng cảm thấy kỳ quái, Huệ phi nương nương rốt cuộc muốn làm gì?

Mới đi vào, người đến là một tiểu thái giám, hấn liền cung kính hướng Liễu Vi Dung hành lễ, sau đó đem quà tặng Huệ phi đưa lấy ra ngoài cho nàng nhìn.

Hộp ngọc mở ra, hai trâm cài tóc tinh xảo xinh đẹp hiện ra ngay trước mắt, một trâm hoa sen, một cái khác cũng là trâm hoa sen.

"Đức Phi nương nương, đây là quà tặng chủ tử Huệ phi nương nương nô tài đưa tới, không biết Đức Phi nương nương có ưa thích?"

Đoàn đoàn tò mò hai mắt nhìn, không có hứng thú cũng đừng mở rộng tầm mắt.

Chương 72.2

Liễu Vi Dung hí mắt nhìn hai trâm cài tóc, có chút không hiểu ý tứ khác, nghi ngờ nhìn Trần ma ma một bên.

Trần ma ma cau mày, Huệ phi là muốn cùng chủ tử liên hiệp.

Liên Hà, hài âm chính là liên hiệp.

Trần ma ma thấy thần sắc nghi hoặc của chủ tử, cùng tiểu thái giám một bên nóng nảy chờ đợi.

Cúi đầu ở bên tai Liễu Vi Dung nói nhỏ mấy câu.

Liễu Vi Dung bừng tỉnh hiểu ra, đột nhiên cảm thấy này hai trâm cài tóc thật là nóng tay.

Liên Hà, liên hiệp, nàng và Huệ phi đều là trông coi cung quyền, Huệ phi muốn cùng nàng liên hiệp, sợ là muốn đối kháng Phương quý phi thôi.

Hôm nay hoàng hậu Trung Cung vị khó giữ được, phi tần trong cung rục rịch ngóc đầu dậy.

Huệ phi cũng không nhận được hậu vị hấp dẫn, động lòng tư rồi.

Huệ phi muốn cùng nàng liên hiệp thật ra thì rất đơn giản, mặc dù nàng có Đại hoàng tử bên người, nhưng là nhà mẹ không hiện, đi lên hậu vị là không thể nào.

Huệ phi lại bất đồng, nàng ta là cháu gái Phiêu Kỵ đại tướng quân, phụ thân lại là Binh bộ Thượng thư, cùng nhà mẹ Phương quý phi mặc dù không thể chống lại, nhưng là cũng có cơ hội không đúng?

"Không biết Đức Phi nương nương có thích phần quà tặng này?"

Tiểu thái giám thấy Liễu Vi Dung vẫn nhìn chằm chằm vào hai trâm cài tóc, cũng không lên tiếng, trong lòng không khỏi có chút nóng nảy.

Liễu Vi Dung nhoen miệng cười, lấy hai trâm cài tóc đặt ở trong tay vuốt vuốt một hồi, ở trong ánh mắt mong chờ của tiểu thái giám lên tiếng: "Huệ phi tỷ tỷ có lòng, phần này quà tặng Bồn cung nhận."

Chưa nói thích cũng không nói không thích.

Tối nay Hoàng đế sẽ tới, nàng hỏi một chút ý tứ của Hoàng đế rồi lại nói.

Tiểu thái giám bối rối, chẳng lẽ Đức Phi nương nương không có hiểu ý của Huệ phi nương nương? Không thể nào a, mới vừa Trần ma ma vẫn còn ở bên tai Đức Phi nương nương nói nhỏ mấy câu.

Điều này làm cho hắn trở về phục mệnh thế nào?

Thấy tiểu thái giám bộ mặt lo lắng, Liễu Vi Dung cũng không tiện treo ngược khẩu vị hắn, cầm hai cây trâm hơi mỉm cười nói: "Làm phiền Huệ phi tỷ tỷ phí tâm, người trở về báo cho Huệ phi tỷ tỷ một tiếng, đã nói Bồn cung ngày mai sẽ tự mình đưa lên một phần đáp lễ."

Tiểu thái giám rút cuộc được Đức Phi nương nương hỏi đáp, liền phúc thân cáo lui.

Chờ sau khi tiểu thái giám rời đi, Trần ma ma cùng Bạch Liên, Hạnh nhi ba người trầm mặc đi theo chủ tử trở lại nội thất.

Cái đuôi nhỏ Đoàn đoàn cũng cùng đi lên.

"Trần ma ma, Huệ phi muốn cùng ta liên hiệp, người thấy thế nào?" Liễu Vi Dung sau khi ngồi xuống, nhấp một ngụm trà, chậm rãi mở miệng.

"Chủ tử, ngài ngàn vạn lần đừng đồng ý a." Hạnh nhi nghe vậy vội vàng nói.

"Đúng vậy a, chủ tử, không thể đồng ý." Bạch Liên cũng gật đầu phụ họa.

"Nô tài cho là không thể." Trần ma ma suy nghĩ một chút trả lời.

"Tối nay hoàng thượng đoán chừng sẽ tới, các người xem ta nói chuyện này với hoàng thượng có được không?" Liễu Vi Dung thật ra thì cũng cảm thấy còn chưa phải muốn tham dự vào.

Thái hậu còn chưa có đồ đâu, hoàng hậu còn treo móc cái danh này, lúc này nhảy lên đó không phải là muốn chết sao?

Tối thiểu cũng phải chờ hoàng hậu không có lại nói.

"Chỉ là chuyện này với Hoàng thượng liệu có ổn hay không?" Bạch Liên có chút chần chờ.

Liễu Vi Dung ngẩn ra, cười khổ nói: "Đây không phải là chủ ý không chắc sao? Phải biết không cùng Huệ phi liên hiệp quan hệ lớn đâu, ngộ nhỡ chúng ta không đồng ý, Huệ phi cùng Phương quý phi liên hiệp đối phó ta, thì phiền toái."

Nàng bây giờ còn là người phụ nữ có thai, lại cầm một phần cung quyền quan trọng.

Ru rú ở trong Nhu Phúc cung, người khác xuống tay không được, nhưng nàng còn nắm trong tay một phần cung quyền quan trọng, không chịu nổi người ta mưu hại a.

"Chủ tử nói rất đúng, chuyện này vẫn là cùng hoàng thượng nói một chút, nhìn ý tứ hoàng thượng." Hạnh nhi suy nghĩ một chút, cảm thấy có thể được.

Nếu như chủ tử lên lút cùng Hòa Huệ phi liên hiệp chống lại Phụng quý phi, bị hoàng thượng biết, đoán chừng không vui, cho là chủ tử tâm lớn, bắt đầu vọng tưởng thứ không thuộc về mình, ảnh hưởng ấn tượng không tốt về chủ tử trong lòng Hoàng thượng.

Trần ma ma cũng gật đầu đồng ý.

Đoàn đoàn ở một bên nghe được không hiểu ra sao.

Buổi tối mới vừa tới giờ hội, Mộ Dung Triệt đã tới.

Nghe Liễu Vi Dung nói chuyện, trong bụng cười lạnh, xem ra lòng của Huệ phi cũng lớn, cộng thêm tối nay Thái Sư tìm hấn nói, nói gần nói xa cũng hi vọng hấn phế truất hoàng hậu bây giờ, lần nữa lập tân hậu.

Hôm nay trong hậu cung thì có phi tần hành động, tay chân thực mau.

Hoàng đế trầm ngâm lại, quyết định không thể mặc cho thế lực Phụng lớn ra, sẽ để cho Liễu Vi Dung tiếp nhận cảnh ô liu Huệ phi ném tới.

"Hoàng thượng, tốt như vậy sao? Nô tì không biết nên làm như thế nào"

Nghe được Hoàng đế để cho nàng tiếp nhận cảnh ô liu của Huệ phi, Liễu Vi Dung rối rắm.

Mộ Dung Triệt ôm lấy nàng, nâng lên khoe môi, đáy mắt xẹt qua một nụ cười: "Nàng không phải là chương quản một phần cung quyền sao? Cho Huệ phi một chút chỗ tốt là được, cái khác nàng không phải trông nom, lấy đầu nàng không đầu lại Huệ phi."

Liễu Vi Dung hai mắt sáng lên. Đúng vậy a, Huệ phi cùng nàng liên hiệp không phải coi trọng nàng phụ trách mua sắm sao?

Nàng còn rối rắm cái gì.

"Đa tạ hoàng thượng nhắc nhở." Liễu Vi Dung mặt mày hớn hờ cảm ơn Mộ Dung Triệt.

Ngày thứ hai làm cho người ta trở về tặng một phần đồng tâm kết qua cho Huệ phi.

Những ngày kế tiếp, Liễu Vi Dung vẫn cùng trước kia một dạng nhân nhả dưỡng thai, thỉnh thoảng hỏi tới bộ phận cung vụ trong tay mình chương quản, thời điểm khác đều là Trần ma ma cùng Hạnh nhi, Bạch Liên giúp một tay xử lý.

Kể từ khi nghe theo Hoàng đế đề nghị, sau khi cùng Huệ phi liên hiệp, Huệ phi cũng biết nàng và Liễu Tương Nhã có ân oán, liền bắt đầu tìm Liễu Tương Nhã phiền phức.

Liễu Tương Nhã hàng ngày khổ sở, mỗi ngày trước khi đi cho Thái hậu thỉnh an cũng bị Huệ phi gây khó khăn các loại, Liễu Tương Nhã đủ loại bức tức, Huệ phi giống như là cùng nàng gây lên.

Liễu Vi Dung bởi vì là ba tháng đầu, sợ mang thai bất ổn, liền miễn thỉnh an.

Bỏ lỡ Huệ phi cùng Tương Nhã phản kích quyết đấu.

Phụng quý phi đối với chuyện như vậy thích nghe ngóng, bắt đầu gia tăng vết bố trí người của mình.

Nàng ta không biết hai người bí mật liên hiệp.

Cứ như vậy, một tháng trôi qua.

Hơn 1 tuần, cung điện trong cung đã sửa chữa xong, Phụng Nghi cung sửa chữa tốt cũng vô ích, hoàng hậu bị cấm túc ở trong Hàm An Cung.

Ngày này, thái y phụ trách chẩn mạch cho hoàng hậu đi tới Hàm An Cung cho hoàng hậu chẩn mạch.

Sau khi chẩn hết mạch, sắc mặt thái y có chút cổ quái.

"Thái y, thế nào? Có phải hay không long tự Bồn cung có vấn đề gì?" Hoàng hậu có bầu hơn ba tháng, bụng lại không có động lên, vốn là có chút sợ hãi, hôm nay thấy sắc mặt thái y kỳ quái, liền luống cuống.

Thái y này vốn là người của hoàng hậu, coi như hoàng hậu hôm nay ngã, thái y còn là rất trung thành.

"Hồi hoàng hậu nương nương, nương nương trước sợ rằng căn bản không có mang thai, mà là dược vật giả có thai, đã tạo thành hiện tượng mang thai

giả, hôm nay mạch tượng đã biến mất rồi."

"Cái gì?" Hoàng hậu hai mắt tròn tròn, không dám tin sợ hãi kêu ra tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Ở Hậu Cung Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 73

Chương 73

Edit: Hoa Anh Trúc

“Thái y, người không phải là chẩn đoán sai chứ?” Hai mắt của hoàng hậu đỏ ngầu, căn bản là đánh chết cũng không tin mình hoàn toàn không có thai, đúng là nàng dùng bí dược, đúng rồi, bí dược, theo bí dược chỗ Phương Quý phi có được.

Làm sao có thể là giả?

Con ma ồm Phương quý phi kia không phải bình an sinh hạ nhị hoàng tử sao?

Thái y lắc đầu, thấy bộ dáng hoàng hậu điên cuồng kích động, thở dài: “Vi thần chẩn đoán không nhầm, hoạt mạch có biểu hiện giả, hiện giờ loại hoạt mạch giả này tiêu thất, mà nương nương lại không có dấu hiệu sinh non, vi thần lớn mật suy đoán, nương nương có phải là dùng dược vật có thai giả hay không.”

“Không, không thể nào, không thể nào, làm sao bản cung có thể không có thai?” Đầu óc hoàng hậu trống rỗng, bỗng dưng đứng lên, thanh âm gào thét chói tai một câu, Tôn ma ma vội vàng đỡ lấy hoàng hậu đang lung lay sắp ngã.

“Nói hưu nói vượn, lúc trước người chẩn đoán bệnh cho bản cung, nói bản cung mang thai!” Hoàng hậu tỉnh táo lại nổi trận lôi đình cả giận nói.

“Hoàng hậu nương nương!” Thái y nhủ mày, thấy hoàng hậu nghi ngờ y thuật của hần thì sắc mặt trở nên nghiêm túc hẳn: “Vi thần không có nói dối, trước kia lúc vi thần chẩn mạch cho nương nương, quả thật là có hoạt mạch, cùng với dấu hiệu mang thai giống nhau y đúc, hiện giờ mạch tượng mang thai lại vô cớ tiêu thất, chỉ có thể là giả thuyết nương nương hoàn toàn không có thai.”

“Có lẽ nương nương có thể cho rằng y thuật của thần không tinh, nhưng với mạch tượng này thì thái y nào bắt mạch cũng sẽ nói nương nương mang thai rồi.”

Hoàng hậu nghe lời nói kiên quyết của thái y, cả người hoàn toàn ngây ngẩn, bị thái y nói chắc như chém đinh chặt sắt thì hoàn toàn bị đá kích, hai chân mềm nhũn, cả người vô lực ngã trên ghế.

Ánh mắt không có tiêu cự nhìn về phía trước, mặt xám như tro tàn thì thảo một câu: “Không mang thai, không mang thai. . .”

“Nương nương. . .” Tôn ma ma đau lòng nhìn hoàng hậu, trong lòng một mảnh băng lãnh, sau cùng chủ tử đến bùa cứu mạng cuối cùng cũng không có là sao?

Thái y cũng không đành lòng, sự tình hoàng hậu mang thai giả hết sức trọng đại, một khi chuyện này lộ ra ngoài, sẽ là bùa đòi mạng, hi vọng trước tiên hoàng hậu nghĩ ra cách để ứng đối.

Hoàng hậu hoàn hồn, vừa vận nhìn thấy đáy mắt thái y hiện lên một tia không đành lòng, cả người như rớt vào hầm băng, răng nhanh đung vào nhau lộ cộp, thân sắc băng lãnh làm cho người ta sợ hãi.

“Không, điều này không thể nào, bản cung dùng là phương thuốc do Phương quý phi đưa đến, nàng dùng phương thuốc kia sinh ra Nhị hoàng tử, tại sao đến lượt bản cung lại thành mang thai giả, thái y, người nhất định là chẩn sai rồi, đúng hay không, đúng hay không?” Hoàng hậu kích động đem chuyện Phương Quý phi nói ra.

“Phương thuốc? Phương thuốc gì? Nương nương có thể cho thần xem một chút hay không?” Thái y nhủ mày, nghe thấy hoàng hậu nói đến phương thuốc, lòng vừa động, xem ra vấn đề là nằm ở chỗ phương thuốc.

“Tôn ma ma, nhanh lấy phương thuốc kia ra cho thái y xem.” Hoàng hậu nghe thái y muốn xem phương thuốc, lập tức sai Tôn ma ma đi lấy.

Nàng cũng rất muốn biết phương thuốc kia là thật hay giả?

Chẳng lẽ tất cả đều là âm mưu của Phương quý phi? Nàng ta cố ý hướng người của nàng tiết lộ tin tức phương thuốc, sau đó thuận tiện để lộ ra phương thuốc giả, khiến cho người của nàng đoạt được, sau cùng lợi dụng chuyện mang thai giả mà tiêu diệt mình?

Trong đầu hoàng hậu đảo qua một vòng, nhất thời loạn ra âm mưu.

Tôn ma ma nhanh chóng đem phương thuốc kia lấy ra.

Thái y nhận lấy phương thuốc rồi bắt đầu cẩn thận nghiên cứu, nghiên cứu xong, thái y thở dài một tiếng.

“Như thế nào, thái y, có phải phương thuốc kia có vấn đề hay không?” Toàn thân hoàng hậu run rẩy, hô hấp bắt đầu dồn dập.

“Hồi bẩm nương nương, phương thuốc này là phương thuốc đã thất truyền, hoặc là tiên đế từng cho sủng phi dùng qua, cái dược liệu này chỉ dùng để cho những nữ tử thân thể gầy yếu điều dưỡng, nếu dùng trong sinh hoạt vợ chồng mà nói, nhưng lại có tác dụng thúc giục mang thai rất hiệu quả, nhưng là, nếu thân thể khỏe mạnh mà nói, dùng phương thuốc này, lại đạt được một hiệu quả trái ngược, điều dưỡng quá nhiều, thêm nữa lại có hiệu quả thúc giục mang thai, liền tạo thành hiện tượng mang thai giả.”

Thái y chậm rãi giải thích, trong lòng lại vui mừng không dứt, không nghĩ đến lại có thể lấy được phương thuốc bí truyền mà tiên đế dùng cho sủng phi, cái phương thuốc này nhóm người thái y viện đã để ý lâu lắm rồi.

Lúc này hoàng hậu hoàn toàn mở to mắt, Tôn ma ma cũng ngây dại, thì ra cái phương thuốc này là có thật, chỉ là không thích hợp với nương nương.

Nếu lúc trước nàng để cho thái y kiểm tra phương thuốc một lần trước, có phải hay không sẽ không có chuyện giả bộ mang thai xảy ra?

Đúng là lúc trước nàng vì giữ bí mật, không nghĩ muốn tiết lộ phương thuốc ra ngoài, cũng không cho thái y kiểm nghiệm phương thuốc là thật hay giả.

Nào biết lại đưa đến thảm kịch và cho chính mình.

“Có phương thuốc kỳ lạ như vậy sao?” Thanh âm hoàng hậu hét chói tai.

Thái y cười khổ nói: “Vi thần cũng là lần đầu tiên thấy, phỏng chừng phương thuốc này đã sớm thất truyền, phương thuốc này đối với thân thể suy yếu thì là ưu đãi lớn nhất.”

Hoàng hậu lúc này đã hoàn toàn tin tưởng mình không mang Long tử, vì một phương thuốc như vậy, khiến cho người từ Thiên đường ngã xuống địa ngục, xui xẻo ngồi trên ghế dựa, trên mặt huyết sắc dần dần rút đi, hai tròng mắt vô hồn.

Thái y thấy tình trạng hoàng hậu không tốt, đành xin cáo lui trước.

Hoàng hậu ra lệnh thái y không được đem chuyện nàng mang thai giả truyền đi, thái y đồng ý rồi mới cho rời đi.

Lúc thái y vừa rời khỏi, hoàng hậu ngồi ngơ ngác, hi vọng của nàng, mạng sống hi vọng của nàng cứ như vậy mà không có, toàn bộ đều vì phương thuốc kia, cái phương thuốc đòi mạng này.

“Tôn ma ma, ta hiện tại nên làm sao bây giờ? Không có Long tử, sợ là hoàng thượng sẽ phế ta, còn có thể cho một ly rượu độc chấm dứt mạng sống của ta, ta nên làm gì bây giờ?”

Hoàng hậu gào khóc, nắm chặt lấy tay Tôn ma ma, thấp thỏm lo âu nói năng lộn xộn, giờ phút này hoàng hậu sớm ko còn cao cao tại thượng như lúc trước nữa, cũng không lại xưng hô bản cung.

Tôn ma ma cũng đau đầu vô cùng, nàng cũng không biết làm sao bây giờ, hiện tại Hàm An cung có người của hoàng thượng trông coi, muốn đem người ốm từ bên ngoài vào là không thể, chỉ có thể đi con đường đẻ non, nhưng nàng rất nhanh nghĩ đến một người.

“Nương nương, lúc trước có phải người nói Phương quý phi cố ý đem phương thuốc kia tiết lộ cho đình của chúng ta phải không?”

“Đúng, đây toàn bộ đều là âm mưu của Phương quý phi, thật đáng giận, chúng ta đều bị lừa rồi, Phương Chỉ Doanh, người thật ngoan độc! Bản cung cho dù chết, cũng sẽ không cho người thoải mái!”

Hoàng hậu nghe được lời Tôn ma ma nói, đáy lòng khủng hoảng cùng hận ý cuối cùng cũng tìm được chỗ phát tiết, nghiến răng nghiến lợi nói.

Tất cả đều là lỗi của Phương Quý phi, nàng khẳng định biết phương pháp trong này, cố ý dẫn nàng mắc câu.

“Nương nương, nương nương, sự tình đã đến mức này, quan trọng nhất là không thể bị loạn trận tuyến.”

“Đúng, đúng. Tôn ma ma, người nói đúng!” Hoàng hậu bình tĩnh trở lại.

Phương quý phi cũng không phải dễ chọc, thủ đoạn rất lợi hại, hiện tại chính mình mang danh nghĩa hoàng hậu lại bị giam lỏng tại Hàm An cung, không chết không được ra ngoài, làm sao có thể hãm hại Phương quý phi?

“Nương nương, hiện tại chúng ta có nên để cho thái y khai dán lên dược để non dự phòng...” Tôn ma ma dù sao cũng đi theo bên cạnh hoàng hậu

hiều năm, đối với được cũng hiểu biết chút ít.

Hoàng hậu gạt đầu, bụng của nàng cũng không có to ra, đây là thương tổn mạnh mẽ, cho dù mặc đồ mà nói, cũng phải hướng đến các loại xiêm y phổ phùng, còn không bằng để non rồi hãm hạ Phụng quý phi, không phải người muốn làm hoàng hậu sao?

Đến lúc đó cho thêm một tội mưu hại hoàng tử, hoàng thượng và các đại thần để cho một người mưu hại hoàng tử làm hoàng hậu hay sao? Cho dù thái hậu kiên trì cũng không thể.

Muốn triệt để hạ gục Phụng quý phi là không thể, nhưng nàng cũng cho nàng ta một cái tội danh, thì có thể dễ hơn.

Mộ Dung Triệt từ chỗ ám vệ biết được chuyện hoàng hậu mang thai giả, không chỉ thế hoàng hậu lại tính che giấu, hai trông mắt bỗng dưng lạnh lùng, chẳng lẽ nàng lại vẫn tính muốn lần lộn huyết mạch hay sao? Hận không thể cho nàng ta một ly rượu độc kết thúc.

Tuy nhiên nghe đến chuyện sở dĩ hoàng hậu mang thai giả là vì Đức phi âm thầm đưa cho Phụng quý phi phương thuốc bí truyền kia thì không tránh khỏi kinh ngạc.

Có chút dở khóc dở cười, cái này cũng có nhảm lẫn hay sao?

Hoàng hậu lòng tham không đáy, mưu tính lợi dụng bí phương mang thai để mang thai con nối dõi của hân, lại không nghĩ đến thiên lý rõ ràng, hoàng hậu làm quá nhiều việc ác, hiện giờ đến lúc báo ứng.

Sau cùng biết được hoàng hậu định hãm hại Phụng quý phi, định kéo Phụng Quý phi chết chung, hai trông mắt Mộ Dung triệt nheo lại, đáy mắt hiện lên một tia tinh quang.

Có lẽ hoàng hậu vẫn còn một chút giá trị lợi dụng.

Mấy ngày nay những hành động của Phụng Quý phi hân đều nhất thanh nhị sở (biết rõ ràng), hiện giờ lại càng đối địch của Huệ Phi, nếu thêm hoàng hậu nữa....

Sau đó hân phân phó ám vệ tiếp tục theo dõi hoàng hậu, không cần ngăn hành động của nàng ta, khi quan trọng, thuận tiện giúp đỡ nàng một chút.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là không có nguy hại đến nhị hoàng tử.

Toàn bộ chuyện này Liễu Vi Dung cũng không biết được, bởi vì lúc trước nàng đưa phương thuốc này cho Phụng Chi Doanh, lại dẫn đến chuyện hoàng hậu và Phụng Quý phi đánh nhau.

Nàng vẫn tiếp tục im lặng ở Nhu Phúc cung dưỡng thai, ở trong lòng của nàng, con là quan trọng nhất.

Hiện tại mỗi ngày Đoàn Đoàn đều ở chỗ thái hậu, giờ nàng đang có thai, không nên đi ra khỏi Nhu Phúc cung, đối với Đoàn Đoàn lại càng bảo vệ chặt chẽ hơn rồi.

Lúc này nàng đang dựa nửa người ở trên giường nhàn nhã nghe Bạch Liên nói chuyện trong cung, bàn thấp đặt bên cạnh để một mâm đầy trái cây, các loại mứt, điểm tâm hoa hồng, bánh ngọt Phù Dung cùng với cây bánh táo chua ngọt.

Một bên vừa nghe vừa ăn trái cây trong mâm.

Mộ Dung Triệt đi vào thấy một màn như vậy, hình như mỗi lần hân đến đây, Đức phi đều đang ăn.

Bạch Liên và Hạnh Nhi thỉnh an hoàng đế xong, thối lui ra ngoài.

Liễu Vi Dung thấy hoàng đế hình như rất vui vẻ, hơi kỳ lạ, gần đây hậu cung hình như cũng không có chuyện vui, xem ra là chuyện triều đình rồi.

Căn bản không biết vì hành động hoàng hậu muốn trả thù Phụng quý phi, thay hân giải quyết chuyện Phụng gia muốn hân lập Phụng quý phi làm hậu.

“Hôm nay sao không thấy Diệu Nhi?” Mộ Dung Triệt qua ôm Liễu Vi Dung, nhíu mày hỏi, mỗi lần lúc hân qua giờ này, Diệu Nhi đều ở bên cạnh Liễu Vi Dung, hiếm thấy hôm nay lại không thấy hân, không khỏi có chút kinh ngạc.

“Đoàn Đoàn ở chỗ thái hậu.” Liễu Vi Dung rúc vào trong ngực hân, vui mặt cọ cọ xuống cổ hoàng đế, nhẹ nhàng nói.

Kiểu thái tiểu nữ nhi của nàng lần này đều rơi vào trong mắt Mộ Dung Triệt, lâu chưa sủng hạnh nữ nhân trong cung nên Mộ Dung Triệt trong lòng vừa động, hô hấp dồn dập, nâng cằm nàng lên, nhìn đôi má trắng nõn hồng phấn của nàng, không điểm mà đôi môi đỏ mọng, ôm chặt lấy nàng, cúi đầu hung hăng hôn.

Liễu Vi Dung bị hân hôn sâu đến nỗi thiếu chút nữa thì hít thở không thông, cả người mềm nhũn trong ngực hân.

Cũng không lo lắng, vì nàng biết hoàng đế cũng có chừng mực.

Đại thủ của Mộ Dung Triệt đặt trên người nàng đang ở trong lòng xoa nắn đang muốn cởi bỏ vạt áo của nàng, chợt nghe thấy bên ngoài cửa truyền đến

thanh âm trẻ con thanh thúy.

“Mẫu thân, Mẫu thân, Diệu nhi về rồi!”

Nhất thời, không khí ái muội bên trong tiêu thất không còn thấy tăm hơi.

Tay Mộ Dung Triệt đang ôm Liễu Vi Dung buông lỏng ra, đen mặt nhìn tiểu đầu đình quen thuộc đang xông tới, theo sau là Trần ma ma.

Trần ma ma cũng thấy hồi hộp, cực kỳ thức thời không có đi vào.

Bên cạnh Liễu Vi Dung cảm thấy hoàng thượng đang toát ra hơi thở bất mãn vì bị quấy rầy, đột nhiên rất muốn cười, chỉ là nàng không dám cười ra ngoài, thay Hoàng đế sửa sang lại quần áo.

Lúc này đoàn đoàn đã chạy đến trước mặt, mặt đỏ ửng, mồ hôi chảy ròng ròng, thấy Mộ Dung Triệt đến, lập tức mềm dẻo gọi một tiếng phụ hoàng.

Mộ Dung Triệt thấy bộ dáng đáng yêu của nhi tử, bất mãn vì bị quấy rầy giảm đi, cúi người ôm lấy nhi tử, cầm khăn trắng sạch ở bên cạnh lau mồ hôi cho đoàn đoàn.

"Phụ hoàng, diệu nhi hôm nay rất ngoan nha, đọc kinh thư cho hoàng nãi nãi nghe." Mặc dù có rất nhiều chữ không biết, nhưng mà hắn cũng đọc hết rồi.

Đoàn đoàn rất hưởng thụ việc phụ hoàng lau mồ hôi cho mình, cọ cọ vào ngực Mộ Dung Triệt, như đứa bé đòi kẹo, hai tròng mắt lấp lánh khoe thành tích với Mộ Dung Triệt.

Kinh thư?

Liễu Vi Dung nghe vậy thì khóe miệng giật giật, đoàn đoàn vậy mà niệm kinh thư. Hắn đã biết hết những chữ kia sao?

Hiển nhiên Mộ Dung Triệt cũng nghĩ đến, nhú mày hỏi: "Diệu nhi biết chữ trên kinh thư?"

Đoàn đoàn uể oải cúi đầu xuống, rầu rĩ nói: "Không biết, diệu nhi không biết rất nhiều chữ!"

"Chỉ là hoàng nãi nãi chỉ dạy, cũng niệm xong nha." Nói đến phần sau, đoàn đoàn đoàn lại bắt đầu tỏ vẻ.

"Diệu nhi thật giỏi!" Liễu Vi Dung không ngừng hôn khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn, vuốt đầu của hắn, cười khen.

Đoàn đoàn cũng ôm lấy cổ của Liễu Vi Dung, hôn nàng một cái, mềm mại mở miệng: "Về sau diệu nhi có thể niệm kinh thư cho đệ đệ nghe."

Cái gì? Niệm kinh thư?

Liễu Vi Dung hết ý kiến, nàng cũng không muốn có một đứa con trai hay con gái muốn xuất gia.

"Kinh thư quá thâm ảo, đệ đệ nghe không hiểu, hay là đoàn đoàn đọc sách khác cho đệ đệ nghe đi."

Đoàn đoàn suy nghĩ một chút, cảm thấy cũng đúng, hắn cũng không hiểu ý tứ trong kinh thư, đệ đệ nghe càng không hiểu rồi, vì vậy khẽ gật đầu: "Diệu nhi nghe mẫu thân."

Mộ Dung Triệt nhìn đoàn đoàn và Đức phi hôn nhau thì đen mặt.

Quyết định buổi tối giáo dục đoàn đoàn thật tốt một phen.

Như Phúc trong cung một mảnh âm áp, bên kia hoàng hậu đã bắt đầu hành động —

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Ở Hậu Cung Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74

Chương 74.1

Chuẩn bị ba bốn ngày, hoàng hậu cùng Tôn ma ma, những người nằm vùng cuối cùng tất cả đều phát huy tác dụng, Phương quý phi đang bận lúi kúi kéo một chút phi tần cùng với cũng cố quyền lợi của mình, mở rộng giao thiệp, nàng chỉ là đem Huệ phi cùng Đức Phi làm đối thủ, sai người nhìn chăm chăm, căn

bản không để ý tới Hoàng hậu sắp bị phế truất.

Nếu hết thảy kế hoạch của Hoàng hậu hết sức có lợi, sau khi tất cả chuẩn bị sẵn sàng, hoàng hậu liền căn dặn đem thuốc lấy ra.

Nàng làm chuẩn bị không đơn thuần mưu hại Phưong quý phi, còn cố ý dính líu Liễu Vi Dung, chỉ là lại bị người Mộ Dung Triệt sai chú ý cử động của Hoàng hậu âm thầm hóa giải, tất cả manh mối cũng chỉ hướng Phưong quý phi.

Hoàng hậu hôm nay chỉ là treo cá danh tiếng, nàng không thể đi ra ngoài, nhưng Tôn ma ma thì có thể, không có phòng bếp nhỏ của mình, ăn đồ ăn đều là từ Ngự Thiện Phòng lấy ra, mà công việc của Ngự Thiện Phòng vừa vận Phưong quý phi là người phụ trách.

Người kia là người của Phưong quý phi, nhưng là thế nhưng hần lại có nhược điểm rơi vào trong tay Hoàng hậu, chính là hần trước lúc vào cung từng có một đứa con trai, bị Tôn ma ma tìm được, lấy ra uy hiếp hần, bởi vì nhi tử đã rơi vào trong tay nhà mẹ hoàng hậu, nhà mẹ hoàng hậu nương nương mặc dù bị thua, nhưng lạc đà gãy còn lớn hơn ngựa, hần chỉ có thể căn dặn đồng ý Tôn ma ma hãm hại Phưong quý phi.

Hần không thể không nghĩ tới đem việc này nói cho Phưong quý phi, nhưng khi hần đi tìm Phưong quý phi, lại không nhìn thấy người, sau khi trở lại liền nhận được một đoạn ngón tay bị cắt đứt.

Là một ngón tay của con hần.

Cũng không dám tìm Phưong quý phi nữa rồi.

Chỉ là hãm hại Quý Phi, hần tất nhiên không sống nổi, nhưng mà hần yêu cầu sau khi hần chết, khiến Tôn ma ma cho con trai hần một cái chết yên lành.

Tôn ma ma đồng ý.

Đây tất cả tất cả, cũng có Mộ Dung triệt có lòng thành toàn.

Nếu không hoàng hậu thế nào tiến hành thuận lợi như vậy.

Chờ hôm nay sau khi đồ ăn đưa tới, đáy mắt hoàng hậu thoáng qua một luồng ánh lạnh, căn dặn trước đem thả thuốc rong huyết thực giục đẻ non vào đồ ăn rồi ăn vào, Tôn ma ma ở một bên nhìn không khỏi hai mắt nhắm nghiền, hoàng hậu lúc này hy sinh lớn, nhưng là vì mạng sống, điểm hy sinh này lại coi là cái gì.

Kết quả không cần phải nói, hoàng hậu ăn đồ ăn Ngự Thiện Phòng đưa tới bị rong huyết đẻ non rồi.

Vốn là hoàng hậu ở Trung Cung sớm muộn phải bị phế đi, thế nhưng thời gian sau mấy tháng, lúc này, lại rong huyết đẻ non rồi, tất cả mọi người âm mưu ngầm ngầm rồi.

Phưong quý phi càng thêm kinh ngạc cùng không dám tin, nàng làm sao có thể sử dụng thủ đoạn thấp kém này, nói rõ là có người hãm hại.

Bởi vì Tôn ma ma khóc lóc kể lể nói, hoàng hậu là ăn đồ Ngự Thiện Phòng đưa tới nên đẻ non .

Thái Y Viện, tất cả thái y đều đến Hàm An Cung.

Hoàng hậu đã rong huyết đẻ non đến hôn mê.

Chỉ để lại Tôn ma ma ở một bên gào khóc, nghe thấy chỉ làm cho người ta đau lòng không dứt.

Hoàng đế mang theo Liễu Vi Dung chạy tới, thái y cùng Tôn ma ma vội quỳ xuống đất chào đón, Hoàng đế nhắm đầu vào liền hỏi thái y, sau khi biết được hoàng hậu rong huyết đẻ non, liền dẫn Liễu Vi Dung vào xem hoàng hậu, Liễu Vi Dung thấy thăm trạng Hoàng hậu trên giường thì không nhận được lui về sau một bước, trong dạ dày chua chua, nôn ọe không dứt.

Hoàng đế cũng không nghĩ tới trường hợp đầy máu tanh như vậy, lo lắng đứa nhỏ trong bụng Đức Phi gặp chuyện không may, vội để người đưa Liễu Vi Dung về Nhu Phúc cung.

Chờ Liễu Vi Dung sau khi rời đi, Huệ phi cũng chạy tới, vừa hay nhìn thấy Hoàng đế mặt tức giận, lạnh lùng hỏi: "Chuyện gì xảy ra? Hoàng hậu làm sao sẽ đột nhiên rong huyết đẻ non, Tôn ma ma, thành thực khai báo cho trẫm."

Diễn trò phải làm toàn bộ, cho dù có hiểu biết rõ tiền nhân hậu quả, hay là muốn làm bộ như không biết hỏi ý, dẫn cái gọi là màn độc thủ phía sau.

Tôn ma ma nghe vậy, hướng trên đất ‘thùng thùng’ đập đầu không ngừng, không mấy cái trên trán liền rỉ ra máu, nghẹn ngào khóc kể lể: "Hồi bẩm hoàng thượng, nương nương vốn là rất tốt, chẳng qua là ăn đồ ăn buổi trưa hôm nay mới đột nhiên rong huyết đẻ non, hoàng thượng, nô tỳ van cầu ngài, nhất định phải tra ra hung thủ sau màn hãm hại hoàng hậu nương nương, lấy an ủi tiểu hoàng tử vô tội đã chết đi trên trời có linh thiêng."

Lời vừa nói ra này, mọi người sắc mặt đại biến.

"Thái y, cho trẫm kiểm tra đồ hoàng hậu ăn một chút." Mộ Dung Triệt lạnh lẽo phân phó nói.

Huệ phi nhân châu xoay động, trong lòng hồi hộp, hoàng hậu ăn đồ ăn Ngự Thiện Phòng đưa đến bị dẽ non rồi, đồ ăn ở Ngự Thiện Phòng là Phụng quý phi phụ trách, thật là trời cũng giúp ta, mặc kệ là ai mưu hại Phụng quý phi, Phụng quý phi đều không thoát khỏi liên quan.

Bọn thái y tiếp lệnh đi kiểm tra, ở trong đồ ăn kiểm tra ra được thuốc trợ sản, lập tức hỏi bẩm Hoàng đế.

"Huệ phi, đồ ăn của hoàng hậu là ai phụ trách?" Mộ Dung Triệt rũ mí mắt xuống, lạnh lùng hỏi một bên Huệ phi Vương Hàm Ngọc đang mừng thầm.

Rất tốt, từng bước từng bước hướng phụng hướng hẳn mong đợi tiến hành.

Huệ phi vội nói: "Hỏi bẩm hoàng thượng, đồ ăn Ngự Thiện Phòng đều là Quý Phi tỷ tỷ phụ trách."

"Cái gì, lại là Quý Phi nương nương. . . ." Tôn ma ma làm ra vẻ mặt kinh ngạc, lớn tiếng khóc thét: "Hoàng thượng, Quý Phi nương nương có nhị hoàng tử rồi, thế nào cũng không bỏ qua cho tiểu hoàng tử trong bụng nương nương, nương nương cũng không có làm cái gì, coi như sinh ra tiểu hoàng tử, chiếm danh tiếng con vợ cả, cũng uy hiếp không được Quý Phi nương nương, Quý Phi nương nương làm sao lại ác như vậy a!"

Tôn ma ma cố ý ở con vợ cả càng thêm nặng giọng nói.

Mọi người vốn là đối với Quý Phi hướng hoàng hậu xuống tay còn chưa tin, lập tức bừng tỉnh hiểu ra. Đúng vậy a, nếu nói sinh ra tiểu hoàng tử, hoàng hậu vẫn còn danh tiếng Hoàng hậu, coi như là trên danh nghĩa, sinh tiểu hoàng tử cũng là con vợ cả.

Nhất là Huệ phi, hướng chi đem phóng đại ở một mặt khác, luôn miệng phụ họa, còn kém không có ngại chi tội danh Phụng Chỉ Doanh rồi.

Một bên Tiểu Lý Tử nhận được Hoàng đế ra hiệu, ra ngoài hét lớn một tiếng quát lớn: "Nô tài lớn mật, Quý Phi nương nương thay mặt lục cung, há lại cho người vu hãm!"

"Nô tài không dám, chi là đồ ăn này không phải Quý Phi nương nương phụ trách sao? , nếu không nô tài ngay cả có mười lá gan cũng không dám vu hãm Quý Phi nương nương."

"Hoàng thượng, nô tì cho là chuyện này nếu cùng Quý Phi tỷ tỷ có liên quan, không bằng khiến Quý Phi tỷ tỷ tới đây một chuyến." Huệ phi ở một bên đề nghị.

Hoàng đế lạnh lùng gật đầu.

"Tiểu Lý Tử, phái người đi trước tuyên Quý Phi tới đây." Dừng một chút, lại nói: "Còn nữa, làm người ta đi đem tổng quản Ngự Thiện Phòng mang tới."

Tiểu Lý Tử cung kính nói: "Nô tài tuân chỉ!"

Rất nhanh, bên ngoài truyền đến một tiếng: "Quý Phi nương nương giá lâm!"

Phụng Chỉ Doanh nghe được hoàng hậu ăn đồ ăn của Ngự Thiện Phòng bị rong huyết dẽ non, trong lòng thì có một cỗ dự cảm xấu, vốn là tính toán tra một chút Ngự Thiện Phòng mà chuẩn bị, nàng chưa kịp làm chuẩn bị cái gì, vừa lúc Tiểu Lý Tử cứ tới đây nói Hoàng đế tuyên nàng qua.

Nàng không yên bất an chậm rãi đi đến Hàm An Cung.

Sau khi tiến vào, vừa hay nhìn thấy Hoàng đế mang bộ mặt sa sầm, trong bụng không khỏi trầm xuống.

"Nô tì thỉnh an Hoàng thượng, hoàng thượng vạn phúc!" Phụng quý phi coi như trong lòng lo lắng, ngoài mặt vẫn trấn định như cũ, cử chỉ ưu nhã mà đoan trang.

"Đứng lên đi!" Hoàng đế lạnh nhạt nói.

Phụng quý phi vén áo thi lễ: "Tạ hoàng thượng!"

"Quý Phi, hoàng hậu dẽ non rồi, người cũng đã biết?"

Phụng quý phi trong lòng trầm xuống, quả nhiên tới, gật đầu: "Nô tì cũng là mới vừa nhận được tin tức."

"Có thể có người nói cho trẫm, hoàng hậu dẽ non là Quý Phi gây nên!" Hoàng thượng lạnh lùng mở miệng, hí mắt nhìn chằm chằm Phụng quý phi.

Phụng quý phi lạnh lùng liếc mắt một cái Tôn ma ma quỳ trên mặt đất, cặp mắt không sợ nhìn tới trước hoàng thượng: "Hoàng thượng, chẳng lẽ ngài chỉ dựa vào lời nói của Tôn ma ma, lời nói một bên liền hoài nghi nô tì sao?"

"Hoàng thượng, nô tì nếu thật là đối với long tự của hoàng hậu nương nương chứa ý đồ xấu, cũng sẽ không chọn thời gian này xuống tay, hoàng thượng, đây là có người đang vu oan nô tì. . . ." Phụng quý phi rung rung giải thích.

Huệ phi làm sao có thể để mặc cho Phụng quý phi cãi lại, nàng cười lạnh một tiếng: "Quý Phi tỷ tỷ, người nói lời này muội muội ta không phải đồng ý, ta chính là nghe nói a, có vài người vì tránh ra hiểm nguy, cố ý dùng chút không thủ đoạn thấp hèn đối phó người, còn làm cho hư hư thật thật, đợi khi người ta chứng minh, liền bày ra một bộ mặt bị oan uổng, thật ra thì chuyện chính là mình làm."

"Ngươi, Huệ phi ngươi ngấm máu phun người!" Phương quý phi nghe vậy, mặt cũng đỏ lên vì tức, ngực kịch liệt đập phồng, nàng chột hướng về phía Hoàng đế quỳ xuống, trên mặt tươi đẹp đầy nước mắt, đôi mắt tràn đầy uất ức làm cho người yêu thương: "Hoàng thượng minh giám, Huệ phi đang nói xấu nô tì, nô tì tuyệt đối không có mưu hại đứa bé của hoàng hậu!"

Huệ phi cười lạnh: "Quý Phi tỷ tỷ, không ăn vạ thì ai cũng sẽ không thừa nhận, chờ tổng quản Ngự Thiện Phòng tới lại nói."

Chương 74.2

Trận tuồng này người ở đây nhìn đến cũng mơ hồ.

Tôn mã mã âm thầm thở phào nhẹ nhõm, nương nương hy sinh cuối cùng không có phí công, Phương quý phi lúc này là không thoát được hiểm nghi mưu hại hoàng tử.

Sau khi chờ tổng quản Ngự Thiện Phòng tự mình thừa nhận, sẽ hướng tội danh về Quý phi.

Hoàng đế cũng rất hài lòng chuyện phát triển theo ý nguyện của hắn.

"Đủ rồi!" Hoàng đế Mộ Dung triệt mặt lạnh giận dữ mắng mỏ một tiếng, "Trẫm cũng không tin tưởng là Quý Phi gây nên, đã sai Tiểu Lý Tử đi gọi tổng quản đảm đương Ngự Thiện Phòng đối chất, sẽ trả lại trong sạch cho Quý Phi."

Thấy hoàng thượng giọng điệu dần ra, Phương quý phi lập tức lau đi nước mắt nơi khóe mắt, liếc nhìn một bên Huệ phi, ôn nhu nói: "Thanh giả tự thanh, trọc giả tự trọc, nô tì nguyện ý phối hợp, chỉ là chuyện này nếu cùng nô tì không liên quan, xin hoàng thượng nhất định phải trả nô tì một công đạo!"

Tổng quản Ngự Thiện Phòng là người của nàng tuyệt đối không thể nào vu hãm nàng.

Hoàng đế mặt không vẻ gì gật đầu.

Tôn mã mã vẫn quỳ trên mặt đất, thái y tại nội thất cho hoàng hậu kê đơn thuốc cầm máu.

Thời gian chờ đợi, không khí quỳ dị nặng nề.

Lúc này, Tiểu Lý Tử đầu đầy mồ hôi vọt vào, thở hổn hển nói.

"Hoàng thượng, không xong, nô tài đi lùng bắt tổng quản Ngự Thiện Phòng Cao công công thì phát hiện hắn bị người hạ độc, độc mới vừa phát, nô tài đề cho thái y giải độc, đề người ta nâng hắn đi qua, đang chờ đợi bên ngoài."

"Mang tới !" Mộ Dung Triệt lạnh lùng nói.

Rất nhanh Cao công công Ngự Thiện Phòng bị người mang đi vào, lúc Phương quý phi nhìn đến thảm trạng của hắn thì cả kinh.

Cao công công vừa nhấc đi vào, liền lão đảo nhào tới chân Phương quý phi, há mồm liên hô to: "Quý Phi nương nương, ngài thể nào độc ác như vậy, nô tài giúp ngài làm tắt cả những chuyện thấp hèn dơ bẩn này, mưu hại tiểu hoàng tử của hoàng hậu nương nương, ngài lại hạ độc diệt khẩu nô tài!"

"Ngươi nói cái gì?"

Phương quý phi cả kinh thất sắc, thấy người chung quanh đều hoài nghi nhìn nàng, lập tức luống cuống, nổi giận, một cước đi lên đạp Cao công công một cước: "Nói năng bậy bạ loạn ngữ, ngươi dám vu oan Bôn cung như vậy!"

Sau đó hướng Mộ Dung Triệt khóc lóc kể lể: "Hoàng thượng, nô tì oan uổng!"

Nàng mới vừa hô xong, Cao công công lại một đem một phen nước mắt nước mũi cầu xin tha thứ: "Hoàng thượng tha mạng, nô tài sai lầm rồi, nô tài không nên nghe lời Quý Phi nương nương, cho hoàng hậu nương nương ăn đồ có bỏ thuốc."

"Ngươi, ngươi ngấm máu phun người." Vốn là hai năm qua thân thể nuôi được không sai Phương quý phi dám bị Cao công công nói giận đến một hơi thiếu chút nữa không nâng lên được.

Cao công công này người nào không biết là người của Phương quý phi nàng, hôm nay bị cắn ngược lại một cái, Huệ phi ngược lại vui mừng.

Hoàng đế mặt lạnh nhìn, không mở miệng, thật ra thì tất cả hắn biết rõ ràng.

Tôn mã mã cũng thở phào nhẹ nhõm, chuyện thuận lợi ngoài ý liệu, coi nhóm các nàng có thể làm được một bước này đã không tệ.

Mặc kệ như thế nào, Phương quý phi lúc này đừng nói nghĩ hậu vị rồi, ngay cả Quý Phi vị sợ là cũng không giữ được.

"Nô tài có chứng cứ! Hoàng thượng, ngân phiếu này cùng bình thuốc đều là thù lao Quý Phi nương nương hứa hẹn." Cao công công từ trong lòng móc ra một ít xấp ngân phiếu cùng lọ thuốc hít.

Ngân phiếu có thể làm giả, nhưng là bình thuốc là vật trong cung, có đăng ký trong sổ, cái ngọc sứ y hệt bình thuốc đúng lúc là vật sở hữu của Phương quý phi.

"Không sai, này lọ thuốc hít đúng là của một mình Quý Phi tỷ tỷ." Huệ phi cầm lấy bình thuốc nhìn kỹ một cái, xác định gât đầu.

Trong nháy mắt tất cả hoài nghi, ánh mắt khó có thể tin cũng ngưng kết ở trên người của Phương quý phi Huệ phi càng thêm hưng phấn không thôi, xem ra Phương quý phi lúc này là trăm miệng cũng không thể chối cãi rồi.

"Người, người. . . ." Phương quý phi tay run run chỉ vào Cao công công, cổ họng phun ra một búng máu, ngắt đi.

Sau khi Phương quý phi đã bất tỉnh, chuyện này không xong, ngày đó, Hoàng đế điều tra kỹ đến chứng cứ phạm tội cũng chỉ hướng trên đầu Phương quý phi, lập tức mạnh mẽ vang dội hạ chỉ, Phương quý phi ý định ác độc, mưu hại con cháu hoàng hậu, khiến hoàng hậu rong huyết đẻ non, tước đoạt chương quyền lục cung, cách đi phong vị Quý Phi, cách chức làm Phương phi, nhị hoàng tử Mộ Dung An giao cho Đoàn phi nuôi dưỡng.

Đây là nhìn ở phân thượng của thái hậu, cộng thêm Mộ Dung Triệt cũng hiểu biết **, cũng chưa có giáng chức quá lợi hại, chỉ là đem nàng cách chức làm Phương phi.

Phân vị còn xếp hạng sau Huệ phi, Đức Phi.

Phương quý phi đột nhiên bị cách chức, kích thích ngàn tảng sóng, phương Thái Sur thiếu chút nữa không có giận đến **, vốn là sau khi hoàng hậu bị phế hậu, Phương quý phi là ôn hòa hậu vị, hẳn đã chuẩn bị tốt tất cả, chỉ chờ Hoàng đế phế hậu, liền lập tức khiến Ngự sử dâng tấu lập hậu, hôm nay tất cả đều bị phá hủy.

Thái hậu lại không ngờ không có động tĩnh, như cũ ở Tiểu Phật đường lễ Phật, tựa hồ đã sớm liệu đến đây tất cả.

Liễu Vi Dung được biết một biến cố thật lớn này, khiếp sợ không thôi, mơ hồ có loại cảm giác không chân thực.

Phương Chi Doanh cứ như vậy bị giáng chức rồi hả ?

Hoàng hậu đâu?

Long tự không có? Sẽ không chờ nàng sau khi tỉnh lại, bước kế tiếp liền bị bỏ, biếm lãnh cung chứ?

Quả nhiên, như nàng đoán như vậy, mấy ngày sau, hoàng hậu tỉnh lại liền nhận được thánh chỉ phế hậu, còn bị đã đánh vào lãnh cung, mặc dù đã đánh vào lãnh cung, tối thiểu còn bảo lưu lại một cái mạng.

Chỉ là coi như bảo vệ được tánh mạng, cuộc sống sau này sợ là không dễ chịu lắm.

Phương Chi Doanh sợ là sẽ không bỏ qua nàng.

Lúc này phế hậu Đại Thần trong triều cũng không ai đứng ra phản bác.

Mọi người đều biết hoàng hậu trước làm những chuyện như vậy, sớm dĩ không phế, đoán chừng là Hoàng đế nhìn ở Long tự phân thượng.

Hôm nay phế bỏ hoàng hậu rồi, Trung Cung vị trống không.

Sang năm có nữ nhi vừa độ tuổi vào cung tuyển tú đại thần bắt đầu trù mưu đi lên.

Hậu cung bắt đầu dần dần trở nên yên bình, Liễu Vi Dung an tâm vui ở Nhu Phúc cung dưỡng thai, sang năm đầu tháng sáu tuyển tú trước hai tháng, vừa lúc là thời gian nàng chuyển dạ.

Trong lúc, Liễu Chi Hạo mang theo Tường thị vào cung đến xem nàng một chuyến.

Bởi vì là phi vị, lấy được Thái hậu cho phép, có thể để cho người nhà vào cung thăm.

Tường thị mang đến một cái tin, hai ca ca của nàng đã vào triều làm quan rồi, tất cả đều được Hoàng đế thưởng thức, đây đối với nàng mà nói không tính là tin tức tốt.

Bởi vì bọn họ đều là ca ca ruột thịt với Tiểu Tương Nhã, đối với cô muội muội này đoán chừng là không thích .

Chỉ là Liễu gia hưng thịnh là nàng vui lòng thấy.

Hôm nay thế lực Huệ phi càng lúc càng lớn, cộng thêm trong triều Ngự sử dâng tấu xin Hoàng đế lập hậu, Huệ phi thànhthí sinh ứng cử hoàng hậu.

Nhưng Hoàng đế lại chậm chạp không hạ chỉ lập hậu, các đại thần cũng không thể tránh được, Thái Sur dĩ nhiên không hy vọng Hoàng đế lúc này lập hậu, cho nên có Thái Sur một phái kia phản đối, chuyện lập hậu lần nữa bị đặt xuống.

Đối với lần này, Liễu Vi Dung không có ý kiến gì.

Chỉ là an tâm dưỡng thai, dạy dỗ đoàn đoàn.

Thụy Khánh lịch năm thứ ba đầu tháng hai, phế hậu Vương thị ở lãnh cung đột nhiên bệnh qua đời.

Lúc này Liễu Vi Dung đã mang thai bảy tháng, bụng cao cao nổi lên, thái y chẩn mạch nói có thể mang thai song thai.

Đại Kiền Triều không có nói song thai là điềm xấu.

Mộ Dung Triệt biết được hết sức vui mừng, đôi nàng bảo vệ càng thêm nghiêm mật.

Tin tức này rất nhanh đi ra ngoài, nữ nhân hậu cung liền ghen tỵ cũng không có tâm lực rồi.

Nhưng lại vào lúc này, Thái hậu đột nhiên hôn mê ——

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Ở Hậu Cung Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75

☆, chương thứ 75

Edit: Boo

Liễu Vi Dung bất thành linh nhận được tin này thì chấn kinh tại chỗ, Thái hậu hôn mê lúc này, thật sự là không bình thường, trong nguyên tác Thái hậu ở năm Thụy Khánh lịch thứ tư bắt đầu thấy thân thể không tốt, kéo dài một tháng mới hoăng .(chết)

Nàng ôm nỗi thủ lô, đỡ bụng ngồi lên tháp thượng, mấp máy môi, sai Hạnh nhi đi tìm hiểu rõ tin này.

"Chủ tử, lần này thái hậu nương nương không biết vì chuyện gì mà vô duyên vô cớ đột nhiên hôn mê, có phải có cái gì mờ ám hay không?" Bạch Liên không nhịn được nói thảm một câu.

Thái y vẫn bắt mạch cho Thái hậu nói vẫn bình thường, làm sao bắt chợt lại xảy ra chuyện này đây?

Liễu Vi Dung cũng nhắm mắt suy nghĩ sâu xa, cảm giác Thái hậu hôn mê lần này thời điểm thật trùng hợp, nhưng là lại không thể nói được là lạ ở chỗ nào, nói không chừng là do phương chỉ doanh bị giáng chức, Hoàng đế lại âm thầm đá kích Phương gia, Thái hậu không chịu nổi té xỉu, nhưng là lúc cách đây mấy tháng, cũng đã qua lâu như vậy, cũng không thể nào lí giải nổi.

Chẳng lẽ là Liễu Tương Nhã động thủ với Thái hậu?

Cái này lại càng không thể, Thái hậu là chỗ dựa lớn nhất của nàng, Liễu Tương Nhã làm sao có thể làm cho nàng gặp chuyện không may?

"Ta cũng không biết, chờ Hạnh nhi trở lại hẵng nói tiếp."

Liễu Vi Dung xoa bụng đã nhô cao của mình thở dài nói.

Lúc này Thái hậu ngàn vạn lần không thể có chuyện, nếu không nàng phải đi thị nhanh, coi như nàng có thai bảy tháng, theo hiếu đạo mà nói, vẫn phải đi Từ An Cung, không đi hầu thì đạo nghĩa cũng khó nói.

"Mẫu thân, hoàng nãi nãi ngã bệnh sao?" Khuôn mặt nhỏ nhắn của Đoàn Đoàn nhú lại, lay y phục của nàng, ngọt ngào ngây thơ hỏi.

"Đúng vậy, khi nào hoàng nãi nãi tỉnh, đoàn đoàn phải đi thỉnh an hoàng nãi nãi thỉnh an, ?" Liễu Vi Dung nhéo khuôn mặt của hân, cau mày lo lắng nói.

"Ừ, diệu nhi biết, diệu nhi sẽ đem bánh ngọt thích ăn nhất cho hoàng nãi nãi ăn, hi vọng hoàng nãi nãi nhanh chóng khỏi bệnh." Đoàn đoàn gật đầu như gà con mổ thóc, hân cũng rất thích Thái hậu, Thái hậu đối với hân rất tốt, nghe được tin Thái hậu bị bệnh, trong lòng cũng rất khó chịu.

"Đoàn đoàn thực ngoan! Chờ hoàng nãi nãi tỉnh, chúng ta cùng đi Từ An Cung thăm hoàng nãi nãi, có được hay không?" Liễu Vi Dung thấy nhi tử có hiếu tâm như vậy, trong lòng không khỏi cảm thấy tự hào.

"Được!" Đoàn đoàn trả lời giòn tan.

Chờ Hạnh nhi mang tin tức xác thực về, Liễu Vi Dung liền đỡ lấy bụng đã to ngời kiệu từ đi Từ An Cung, đoàn đoàn cũng dẫn đi qua theo.

Trong Từ An Cung

Mặt Hoàng đế vốn lạnh lùng không có biểu hiện gì hiếm thấy mang theo một tia lo lắng, vuốt ve nhẵn tay khẽ run, Tiểu Lý Từ ở một bên cũng không dám thở mạnh.

Chờ thái y thu tay, Hoàng đế Mộ Dung triệt cũng khó giữ được tỉnh táo hỏi tình trạng hiện giờ của Thái hậu.

"Thái y, thân thể mẫu hậu sao rồi? Tại sao đột nhiên lại hôn mê?"

Thái y vội cung kính trả lời: "Hồi bẩm hoàng thượng, thái hậu nương nương thân thể vốn là có bệnh, lúc này bệnh cũ đột nhiên tái phát, dẫn đến làm cho thái hậu nương nương hôn mê."

"Bệnh cũ làm sao có thể đột nhiên tái phát? Hạ nhân hầu hạ rốt cục là có chuyện gì xảy ra?" Mặt Mộ Dung triệt tức giận nhìn chăm chăm nô tài ở Từ An Cung đang quỳ đầy đất.

Tâm phúc của Thái hậu Lư ma ma lau nước mắt một cái, trả lời: "Hồi bẩm hoàng thượng, bởi vì thời gian trước nương nương vì vướng bận chuyện của phương phi nương nương, mỗi ngày đều ở trong nội đường Tiểu Phật lễ Phật đến khuya, nô tài nhiều lần khuyên đều vô dụng, vốn là muốn tìm hoàng thượng, nhưng thái hậu nương nương ngăn cản nô tài, chỉ là cũng giảm bớt thời gian lễ Phật, thêm nữa bình thường cũng có Lễ tần nương nương, sắc mặt nương nương cũng không có cái gì không tốt, nô tài liên đề xuống, nào biết"

Nói đến đoạn sau, Lư ma ma không nhịn được đau khóc thành tiếng.

"Đều là lỗi của nô tài, nếu như nô tài thông báo cho hoàng thượng sớm một chút, thái hậu nương nương cũng sẽ không đột nhiên ngã xuống bất tỉnh."

Mộ Dung triệt nghe xong, nhắm lại mắt, trong lòng dâng lên sự sợ hãi, tay nắm lấy ống tay áo thật chặt, thì ra là mẫu hậu vẫn bởi vì hấn ra tay với phương phi cùng Phương gia mới hành hạ mình hôn mê.

Nhưng mẫu hậu cũng không có vì Phương gia và phương phi nói một câu, trong lòng Mộ Dung triệt nhất thời thấy áy náy.

Đột nhiên cảm thấy mình rất bất hiểu.

Liễu Tương Nhã cũng nén lệ khóc thút thít nói: "Tần thiếp cũng có lỗi, nếu như tần thiếp cẩn thận thêm một chút nữa, Thái hậu cũng sẽ không ngã bất tỉnh, xin hoàng thượng trách phạt!"

Mộ Dung triệt không để ý đến liễu Tương Nhã, mà hỏi thái y đang đứng ở bên cạnh: "Thái y, mẫu hậu tái phát bệnh lần này có nghiêm trọng không? Khi nào thì có thể tỉnh lại?"

"Hồi bẩm hoàng thượng, sau nửa canh giờ nữa thái hậu nương nương có thể sẽ tỉnh lại, nhưng mà lần này căn bản là bệnh cũ của thái hậu nương nương tái phát gây thương tổn, trong thời gian ngắn sợ là không thể xuống giường, cần điều dưỡng thật tốt một phen mới được."

"Vậy thì tốt!" Mộ Dung triệt nghe thái y nói bệnh tình mẫu hậu không quá nghiêm trọng, rất nhanh có thể tỉnh lại, thấp thỏm trong lòng cũng đặt xuống.

Liễu Tương Nhã cũng âm thầm thở phào nhẹ nhõm, thật may là Thái hậu không quá nghiêm trọng, nếu không thì phiền toái, Thái hậu là núi dựa vững chắc của nàng, mặc dù hoàng thượng không thích nàng, nhưng là nàng tin tưởng chỉ cần Thái hậu còn sống một ngày, địa vị của nàng cũng sẽ không dao động.

Chỉ là không nghĩ tới, thì ra là Thái hậu còn có bệnh cũ.

Tin tức này làm nàng khiếp sợ không thôi.

Đồng thời âm thầm kêu may mắn chính mình phát hiện kịp thời, nếu không thì không đến nỗi mất

Như vậy cũng rất tốt, ít ra Liễu Vi Dung nhất định sẽ vội tới hầu tạt thái hậu, coi như bởi vì mang thai Long tự, hoàng thượng hạ chỉ miễn nàng hầu tạt, nhưng là xét về hiếu đạo nàng vẫn phải hầu tạt cho thái hậu.

Nếu không thì khó bịt miệng mọi người lại.

Chỉ là nàng nghĩ được biện pháp rồi, thân thể Thái hậu thân thể cũng chỉ có thể chịu đựng thêm một năm, nếu như hoàng thượng không sủng ái nàng nữa, Thái hậu hoảng, về sau nàng làm thế nào?

Tin tức Thái hậu hôn mê rất nhanh truyền khắp cả hậu cung, không ít phi tần bắt đầu rục rịch chọn rận, tranh thủ lần này hầu tạt để lọt vào mắt Thái hậu, lúc này phương Chi doanh là người hành động đầu tiên, mang người trùng trùng điệp điệp đi Từ An Cung tạt hiếu đạo.

Phương Chi doanh bị giáng chức, cộng thêm nhi tử bị đoạt đi, cộng thêm giấc mộng hậu vị bể tan tành đã kích, tâm tính càng thêm cứng cỏi hơn, trước kia thân thể nàng yếu đuối, lại muốn chăm sóc nhị hoàng tử, khó tránh khỏi sơ sót trong chuyện bồi dưỡng tình cảm giữa mình và Thái hậu cô cô.

Phải biết, coi như là tình thân, không duy trì mà nói, cũng sẽ bị phai mờ.

Thấy lệ tần gập gáp hỏi han ân cần Thái hậu cô cô , lòng của nàng nặng trĩu.

Trước kia nàng không xem trọng Lệ tần, nhưng là hôm nay xem ra, là nàng quá cao ngạo, quá thanh cao rồi, cho là mình có một Thái hậu cô cô, có một phụ thân làm Thái Sư, chờ lên hậu vị dễ như trở bàn tay.

Nhưng hiện thực lại cho nàng một cái tát.

Hôm nay nàng cùng hậu vị càng thêm xa cách, trong nhà bây giờ đã bắt đầu đem ánh mắt chuyển dời đến trên người Tam muội, không có người trong nhà ủng hộ, Thái hậu cô cô cũng thu hồi bộ phận nhân mạch từng cho nàng kia.

Nàng trong cung cũng khó khăn hơn.

Mỗi lần nàng đều an tĩnh đi bồi Thái hậu, lúc này nàng mới vừa trở về Quan Sur cung không bao lâu, liền nhận được tin Thái hậu hôn mê , trong lòng kinh hãi, dẫn đầu trở lại Từ An Cung.

Mang theo Từ Quyên đến cửa Từ An Cung thì xuống cỗ kiệu, vừa hay nhìn thấy Đức Phi đi bộ , cước bộ của phượng Chi doanh dừng một chút, ánh mắt lóe lên.

Không nghĩ tới Đức Phi mang thai còn gắng gượng đến đây nhanh như vậy.

Liễu Vi Dung đang cảm ơn thủ lô được Bạch Liên cùng Hạnh nhi dìu xuống kiệu, bên cạnh đi theo còn có cái đuôi nhỏ đoàn đoàn.

Thấy đoàn đoàn thì đáy mắt phượng Chi doanh đầy âm u, nhớ tới con trai gầy yếu không chịu nổi của mình, mặc dù biết hắn đã được Đoan phi chăm sóc rất tốt, nhưng là nàng vẫn là nhìn không được lo lắng cho hắn, sợ hắn bị lạnh , bị đói.

"Đức Phi muội muội tới thật nhanh." Phượng Chi doanh thu hồi lại tâm tình của mình, tiến lên chào hỏi.

Nhìn Đức Phi mang thai đã hơn bảy tháng, dung nhan vẫn trắng nõn đỏ thắm như cũ, toàn thân tản ra khí tức giống như từ mẫu, trong lòng thấy hơi ghen tỵ.

Liễu Vi Dung mỉm môi cười một tiếng, "Phượng phi tỷ tỷ tới so với ta còn nhanh hơn đấy."

"Diệu nhi kiến quá Phượng mẫu phi!" Đoàn đoàn toàn thân mặc áo khoác thật dày đoàn đoàn nhìn rất đáng yêu hướng phượng chi doanh hành lễ.

Phượng chi doanh thấy, nhìn thấy rất thích, thầm nghĩ Đức Phi sẽ nuôi đứa bé, Đại hoàng tử được nàng nuôi thực tốt, vội dịu dàng nói: "Đại hoàng tử hữu lễ."

"Phượng phi tỷ tỷ, chúng ta đi vào chung thôi." Bên ngoài đã rất lạnh, Liễu Vi Dung có chút không chịu nổi, vội nói.

Phượng chi doanh gật đầu, nhưng mà vẫn để cho Liễu Vi Dung đi trước, Liễu Vi Dung có chút kinh ngạc, xem ra trải qua một lần đã kích liên tục khiến cho phượng chi doanh thay đổi rất nhiều.

Bạch Liên cùng Hạnh nhi cẩn thận dìu Liễu Vi Dung đi về phía trước.

Đi vào, liền nhìn đến Mộ Dung triệt ngồi ở bên giường lau mặt cho thái hậu, hai người vội vàng hành lễ thỉnh an, Liễu Vi Dung nâng cao bụng đã lớn, hành lễ có chút phiền phức.

Mộ Dung triệt thấy Liễu Vi Dung tới, một môi trên gương mặt tuấn tú thoáng qua một tia dịu dàng, để cho hai người đứng dậy.

Trong phòng những nô tài khác cũng vội vàng hướng hai vị phi tử hành lễ, liễu Tương Nhã miễn cưỡng hướng Liễu Vi Dung thỉnh an, sau đó lui về một bên.

Đoàn đoàn thật đáng yêu gọi phụ hoàng, sau đó nước mắt lưng tròng chạy lên trước, lôi kéo ống tay áo của Mộ Dung triệt , "Phụ hoàng, hoàng nãi nãi khi nào thì tỉnh lại vậy? Diệu nhi nhớ hoàng nãi nãi rồi."

Mộ Dung triệt xoa đầu đoàn đoàn, cực kì vui mừng, "Rất nhanh sẽ tỉnh, diệu nhi ngoan chờ một chút."

Đoàn đoàn nhu thuận gật đầu, ngồi ở bên giường lay, trông mong nhìn thái hậu đang hôn mê .

Cái bộ dáng hiếu thuận của hắn này, khiến Mộ Dung triệt yêu thích một trận.

Sai Tiểu Lý Từ bụng tới một tú đôn, để cho Liễu Vi Dung ngồi xuống, nàng đang mang thai đã lớn, có thể tới đây đã là cực hạn, chớ nói chi là hầu tạt.

"Hoàng thượng, để cho thần thiếp nô tì đến đây đi." Phượng chi doanh tiến lên, dịu dàng nói, nhận lấy khăn nóng trong tay cung nhân đưa tới , bắt đầu lau chân cho Thái hậu.

Mộ Dung triệt thấy vẻ mặt nàng không giống giả bộ, liền gạt đầu một cái.

Liễu Vi Dung nâng cao bụng lớn đi qua rót cho Hoàng đế chén trà nóng, lặng lẽ lấy nước suối từ không gian cho vào thêm, bung đến trước mặt Mộ Dung, nhẹ giọng nói: "Hoàng thượng, uống một ngụm trà nghỉ ngơi một chút."

Mộ Dung triệt gạt đầu, nhận lấy trà nóng nhấp miệng, vừa uống vào, chợt cảm thấy thần kinh run lên, lại đem cả ly trà uống sạch, cả người mệt mỏi tan hết.

"Thân thể nàng bất tiện, tại sao cũng tới?" Mộ Dung triệt nhìn nàng mang thai, trong mắt tràn đầy lo lắng.

Liễu Vi Dung dịu dàng cười một tiếng, "Đây chẳng phải là vì nghe được Thái hậu hôn mê, nô tì mới vội vã chạy tới."

Phượng chỉ doanh tự mình lau chân cho Thái hậu, nghe thấy lời nói của hoàng thượng với Đức Phi, trong lòng chua xót không thôi, trong giọng nói của Hoàng thượng mang theo một tia ân cần, nhưng nàng chưa từng nghe qua.

Liễu Tương Nhã càng không cần phải nói, trong lòng đã sớm ghen tỵ phát cuồng.

"Hoàng thượng nói đúng lắm, hôm nay thời tiết băng hàn, Tam muội sao không để ý an nguy tiểu hoàng tử trong bụng lại tới đây?" Liễu Tương Nhã vô chặc lấy tiểu khảm không nhịn được lên tiếng.

Lời nói này như thế nào nghe khó chịu.

Mắt Mộ Dung triệt lạnh lùng đảo qua, liễu Tương Nhã ghen hòng tại chỗ, âm thầm cắn môi, tại sao mình đột nhiên mất kiên nhẫn.

Vừa lúc Phượng chỉ doanh lau chân cho Thái hậu xong đứng lên, nghe được lời lẽ tàn nhẫn, khoe miệng nhếch lên, đáy mắt thoáng qua một tia lãnh trào.

Thêm một người không biết rõ vị trí của mình.

Trước kia chính mình cũng như vậy.

Mắt Liễu Vi Dung giãn ra cười nói: "Tỷ tỷ yên tâm, thân thể ta tốt lắm, không có chuyện gì." Nói xong quay sang hoàng thượng, thấy đáy mắt nàng khó nén một tia quan tâm, đáy lòng âm áp, nói: "Nếu như Hoàng thượng không yên tâm, có thể để cho thái y chẩn hạ mạch cho thần thiếp."

Mộ Dung triệt thật đúng là đang lo lắng, để cho thái y chẩn mạch cho Liễu Vi Dung, sau khi thái y có câu trả lời chắc chắn, mới yên lòng.

"Nơi này có phượng phi cùng lệ tần, thân thể nàng bất tiện, cũng không cần hầu tạt đâu."

Liễu Vi Dung lắc đầu, vẻ mặt kiên quyết nói: "Hoàng thượng, thần thiếp có thể."

Nếu đã tới, chắc chắn phải hầu tạt, nàng không muốn thành đặc biệt.

Thấy gương mặt cố chấp của nàng, Mộ Dung triệt cũng đành phải tiếp tục giữ lại nàng lại, nhưng mà để cho Bạch Liên cùng Hạnh nhi chăm sóc thật tốt.

Lúc này, lông mi Thái hậu giật giật, ngay sau đó mở mắt ra, vừa hay nhìn thấy cặp mắt đen tròn lấp lánh của đoàn đoàn.

Đoàn đoàn nhìn thấy hoàng nữ mở mắt ra rồi, vui mừng sáp lại gần: "Hoàng nữ nãi nãi, diệu nhi rất nhớ ngài!"

Lưu ma ma đứng ở bên cạnh trông chừng thấy thì cực kỳ vui mừng cực mà khóc, "Nương nương, ngài rốt cuộc đã tỉnh, làm nô tì lo lắng muốn chết."

"Ngoan, cháu ngoan của ai gia!" Thái hậu mở mắt liền gặp được đại tôn tử, tâm tình rất tốt.

Nhóm người Hoàng đế, Liễu Vi Dung cùng phượng Chi doanh thấy Thái hậu tỉnh lại, vội đi lại vây quanh.

Hoàng đế tiến lên một bước ngồi ở bên giường, bắt lấy tay Thái hậu, mắt ửng đỏ nói: "Mẫu hậu, ngài cuối cùng tỉnh!"

Liễu Vi Dung nâng cao bụng đứng ở một bên nhẹ giọng nói: "Thái hậu, ngài rốt cuộc tỉnh, hoàng thượng vô cùng lo lắng, một mực ở nơi này trông ngài!"

"Cô cô, ngài rốt cuộc đã tỉnh, thật tốt quá, Chi Doanh thật lo lắng cho ngài!" Phượng chỉ doanh ở một bên lau nước mắt.

Liễu Tương Nhã cũng không cam chịu bị rơi ở phía sau biểu đạt tình cảm ân cần thăm thiết một phen, sau đó rất tự nhiên tiến lên để Thái hậu dựa vào đệm lót.

Sắc mặt của Thái hậu hơi tái, bà có chút gian nan vươn tay cầm tay Hoàng thượng, trấn an nói: "Ai gia không sao, Hoàng thượng không cần lo lắng."

"Hoàng nữ nãi nãi, ngài sinh bệnh sao?" Đoàn đoàn nước mắt lưng tròng hỏi.

"Hoàng nữ nãi nãi không sao." Thái hậu vén người Hoàng thượng ngồi lên, từ ái nhìn đoàn đoàn nói.

Liễu Vi Dung sai Bạch Liên rót một chén trà nóng tới đây tự mình nhận lấy đưa đến bên mời Thái hậu.

Thái hậu uống một hớp trà, ánh mắt phức tạp liếc mắt nhìn Đức Phi, đặc biệt là bụng đã rất lớn của nàng.

"Đức Phi có lòng!"

"Đây vốn là bổn phận của thần thiếp." Liễu Vi Dung không dám tranh công.

"Ai gia hiện tại không sao, Đức Phi thân thể bất tiện, cũng nên sớm trở về nghỉ ngơi đi! Chớ làm mệt tôn tử của ai gia !" Thái hậu vẫn rất coi trọng đứa bé trong bụng Đức Phi.

Nhất là thái y nói rất có thể chính là song thai.

"Nhưng là. . . ." Còn chưa chờ nàng nói xong, Mộ Dung triệt liền cắt đứt lời của nàng..., để cho Tiểu Lý Tử đưa nàng trở về Nhu Phúc cung, về phần đoàn đoàn, vẫn lưu lại bởi Thái hậu.

Liễu Vi Dung vừa rời đi, Thái hậu nhìn Phương Chi doanh ở một bên tận tâm hầu hạ mình, cảm thấy rất vui, xem ra cô cháu gái này của bà rất cuộc tiến bộ rồi.

Mấy tháng trước, không phải bà không muốn biện hộ cho Phương Chi Doanh, mà là bà cảm thấy biện hộ giúp nàng coi như cũng vô dụng, hà tất phải phá hư tình cảm mẫu tử mà bà rất vất vả tạo dựng.

Hơn nữa chuyện này không thể nhất thời nóng vội.

Chuyện Phương gia, bà vốn không muốn quản, nhưng lại không muốn tro mắt nhìn Phương gia dần dần tuột dốc.

Từ chuyện hoàng thượng bắt đầu xử lý Phương Chi Doanh, bà cũng biết, Hoàng thượng đã không nhịn nổi nữa.

Ca ca của bà cũng quá mức phách lối, quá không đem hoàng quyền coi vào mắt rồi.

Hoàng thượng chắc là sẽ không để cho Phương gia có thêm một người làm Hoàng Hậu .

Là khi ấy cháu gái Phương Chi Doanh và đại ca Phương thái sư không rõ tình hình, âm thầm làm mãi cho đến khi liên tiếp bị giáng chức.

Dưới gối (*) nhị hoàng tử còn bị ôm đi.

(*): Có nghĩa là con cháu

Thật là quá vô dụng.

Mặc dù Nhị hoàng tử thân thể yếu đuối, nhưng được nuôi dưỡng tốt, sẽ là một Hoài Dương vương khác.

Ngầm lại sủng phi của tiên đế khi ấy thông minh như thế, hiện nay nhà mẹ đẻ của bà chính là bởi vì do Hoài Dương vương ở đây, từng bước từng bước từ từ phát triển.

Phương gia hiện tại đã là vinh vô cùng, phải biết thịnh cực tất suy, Phương gia kể từ khi hoàng thượng đăng cơ xong, cũng dần dần hung hăng ngang ngược trở lại , không đem Hoàng thượng vào trong mắt.

Sớm muộn sẽ tiếp tục bị thua.

Hôm nay thấy biểu tình đau lòng của Hoàng thượng, bà cảm thấy tất cả đều đáng giá.

Không uống công thời điểm bà bị giáng chức thì bắt đầu tính toán tỉ mỉ , cho tới hôm nay vẫn một lòng diễn trò.

Vừa lúc ở những ngày kế tiếp triển khai kế hoạch của nàng.

Những ngày kế tiếp, mỗi ngày Hoàng thượng hạ triều xong liền tới đây Từ An Cung tự mình dân trà phụng thuốc cho Thái hậu, không để cho người khác làm.

Hằng ngày Phương chi doanh cũng đâm lưng cho Thái hậu , về phần liễu Tương Nhã, Thái hậu sớm báo nàng về nghỉ ngơi.

Phi tần Hậu cung rục rịch ngóc đầu dậy, muốn hầu tạt cho Thái hậu , vậy mà Thái hậu chọn ứng cử viên hầu tạt, chính là phương chi doanh.

Mọi người không thể làm gì khác hơn là đành phải nghỉ ngơi.

Thật ra thì Thái hậu cũng có tư tâm của mình, lúc Hoàng thượng hầu hạ mình, phương chi doanh cũng sẽ ở đây, Thái hậu muốn mượn lí do lần hầu tạt này , để cho hai người bồi dưỡng tình cảm.

Đáng tiếc Hoàng đế đối với phương chi doanh vô tình, dù phương chi doanh biểu hiện thế nào, cũng vô dụng.

Hôm nay, Hoàng thượng hầu hạ Thái hậu uống thuốc xong, Thái hậu cảm thấy thời cơ đã đến, rốt cuộc mở miệng nói ra mục đích của mình.

"Hoàng thượng, ai gia thấy mấy ngày nay Chi doanh biểu hiện không tệ, có thể hay không hướng Hoàng thượng xin một cái ân điển?"

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Ở Hậu Cung Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 76

☆, chương thứ 76

Edit : Boo

Mộ Dung triệt dừng tay lại, lạnh nhạt nói: "Có thể, mẫu hậu nói đi."

Thái hậu ho một tiếng, nhìn gương mặt lãnh đạm của hoàng đế một chút, than thở trong lòng: "Hoàng thượng, mẫu hậu cũng không có yêu cầu gì, chính là nghĩ tới nhi hoàng từ thế nào cũng là con trai của Phương Chi Doanh, Hoàng thượng có thể để cho nó trở lại bên cạnh Phương Chi Doanh ko? Mấy ngày nay nàng luôn len lén roi lệ làm y phục, mẫu hậu cũng không nhìn nổi rồi."

Hoàng đế ngẩn ra, vốn là về sau mẫu hậu muốn ôm dưỡng đứa bé còn chưa có ra đời của Đức Phi, hoặc là đem phương phi trở lại vị trí cũ, xem ra là hiểu lầm rồi, trên mặt không khỏi mang theo một tia xấu hổ.

Tuy nói hắn không muốn đem An nhi để cho phương phi ôm trở về, nhưng là mẫu hậu yêu cầu, thôi, hi vọng lúc này phương phi rút ta bài học, nếu không hắn không ngại thay thế một người mẹ khác cho An nhi.

"Đây cũng không phải là cái đại sự gì, nhi tử chấp nhận, ý chỉ truyền xuống rồi mẫu hậu có thể, đem An nhi đưa trở về bên cạnh phương phi."

Thái hậu thở phào nhẹ nhõm, sắc mặt đối với hoàng đế thay đổi rõ ràng, thật may là bà không có thỉnh cầu cho Phương Chi Doanh trở lại vị trí cũ, đồng thời trong lòng lại có chút chua xót, lúc nào thì thái hậu tôn quý như bà lại cần phải xem sắc mặt nhi tử rồi chứ?

Nếu như Phương gia ko chịu thua kém, bà cũng sẽ không giờ âm mưu quỷ kế đối với nhi tử của mình.

"Phải rồi, Hoàng thượng, Đại công chúa đã lớn, tình trạng thân thể mẫu hậu cũng không tiện, không bằng nhân lúc này đem Đại công chúa giao cho đoàn phi nuôi dưỡng đc không?"

Thái hậu thật ra thì không thể nào chào đón đại công chúa Mộ Dung Vũ do hoàng hậu sinh, vừa đúng lúc thừa dịp tâm tình Hoàng đế cũng không tệ nói ra.

Mộ Dung triệt thật sâu nhìn mẫu hậu một cái, gật đầu đồng ý.

Hoàng đế lại nói chuyện cùng Thái hậu, rồi rời đi.

Mang theo Tiểu Lý Tử một đường đi tới Nhu Phúc cung.

Liễu Vi Dung hiện giờ bụng đã rất lớn, thái y nói nàng có thể lâm bồn vào đầu tháng sau.

Hoàng đế vừa tiến đến liền nghe đc giọng nói trẻ con non nớt của diệu nhi, cùng với tiếng Đức Phi cười khẽ.

Ấm áp mà tự nhiên.

Khỏe miệng Mộ Dung triệt không nhịn được nhếch lên.

"Hoàng thượng, ngài đã tới, Hạnh nhi dâng trà!" Liễu Vi Dung liếc lên thấy bóng dáng của Hoàng đế, nhanh chóng tươi cười dịu dàng, bởi vì thân thể càng ngày càng công kênh, đứng dậy hành lễ thỉnh an là không thể nào.

Mỗi ngày buổi tối lúc Mộ Dung triệt không có ở đây, nàng liền vào không gian rèn luyện, chỉ là gần đây bụng quá lớn, nàng không dám tiến vào, nhưng mỗi ngày tận lực uống chút nước Linh Tuyền.

Mộ Dung triệt ngồi ở bên cạnh nàng, bàn tay đặt xuống vuốt ve bụng đã nhô cao của nàng, có chút kinh hãi.

Bụng mang Song thai cũng lớn như vậy sao?

Hạnh nhi dâng trà xanh lên cho hoàng thượng, rồi lui sang một bên.

Đoàn đoàn dừng đọc sách, đôi mắt trông mong nhìn bụng Liễu Vi Dung, tò mò hỏi: "Phụ hoàng, tại sao đệ đệ ở trong bụng mẫu thân lâu như vậy còn chưa ra?"

"Rất nhanh, tháng sau đệ đệ sẽ ra." Mộ Dung triệt nhéo cái mũi nhỏ của hân nói.

"A, còn phải một tháng a." Đoàn đoàn có chút uể oải, hân cũng chờ đệ đệ đã lâu rồi.

Liễu Vi Dung bật cười, đoàn đoàn đến cùng có bao nhiêu tịch mịch đây.

Đại công chúa đc Thái hậu nuôi dưỡng, nhưng mỗi lần đoàn đoàn đi qua cũng không có nhìn thấy Đại công chúa, nghe nói Đại công chúa đang cùng ma ma giáo dưỡng học tập.

Nhị hoàng tử càng không cần phải nói, thân thể rất yếu, ngày ngày phải có người chăm sóc, về phần tể tần nuôi dưỡng Nhị công chúa, hay là thôi đi, nàng còn sợ qua nàng đây.

Xem ra lúc này nàng mang thai song thai là một chuyện tốt.

Đoàn đoàn có thể có thêm hai bạn chơi.

"Đoàn đoàn ngoan!" Liễu Vi Dung sờ sờ đầu của hân.

Mộ Dung triệt khoe miệng nhếch lên, ôm đoàn đoàn qua, phát hiện hân nặng thêm không ít, phỏng chừng là thêm một tuổi rồi, vóc dáng cũng cao thêm.

Đoàn đoàn rất vui mừng vòng thật chắc ở cổ của phụ hoàng.

Thật ra thì hân rất thích phụ hoàng, phụ hoàng thường dạy hân rất nhiều thứ, những thứ mà mẫu thân cũng ko dạy.

Nhưng mẫu thân sẽ sinh đệ đệ cho hân, phụ hoàng không biết. (*) : Boo: Ta nói chứ phụ hoàng của bé mà sinh đệ đệ chắc là có chuyện à ☹

Nếu để cho Mộ Dung triệt biết suy nghĩ của đoàn đoàn, không chừng sẽ thổ huyết mất.

"Hoàng thượng, thân thể Thái hậu có đỡ hơn chút nào không?" Liễu Vi Dung quan tâm hỏi một câu.

Tay Mộ Dung triệt ôm đoàn đoàn căng thẳng, khẽ gật đầu: "Ừ, khá hơn chút rồi."

"Hoàng thượng, ngài ko khỏe hay sao mà ko được vui?" Liễu Vi Dung nhạy cảm nhận thấy được tâm tình của hân, có chút chần chờ mở miệng.

Mộ Dung triệt đưa tay vòng qua ôm nàng, cảm nhẹ nhàng cọ cọ lên tóc nàng, trầm mặc, chậm rãi nói: "Mẫu hậu muốn trầm đem An nhi đưa về bên cạnh phương phi, trầm đồng ý."

"Này rất tốt a, phương phi tỷ tỷ dù nói thế nào cũng là thân sinh của nhị hoàng tử, trở lại bên người nàng không phải chuyện đương nhiên sao?"

Liễu Vi Dung có chút kỳ quái xoắn xuýt hỏi Mộ Dung triệt.

Mộ Dung triệt trầm thấp cười vài tiếng, ánh mắt ôn nhu nhìn Liễu Vi Dung, nhưng là thanh âm lạnh lạnh bên trong mang theo một tia phức tạp: "Đúng vậy a, nhưng là đoàn phi chăm sóc An nhi rất tốt."

Hân đi chỗ đoàn phi thăm An nhi, khí sắc so với lúc các vị phi tần khác chăm sóc tốt hơn nhiều.

Xem ra đoàn phi hết sức tận tâm.

Tối thiểu tận tâm hơn so với các phi khác.

Hân cũng không tin tưởng phương phi, quả thật trước kia nàng là một mẫu thân tốt của hân, nhưng sau lại nàng bị quyền lợi làm mờ mắt, xem nhẹ sinh mệnh của An nhi, An nhi cũng nhiều lần thiếu chút nữa gặp chuyện không may.

Đây là hân không thể nhìn, thân thể An nhi lại yếu, nhưng cũng là con trai của hân.

Phương Chi doanh tự cho là ẩn tàng rất tốt, thật ra thì hân cũng biết, nếu không cũng sẽ không vào thời điểm cách chức phân vị của nàng còn muốn ôm An nhi đến cho đoàn phi.

Liễu Vi Dung nghe lời Hoàng đế nói, bối rối, chẳng lẽ Hoàng đế không muốn đem nhị hoàng tử ôm trở về cho phương chi doanh, nhưng bởi vì Thái hậu lên tiếng, không thể không đồng ý?

Thấy ánh mắt nàng khôn hoặc, Mộ Dung triệt giải thích một phen, lúc này Liễu Vi Dung mới chợt hiểu hiểu ra, thì ra là như vậy, nàng đã nói được, Hoàng đế làm cái gì nhất định là còn có nguyên nhân.

Quả nhiên, Liễu Vi Dung mặc niệm thay cho phượng chỉ doanh một chút.

Đây là trên danh sách đen của Hoàng đế sao?

"An nhi đưa về chỗ phượng phi, mẫu hậu đem Vũ Nhi giao cho đoàn phi nuôi dưỡng." Mộ Dung triệt nhàn nhạt trần thuật nói.

"Hoàng thượng, ngài đồng ý?"

"Trẫm có thể không đồng ý sao?" Mộ Dung triệt liếc nàng một cái.

Liễu Vi Dung lần này hết ý kiến.

Làm cho nàng có cảm giác đây giống như một cuộc trao đổi?

Coi như hoàng hậu bị phế rồi, Đại công chúa nói thế nào cũng là con vợ cả trưởng công chúa chứ? Giao cho đoàn phi nuôi dưỡng thích hợp sao?

Không trách được Hoàng đế mất hứng, Đại công chúa đã hơn năm tuổi rồi, căn bản Thái hậu cũng không quá quan tâm đến chuyện nuôi dưỡng, để cho ma ma giáo dưỡng là được, cần gì thay dưỡng mẫu cho nàng nữa?

Đây không phải là vô duyên vô cớ hạ thân phận của Đại công chúa xuống sao?

"Phụ hoàng, từ lâu rồi diệu nhi không có thấy tỷ tỷ. . . ." đoàn đoàn đang an tĩnh trong ngực Mộ Dung triệt khó có được lúc dương tiểu não lên, mắt sáng lóng lánh nhìn phụ hoàng.

(Boo: Ta cũng không hiểu nhưng chắc là lên tiếng đó không biết làm sao nên để nguyên vẫn)

Kể từ lần ngã bệnh đó xong, tỷ tỷ cũng chưa có trở lại lần nào.

"Diệu nhi ngoan, hai ngày nữa phụ hoàng để cho đoàn phi mang Vũ Nhi đến thăm diệu nhi!" Mộ Dung triệt sờ sờ đầu của hân, trong mắt mỉm cười hứa hẹn.

"Phụ hoàng thật tốt!" hai mắt Đoàn đoàn lập tức sáng lóng lánh, khóe mắt cong cong.

Liễu Vi Dung cũng lộ ra nụ cười, thật ra thì cũng đã lâu rồi nàng không gặp Đại công chúa, không biết bây giờ thay đổi chưa? Hoàng hậu bị phế, đối nàng là đã kích rất lớn?

"Hoàng thượng, hôm nay muốn ăn trưa ở chỗ thần thiếp sao?" Mắt thấy sắp đến giờ ăn trưa, Liễu Vi Dung thuận miệng lên tiếng hỏi một câu.

"Dĩ nhiên! Chẳng lẽ trẫm còn có thể dung ở Tử Thần điện hay sao?" Mộ Dung triệt khóe miệng nhếch lên, hân vẫn sống ở chỗ này, không phải là nghĩ muốn dùng bữa cùng nàng sao?

Lâu như vậy, Đức phi này còn che dấu tình cảm, mỗi lần gương mặt cũng làm bộ như không thêm để ý hỏi thăm hân có lưu lại hay là không, thật ra thì trong lòng ước gì hân ở lại đây đi?

Mộ Dung triệt mỗi ngày cơ hồ sẽ mơ mộng một lần (*) : Boo: Anh tự mình đa tình quá hehe.

Liễu Vi Dung cười khan một tiếng, đây không phải là nàng chỉ thuận miệng hỏi một chút sao?

Hạnh Nhi ở một bên giả làm người đầu gối thật lâu đối với chủ tử triệt để hết chỗ nói rồi.

Cảm thấy giữa họ khí quyển của hoàng thượng và chủ tử thì không khỏe.

Dùng qua cơm trưa xong, Hoàng đế không có rời đi, mà là cùng Vi Dung cùng nhau ngủ trưa, dĩ nhiên ở giữa còn có thêm đoàn đoàn.

Phụ hoàng cùng mẫu thân đều ngủ ở bên người, đoàn đoàn rất hưng phấn, tay trái nắm tay phụ hoàng, tay phải nắm tay mẫu thân ngủ thiếp đi.

.....

Ý chỉ của Thái hậu rất nhanh đã truyền xuống, đoàn phi thập phần không vui nhìn nhị hoàng tử bị phượng chỉ doanh mang đi, vốn quan hệ giữa Hiền phi và đoàn phi không tệ, thấy bộ dạng Đoàn phi đã từng Lãnh mỹ nhân đoàn phi hôm nay lưu luyến đến mức này, không nhịn được thở dài.

"Đừng nhìn, nhìn lại cũng không phải là của ngươi." Hiền phi cũng có chút chán nản, nàng tới đây nhưng lại thấy đoàn phi từ nơi này vọt ra cửa, cũng biết nàng đối với nhị hoàng tử tổn bao nhiêu tâm huyết.

Hôm nay một ý chỉ của Thái hậu, nhị hoàng tử lại trở về bên cạnh phương phi .

Đoan phi im lặng ko nói gì, nàng chưa từng nghĩ tới nhị hoàng tử còn có thể bị ốm đi, tình tằm không phải còn đang nuôi dưỡng Nhị công chúa sao? Cho tới bây giờ còn chưa nuôi tốt đấy.

Nữ nhân trong cung đều tịch mịch, có đứa bé cũng may, tối thiểu có thể đem tinh lực đặt ở trên người đứa bé.

Nhưng là nàng mới trở về nội thất không lâu, Lưu ma ma ở Từ An Cung mang theo đại công chúa Mộ Dung Vũ hơi gầy đem qua, nói là ghi tạc danh hạ của nàng.

Đoan phi bối rối.

Hiền phi cũng tròn tròn mắt.

Đây là trò đùa gì vậy!

Chỉ là đoan phi cũng rất vui mừng , mặc dù đại công chúa đã sớm không còn bộ dáng mềm mại như trước kia, cả người gầy đi không ít, cặp mắt mặc dù vẫn sáng ngời như cũ, nhưng bên trong còn mang theo một tia kiên cường.

Mộ Dung Vũ đối với ý tốt của đoan phi thì yên lặng tiếp nhận.

Đã trải qua nhiều chuyện như vậy, nàng đã sớm biết chỗ núi dựa vững chắc.

Đoan phi có phụ thân là Thái Úy, gia tộc hiển hách, nhà mẫu hậu đang xuống dốc cũng ko thể so sánh bằng.

Thái hậu lại không muốn nàng, nàng tựa như đứa trẻ không ai muốn, nhìn ánh mắt mong chờ của đoan phi, xem ra nàng phải bám chặt lấy cây đại thụ Đoan phi này mới được

Vì vậy nàng hướng Đoan phi nở nụ cười xinh đẹp rực rỡ.

Đoan phi rất vui mừng dắt tay Đại công chúa vào điện.

Cung nhân cùng ma ma giáo đường cũng theo sau đi vào.

Từ An Cung

Liễu Tương Nhã lại được thái hậu tuyên triệu hầu tạt lần nữa, nàng rất vui mừng, chứng minh Thái hậu không có quên nàng, nghĩ đến Thái hậu vì phương phi đoạt lại nhị hoàng tử, nàng đã cảm thấy Thái hậu vẫn rất lợi hại .

Coi như chỉ có sống thêm một năm, nhưng nếu như nàng phục vụ tốt , khiến cho Thái hậu trước khi hoăng cầu xin cho nàng một ân điển , cũng không mất mát gì đúng không ?

Vì vậy liễu Tương Nhã trước sau như một tí mỉa mai hạ Thái hậu, Thái hậu rất hài lòng với Liễu Tương Nhã.

Hiện giờ liễu Tương Nhã càng bám vào Từ An Cung Thiên Điện.

Gần tới cuối tháng hai, thân thể Thái hậu dần dần chuyển biến tốt, khí sắc cũng khá, bởi vì nàng tí mỉa mai hạ, Thái hậu trọng thưởng một phen.

Dĩ nhiên Hoàng đế cũng hậu thưởng rồi.

Hôm nay, Thái hậu ngủ trưa, liễu Tương Nhã cũng ở trắc điện sát vách nghỉ ngơi, nhưng là hôm nay một chút cũng không có buồn ngủ, liền nói với bích thủy nói muốn ra ngoài đi dạo.

Nào biết khi đi ngang qua tấm điện Thái hậu, thì phát hiện cũng không có người ở bên ngoài, sững sờ, cho là Thái hậu tỉnh, liền dẫn bích thủy đi tới, đi vào tấm điện, , vòng qua tầng tầng rèm, đang muốn đi qua tấm bình phong lớn đi vào thì lại nghe được thanh âm thái hậu từ bên trong truyền đến.

Vừa lúc nhắc tới tên của nàng.

Bước chân Liễu Tương Nhã ngừng lại một chút, cùng bích thủy nhìn nhau một phen, liền nghe lên .

"Lưu ma ma, người cảm thấy lệ tằm như thế nào?"

"Theo nô tài thấy, lệ tằm đối với nương nương hết sức tận tâm tận lực." Lưu ma ma trả lời chi tiết.

Liễu Tương Nhã nghe khẽ mỉm cười.

"Đúng vậy a, nhưng là ai gia nhận được tin đại ca , tuyên tể năm nay, Phương gia vừa lúc có một cô gái vừa đến tuổi tham tuyển ."

"Ý của nương nương là?"

"Lệ tần đưa nhỏ dù tốt , nhưng dù sao cũng không phải huyết mạch Phương gia ."

Thanh âm Thái hậu truyền vào trong tai liễu Trương Nhã , liễu Trương Nhã như gặp phải đòn nghiêm trọng, sắc mặt bỗng dưng trở nên tái nhợt, móng tay bám thật chặt vào lòng bàn tay, trên khuôn mặt xinh đẹp xẹt qua một tia không cam lòng.

Ý tứ của thái hậu, nàng đã hiểu, xem ra Thái hậu tính toán buông tha nàng.

Trước nàng còn muốn chờ Thái hậu sang năm hoẵng rồi, thay nàng hướng Hoàng đế cầu xin ân điển, hôm nay xem ra là buồn cười cỡ nào, chỉ cần có cô gái của Phương gia vào cung, nàng cũng đừng nghĩ ra mặt.

Nữ nhi Phương gia sao?

Liễu Trương Nhã rũ mắt xuống , đáy mắt xẹt qua một tia ánh sáng lạnh.

Vốn là nàng còn nghĩ Thái hậu là chỗ dựa vững chắc, bây giờ xem lại, là không thể nào, trước hầu tật, vốn nên là nàng, như vậy nàng có thể cùng Hoàng đế chung đụng, chỉ cần chung đụng một phòng, nàng sẽ có biện pháp khiến Hoàng đế đụng vào nàng, đáng tiếc đây tất cả cũng bị phá hư hết.

Nàng lập đi lập lại nhiều lần tỉ mỉ hầu tật, đôi lấy là cái gì?

Phân vị Lệ tần ?

Nàng cười giễu cợt một tiếng, không có con, không có sủng ái, cái tần vị liền không đáng giá một đồng.

Xem một chút những tần ko được sủng ái kia, hiện giờ ngày ngày trôi qua rất gian nan, nàng dính chặt lấy Thái hậu, ngày cũng dễ chịu, còn âm thầm thu mua một số nhân mạch.

Thế nhưng còn chưa đủ, thấy đáng về Tam muội cao cao tại thượng, trong lòng nàng ghen tỵ thế nào cũng át chế không nổi.

Bích thủy nhìn sắc mặt có chút khó coi của chủ tử, rất là lo lắng.

"Nương nương định làm gì?"

"Xem ra chỉ có thể bỏ lệ tần rồi, vốn là hoàng thượng cũng ko thích lệ tần, bỏ qua cũng không có gì, thật ra thì ai gia sớm nên bỏ qua nàng, nhưng là lại không bỏ được nàng hầu hạ, ai!"

"Lệ tần nương nương quả thật hầu hạ vô cùng chu đáo."

"Đúng vậy a, đáng tiếc." thanh âm Thái hậu có chút lạnh nhạt.

"Nương nương, bệnh của ngài có phải hay không đã khá hơn?" thanh âm Lư ma ma thanh âm lại truyền tới.

"Ừ, cũng nằm trên giường gần một tháng, bệnh lâu trước giường vô hiệu tử, ngộ nhờ phai mờ tình cảm thật vất vả bồi dưỡng cùng Hoàng đế sẽ không tốt, người đi thông báo với thái y, nói bệnh ai gia không cần kê đơn thuốc nữa, hướng Hoàng đế tuyên bố ai gia khỏi!"

Liễu Trương Nhã nghe đến đó, đột nhiên cảm thấy rung mình từ lòng bàn chân dâng lên.

Lúc này nàng đã hoàn toàn hiểu, thì ra là Thái hậu hôn mê là một trò đùa giỡn tự biến tự diễn .

Thái hậu ngay cả hoàng đế cũng tính toán, nàng cảm thấy mong đợi lúc trước của mình thật hết sức buồn cười.

Biết chân tướng, nàng mang theo bích thủy lặng lẽ rời đi, dọc theo đường đi khó được không thấy cung nhân khác, liễu Trương Nhã thở phào nhẹ nhõm, hôm nay thật là vận may của nàng trời ơi, quyết định đem chuyện bí mật nghe được hôm nay chôn sâu ở trong lòng.

Chỉ là chuyện thái hậu giả vờ bị bệnh, có lẽ có thể để lộ ra cho hoàng thượng biết, nàng nhớ là đã thu mua một tiểu thái giám ở Từ Thần điện , nhưng đáng tiếc là làm thô sử , nói cái gì cũng ko thể nói rõ.

Chỉ là lúc nàng thu mua hẳn cũng ko dễ dàng gì

Tìm nàng một giá rất lớn

Thôi, còn chưa phải dùng.

Bỗng dưng, trong đầu nàng thoáng qua một ý nghĩ, Thái hậu không phải xảo là bệnh sao? Có lẽ.

Ở lúc nàng tính toán giáng đòn lên cho thái hậu, liền truyền đến tin Liễu Vi Dung chuyển dạ .

Không nhận được một hồi kinh ngạc, lúc này mới mang thai hơn tám tháng, đã sinh?

Boo: Xong được 2c mừng mừng khóc hi vọng mấy tình yêu tiếp tục ủng hộ nha iu iu

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Ở Hậu Cung Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 77

Chương 77

Edit : Boo

Nhu Phúc cung

Liễu Vi Dung vốn đang định cùng Đoàn Đoàn và Hạnh Nhi chơi đánh bài mà nàng mới sai người chế tạo ra. Nào biết mới chơi dc 1 nửa, bụng bắt đầu quặn đau, kèm theo đau bụng đẻ, nàng vội vàng che bụng lại.

“Hạnh Nhi, ta sắp sinh rồi...” Từng có một lần kinh nghiệm, Liễu Vi Dung biết lúc này là sắp sinh thật, nhưng ko nghĩ lại nhanh như vậy.

Ko phải thái y nói đầu tháng tư mới lâm bồn sao? Sao mà hiện tại mới trung tuần tháng ba nàng đã sắp sinh rồi chứ?

Hạnh Nhi kinh hãi, vội vàng quăng bài trong tay ra, chạy lại đỡ lấy Liễu Vi Dung.

‘Chủ tử đừng nóng vội, nô tỳ đỡ người đến phòng sinh bên cạnh.’

‘Mẫu thân sắp sinh tiểu đệ ư?’ Đoàn Đoàn vút bài trong tay ra, hai tròng mắt tròn to nhìn mẫu thân, vẻ mặt chờ mong.

‘Uhm, Đoàn Đoàn ngoan, đi gọi Trần ma ma đến đây!’ Lúc này Trần ma ma và Bạch Liên đều ko có ở đây, Liễu Vi Dung cắn răng nhịn đau mở miệng nói.

“Vâng!” Đoàn Đoàn gật đầu nghiêm túc, chân ngắn nhỏ bé bước tiếp thân tốc ra cửa.

Trần ma ma nghe tin vội đến, còn đưa bà đỡ đã sớm chuẩn bị đến, phân phó một tiểu thái giám đi Từ Thần điện, thông tri cho hoàng thượng.

Sau đó cùng Hạnh Nhi hợp lực đưa Liễu Vi Dung đến phòng sinh bên cạnh.

Bạch Liên ở ngoài cửa chăm sóc cho Đoàn Đoàn.

Bà đỡ đã ở đó chuẩn bị khăn mặt, kéo ,..., các cung nhân cũng vội vàng đi đun nước, vãn..vãn..., toàn bộ đều được tiến hành đầu vào đấy.

‘Hạnh Nhi, đem nước ta đã chuẩn bị tốt từ trước đem lấy qua đây.’ Liễu Vi Dung gian nan lên tiếng, cảm thấy bụng của chính mình càng ngày càng căng, rất đau, nàng biết đây là điềm báo sắp sinh.

Thế nhưng ko có sinh nhanh như vậy.

May mắn mỗi ngày nàng đều cố ý lấy ra một bình linh tuyến để dự phòng, chỉ sợ này nọ đó đột nhiên lâm bồn.

Quả nhiên cũng đến lúc phải dùng đến.

‘Vâng, chủ tử!’ Hạnh Nhi nhanh chóng đến nội thất bên cạnh đem bình gốm sứ nhỏ mà chủ tử vẫn xem là bảo bối đưa qua.

Trần ma ma rất có kinh nghiệm, đầu tiên đã sớm chuẩn bị một hộp đựng nhân sâm đã cắt vụn qua đây, lấy một chút đưa đến bên miệng Liễu Vi Dung.

Sắc mặt Liễu Vi Dung bắt đầu dần dần trắng xanh, lắc đầu, trên mặt từng hạt mồ hôi to tròn rơi xuống, cắn răng nói: ‘Ma ma, cái này trước ko vội.’

Hạnh Nhi rất nhanh đem bình gốm sứ nhỏ lấy đến, rót một chén nước cho Liễu Vi Dung uống. Liễu Vi Dung uốn vào xong liền giảm bớt một phen đau đớn, chỉ là giảm bớt mà thôi, vẫn còn rất đau.

Có thể là do song thai, còn đau kịch liệt hơn so với lúc mang thai lần đầu tiên.

Hai bà đỡ đều đã đi tới, bắt đầu bận rộn.

‘ Nương nương, dùng sức, dùng sức...’

Bởi vì song thai, hai bà đỡ đều đã cực kỳ khẩn trương hướng dẫn cho Liễu Vi Dung.

Liễu Vi Dung đau đến thét to một tiếng, Trần ma ma vội vàng cầm vải đoàn đưa cho Liễu Vi Dung cắn, sau đó tiếp tục cố gắng dùng sức, mồ hôi từng giọt tích tụ đầy khắp mặt theo tóc mai chảy xuống, thêm vào đó là cảm giác đau đớn càng ngày càng tăng, cho đến khi trước mắt biến thành màu đen.

Lúc này hoàng đế mang theo thái y đồng thời vội vã chạy đến đây, Đoàn Đoàn đứng bên ngoài thấy phụ hoàng tới, vội vàng chạy lên phía trước, ôm đùi của hân, oa oa khóc lớn lên.

‘ Phụ hoàng, Diệu Nhi rất sợ...’

‘ ko sợ, ko sợ, đã có phụ hoàng ở trong này rồi.’ Mộ Dung Triệt ôm lấy Đoàn Đoàn vừa tròn hai tuổi, nói trấn an, hai mắt lại lo lắng nhìn chằm chằm cửa phòng sinh.

Thái y đã đi vào.

Dù sao cũng là song thai, nguy hiểm vẫn còn rất lớn.

Có thái y ngồi ở đây nên khiến người ta an tâm.

‘ Phụ hoàng, mẫu thân sẽ bình an sinh hạ đệ đệ chứ?’ Đoàn Đoàn ôm cổ Mộ Dung Triệt, hơi sợ hãi hỏi.

‘ Sẽ!’ Mộ Dung Triệt ôm chặt Đoàn Đoàn, kiên định nói.

Một chậu đựng nước ấm ban đầu rất sạch được mang vào, nhưng sau đó lúc đem ra lại là một chậu máu loãng, hoàng đế Mộ Dung Triệt sắc mặt tái mét, gương mặt tuấn tú căng thẳng khấn trương.

‘ tình hình hiện tại như thế nào rồi hả?’ Mộ Dung Triệt ở một bên hỏi cung nhân bưng nước ấm đi vào.

‘ Hồi bẩm hoàng thượng, nương nương người đang đau bụng sinh, phải một lúc nữa mới sinh.’

Nhận được câu trả lời xong, Mộ Dung Triệt càng lo lắng, Tiểu Lý Tử vội hỏi: ‘ Hoàng thượng, ngài đừng lo lắng, nương nương chắc chắn sẽ bình an sinh hạ tiểu hoàng tử’

Trong phòng sinh

Trần ma ma động viên chủ tử, cầm vải đoàn, đem một miếng nhân sâm đưa đến bên miệng Liễu Vi Dung: ‘ Chủ tử, ngài nhất định phải chịu đựng, ko cần lãng phí nhiều sức lực, nước ối rất nhanh sắp bị vỡ rồi..’

Liễu Vi Dung ngậm miếng nhân sâm trong miệng, mệt mỏi gật đầu.

Ko phải nói sinh lần thứ hai dễ hơn sao? Tại sao lần qua lần lại lâu như vậy, nước ối còn chưa bị vỡ?

Chẳng lẽ là do song thai?

Hai bà đỡ cũng rất vội vàng, đầu đầy mồ hôi, nước ối của Đức phi nương nương vẫn ko vỡ, các bà cũng ko có cách.

Lại một trận đau bụng sinh cuốn đến, Liễu Vi Dung ‘ a’ hét lên một tiếng, chỉ cảm thấy một cổ chất lỏng ấm áp từ bụng dưới phun trào ra ngoài.

‘ Nước ối vỡ!’ Bà đỡ mừng rỡ.

‘ Nhanh, nương nương sắp sinh, Trần ma ma mau nhẹ nhàng đẩy bụng nương nương xuống dưới, nhanh! Dùng sức, dùng sức!’ Một bà đỡ phân phó với Trần ma ma nói.

Trần ma ma gật đầu, vươn tay đem bụng chủ tử từ từ đẩy xuống.

‘ Đầu! Đầu ra rồi!’

Liễu Vi Dung nghe xong cắn răng một cái, cố gắng dùng sức, một tiếng khóc thanh thúy vang lên.

Bà đỡ nhanh nhẹn dùng kéo cắt đứt cuống rốn, cười đến không khép miệng được nói: "Chúc mừng nương nương, là một hoàng tử!"

"Mau, còn có một!"

Một bà đỡ khác vội vàng hô.

"Nước, nước." Sinh một đứa cơ hồ đã tiêu hao hết sức lực của Liễu Vi Dung, nàng bây giờ đã không có hơi sức dùng sức rồi, vội cắn môi hướng

Trần ma ma nói.

Trần ma ma mang lập tức mang bình sứ nhỏ bên cạnh cầm đến, liền trực tiếp đặt miệng bình trên môi Liễu Vi Dung, Liễu Vi Dung vội vàng uống vài ngụm, đem linh tuyến trong bình súc rửa sạch..

Dần dần, thân thể của nàng bắt đầu hồi phục lại khí lực.

"Nương nương, dùng sức, còn có một, nhanh lên dùng sức một chút, nếu không sẽ nín hòng(*) đấy!" Bà đỡ nóng nảy, mắt thấy đứa trẻ sơ sinh vừa đầu còn chưa có ra vội vàng kêu lớn.

(*): đứa trẻ bị ngột ngạt sẽ chết

Liễu Vi Dung gật đầu, cắn răng càng cố gắng dùng sức.

Hoàng đế đang lo lắng chờ đợi bên ngoài bỗng nghe bên trong truyền đến một tiếng khóc thanh thúy thì thở phào nhẹ nhõm, rốt cuộc sinh rồi.

Ngay sau đó lại nghĩ đến Đức Phi trong bụng còn có một đứa chưa có sinh ra, trong lòng lại bắt đầu thấp thỏm.

"Phụ hoàng, đệ đệ, đệ đệ."

Đoàn đoàn thính tai nghe thấy có khóc một tiếng, ở trong ngực Mộ Dung triệt lộn xộn, vui mừng kêu.

"Ừ, đệ đệ!" Mộ Dung triệt ôm chặt đoàn đoàn, gật đầu.

Lúc này, Nhu Phúc cung đã có không ít phi tần đến, Huệ phi, phượng phi, đoàn phi, Hiền phi cùng với liễu Tương Nhã cùng một đám phi tử đã đến rồi.

Ánh mắt của tất cả mọi người đều nhìn về phía Hoàng đế, thấy Hoàng đế thân mật ôm Đại hoàng tử, trên mặt khó nén lo lắng nhìn chằm chằm cửa phòng sanh, không nhìn họ thì trong lòng trào lên đủ loại dấm chua cùng đổ kỵ.

Lại nghĩ đến Đức Phi đã sanh ra một đứa, bà đỡ còn chưa có ôm ra, không biết là hoàng tử hay là công chúa.

Bây giờ còn đang sinh một đứa nữa.

Trong lòng hận đến đỏ mắt!

Liễu Tương Nhã siết lòng bàn tay thật chặt, âm thầm cầu nguyện Liễu Vi Dung sinh ra hai công chúa.

Có ý nghĩ này ko chỉ có duy nhất một mình nàng, ở đây cũng không thiếu phi tần cũng đang cắn răng nghiêng lợi nguyên rửa các loại.

Phượng Chi doanh hung hăng cắn môi, song thai a, nghĩ đến mình đã không thể sinh lại, liền cảm thấy một trận âm ỉ.

Sắc mặt của Huệ phi có chút khó coi, nghĩ đến mình đến bây giờ còn chưa có một đứa bé, Đức Phi cũng sắp có ba đứa bé bên người rồi, trong lòng khó tránh khỏi cảm thấy không thoải mái.

Vốn định nhân lúc Đức Phi sinh thì tố thủ, nhưng hoàng thượng phòng quá nghiêm mật, nàng căn bản ko có chỗ trống để chui vào.

Chỉ có thể trợ mắt nhìn Đức Phi sinh đứa bé này rồi đứa bé kia ra đời.

Lúc này cửa phòng sanh đã được mở ra, một bà đỡ ôm một đứa trẻ đã được quần tã lót thật chặt ra ngoài, sắc mặt vui mừng hướng Mộ Dung triệt nói: "Chúc mừng hoàng thượng, chúc mừng hoàng thượng, Đức Phi nương nương sanh hạ một tiểu hoàng tử khỏe mạnh."

Mộ Dung triệt nhìn đứa bé một cái, ngược lại hỏi tới tình hình của Liễu Vi Dung: "Đức Phi hiện tại như thế nào? Còn có khi nào thì ra ngoài?"

Bà đỡ cười nói: "Hồi bẩm hoàng thượng, Đức Phi nương nương sinh rất thuận lợi, còn có một tiểu hoàng tử đoán chừng rất nhanh là có thể thuận lợi sanh ra được."

Thần kinh căng thẳng của Mộ Dung Triệt rốt cuộc có thể buông lỏng, đem đặt đoàn đoàn xuống, từ trong tay bà đỡ nhận lấy đứa bé, hướng bà đỡ nói: "Người mau vào đi hỗ trợ!"

Bà đỡ vội lĩnh mệnh vào phòng sanh.

"Phụ hoàng, đệ đệ, diệu nhi muốn xem đệ đệ." Đoàn đoàn vừa được đặt xuống liền đòi xem.

Mộ Dung triệt cúi người xuống, đem tiểu hoàng tử trong tã lót cho đoàn đoàn nhìn thoáng qua.

Đoàn đoàn nhìn tiểu đệ đệ trong tã lót, rồi rầm nói: "Phụ hoàng, mặt của đệ đệ nhăn nhăn, khó coi!"

"Diệu nhi ban đầu cũng là cái bộ dáng này đấy." Mộ Dung triệt sờ sờ đầu của hắn.

"À?" Lúc hần mới sinh cũng khó coi như vậy sao?

Đoàn đoàn buồn bực.

Nhưng mà hần cũng rất vui mừng vì có đệ đệ mới.

Phi tần xung quanh biết được Liễu Vi Dung lại sanh hạ một tiểu hoàng tử xong, đều biến sắc.

Ai cũng vò vò tiểu mặt từ (*), mang trên mặt nụ cười mừng rỡ vừa đi đến nhìn tiểu hoàng tử vừa chúc mừng, nhưng trong lòng đã sớm oán rằng ghen tỵ, ghen tỵ Liễu Vi Dung mệnh tốt.

(*) khấn nhỏ

Mộ Dung triệt cũng lười để ý tới những nữ nhân này, sai thái y bắt mạch cho Tam hoàng tử, biết được tất cả khỏe mạnh xong, liền để bà vú cho bú sữa.

Đoàn đoàn cũng trông mong vội vàng đi theo.

Có Bạch Liên chăm sóc, Mộ Dung triệt cực kỳ yên tâm, cộng thêm nơi này là Nhu Phúc cung, khắp nơi đều có người của hần, không cần lo lắng.

Hồi lâu, trong phòng sinh ko thanh ko tức như cũ, đứa bé thứ hai cho đến bây giờ vẫn chưa ra, Mộ Dung triệt bắt đầu tâm hoảng ý loạn, bắt đầu cầu nguyện Đức Phi nhất định phải bình an, nhất định phải bình an.

Tiểu Lý Tử ở một bên cũng lo lắng.

Không biết có phải Mộ Dung Triệt cầu nguyện quá tăng lực hay ko, trong phòng sinh rốt cuộc vang lên tiếng con nít khóc.

"Oa oa."

Ngay sau đó, bà đỡ ôm một tã lót nữa ra ngoài, cười đến không khép miệng được, lúc này họ được ban thưởng khăng định không ít rồi.

"Chúc mừng hoàng thượng, chúc mừng hoàng thượng, Đức Phi nương nương bình an sinh hạ tiểu công chúa nữa."

"Chúc mừng hoàng thượng, thai Long Phượng Thai, đại cát chi triệu (*)." Hiền phi cười khanh khách nói.

(*): Có

Mọi người rồi rít nói lời cảm tạ.

Trong phòng sinh thái y bắt mạch cho Liễu Vi xong bẩm báo hoàng thượng, cũng không có phát hiện vấn đề, chỉ là kiệt lực thôi.

Biết được Đức Phi không có việc gì, lúc này Hoàng đế mới hoàn toàn yên tâm. Bình tĩnh lại, phát hiện sau lưng mình đã ướt một mảng rồi, thì ra là hần là hần khẩn trương lo cho Đức Phi như vậy.

Ôm nữ nhi trong tay không buông, vung tay lên, hậu thưởng bà đỡ cùng cả cung nhân Nhu Phúc cung rất nhiều.

Dĩ nhiên ban thưởng cho Liễu Vi Dung càng thêm phong phú.

Rất nhanh, tin tức Đức Phi bình an sinh hạ thai Long Phượng Thai truyền khắp cả hậu cung, Thái hậu già bệnh biết được xong vui mừng một hồi, cũng hậu thưởng một phen cho Liễu Vi Dung, khen ngợi nàng có công sinh con, đồng thời lại có chút tiếc nuối.

Đức Phi này sao không phải là nữ nhi Phụng gia?

Liễu Vi Dung ở bên trong mới vừa sanh xong hai đứa bé liền mệt mỏi chìm vào giấc ngủ, nhóm người Trần ma ma bắt đầu dọn dẹp phòng sanh, lúc này chủ tử sanh hạ thai Long Phượng, thật là rất đáng mừng.

Cả hoàng cung một mảnh vui sướng.

Sau tám ba ngày tằm lễ cực kỳ long trọng, dù sao long phượng thai cũng là hiếm thấy, cộng thêm Long Phượng Thai sau khi sanh ra, Thái hậu liền khỏi hần, mọi người đối với Long Phượng Thai càng thêm yêu thích rồi.

Không ít mệnh phụ đặt ở trong bồn rất nhiều đồ trang sức trân quý, hy vọng có thể hưởng chút phúc khí của Long Phượng Thai.

Đối với lần này Mộ Dung triệt thích nghe.

Đoàn đoàn rất thích hai người đệ đệ muội muội này, ngày ngày đều phải đi xem bọn hần.

Liễu Vi Dung thì vẫn ở cứ trong phòng sinh, Trần ma ma thường đem Long Phượng Thai ôm tới cho nàng nhìn, thuận tiện cho xuống sữa.

Đặt nhũ danh cho Tam hoàng tử gọi là Viên Viên.

Kết hợp với tên đoàn đoàn , chính là đoàn đoàn viên viên.

Đoàn đoàn vui mừng, mỗi ngày đều gọi Tam hoàng tử là Viên Viên.

Mỗi lần Liễu Vi Dung nghe xong cũng không nhịn được phì cười, Viên Viên làm cho nàng nhớ đến một nhân vật lịch sử.

Có chút cảm thấy quẫn, nam bản Viên Viên(*)!

(*) : ý chị Vi Dung nhà mình nói đến chính là mỹ nữ trần viên viên đó

Tam công chúa tên là Hoan Hoan.

Lúc Mộ Dung triệt nghe thấy nhũ danh Tam hoàng tử thì khóe miệng giật giật, Đức Phi lấy nhũ danh trước sau như một đều khó nghe.

Rất nhanh, một tháng trôi qua, trung tuần tháng tư, nàng ở cữ xong, đoán chừng là được hộ lý thích đáng, cộng thêm công dụng của Nước Không Gian, ngực của nàng lại đầy đặn trở lại, vóc người vô cùng xinh đẹp.

Hôm nay chính ra tiệc đầy tháng của đôi Long Phụng Thai .

Cho người ôm hai đứa trẻ sơ sinh mềm mại phấn nộn ra , chậm rãi đi tới Ngự Hoa Viên.

Lần tiệc đầy tháng này cực kỳ long trọng, đặc biệt là do ăn mừng cho đôi Long Phụng Thai.

Mệnh phụ cùng đại thần và chúng phi tần đều đến đông đủ.

Hoàng đế cũng ngồi ở trên thủ tọa.

Nhìn thấy Liễu Vi Dung một thân cung trang, vừa lúc thấy dáng người nàng vẫn đầy đặn có lồi có lõm , khe hí mắt, đáy mắt xẹt qua một tia hỏa quang.

Liễu Vi Dung cũng nhìn thấy Thái hậu, phát hiện khí sắc Thái hậu tốt hơn rất nhiều, lúc này người đỡ Thái hậu đổi thành phượng Chi doanh.

Chúng phi tần thấy Liễu Vi Dung xuất tịch, nhìn vóc người này càng thêm vóc người xinh đẹp làm cho trong mắt mọi người đều sung huyết.

Thật là không có thiên lý, sinh Long Phụng Thai, còn có thân thể điều dưỡng tốt như vậy.

Không để ý đến mọi người hâm mộ ghen ghét, Liễu Vi Dung mang theo Long Phụng Thai cùng đoàn đoàn đến trước mặt Hoàng đế và Thái hậu.

Sau khi hành lễ phúc thân xong, Long Phụng Thai được Thái hậu muốn đi qua, ngồi ở bên cạnh nàng, cảm giác tựa như ngồi bên cạnh một đôi kim đồng ngọc nữ, Thái hậu nhìn gương mặt tinh xảo của Long Phụng Thai thì vui mừng ,cười tít mắt.

Rất nhanh tiệc đầy tháng bắt đầu.

Hoàng đế ban tên cho Long Phụng Thai , Tam hoàng tử gọi Mộ Dung Phong, Tam công chúa gọi Mộ Dung Nhạc.

Liễu Vi Dung rất thích hai cái danh tự này, nhìn không được mà lộ ra nụ cười mừng rỡ.

Liễu Tương Nhã hí mắt nhìn Liễu Vi Dung nói cười duyên dáng ở nơi xa, mí mắt rũ xuống, khóe miệng khẽ nhếch, hi vọng sau đó người còn có thể cười được.

PS; Còn những 11c lận, oa oa mà mỗi chương càng ngày càng dài mới chết, hu hu □ □ □

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Ở Hậu Cung Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 78

Chương 78.1

Lễ ban tên đi qua, mệnh phụ cùng phi tần đều tranh nhau đi xem Long Phượng Thai trân quý này, Viên Viên cùng Hoan Hoan tại nhiều đôi mắt nhìn soi mói như vậy, an tĩnh giường cặp mắt đen bóng, tò mò nhìn tới nhìn lui.

Khiến không ít cặp mắt mệnh phụ hiện quang, nếu như không phải là hoàng tử cùng công chúa, họ khẳng định không nhận được tiến lên bóp khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của hai đứa rồi.

"Thái hậu nương nương, Long Phượng Thai này thật làm người ta yêu thích rồi, triều đại Kiền Triều chúng ta, Hoàng thất đã thật lâu không có xuất hiện." Một người trang phục rất giống Thái phi, người phụ nữ có vẻ chút phúc hậu cười híp mắt mở miệng.

Ánh mắt nhìn lướt qua Liễu Vi Dung một bên, khen: "Đức Phi đúng là có phúc."

Thái hậu cười không ngấm miệng được, mặt mày không che giấu chút nào sự yêu thích đối với Long Phượng Thai bên cạnh.

Nghe một Thái phi nói, cười phụ họa nói: "Đúng vậy a, nàng đúng là có phúc."

Liễu Vi Dung nghe hai người khen ngợi nàng, lỗ tai nóng lên, vẻ tươi đẹp trên mặt không nhận được đánh vào một tầng đỏ hồng, liên tiếp khiêm nhường mấy câu.

Cái khác mệnh phụ thấy Thái phi lên tiếng đầu tiên, rói rít mở miệng khen ngợi Long Phượng Thai.

Nụ cười trên mặt Liễu Vi Dung cũng mau cứng.

Viên Viên cùng Hoan Hoan bị những nữ nhân này vây quanh không chút khó chịu nào, hai người một trái một phải dựa vào Thái hậu, nhất làm người ta im lặng là Hoan Hoan lại ngủ thiếp đi, Viên Viên ở một bên chơi ngón tay.

Chính là không có khóc.

Thái hậu cũng rất vui mừng, cái khác nàng cũng sợ Long Phượng Thai không chịu nổi ánh mắt những người đó mà khóc lớn.

Về phần Hoan Hoan ngủ, bị Thái hậu không để ý rồi.

Thật may là có Hạnh nhi cùng Trần ma ma chăm sóc.

Đoàn đoàn cũng cộ ở một bên chăm sóc muội muội.

Liễu Vi Dung có chút đau lòng nhìn Long Phượng Thai bị lấy ra triển lãm, vốn là thân thể trẻ con vốn mềm, Thái hậu còn để cho người ta làm cái đệm, đem đứa bé đặt vào.

Nếu không phải là nàng một tháng này thường dứt Linh Tuyền cho Long Phượng Thai uống..., đứa bé sợ là nếu bị giày vò hư mất.

Nàng tình nguyện bọn trẻ khóc lớn, như vậy là có thể ôm đi xuống rồi.

Nơi xa, Liễu Tương Nhã thỉnh thoảng liếc về phía Thái hậu, giờ phút này Thái hậu đem Viên Viên ôm vào trong ngực, cùng những Thái phi kia nàng dâu hoàng gia khoe khoang.

Phát hiện sắc mặt của Thái hậu tựa hồ càng thêm hồng nhuận, ánh mắt chột lóe.

Liễu Vi Dung vốn là đứng ở bên cạnh Thái hậu, nào biết bên người nàng vây lên không ít mệnh phụ, còn có chút là vương phi, cùng nhau hướng nàng học hỏi kinh nghiệm.

Hỏi nàng có phải hay không có bí truyền gì.

Còn có thể nào sinh đứa bé lần đầu, vóc người còn càng thêm xinh đẹp.

Dù sao nàng vào cung hơn ba năm, liền sinh ba đứa bé.

Cũng đều là những đứa trẻ khỏe mạnh cường tráng.

Nhận người hiếm a.

Đặc biệt là nàng ở cũ, còn có thể bảo dưỡng được vóc người tốt như vậy, tất cả mọi người thật tò mò.

Liễu Vi Dung rất là bất đắc dĩ, chẳng lẽ đối với các nàng nói mình là dùng Linh Tuyền điều dưỡng thân thể, chỉ có thể treo nụ cười tán dóc một chút kiến thức bảo dưỡng của hiện đại, cốt tủy là những điều mệnh phụ cùng vương phi kia thích nghe.

Liễu Vi Dung im lặng.

Bí truyền trong cung đình không phải tốt hơn sao?

Tướng thị bởi vì thân phận quá thấp, chỉ có thể ở nơi xa nhìn, trong lòng nàng vui mừng nhất rồi, địa vị Liễu Vi Dung càng cao, nàng thu lợi lại càng lớn.

Hôm nay nàng sanh nhi tử đang cùng Đại hoàng tử giống nhau, nhưng cách trưởng thành còn có một cự ly lớn.

Cũng đủ để nàng vạch kế hoạch, Tam Tiểu Thư hôm nay là người đứng đầu hậu cung, coi như về sau hoàng thượng lập hậu, Tam Tiểu Thư có hai hoàng tử một công chúa bên người, địa vị vững chắc, không thể làm gì khác hơn là không có sai lầm lớn, quyền thế Phú Quý không thiếu được.

Về phần Trương thị sanh hai con trai trưởng, nhìn dáng dấp tựa hồ là ủng hộ đại tiểu thư Liễu Tương Nhã, liếc nhìn cách đó không xa đại tiểu thư, khẽ mỉm cười, Đại tiểu thư này nghĩ vượt qua Tam Tiểu Thư sợ là không thể nào.

Cái chuyện số mệnh kia, rất nhanh sẽ công bố rồi.

Nghe nói Minh Viễn đại sư tháng sau trở về Tướng Quốc Tự.

Đến lúc đó tất cả đều đem chân tướng rõ như ban ngày.

Các mệnh phụ trẻ tuổi của đại thần trong triều đều đi về hướng Liễu Vi Dung, lớn tuổi chính là cũng đi hướng về phía Thái hậu nơi đó có Long Phụng Thai.

Hiện ra phân chia hai cực.

Trong lòng sang tỏ, đối với hoàng thượng Mộ Dung Triệt khen mấy câu, lời hữu ích một câu nhận một câu chụp tới đây.

Khỏe miệng Mộ Dung Triệt khẽ cong, Phụng Thái Sư dung cặp mắt sắc bén, ánh mắt bắt bẻ xem xét kỹ lưỡng người nghe nói cực kỳ có phúc khí là Đức Phi, cuối cùng không thể không thừa nhận ba con gái của ông không sánh bằng nàng.

Đại nữ nhi càng không cần phải nói, thân thể có vẻ bệnh, sinh nhi hoàng tử rồi sau này vẫn còn không thể sinh.

Đang ở thời điểm mọi người thật vui vẻ nhìn Long Phụng Thai, vốn là khí sắc Thái hậu rất tốt đột nhiên trong tay buông lỏng, Viên Viên trong tã lót mất thăng bằng rớt xuống.

"A." Một Thái phi bị giật mình hét chói tai ra tiếng.

"Tam hoàng tử."

Phụng Chi Doanh một bên càng thêm khiếp sợ kêu to.

"Oa oa." Vốn là Viên Viên rất an tĩnh chợt khóc lớn lên.

Hoan Hoan cũng bị đánh thức, không biết có phải hay không sinh đôi tâm ý tương thông, cũng oa oa khóc lớn lên.

"Không cần, đệ đệ. Đệ đệ. . ." Đoàn đoàn kêu to, chân ngắn nhỏ vọt vọt tới.

Hạnh nhi sau lưng Thái hậu thấy thế kinh hãi, không để ý tại chỗ có nhiều người như vậy, thân thể vừa động, cản ở trước mặt đoàn đoàn trước khi Tam hoàng tử sắp ngã xuống khoanh tay tiếp nhận hân.

Liễu Vi Dung nghe được tiếng hét chói tai của mọi người cùng Viên Viên oa oa khóc lớn một tiếng, tâm sắp thót lên tới cổ họng, chuyện gì xảy ra?

Còn có tiếng đoàn đoàn kêu to.

Vội đẩy đám người, nhanh chóng vọt tới bên cạnh Thái hậu, vừa hay nhìn thấy Hạnh nhi mạo hiểm đem Viên Viên tiếp được.

Nhịp tim thiếu chút nữa ngừng, sắc mặt bỗng dựng một mảnh trắng bệch, nếu không phải là Hạnh nhi tay chân mau, Viên Viên sợ rằng.

Liễu Vi Dung rung mình một cái, thân thể quơ quơ, ánh mắt nhìn về phía Thái hậu dẫn theo một tia sợ hãi cùng phần hận, đi qua từ trong ngực Hạnh nhi ôm qua Viên Viên đang oa oa khóc lớn đổ dành.

Mặt Đoàn đoàn cũng toàn nước mắt đất góc áo của nàng.

Hoan Hoan khóc lớn thì được Trần ma ma ôm.

Tình cảnh nhất thời hỗn loạn lên, Thái phi cùng mệnh phụ đều khiếp sợ nhìn Thái hậu, sắc mặt của Thái hậu hết sức khó coi, không dám tin nhìn tay mình trống không, cùng với Tam hoàng tử trong tay Liễu Vi Dung khóc đến rất thảm.

Hoàng đế rất nhanh liền vọt tới, chuyện mới vừa xảy ra, hân đã biết, trái tim bỗng dựng núm chặt, nhìn sắc mặt Thái hậu khó coi kinh ngạc, gương mặt tuần tú lạnh lẽo, lạnh lùng nhìn lướt qua đám người, lấy thân thể Thái hậu khó chịu làm lý do ngưng hẳn tiệc đầy tháng.

Sau đó để cho người ta mang theo một đôi Long Phượng Thai đang oa oa khóc lớn trở về Nhu Phúc cung.

Những mệnh phụ đại thần kia mặc dù không biết xảy ra chuyện gì, nhưng Thái hậu dưới cái nhìn chòng chọc của mọi người làm rơi Tam hoàng tử, mọi người nhìn thấy rất rõ ràng.

Lấy sự khôn khéo của các nàng, làm sao đoán không được Thái hậu bị người tính kế rồi, thoáng chốc mọi người rồi rít ròi đi hoàng cung.

Tránh cho rước họa vào thân.

Liễu Vi Dung càng thêm gấp đến độ nước mắt không ngừng, Viên Viên vẫn còn khóc, thế nào cũng không vỗ an được, vội để người đi mời thái y, mang người chậm rãi trở về Nhu Phúc cung.

Chương 78.2

Đỡ Thái hậu đi xa, Liễu Tương Nhã âm thầm cắn cắn môi, che giấu đen tối không rõ ở đáy mắt, mọi thứ ở đây ban đầu đều nằm trong kế hoạch của nàng, nào biết ự tình thế nhưng lại xảy ra ngoài ý muốn, không nghĩ tới cái cung nữ gọi Hạnh nhi tay lay luột như thế.

Trước khi Tam hoàng tử rơi xuống đất có thể đọc được.

Đây tất cả cũng uống phí, nàng biết Thái hậu yêu thích Tam hoàng tử mới cố ý trừ hoạch ván cờ này.

Vốn nghĩ tại hôm nay chơi một cái Long chết Phượng sinh ra điềm xấu, không nghĩ tới Tam hoàng tử mạng lớn như thế, tránh khỏi.

Nhu Phúc cung, thái y rất nhanh đến.

Chẩn bệnh cho Long Phượng Thai vẫn đang khóc lớn, chẩn bệnh qua, nói Tam hoàng tử chỉ là bị kinh sợ, không có gì đáng ngại.

Mở ra mấy thuốc dán an thần.

Liễu Vi Dung lau nước mắt, vội ôm Tam hoàng tử dỗ dành, rất nhanh Tam hoàng tử rốt cuộc ngưng khóc thút thít, ngủ thật say, Tam công chúa cũng giống như vậy, thấy ca ca ngừng khóc, nàng cũng không khóc nữa.

"Phụ hoàng, đệ đệ không có sao chứ?" Đoàn đoàn níu thật chặt lấy ống tay áo Mộ Dung Triệt, trên khuôn mặt nhỏ nhắn một mảnh giấu tích nước mắt chưa khô.

"Điều nhi ngoan, đệ đệ không có việc gì." Mặt Mộ Dung Triệt căng đến gắt gao, tay siết thành một đoàn.

Cùng tới có Huệ phi cùng Đoan phi, họ rồi rít ân cần nhìn Liễu Vi Dung đang ôm Tam hoàng tử ngủ trong ngực.

"Hoàng thượng, hôm nay chuyện trong tiệc đầy tháng rất là kỳ quái, thái hậu nương nương làm sao sẽ đột nhiên tay run." Huệ phi cắn môi trong long nghi ngờ hỏi.

Mọi người trong lòng thật ra thì có khuynh hướng Thái hậu bị người tính kế rồi.

"Nô tì cũng cảm thấy thái hậu nương nương không thể nào đột nhiên sẩy tay, xem ra là có người nghĩ mưu hại Tam hoàng tử." Hiền phi khó được nói mọi chuyện trắng ra như vậy.

"Thần thiếp cũng cho là như thế!"

.

Mọi người bắt đầu bàn luận xôn xao về âm mưu ngầm ngầm này.

Liễu Vi Dung mím chặt môi đỏ mọng, liếc mắt một đám phi tử trước mặt lúu rúu cổ làm ra vẻ than thiết, đột nhiên cảm thấy rất phiền não, liền đối với Hoàng đế nói một câu muốn mang Viên Viên đi vào, Hoàng đế cũng bị những nữ nhân này âm ỉ như dầu, gạt đầu đồng ý, nàng liền ôm Viên Viên trở về phòng ngủ.

Trần ma ma cũng ôm Hoan Hoan theo ở phía sau, đoàn đoàn cũng bước những bước chân ngăn vội vàng đi theo.

Mộ Dung Triệt ảm đạm lấy tức giận, lạnh lùng quát lui tất cả phi tần, gọi Tiểu Lý Tử tới, giọng điềm nhiên nói: "Tra, chuyện ngày hôm nay lập tức điều tra rõ ràng cho trẫm!"

"Dạ!"

Còn chưa chờ Tiểu Lý Tử rời đi, Từ An Cung bên kia đã cho người tới.

"Hoàng thượng, nô tài có việc gấp bẩm báo."

"Nói!" Mộ Dung Triệt vốn là tính toán đi qua Từ An Cung một chuyến.

Người tới nói Thái hậu mới vừa trở lại Từ An Cung liền tứ chi vô lực xụi lơ ngã xuống đất, bây giờ đã truyền thái y chẩn bệnh.

Mộ Dung Triệt kinh hãi, chẳng lẽ bệnh của mẫu hậu còn chưa hết?

Lại còn tái phát?

Chờ sau khi Mộ Dung Triệt rời đi, Nhu Phúc cung lại khôi phục yên tĩnh.

Hôm nay trên tiệc đầy thán mạo hiểm một màn, nhờ có Hạnh nhi ở bên người, chỉ là Từ An Cung truyền đến tin tức Thái hậu tứ chi vô lực xụi lơ, làm Liễu Vi Dung thất kinh.

"Các người nói một chút hôm nay là chuyện gì xảy ra?" Sau khi thu xếp tốt hai đứa bé, nàng rốt cuộc có tâm tư quan tâm chuyện khác rồi.

Đoàn đoàn lần này bị hành động của Thái hậu hù sợ, nghe được hoàng nãi nãi giống như lại bị bệnh, chỉ là cắn cắn cái miệng nhỏ nhắn, không có nói gì, để cho người ta mang theo trở về cùng đệ đệ muội muội ngủ chung một giấc.

"Nô tỳ cảm giác thái hậu nương nương giống như bị người lợi dụng rồi." Bạch Liên cắn môi nói ra suy đoán của mình.

"Nô tỳ không có cùng quan điểm, nô tỳ cảm thấy bệnh của thái hậu nương nương còn chưa có đường tốt, hôm nay lại phát bệnh, nếu không làm sao không thể ôm Tam hoàng tử?" Hạnh nhi cau mày nói.

"Các người nói ta đều nghĩ tới, nhưng cuối cùng ta cảm thấy chuyện ngày hôm nay không đơn giản."

Liễu Vi Dung cảm thấy thái y không thể nào gạt người, Thái hậu nên dưỡng bệnh thật tốt, như vậy chuyện ngày hôm nay xem ra là có người nhắm vào Viên Viên của nàng rồi.

"Nô tỳ cảm thấy thái hậu nương nương bị người hãm hại rồi." Trần ma ma tỉnh táo nói, "Hơn nữa người hãm hại thái hậu nương nương nhất định là người bên cạnh nương nương hoặc là người rất tinh tường, liền chuyện ngày hôm nay đến xem, rất lớn có thể là nhắm vào Tam hoàng tử."

Liễu Vi Dung gật đầu, điểm này nàng cũng nghĩ tới, người nào sẽ không duyên có hãm hại Thái hậu?

Dù sao cũng phải có mục đích?

Hơn nữa người có thể xuống tay đối với Thái hậu, có hai người có tiềm nghi, hai người kia đều muốn đối phó nàng, một là Phương Chi Doanh, một là Liễu Tương Nhã.

Có thể là bởi vì Liễu Tương Nhã yên lặng quá lâu, cộng thêm nàng ta vốn là nữ chủ trong nguyên tác, cho nên Liễu Vi Dung khuynh hướng là nàng ta đã xuống tay.

Chỉ là nàng ta động thủ, nhất định sẽ dọn dẹp kết thúc vô cùng sạch sẽ, nghi tra cũng không có khả năng tra.

Chẳng những Liễu Vi Dung nghĩ tới, Hạnh nhi cùng Bạch Liên cũng nghĩ đến tầng này.

Chỉ là họ đoán người biến thành hai, họ hơn có khuynh hướng Phương Chi Doanh xuống tay, mà không phải Liễu Vi Dung nghĩ là Liễu Tương Nhã.

Trong lúc nhất thời, chủ tớ mấy người trầm mặc.

Lúc chạng vạng, Từ An Cung bên kia lần nữa truyền đến tin tức, Thái hậu lại phát bệnh, lần này nghe nói là chứng tê liệt.

Về sau sợ là muốn bị bệnh liệt giường rồi.

Liễu Vi Dung trầm mặc.

Lấy được tin tức Thái hậu lần nữa phát bệnh, Đại Thần trong triều cùng mệnh phụ bưng bình hiểu ra, trước bọn họ còn tưởng rằng Thái hậu bị người tính kế rồi, thì ra là lại phát bệnh.

Dù sao một tháng trước Thái hậu vẫn còn ở trên giường dưỡng bệnh mà, bởi như vậy, mọi người đều không có hoài nghi nữa.

Rối rít cảm thán một cái Tam hoàng tử phúc vận nồng hậu, thế nhưng lại chuyển nguy thành an.

Chỉ có Liễu Tương Nhã giận đến thiếu chút nữa không có học máu, lợi dụng Thái hậu ti mi bầy kế mưu hại một hồi, cứ như vậy tan biến vô hình.

Về phần Thái hậu tứ chi vô lực xụi lơ tại giường, nghĩ càng nhiều.

Trước bà vốn chính là giả bộ bệnh, hôm nay bị bệnh thật, hơn nữa còn là chứng tê liệt thì lập tức luống cuống.

Hai thái y ở Thái Y Viện y thuật tinh xảo mỗi ngày thay phiên cho Thái hậu chẩn bệnh, kê đơn thuốc.

Hoàng đế trong cung không hậu, lý do Thái hậu bệnh nặng, hạ chỉ hủy bỏ tuyển tú năm nay, cô gái vừa độ tuổi có thể tự động hôn phối.

Khiến những quan chức ở những địa phương xa xôi là chính quân viên ngũ phẩm trở lên, vốn chuẩn bị ở đầu tháng năm bắt đầu đem nữ nhi vừa độ tuổi nữ nhi của mình, đưa vào Kinh Thành tuyển tú, các đại thần rất bối rối.

Năm nay hủy bỏ tuyển tú, có người vui mừng có người buồn.

Buồn đương nhiên là những trong thần trong Kinh Thành có con gái vừa độ tuổi, lấy Phương Thái Sư càng quá mức, liên hiệp một đám Ngự sử dâng tấu, cố gắng để Hoàng đế khôi phục tuyển tú năm nay.

Vậy mà Mộ Dung Triệt tâm ý đã quyết, mạnh mẽ bác bỏ tấu chương của Ngự sử.

Trong cung Phương Chi Doanh vui mừng nhất, tuyển tú hủy bỏ, Tam muội của nàng không có cách nào vào cung rồi, thật tốt quá, đợi thêm ba năm, Tam muội cũng mười tám tuổi rồi, vượt ra khỏi tuổi tuyển tú.

Tam muội không cách nào vào cung, Phương gia hệ chánh lại không có cô gái vừa độ tuổi, bọn họ không ủng hộ nàng còn ủng hộ người nào?

Tối thiểu bên người nàng còn có nhị hoàng tử bên người còn gì?

Trừ đi Phương Chi Doanh, nữ nhân hậu cung, người nào không hoan hỉ khác thường.

Liễu Tương Nhã cũng âm thầm vui mừng, không nghĩ tới nàng chỉ hơi xuống tay một chút, lại làm thành hiệu quả như vậy, thật là làm cho người rất hài lòng.

Chi cần nữ nhân hậu cung không có gia tăng, 3 năm vậy là đủ rồi.

Căn bản không biết tháng sau Minh Viễn đại sư đã trở về, chẳng những Liễu Chi Hạo muốn biết chân tướng, ngay cả Hoàng đế Mộ Dung Triệt cũng muốn biết này số mệnh Lệ tần đến cùng là có chuyện gì xảy ra.

Liễu Vi Dung thì không quan trọng, dù sao năm nay không tuyển tú, ba năm sau còn không phải vẫn sẽ tuyển tú sao?

Nàng chuyên tâm đem ba bảo bối cực cung dưỡng tốt là được.

Đang lúc nữ nhân hậu cung yên tâm vui mừng cực kỳ, Thái hậu đột nhiên tuyên Tam muội Phương Chi Doanh vào cung hầu bệnh.

Đánh cho mọi người một chút ứng phó cũng không kịp.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Ở Hậu Cung Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79

☆, Chương 79

Edit: Boo

Đại thần trong triều trong lòng đều đã sáng tỏ tâm tư Phương gia, mỗi người ở trong lòng đều thầm mong Phương thái sư giao hoạt.

Bất quá bọn họ cũng chỉ có thể hâm mộ ghen ghét.

Chất nữ hầu tạt cho cô cô là cực kỳ bình thường, ko phải sao?

Thái hậu chỉ là tứ chi bị tê liệt, có chọn người hầu tạt, mọi người vẫn lại vẫn có thể thỉnh an.

Rất nhanh mọi người liền gặp được muội muội của Phương phi trong truyền thuyết, một thiếu nữ cũng chạc tuổi thanh xuân như Tạ tần, dung mạo thanh lệ, nụ cười ngây thơ ngọt ngào, khiến cho nhóm người phi tần muốn đến trước Từ An cung hầu tạt đều phải xem lại tuổi của Phương Chi Lâm cũng như của mình thì thần sắc khác nhau, trong lúc đó ánh mắt mọi người đều nhìn chăm chăm Tạ Tần cùng Phương Chi Lâm.

Tạ tần lại giống như vừa ăn phải con ruồi, thập phần ghê tởm, nhìn sang Phương Chi Lâm, tựa như thấy được chính mình kia.

Liễu Vi Dung thấy vậy thì rất ko phúc hậu cười trộm ở trong lòng.

Nàng đã sớm dự đoán được sẽ có một ngày như vậy rồi.

Bất quá thái hậu ko phải bị hồ đồ rồi ko?

Nữ nhân con vợ cả của Phurong gia chưa trải qua tuyển tú liền cho tiến cung hậu tậ thái hậu,, đây cũng ko phải là đi đường sáng, danh ko chính ngôn bất thuận, Phurong gia tựa hồ ko nghĩ tới, nếu hoàng thượng ko tiếp nhận Phurong Chi Lâm, Phurong Chi Lâm hầu tậ xong trở về, thanh danh này phỏng chừng bảy tám phần bị huỷ rồi.

Ai còn dám cưới chứ?

Hoàng đế cũng ko cần nữ nhân này, cưới về vậy mặt mũi hoàng thượng thấy cũng ko tốt.

Nhìn liền biết thái hậu đang bị tê liệt cũng ko an phận, Liễu Tương Nhã cười lạnh, hoàng thượng cũng ko thích Tạ tần, một người như khuôn mẫu với Tạ tần Phurong Chi Lâm xuất hiện hoàng thượng sẽ thích mới là lạ.

Xem ra chứng tê liệt của Thái hậu sẽ nặng thêm một phen rồi.

Ko ai biết lý do vì sao Thái hậu bị tê liệt, thái y tập trung kiểm tra cũng ko nhận ra có gì khác đành để được vật lưu lại, ngay cả Thái hậu cũng cảm thấy kỳ quái, nhưng cũng chỉ có thể quy về ảnh hưởng bệnh cũ trước kia của bà mà thôi.

Ko chút nào biết thời điểm Liễu Tương Nhã mất xa cho bà liền động tay động chân các huyết trên người bà, vốn là thân thể Thái hậu cũng có chút ko tốt, cứ như vậy liền càng thêm trầm trọng.

Tôi luyện ở hậu cung ba năm, thủ đoạn hại người của Liễu Tương Nhã càng ngày càng được nâng cao, bên cạnh đã ko có hại người bằng được vật, bột phấn, nàng ra liền nhúng tay vào huyết đạo trên thân thể .

Cho nên thái hậu gặp phải cảnh ngộ bất hạnh rồi.

Nếu Thái hậu ko có ý lại vào tay nghề mất xa của Liễu Tương Nhã, có lẽ sẽ ko nhanh chóng bị tê liệt như vậy.

Liễu Vi Dung cảm giác nhạy cảm đứng ở bên cạnh Thái hậu thấy Liễu Tương Nhã có cảm xúc quý dị, cực kỳ kì quái liếc ả một cái.

Phỏng chừng người bằng lòng nhất ở nơi này là Phurong Chi Doanh rồi.

Còn phải cùng Phurong Chi Lâm cùng nhau diễn vai tỷ muội tình thâm, Liễu Vi Dung thấy một màn như vậy, ko khỏi liên tưởng đến nàng và Liễu Tương Nhã.

Đáng tiếc Liễu Tương Nhã chính là tiểu cường(con gián), đánh như thế nào cũng ko chết.

Tuy nhiên nàng có dự cảm, ả bất ko đc bao lâu nữa.

Một đám phi tần vừa nói vừa cười, hòa thuận vui vẻ, thời gian trôi qua, mọi người mới rời đi, mọi người gặp được phurong chi lâm, cũng không có tâm tư khác.

Cũng buông lòng thấp thỏm xuống.

Liễu Vi Dung mang theo Bạch Liên mới vừa ra khỏi Từ An Cung, liền nghe thấy giọng nữ hơi lạnh lùng mà trong trẻo gọi nàng.

"Đức Phi muội muội, chờ một chút."

Liễu Vi Dung dừng bước, quay đầu nhìn lại, là đoan phi.

"Đoan phi tỷ tỷ, có chuyện gì sao?" Đối với đoan phi, Liễu Vi Dung vẫn rất có hảo cảm.

Đoan phi nấp máy môi, mở miệng nói: "Đại công chúa muốn gặp Đại hoàng tử rồi, ta chỉ muốn buổi chiều mang cô bé qua chỗ của muội, không biết Đức Phi muội muội có hoan nghênh?"

Đại công chúa?

Liễu Vi Dung nghĩ đến mới gặp đại công chúa một lần mà là hơn một tháng trước, khi đó Viên Viên cùng Hoan Hoan còn chưa ra đời, chỉ là nàng nhạy cảm nhận ra Đại công chúa thay đổi.

Có thể là hoàng hậu bị phế lại ngoài ý muốn bị bệnh qua đời đổi nàng là đã kích quá lớn, còn nhỏ tuổi lại trưởng thành nhanh hơn.

Trở nên kiên cường, tâm tư cũng nhiều .

Đoàn đoàn vốn rất là nhạy cảm, kể từ lần đầu tiên chơi đùa cùng Đại công chúa xong, cũng lại ko có nhớ đến cô bé, hôm nay đoàn phi nhắc tới, nghĩ đến là đại công chúa nói ra ở trước mặt nàng.

"Làm sao sẽ không hoan nghênh? Buổi chiều tỷ tỷ mang Đại công chúa tới đây chơi đi, diệu nhi cũng sắp đọc được rồi !" Liễu Vi Dung cười nói.

Đoàn phi thở phào nhẹ nhõm, lại hàn huyên mấy câu rồi rời đi.

Trở lại Nhu Phúc cung, Liễu Vi Dung nói với đoàn đoàn chuyện buổi chiều Đại công chúa sẽ đến đây.

"Mẫu thân, diệu nhi không thể nào thích tỷ tỷ bây giờ."

Đoàn đoàn cọ vào trong ngực Liễu Vi Dung, buồn buồn nói.

"Tại sao?"

"Bởi vì tỷ tỷ thay đổi, diệu nhi cảm thấy tỷ tỷ không thể nào thích diệu nhi, lại miễn cưỡng chơi cùng diệu nhi, rất kỳ quái." Đoàn đoàn uất ức nói.

"Mặc kệ như thế nào, nàng cũng là tỷ tỷ của con, coi như trong lòng con không thích, cũng không thể biểu hiện ra, biết không?" Liễu Vi Dung dạy cậu cặn kẽ.

Đoàn đoàn dù sao mới hơn hai tuổi một chút, còn là một đứa bé, vui buồn còn thể hiện rất rõ ràng.

Thấy mặt mẫu thân bộ dáng nghiêm túc, đoàn đoàn mặc dù có chút ko hiểu, nhưng vẫn gật đầu thụ giáo, lại cúi đầu cọ cọ nàng, mềm mại nói: "Mẫu thân, diệu nhi biết."

Liễu Vi Dung cười sờ sờ đầu của cậu.

"Mẫu thân, đệ đệ muội muội hôm nay rất ngoan, cũng không có khóc." Đoàn Đoàn con cong khoé mắt, vui vẻ nói.

"Đoàn đoàn là một ca ca tốt!" Liễu Vi Dung khen cậu một câu.

Đoàn đoàn có chút xấu hổ đầu nhỏ cúi xuống, ăn điểm tâm nhỏ, mỗi ngày nàng đều dự trữ sẵn điểm tâm nhỏ mà Đoàn Đoàn thích ăn.

Liễu Vi Dung thấy thế ý cười hiện lên trên đôi má, Trần ma ma bụng chao gào đi vào, hơn một tháng qua này, nàng ngày ngày uống cháo gà, cũng chán ngấy muốn chết rồi.

Chỉ là không uống lại không được, thỉnh thoảng nàng còn phải len lén cho Long Phụng Thai bú sữa đấy.

Lúc xế chiều, đoàn phi liền mang theo Đại công chúa tới đây.

Đoàn đoàn nghe lời Liễu Vi Dung nói, coi như không thể nào thích chơi cùng cô bé, trên mặt đối với Đại công chúa trong quá khứ như cũ ko có gì khác biệt, gọi tỷ tỷ dài, gọi tỷ tỷ ngắn.

Đại công chúa là vẫn quan tâm đến chuyện đặt mối quan hệ tốt với Đoàn Đoàn, thậm chí ko ngại đề ý đến hình thức có thể ảnh hưởng đến Đoàn Đoàn, nắm tay Đoàn Đoàn trong tay.

Dù sao cũng là đứa bé, thủ pháp còn là rất cứng nhắc, cộng thêm vì chút lợi trước mắt, đem tâm tư của bản thân bại lộ ra ngoài.

Liễu Vi Dung ở một bên thấy vậy thì ánh mắt tối sầm.

Đoàn phi hiển nhiên cũng nhìn ra manh mối, sắc mặt có chút khó coi, đối với Liễu Vi Dung áy náy cười một tiếng, rất nhanh mang theo Đại công chúa bắt đầu rời đi.

Họ vừa rời đi, đoàn đoàn liền giống như tiểu đại nhân thở phào nhẹ nhõm, chọc Liễu Vi Dung cười.

"Chủ tử, Đại công chúa thay đổi, vẫn là đừng nên cho nàng và Đại hoàng tử lui tới thì tốt hơn." Trần ma ma cau mày nói.

Liễu Vi Dung gật đầu, "Mama yên tâm, ta biết rõ, hoàng thượng không phải nói cấp cho đoàn đoàn một Lão sư sao? Đến lúc đó đoàn đoàn phải đi thư phòng học tập, Đại công chúa coi như muốn đến tìm đoàn đoàn, chúng ta cũng có cái cớ để cự tuyệt không phải sao?"

Vốn cho là Đại công chúa chỉ là có chút nhỏ mọn, không nghĩ tới lúc này chưa đc bao lâu, thay đổi lại lớn như vậy, một chút cũng không giống một cô gái nhỏ hơn năm tuổi.

Đoán chừng nguyên nhân do ma ma bên cạnh dạy.

Sau này vẫn nên hạn chế để cho cô bé tiếp xúc cùng đoàn đoàn.

Nước linh tuyến của nàng cũng không phải là vạn năng.

"Chủ tử chú ý là tốt rồi, mọi người trong cung này cũng sớm tuệ, còn là cẩn thận vẫn tốt hơn." Trần ma ma lại nói một câu.

Bạch Liên cùng Hạnh nhi đều gật đầu đồng ý.

Họ cũng không ưa thích Đại công chúa.

Tại thời điểm hoàng hậu còn trước kia, Đại công chúa vẫn còn rất thuần khiết thiện lương, đối với Đại hoàng tử cũng rất tốt, nếu không Đại hoàng tử cũng sẽ không nhớ tới cô bé, đáng tiếc hiện tại thay đổi.

Người luôn sẽ thay đổi, Đại công chúa thay đổi cũng không thể chỉ trích nhiều, nhưng là cô bé ngăn lần vạn lần cũng không nên muốn tẩy não Đại hoàng tử, tau nắm trong tay Đại hoàng tử.

Rốt cuộc là ai đã dạy cho Đại công chúa ý nghĩ như vậy?

Chỉ là Đại công chúa có phải là quá không nhìn trường hợp rồi hay ko, ở trước mặt nàng lại làm những chuyện giống như thế này, nàng nên nói cô bé ngu xuẩn?

"Diệu nhi mới sẽ không bị lừa đấy." Đoàn đoàn hừ một tiếng.

Đồng thời trong lòng có chút đau, thì ra tỷ tỷ đã ko còn là tỷ tỷ như trước nữa.

Liễu Vi Dung bắt được tâm tình của cậu, ôn hòa khuyên cậu, về sau cậu còn có thể gặp phải rất nhiều tình huống như thế, làm hoàng trưởng tử, ngoại trừ muốn tránh ra các loại hãm hại, còn phải cẩn thận người khác lợi dụng.

Lúc tối, Liễu Vi Dung dùng qua bữa cơm chiều xong, như thường ngày cho hai tiểu bảo bối bú sữa, đoàn đoàn thì ở một bên mắt trông mong nhìn, Hoàng đế cũng đang tiến vào.

Bạch Liên cùng Hạnh nhi kinh hãi, liền vội vàng hành lễ thỉnh an.

Trong lòng âm thầm cầu nguyện hoàng thượng không nên tức giận.

Đoàn đoàn ra hình ra dáng thỉnh an cho Hoàng đế.

Sờ sờ đầu đoàn đoàn, Mộ Dung triệt thấy nàng ngồi ở trên tháp thượng cho hai đứa bé bú sữa, hai mắt nhú lại, nhất thời sắc mặt tối sầm, không trách được phúc lợi của hần lại không có, thì ra là bị hai tiểu đích uống cạn sạch.

"Hoàng thượng, ngài tại sao cũng tối?" Tiểu Lý Tử không phải nói hoàng thượng tối nay ngủ ở Tử Thần điện sao? Liễu Vi Dung có chút chột dạ đem Hoan Hoan để xuống, nhắc váy lên.

"Trẫm không tối, làm sao biết nàng lại đang len lén cho Phong nhi cùng Nhạc Nhi ăn." môi mông Hoàng đế mím chặt, mặt đen thui nói.

Thời điểm ở cũ, hần biết nàng mỗi ngày vào buổi tối đều len lén cho bọn nhóc bú sữa, hần không cách nào ngăn cản, nhưng là bây giờ đã qua thời gian ở cũ, nàng còn muốn cho đứa bé bú, hừ, đừng mơ!

"Đây không phải là có ngực có chút trướng, cho nên mới. . . ." Liễu Vi Dung cúi thấp đầu, không dám nhìn Mộ Dung triệt, ngượng ngùng giải thích.

"Bạch Liên, Hạnh nhi, đem Phong nhi và Nhạc nhi ôm đi xuống cho bà vú bú sữa." Mộ Dung triệt mặt đen lại ra lệnh Bạch Liên cùng Hạnh nhi ôm Long Phượng Thai đi.

Dĩ nhiên đoàn đoàn cũng bị ôm đi ra ngoài.

Tiểu Lý Tử rất có ánh mắt lui ra ngoài, nhân tiện sai người đóng cửa lại.

Mộ Dung triệt bước nhanh đến phía trước, ôm nàng lên đặt vào trên giường lớn, cả thân hình cao lớn đè lên, trong giọng khàn khàn mang theo một tia không vui: "Trẫm không phải đã nói, không được cho Phong nhi và Nhạc nhi bú sữa, trên dưới trên người nàng đều là của trẫm, ngay cả sữa cũng là của trẫm. . . ." Trong giọng nói hàm chứa bá đạo ham muốn giữ lấy.

Liễu Vi Dung bị lời nói của hần làm cho ngốc trệ một hồi, bị lời nói của hần làm cho mặt đỏ ửng.

Đây là cái mặt lạnh Hoàng đế sao?

Ngay cả ‘sữa cũng là của trẫm’ lời này cũng nói ra.

Trước kia cùng đoàn đoàn giành sữa, hôm nay lại cùng Long Phượng Thai giành khẩu phần lương thực, Liễu Vi Dung cực kỳ ko biết nói gì.

Ở thời điểm nàng sắp ngốc trệ, bàn tay Mộ Dung triệt mở vạt áo của nàng, nhìn bộ ngực càng thêm đầy đặn của nàng, đáy mắt xẹt qua một tia lửa, tựa

đầu xuống, há mồm bao lấy ngực Liễu Vi Dung hút.

"Hoàng thượng, đừng, đừng như vậy." Liễu Vi Dung bị ánh mắt của hấn làm cho mất tự nhiên, mặt như lửa đốt, trước ngực truyền tới cảm giác khác thường, khiến cho thân thể nhạy cảm của nàng hơi run rẩy.

Bú hết sữa, Mộ Dung triệt ngừng đầu lên nhìn mặt Đức phi càng ngày càng đỏ, trong mắt vốn sâu không thấy đáy mang theo mấy ngọn lửa ko rõ.

"Trẫm đã hỏi thái y rồi, thái y nói thân thể của nàng đã dưỡng hảo!" Ý là có thể sinh hoạt vợ chồng rồi.

Thanh âm hấn vẫn khàn khàn như cũ, nói lại làm cho Liễu Vi Dung đỏ bừng cả mặt, không dám nhìn hấn.

Mộ Dung triệt thật thấp cười hạ xuống, vuốt ve thân thể của nàng đầy đặn hơn so với trước kia, giọng nói khàn khàn: "Đức Phi, trẫm vì nàng cảm dục đã lâu rồi, tối nay nàng phải bồi thường cho trẫm thật tốt."

Cảm dục?

Liễu Vi Dung bị hấn làm cho biến thành ý loạn tình mê, lúc nghe được hấn nói cảm dục đột nhiên tỉnh táo lại.

Trong mắt tràn đầy kinh ngạc.

Nhưng nàng nhớ rất rõ lúc hoàng thượng điểm bài của cái phi tần khác, làm sao có thể cảm dục?

Mộ Dung triệt nhìn thấu ý tứ trong đáy mắt của nàng, hôn xuống khoe miệng của nàng, cảm thấy cần thiết giải thích một chút: "Trẫm không có dụng họ."

"Làm sao có thể, hoàng thượng ngài." Liễu Vi Dung bị lời nói của hấn làm cho tâm thần đại loạn, hoàng thượng vì nàng cảm dục? Đây không phải là đang nói đùa chứ?

"Có phải cảm giác không thể tin được hay ko?" Mộ Dung triệt cúi đầu xuống, con ngươi sâu thẳm nhìn khuôn mặt khiếp sợ lại hốt hoảng của nàng, khẽ tự giễu nói.

"Ừ!" Liễu Vi Dung chỉ có thể nhắm mắt đáp một tiếng.

Nàng quả thật không nghĩ tới Hoàng đế sẽ vì nàng cảm dục.

"Trẫm cũng không biết vì sao lúc một mình liền để ý đối với nàng, có lẽ là nàng tại lúc tuyên tú biểu diễn vụng về khiến cho trẫm cảm thấy hứng thú, chỉ là sau cái loại hứng thú này liền thay đổi mùi vị, cũng không muốn dụng nữ nhân khác."

Mộ Dung triệt ôm nàng, hôn xuống mặt mày của nàng, khàn khàn nói qua.

Không biết bắt đầu từ đâu, hấn vốn xem là trò vui tâm dần dần thay đổi, hai lần bị nữ nhân hậu cung hạ thối tình được xong, liền đối với những nữ nhân khác trong hậu cung nổi lên lòng cảnh giác, chớ nói chi là sủng ái.

Nơi Đức Phi này là hấn buông lỏng nhất, không dùng phòng bị nhất.

Coi như nàng thắng Đức Phi rồi, bản tính vẫn giữ vững như cũ, không có bị quyền thế trước mắt mê hoặc.

Thật không hổ là người hấn yêu thích nhất.

Trước điểm mấy lần băng hiệu xong, thuần túy là lệ thường, cũng không có phong hào tẫn, hấn cho người lục soát qua, không phát hiện thối tình hương, mới thả lỏng tâm tình đến chỗ họ thân khiết là ngủ.

Liễu Vi Dung bị Hoàng đế đột nhiên xuất hiện tỏ tình, ừ, coi như là tỏ tình đi, làm cho có chút ko kịp ứng phó, không biết nên trả lời thế nào, không thể làm gì khác hơn là chủ động hiến hôn, mặc dù không biết bị hôn qua bao nhiêu lần, kỹ xảo của nàng như cũ không lưu loát vừa nát kém cỏi, nhưng là cổ tình gọi lên dục niệm của hấn.

Mộ Dung triệt chỉ coi là nàng xấu hổ.

Trong điện, chậm rãi nóng lên, xiêm y trên người hai người rất nhanh cởi hết, ngay sau đó trong màn lụa truyền đến hàng loạt tiếng pháp phòng cao thấp cùng tiếng thở trầm thấp.

Nam nhân cảm dục khoẻ ko thể tưởng, Liễu Vi Dung bị Hoàng đế hưng hăng giằng co một đêm.

Ngày thứ hai, trời mới tờ mờ sáng, bởi vì Thái hậu tê liệt, mỗi ngày thỉnh an biến thành cách ba ngày một lần.

Vừa đứng nàng có thể ngủ bù.

Đội khi nàng tỉnh lại đã là buổi trưa rồi, Bạch Liên cùng Hạnh nhi thấy chủ tử đã tỉnh, vội bụng nước nóng tới cho chủ tử rửa mặt, nước súc miệng xong hết xong, dùng qua đồ ăn trưa đã sớm chuẩn bị xong.

Liên đi nội điện bên cạnh xem Long Phụng Thai.

Phát hiện đoàn đoàn không có ở đây, liền hỏi Hạnh nhi, biết được là Thái hậu muốn gặp đoàn đoàn, liền triệu hấn đi qua.

Đi theo đi qua còn có Trần ma ma.

Cho đến bây giờ không có trở lại, đoán chừng là lưu thiện ở Từ An cung rồi.

Liễu Vi Dung liền yên tâm, chơi đùa với Long Phụng Thai.

Lúc này, một cung nhân thân sắc vội vã đi vào, nhìn thấy Liễu Vi Dung vội thờ hớn hển bẩm báo.

"Nương nương, không xong, Đại hoàng tử đã xảy ra chuyện!"

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Ở Hậu Cung Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80

Chương 80.1

Liễu Vi Dung kinh hãi, đoàn đoàn thế nào? Không phải đi đến chỗ Thái hậu sao? Nàng cố giả bộ trấn định hỏi.

"Không cần phải gấp gáp, người từ từ nói, trước nói cho Bồn cung, Đại hoàng tử rốt cuộc thế nào?"

Bạch Liên vội vàng tiến lên cho cung nữ đó một chén nước, cung nữ ực một hớp nước trà, tri hoãn giọng điệu, từ từ nói tới: "Nô tỳ nghe được tin tức Từ An Cung truyền đến nói Đại hoàng tử mưu hại Phụng gia Tam Tiểu Thư, hôm nay Phụng gia Tam Tiểu Thư đã trúng độc hôn mê."

"Cái gì?" Liễu Vi Dung kích động kêu to thất thanh: "Mưu hại Phụng gia Tam Tiểu Thư? Diêu nhi mới có hơn hai tuổi, thế nào mưu hại người? Việc này không phải rõ ràng là bị hãm hại sao?"

Bạch Liên cùng Hạnh nhi cũng bị tin tức bất thành linh này làm ngây ngẩn cả người.

"Đúng vậy a, Đại hoàng tử mới có hai tuổi, làm sao có thể mưu hại Phụng gia Tam Tiểu Thư, thật là hoang đường." Hạnh nhi rất là không khách khí cười lạnh.

Bạch Liên cũng lạnh lùng nói: "Đó còn cần phải nói, nhất định là có người hãm hại Đại hoàng tử."

Người cung nữ đó thấy bộ dạng kích động của Đức Phi nương nương, cắn răng nói ra câu tiếp theo khiến nàng kinh ngạc hơn: "Nương nương, ngài đừng kích động, nô tỳ còn chưa nói hết, tất cả mọi người không cho là Đại hoàng tử sẽ mưu hại Phụng gia Tam Tiểu Thư, bọn họ nói, nói là."

Câu nói kế tiếp, nàng ta liếc Liễu Vi Dung một cái nhưng không dám nói ra.

Liễu Vi Dung nghe vậy, lẽ nào lại không hiểu ý tứ trong lời nói chưa xong của nàng ta, tri hoãn tâm tình kích động, lạnh lùng nói: "Bọn họ nói là Bồn cung chỉ điểm, đúng không?"

Cung nhân nhắm mắt gật đầu.

Đáy mắt Liễu Vi Dung thoáng qua một tia ánh lạnh, nàng hiện tại cuối cùng hiểu, xem ra nàng và đoàn đoàn cũng bị hãm hại, tốt cho một mũi tên hạ hai chim.

Chỉ là nàng sẽ không như bọn họ mong muốn.

"Trần ma ma đâu rồi, nàng ta bây giờ như thế nào?"

"Trần ma ma bị Thái hậu bắt giữ rồi, còn từ trên người Trần ma ma tìm ra một bao độc dược."

"Cái gì? Nay Đại hoàng tử hiện tại như thế nào?" Liễu Vi Dung nhất thời sắc mặt âm trầm.

Trên người Trần ma ma sao lại có độc dược? Không cần phải nói là hãm hại.

"Đại hoàng tử vẫn còn ở Từ An Cung."

"Ha ha, Bốn cung còn không biết Diệu nhi rốt cuộc mưu hại Phụng gia Tam Tiểu Thụ như thế nào?" Liễu Vi Dung giận quá thành cười.

Cung nhân đành phải đem lấy chân tướng nói một lần.

Thì ra là thời điểm đoàn đoàn ở Từ An Cung, ăn một đĩa điểm tâm nhỏ, đĩa điểm tâm nhỏ còn dư hai miếng, Thái hậu đùa với hắn, để cho hắn cho Phụng Chi Lâm ăn, đoàn đoàn liền cầm lên vội tới đưa nài ta ăn.

Vậy mà Phụng Chi Lâm ăn xong miệng liền sùi bọt mép té bất tỉnh.

Thái hậu giận dữ, thế nhưng hỏi cũng không hỏi liền trực tiếp đem bắt giữ Trần ma ma bên cạnh đoàn đoàn, từ trên người nài ta tìm ra một ít độc dược, còn tính toán liên lụy trên người nài.

Đoàn đoàn làm Đại hoàng tử cũng bị ở lại Từ An Cung.

Liễu Vi Dung sau khi nghe xong, trong lòng đã có chút sơ lược, cười lạnh một tiếng, Thái hậu là ai, cung đấu người thắng lợi sau cùng, thật không ngờ thị phi cũng chẳng phân biệt được.

Thái hậu càng như vậy làm, càng để cho nài khẳng định Phụng Chi Lâm trúng độc có kỳ hoặc.

Mục đích cuối cùng sợ là muốn cho Phụng Chi Lâm vào cung, lại xuất hiện bằng chứng như núi, đem lấy cái Đức Phi là nài này dính líu vào.

Dĩ nhiên lý do rất đơn giản, không phải là sợ Phụng Chi Lâm vào cung sau khi phong phi áp đảo trên đầu nài, đoạt chương cung quyền của nài, cho nên trăm phương ngàn kế ngăn cản Phụng Chi Lâm vào cung.

Có lẽ ở Liễu Vi Dung xem ra, lý do này hết sức hoang đường, nhưng theo nhật xét của người xưa, lý do này làm người ta tin tưởng nhất.

Thay quyền chương quản lục cung cùng địa vị Hoàng hậu, ai không thêm nhỏ dãi?

Thật là giỏi tính toán.

"Bạch Liên, lập tức truyền lời, ta muốn đi Từ An Cung." Đế Hân nhi thương cho cung nữ thông báo, Liễu Vi Dung mấp máy môi, thần sắc đông lạnh.

"Dạ!" Bạch Liên đáp một tiếng.

"Còn nữa, để cho người ta đem Nhu Phúc cung cẩn thận lục soát một lần, đừng để cho người ta lấy cái vật bản gì đi vào giả họa."

Sau khi Liễu Vi Dung đổi lại một thân cung trang, đang muốn đi Từ An Cung, bỗng dưng nhớ lại điều này, tuy nói hiện tại Nhu Phúc cung ở dưới sự bảo vệ của Hoàng đế, nhưng cái khó miễn cho có yêu ma quỷ quái dẫn đến tai nạn và rắc rối.

Cẩn thận vẫn là hơn.

Chuyện này rất nhanh truyền đến trong tai Hoàng đế Mộ Dung Triệt, hắn đưa tới ám vệ hỏi thăm tình huống lúc đó, nhắm lại mắt, thần sắc lạnh lẽo, ngón tay gõ ở trên mặt bàn.

Mở mắt ra sai người ta đi tuyên Mặc thái y, chờ Mặc thái y đến, liền mang theo Tiểu Lý Tử đi Từ An Cung.

Sau khi Thái hậu biết được Đức Phi tới đây, nhìn trên đất Trần ma ma bị đánh một thân nhếch nhác, sắc mặt trầm xuống.

Tôi thật mau.

Một bên đoàn đoàn nghe được mẫu thân tới thì khuôn mặt nhỏ nhắn đang âm ỉ bỗng sáng lên, nhìn Trần ma ma quỳ trên đất, cắn cắn cái miệng nhỏ nhắn, âm thầm trách cứ mình vô dụng.

Bên người nài ta Phụng Chi Doanh cùng Tương Nhã thần sắc nhàn nhạt, Liễu Tương Nhã liếc Phụng Chi Doanh một cái, âm thầm cười lạnh, thật là có tỷ phải có kỳ muội, lòng dạ độc ác giống nhau.

Biết rõ Hoàng đế đối với nài vô ý, vì vào cung, vì bản thân mình cũng có thể xuống tay.

Tương lấy Phụng Thái Sư bức bách sao?

Lần này có trò hay để xem.

Tốt nhất lần này hoàng thượng đưa nài ta ra ngoài, tránh cho Phụng Chi Lâm được vào cung như ý nguyện, nài ta bây giờ đã chịu đủ tức giận với hai chị em này rồi.

Bên ngoài Từ An Cung, cung nhân nhìn thấy Đức Phi nương nương tới, ánh mắt nhìn về phía nàng cung kính cũng mang theo ý lạnh.

Lưu ma ma tâm phúc của Thái hậu rất trùng hợp đứng bên ngoài.

"Nương nương mời!" Bà ta cung kính mời nàng vào điện.

Liễu Vi Dung nắm chặt nắm tay, mới vào chánh điện, liền thấy Trần ma ma quỳ trên đất, kinh ngạc tròn to hai mắt.

"Trần ma ma."

"Chủ tử!" Trần ma ma thấy Liễu Vi Dung mang theo Bạch Liên tiến vào, lập tức hiểu chuyện ở Từ An Cung, chủ tử đã nhận được tin tức.

Trong lòng nàng âm thầm kêu khổ, chủ tử tại sao cũng tới?

Mới vừa bà bị soát người rồi, quý dị bị người tìm ra một gói độc phấn.

Rõ ràng trên người bà căn bản không có những thứ đồ này.

"Mẫu phi." Đoàn đoàn thấy mẫu thân, nện bước chân ngắn nhỏ chạy vội tới trước mặt nàng, ôm bắp đùi của nàng, uất ức khóc lớn.

Thái hậu lạnh lùng "ừ" một tiếng.

"Đức Phi!"

"Nô tì ở đây." Liễu Vi Dung vội cung kính lên tiếng.

Thái hậu bởi vì tay chân vô lực, nghĩ vỗ bàn cũng khó khăn không làm được, chỉ có thể lạnh lẽo nhìn chăm chăm Liễu Vi Dung, thanh âm đột nhiên cất cao, lạnh lùng nói: "Uổng phí ai gia coi trọng người như vậy, không nghĩ tới trong tâm tư tàn nhẫn như thế, thế nhưng lợi dụng tay Đại hoàng tử mưu hại Chi Lâm."

"Nô tì không biết thái hậu nương nương có ý tứ là chỉ chuyện gì!" Liễu Vi Dung mím môi, sờ sờ có chút sợ đoàn đoàn, thẳng tắp chống lại mắt lạnh của Thái hậu.

Trong lòng lại cười lạnh, muốn gán tội người thì sợ gì không có lý do.

Xem ra bởi vì Phương gia, Thái hậu thật là càng già càng hoa mắt ù tai rồi.

"Không biết chỉ chuyện gì?" Thái hậu hí mắt, bộ mặt trong sạch, bà đối với Tô công công nói: "Để cho nàng ta nhìn một chút."

Tô công công gật đầu, mang độc phấn lục soát được trên người Trần ma ma lấy ra ra ngoài.

Thấy một gói bột, Liễu Vi Dung giật mình trong lòng.

Trần ma ma trên mặt đất có chút nhếch nhác thấy Thái hậu định dùng túi độc phấn kia vu oan cho chủ tử, vội vàng mở miệng hô: "Chủ tử, cái gói độc phấn này là Lưu ma ma từ trên người nô tài tìm ra, nô tài cũng không biết trên người thế nào đột nhiên có cái gói này."

Thái hậu cười lạnh: "Xem ra cái người nô tài này ngược lại rất trung thành, ý của người là ai gia vu oan người? Tại chỗ nhiều người như vậy cũng chính mắt thấy được cái gói độc phấn này không từ trên thân người tìm ra, bằng chứng như núi, còn dám ngụy biện? Chẳng lẽ là nghĩ bao che Đức Phi đi?"

"Không, mẫu phi, hoàng nãi nãi oan uổng người, trên người Trần ma ma căn bản không cái gói đồ này, Diệu nhi tận mắt thấy thời điểm Lưu ma ma lục soát đem bao đồ này thả vào trên người Trần ma ma."

Chương 80.2

Đoàn đoàn nghe được hoàng nãi nãi thế nhưng muốn hãm hại mẫu thân, tròn to hai mắt, nổi giận, ngọt ngào ngậm thơ kêu to.

Hắn rõ ràng mắt tinh nhìn thấy Lưu ma ma kia đem bao đồ thả vào trên người Trần ma ma, làm thế nào đã thành của Trần ma ma gì đó rồi hả ?

"Thái hậu nương nương, Diệu nhi chỉ là một đứa bé hai tuổi, chắc chắn sẽ không nói láo, xem ra chuyện này rất kỳ quái, mong rằng thái hậu nương nương minh xét."

"Hơn nữa nô tì lấy thân phận của mình có cần thiết mưu hại Phương Tam Tiểu Thư sao?"

Liễu Vi Dung nghe lời của con, nghĩ đến đoàn đoàn vẫn uống nước Linh Tuyền, đã sớm tai thính mắt tinh, chuyện Lưu ma ma giả họa sợ là thật.

"Cái gói đồ này quả thật không phải của nô tài, nô tài mỗi lần mang Đại hoàng tử tới đây, cũng sẽ đổi một y phục sạch sẽ khác, cái thói quen này cung nhân Nhu Phúc cung cũng biết, cái gói bột thuốc này rõ ràng không phải của nô tài, là có người giả họa cho nô tài."

Trần ma ma cắn răng, nói tiếp.

Lời vừa nói ra này, các nô tài trong chánh điện ngạc nhiên nghi ngờ.

Thái hậu không nghĩ tới lúc này bị đại tôn tử nói chuyện làm cho lên không nổi không xuống được.

Thật ra thì bà đã sớm nhận thấy được Phương Chi Lâm lại tự mình động tay chân, trong lòng mặc dù tức giận, nhưng chỉ có thể che chở nàng ta, dù sao cũng là người của Phương gia, hơn nữa nàng ta ngoan độc, ở trong hậu cung đối bản thân mình ngoan độc hơn người bình thường sẽ sống được lâu so với người khác.

Thật ra thì Thái hậu vẫn còn vô cùng thương thức Phương Chi Lâm.

Liên muốn giúp nàng ta một chút, thuận tiện đem mũi nhọn chỉ hướng Đức Phi.

Hoàng trưởng tử là của cháu nội của bà, bà dĩ nhiên sẽ không động, nhưng Đức Phi, bà còn muốn mượn chuyện như vậy đem lấy phi vị của nàng ta hạ xuống, vì vậy nàng vừa đến bà liền trừng mắt đối với nàng.

"Chi Doanh, Lệ tần, các người cũng là tận mắt nhìn thấy, nói cho Đức Phi một chút, ai gia rốt cuộc có hay không oan uổng nàng ta." Thái hậu trực tiếp không đề mắt đến lời đoàn đoàn nói, đem Phương Chi Doanh cùng Tương Nhã đẩy ra ngoài.

Trong lòng Phương Chi Doanh đã sớm đoán được quyết tâm của Thái hậu để Tam muội vào cung, chỉ là nàng không muốn như nàng ta mong muốn, vì vậy nàng mở miệng mơ hồ nói: "Ta là tận mắt thấy Lưu ma ma soát người, bởi vì khi soát người chặn lại tầm mắt, ta cũng vậy, không thấy rõ túi đồ kia có phải hay không từ trên người Trần ma ma tìm ra."

Nói xong, nàng ta cúi đầu, không dám nhìn cặp mắt Thái hậu tràn đầy tức giận.

Ya nghĩ của Liễu Tương Nhã cũng cùng Phương Chi Doanh giống nhau.

"Hồi thái hậu, tần thiếp cũng không còn thấy, chỉ là sau khi Lưu ma ma lục soát xong, trong tay quả thật nhiều hơn một bao đồ."

Lời của hai người đều nói lập lòe nước đôi.

Thái hậu giận đến một hơi vận lên không được.

Liễu Vi Dung âm thầm cười lạnh, nàng hiểu rõ phụ nữ nhất, thái độ Thái hậu tỏ rõ bà ta xem nặng Phương Chi Lâm, Phương Chi Doanh cùng Tương Nhã làm sao sẽ như bà ta mong muốn?

Và lại chỉ dựa vào nghe nói từ trên người Trần ma ma lục soát cái gói gọi là độc phần kia, nghĩ đây ngã nàng, cũng không phải là dễ dàng như vậy, hai người lựa chọn rất sáng suốt.

Đầu tiên là nhất trí chống lại Phương Chi Lâm mượn chuyện này vào cung.

"Chuyện này quả thật nghi ngờ chồng chất, phải điều tra kỹ, trăm thật muốn xem ai dám ở Từ An Cung của mẫu hậu hạ độc." Một đạo âm thanh trầm thấp lạnh lẽo đột nhiên vang lên.

Ngay sau đó một thân mình hoàng Mộ Dung Triệt mang theo Tiểu Lý Tử cùng Mạc thái y cùng nhau tiến vào.

Mới vừa hần đang ở cửa liền nghe được không ít.

Trong lòng nhất thời sáng tỏ dụng ý của mẫu hậu, trong lòng thất vọng thế nào cũng không che giấu được.

"Phụ hoàng!" Đoàn đoàn buông lòng vật áo Liễu Vi Dung ra, mặt uất ức vọt tới bên cạnh Mộ Dung Triệt, ngọt ngào ngây thơ tố cáo: "Phụ hoàng, họ oan uổng mẫu phi cùng Trần ma ma, rõ ràng túi đồ kia không phải của Trần ma ma, Diệu nhi tận mắt thấy từ trong tay áo Lưu ma ma trượt ra một bọc đồ rơi vào trong tay áo của Trần ma ma."

"Hoàng đế!" Thái hậu thấy Mộ Dung Triệt đi vào, cả kinh.

Liễu Vi Dung, Liễu Tương Nhã cùng Phương Chi Doanh vội thỉnh an Hoàng đế, trong lòng Liễu Vi Dung thở phào nhẹ nhõm, Hoàng đế đã tới thì dễ làm rồi.

Thật may là chuyện này truyền đi mau, Thái hậu còn chưa tới kịp bố trí tất cả.

Phải nói chuyện ngày hôm nay là đột nhiên xảy ra, không phải cố ý.

Phương Chi Lâm dù sao vẫn còn non, hơn nữa cũng quá mức vội vàng rồi, lúc này mới vào cung hầu Thái hậu chừng mười ngày đã chờ không kịp.

Trần ma ma là người rất cẩn thận, mỗi lần mang đoàn đoàn tới Từ An Cung, cũng sẽ rửa sạch tất cả mọi thứ trên người, khăn tay khăn tay cũng không có, đoàn đoàn cũng thế, sạch bóng.

Không thể nghĩ đến còn có người vu hãm.

"Mẫu hậu, ngài thân thể bất tiện, chuyện này liền giao cho trẫm tới xử lý." Cặp mắt Mộ Dung Triệt nhìn thẳng vào Thái hậu, giọng nói hết sức cương quyết.

"Hoàng đế, người cũng cho là mẫu hậu oan uổng Đức Phi?" Thái hậu trong bụng trầm xuống, mặt thương tâm nhìn Hoàng đế, đau lòng nói.

"Mẫu hậu, trẫm tin tưởng Diêu nhi, Diêu nhi mới hai tuổi, sẽ không nói dối, về phần Đức Phi có hay không bị oan uổng, chờ chút sẽ biết, thái y không phải đang chẩn bệnh cho Phương thị sao? Mặc thái y, kiểm tra một chút bột trong cái gói này là gì, cùng với Phương thị trúng loại độc chất nào."

Mộ Dung Triệt trực tiếp đến rút củi dưới đáy nồi.

Cái gói này bị nghiệm chứng là độc phấn đặt tại nơi này, nhiều người nhìn như vậy, chẳng ai nghĩ tới Phương Chi Lâm trúng độc cùng độc này phần có phải hay không cùng một loại.

"Dạ!"

Trên mặt Thái hậu thoáng qua một tia kinh ngạc, vừa tức vừa giận, rồi lại không thể ngăn cản.

Bên trong thái y chẩn bệnh cho Phương Chi Lâm là người của bà, đến lúc đó kết quả như thế nào còn không phải là bà định đoạt, không nghĩ tới Hoàng đế thể nhưng nhanh như vậy chạy tới, còn dẫn theo Mặc thái y.

Phương Chi Doanh cùng Trương Nhã đều cười lạnh ở trong lòng.

Mặc thái y cũng không phải là người của Thái hậu, lúc này Phương Chi Lâm sợ là trộm gà không được còn mất nắm gạo rồi.

Liễu Vi Dung bình tĩnh đứng ở bên cạnh Hoàng đế, nhận được ánh mắt Mộ Dung Triệt quăng tới, trong bụng âm áp, an tâm, mắt lạnh nhìn sự tình phát triển.

Rất nhanh Mặc thái y từ Thiên Điện đi ra, đi theo ra ngoài còn có thuốc thái y cho Phương Chi Doanh giải độc.

Thái y đó đang cho người ta nấu thuốc giải độc cho Phương Chi Lâm.

Thấy Mặc thái y đi vào còn lấy làm kinh hãi.

"Phương thị trúng loại độc chất nào?" Mộ Dung Triệt nhìn lướt qua người ở chỗ này, lạnh lùng hỏi.

Mặc thái y nói chi tiết kết quả chẩn đoán bệnh.

Cùng gói độc được kia không phải cùng một loại độc.

Thái y kiểm tra lại lần nữa Trần ma ma cùng đoàn đoàn, đều không phát hiện vấn đề.

Lần này chuyện vu hãm Trần ma ma mượn từ tay đoàn đoàn hạ độc cho Phương gia Tam Tiểu Thư đã lộ ra chân tướng rõ ràng.

"Hoàng đế, nếu không phải Đức Phi cho người ta xuống tay, ai gia cũng mệt mỏi, chuyện này tới đó là hết thôi." Thái hậu thấy tình thế phát triển vượt ra khỏi trong tay của bà, tính toán dần xếp ổn thỏa.

"Không được, chuyện này không thể tính như vậy, ở Từ An Cung hạ độc, sự tình liên quan trọng đại, trăm chắc chắn điều tra rõ ràng, rốt cuộc người nào to gan như vậy, dám thiết kế hãm hại Đức Phi cùng Đại hoàng tử của trẫm."

Trong lòng Mộ Dung Triệt sớm có suy đoán, lúc này hắn muốn hoàn toàn dứt đường lui Phương gia Phương Chi Lâm vào cung.

"Hoàng đế!" Thái hậu nóng nảy.

"Mẫu hậu cũng mệt mỏi, người tới, đem mẫu hậu đưa về phòng ngủ nghỉ ngơi." Mộ Dung Triệt lạnh giọng phân phó.

Thái hậu thấy, vừa tức vừa giận, cuối cùng chỉ có thể hết hy vọng bị người đưa vào nội điện.

Xem ra Phương Chi Lâm nếu bị gán tội hãm hại Đức Phi, danh tiếng đưa về Phương gia rồi.

Phương Chi Doanh cùng Trương Nhã thờ phào nhẹ nhõm, Phương Chi Lâm xem ra là không thể vào cung rồi.

Liễu Vi Dung cảm thấy chuyện này tới đột nhiên, kết thúc cũng đột nhiên.

Trong lòng không khỏi cảm khái một tiếng, thủ đoạn của Hoàng đế này mạnh mẽ vang dội không thể thất lễ.

Trần ma ma cũng từ trên mặt đất đứng dậy, hai mắt đoàn đoàn sáng lóng lánh nhìn phụ hoàng, cảm thấy phụ hoàng thật lợi hại.

Mộ Dung Triệt nhìn thấy cặp mắt con trai sáng lóng lánh, cùng với ánh mắt sung bái của Đức Phi, rất là hưởng thụ, khoe miệng nhếch lên.

Phương Chi Doanh cùng Trương Nhã thấy ánh mắt Hoàng đế đều ở trên người Liễu Vi Dung, hung hăng tóm lấy khăn.

Liễu Vi Dung thấy thoát khỏi hiểm nguy, liền an tâm mang theo đoàn đoàn, Trần ma ma, cùng với Bạch Liên cùng nhau trở về Nhu Phúc cung, chuyện còn lại liền giao cho Mộ Dung Triệt làm.

Lúc xế chiều, nghe nói sau khi Phương Chi Lâm được giải độc, bị Hoàng đế trực xuất trở về Phương gia rồi.

Nguyên do ở trong đó coi như Thái hậu dù che giấu thế nào, cũng bị truyền ra ngoài.

Phương Chi Lâm sợ là khó có thể gả đi ra ngoài.

Những ngày kế tiếp, Liễu Vi Dung trôi qua thật bình tĩnh, một tháng sau, Hoàng đế đột nhiên hạ chỉ đi Tể tướng Quốc Tự dâng hương vì Thái hậu cầu phúc, phi tử cao nhất trong cung hôm nay, Liễu Vi Dung bồi giá là chuyện đương nhiên.

Phi tần theo giá còn có Huệ phi, Đoan phi, Hiền phi, Phương phi, cùng với Liễu Trương Nhã.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Ở Hậu Cung Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81

Chương 81.1

Hoàng đế ngự giá đi Tể tướng Quốc Tự cầu phúc cho Thái hậu là lớn chuyện, nhưng lại không để cho một vị đại thần nào đồng hành, chỉ có cấm vệ quân hoàng gia. Nhưng mà bọn hắn cũng không có đặc biệt kỳ quái, tính tình của Hoàng đế vốn chính là rất độc đoán.

Liễu Vi Dung từ lúc biết được phải bồi giá đi Tể tướng Quốc Tự, liên tiếp mấy ngày hưng phấn đến buổi tối cũng không có cảm giác buồn ngủ, bị giam trong hoàng cung ba năm, buồn bức cũng muốn chết, nếu không phải tính tình của nàng vốn yên tĩnh, sợ là hết sức gian nan.

Đoàn đoàn cũng rất vui mừng, đáng tiếc đệ đệ muội muội còn nhỏ, không thể đi, chỉ là Nhu Phúc cung tất cả đều là người của Hoàng đế canh giữ, Viên Viên cùng Hoan Hoan liền bị để lại.

Liễu Vi Dung vốn định mang theo Long Phượng Thai cùng đi, nhưng Hoàng đế nói chỉ ở lại Tể tướng Quốc Tự hai ngày, nàng liền dừng lại cái tâm tư kia.

Chỉ là nàng cảm thấy kỳ quái, tất cả những phi tần có địa vị cao đều đi, chỉ mình Thái hậu ở lại trong cung, để Tĩnh tần cùng một đám phi tử hầu hạ.

Hôm nay là ngày phải đi Tể tướng Quốc Tự, tối hôm qua mặc dù bị Mộ Dung Triệt giằng co một đêm, nhưng Liễu Vi Dung trời hơi sáng liền bò dậy, cả người tràn đầy vui sướng.

Vừa tỉnh lại đã thấy Mộ Dung Triệt lười biếng nửa nằm nghiêng ở trên giường, xuyên thấu qua màn lụa nhìn Đức Phi một người nước súc miệng rửa mặt xong liền đến gương đồng trang điểm, đáy mắt thoáng qua một tia nhu hòa.

Khi nhìn nàng có chút vụng về vẽ lông mày cho mình, Mộ Dung Triệt động thân hình cao to, lật người xuống giường, phủ thêm một cái áo khoác, dạo bước đi tới phía sau nàng.

Liễu Vi Dung sùng sốt, tay run lên, bút chỉ trong tay không cẩn thận đem lông mày vẽ méo sẹo rồi.

Mộ Dung Triệt thấy thế, cúi đầu cười ra tiếng.

Liễu Vi Dung tai nóng bừng, Hoàng đế tại sao tính lại?

Thấy trong gương đồng lông mày của mình méo sẹo, trong bụng quýnh lên, vội cầm một bên khăn dính một chút nước ẩm, rửa đi lau sạch.

"Hoàng thượng, ngài đã tỉnh rồi, có muốn hay không khiến các nô tài mau tới giúp ngài thay quần áo?"

Mộ Dung Triệt nhú mày, liếc qua đôi mày thanh tú mỹ lệ của nàng, đột nhiên có loại ý tưởng muốn vì nàng vẽ lông mày.

"Không cần, trầm xem nàng chân tay vụng về, không bằng để trầm tô lại long mày cho nàng."

"Hoàng thượng, ngài sẽ vẽ long mày?" Liễu Vi Dung kinh ngạc.

Mỗi sáng sớm đều là Bạch Liên xử lý tốt cho nàng, lần đầu tiên mình vẽ long mày lại bị Mộ Dung Triệt nhìn thấy, còn bị chê cười, càng làm nàng kinh ngạc chính là, Hoàng đế lại giúp nàng vẽ long mày?

Chẳng lẽ hần không biết đàn ông cổ đại nếu như vẽ long mày cho người phụ nữ chính là biểu đạt tình yêu sao?

Chẳng lẽ lần trước hần tỏ tình là thật?

Lỗi tai Mộ Dung Triệt nóng lên, nhàn nhạt ừ một tiếng, bàn tay cầm bút chì, gật gật một cái, nâng lên gò má trắng nõn thanh lệ của nàng, cúi đầu chuyên chú vì nàng vẽ long mày.

Hơi thở nóng rực phun ở trên mặt, đối mặt với gương mặt tuấn tú gần như thế, gương mặt Liễu Vi Dung một hồi nóng ran, tim đập bịch bịch, chẳng những mang tai đỏ, gương mặt càng thêm đỏ bừng rồi.

Mộ Dung Triệt mặc dù lần đầu tiên bởi vì vẽ long mày cho một người phụ nữ, nhưng xuồng tay rất ổn, tô lại rất đẹp mắt.

Tô hết long mày, để bút chì xuống, nhìn gò má của nàng càng ngày càng đỏ tươi, trong lòng khẽ động, vòng chắt eo của nàng, cúi đầu trực tiếp chiếm hữu làn môi đỏ mọng của nàng, cạy ra miệng của nàng, đầu lưỡi tiến nhanh mà vào.

Liễu Vi Dung bị hành động của Mộ Dung Triệt làm cho giật mình, theo nụ hôn càng thâm nhập, nàng cũng không tự chủ vòng tay lên cổ của hần, hôn trả hần.

Lấy được sự đáp lại của nàng, Mộ Dung Triệt càng ngày càng đi vào, dọc theo môi bắt đầu hôn đi xuống.

Theo nhiệt độ từ từ cao lên, quần áo trên người nàng bị Mộ Dung Triệt cởi một nửa, bộ ngực đầy đặn bị bàn tay của hần vuốt ve.

Môi đỏ mọng khẽ nhếch, bật ra tiếng thở gấp.

Mộ Dung Triệt đè nàng ở trên ghế, hạ thân gắng gượng chia vào bụng nàng, chuẩn bị tiến thêm một bước.

"Bình" một tiếng, cửa mở ra, đoàn đoàn mặc áo khoác gấm sắc nện những bước chân ngắn nhỏ vọt vào, phía sau còn đi theo Trần ma ma.

Cùng với Hạnh nhi cùng Bạch Liên bung chậu đồng, còn có thái giám Tiểu Lý Tử bên người của Hoàng đế.

"Phụ hoàng, mẫu thân, đã dậy rồi, đã dậy rồi."

Gương mặt tuấn tú của Mộ Dung Triệt thoáng qua một tia ảo não cùng thần sắc chưa thỏa mãn dục vọng, trừng mắt liếc đoàn đoàn đang xông tới, bình ổn bụng dưới, từ trên người Liễu Vi Dung đứng dậy.

Liễu Vi Dung vội sửa sang lại quần áo của mình, sắc mặt ửng đỏ mang theo vẻ lúng túng.

Mọi người sau khi đi vào, liền thấy cảnh hoàng thượng từ trên người Đức Phi đứng lên.

Lập tức có chút sáng tỏ, hành lễ đi qua đều cúi đầu.

Đoàn đoàn rất không có ánh mắt nhìn, cả người trực tiếp cọ đến bên cạnh Mộ Dung Triệt, tò mò nói một câu: "Mới vừa rồi phụ hoàng cùng mẫu thân thích chơi thân ái sao? Đoàn đoàn không thích thân ái, rất nhiều nước miếng."

Liễu Vi Dung xấu hổ thiếu chút nữa không có tim kể đất chịu xuống.

Vẫn là da mặt Mộ Dung Triệt tương đối dày, hần bình tĩnh trả lời một câu: "Diệu nhi sau khi lớn lên, cũng thích cùng nữ nhân chơi thân ái rồi."

Rất tốt rất cường đại mà trả lời.

Đoàn đoàn mới hơn hai tuổi a, có thể dạy trẻ con như vậy sao?

Liễu Vi Dung đột nhiên lo lắng đứa con nhà mình có thể hay không bị Mộ Dung Triệt dưỡng thành hoa tâm đại củ cải.

Đoàn đoàn nghe được phụ hoàng trả lời thì cũng không hiểu lắm, khuôn mặt nhỏ nhắn vo thành một nắm.

"Đoàn đoàn, hôm nay thế nào sớm như vậy đã tới đây?" Liễu Vi Dung rất là tò mò hỏi.

Đoàn đoàn có chút hưng phấn nói: "Muốn ngồi kiệu kiệu xuất cung."

"."

Liễu Vi Dung hoàn toàn đã hết ý kiến.

Sau đó để cho hấn ở một bên chờ, mình nhìn trong gương đồng đôi mày thanh tú Mộ Dung Triệt giúp nàng vẽ, vẽ đẹp hơn so với nàng, Bạch Liên thấy chủ từ thế nhưng vẽ ra lông mày tỉ mỉ lên như thế, không nhận được khen một câu.

Liễu Vi Dung đỏ mặt.

Đây không phải là nàng vẽ ra, len lén liếc nhìn Mộ Dung Triệt ở một bên đang để Tiểu Lý Từ hầu hạ thay quần áo, vừa đứng hấn nghe đến lời Bạch Liên nói cũng nhìn sang.

Liễu Vi Dung vội rũ mắt dời đi ánh mắt.

Bỏ lỡ ánh mắt cung chiều của Mộ Dung Triệt.

"Chủ từ, ngài sáng nay thế nào đã dậy sớm như vậy? Còn lấy nước súc miệng rửa mặt." Bạch Liên có chút ngạc nhiên hỏi một câu.

Liễu Vi Dung cười khan một tiếng, che giấu nói: "Hôm nay muốn đi Tướng Quốc Tự, quá hưng phấn, cả đêm không ngủ được."

Nàng nào dám nói nàng là lấy nước từ trong không gian ra.

Chương 81.2

Sau khi rửa mặt xong, cùng đoàn đoàn cùng nhau dùng qua đồ ăn sáng, Mộ Dung Triệt liền ngồi ngọc liễn đi trước rồi.

Liễu Vi Dung đi điện bên cạnh đùa chơi cùng Long Phượng Thai, dặn dò Trần ma ma chăm sóc thật tốt Long Phượng Thai, liền mang theo đoàn đoàn, cùng với Bạch Liên cùng Hạnh nhi rời đi.

Đây là lần đầu tiên xuất cung từ khi nàng đi tới nơi này cái thế giới này, cùng đoàn đoàn ngồi ở trong xe ngựa hoa lệ, nhìn đoàn đoàn trên tấm thảm uốn éo tới vụn vụn, không an phận nghĩ vén lên màn kiệu nhìn bên ngoài, không nhận được cong cong khóe miệng, cười một tiếng.

Nàng khẽ kéo rèm 1 góc, nhìn ra ngoài.

Đạp vào mắt là đường phố không một bóng người, cách mỗi năm bước thì có một binh lính hoàng gia đứng nghiêm.

Thế nhưng không phải cái loại này ở trong phim truyền hình diễn qua, trường hợp Hoàng đế xuất cung, ở hai bên đường phố cũng quỳ đầy binh dân bách tính.

Không khỏi để cho nàng nghĩ đến đất nước Trung Hoa, khi nguyên thủ xuất hành cũng cấm đường, xem ra vì phòng ngừa ngoài ý muốn cùng bảo vệ an toàn của Hoàng đế, trên đường Hoàng đế ngự giả đi qua, đường phố đều là hết sức giới nghiêm.

Đoàn đoàn hiển nhiên cũng nhìn thấy đường phố vắng tanh, chỉ chốc lát sẽ không hứng thú, bắt đầu đến trên bàn thấp nhỏ uống nước trái cây để sẵn.

Liễu Vi cho cũng nhàm chán vô nghĩa nửa tựa vào gối dựa nhắm mắt dưỡng thần.

Tướng Quốc Tự ở ngoại ô phía đông kinh thành, cách hoàng cung hoàng một canh giờ đi đường.

Vừa vận thích hợp để nàng nhắm mắt dưỡng thần, đoàn đoàn vốn là đang uống nước trái cây, thấy mẫu thân ngủ một giấc, cũng ngồi qua, kê bên Liễu Vi Dung cùng nhau ngủ.

Một bên Bạch Liên thấy cười thầm, cảm thấy nhỏ đáp lên trên người hai người.

Một lúc lâu sau, đội ngũ đã đến trước cửa Tướng Quốc Tự.

Còn chưa có xuống xe ngựa, liền mơ hồ ngửi thấy mùi vị của đàn hương.

Có thể là nguyên nhân hôm nay Hoàng đế đến Tướng Quốc Tự dâng hương, chung quanh thủ vệ hàng loạt binh sĩ, làm Tướng Quốc Tự luôn luôn hương khói cường thịnh hôm nay rất là vắng lạnh.

Đến Tướng Quốc Tự, Hoàng đế dẫn đầu xuống xe ngựa, ngay sau đó Liễu Vi Dung cũng mang theo đoàn đoàn xuống xe ngựa, sau phía sau xe ngựa, tất cả các phi tần đều xuống xe ngựa.

Hôm nay Liễu Tương Nhã trang phục hết sức xinh đẹp được Bích Thủy nâng đỡ xuống xe ngựa, nhìn lên trước mặt Tướng Quốc Tự trang nghiêm, chẳng biết tại sao có loại dự cảm xấu.

Chủ trì đã sớm chờ ở tại cửa ra vào Tướng Quốc Tự đợi mọi người xuống xe ngựa, dẫn một đám tăng nhân cho Hoàng đế hành lễ.

Liễu Vi Dung rất là tò mò nhìn mắt chủ trì Tướng Quốc Tự, thấy gương mặt ông mặt mũi hiền lành, có khác một phen tư vị thần tiên, không khỏi nhất thời

có ấn tượng tốt.

Đoàn đoàn được Liễu Vi Dung nắm tay, hai mắt quay tròn nhìn chung quanh bốn phía, cặp mắt sáng lóng lánh .

Đi theo sau lưng Mộ Dung Triệt, nhìn chủ trì đại sư ở trước mặt dẫn đường.

Lòng của Liễu Vi Dung rất là bình tĩnh, đoàn đoàn cũng rất khéo léo.

Đến Tướng Quốc Tự, bước đầu tiên chính là đi chánh điện Tướng Quốc Tự dâng hương.

Hai bên chánh điện đứng đầy hòa thượng.

Thấy đoàn người đi vào, đều hành lễ, tiếp theo sau đó lễ Phật.

Dưới sự giảng giải của đại sư chủ trì, Hoàng đế Mộ Dung Triệt dâng hương đầu tiên.

Thứ hai là Đại hoàng tử Mộ Dung Diệu.

Đoàn đoàn mặc dù mới hơn hai tuổi, nhưng hần hết sức thông minh lanh lợi, dâng hương quy củ một chút cũng không kém, khi chủ trì đại sư nhìn đến hần cặp mắt còn sáng một chút.

Tôi đây chính là Liễu Vi Dung, vốn là Liễu Vi Dung không thể nào tin Phật, tin quý thần, nhưng là kể từ sau khi nàng xuyên qua, nàng liền đối với mấy cái này bắt đầu kính sợ .

Cung kính mà thành kính đốt lên ba nén hương, sau đó lui ra, để người phía sau dâng hương.

Cho đến cuối cùng Liễu Tương Nhã dâng hương xong, đoàn người mới đi đến phòng ở được sắp xếp phía sau Tướng Quốc Tự.

Cả Tướng Quốc Tự có hoàng gia binh lính bảo vệ, trở nên rất là an tĩnh.

Liễu Vi Dung bởi vì phân vị cao nhất, ở sương phòng gần Mộ Dung Triệt.

Nhìn căn phòng này trang trí đơn giản lịch sự mà tao nhã, Liễu Vi Dung âm thầm may mắn bây giờ đã gần cuối tháng năm rồi, khí trời nóng dần dần lên, phòng ở nơi này vừa đúng thích hợp.

Ngồi ở trên đệm cỏ trong phòng, nhìn Hạnh nhi cùng Bạch Liên sửa sang lại sương phòng, đoàn đoàn thì tại trong sương phòng khắp nơi tán loạn, rất có ý muốn thám hiểm.

"Mẫu thân, mẫu thân. . . ." Thám hiểm đi qua, đoàn đoàn mặt đỏ bừng nhảy đến trước mặt Liễu Vi Dung: "Diệu nhi đói bụng!"

"Đừng nóng vội, đợi chút có người đưa cơm chay tới đây." Liễu Vi Dung chà xát cái mũi nhỏ của bé, cười khanh khách nói.

Đoàn đoàn không hiểu cái gì là cơm chay, bé chỉ biết sau đó sẽ ăn cơm.

Quả nhiên, không bao lâu, hai tiểu tăng tặng cơm chay tới đây.

Liễu Vi Dung ăn cơm chay ở đây, cảm thấy thật rất tốt, có thể cùng đầu bếp trong cung làm món ăn chay sánh ngang rồi.

Đoàn đoàn là đứa trẻ không thịt không vui, cũng cực kỳ thích cơm chay trong chùa này.

Ăn được bụng tròn trịa.

Mới vừa ăn rồi cơm chay xong, Mộ Dung Triệt lại tới, lúc này hần đối một thân thương phục, sau lưng còn đi theo Tiểu Lý Tử.

Thấy Liễu Vi Dung liền mở miệng nói: "Trẫm đáp ứng lời mời của Minh Viễn đại sư, cùng đại sư thảo luận Phật hiệu, mất thấy canh giờ không sai biệt lắm, nàng và Diệu nhi cùng nhau theo trẫm đi qua nghe một chút."

Liễu Vi Dung sùng sốt, đáy mắt thoáng qua một tia kinh ngạc, Mộ Dung Triệt cùng đại sư thảo luận Phật hiệu?

Chỉ là hoàng thượng trong miệng Minh Viễn đại sư rất quen thuộc, cẩn thận suy nghĩ một chút, rốt cuộc nghĩ tới.

Trong nguyên tác cho Liễu Tương Nhã nhóm mệnh chính là Minh Viễn đại sư kia.

"Nhưng nô ti không biết Phật hiệu gì, có thể đi qua sao?" Liễu Vi Dung trong lòng cực kỳ kháng cự đi gặp vị đại sư cực kỳ thần bí trong nguyên tác này.

Ánh mắt Mộ Dung Triệt chột lóc: "Sẽ không cũng có thể."

Chỉ có Tiểu Lý Tử biết được mục đích của hoàng thượng, mục đích lúc này hoàng thượng tới Tướng Quốc Tự đúng là gặp Minh Viễn đại sư.

Liễu Vi Dung thấy không có cách nào cự tuyệt, còn là đảng hoàng đi gặp Minh Viễn đại sư.

Đoàn đoàn rất là vui mừng, một tay dắt phụ hoàng, một tay dắt mẫu thân ở tiểu tăng phía trước dẫn đường, đi ra phía sau núi một sân viện hết sức thanh tịch và đẹp đẽ.

Trong sân, hai tiểu tăng thấy hoàng thượng qua, vội đi vào bẩm báo Minh Viễn đại sư.

Sau đó Minh Viễn đại sư cho bọn họ đi vào.

Hoàng đế mang theo Liễu Vi Dung cùng đoàn đoàn tiến vào, Minh Viễn đại sư xem ra chỉ có vẻ hơn ba mươi tuổi, nhưng nàng biết Minh Viễn đại sư tuổi rất lớn rồi.

Minh Viễn đại sư mặt mũi rất là hiền lành, thấy được người tới, khẽ vuốt cằm, ở nghênh mấy người vào phòng, sau khi ở trên chiếu cúi ngồi xuống, tiểu tăng chính là vì mọi người nhất nhất dâng trà nước.

Minh Viễn đại sư đã biết mục đích Hoàng đế hôm nay tới, nhưng ông lơ đãng quét qua Liễu Vi Dung trước mặt cùng thì lập tức ngây ngẩn cả người.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Ở Hậu Cung Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 82

☆, chương thứ 82

Edit: Boo

Mộ Dung Triệt nhảy bén nhận thấy được đáy mắt Minh Viễn đại sư kinh nghi, không nhận được liếc Liễu Vi Dung một cái.

Liễu Vi Dung cũng bén nhảy phát hiện ánh mắt Minh Viễn đại sư, trong lòng có chút thấp thỏm, xuyên qua, cũng có ko gian xuất hiện, cái vị Minh Viễn đại sư này ư sự tôn sùng của mọi người ở Đại Kiền Triều, muốn không có chút tài năng nào thì thật đúng là không thể tin được.

Nàng cảm tay Đoàn Đoàn, đối với Minh Viễn đại sư đưa tới ánh mắt cười cười, ngoài mặt trấn định như thường, thật ra thì lòng bàn tay sớm ướt.

Đoàn Đoàn tò mò tò mò cúi đầu xuống, tay nhỏ bé giật giật, trong đầu xuất hiện một dấu chấm hỏi thật to, mẫu thân toát mồ hôi? Nhưng là hôm nay cũng không nóng mà.

"Mẫu thân, tay có rất nhiều rất nhiều mồ hôi, để Diệu Nhi dùng khăn tay lau tay cho." Thanh âm non nớt của Đoàn Đoàn phá vỡ sự tĩnh lặng trong sương phòng, đem khăn tay Bạch Liên cho bé để ở túi bên cạnh lấy ra, tách tay của nàng ra, cầm khăn tay nhỏ lau.

"Đoàn Đoàn, để tự mẫu thân làm. "

Liễu Vi Dung đỏ mặt, không để lại dấu vết trốn mắt nhìn tên tiểu tử Đoàn Đoàn này một cái, xấu hổ lấy khăn tay của mình ra, lau đi mồ hôi ở lòng bàn tay.

Mộ Dung Triệt tự tiểu phi tiểu nhìn bộ dáng quần bách của nàng, lại liếc nhìn bộ dáng đáng yêu của Diệu nhi, tâm tình rất tốt.

"Khí trời không phải rất nóng, chỗ này của Minh Viễn đại sư cũng thật là u tĩnh mát mẻ, Đức Phi làm sao lại toát mồ hôi?" Khoé môi y nhếch lên, đáy mắt tràn đầy sự khôi hài.

"Lần đầu tiên nô tì nhìn thấy đại sư đức cao vọng trọng, có chút khản trương." Nàng lau khô lòng bàn tay đầy mồ hôi xong, khẽ giật giật khóe miệng, lúng túng cười một tiếng, hơi vô vị giải thích.

Giờ phút này tim của nàng đang nhảy loạn, chỉ sợ cái vị Minh Viễn đại sư này nhìn ra lai lịch của nàng.

Minh Viễn đại sư khẽ mỉm cười, ôn hòa mở miệng nói một câu: "Nữ thí chủ không cần khản trương thái quá!"

Thanh âm Minh Viễn đại sư rất ôn hòa, tựa hồ mang theo một cỗ ma lực trấn an lòng người.

"Đúng vậy, Đức Phi không cần quá mức khản trương, Minh Viễn đại sư không phải người ngoài." Mộ Dung Triệt nắm lấy tay của nàng, mở miệng nói.

Y và vị Minh Viễn đại sư này có quen biết.

Khi y đến nơi này cũng có chút tùy ý

"Diệu Nhi thích vị thúc thúc này." Mắt Đoàn đoàn sáng lóng lánh nhìn Minh Viễn đại sư.

Thúc thúc? Liễu Vi Dung thấy Đoàn Đoàn xưng hô như vậy thiếu chút nữa té xỉu (chém!!!), đây chính là đại sư a, hay còn gọi là cao tăng, cách gọi này gọi là nghe như thế nào pháp như thế nàoㄟ.

Đoàn Đoàn cứ như vậy ngậm miệng lại, sự khẩn trương của nàng bị đánh tan hơn phân nửa, và lại thấy hai người Minh Viễn đại sư cùng Hoàng đế hết sức tùy ý, cũng biết quan hệ của bọn họ không tệ, thâm nghĩ, dù sao cũng tới, tốt và xấu cũng không phải là chuyện mình có thể quyết định.

Nhất thời yên tâm đem sự lo lắng chôn ở đáy lòng.

"Diệu Nhi, phải gọi đại sư, không thể gọi thúc thúc." Hiển nhiên Mộ Dung Triệt cũng bị cách gọi của Đoàn Đoàn ghen hòng ngay tại chỗ, vội sửa lại cho bé.

Minh Viễn đại sư hòa ái cười một tiếng, nhìn Tiểu Đoàn Đoàn trước mặt: "Tiểu Thí Chủ tùy ý là tốt rồi, cũng chỉ là tên gọi, không cần quá mức để ý."

Đoàn Đoàn nghe, cao hứng cong cong khóe mắt.

Vị thúc thúc này cực kỳ thân thiện đó, bé thích hẳn.

"Diệu nhi thích thúc thúc."

Minh Viễn đại sư từ ái cười cười.

Đối với vị Đại hoàng tử thông minh này rất là thích.

Hắn mỉm cười hướng Mộ Dung Triệt nói: "Mộ Dung thí chủ, vị tiểu thí chủ này từ nhỏ cơ bản thông tuệ, gương mặt hết sức tốt, và lại thân có Đại Phúc Duyên, là Chân Long chi mệnh."

Lời này vừa nói ra, Liễu Vi Dung kinh hãi, lỗ miệng nói: "Làm sao có thể?" Chân Long chi mệnh, đó không phải là thể hiện cho tương lai đoàn đoàn sẽ làm hoàng đế, nàng thật không muốn tương lai Đoàn Đoàn sẽ lên ngôi, nàng chỉ tính toán tương lai để cho đoàn đoàn làm một vị Vương Gia nhân tân đường lão cho nàng mà thôi.

Hơn nữa đại sư nói ra trước mặt hoàng đế, chẳng phải là muốn đoàn đoàn gặp phải sự nghi kỵ của Hoàng đế hay sao?

Mộ Dung triệt tựa hồ đã sớm liệu đến Minh Viễn đại sư sẽ như thế nói, trong lòng cũng hướng Đoàn Đoàn làm ứng cử viên cho chức hoàng đế tương lai.

Nếu không cũng sẽ không thường vụng trộm dạy hắn một chút đạo trị quốc, coi như bé mới hơn hai tuổi một chút, nhưng bé thông tuệ cùng với năng lực đã gặp qua là không quên được làm y mừng rỡ không thôi.

Có thể nói y hiện tại liền bắt đầu bồi dưỡng đoàn đoàn rồi.

Y đã ba mươi tuổi đầu rồi, diệu nhi mới hơn hai tuổi một chút, chờ hắn lớn lên ngồi vào vương vị, y cũng già rồi.

Chỉ là thấy Đức Phi luống cuống như thế, tựa hồ đầu tiên không muốn lập Diệu Nhi làm hoàng đế, không khỏi có chút buồn cười, Đức Phi người này tính tình chính là như thế, không có dã tâm gì, trong mắt cũng chỉ có đứa bé, đứa bé, ừ, dĩ nhiên còn có hắn, nhưng mà điều này cũng là chỗ y thích.

"Còn đây là ý trời, nếu như muốn làm trái với ý trời, vị tiểu thí chủ này nhất định mất mạng, như vậy Chân Long kế nhiệm tiếp theo mới có thể tái xuất hiện." Minh Viễn đại sư từ từ vân vê Phật châu nói như là lời cảnh báo.

Liễu Vi Dung nghe vậy sắc mặt bỗng dưng trở nên tái nhợt, trong đầu một mảnh hỗn loạn, tại sao có thể như vậy, Minh Viễn đại sư không phải là gạt người chứ?

Đoàn đoàn tại sao có thể là kế tiếp nhiệm Hoàng đế.

Nàng nghiêng đầu nhìn Mộ Dung triệt, thấy trên mặt y lạnh nhạt không hề lộ vẻ kinh ngạc, nghĩ đến mỗi lần Mộ Dung triệt tới đây qua đêm, cũng sẽ giáo dục đoàn đoàn một phen, tâm nhất thời trầm xuống.

"Đại sư, đoàn đoàn còn nhỏ, nói cái này bây giờ ko phải là quá sớm hay sao." Nàng miễn cưỡng cười một tiếng nói.

Đoàn đoàn nghe nói như thế, lập tức theo phản xạ trả lời một câu: "Diệu nhi hai tuổi rồi, không nhỏ."

Liễu Vi Dung im lặng.

Mộ Dung triệt buồn cười nhíu mày, nhân dịp tiếp lời: "Quả thật không nhỏ, trăm đã 30 có lẽ rồi, diệu nhi đã sắp qua 2 tuổi, vừa là hoàng trưởng tử của

trầm, trầm coi nó như người thừa kế mà bồi dưỡng."

Y không kiêng dè mà nói ra ý tứ của mình.

Nhìn Đức Phi bất đắc dĩ bộ dáng, tâm tình vui vẻ không dứt.

Liễu Vi Dung kinh nghi bất định nhìn sắc mặt nghiêm túc của y, lại nhìn Đoàn Đoàn ở một bên thì cảm thấy như mơ đi, trong lúc bất chợt cảm thấy rất đau đầu.

"Nữ thí chủ, tất cả thuận theo tự nhiên." Minh Viễn đại sư thấy nàng tựa hồ chui vào ngõ cụt, nhàn nhạt mở miệng khuyên giải.

Liễu Vi Dung cười khò: "Đại sư nói đúng." Nhưng trong lòng lại như cũ không có buông xuống.

Minh Viễn đại sư thấy bộ dáng của nàng, cũng biết trong lòng nàng cũng hoàn toàn không có buông xuống được, tiếp theo nghĩ đến mục đích của Hoàng đế, trước kìm nén kinh nghi khi nhìn thấy nàng, vừa cẩn thận nhìn một chút tướng mạo của nàng, bấm đốt ngón tay xem bát tự của nàng.

Một hồi lâu mới mở miệng nói: "Lão nạp nhìn tướng mạo nữ thí chủ, số mệnh là quý không thể nói, ba năm trước đây cũng chính là trước lúc nữ thí chủ tròn mười bốn tuổi, vốn có một cuộc đại kiếp, theo lý mà nói là không có cách vượt qua, nhưng lại ở chỗ này, nữ thí chủ chẳng những vượt qua, hoàn thành là một tướng Phúc Lộc Thọ an khang đều có đủ, lạ chẳng lạ chẳng."

Liễu Vi Dung trong lòng kinh hãi, ba năm trước đây, chính là thời điểm lúc nàng hoàn hồn cho nên mới tới đây, mà thời điểm nàng xuyên qua đến, thân thể này chính xác là còn thiếu 3 ngày nữa là tròn 14 tuổi.

Xem ra vị Minh Viễn đại sư danh bất hư truyền rồi.

Chỉ là này quý không thể nói, không phải nói nữ chủ trong nguyên tác sao?

Nàng bị lời đại sư nói làm cho bối rối.

Mộ Dung Triệt nghe vậy, liếc nhìn Đức phi ở bên cạnh đang ngây người, hai mắt khẽ nhắm lại, hần từng điều tra qua Đức Phi, trước thời điểm nàng tuyên tú đề vào cung chừng mười ngày, cùng lúc xảy ra sự kiện chết đuối.

Chỉ là sau đó lại yên ổn vượt qua.

Thế nhưng mạng cách này, không phải là để nói Lệ tần sao?

y nhớ Tiểu Lý Tử từng nói năm Lệ tần mười tuổi ấy, Minh Viễn đại sư từng xem qua mệnh cho nàng, là chi mệnh quý không thể nói, thế nhưng bây giờ đại sư lại nói là Đức Phi.

Y cũng bị lấy hồ đồ.

Nhưng nghe được Đức Phi là chi mệnh quý không thể nói, cũng không có phản ứng gì quá lớn, nàng là thân mẫu của Diệu nhi, chờ Diệu nhi lên ngôi, không phải là quý không thể nói sao?

Bây giờ có thể nói là vận khi Liễu Vi Dung rất tốt, 3 năm, khiến Hoàng đế đối với nàng dùng tình cảm, chẳng thế thì lúc nghe thấy mệnh cách, còn nếu như ban đầu biết rõ mệnh cách như của Liễu Tương Nhã thì sẽ trở nên chán ghét khó chịu.

Tính Mộ Dung triệt chính là như thế, nhỏ mọn, yêu thu hậu toán trưởng, yêu thì tốt, ghét thì xấu.

Cho nên nói Liễu Vi Dung rất may mắn, là vì y thích người kia.

Đoàn đoàn thấy mọi người đều đang nói chuyện, liền sững sờ nhìn chằm chằm chữ "Thiên" thật to ở trước mặt, ngay sau đó lại nhìn nhìn Minh Viễn đại sư.

Yên lặng không nói lời nào, liền có chút nhàm chán.

"Đại sư quả thật nói đúng, ba năm trước đây, ta xác thực chết đuối một lần, chỉ là thật may mắn về một cái mạng." Liễu Vi Dung tránh nặng tìm nhẹ nói.

Minh Viễn đại sư này có ánh mắt như nhìn rõ tất cả mọi thứ khiến Liễu Vi Dung có chút chột dạ, hần cười nhạt, đột nhiên nói đến liễu Tương Nhã.

"Vào khoảng 8 năm trước lão nạp từng xem mệnh cho một vị nữ thí chủ, nàng cũng là chi mệnh quý không thể nói, nhưng mà lúc đó lão nạp tu luyện còn chưa tới gia, vào thời điểm ba năm trước, lại gặp được mẫu thân vị nữ thí chủ kia, lúc ấy sư phụ lão nạp, cũng chính là một vị cao tăng lánh đời đều ở đó, vị mẫu thân nữ chủ kia thỉnh lão nạp xem thêm một lần mệnh cách bát tự nữa."

Minh Viễn đại sư đối với cái bát tự đó còn nhớ rất rõ ràng, cũng bởi vì lần đó, hần cảm giác sâu sắc tu luyện của mình bắt đầu gia, cùng sư phụ đi xa bên ngoài lần nữa, cho đến mấy ngày trước mới trở về.

Trở về đến liền nhận được tin Hoàng đế muốn gặp hần.

Hôm nay thấy vị Đức Phi nương nương trước mặt này, trong lòng hần cũng đã hiểu rõ rồi.

Ngược Liễu Vi Dung nhảy thình thịch như muốn rút ra ngoài, đây là muốn công bố điều trong nguyên tác chưa nói hết sao?

Trong kết cục cuối cùng, số mệnh Liễu Tương Nhã rốt cuộc là thật hay giả thì ko phải sẽ trắng như ban ngày rồi hay sao.

Nàng vẫn cảm thấy kết thúc trong nguyên tác hình như là hơi hụt hẫng, rất nhiều thứ không có giải thích rõ ràng, có lẽ là tác giả quên thiết định lúc trước viết, cho nên phía sau mới không có giải thích rõ ràng đây tất cả.

Thật may là nguyên tác không phải là tiểu thuyết ngôn tình thuần túy, chỉ là trong nguyên tác có rất nhiều tình tiết để Liễu Tương Nhã cùng Hoàng đế tăng tiến tình cảm nhưng bởi vì sự xuất hiện ngoài ý muốn của nàng mà chết non.

"Kết quả như thế nào?" Mộ Dung triệt hí mắt.

Minh Viễn đại sư mỉm cười nhìn hai người một cái, ánh mắt định tại trên mặt Liễu Vi Dung, không đáp hồi ngược lại: "Vị nữ thí chủ này ắt hẳn phải cùng vị nữ thí chủ kia có liên hệ ruột thịt chứ?"

"Đại sư nói là tỷ tỷ ta sao?" Liễu Vi Dung vốn không tiện mở miệng hỏi chuyện Liễu Tương Nhã, nghe đại sư nhắc tới, không khỏi mở miệng hỏi một câu.

"Không biết bát tự lệnh tỷ là?" Tâm Minh Viễn đại sư vừa động, nghĩ đến chuyện sư phụ mình nói hần lần này trở về Tướng Quốc Tự sẽ có đc đáp án của ba năm trước đây, chẳng lẽ nói đúng là vị nữ thí chủ trước mặt này?

Chính là ban đầu sư phụ xem mệnh cũng chính là muội muội của vị nữ thí chủ kia sao?

Liễu Vi Dung quần rồi, nàng căn bản không biết ngày sinh tháng đẻ của Liễu Tương Nhã.

Nàng không biết, không có nghĩa là Mộ Dung triệt không biết, Mộ Dung triệt rất lưu loát mà nói ra bát tự của Liễu Tương Nhã.

Liễu Vi Dung sững sờ nhìn y, khoe miệng giật giật, không phải chứ, trí nhớ tốt như vậy? Ngay cả ngày sinh tháng đẻ của phi tần cũng nhớ.

Mộ Dung Triệt chỗ nào mà không biết chút tiêu tâm tư của nàng kia, nhưng mà y cũng sẽ không nói ra sự thật.

Minh Viễn đại sư nghe cái ngày sinh tháng đẻ này xong, ngây ngẩn cả người, bình tĩnh trên mặt hiện đầy khiếp sợ, hần nhìn Liễu Vi Dung một chút, đột nhiên thở dài một tiếng.

"Ý trời a!"

Liễu Vi Dung nóng nảy, đại sư thế nào vẫn còn thừa nước đục thả câu.

"Đại sư, xảy ra chuyện gì?" Mộ Dung triệt mím môi hỏi, vỗ xuống tay Liễu Vi Dung, ý bảo nàng không cần phải gấp gáp.

"Số mệnh lệnh tỷ của nữ thí chủ chính là số mệnh của vị nữ thí chủ mà trước kia lão nạp đã xem quý ko thể nói kia." Minh Viễn đại sư vừa mở miệng, Liễu Vi Dung hết ý kiến, còn chưa kịp nói tiếp, nàng dĩ nhiên biết số mệnh vốn có của Liễu Tương Nhã.

Chỉ có Mộ Dung triệt trấn định như thường.

Minh Viễn đại sư hiển nhiên cũng nhìn rõ sự bức thiết của nàng, mỉm cười chậm rãi nói.

"Hai vị thí chủ còn nhớ rõ lão nạp vừa mới nói qua, ba năm trước đây, lão nạp cũng xem số mệnh cho vị nữ thí chủ kia, lúc ấy sư phụ lão nạp cũng ở đây, người còn nói một câu."

"Nói cái gì?" Liễu Vi Dung vội vàng hỏi.

"Sư phụ nói qua, nếu như vị kia thí chủ có một vị tỷ muội sinh vào Mão Nguyệt giờ Thìn, thì hai người đều là chi mệnh quý không thể nói, nếu như hai tỷ muội tuổi chênh lệch không tới ba tuổi, hai Phượng gặp nhau, chắc chắn sẽ chỉ chừa lại một, nhưng người có Mão Nguyệt giờ Thìn chắc chắn áp tên mệnh cách còn lại của người kia, số mệnh của người còn lại sẽ chuyển sang quỹ tích ngược lại, nói cách khác số mệnh của một người sẽ xảy ra thay đổi."

Thật ra lúc Minh Viễn đại sư biết bát tự của Liễu Vi Dung thì đã có một tia hoài nghi, nhưng bát tự này là tảo yêu chi mệnh, cho nên hần phải xem qua gương mặt chân nhân mới có thể phán định.

Hôm nay thấy chân nhân, đã xác định vị Đức Phi này cùng vị xem mệnh cách kia có quan hệ ruột thịt.

Mộ Dung triệt nhất thời sắc mặt trầm xuống, nghĩ tới trước ngày tuyển tú Đức Phi bị chết đuối, xem ra là Lệ tần cùng mẫu thân của nàng ta muốn thay đổi mệnh, chỉ là nàng không nghĩ tới Đức Phi cũng không có bỏ mạng, hơn nữa còn thông minh tìm kiếm che chở của Liễu Chi hạo, nhờ vậy mới thuận lợi vào cung tuyển tú.

Lại liên tưởng đến nhiều lần Đức Phi đụng phải mưu hại, đột nhiên cảm thấy y tựa hồ còn tra không đủ cẩn thận.

Trở về phải sai ám vệ điều tra lại Lê Tồn thật kỹ.

Trước y cũng bởi vì do mầu hậu , để cho nàng lưu lại, bây giờ nhìn lại điều này rắn độc không nên lưu, tránh cho ngày nào đó Đức Phi cùng diệu nhi , cùng với Long Phượng Thái gặp phải độc thủ của nàng ta.

Liễu Tương Nhã lúc này còn không biết, chờ nàng sau khi hồi cung sẽ là cái gì.

Liễu Vi Dung chân trụ, thì ra là đây mới là chân tướng sao?

Không trách được liễu Tương Nhã vẫn muốn dồn nàng vào chỗ chết, thì ra là bởi vì số mệnh cổ thân thể này giống như nàng, hơn nữa còn hơi mạnh hơn nàng một chút.

"Hoá ra là như vậy , đại sư, ta có nghi vấn , vì sao đại sư tại lúc nhìn thấy mặt ta rất kinh ngạc?"

Minh Viễn đại sư nhìn một cái thật sâu hần nói : "Nữ thí chủ thật muốn biết?"

Liễu Vi Dung cắn răng gật đầu, lần này là Mộ Dung triệt mạng tới , qua tới nay, ngày mai cả ngày còn phải thay Thái hậu cầu phúc, căn bản không có thời gian tìm Minh Viễn đại sư, coi như trước mặt hoàng đế, nàng cũng phải thuận tiện hỏi một chút chuyện ngoài lề.

"thời điểm lão nạp thấy thí chủ, cảm thấy gương mặt thí chủ khác thường, mặc dù vượt qua đại kiếp, số mạng xảy ra biến hóa cực lớn, nhưng vẫn là mệnh vẫn là tướng hết sức biết đúng sai , chỉ lui về phía sau nhưng không có bất kỳ triệu chứng xấu, nữ thí chủ vẫn là trong lòng có chuyện nhớ mong?"

"Coi như lòng nữ thí chủ có sở niệm, nhưng lão nạp có một câu muốn tặng cho thí chủ, ký nhiên chỉ tắc an chi."

"Sống ở đâu thì yên ở đấy sao?" Liễu Vi Dung tự lẩm bẩm, một hồi lâu mới hướng Minh Viễn đại sư cảm kích cười một tiếng: "Đa tạ đại sư chỉ điểm."

Mộ Dung triệt mặc dù không biết hai người nói đến chuyện bí mật gì, chỉ là con người Đức Phi trong sạch, nhưng nàng có chút thần bí, xem ra chính là chuyện đại sư nói.

Sớm muộn gì sẽ biết rõ , nhất thời không vội.

Từ từ khám phá mới có ý tứ.

Minh Viễn đại sư khẽ mỉm cười, "Thời gian cũng ko còn sớm, ba vị thí chủ cần phải trở về."

Mộ Dung triệt gật đầu, lấy được đáp án, quả thật không cần thiết quấy rầy Minh Viễn đại sư nữa.

Quay đầu nhìn lại diệu nhi , phát hiện bé đã ở trên bờ đoàn ngũ thiếp đi, không nhận được nhếch khóe môi, ôm lấy bé, cùng Liễu Vi Dung cả người buông lỏng ra khỏi sương phòng.

Tiểu Lý Tử chờ ở bên ngoài sau khi thấy Hoàng đế cùng Đức Phi đi ra, Đại hoàng tử, vội vàng tiến lên đón.

Bên ngoài tiểu tăng vỗ tay cung tiễn mấy người rời đi.

Tại lúc nhóm người rời đi, ở một cây đại thụ phía xa xuất hiện hai đạo bóng dáng, rõ ràng là hai chủ tớ liễu Tương Nhã cùng bích thủy .

Hai người sau khi thấy Hoàng đế cùng Vi Dung rời đi, liễu Tương Nhã cắn cắn môi, thời điểm nàng mới vừa tỉnh còn đi ngang qua nghe được tiểu tăng nói đến Minh Viễn đại sư trở lại, liền len lén mang theo bích thủy tới đây, liền nghĩ kế muốn tìm Minh Viễn đại sư.

Vậy mà lại bắt gặp ba người hoàng thượng cùng Vi Dung và Đại hoàng tử từ sương phòng Minh Viễn đại sư ra ngoài.

Trong lòng trầm xuống, do dự, rốt cuộc nghĩ không cần bái kiến Minh Viễn đại sư, nhưng nghĩ đến mạng cách của mình , cắn răng mang theo bích thủy đi tới trước tiểu viện tử , hướng về phía tiểu tăng giữ cửa cười nói: "Tiểu nữ tử có chuyện cầu kiến Minh Viễn đại sư, mong rằng tiểu sư phụ thông truyền một tiếng."

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Ở Hậu Cung Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 83

Chương 83.1

Tiểu tăng nhìn người tới sùng sốt, theo hán đang biết, hôm nay Tướng Quốc Tự đóng chặt cửa, người tới không phải hoàng thượng thì chính là phi tử, cô gái tuyệt sắc trước mắt này phải là phi tần của Đương Kim Hoàng Đế chứ?

Nhưng nàng ta thế nào lại một mình phía trước gặp Minh Viễn đại sư?

Mới vừa Hoàng đế mới cùng một vị phi tử Mỹ Lệ đoan trang tới tìm đại sư, hiện tại lại tới một vị, tiểu tăng đau đầu.

"Nữ thí chủ chờ, bản tăng đi vào thông truyền một tiếng."

Tiểu tăng chỉ có thể chấp tay nói một câu.

Liễu Tương Nhã mỉm cười gật đầu, trong lòng lại nóng nảy không dứt.

Tiểu tăng tiến vào sương phòng, cùng Minh Viễn đại sư nói một tiếng, Minh Viễn đại sư mở cặp mắt, lạnh nhạt nói: "Người đi ra ngoài nói với nàng ta, gieo cái nhân nào gặt cái quả ấy."

Bây giờ đã biết người đến là ai rồi.

Tiểu tăng gương mặt sùng bái, Minh Viễn đại sư chính là lợi hại.

Nhìn thấy tiểu tăng ra ngoài, Liễu Tương Nhã mặt mong đợi nhìn hán.

"Vị nữ thí chủ này, Minh Nguyên đại sư để bản tăng mang cho thí chủ một câu nói, gieo cái nhân nào, gặt cái quả ấy! Nữ thí chủ mời trở về đi!" Tiểu tăng chấp tay trước ngực nói.

Thân thể Liễu Tương Nhã run rẩy hạ xuống, âm thầm cắn môi, nhìn thật sâu sương phòng đóng chặt một cái, dứt khoát mang theo Bích Thủy rời đi.

"Chủ tử, làm sao bây giờ?" Bích Thủy có chút hoang mang lo sợ hỏi.

Đáy mắt Liễu Tương Nhã lướt qua một tia không cam lòng, nhìn tăng nhân phía xa vội vã đi qua, cắn răng nói: "Còn có thể làm sao, đi một bước tính một bước thôi."

Nghĩ đến hoàng thượng cùng Liễu Vi Dung rời đi trước, trong lòng nàng một hồi lo lắng, cảm giác như có đại sự gì đó xảy ra.

Chờ Liễu Tương Nhã rời đi, cách đó không xa lại có một người đẹp mặc cung trang mang theo cung nữ tâm phúc đi cầu kiến Minh Viễn đại sư.

Minh Viễn đại sư danh tiếng quá lớn, muốn gặp một mặt hết sức khó khăn, đây là muốn duyên phận.

Vì vậy không đơn thuần Liễu Tương Nhã, Huệ phi, Đoan phi, Hiền phi, cùng với Phương Chi Doanh đều từng đợt từng đợt đi cầu kiến Minh Viễn đại sư.

Đáng tiếc Minh Viễn đại sư đã hạ lời từ chối khéo gặp khách.

Vì vậy những phi tử này đều đụng chạm nhau phía trước.

Hoàng đế mới trở về không bao lâu, liền nhận được thị vệ hồi báo, nói Lệ tần đi tìm Minh Viễn đại sư, nhưng Minh Viễn đại sư cũng không có gặp nàng ta, khoe miệng nâng lên một nụ cười lạnh, xem ra Lệ tần còn chưa hết hi vọng.

Không chỉ như thế, phía sau hán lại lục tục nhận được cái tin các phi tần khác cầu kiến Minh Viễn đại sư đều bị cự tuyệt.

Kế tiếp chính là chuyện vì Thái hậu dâng hương cầu phúc, một loạt nhiều nghi thức cầu phúc hạn chế, nhìn Liễu Vi Dung đầu óc choáng váng, cho đến kết thúc hồi cung, nàng đều còn chóng mặt.

Sau khi Hoàng đế ngự giá rời đi Tướng Quốc Tự, Tướng Quốc Tự mở cửa rồi, một mực bên ngoài chờ đợi tin tức, Liễu Chi Hạo trước tiên mang theo Tướng thị đi gặp Minh Viễn đại sư.

Lúc rời đi mặt âm trầm, Tướng thị cũng là gương mặt khiếp sợ không nghĩ tới Liễu gia thế nhưng ra hai người còn gái phú quý không thể nói, đáng tiếc chỉ có thể lưu thứ nhất, chỉ là lưu lại cái đó chắc chắn sẽ chuyện Liễu Tam tiểu thư, xem ra đầu tư của nàng không sai.

Trở lại trong cung, Hoàng đế lập tức tay điều tra kỹ chuyện Liễu Tương Nhã.

Liễu Vi Dung trừ đi cho Thái hậu thành an là ra bên ngoài, là an tâm mang theo Long Phượng Thai, Long Phượng Thai đã lớn hơn hai tháng, tính tình bắt đầu cởi mở, Viên Viên hiếu động, mỗi ngày luyện tập lật người rất tích cực, Hoan Hoan hết sức lười, động đậy cũng không nguyện ý động một cái, khiến

Liễu Vi Dung không biết nói gì.

Đoàn đoàn rất tích cực, mỗi ngày đều sẽ dùng nửa canh giờ đọc sách cho đệ đệ và muội muội.

Ngày thứ hai từ Tử Quốc Tự trở về, Phương Chi Doanh đột nhiên mang theo nhị hoàng tử đi tới Nhu Phúc cung.

Liễu Vi Dung nhìn nhị hoàng tử nhỏ gầy yếu đuối, mới vừa hai tuổi, cho tới bây giờ vẫn còn chưa biết đi, do bà vú ôm.

Đoàn đoàn nhìn nhị đệ chưa từng gặp qua, có chút rối rắm.

Nghe mẫu thân nói, vị nhị đệ đệ này từ nhỏ yếu ớt nhiều bệnh, cần cẩn thận tinh dưỡng, hơn nữa đã trải qua chuyện ở Tử An Cung bị vu hãm, hẳn cũng không dám đi đụng nhị đệ.

Chỉ là ở một bên an tĩnh khéo léo ngồi.

Liễu Vi Dung thở phào nhẹ nhõm, thật may là đoàn đoàn đủ thông minh, không có chủ động nói muốn cùng nhị hoàng tử chơi, nàng sợ nhất những chuyện này, hơn nữa nàng cảm thấy mục đích Phương Chi Doanh tới không trong sáng.

Sau khi để người dâng trà ngon lên Phương Chi Doanh, chính nàng cũng nhấp một ngụm trà, cười hỏi: "Không biết Phương phi tỷ tỷ tới đây có chuyện gì?"

Phương Chi Doanh không có uống trà, ánh mắt nhìn về đoàn đoàn, hỏi một đấng, trả lời một nẻo: "Muội muội thực sẽ nuôi đứa bé, Đại hoàng tử được muội muội nuôi thực tốt!"

"Phương phi tỷ tỷ quá khen, ta thật ra thì không thể nào sẽ nuôi đứa bé, đều là giao cho bà vú cùng Trần ma ma." Liễu Vi Dung không biến sắc cười nói.

"A, vậy sao? Xem ra bên cạnh muội muội đều là người tài ba đấy." Phương Chi Doanh khẽ mỉm cười, khen.

"Phương phi tỷ tỷ nói đùa."

Phương Chi Doanh thấy nàng gương mặt gió nhẹ nước chảy, buồn bực.

Chỉ là rất nhanh nàng lại lên tinh thần.

"Bà vú đem nhị hoàng tử ôm tới."

Bà vú đem nhị hoàng tử đưa cho Phương Chi Doanh, Phương Chi Doanh ôm tới, nhìn mặt của nhi tử xanh trắng sắc, trong lòng một hồi đau lòng, cắn cắn môi, rốt cuộc đã quyết định.

"Muội muội thấy An nhi chưa? Thái y vẫn khám bệnh cho An nhi, kê đơn thuốc bổ, nhưng là ăn hơn một năm lại vẫn chưa chuyển biến tốt." Phương Chi Doanh tràn đầy là ảm đạm nói, nói xong, ánh mắt của nàng ta liếc về hướng Liễu Vi Dung.

Liễu Vi Dung nghe, nhìn hướng tới bên cạnh Phương Chi Doanh mắt chứa chan mong đợi, rất nhanh cũng se mặt lại, ánh mắt của nàng rơi vào nhị hoàng tử trong tay Phương quý phi.

Nhìn nhị hoàng tử sắc mặt tái xanh, khí huyết chưa đủ, tính mệnh vô cùng yếu ớt.

Nếu nói dung linh tuyền trong không gian, bảy tám ngày liền khỏe mạnh rồi.

Đáng tiếc có Phương phi ở đây, nàng sẽ không làm Thánh mẫu, giúp nhị hoàng tử điều dưỡng thân thể.

"Sắc mặt của nhị hoàng tử khi nào thì bắt đầu thay đổi?"

Phương Chi Doanh nói không nên lời nguyên do vì sao.

Lúc ấy Đoan phi đem nhị hoàng tử dưỡng dục vô cùng tốt, vậy mà mới về đến bên cạnh Phương Chi Doanh không bao lâu, vốn là mang chút màu đỏ lại nhanh chóng tiêu tán, chỉ để lại gương mặt trắng xanh phía trên.

Khẳng định là Phương Chi Doanh không có chăm sóc tí nui.

Nhưng mà khi Phương Chi Doanh đem vật nhị hoàng tử cầm trong tay đưa cho Liễu Vi Dung, mới đưa đến trước mặt, Mộ Dung An khó được mở ra cặp mắt, nhìn về phía ánh mắt của nàng mang theo một tia không muốn xa rời, ngay sau đó lại nhắm mắt lại ngủ.

Chương 83.2

"Xem ra An nhi rất ưa thích người." Sắc mặt Phương Chi Doanh biến hóa nói.

"Chỉ là tò mò thôi." Liễu Vi Dung lạnh nhạt nói, chết không thừa nhận.

"Vậy sao? Nhưng ta thế nào cũng cảm thấy trên người người cái loại hơi thở thoải mái tự nhiên làm cho người ta không tự chủ muốn gần gũi, nghĩ đến An nhi cũng thích."

"Đức Phi muội muội, tỷ tỷ muốn cầu muội muội việc." Phương Chi Doanh cắn răng, trong giọng nói mang theo van xin cầu khẩn.

Thần sắc Liễu Vi Dung dừng lại, cười nhạt nói: "Tỷ tỷ có lời gì cứ việc nói thẳng."

"Ta muốn cầu xin muội muội thu dưỡng An nhi."

"Cái gì? Phương phi tỷ tỷ là đang nói đùa chứ?" Liễu Vi Dung còn tưởng rằng mình nghe nhầm rồi, nghe như một tin tức bùng nổ.

Phương Chi Doanh mím môi, thần sắc chán nản nói: "Đây không phải là nói đùa, người cho rằng ta liền chịu đem An nhi đưa đến nơi này của người sao?"

Liễu Vi Dung trầm mặc.

"Không biết ý muội muội như thế nào?" Phương Chi Doanh âm thầm có chút khẩn trương.

Liễu Vi Dung lắc đầu, thì ra là Phương Chi Doanh có ý tứ là muốn cho nàng thu dưỡng An nhi, nhàn nhạt cự tuyệt nói: "Phương phi tỷ tỷ, ta danh nghĩa đã hai hoàng tử một công chúa rồi, cộng thêm mấy ngày nay Long Phượng Thai quá âm ỉ. Sợ là không có tinh lực tới chăm sóc nhị hoàng tử."

"." Phương Chi Doanh liếc nhìn Đại hoàng tử bên người nàng an tĩnh khéo léo, nửa nhìn An nhi trong tay mình gầy yếu không tương nổi, lần nữa kiên định quyết tâm.

"Đức Phi muội muội không phải nói có sữa mẹ cùng Trần ma ma sao? Không bằng để cho họ tới chăm sóc An nhi được không?" Phương Chi Doanh vẫn còn không hết hy vọng.

Liễu Vi Dung tức giận, Phương Chi Doanh đây là đục khoét nền tảng đào được trên đầu nàng rồi.

"Phương phi tỷ tỷ, nếu như người không phải hài long người hiện tại hầu hạ nhị hoàng tử, ngài có thể để cho thái hậu nương nương cho người đổi một ma ma khác."

"Họ cũng không lợi hại như Trần ma ma." Phương Chi Doanh cười nói.

"So lợi hại hơn Trần ma ma nhiều người cũng không ít, để ta suy nghĩ hai ngày, sau đó sẽ cho người trả lời chắc chắn." Liễu Vi Dung cũng sẽ không ngốc quá mà trực tiếp đồng ý.

Phương Chi Doanh nghe, thấy sắc mặt Liễu Vi Dung lạnh nhạt, suy nghĩ một chút cũng chỉ có thể như vậy.

Cuối cùng nàng mang theo Tam hoàng tử trùng trùng điệp điệp trở về tẩm cung.

Buổi tối, khi hoàng thượng tới đây, Liễu Vi Dung cùng hắn nói chuyện Phương Chi Doanh muốn nàng nuôi dưỡng nhị hoàng tử.

Mộ Dung Triệt cau mày.

Phương phi rốt cuộc giờ trò quý gì?

Không muốn nuôi An nhi liền sớm nói, Đoan phi liền đem An nhi nuôi vô cùng tốt.

"Nàng nghĩ nuôi An nhi sao?" Mộ Dung Triệt nhìn hai tròng mắt của nàng hỏi.

Liễu Vi Dung lắc đầu, cười khổ nói: "Không phải nô tì không muốn, mà là nô tì bên cạnh đã có Viên Viên cùng Hoan Hoan, nhị hoàng tử thân thể yếu đuối, nô tì sợ là không giúp được, cho nên."

Mộ Dung Triệt gật đầu, đối với cách nói của nàng bày tỏ đồng ý.

"Đã như vậy, cũng không cần phải để ý tới, An nhi ở nơi của Phương phi phải nhận được chăm sóc thích đáng." Mộ Dung Triệt lạnh nhạt nói.

Liễu Vi Dung cười gật đầu: "Đa tạ hoàng thượng."

Mặc kệ Phương Chi Doanh có mục đích gì, ý tứ của hoàng thượng đã rất rõ ràng.

"Về sau những chuyện này, đại khả không cần để ý, an trí thôi."

U Lan điện.

Bích Thủy ở bên tai Liễu Tương Nhã nói nhỏ mấy câu, Liễu Tương Nhã sắc mặt đại biến, huyết sắc bỗng dưng rút đi, cả người lão đảo muốn ngã sấp phải té xỉu.

"Chuyện này là thật?" Nàng dẫu môi xác nhận một lần nữa.

Bích Thủy gật đầu, trên mặt cũng không có huyết sắc gì.

Liễu Tương Nhã lại giống như Ngũ Lô Oanh Đình, cả người xụi lơ đến trên sập, cặp mắt không tự chủ chảy ra nước mắt, vốn là còn ôm một tia may mắn, nhưng Bích Thủy lại đang bên tai nàng vừa nói như vậy, liền biết hết thấy đều là sự thật.

Chỉ là, nàng vẫn còn có chút chưa từ bỏ ý định, run giọng hỏi, "Bích Thủy, người nói hoàng thượng thật sẽ đem tất cả chuyện tra được sao?"

"Chủ tử, thật ra thì chúng ta vừa bắt đầu liền sai lầm rồi, hoàng hậu nương nương cao như thế quả nhiên thủ đoạn cũng đâu không được hoàng thượng điều tra kỹ sẽ ra, chủ tử, ngài nói chúng ta lúc này có thể tránh được sao?"

Bích Thủy cười khổ nói.

"Hoàng thượng làm sao đột nhiên có thể tra rõ đến ta? Chẳng lẽ Minh Viễn đại sư nói cái gì?" Đầu Liễu Tương Nhã chuyển thật nhanh, rất nhanh liền nghĩ đến nguyên do.

"Phải là như vậy, chủ tử trước không phải làm cho người ta cùng Tiểu Lý Tử công công tiết lộ qua sổ mệnh sao? Hơn nữa lúc này Tam Tiểu Thư cũng đi"

"Đúng vậy a, ta thế nào quên nàng đây?" Gương mặt Liễu Tương Nhã đầy hận ý, hai mắt đầy máu, oán hận nói: "Nếu như không phải là nàng, ta nào đến nỗi sẽ rơi vào nông nỗi như vậy?"

Nghĩ đến chuyện mình đã làm một khi bạo lộ ra, chờ đợi nàng chỉ có một con đường chết, nàng không cam lòng, nàng thật không cam lòng.

Có lẽ không quá hai ngày, chờ đợi nàng đúng là một ly rượu độc.

Mà Liễu Vi Dung chỉ biết càng thêm quý không thể nói.

Hơn nữa nhất cử nhất động của nàng sợ rằng bị người giám thị gặp.

Chuyện cho tới bây giờ, nàng có thể lựa chọn sao? Đáp án dĩ nhiên là rất rõ ràng rành, cho nên.

Đáy mắt Liễu Tương Nhã thoáng qua một tia khát máu điên cuồng.

Đã như vậy, Liễu Vi Dung, chúng ta sẽ đồng quy vô tận thôi.

Quả nhiên, mới qua ba ngày, tất cả hành động việc làm của Liễu Tương Nhã bại lộ ra ngoài, hậu cung một mảnh xôn xao, còn truyền đến trong tai đại thần tiền triều, Liễu Chi Hạo càng thêm giận đến thiếu chút nữa không có bị bệnh.

Thái hậu vốn chính là tê liệt thân, lúc này càng thêm một bệnh không dậy nổi.

Hoàng đế hạ chỉ một ly rượu độc chấm dứt tánh mạng của nàng ta, chỉ là trước khi nàng chết thoáng cười cho thấy thế nào, thế nào quý dị.

Lúc Liễu Tương Nhã chết đi, vào buổi tối cái ngày đó, Nhu Phúc cung đột nhiên nổi lên hỏa hoạn.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Ở Hậu Cung Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84

Chương 84.1

Lúc nửa đêm, Nhu Phúc cung đột nhiên hỏa hoạn thức tỉnh cung nhân đang ngủ say, đặc biệt là Thái hậu biết được Hoàng đế lại nghỉ đêm tại Nhu Phúc cung thì càng thêm phun một búng máu, lâm vào bất tỉnh.

Trong cung người có phân vị cao nhất một bất tỉnh, hai lâm vào biển lửa, còn dư lại chính là Huệ phi phân vị cao nhất, nàng hoang mang sợ hãi mang người chạy tới Nhu Phúc cung.

Lúc này Nhu Phúc cung đã có đông nghẹt thị vệ, cung nhân nô tài, người đến người đi, tiếng người huyền não, trong tay xách theo thùng gỗ, một thùng

nước tiếp một thùng nước để dập tắt lửa.

Mọi người đồng thời dập tắt lửa, một nô tài trong căn phòng đơn sơ nào đấy trong Hoán Y Cục, một bóng dáng gầy yếu đứng ngoài cửa sổ nhìn về phía Nhu Phúc cung ngất trời ánh lửa, cười rất vui vẻ.

Cuối cùng nước mắt cũng chảy xuống.

"Chủ tử, ngài yên tâm, Tam Tiểu Thư sẽ rất nhanh đến bên ngài rồi."

Nàng chính là Bích Thủy ngày hôm qua bị giáng chức vào Hoán Y Cục.

Bích thủy vốn là người Liễu Chi Hạo tí mỉa bời dường, cùng giống Bạch Liên có một chút võ nghệ.

Lần này phóng hỏa đốt Nhu Phúc cung, là Liễu Tương Nhã trước khi chết trăng trối lại.

Bởi vì sớm đã biết rõ bị giám thị, cho nên Bích Thủy làm việc rất cẩn thận.

Liễu Tương Nhã bị cách đi phong hào, sau khi bị biếm thành thứ nhân, thi thể liền bị đưa ra ngoài hoàng cung, hạ tang ở một lăng mộ khác, cũng không có chôn cất vào Hoàng Lăng hoàng gia.

Bởi vì liễu Tương Nhã bị một ly rượu độc kết liễu, cũng không còn người giám thị Bích Thủy, Bích Thủy cứ dựa theo kế hoạch len lén dung số tiền tài lớn chủ tử giao cho nâng thu mua một nô tài tham tiền ở Ngự Thiện Phòng, mua được thuốc mê mạnh.

Về phần dầu, Ngự Thiện Phòng còn nhiều mà.

Thời điểm đêm khuya yên tĩnh, nàng ta tránh được hộ vệ tuần tra, trước đem nô tài hộ vệ bên ngoài Nhu Phúc tất cả đều làm cho hôn mê, vòng quanh cả bên ngoài nội điện đợi cho một vòng dầu, bận việc đến quá nửa đêm, mắt thấy hiệu quả thuốc mê sắp đến, nàng ta nhanh chóng đốt mồi lửa, rất nhanh sau đó biến mất ở trong bóng tối.

Ở Quan Sư cung, Phương Chi Doanh từ ngoài cửa sổ thấy ánh lửa từ Nhu Phúc cung, nhìn lại con trai yếu đuối của mình, ánh mắt lập lòe bất định, hôm nay Hoàng đế và Đức Phi cùng với hai hoàng tử đều ở trong Nhu Phúc cung, thế lửa lớn như vậy, sợ rằng dữ nhiều lành ít.

Nàng không phải nên sớm mà chuẩn bị?

Có cái ý tưởng này không chỉ một Phương Chi Doanh, liên tiếp trong đêm biết được hoàng cung bốc cháy, hoàng thượng bị vây hãm trong biển lửa, Phương Thái Sư càng thêm rục rịch góc đầu dãy.

Cả đêm vào cung gặp Phương Chi Doanh.

Bất quá kế hoạch dập tắt lửa vẫn được thực thi không thể khác.

Về phần Thái hậu, đã học máu bất tình, sống không lâu, hai cha con nàng ta cũng không có chú ý, chỉ là để thái y coi chừng.

Trong Nhu Phúc cung, Hạnh nhi đang dựa ở ngoài điện dần dần bị hun khói tỉnh, khi tỉnh lại phát hiện cả nội điện đã bị lửa bao vây, cả kinh thất sắc, cuống quýt vọt tới tận cùng bên trong nội điện, chủ tử cùng hoàng thượng vẫn còn ở bên trong đấy.

"Hoàng thượng, chủ tử, không xong, bên ngoài cháy rồi." Theo tiếng hét lớn lạnh lạnh của Hạnh nhi, Trần ma ma cùng Bạch Liên, Tiểu Lý Tử cùng với bà vú cửa tất cả đều bị thức tỉnh.

Liễu Vi Dung cùng Hoàng đế Mộ Dung Triệt cũng bị làm tỉnh lại, hai người nhanh chóng mặc vào xiêm áo, mở cửa phòng, phát hiện bên ngoài đều là ánh lửa ngất trời, chung quanh lửa lớn càng lan tràn.

Bọn họ bị biển lửa bao vây.

Muốn đi ra ngoài sợ là không thể nào.

Liễu Vi Dung cắn môi, run run hai chân, nhìn lửa lớn chung quanh, chung quanh khí nóng không ngừng lên cao, còn có một lượng lớn khói dày đặc cuộn cuộn lay động.

Cả cung điện sáng như ban ngày.

Khắp nơi là ánh lửa.

"Đứa bé, đứa bé." Liễu Vi Dung chợt nhớ tới ba đứa bé, sắc mặt bỗng dung trở nên tái nhợt, bỏ lại Mộ Dung Triệt, nhanh chóng vọt tới sát bên điện sát vách, lúc này, Long Phượng Thái đã bị làm tỉnh lại, oa oa khóc lớn trong phòng.

Đoàn đoàn tay chân luống cuống dự dõ dẽ dẽ muối muối.

Mộ Dung Triệt cũng chạy đi vào, gương mặt tuần tú âm trầm có thể chảy ra nước.

"Trước tiên đem Phong nhi Hòa Nhạc nhi ôm ra đi."

Mộ Dung Triệt quyết định thật nhanh ôm lấy Viên Viên, Liễu Vi Dung ôm Hoan Hoan đang khóc lớn, đoàn đoàn mặt sợ thật chặt níu lấy vạt áo Mộ Dung Triệt ra khỏi nội điện.

"Hoàng thượng, Đức Phi nương nương, thế lửa quá lớn, không có cách nào xông ra." Gương mặt Tiểu Lý Tử tái nhợt vọt tới, trên mặt còn có một ít đen nhánh, sắc mặt tái, thờ hồn hồn nói.

Xem bộ dáng là đi dò đường rồi.

"Nô tài cũng nhìn những phương hướng khác, đều là một biển lửa, căn bản không có đường để đi."

Trần ma ma cũng là cực kỳ nhếch nhác tới đây nói.

Bạch Liên cùng Hạnh nhi, trên người của hai người cũng dơ bẩn không ít, sắc mặt của hai người cũng là một mảnh tái nhợt không có chút máu, còn ho vài cái, xem bộ dáng là bị khói dày đặc bị sặc.

Bốn bà vú đứng ở cửa run lấy bầy, gương mặt sợ hãi, mặt xám như tro tàn.

Viên Viên cùng Hoan Hoan càng thêm không thoải mái khóc lớn, Liễu Vi Dung luống cuống tay chân dụ dỗ đứa bé, đoàn đoàn cũng núp ở bên cạnh Mộ Dung Triệt, khuôn mặt sợ hãi.

"Phụ hoàng, mẫu thân, Diệu nhi sợ."

Đoàn đoàn dù nói thế nào cũng chỉ là một đứa bé hơn hai tuổi, không có bị sợ đến khóc lớn cũng đã rất khá rồi.

"Diệu nhi ngoan, sẽ không có chuyện gì đâu." Mộ Dung Triệt mặc dù trong lòng cũng kinh hoàng, nhưng hắn biết đây là thời điểm cấp bách, hắn phải trấn định, Đức Phi cùng ba đứa bé cần hắn.

Hơn nữa bên ngoài phải có người bắt đầu dập tắt lửa rồi.

Sợ nhất là thế lửa quá lớn, cứu viện không còn kịp nữa.

"Hoàng thượng, làm như thế nào cho phải?" Liễu Vi Dung ôm chặt Hoan Hoan trong ngực, dựa vào Mộ Dung Triệt, lần đầu tiên nhìn thấy lửa cháy lớn như thế, trên mặt khó nén kinh hoàng.

"Về phòng trước, đóng cửa sổ lại, đừng làm cho khói dày đặc đi vào, không được ra, chỉ có thể ở trong phòng chờ cứu viện thôi!" Theo đại lượng khói dày đặc bắt đầu xuyên qua, Mộ Dung Triệt mấp máy môi, đáy mắt xẹt qua một vẻ kiên quyết, đem Viên Viên đang khóc lớn ôm chặt, kéo qua tay Liễu Vi Dung.

Hai người nhanh chóng trở lại phòng ngủ trong nội điện, Bạch Liên và Hạnh nhi cùng với bà vú rồi rít đem cửa sổ đóng lại, Liễu Vi Dung thì dùng nước trà làm ướt nhẹp khăn tay, nhẹ nhàng bưng bít ở trên mặt Long Phượng Thai.

Có thể là không bị đè nén như vậy, Long Phượng Thai rốt cuộc ngưng khóc lớn.

Liễu Vi Dung cùng Mộ Dung Triệt đều thở phào nhẹ nhõm.

Tiểu Lý Tử cũng dựa theo phương pháp của nàng, dùng trà nước làm ướt cái khăn tay, Mộ Dung Triệt nhận lấy một cái, đoàn đoàn cũng nhận lấy một cái, lau mặt, dự phòng ngộ nỡ.

Nhu Phúc cung rất lớn, ngoại điện đều bốc cháy, nội điện sợ là không xa, theo nhiệt độ trong phòng từ từ cao lên, thần kinh Liễu Vi Dung buộc được càng chặt.

Nàng muốn vào không gian, thế nhưng nhìn nhiều người như vậy, lại không thể đi vào, nhìn bên cạnh vẫn mười ngón tay nắm chặt tay nàng của Mộ Dung Triệt, đột nhiên cảm thấy một hồi an tâm.

Mặc dù Mộ Dung Triệt không nói gì, nhưng hắn vẫn như có như không ngăn ở trước mặt nàng, để cho nàng một hồi cảm động.

Thế nhưng dạng duy trì ngồi ở chỗ này cũng không được, hỏa hoạn rất nhanh sẽ lan tràn tới nơi này.

Chợt, nàng nhớ lại một năm trước sửa chữa hai căn hầm.

"Hoàng thượng, chúng ta có thể không cần sợ đợi không được cứu viện rồi, nô tì nghĩ đến một chỗ có thể tránh hỏa hoạn."

"Là nơi nào?" Mộ Dung Triệt chợt quay đầu lại, cầm tay của nàng nắm thật chặt.

Vốn là hấn đã chuẩn bị tốt cùng nàng cùng nhau vui thân biển lửa, không nghĩ tới nàng lại cho hấn một cái hy vọng.

"Còn nhớ rõ năm ngoái nô tì để cho người ta ở trong sân sửa chữa hai căn hầm không? Chúng ta có thể đi nơi đó tránh một chút."

"Đúng, đúng... nô tài thế nào không nghĩ tới cái hầm dưới đất này, một cái lớn, một cái nhỏ, vừa lúc người nơi này cũng có thể đi qua." Hiển nhiên là thấy được hi vọng sống, Hạnh nhi vội vàng nói.

"Vây còn chờ gì, qua đó nhanh lên." Mộ Dung Triệt lập tức trầm giọng hạ lệnh, khiến Bạch Liên Hạnh nhi ở trước mặt dẫn đường, Trần ma ma, Tiểu Lý Tử cùng bà vú đi ra sau điện.

Đoàn người nhanh chóng xuyên qua hành lang gấp khúc, đi tới bên ngoài sân, giờ phút này hỏa hoạn đã đốt tới trong sân rồi, cửa vào hầm đang ở bên cạnh núi giả.

Xông qua khói dày đặc, Bạch Liên cùng Hạnh nhi nhanh chóng mở ra cửa đá của hầm.

Mộ Dung Triệt cùng Vi Dung ôm đứa bé, dắt tay đoàn đoàn nhanh nhanh chóng chóng vào hầm.

Đi vào, một luồng hơi lạnh ẩm ướt phủ kín mà đến.

Mọi người không nhận được rung mình một cái.

Một lạnh một nóng gặp nhau, làm cho người ta hết sức khó chịu.

Chờ tất cả mọi người sau khi đi vào, Tiểu Lý Tử nhanh chân đem cửa đá đóng.

Sau đó từng ngum từng ngum thở dốc một hơi, rốt cuộc nhặt về được một cái mạng.

Nơi này tổng cộng có hai hầm, cách một vách tường, bên trong cũng có một đồng các loại rau dưa, nơi ấy rất nhỏ, Mộ Dung Triệt liền cho các nô tài đi qua hầm lớn một chút, hấn và Liễu Vi Dung cùng với ba đứa bé một hầm.

Liễu Vi Dung không yên lòng đứa bé, muốn đem đứa bé ôm ở bên cạnh.

Mộ Dung Triệt cũng là ý này.

Chờ sau khi thu xếp ổn định, hầm có chút lạnh, cộng thêm chung quanh đều là một chút rau dưa, làm cho người ta từ lòng bàn chân dâng lên một cỗ lạnh lẽo.

"Mẫu thân, lạnh quá." Đoàn đoàn đầu tiên không chịu nổi, hấn cõ đến trên người Liễu Vi Dung.

"Đoàn đoàn ngoan, nhịn một chút là đã trôi qua rồi."

Mộ Dung Triệt thấy, cũng cực kỳ đau lòng, một tay ôm Viên Viên, một tay nắm ở đoàn đoàn, cùng Vi Dung kề cùng một chỗ.

Đoàn đoàn vui ở trong ngực Mộ Dung Triệt, ôm thật chặt phụ hoàng.

"Hoàng thượng, ngài nói này lần chúng ta phải ở trong hầm ngầm này tránh bao lâu? Nếu quá lâu, nô tì sợ Viên Viên cùng Hoan Hoan không chịu nổi." Mặc dù tránh khỏi hỏa hoạn, nhưng Liễu Vi Dung lại hết sức lo lắng chỗ hầm này quá lạnh, Long Phượng Thai mới hơn hai tháng sợ không chịu nổi.

"Đừng lo lắng, trăm kêu bà vú tới đây cho hai đứa bé sưởi ấm." Mộ Dung Triệt hôn một cái lên trán của nàng, nhỏ giọng nói.

Liễu Vi Dung cắn cắn môi, thật ra thì nàng có nơi tốt hơn, mới vừa rồi nhiều nô tài như vậy, nàng không dám hành động thiếu suy nghĩ, bây giờ chỉ còn lại hoàng thượng cùng đoàn đoàn, còn có Long Phượng Thai, nàng không phải nên đem không gian bí mật nói ra?

Bên ngoài hỏa hoạn chẳng biết lúc nào mới có thể dập tắt, vẫn núp ở trong hầm ngầm cũng không phải là biện pháp, Long Phượng Thai khẳng định chịu đựng không được.

Ban đầu, thời điểm nàng làm hầm, làm sao lại mà xui quỷ khiến thế nào lại lấy khối băng mang vào.

"Hoàng thượng, nô tì, nô tì. . . ." Liễu Vi Dung cảm thấy càng ngày càng lạnh rồi, ôm chặt Hoan Hoan có chút khó chịu, cúi thấp đầu, không biết làm sao nói ra miệng.

Chương 84.2

Hôm nay đã đến tháng Sáu rồi, khí trời đã sớm nóng lên, bọn họ cũng chỉ mặc quần áo mùa hè, trong hầm ngầm có thả khối băng không lạnh mới là lạ.

"Hà?" Mộ Dung Triệt ôm thật chặt Liễu Vi Dung cùng ba đứa bé, thấy nàng gương mặt muốn nói lại thôi, cho là nàng sợ, thả mềm thanh âm trấn an nàng: "Đừng sợ, có trăm ở đây, sẽ không để cho mẹ con các nàng gặp chuyện không may."

"Hoàng thượng, nô tì có chuyện rất không thể tưởng tượng nổi phải nói, trên người nô tì có một bí mật." Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn Long Phụng Thai dần dần tái nhợt, nàng quyết định vẫn là đem không gian nói lộ ra.

Vì vậy lấy dũng khí nhỏ giọng lên tiếng.

"Bí mật gì?" Mộ Dung Triệt biết trên người nàng có bí mật, chỉ là nàng muốn ở lúc này nói ra, không khỏi có chút ngạc nhiên rồi.

"Điều bí mật này nô tì vẫn không dám cùng người nói, sợ bị người nghĩ thành yêu nghiệt, hoàng thượng nên biết ba năm trước đây nô tì chết đuối một lần đi, chính là lần đó tỉnh lại, nô tì phát hiện mình đến một nơi kỳ quái, nơi đó thật lớn, không có một người nào, cũng chỉ có một con suối, một cái dòng sông nhỏ, nên cái gì cũng không có, sau khi nô tì phát hiện, chỉ cần nô tì nghĩ đến chỗ đó, liền trực tiếp tiến vào, nghĩ ra thì được ra. "

Liễu Vi Dung cắn răng nói ra, không dám nhìn ánh mắt của Mộ Dung Triệt.

"Ý của nàng là nàng có thể tùy ý ra vào chỗ đó?" Mộ Dung Triệt kinh ngạc hỏi.

"Đúng vậy, còn có thể dẫn người đi vào." Liễu Vi Dung hít một hơi thật sâu nói, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía hai mắt Mộ Dung Triệt, phát hiện hấn trừ kinh ngạc thì không có điều gì khác.

Trong lòng thở phào nhẹ nhõm, cắn môi nhỏ giọng nói: "Hoàng thượng muốn vào xem một chút sao?"

"Tốt!" Hấn gật đầu, cũng muốn nhìn đến đây là nơi nào.

"Vậy hoàng thượng, ngài cầm tay nô tì." Liễu Vi Dung lời kéo tay đoàn đoàn, đối với Mộ Dung Triệt nói.

Mộ Dung Triệt gật đầu, cầm tay của nàng, sau đó một trận choáng váng, đột nhiên phát hiện mình đổi đến một nơi khác, vẻ khiếp sợ trong mắt thế nào cũng không che giấu được.

Đập vào mi mắt đều là từng vườn cây ăn quả treo đầy quả, mùi thơm của trái cây đầy tràn toàn bộ không gian.

Hấn cứng ngắc ôm Viên Viên, bước chân thế nào cũng không di chuyển

Long Phụng Thai chân mày giãn ra, trong không gian đều là linh khí, Long Phụng Thai hết sức vui mừng.

Liễu Vi Dung đem Hoan Hoan đặt ở trên thảm, có chút lo sợ lo lắng nhìn Mộ Dung Triệt.

Đoàn đoàn thấy đột nhiên đổi đến nơi khác, không lạnh, vô cùng thoải mái, trong đầu không có ngoắc ngoảnh nghèo như vậy, chính hấn vui mừng vung ra bước chân nhỏ chạy nhanh đến trong rừng cây ăn quả, thềm thường nhìn chăm chăm trái chín mọng trên cây.

"Mẫu thân, Diệu nhi muốn ăn Đào Đào."

Đoàn đoàn thấy mình hái không tới quả đào, buồn bực, vội gọi mẫu thân hái trộm đào.

Liễu Vi Dung vội vàng dùng ý niệm hái được hai quả đào cho đoàn đoàn, đoàn đoàn thấy cặp mắt hiện quang, mặt sùng bái nhìn mẫu thân, sau đó thềm thường nâng quả đào cắn ăn.

Liễu Vi Dung chột dạ, có chút thấp thỏm nhìn Mộ Dung Triệt.

"Hoàng thượng, nô tì ba năm trước đây khi ra vào cái chỗ này, cái chỗ này ngoài con suối cùng sông nhỏ ra, không có gì cả, những thứ cây ăn quả này là nô tì len lén dùng hột trồng ra."

"Trước còn trồng rau ăn, bởi vì một ngày là có thể thu hoạch một lần, cho nên nô tì cũng không trồng rau rồi."

Mộ Dung Triệt mặc dù trong lòng vẫn là rất kinh ngạc, nhưng mà hấn tự chủ rất mạnh, rất nhanh liền phục hồi lại tinh thần rồi.

Đem Viên Viên đang ôm trong tay đặt ở trên một cái trên thảm lông trên đất trống, đặt cùng với Hoan Hoan.

Coi lại một bên ruộng lớn, cái gì cũng chưa nói, chỉ là nhìn cái này không coi là không gian quá lớn.

"Hoàng thượng." Liễu Vi Dung cắn môi cọ đến bên cạnh hấn, gương mặt thấp thỏm

"Chỗ này chỉ có thể một mình nàng đi vào?" Mộ Dung Triệt lên tiếng.

"Đúng vậy, khi nô tì lần đầu tiên vào đây, có một thanh âm ở trong đầu nô tì nói với nô tì là chủ nhân của cái không gian này, nước ở con suối kia, uống vào thì tẩy cân phạt tùy (ý nói thay da đổi thịt), cường thân kiện thể, còn có thể Giải Bách Độc, nếu uống thường xuyên, còn có thể kéo dài tuổi thọ."

"Chỉ là không phải vạn năng, bệnh tê liệt của Thái hậu coi như uống nước Linh Tuyền cũng không thể chữa khỏi."

"Hơn nữa thân thể thái hậu nương nương quá yếu, không thích hợp uống nước Linh Tuyền."

Liều Vi Dung chỉ vào dòng suối cách đó không xa, cẩn thận giải thích.

Nếu không phải trong mắt Mộ Dung Triệt không có tham lam, chỉ có khiếp sợ, nàng cũng sẽ không giải thích cẩn thận như vậy.

"Cho nên trăm mỗi lần ở chỗ nàng dùng bữa, nàng đều cho thêm nước Linh Tuyền vào trong đồ ăn?" Nếu là như vậy, tất cả đều giải thích thông

"Ừ!"

Đoàn đoàn ở một bên gặm quả đào mật, không tâm tư nghe hai người nói chuyện, nhưng mà hẳn không phải ăn một mình, mà là nặn nước mật đào cho Long Phượng Thai uống.

Long Phượng Thai tựa hồ hết sức thích nước từ mật đào nặn ra, sau khi uống xong mắt ba nhìn đoàn đoàn, y y nha nha kêu.

Đoàn đoàn là một ca ca tốt, lại tiếp tục nặn cho Long Phượng Thai uống.

"Nàng rất khản trương?"

Mộ Dung Triệt tựa hồ nghe được nhịp tim trong ngực nàng, nhú mày.

Liều Vi Dung gật đầu, trên mặt xinh đẹp tràn đầy lo sợ không yên, hốc mắt đều đỏ: "Nô tì sợ hoàng thượng sẽ đem nô tì làm thành yêu nghiệt."

Mộ Dung Triệt thờ dài, cầm tay nhỏ bé mềm mại của nàng, nhẹ giọng nói: "Đứa ngốc, mạng trăm xem một chút cái chỗ này thôi."

"Hoàng thượng." Liều Vi Dung rất là kinh ngạc, không nghĩ tới người kia sao mau đã tiếp thu chuyện quỷ dị như vậy.

Mộ Dung Triệt khó được cười cười, cầm tay của nàng, đi vào rừng cây ăn quả, hái được quả trái cây, ăn, "Nàng có thể nói cho trăm điều bí mật này, trăm thật vui mừng."

Liều Vi Dung lần này yên tâm, thấy hẳn ăn trái cây, cũng tiện tay hái được một trái gặm.

Hai người đi tới dòng suối bên cạnh, nhìn nước Linh Tuyền trong suốt, Liều Vi Dung rất là cảm khái, không khỏi cùng Mộ Dung Triệt nói chuyện ban đầu cổ thân thể này bị hạ hèn độc.

Cuối cùng cảm thán một câu, nếu không có cái Linh Tuyền này, nàng đời này sợ là đã bị phá hủy.

Mộ Dung Triệt nghe sắc mặt đại biến, đối với mẹ cả Đức Phi ác độc mà cảm thấy tức giận, đồng thời đối với nàng càng thêm thương tiếc, nắm thật chặt tay của nàng, ôm lấy nàng.

Cảm nhận được sự thương tiếc của Mộ Dung Triệt, Liều Vi Dung chẳng biết tại sao có chút mũi chua, ôm hẳn khóc.

Mộ Dung Triệt chỉ là ôm nàng, để cho nàng khóc đủ.

Khóc xong rồi, Liều Vi Dung xin lỗi nhìn ngực Mộ Dung Triệt đã có chút ẩm ướt.

"Hoàng thượng, muốn uống nước Linh Tuyền sao?" Nàng giả hoạt hỏi một câu.

Nghĩ đến đến lúc đó bộ dạng Mộ Dung Triệt một thân hắc thối thúi chát vật, nàng cũng rất vui vẻ.

Mộ Dung Triệt bắt được đáy mắt giả hoạt của nàng, khóe môi nâng lên, lạnh nhạt nói: "Không vội!"

Liều Vi Dung có chút thất vọng, nàng không ngừng cố gắng khuyên hấn: "Hoàng thượng, nước Linh Tuyền có thể tắm gân Phạt Tùy, sau khi chờ ngài uống qua, chắc chắn sáng khoái tinh thần, thân thể tốt vô cùng."

Mộ Dung Triệt càng thêm xác định uống cái nước Linh Tuyền này có mớ ám ở bên trong, tẩy căn phạt tùy, theo ý tứ trên mặt chữ, chẳng phải là đem trong thân thể vết bẩn hoặc là những vật khác tống ra đây?

Đến lúc đó mình khẳng định rất dơ.

Đức Phi sợ là muốn nhìn dáng vẻ nhếch nhác của hấn chứ gì?

Không thể không nói Mộ Dung Triệt rất thông minh, lập tức liền đoán được ý của nàng.

Lúc này không thích hợp uống nước Linh Tuyền, vì vậy hấn lần nữa lắc đầu, quả nhiên thấy vẻ thất vọng trong đáy mắt nàng.

Khóe miệng nhếch lên.

"Đã qua lâu như vậy, hỏa hoạn bên ngoài chắc dập tắt rồi chứ?" Mộ Dung Triệt nhớ tới bọn họ ở trong không gian này người lâu như vậy, không khỏi

cau mày.

Thời gian kéo dài càng lâu, lòng người càng tan rã, đối với hán rất bất lợi, đến lúc đó chỉ sợ tất cả mọi người cho là hán vui thân biển lửa rồi, nếu có người mưu phản.

Đáy mắt hán thoáng qua một tia ánh lạnh.

Lên ngôi ba năm, hán làm sao mà có thể không có lá bài tẩy của mình, nếu có người không có mắt nghĩ mưu vị, hán cũng không phải để ý đem triều đình rửa sạch một phen.

"Hoàng thượng, ngài đừng lo lắng, thời gian trong này không giống nhau, ở chỗ này ở một ngày, bên ngoài có thể mới hơn phân nửa canh giờ."

Liễu Vi Dung cười nói.

"Hà?" Đáy mắt Mộ Dung Triệt khó nén khiếp sợ.

"Chỉ là nô tì còn đi xem tình huống bên ngoài một chút, hoàng thượng, ngài và đoàn đoàn bọn họ trước sống ở chỗ này thôi." Liễu Vi Dung suy nghĩ một chút vẫn cảm thấy đi ra ngoài nhìn một chút.

Mộ Dung Triệt gật đầu.

Liễu Vi Dung đi ra không gian, nhìn Đức Phi ở trước mắt mình biến mất, Mộ Dung Triệt vẫn là nhìn không được giết mình.

Mới ra khỏi không gian, một cỗ ý lạnh đánh tới, Liễu Vi Dung không nhìn được rút thân thể một cái.

Không biết cung nhân trong hầm ngầm sát vách lúc này không phải sưởi ấm thành một đoàn.

Mở ra cửa gỗ, liền nghe âm thanh rầm rắc phía ngoài, cửa đá còn mơ hồ có khói dày đặc len đi vào.

Loáng thoáng còn nghe được một số tiếng người.

Xem ra hỏa hoạn vẫn còn đang lan tràn, không có dập tắt, năng hiện tại hết sức may mắn ban đầu đào hầm ngầm.

Hiện tại nàng lo lắng chính là, trời nhanh sáng Nhu Phúc cung cách Tử Thần điện khá xa, hơn nữa hỏa hoạn là từ bên ngoài đốt vào trong đầu, lửa bên ngoài dập tắt rồi, sẽ không sợ tai họa lan đến những cung điện khác.

Nếu là hỏa hoạn còn chưa có dập tắt, mọi người có thể hay không cho là hoàng thượng dữ nhiều lành ít?

Nàng lo lắng như vậy quả thật không sai, sau khi Phương Thái Sư vào cung, thấy thế lửa ở Nhu Phúc cung đã không ngừng được, dù sao sẽ không lan đến các cung điện bên cạnh, liền len lén để cho người mình dẫn vào cung không cần tích cực lấy nước tắt lửa như vậy, hán đã kết luận Hoàng đế dữ nhiều lành ít, cùng nhau vào cung là gia gia Hựu phi là Phiêu Kỳ đại tướng quân liên hiệp chuẩn bị phát động cung biến.

Nếu như Đường Kim Hoàng Đế vui than trong biển lửa, như vậy hoàng tử sống sót cũng chỉ có nhị hoàng tử Phương Chi Doanh sinh.

Mặc dù yếu ớt nhiều bệnh, nhưng là hoàng tử duy nhất còn sống của đường kim Hoàng đế, lên ngôi là chuyện đương nhiên.

Trận hỏa hoạn này chẳng những Phương Thái Sư rục rịch ngóc đầu dậy, một vài huynh đệ của Mộ Dung Triệt cũng bắt đầu hành động.

Đáng tiếc thế lực của bọn họ bị Mộ Dung Triệt lột hơn phân nửa, căn bản không cách nào cùng Phương Thái Sư chống lại.

Trời sáng, hỏa hoạn còn chưa có dập tắt, những những người này lại bắt đầu vụng trộm tranh đoạt quyền lợi.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Ở Hậu Cung Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 85

Liễu Vi Dung trở lại không gian, vừa hay nhìn thấy Mộ Dung Triệt đang đứng trước một cáo rương lớn xem cái gì đó, âm thầm trong bụng nghĩ mình may mắn không có cái gì không thể gặp người gì đó.

Ba đứa bé chỉ có đoàn đoàn vẫn đang gặm trái cây, xem bộ dáng là Hoàng đế cho hán trái cây mới hái được, chỉ có Long Phượng Thai thì thoải mái phun bong bóng.

"Tình huống bên ngoài như thế nào?" Mộ Dung Triệt thấy Liễu Vi Dung đi vào, thả bản sách lẻ trong tay ra, tùy ý hỏi một câu.

"Hỏa hoạn vẫn còn cháy, đoán chừng chờ cung điện thiêu hủy mới có thể dập tắt lửa." Ở cổ đại, dập lửa chỉ có thể dựa vào nhân lực lấy nước đi gọi, coi như người nhiều hơn nữa, cũng không cần nỗi tốc độ của lửa cháy.

"Ừ." Mộ Dung Triệt sáng tỏ gật đầu, xem ra phía ngoài cứu hỏa tình thế không thể lạc quan.

"Những sách này từ đâu tới, bản sách y thuật đơn lẻ này, phương thuốc thật có ý tứ." Hắn cầm lên bản y thư kia hỏi nàng.

Liễu Vi Dung ngồi vào bên cạnh hắn, cười nói: "Hoàng thượng, đây chính là đồ cưới của mẫu thân nô tỳ."

Mộ Dung Triệt gật đầu, nghĩ đến cũng đúng: "Sách thuốc này đối với trẫm rất hữu dụng, tịch thu rồi!"

Liễu Vi Dung không nói gì, Hoàng đế là cường đạo a, chỉ là Hoàng đế là đại gia, gật đầu.

"Mới vừa trẫm nhìn trong ao nhỏ bên cạnh có cá, rất béo khỏe." Mộ Dung Triệt đột nhiên thốt ra một câu nói như vậy.

"Nô tì sẽ làm cá nướng." Nghe tiếng cũng biết nhà ý, xem ra hoàng thượng ăn trái cây còn không có no bụng, phải ăn cá.

Vì vậy Liễu Vi Dung khổ ép đi bắt cá, không cần lấy tay bắt, chỉ là ý niệm vừa động, một con cá lớn to khỏe nhảy ra ngoài.

Làm nó bị hôn mê, cầm lên dao găm nhỏ đã sớm đặt ở trong không gian bắt đầu giết cá.

Vì vậy động tác dứt khoát lưu loát làm liền một mạch.

Giết hết một con, nữa lấy một con nữa.

Tổng cộng hai con cá lớn, hẳn đủ ăn.

Cho cá lớn bôi muối ăn cùng gia vị.

Sau đó dùng hộp quẹt nổi lửa, củi đốt trong không gian đều là những cành cây ăn quả kia, nàng trước kia thường len lén vào không gian ăn cá nướng, làm những thứ này hết sức tự nhiên.

Mộ Dung Triệt nhìn sững sốt một chút .

Đoàn đoàn không biết lúc nào thì bu lại, hai mắt sáng long lánh: "Mẫu thân thật là lợi hại."

Liễu Vi Dung cười cong mắt: "Đội nếm thử một chút tay nghề mẫu thân."

Đoàn đoàn gật đầu liên tục, cặp mắt đen tựa như quả nho trắng tập nhìn chăm cá nướng trên giá nàng tự chế.

Lớn nhìn cá nướng, nhỏ cũng đang ngó chừng cá nướng.

Về mặt hai người hết sức tương tự.

Mộ Dung Triệt nhìn nhú mày, khoe miệng nhếch lên, ánh mắt nhìn về phía Liễu Vi Dung rất là nhu hòa.

Không bao lâu, mùi thơm cá nướng tràn ngập ra.

Đoàn đoàn nước miếng đều muốn chảy xuống.

"Mẫu thân, xong chưa?"

Liễu Vi Dung vừa đảo cá, vừa cười nói: "Còn chưa có nhanh như vậy, đoàn đoàn ngoan, chờ một chút."

"Vâng!" Đoàn đoàn gật cái đầu nhỏ, thân thể nhỏ bé lại chậm rãi hướng về trước.

Liễu Vi Dung thấy rất là buồn cười, Mộ Dung Triệt cũng đi tới bên người nàng, ngồi xỏm xuống, hai mắt chăm chú nhìn chăm chăm cá nướng.

Rất nhanh, cá nướng xong.

Mộ Dung Triệt một mình muốn một con cá lớn, còn dư lại một con, Liễu Vi Dung cùng đoàn đoàn phân ra ăn.

"Ừ, ăn ngon, ăn ngon." Đoàn đoàn vừa lấy đến nửa miếng cá, lập tức hé miệng cắn một cái, nóng một cút, kêu một tiếng, lại vội vàng tách ra ăn.

Mộ Dung Triệt vừa ăn vừa gật đầu, "Không tệ."

"Trong không gian này cá dính linh khí, là món ăn rất ngon." Liễu Vi Dung ăn cá nướng, cười nói.

Ba người rất nhanh đem cá ăn sạch, sau khi ăn no, Liễu Vi Dung hái được chút trái cây, lấy chút nước trái cây thả vào trong chén sứ nhỏ, đút cho hai đứa nhỏ ăn.

Không phải nàng không muốn cho bú sữa, mà là bị Hoàng đế nhìn như vậy, nàng sẽ rất ngượng ngùng.

Thật may là hai đứa nhỏ lại rất thích ăn nước quả này.

Thảm trải rất lớn, thảm này vốn là đặt ở dưới cùng trong kho riêng, là nàng lén đem vào không gian.

Hôm nay xem ra hết sức sáng suốt.

Hai người lớn cùng ba cái đứa bé ngủ ở trên cũng không ngại chật chội, vẫn còn rất rộng rãi.

"Chờ dập lửa xong, sau khi rời khỏi đây, lấy ít gỗ ở chỗ này xây dựng một gian nhà gỗ." Mộ Dung Triệt lười biếng nằm ở trên thảm, nói.

"Hoàng thượng, ngài sẽ không để cho người vào đi?" Liễu Vi Dung cắn môi.

"Nghĩ đi nơi nào, chuyện nàng có một không gian thần bí, trầm đã cùng Diệu nhi nói rồi, không cho tiết lộ ra ngoài, trầm nói là để cho người ta làm nhà gỗ, nàng lấy đem vào."

Đã biết nàng ở trong không gian sử dụng ý niệm, Mộ Dung Triệt liền nghĩ đến cái biện pháp này.

Về sau lúc tiến vào, thì có phòng ở.

Liễu Vi Dung thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó nghe Hoàng đế hoạch định không gian của nàng, Liễu Vi Dung phụ trách gạt đầu, dù sao làm thế nào cũng không có cái gọi là, mắt nhìn của Hoàng đế rất cao, làm cho tốt lắm, được lợi còn không phải là nàng?

Nhìn đoàn đoàn bên cạnh có chút mệt mỏi chợp mắt ngủ, Liễu Vi Dung cũng cảm thấy một chút mệt mỏi.

Mộ Dung Triệt cũng nhìn thấy sự mệt mỏi trong mắt nàng, ôm nàng, "Trầm mệt mỏi, ngủ đi."

Liễu Vi Dung đáp một tiếng, tự nhiên vui ở trong ngực hân chợp mắt.

Bọn họ ở trong không gian nhàn nhã chờ hỏa hoạn đi qua, sáng sớm, bên ngoài trên triều đình âm ỉ lật trời rồi.

Trọng thần trong triều cũng biết Hoàng đế cùng Đức Phi, cùng với hai vị tiểu hoàng tử, một vị tiểu công chúa trước mắt trong vòng vây của biển lửa, chỉ sợ là dữ nhiều lành ít rồi.

Phòng nghị sự, bách quan nghị luận âm ỉ.

Lấy Phương Thái Sư cầm đầu một phái, gần như không có ý tứ điều tra kỹ hung thủ phóng hỏa.

Bọn họ cho là Hoàng đế không thể nào từ biển lửa chạy thoát, lý nên lựa chọn Tân Đế lên ngôi nhanh một chút, làm Hoàng đế trước mắt duy nhất hoàng tử Mộ Dung An, đó là thí sinh tốt nhất.

Lấy Hoài Dương Vương thuộc phái Bảo Hoàng là không đồng ý, cho là hỏa hoạn mặc dù không có dập tắt, nhưng không ngoại trừ hoàng thượng có khả năng còn sống, còn chủ trương gắng sức thực hiện tra ra hung thủ phòng hỏa.

Còn có một phái là phái trung lập.

Bọn họ đều là càng già càng lão luyện, hai phe đều không gia nhập.

Liễu Chi Hạo từ buổi sáng đến bây giờ vẫn hồn bay phách tán, nàng không tin tam nữ nhi mình cứ như vậy không còn rồi.

Nhưng khi nhìn tình huống trên triều đình càng diễn càng ác liệt, tim của ông càng ngày càng khó chịu.

"Hoài Dương vương, lão phu không muốn cùng người nhiều lời, dù sao người đồng ý cũng được, không đồng ý cũng được, lão phu đã quyết định lập nhi hoàng tử làm Tân Đế."

Phương Thái Sư thấy phái của Hoài Dương vương vẫn luôn gây cản trở, trong mắt hung quang chột lóe, lạnh lùng nói.

Một thân phục sức Vương Gia, Hoài Dương vương ho một tiếng, giọng nói lười biếng.

"Xem ra Thái Sư đại nhân đã sớm quyết định, mặc dù hoàng thượng sống chết chưa biết, nhưng Bôn vương chỉ cho Thái Sư một lời khuyên, cảnh báo, nghĩ kỹ rồi mới làm."

Hoài Dương vương sớm có nghe thấy Phụng Thái Sư rất phách lối, hôm nay xem ra, quả thật phách lối, họa hoạn này còn chưa diệt, hoàng thượng còn sống chết không biết, liền không kịp chờ đợi đã lập tân đế, cầm giữ quyền triều chánh.

Hắn cũng quá coi thường hoàng huynh rồi.

Hoàng huynh có thể từ trong đông đảo các hoàng tử nhòm ngó để vị mở một đường máu, há có thể dễ dàng vui thân biển lửa như vậy.

Xem ra Phụng gia là thật muốn bị tiêu diệt rồi.

Phụng Thái Sư phách lối cười to, liếc khuôn mặt bị bệnh của Hoài Dương Vương Nhất, cười lạnh nói: "Hoài Dương vương vẫn là trở về phủ dưỡng thân thể mình cho tốt đi, chánh sự trong triều cũng không nhọc đến người phi tâm."

Hoài Dương vương cười nhạt, cũng không có nói gì, phái Bảo hoàng mặc dù không đủ thế lực để cùng Thái Sư chống lại, nhưng cũng không nhỏ.

"Nếu Thái Sư nói như thế, Bôn vương trước hết được cáo lui." Nói xong, ở cung nhân nâng đỡ rời đi phòng nghị sự.

Trong triều phái trung lập thấy Hoài Dương Vương đi ra, cũng rời rít rời đi.

Phụng Thái Sư mắt lạnh nhìn đại thần rời đi, tính toán sau khi đem nhị hoàng tử nâng lên ngôi vị hoàng đế, đầu tiên sẽ thu thập bọn họ.

Hơn nửa đêm cháy tới bây giờ, cung nhân thị vệ cứu hỏa đã sớm mệt mỏi không chịu nổi, lại đổi một nhóm khác đi cứu hỏa.

Cho đến gần tối, họa hoạn mới dập tắt, cả Nhu Phúc cung đốt thành hoang tàn, cột nhà sập xuống, mảnh ngói nát rơi tứ tung, không còn trắng lè như ban đầu nữa.

Sau khi họa hoạn dập tắt, phi tần trong cung tất cả đều tụ tập đến trước Nhu Phúc cung, chỉ huy cung nhân thị vệ lục soát tìm người.

Lục soát một vòng cũng không thấy gì rồi.

Đến thi thể cũng không có một cái, chắc là hóa thành tro bụi.

Những phi tần kia khóc đỏ cặp mắt, mặt tràn đầy không dám tin.

Hoàng thượng cứ như vậy không còn?

Họ nên làm cái gì?

Hoàng đế chính là trời của các nàng thiên, để họ dựa vào.

Tĩnh tần cùng Cung tần cũng nhìn xem, hai người đều là 'lão nhân', nghe được truyền tới bên tai những tiếng khóc khóc thút thít của các phi tần kia, cũng không nhận được đồ hóc mắt.

Phụng Chi Doanh cũng có chút thương cảm nhìn, chỉ là nhiều hơn thật là hưng phấn, không nghĩ tới nàng cũng có một ngày làm Thái hậu.

Đoan phi cùng Hiền phi liếc mắt nhìn nhau, suy nghĩ mất hồn.

Phụng Thái Sư vui mừng, lần này đã xác định hoàng thượng vui thân biển lửa rồi.

Xem ra hắn nên chuẩn bị ngày mai để nhị hoàng tử lên ngôi mới được, tránh cho đêm dài lắm mộng.

Phụng Chi Doanh cũng là ý này, phụ tử hai người trong cung mưu đồ bí mật hồi lâu.

Liễu Vi Dung mang theo Hoàng đế cùng ba đứa bé từ không gian sau khi ra ngoài, bên ngoài trời đã tối rồi, cả ngày vui ở trong hầm ngầm, không biết Bạch Liên họ có thể chịu được không.

Liễu Vi Dung mở ra cửa đá lặng lẽ nhìn ra bên ngoài, phát hiện họa hoạn đã dập tắt, phải đi sang cửa hầm bên cạnh, kêu một tiếng, rất nhanh có người mở cửa ra, thấy ở cửa cung nhân co rúm lại thành một vòng, trong lòng Liễu Vi Dung hưng hăng nheo một chút.

"Các người mau ra đây, ta mới vừa nhìn chút tình huống bên ngoài, lửa đã dập, có thể đi ra ngoài."

"Đức Phi nương nương, không thể như vậy đi ra ngoài, nô tài trước đã biết lửa được dập, đang muốn mở ra cửa đá đi ra ngoài, lại nghe được một người lục soát nói gì là người của Nhu Phúc cung chúng ta dữ nhiều lành ít, Phụng Thái Sư đang chuẩn bị cầm lập nhị hoàng tử vào chỗ."

Tiểu Lý Tử ôm thân thể, đầu môi nói.

Vừa khéo Mộ Dung Triệt đi tới nghe được.

"Hoàng thượng, ngài không có sao chứ?" Tiểu Lý Tử thấy Hoàng đế ôm Tam hoàng tử tới, vội lo lắng tiến lên hỏi thăm, thấy hoàng thượng khí sắc rất tốt, giống như không có bị khí lạnh trong hầm xâm nhập, cảm thấy có chút kỳ quái.

"Trẫm không có việc gì, Tiểu Lý Tử, ngươi mới vừa nói là thật?"

Hai mắt Mộ Dung Triệt nguy hiểm nheo lại, lạnh lùng hỏi.

"Chính tai nò tai nghe." Tiểu Lý Tử khẳng định gật đầu.

Mộ Dung Triệt đầy mắt ánh sáng lạnh thoáng qua, Phương gia, Phương Thái Sư, Phương phi.

"Chuyện này quả thật cần bàn bạc kỹ hơn, chỉ là vẫn sống ở trong hầm ngầm cũng không phải là biện pháp, chịu đựng một ngày đã là cực hạn, cố gắng nhịn nữa sẽ xảy ra mất mạng người, không bằng thừa dịp thời điểm đêm khuya yên tĩnh, len lén đi ra ngoài, đến lúc đó hoàng thượng có thể len lén trở về Tử Thần điện." Liễu Vi Dung căn môi nói.

Như Phúc cung của nàng đã bị thiêu hủy, đã không có chỗ có thể đi rồi.

"Các ngươi cùng trẫm cùng nhau đến Tử Thần điện đi." Mộ Dung Triệt nhìn Liễu Vi Dung, chậm rãi nói.

Gương mặt Bạch Liên cùng Hạnh nhi, Trần ma ma vui mừng, vốn là họ còn lo lắng chủ tử cùng ba vị Tiểu Chủ Tử làm sao bây giờ?

Bà vú ở cửa nghe đến có đi chỗ, cũng là gương mặt mừng rỡ.

Đến nửa đêm, Tiểu Lý Tử đi ra ngoài trước liên lạc ám vệ cùng cấm vệ quân trung thành và tận tâm, che chở một nhóm người Hoàng đế trở về Tử Thần điện.

Đây là lần đầu tiên Liễu Vi Dung vào tắm cung Hoàng đế, để Bạch Liên cùng Hạnh nhi đem Long Phụng Thai đã ngủ say đặt vào trên giường, sau đó để cho bọn họ trở về ăn cái gì rồi rửa mặt ngủ.

Đoàn đoàn rất là vui mừng ở Trên Long Sàng lẫn lộn.

Bởi vì Hoàng đế còn có rất nhiều chuyện phải làm, Liễu Vi Dung liền cùng đoàn đoàn đi ngủ trước, lần đầu tiên ngủ trên long sàng của Hoàng đế, Liễu Vi Dung bày tỏ cảm giác khá vô cùng.

Lập tức liền ngủ mất rồi.

Còn cả đêm ngủ rất ngon.

Chờ đến khi nàng tỉnh lại, đã là sang sớm ngày hôm sau rồi.

Sờ sờ vị trí bên cạnh, lạnh lùng như cũ, xem ra tối hôm qua Hoàng đế không có ngủ.

Quét mắt cả đại điện, Hoàng đế không có ở đây.

Để Bạch Liên cùng Hương Nhi hầu hạ nước súc miệng xong, vội vã ăn qua điểm tâm, liền cùng đoàn đoàn sống ở Tử Thần điện chờ đợi tin tức của Hoàng đế.

Hôm nay vừa lúc là ngày một tháng sáu, sau khi Phương Thái Sư xác nhận Hoàng đế vui thân biển lửa, bắt đầu cầm tay một tiểu hoàng tử hai tuổi yếu đuối lên ngôi.

Phương Chi Doanh gương mặt xuân phong hả hê, không chút nào nhìn ra đau thương sau khi Hoàng đế băng hà, sáng nay, là ngày tốt nàng vinh dự trở thành Thái hậu.

Các phi tần hậu cung khác mất lạnh nhìn, Hoàng đế băng hà, thế nhưng không cử hành quốc tang trước, mà không kịp chờ đợi để nhị hoàng tử lên ngôi.

Trên điện Kim Loan.

Phương Thái Sư từ trên cao nhìn xuống đại thần phía dưới, bắt đầu tuyên bố nghi thức Tân Đế lên ngôi.

Dòng họ Hoàng thất thì lạnh lùng nhìn một màn này.

Theo lẽ, nhị hoàng tử là con trai duy nhất của Hoàng đế, lên ngôi chuyện đương nhiên, nhưng từ tối qua, sau khi bị Hoàng đế bí mật triệu kiến, cũng biết tin tức Hoàng đế còn sống, đều mất lạnh nhìn Phương Thái Sư ở trên nhảy nhót.

Xem ra vận số của Phương gia đã hết.

Khi hân tuyên bố xong nhị hoàng tử lên ngôi, Phương Chi Doanh một thân cung trang cao quý, trong tay nhị hoàng tử yếu đuối mang theo mấy cung nữ cùng nhau chậm rãi đi vào đại điện.

Thời điểm đi ngang qua các đại thần, kim quan trên đầu, sợi ngọc châu như liễu lắc nhẹ, phát ra những tiếng vang đĩnh đĩnh đương đương.

Phương Chi Doanh rất là hưởng thụ ánh mắt mọi người.

Nhưng khi nàng ôm nhị hoàng tử mới đi tới ghế rồng, liền nghe một giọng nói bén nhọn của thái giám thông truyền.

"Hoàng thượng giá lâm!"

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Ở Hậu Cung Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 86

Theo một tiếng dứt lời của thái giám, chúng đại thần trên điện Kim Loan khiếp sợ không thôi, Hoài Dương vương bình tĩnh nhìn Phương Thái Sư cùng với Phương Chi Doanh có chút kinh hoàng cùng một đám lấy Thái Sư cầm đầu người.

Dòng họ Hoàng thất là cười lạnh, một ngoại thích mà thôi, liền muốn lợi dụng một hoàng tử chết sớm bỏ đến trên đầu bọn họ, Hoàng thất cũng không có người sao?

Nếu không phải là hoàng thượng tối hôm qua âm thầm triệu kiến bọn họ, bọn họ cũng sẽ không để Phương Thái Sư cùng nhóm người nhảy lên.

Mộ Dung Triệt một thân long bào từ cửa lớn tiến vào, bên cạnh còn đi theo Tiểu Lý Tử, một đám cận vệ hoàng gia ở cửa Kim Loan điện canh giữ.

Chúng đại thần nhìn thấy Hoàng đế đi vào, xác nhận là Hoàng đế thật, lập tức quỳ xuống quỳ lạy làm lễ, hô to hoàng thượng vạn tuế.

Liễu Chi Hạo vui mừng, nếu còn sống, như vậy tam nữ nhi cùng Đại hoàng tử, Tam hoàng tử vẫn là còn sống.

Liễu gia bọn họ phồn vinh thịnh vượng hi vọng không có đoạn tuyệt.

Minh Viễn đại sư nói rất đúng, tam nữ nhi đúng là người phúc vận nồng hậu.

Phương Chi Doanh tay ôm nhị hoàng tử run lên, cả người sắc mặt tái nhợt quỳ xuống, nghĩ đến cung trang mình mặc trên người vượt quá, thoáng chốc mặt xám như tro tàn.

Nàng ôm nhị hoàng tử không biết lúc nào thì thanh âm nhỏ khóc lớn lên, Phương Chi Doanh cũng không có để ý tới, nàng bây giờ đang nghĩ tới thế nào vượt qua cửa ải trước mắt này.

Phương Thái Sư mồm đã há hốc ra rồi, những người phụ thuộc Phương Thái Sư rồi rít hổi hận không ngừng, còn có ông nội Hộ phi là Phiêu Kỳ đại tướng quân, giờ phút này nhìn giống như già thêm mười mấy tuổi.

Mộ Dung Triệt sai bước từ giữa các triều thần đi qua, từng bước từng bước đi về phía long ý, ở trên ghế rồng ngồi xuống, ánh mắt lạnh lẽo nhìn một đám đại thần phía dưới.

Nhất là đám người cùng phái với Phương Thái Sư.

"Các khanh bình thân!"

"Tạ hoàng thượng!" Các đại thần tất cả đều đứng lên.

"Xem ra, trăm ngày hôm qua không có vào triều, đã có người cho là trăm vui thân biển lửa, nghĩ lập tân đế rồi!" Mộ Dung Triệt liếc mắt quét qua đại thần phía dưới, mở miệng đã nói một câu như vậy.

"Thái Sư, người nói có đúng không?" Hân hí mắt nhìn về phía Phương Thái Sư đang dẫn đầu kia.

Phương Thái Sư mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, hoàn toàn mất hết sự phách lối lúc trước, cả Kim Loan điện đã bị cấm vệ quân của Hoàng đế nặng nề canh giữ ở cửa, hân coi như thế lực Thông Thiên, cũng không cách nào cứu vãn.

"Thần sợ hãi, thần tuyệt không ý đó."

"Vậy sao? Chẳng lẽ mới vừa trầm ở bên ngoài Kim Loan điện nghe được đều là giả hay sao?" Mộ Dung Triệt cười lạnh, đáy mắt toát ra ánh sáng nguy hiểm.

Mọi người thấy Hoàng đế hướng Phuong Thái Sur khai đao, không dám thở mạnh một cái.

"Thần, thần. . . ." Mặc cho Thái Sur giả hoạt như hồ, giờ phút này cũng không biết giải thích như thế nào, trước mắt bao người, còn bị Hoàng đế nghe được, hẳn dù nguy biến thế nào cũng vô dụng.

Phuong Thái Sur chán nản quỳ xuống.

Mộ Dung Triệt cười lạnh, ánh mắt lạnh lùng liếc về Phuong Chi Doanh bên cạnh đang run rẩy, khóe miệng nâng lên một nụ cười lạnh nhạt.

Nhìn nhị hoàng tử trong ngực nàng giọng yếu ớt khóc thầm, sắc mặt tím bầm, sắc mặt càng thêm u ám.

"Phuong phi thật đúng là không thể chờ đợi muốn tấn thăng Thái hậu a, không biết mẫu hậu biết sẽ nghĩ sao?"

Phuong Chi Doanh giờ phút này đầu óc xoay như chong chóng, nàng biết lúc này nàng sợ là có một trường trận đánh ác liệt muốn đánh rồi.

Nếu như có thể, còn là đem lấy chính mình đi ra ngoài, về phần, phụ thân, thật xin lỗi.

Dù sao cũng không kém tội danh này.

Người không vì mình trời tru đất diệt, Phuong Chi Doanh chính là người phụ nữ như vậy.

"Hoàng thượng, nô tì oan uổng, nô tì thật không có ý định này." Phuong Chi Doanh ôm nhị hoàng tử quỳ trên mặt đất, hốc mắt rung rung, vội vàng nói.

"Người nghĩ mắt trầm mù sao, trên người người mặc thân cung trang này, trầm nhớ không lầm, căn bản không phải một mình phi tử nhỏ nhỏ như người được mặc."

Trong mắt Mộ Dung Triệt thoáng qua một tia chán ghét, rõ ràng đã tâm bưng bưng, cố tình còn phải làm ra một bộ vẻ mặt oan uổng, thật làm cho người chán ghét.

"Hoàng thượng, đây tất cả đều là ý tứ của thần thiếp, đều là phụ thân nô tì ép nô tì mặc, xin hoàng thượng minh giám!"

Phuong Chi Doanh ngay trước mặt nhiều đại thần như vậy, đem tội danh đẩy tới trên đầu Phuong Thái Sur.

Dòng họ Hoàng thất đều âm thầm cười lạnh, ánh mắt nhìn về phía Phuong Thái Sur mang theo một tia nhìn có chút hả hê.

Bị chính con gái mình cắn ngược lại một cái, cảm giác như thế nào?

Phuong Thái Sur tức giận đến toàn thân phát run, một hơi thiếu chút nữa không đi lên được, chỉ vào Phuong Chi Doanh lớn tiếng nổi giận nói: "Nghịch nữ, cái người nghịch nữ này."

"Phụ thân, ngài tại sao có thể nói như vậy, rõ ràng là người bức hiếp nữ nhi." Gương mặt Phuong Chi Doanh hoa lệ đầm mưa, bộ dáng diễm đạm đáng yêu rất dễ dàng đưa tới nam nhân thương tiếc.

Đáng tiếc các đại thần ở đây đều là người thành tinh, không có một người nào bị nàng mê hoặc.

Mộ Dung Triệt mặt không vẻ gì nhìn Phuong Thái Sur cùng Phuong Chi Doanh, chố cấn chố, đáy mắt xẹt qua một tia cười lạnh, Phuong phi này không thể lưu lại, lòng dạ độc ác như thế, ngay cả phụ thân mình cũng có thể bán, giữ ở bên người càng thêm nguy hiểm.

Tối hôm qua hẳn đã để người tra ra hung thủ phóng hỏa Nhu Phúc cung, lại là cung nữ Bích Thủy bên cạnh Liễu Tương Nhã đã chết xuống tay.

Chờ hẳn còn chưa giết tên hung thủ này, thì lại biết Phuong Thái Sur tính toán ở buổi lâm triều sang nay lập tân đế.

Thật coi vị hoàng đế này đã chết hay sao?

"Đủ rồi, chân tướng sự thật trầm đã sớm tra rõ."

"Hoàng thượng, nô tì thật oan uổng a, nô tì ở trong cung từ trước đến giờ theo khuôn phép cũ, không dám đi nhảm nửa bước, làm sao dám làm chuyện Đại Nghịch này được."

"Phuong phi, hành động việc làm của người, trầm cũng biết, người không phải nguy biến nữa."

"Hoàng thượng, thật không phải là nô tì, cùng nô tì không có quan hệ a, đều là phụ thân của nô tì bức bách nô tì." Phuong Chi Doanh khóc hoa lệ đầm mưa.

"Đù rồi, Phuong phi, người thật làm cho trầm ghê tởm, từ hôm nay trở đi, Phuong thị Chi Doanh, cách chức làm thứ dân, biếm lãnh cung, nhị hoàng tử tạm thời trước giao cho Đức Phi nuôi dưỡng."

Mộ Dung Triệt lạnh lùng hạ chỉ.

Đức Phi?

Nàng thế nhưng cũng không còn chết? Khi Phuong Chi Doanh nghe được Hoàng đế nói đến Đức Phi, kinh ngạc tròn to mắt đẹp, thất thanh kêu to: "Đức Phi không có chết?"

Gương mặt tuấn tú của Mộ Dung Triệt bỗng dưng trầm xuống, đáy mắt xẹt qua một tia sát ý, nhìn về phía ánh mắt của nàng lạnh lẽo mà vô tình, "Người tới, đem Phuong thứ dân áp đi lãnh cung."

Phuong Chi Doanh nhất thời phát hiện mình nói cái gì, nhưng là đã trễ, hơi sức cả người như bị rút đi.

Dứt lời, từ bên ngoài đi vào hai thị vệ, đem lấy nhị hoàng tử trong ngực nàng ôm đi, áp Phuong Chi Doanh mặt đang xám như tro tàn ra khỏi Kim Loan điện.

Đại Thần trong triều nhất thời cảm thấy một hơi ý lạnh từ trên thân bốc lên.

Hoàng thượng đã xử lý Phuong phi, kế tiếp liền đến phiên phuong Thái Sư rồi.

Quả nhiên, Hoàng đế mặc kệ sắc mặt của Phuong Thái Sư, trực tiếp hạ chỉ cách đi chức quan Thái Sư của hắn, cách chức làm thứ dân, đây là xem hắn đã từng là thái sư của Hoàng đế.

Về phần Phuong gia, dù sao cũng là nhà mẹ mẫu hậu, hôm nay mẫu hậu tề liệt lại hôn mê, cũng không muốn bà sau khi tỉnh lại chịu kích thích, trực tiếp đem thành viên dòng chính lưu đầy biên cương, dòng thứ cách chức làm bình dân, và lại trong vòng mười năm không phải khảo thủ công danh (có nghĩa là thi làm quan).

Chờ phuong Thái Sư bị áp giải đi, Tiểu Lý Tử dẫn người vây Phuong phủ lại.

Kế tiếp chính là Phiêu Kỳ đại tướng quân, tước đoạt chức quan đại tướng quân của ông ta, thu hồi tất cả binh quyền trong tay Vương gia, đến đây, Vương gia cũng xuống dốc rồi.

Về phần Huệ phi, cũng bị cách chức làm quý nhân.

Tất cả người của phái Phuong Thái Sư, cũng bị Hoàng đế tìm lý do các loại chèn ép.

Phuong gia liền ngã xuống, binh quyền cơ hồ tập trung đến trong tay Mộ Dung Triệt.

Ở Hoán Y Cục giặt quần áo, Bích Thủy nghe cung nữ một bên nói qua nhiều chuyện.

Nghe nói hôm nay Phuong Thái Sư lực áp quần thần, nâng đỡ nhị hoàng tử yếu đuối lên ngôi, khóe miệng Bích Thủy không tự chủ vẽ ra, lộ ra một nụ cười lạnh lẽo, xem ra Tam Tiểu Thư rốt cuộc muốn đi bồi chủ tử rồi.

Nàng cũng có thể yên tâm đi đến bồi chủ tử rồi.

Nhưng còn chưa chờ nàng hành động, đã tới một đội người bắt nàng.

Nàng từ kinh hoảng đến trấn định, dù sao nàng cũng định đi bồi chủ tử rồi.

Đợi đến thời điểm nàng bị áp vào Thiên Lao xử cực hình, mới biết Tam Tiểu Thư cùng ba vị hoàng tử công chúa đều không có việc gì, cuối cùng chết không nhắm mắt.

.....

Chuyện trên điện Kim Loan rất nhanh liền truyền ra ngoài, phi tần hậu cung đều biết Nhu Phúc cung xây dựng hai hầm, Hoàng đế cùng đám Đức Phi hoàng tử công chúa bọn họ cùng với mấy cung nhân ở nơi đó tránh khỏi hỏa hoạn.

Đồng thời biết được tin tức Phuong phi cách chức làm thứ dân, biếm lãnh cung, Huệ phi cách chức làm quý nhân, đều âm thầm vui mừng không dứt.

Chỉ là khi biết được Đức Phi thế nhưng tiến vào Tử Thần điện, trong lòng các nàng chua chua tức tức.

Chỉ là họ cũng chỉ có thể ghen tỵ, ăn uống dấm chua mà thôi, hôm nay họ cũng đã nhìn được, Đức Phi ở trong lòng hoàng đế là bất đồng.

Cộng thêm nàng vào cung ba năm liền sinh ba đứa bé, hai hoàng tử, một công chúa, người nào có phần phúc khí này?

Cộng thêm người liên tiếp mưu hại thiết kế Đức Phi đều không có kết quả tốt, họ liền dừng lại tâm tư muốn tranh thủ tình cảm.

Tính toán an phận trong cung sống qua ngày.

Giờ khắc này ở Tử Thần điện, Liễu Vi Dung cũng từ Hạnh Nhi mới vừa dò thăm tin tức trở về nơi này nghe được chuyện trên điện Kim Loan.

Không nhin được một hồi sợ sệt, Phương gia cứ như vậy sụp đổ?

Không nghĩ tới lúc này mới có thời gian hai ngày, Phương Thái Sư đã chờ không được, nhưng cũng thật may là bọn họ không có phát quốc tang, nếu không giải thích thế nào chuyện Hoàng đế chết mà sống lại.

Lúc này chẳng những Phương Chi Doanh không có, ngay cả Huệ phi cũng bị cách chức làm quý nhân.

Cả hậu cung lại xảy ra Đại Biến Hóa.

Đoan phi cùng Hiền phi, một lạnh lạnh, một thanh tao lịch sự, không có loại tâm tư tàn nhẫn kia, người có dã tâm bùng bùng, trừ đi cung tần pháo đốt này, vốn là con pháo thí, nhưng bởi vì nàng ngoài ý muốn, bình an sống cho tới bây giờ.

Về phần Tĩnh tần, nữ nhân có ý tưởng cao nhất, sau khi hoàng hậu ngã, hôm nay đang an phận sống ở vị trí tần.

Tận tâm tận lực nuôi dưỡng Nhị công chúa.

Có thể nói cả hậu cung rốt cuộc bình tĩnh lại.

"Chủ tử, còn có một việc." Hạnh nhi thấy chủ tử ngần ngừ, không nhin được lên giọng.

"Còn có chuyện gì?" Liễu Vi Dung trở lại tinh thần, hỏi vội.

"Chính là chuyện nhị hoàng tử, hoàng thượng hình như đem nhị hoàng tử tạm thời giao cho chủ tử nuôi dưỡng." Hạnh nhi bĩu môi nói.

Chủ tử cũng đã có Long Phụng Thai phải nuôi dưỡng, nào có ở không rồi rảnh nuôi dưỡng nhị hoàng tử yếu đuối như vậy.

"À?"

Liễu Vi Dung kinh ngạc mở to hai mắt, Hoàng đế thế nhưng đem nhị hoàng tử tạm thời giao cho nàng nuôi dưỡng, chẳng lẽ muốn để cho nàng dung nước Linh Tuyền cho nhị hoàng tử điều dưỡng thân thể?

Nàng có chút tâm phiền ý loạn, nếu như dung nước Linh Tuyền đem thân thể nhị hoàng tử điều dưỡng tốt rồi, khó tránh khỏi về sau hấn sinh ra tâm tư khác.

Dù sao mẹ đẻ bị giáng chức, biếm lãnh cung, có một phần nguyên nhân bởi vì nàng.

Nhưng không điều dưỡng tốt, còn nói không qua, nhị hoàng tử nói thế nào cũng chỉ là một đứa bé hai tuổi, đứa trẻ không kịp gây họa, thế nhưng đây là ở hoàng gia.

Không phải một gia đình bình thường.

Nàng hiện tại mê mang, cũng không biết ý tứ của Mộ Dung Triệt là gì?

Tạm thời nuôi dưỡng, chính là để cho nàng đem thân thể nhị hoàng tử điều dưỡng tốt, sau đó giao cho phi tần khác dưỡng dục sao?

Nhưng là khó bảo toàn hấn sau khi lớn lên sẽ không cùng đoàn đoàn đối địch.

Nàng không phải Thánh mẫu, không duyên cớ tạo ra nguy hiểm cho con trai mình.

"Chủ tử, nếu như người thật không muốn nuôi nhị hoàng tử, có thể cùng hoàng thượng nói một chút." Hạnh nhi nghĩ tới chủ tử dù sao cũng là phi tử Hoàng thượng sủng ái nhất, nói một chút có thể được.

Liễu Vi Dung cười khô, nàng từng cùng Mộ Dung Triệt nói qua tâm tư của Phương Chi Doanh, ban đầu Mộ Dung Triệt không chút do dự mà cự tuyệt, hôm nay biết được nàng có nước Linh Tuyền, thì không thể nào cự tuyệt được đâu.

Chờ Hoàng đế hạ triều về đây, hỏi hấn một chút là có ý gì.

Nàng cũng không muốn bồi dưỡng một đối thủ cho đoàn đoàn.

"Chờ hoàng thượng hạ hướng triều, ta đi hỏi một chút."

Liễu Vi Dung cũng không nghĩ nhiều, Hạnh nhi thấy chủ tử đã nói như vậy, cũng bình tĩnh lại.

"Chủ tử, ngài nói lúc này Nhu Phúc cung của chúng ta bị thiêu hủy, hoàng thượng có thể hay không xây dựng lại à? Hay là cho chủ tử một tòa cung điện khác?"

"Xem ý tứ của Hoàng đế thôi." Liễu Vi Dung có chút tiếc hận các loại cây ăn quả trong sân Nhu Phúc Cung, nhưng mà bây giờ Mộ Dung Triệt biết không gian tồn tại, nàng buổi tối tùy thời có thể vào không gian.

Chính là không biết hoàng thượng hứa hẹn nhà gỗ lúc nào thì làm xong, nàng cũng nghĩ trong không gian có gian phòng lớn, tránh cho mỗi lần cũng ngồi ở trên thảm.

Đoàn đoàn đi phòng học tập, đi xem Long Phượng Thai, bà vú cũng rất cẩn thận, làm hết phận sự, Liễu Vi Dung an tâm, an tâm chờ Mộ Dung Triệt trở lại.

Gần buổi trưa, Mộ Dung Triệt hạ triều trở lại, sau lưng Tiểu Lý Tử còn ôm nhị hoàng tử, nhị hoàng tử thật sự quá nhỏ gầy rồi, hơn hai tháng mau ba tháng lớn Long Phượng Thai cũng so với hần khỏe mạnh hơn.

Liễu Vi Dung thấy Hoàng đế tới, vội phúc thân thỉnh an.

Hoàng đế đem nhị hoàng tử ôm tới, sẽ để cho Tiểu Lý Tử đi ra bên ngoài coi chừng.

"Đức Phi, nước." Mộ Dung Triệt thấy trên mặt nhị hoàng tử tím bầm càng thêm sâu, vội nói.

Liễu Vi Dung cũng chú ý tới sắc mặt của nhị hoàng tử, kinh hãi, từ trên cái bàn tròn từ đàn bên cạnh cầm một chén sứ nhỏ, ý niệm vừa động, từ trong không gian đã lấy ra nước Linh Tuyền đổ vào cái ly.

"Hoàng thượng, thân thể nhị hoàng tử quá yếu, không thể trực tiếp uống..., nô tì trước mức chút nước sông."

Nước sông cũng là có linh khí, Mộ Dung Triệt cũng biết.

Vì vậy hần gặt đầu.

Liễu Vi Dung cẩn thận giúp nhị hoàng tử uống nước sông dinh linh khí, thấy bầm tím trên mặt nhị hoàng tử từ từ biến mất, thở phào nhẹ nhõm.

"Hoàng thượng, có thể."

"Ừ! May nhờ có nàng!" Hoàng đế đem nhị hoàng tử đặt trên giường thấp, nghe hô hấp của hần dần dần vững vàng lại, mặc dù vẫn không có tỉnh lại, nhưng đã thoát khỏi nguy hiểm.

Ánh mắt nhìn về phía Liễu Vi Dung mang theo một tia nhu sắc.

"Hoàng thượng, nhị hoàng tử ngài tính giao cho ai tới nuôi dưỡng?"

"Trước để nơi này của nàng điều dưỡng một chút thôi." Mộ Dung Triệt kéo nàng qua, nhỏ giọng nói: "Dù nói thế nào, hần cũng là hoàng tử của trẫm, chờ thân thể của hần điều dưỡng tốt, trẫm đem hần cho Hoài Dương vương làm con thừa tự."

Hần cũng không muốn đến lúc đó An nhi trưởng thành cùng diệu nhi đối địch, cộng thêm Hoài Dương vương cơ thể cực kỳ yếu, thái y nói hần đòi này sợ là khó có con cháu, đem An nhi cho hần làm con thừa tự, cũng coi là hần lưu lại một người thừa kế.

Cho làm con thừa tự?

Thì ra là Hoàng đế có chủ ý này, Liễu Vi Dung thở phào nhẹ nhõm, nói như vậy, nàng cũng sẽ không từ chối.

"Hoài Dương vương?" Nàng có chút ngạc nhiên vị Hoài Dương vương này.

"Đúng vậy a, vị hoàng đệ này của trẫm thân thể suy yếu, khó có con cháu, đem An nhi cho hần làm con thừa tự cũng không tồi." Mộ Dung Triệt ôm chặt nàng, nói thật nhỏ.

"Nàng yên tâm, trẫm sẽ không để cho An nhi uy hiếp được mẹ con các nàng." Hần thận trọng cam kết, đã trải qua nhiều chuyện như vậy, hần há có thể không biết nàng làm khó.

"Đa tạ hoàng thượng." Liễu Vi Dung cảm động vui ở trong ngực hần.

Thì ra là hần đã sắp xếp xong xuôi, thua thiệt trước nàng vẫn còn rồi rắm.

"Vậy hoàng thượng muốn giúp Hoài Dương vương điều trị thân thể sao?"

Lúc này mới lên tiếng, bên ngoài, giọng nói của Tiểu Lý Tử ở tại cửa ra vào vang lên.

"Hoàng thượng, người từ Từ An Cung tới nói thái hậu nương nương đã tỉnh."

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Ở Hậu Cung Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 87

Trên mặt Mộ Dung Triệt thoáng qua một tia mừng rỡ.

"Hoàng thượng, thái hậu nương nương đã tỉnh, chúng ta nhanh lên một chút đi thôi." Liễu Vi Dung nghe được Thái hậu tỉnh, vội nói.

Hoàng đế gật đầu, cùng Vi Dung hai người nhanh chóng đến Từ An Cung nhìn Thái hậu.

Trong Từ An Cung

Thái hậu vừa tỉnh lại liền từ Lưu ma ma biết được Phương gia sụp đổ, chịu rất nhiều đả kích, thiếu chút nữa lại xảy ra bất tỉnh lần nữa, chỉ là lần nữa biết đây tất cả đều là ca ca của mình tự tìm, rốt cuộc bình tĩnh lại.

Thật may là Hoàng đế không để cho Phương gia chưa có hoàn toàn tiêu diệt, còn có hi vọng.

Bà thật không nghĩ tới Phương Chi Doanh lại là một con bạch nhãn lang (ta không biết con gì?), rõ ràng mình có dã tâm bưng bưng lại nghĩ tới đồ hết tội danh lên người cha mình.

Bà ban đầu thật là mắt bị mù, muốn chống đỡ cho nàng ta.

Đối với Đức Phi, bà vẫn không thích, coi như bởi vì nàng dự kiến trước, đào hầm, cho hoàng thượng tránh khỏi một kiếp này, nhưng bà cố chấp cho là, đây tất cả đều là lỗi của Đức Phi.

Nếu như không phải hoàng thượng nghỉ đêm ở chỗ Đức Phi, nếu như không phải là Liễu gia nàng lưu lại gieo họa, Phương gia làm sao lúc này chạm vào chỗ hiểm của Hoàng đế, như thế nào lại sụp đổ?

Cuối cùng, đều là Đức Phi mang tới, Thái hậu lúc này đã bắt đầu giận chó đánh mèo rồi.

Khi để cho người ta đi thông báo Hoàng đế, bà liền từ trong miệng Lưu ma ma biết được Đức Phi lại ở tại Từ Thần điện thì trong lòng có các loại không thoải mái, đối với Đức Phi càng thêm không thích.

Trong cung nhiều cung điện trông không như vậy, tùy tiện ở tòa cung điện nào mà không được, cố tình ở Từ Thần điện, đây chính là tâm cung của Hoàng đế, đến hoàng hậu cũng không thể vào ở, nàng ta là một phi tử vào ở thì coi là cái gì?

Chẳng lẽ Hoàng đế muốn phong nàng làm hoàng hậu?

Thái hậu vừa tỉnh lại liền suy nghĩ miên man, sắc mặt càng ngày càng khó coi.

Một bên Lưu ma ma lo lắng không thôi, cho Thái hậu uống một hộp thuốc, khuyên giải mấy câu, cũng không biết Thái hậu có nghe hay không, hiện tại Thái hậu tứ chi tê liệt, lại ói ra máu, thái y chẩn đoán bệnh nói thân thể của bà đã nhanh đến nông nổi như đèn cạn dầu rồi.

Trong lòng Thái hậu cảm thấy không cam tâm a, bà nghĩ tại sinh thời chọn cho Hoàng đế mấy mỹ nhân.

Hiện tại mới đầu tháng sáu, vừa vặn là thời điểm tuyển tú.

Bà tính toán để Hoàng đế lần nữa khôi phục tuyển tú làm phong phú hậu cung, tránh cho hậu cung xuất hiện trường hợp Đức Phi một người độc sủng.

Vì vậy khi Liễu Vi Dung cùng Hoàng đế đến đây, Thái hậu cũng đã nghĩ xong lý do từ chối.

Liễu Vi Dung không nghĩ tới lần này đến Từ An Cung gặp Thái hậu, Thái hậu thế nhưng hướng Hoàng đế đưa ra chuyện đầu tháng sáu tuyển tú.

Mộ Dung Triệt vốn không muốn đồng ý, nhưng nghĩ tới thái y nói Thái hậu ngày còn sống không nhiều nữa, liền không thể làm gì khác hơn là gật đầu đồng ý.

Liễu Vi Dung nghe được Hoàng đế đồng ý tuyển tú, chẳng biết tại sao trong lòng chua chua, có thể mấy ngày nay Hoàng đế đối nàng quan tâm để cho nàng quên hẳn là một Hoàng đế.

Từ lúc nàng đi vào, Thái hậu không thể nào coi trọng nàng, nàng bung trà rót nước nắn vai cho Thái hậu, Thái hậu vẫn đối với nàng lãnh lạnh nhạt đạm .

Mộ Dung Triệt hiển nhiên cũng phát giác ra việc Thái hậu đối với Liễu Vi Dung lạnh nhạt, phía sau càng thêm điểm danh muốn nàng tới hầu bệnh, Mộ Dung Triệt càng khó.

Vậy mà Liễu Vi Dung lại ở trước mặt hần một tiếng đồng ý xuống.

Hầu bệnh cho Thái hậu là bốn phận, Hoàng đế vì nàng cân cái việc phải làm này sẽ chỉ làm Thái hậu đối với nàng càng thêm không thích.

Cuối cùng, Thái hậu cũng có chút mệt mỏi, đột nhiên hỏi một câu: "Hoàng đế, cung điện Đức phi bị thiêu hủy, người tính toán để cho nàng ở tòa cung điện nào?"

Liễu Vi Dung đứng ở một bên yên lặng, nàng cũng biết không thể ở Tử Thần điện lâu dài, chính là không biết Hoàng đế tính toán đem nàng an trí ở tòa cung điện nào.

Mộ Dung Triệt cau mày suy nghĩ một lát, "Ở Quan Sur cung thôi."

Liễu Vi Dung kinh ngạc, Quan Sur cung? Đó không phải là cung điện của Phương Chi Doanh ở qua sao?

Hiện tại Quan Sur cung đã trống không, hơn nữa cách Tử Thần điện gần nhất.

Thái hậu nghe mà cau mày, liếc mắt một cái Đức Phi bên cạnh, hiển nhiên có chút không vừa ý.

Nhưng mà vẫn là không có phản bác.

Lúc xế chiều, Liễu Vi Dung hạ Thái hậu.

Đây là ngày thứ nhất hầu bệnh, Thái hậu hiếm thấy không có gây khó khăn, nàng liền kỳ quái, Thái hậu không phải là không thích nàng sao? Nàng còn tưởng rằng ngày thứ nhất hầu bệnh, bà sẽ tìm các loại lý do gây khó khăn cho nàng đấy.

Ở Tử An Cung bồi Thái hậu dùng qua bữa cơm chiều, mang theo Bạch Liên cùng nhau trở lại Tử Thần điện, bởi vì Quan Sur cung còn phải lần nữa đổi mới một lần, cho nên nàng vẫn là cùng Hoàng đế ở tại trong Tử Thần điện, những nữ nhân hậu cung khác mặc dù trong lòng hâm mộ ghen ghét, cũng đều không có biểu hiện ra.

Hoàng đế trở lại sau khi phê xong tấu chương, Bạch Liên cùng Hạnh nhi, Trần ma ma đoàn người đã sớm thức thối rồi đi, nhân tiện còn dắt đi đoàn đoàn cùng Long Phụng Thai.

"Mẫu hậu hôm nay như thế nào?" Mộ Dung Triệt vừa gặp được Liễu Vi Dung liền quan tâm dò hỏi.

"Cũng may, nghe Lưu ma ma nói Thái hậu dùng điểm tâm đã ăn một chén nhỏ cháo nhỏ." Liễu Vi Dung cười trấn an nói.

Hầu hạ Thái hậu cả buổi chiều, giữa hai lông mày mệt mỏi đến dính vào nhau.

"Nàng vất vả rồi." Hoàng đế thấy thần sắc kiệt sức của nàng, cầm tay của nàng, đau lòng nói, "Uống nhiều một chút Linh Tuyền đi."

Liễu Vi Dung gật đầu nói: "Ừ!"

Sau đó đến trên bàn bên cạnh cầm hai cái ly, từ không gian lấy chút nước Linh Tuyền ra ngoài.

"Hoàng thượng, ngài cũng uống một chén đi." Liễu Vi Dung đem nước Linh Tuyền đưa cho Mộ Dung Triệt, hần xử lý công sự suốt một ngày, tinh thần cũng không tốt lắm.

Mộ Dung Triệt đi tới ngồi xuống, khước miệng nhếch lên, nhận lấy nước Linh Tuyền uống một hơi cạn sạch.

Tối hôm qua hắn đã tẩy qua xương cốt, cho nên hôm nay dung nước Linh Tuyền sẽ loại bỏ vật dơ bẩn trong cơ thể.

Liễu Vi Dung cũng ngồi xuống uống một ly, sau khi uống Linh Tuyền, cả có tinh thần hơn.

"Hoàng thượng, xế chiều hôm nay nô tì cho Thái hậu ăn đồ ăn tăng thêm nước sông trong không gian nước sông để Thái hậu điều dưỡng thân thể, mặc dù không thể trị tận gốc, tối thiểu có thể kéo dài một chút ngày giờ." Liễu Vi Dung dịu dàng mở miệng, cảm thấy chuyện này nói với hoàng thượng cũng tốt.

Nàng cũng không phải Thánh mẫu, muốn cứu Thái hậu, mà Hoàng đế biết nàng có Linh Tuyền cùng nước sông có thể điều dưỡng thân thể.

Quan hệ của Thái hậu cùng Hoàng đế vẫn luôn trong trạng thái nóng lạnh, nhưng nàng biết, Hoàng đế khẳng định hi vọng Thái hậu còn sống.

Coi như nàng không cho Thái hậu dùng, Hoàng đế đến lúc đó cũng sẽ nhắc tới với nàng.

Dù sao đều muốn cho Thái hậu dùng, còn không bằng mình chủ động một chút, cứ như vậy, Hoàng đế đối nàng tình cảm càng thêm tốt hơn, nếu như nàng không cho Thái hậu dùng, Hoàng đế trong miệng không nói, đoán chừng trong lòng cũng sẽ có chút vướng mắc.

Chỉ là để cho bà sống lâu một chút thôi, Linh Tuyền của nàng cũng không phải là vạn năng.

Điểm này Hoàng đế cũng biết.

Cho nên hẳn đối với Liễu Vi Dung lấy ra nước song cho vào đồ ăn của Thái hậu là rất vui mừng.

"Trưa mai trầm đi qua chăm sóc cho mẫu hậu, nàng trở lại vào trong không gian nghỉ ngơi, buổi chiều hãy đi qua." Hoàng đế đứng là vẫn còn đau lòng Liễu Vi Dung, mới một buổi chiều, nàng lúc trở lại sắc mặt vẫn còn rất tái nhợt.

Liễu Vi Dung cảm kích hương Hoàng đế cười cười, gật đầu đáp một tiếng.

Ở Từ An Cung khắp nơi đều là người của Thái hậu, muốn vào không gian ngủ trưa, đó là không thể nào, phải tùy thời coi chừng Thái hậu, cho nên nói một người chăm bệnh, sẽ mệt rất thảm.

"Thời gian không sớm rồi, tối nay vào không gian đi ngủ thôi." Mộ Dung Triệt nhìn nàng uống qua Linh Tuyền xong khôi phục dung nhan kiêu diễm, giọng khan khan nói.

Hắn sớm giao phó Tiểu Lý Tử không cho người tùy ý tiến vào nội điện Từ Thần điện, còn để cho người ta thay phiên coi chừng.

"Muốn dẫn đoàn đoàn cùng Long Phượng Thai đi vào chung không?" Liễu Vi Dung có chút không hiểu Phong tình, hỏi một câu.

"Không cần, chỉ trầm cùng nàng." Mặt Mộ Dung Triệt đen sì.

Liễu Vi Dung hậu tri hậu giác nhận thấy được Mộ Dung Triệt không vui mừng, ngược mắt vừa đứng nhìn thấy hắn mang theo một ánh mắt nóng rực, gương mặt nóng lên, dặt tay của hắn vào không gian.

Đi vào, liền bị hắn ôm đồ vào trên mặt thăm duy nhất trong không gian, tay nhẹ nhàng kích thích gò má đỏ hồng của nàng, khoe miệng nâng lên, sau đó cúi đầu xuống hôn lên môi của nàng thật sâu.

Theo quần áo cởi hết, hai người liền tại trên thảm trong không gian lăn lộn, hành hạ.

Sáng ngày thứ hai, Mộ Dung Triệt sáng khoái tinh thần lên, Liễu Vi Dung tinh thần không tồi, thời gian một buổi tối, thật ra thì bọn họ ở trong không gian ngày người chừng mấy ngày.

Tiểu Bạch Thỏ bị sói xám lớn ngày ngày ăn khô lau sạch.

Có đầy đủ thời gian, sức mạnh tinh thần Liễu Vi Dung tinh thần hết sức tốt.

Đi Từ An Cung hầu bệnh cho Thái hậu, gặp được dịp Thái hậu bắt đầu gây khó khăn.

"Trà này nước là thế nào biến thành? Nóng như vậy, muốn bỏng chết ai gia sao?" Thái hậu đối với nước trà đưa đến bên môi nhấp một miếng, lập tức kêu to lên, bởi vì Thái hậu cố ý, cái ly bên miệng bị bị cắn mép chén, sau đó đem ném trên mặt đất.

Mặc dù chân tay không có sức, nhưng bản lĩnh gãy vỡ người ngược lại giỏi nhất.

Bà lấy cốc khát nước, muốn uống trà, sau đó Liễu Vi Dung liền rót một chén nước trà có nhiệt độ thích hợp cho Thái hậu uống..., nào biết Thái hậu thể nhưng làm khó dễ.

Liễu Vi Dung đối với Thái hậu nổi giận thật bình tĩnh, thấy Thái hậu ghét bỏ nước trà quá nóng miệng, cúi thấp đầu nói xin lỗi, sau đó thủ thủ thủ phân phó các nô tài đem mảnh vụn trên đất thu dọn lại.

Sau đó nàng lại rót một chén nước trà khác cho Thái hậu.

Lúc này Thái hậu không phải ghét bỏ nóng miệng, mà là ghét bỏ chất nước không tốt.

Liên tục đổ vài ly, Thái hậu đều có bản lĩnh tìm ra lấy cốc ghét bỏ, Lưu ma ma đứng cùng một đám cung nhân chờ ở một bên, đều biết Thái hậu làm khó dễ Đức Phi nương nương.

Cuối cùng long mây thanh tú của Liễu Vi Dung chau lên, vẻ thanh lệ trên mặt vẫn cười yếu ớt, không chút nào nhìn ra một tia tức giận nào khi bị gây khó khăn.

"Lưu ma ma, làm phiền người rót một ly nước tới đây cho Thái hậu, đừng để Thái hậu bị khát, bản cung chân tay vụng về, luôn làm Thái hậu không thích."

Lưu ma ma sùng sốt, không nghĩ tới Đức Phi nương nương thể nhưng đem chuyện này chuyển dời đến trên người mình, chỉ là bà rất nhanh rót cho Thái

hậu một chén trà có nhiệt độ thích hợp.

Liễu Vi Dung nhận lấy nước trà, giúp Thái hậu uống..., Thái hậu vẫn bất bẽ, chỉ là không phải Lưu ma ma, mà là Liễu Vi Dung, không phải nói động tác của nàng không điệu dàng, nói đúng là nàng sẽ không phục vụ người.

Liễu Vi Dung trực tiếp đem lời nói của Thái hậu coi như không nghe thấy.

Mặc cho Thái hậu gây khó khăn như thế nào, chèn ép, nàng cũng không bận tâm.

Tin tức ở Từ An Cung nàng cũng không tin Mộ Dung Triệt lại không biết, Thái hậu càng gầy vò nàng, Hoàng đế đối với bà lại càng thêm thất vọng.

Uống chút nước cũng giằng co nửa canh giờ, tiếp theo Thái hậu lại muốn nàng nắn vai, vẫn phát ra tính khí bất bẽ. Nói tóm lại, tất cả buổi sáng nàng đều ở đây trong nước sôi lửa bỏng vượt qua.

Đối với tình khí của Thái hậu, Liễu Vi Dung phát hiện bồi dưỡng phẩm chất đức hạnh của mình càng ngày càng tốt rồi.

Thái hậu bực mình không dứt, Đức Phi cũng như một cái bánh bao tròn, vô luận bà chỉ trích thế nào, Đức Phi biểu tình thuận theo như cũ.

Chỉ là thấy sắc mặt Đức Phi hơi tái nhợt mệt mỏi, trong lòng Thái hậu một hồi thống khoái.

Kể tiếp chính là sứ mạng dành ra cho nàng.

Chờ buổi trưa Hoàng đế đến đây, thấy mặt mũi Liễu Vi Dung tái nhợt lại mệt mỏi, đau lòng, ở trước mặt thái hậu hạ chỉ để cho nàng trở về.

Thái hậu thấy Hoàng đế giữ gìn Đức Phi, lập tức không hài lòng, bà lấy lý do thích Liễu Vi Dung nắn vai, đem nàng giữ lại.

"Năm nay tuyển tú chuẩn bị như thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Ở Hậu Cung Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 88

"Đã hạ chỉ rồi." Mộ Dung Triệt nhàn nhạt trả lời.

Buổi sang, chuyện Thái hậu gây khó khăn cho Đức Phi truyền vào trong tai hần, Hoàng đế không nghĩ tới lúc này mới một ngày, Thái hậu liền bắt đầu làm khó Đức Phi rồi.

Nghĩ đến Đức Phi còn lợi dụng nước linh tuyến cho mẫu hậu điều dưỡng thân thể, trong lòng hần đối với Đức Phi lại thêm một phần thương tiếc.

Liễu Vi Dung chỉ có thể ở một bên giả bộ thành một mảnh gỗ nghe bọn họ nói chuyện, Thái hậu liếc nàng một cái, thấy nàng sắc mặt bình tĩnh như cũ, một hồi bực mình.

Cảm giác mình tựa hồ đang hát một vai kịch.

Nhưng mà bà lại không thể quá mức.

Liễu Vi Dung thấy Thái hậu khó chịu, âm thầm buồn cười, cảm giác mình nhện xuống một hơi là đúng, đối với người khác gây khó khăn thì tận tâm hoàn thành, làm cho người ta tìm không ra lỗi là được.

Thái hậu cũng không cách nào đối cho nàng cái mũi bất hiểu đúng không?

"Hoàng đế, Đức Phi là phi tử trong cung có phân vị cao nhất, sẽ để cho nàng chủ trì việc tuyển tú như thế nào?" Thái hậu thỉnh thoảng đem đề tài kéo hướng nàng, "Đức Phi, ngươi cảm thấy thế nào?"

"Nhờ Thái hậu ưu ái, nô tì nhất định làm hết sức." Liễu Vi Dung cười khanh khách gật đầu.

Trong lòng cũng đang châm chọc, không phải là nghĩ cách ứng phó nàng sao?

Hoàng đế thấy Đức Phi không chút do dự đồng ý, trong lòng đột nhiên hết sức không thoải mái, cảm giác nàng tựa hồ một chút cũng không để ý hần có bao nhiêu người phụ nữ cũng được vậy.

"Liên theo ý mẫu hậu." Ánh mắt hần chìm chìm lên tiếng.

Thái hậu hai mắt híp hạ xuống, đột nhiên từ ái cười nhẹ, nhìn Liễu Vi Dung khác với thâm ý mà cười nói, "Không phải làm hết sức, mà là nên toàn lực ứng phó, vì Hoàng đế chọn mấy gia thể thượng đẳng, phi tử thân thể khỏe mạnh, vì hoàng gia khai chi tán diệt."

"Nô tì không phụ sự kỳ vọng của Thái hậu, vì hoàng thượng chọn mấy phi tử có thân thể khỏe mạnh." Liễu Vi dung dịu dàng đáp theo ý Thái hậu, làm bộ không thấy khuôn mặt đen sì của Mộ Dung Triệt.

Thái hậu một chút buồn phiền, cực kỳ khó chịu, nhưng thái y nói không thể tức giận, bà còn muốn sống thêm lâu một chút, chỉ có thể cứng rắn dè xuống.

"Đã như vậy, ai gia sẽ chờ." Thái hậu nói nhiều lời như vậy, sáng nay lại liệu mạng một đối phó Liễu Vi Dung, đã sớm một muốn chết rồi, lúc này đã không nhìn được nghĩ muốn chộp mắt ngủ.

Hoàng đế thấy Thái hậu mệt mỏi, sẽ để cho Lưu ma ma hầu hạ Thái hậu nghỉ ngơi, mình thì cùng Vi Dung đi ra nội điện.

Hai người đến trắc điện.

Đem phục vụ nô tài cho đi ra ngoài.

"Ủy khuất nàng rồi." Ngồi ở giường, Hoàng đế xoa mặt mày mệt mỏi của nàng, đau lòng nói.

"Nô tì không uất ức, thái hậu nương nương thân thể bất tiện, lại bị chuyện Phương gia kích thích, tâm tình không tốt không có gì." Liễu Vi Dung khẽ cười nói, đối với Hoàng đế quan tâm còn là rất là hướng thụ.

Từ không gian lấy ra hai bình sứ đựng nước Linh Tuyền, một cho Hoàng đế, một mình uống.

Sau khi uống qua nước Linh Tuyền, tinh thần Liễu Vi Dung rất nhanh khá hơn, sắc mặt hơi tái nhợt cũng khôi phục đỏ thắm như cũ.

Đội nàng khôi phục tinh thần, Mộ Dung Triệt bắt đầu tính sổ.

"Nàng thật muốn thay trăm chọn mấy phi tử thân thể tính tình tốt?" Hần mặt đen lại lạnh giọng hỏi.

Liễu Vi Dung nhìn hần đen mặt, trong bụng vui vẻ không dứt, mặt mày tràn đầy nụ cười, "Dĩ nhiên, nô tì không phải đồng ý Thái hậu rồi sao? Hoàng thượng cũng đã nghe thấy rồi."

"È hèm, ai cho nàng tự chủ trương như vậy?" Mộ Dung Triệt nhìn nụ cười kiêu ngạo của nàng, tâm tình khó chịu.

Liễu Vi Dung cười cọt cọt vào trong ngực hần, khẽ mỉm cười, dịu dàng giải thích: "Hoàng thượng, dù sao cách ba năm đều phải tuyển tú một lần, hậu cung luôn luôn có người vào, tiền vào, còn không phải là phải xem ý của hoàng thượng ngài sao? Nếu như ngài có ý tứ kia, nô tì coi như ngăn cản tú nữ vào cung cũng vô dụng đúng không? Cộng thêm hôm nay thái hậu nương nương thân thể đã suy sụp, coi như là hoàn thành tâm nguyện của bà để cho bà vui vẻ là được."

"Nàng nha, chỉ nàng hiểu thuận, không trách được nàng có thể chịu được mẫu hậu gây khó khăn cho mình." Mộ Dung Triệt nghe lời của nàng..., không nghĩ tới nàng là bởi vì tin tưởng hần, mới dứt khoát đồng ý như thế.

Trong lòng không thoải mái về việc này lập tức được trị khỏi rồi.

Hần cười trâm hôn lên môi của nàng, từ nhẹ nhàng chuyển sang sâu sắc, đó chính là không thể chờ đợi, khó lấy dè nén như vậy, vì hôn mà cả người hai người nóng lên.

Theo bàn tay to của hần đi dò xuống, Liễu Vi Dung vội thở hổn hển ngăn hần lại.

"Hoàng thượng, không được, không nên ở chỗ này."

Hoàng đế cũng ý tứ đến chỗ không đúng, không thể làm gì khác hơn là vừa mạnh mẽ hôn nàng một chút, thờ bình thường bụng dưới **.

Nhận cơm trưa người đưa tới, cùng Vi Dung sau khi dùng qua, nhìn nàng có chút mệt mỏi, liền nói: "Nàng buổi chiều còn phải hầu hạ mẫu hậu, ngủ trước đi."

Liễu Vi Dung gật đầu, nàng phải dưỡng tinh thần mới được, ai biết buổi chiều Thái hậu lại giầy vò nàng như thế nào?

Ngủ trưa dậy, Hoàng đế đã rời đi rồi, Liễu Vi Dung xử lý tốt chính mình, trước đó đã uống vài ngụm Linh Tuyền, liền mang theo cung nhân đến nội điện sát vách, lúc này Thái hậu đã tỉnh rồi, đang do Lưu ma ma cùng một đám nô tài hầu hạ rửa mặt.

Thấy Liễu Vi Dung tiến vào, nụ cười trên mặt Thái hậu phai đi, lạnh nhạt nói: "Đức Phi tới?"

Liễu Vi Dung cười cho Thái hậu vẫn an, sau đó tính toán đón lấy công việc thay Lưu ma ma hầu Thái hậu lau mặt.

Thái hậu ngăn trở nàng, "Không cần người, có Lưu ma ma là được, người thay ai gia chép chút kinh thư thôi."

"Vâng" Liễu Vi Dung có chút nghi ngờ rồi, để yên cho nàng?

Sao chép và sửa chữa kinh thư thôi hả ?

Có thể thấy được đáy mắt nghi ngờ của nàng, Thái hậu lạnh nhạt nói: "Chữ người khó coi muốn chết, làm một phi tần địa vị cao, đến viết cũng không tốt, mất mặt."

Khó coi mà bà còn muốn tôi sao chép kinh thư cho bà?

Liễu Vi Dung hết ý kiến.

"Ở nơi này sao, thuận tiện đọc cho ai gia nghe."

Quả nhiên, không có đơn giản như vậy.

Ở trước mặt thái hậu vừa chép kinh thư vừa đọc, Liễu Vi Dung hoàn toàn sững sờ, nàng còn nghĩ Thái hậu không ép buộc nàng, để cho nàng trở về chép kinh sách, không nghĩ tới đôi phương pháp khác.

Nhìn cung nhân cửa nhanh chóng đem một chồng chất kinh thư thả vào trên cái bàn tròn trước mặt, phía trên còn bày giấy Tuyên Thành, ống đựng bút.

Liễu Vi Dung không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt lên.

Buổi trưa trôi qua, nàng đang chép kinh sách, đọc kinh sách, lúc ăn cơm tối mới hô ngừng.

Lúc này Thái hậu không có phần cơm, trực tiếp khiến cánh tay như nhũn ra, hai mắt choáng váng, miệng đắng lưỡi khô Liễu Vi Dung trở về.

Trở lại Từ Thần điện, Liễu Vi Dung đổ vài ngụm Linh Tuyền, toàn thân nhức mỏi xụi lơ đến trên sập, đến hơi sức ăn cơm tối cũng không còn.

Bạch Liên cùng Hạnh Nhi thấy cực kỳ đau lòng.

Âm thầm oán giận Thái hậu không nhân đạo.

Đoàn đoàn thấy mẫu thân mệt mỏi thành ra như vậy, chỉ rất là an tĩnh đứng ở bên người nàng, không âm ỉ không làm khó.

Sau khi đợi nàng tỉnh ngủ, liền nhìn đến đoàn đoàn co rúc ở bên cạnh, trong lòng bỗng dưng ấm áp.

"Đã tỉnh?" Mộ Dung Triệt ở sau bàn dài phê tấu chương nghe được động tĩnh, vội để cây viết trong tay xuống, đi đến bên người nàng, quan tâm hỏi.

"Ừ, hoàng thượng, hiện tại giờ gì?" Liễu Vi Dung thấy Từ Thần điện cũng đốt nến, sáng như ban ngày, phân biệt không ra là canh giờ gì.

"Đã giờ hơi rồi, nàng đã tỉnh, trầm đề cho người ta chuẩn bị cho nàng một ít thức ăn." Mộ Dung Triệt nhẹ giọng nói, sau đó gọi Tiểu Lý Tử đi vào, để cho hắn đi Ngự Thiện Phòng lấy đồ ăn tối đây.

Từ Hạnh Nhi biết được Đức Phi sau khi trở lại từ nơi đó hung hăng uống vài chén nước, liền chìm vào giấc ngủ, hẳn tới đây kêu mấy lần nàng đều không tỉnh lại, trong lòng vừa giận vừa sợ.

Mẫu hậu có phải hay không thật là quá đáng?

Cả một buổi chiều không ngừng chép kinh sách, đọc sách kinh, ngay cả hóp trà cũng không được uống..., nếu không phải là Đức Phi có Linh Tuyền, thân thể này vẫn không thể chịu đựng nổi.

"Ừ, đa tạ hoàng thượng, nô tì thật đúng là có chút đói bụng." Liễu Vi Dung sờ sờ bụng trống không, cười khổ nói.

"Mẫu thân, mẫu thân, người hù dọa Diệu nhi rồi. . . ." Đoàn đoàn xoa cặp mắt còn buồn ngủ, nhào tới trong ngực nàng, uất ức hồng vành mắt.

Liễu Vi Dung sờ sờ đầu của hắn, dịu dàng nói: "Mẫu thân không có việc gì, đoàn đoàn đi ngủ lại đi, sáng mai còn phải đi thư phòng học tập đây."

Nói xong tự nhiên cầm một quả theo mùa đang tỏa hương thơm mát cho bé.

Đoàn đoàn thấy mẫu thân đã không sao, hôn một cái gò má của Liễu Vi Dung, sau đó ở thời điểm mặt Mộ Dung Triệt đen lại, nhanh chóng ôm trái cây rồi đi.

Bạch Liên cùng Hạnh Nhi biết được chủ tử tỉnh lại, bụng chầu đồng đi vào hầu hạ nàng rửa mặt.

"Chủ tử, ngài lúc này hù dọa nô tỳ rồi, gọi thế nào cũng không tỉnh, tuyên thái y tới đây, thái y nói ngài mệt mỏi quá mức rồi." Hạnh nhi vừa cho Liễu Vi

Dung lau mặt, vừa lo lắng nói.

"Đúng vậy a, chủ tử, ngài cũng không biết hoàng thượng lo lắng ngài nhiều lắm, luôn ở trong nội thất cùng với ngài." Bạch Liên vì hoàng thượng nói qua lời hay.

Liễu Vi Dung rất cảm động, cảm kích nhìn mắt Mộ Dung Triệt, phát hiện Mộ Dung Triệt có chút mở to mắt không tự nhiên, không nhận được âm áp cười một tiếng.

"Ta không sao, chỉ là có chút mệt mỏi thôi." Nàng hơi hột nói, giọng nói hơi khàn khàn.

Nghe vào trong tai Mộ Dung Triệt, tâm lại nhéo một chút.

Đối với mẫu hậu bắt đầu có một tia bất mãn.

Nước súc miệng xong, đồ ăn cũng đưa đã tới, Liễu Vi Dung sau khi ăn no tắm rửa một phen, cả người sáng khoái tinh thần.

Không cần phải nói, tối nay lại bị Mộ Dung Triệt cưỡng chế vào không gian nghỉ ngơi.

Một buổi tối, ở trong không gian cũng đã vượt qua mấy ngày.

Sau khi đợi nàng điều dưỡng tinh thần cho tốt, Mộ Dung Triệt rốt cuộc yên tâm.

Hắn bây giờ đối với mẫu hậu tâm tình cực kỳ phức tạp, mẫu hậu một lần lại hai rồi ba lần khiêu chiến ranh giới cuối cùng của hắn, may mà Đức Phi còn dung nước linh tuyến cho bà điều dưỡng thân thể.

Về điểm này, tình cảm mẹ con thật vất vả bồi dưỡng lên đang từng điểm từng điểm biến mất.

Sau hậu hạ, Thái hậu thái độ vô cùng kỳ quái, một tháng giày vò xuống dưới, nếu không có Linh Tuyền cùng không gian tồn tại, Liễu Vi Dung hiện tại sợ rằng thân thể đã sớm không chịu đựng được mà ngã bệnh.

Lần này nàng rốt cuộc biết mục đích của Thái hậu, Phương gia xong rồi, nàng không ngại cùng Hoàng đế phung phí cái gọi là tình cảm mẹ con kia, dùng sức giày vò nàng, chính là làm suy sụp thân thể của nàng.

Thật là ác độc!

Chẳng những Liễu Vi Dung nghĩ tới, Hoàng đế cũng nghĩ đến, sắc mặt càng ngày càng âm trầm, mỗi ngày khi lâm triều, cả Kim Loan điện cũng yên tĩnh, mọi người bị lãnh khí của Hoàng đế ép tới hết sức không thoải mái.

Ở trong lòng kêu rên, thái hậu nương nương a, ngài liền giờ cao đánh khẽ, đừng nữa giày vò Đức Phi nương nương, không thấy hoàng đế đều gần giống núi băng ngàn năm rồi sao?

Chuyện Thái hậu giày vò Đức Phi, đã sớm truyền ra bên ngoài cung.

Chuyện buổi tối mỗi ngày, hoàng thượng cần phải truyền thái y mọi người đều biết.

Những người ở hậu cung kia thấy Đức Phi bị Thái hậu hành hạ đến thảm như vậy, tâm các phi tử bắt đầu rục rịch chọn rộn, hành động, mỗi ngày trong ngự hoa viên luôn có phi tần trang điểm xinh đẹp ở nơi nào vô tình gặp gỡ Hoàng đế.

Hoàng đế vốn tâm tình không tốt, những phi tử kia còn không biết chết sống muốn quyến rũ hắn, vừa đúng cho hắn lấy cớ phát tiết, đổ ập xuống khiển trách những phi tần đó, có tâm tư cũng bị dậy bảo khóc lóc, còn phải ảo não trở về điện chép sách.

Đã làm ra chuyện cười lớn.

Kết quả là nữ nhân hậu cung an phận rồi.

Liễu Vi Dung hiện tại khi càng bị áp chế lại càng hăng, Thái hậu phát hiện mình gây khó khăn cho gần như không có tác dụng gì, vẫn nén lấy một hơi, hôm nay lại nhìn thấy Liễu Vi Dung sắc mặt vẫn đỏ thắm tới đây, trước mắt bao người, cũng nhìn không được khẩu khí kia, sắc mặt bắt đầu muốn xanh rồi, miệng mở rộng giống như là muốn thở mạnh một dạng, cặp mắt trừng được to, đánh nuốt xuống tức giận một hơi cuối cùng.

Trong điện, mọi người thấy một màn này vừa sợ vừa nóng nảy, đặc biệt Lưu ma ma bên cạnh Thái hậu càng thêm kinh hoàng thét chói tai ra tiếng.

"Mau, thái y, mau truyền thái y."

"Lưu ma ma, thái hậu nương nương qua đời. . . ." Một cung nhân lấy tay thăm dò lỗ mũi Thái hậu, sợ hãi hô to.

"Cái gì?" Lưu ma ma nghe vậy, vội vàng dùng tay dò xét xuống, thật không còn thở?

Cả người sắc mặt tái nhợt, cả người sụp lỵ đến trên đất.

Thái hậu nương nương cứ như vậy không có dấu hiệu nào mà qua đời rồi.

Liễu Vi Dung kinh hãi, vội bước nhanh về phía trước, cung nhân chung quanh vội để ra một con đường, nàng từ ống tay áo móc ra một bình sứ, hướng trong miệng Thái hậu rót vào.

"Tại sao có thể như vậy?" Liễu Vi Dung thấy Thái hậu thể nào cũng không nuốt được, cũng sững sờ.

"Đức Phi nương nương, vô dụng, thái hậu nương nương đi." Lưu ma ma thấy Đức Phi mở ra một bình sứ, nàng đang ở bên cạnh, linh khí tràn ra để cho thần kinh của bà ta run lên, bà ta biết đây là đồ có một không hai.

"Nương nương nén bi thương, thái hậu nương nương đi rồi." Cung nhân vội quỳ xuống đất khóc sùi sụt nói.

"Mau phái người đi thông báo hoàng thượng!" Liễu Vi Dung nhắm mắt lại, Thái hậu mặc dù vẫn giãy vò nàng, nhưng hôm nay bà ra đi, trong lòng nàng cũng có chút trống không.

Chẳng lẽ nàng nghiệp bị ngược đãi rồi?

Không thể phủ nhận nàng bị Thái hậu một phen giày vò lên xuống, tiến bộ vẫn là rất lớn, tỷ như nàng bây giờ có thể viết chữ bằng bút lông một tay cũng không tệ lắm, các loại cung quy lễ nghi lại sâu hơn một bậc.

Tin tức Thái hậu đột nhiên chết rất nhanh truyền khắp cả hoàng cung, mọi người đối với lần này mặc dù kinh ngạc, nhưng không đến nỗi quá mức kinh ngạc, thân thể Thái hậu vốn như đèn cạn dầu rồi, có thể chịu đựng qua hơn nửa tháng đã không tệ.

Bởi vì Thái hậu chết cũng là quốc tang, trong vòng nửa năm cần cấm chỉ yến nhạc kết hôn, bày tỏ thương tiếc.

Sẽ phải bắt đầu tuyển tú cứ như vậy không bệnh mà mất rồi.

Sau khi Thái hậu, Phụng Chỉ Doanh ở lãnh cung thân thể vốn cũng không tốt như vậy, cũng không còn vượt qua, đi rồi.

Tang lễ long trọng đi qua, hậu cung bình tĩnh không ít.

Liễu Vi Dung mỗi ngày ở Quan Sur cung mang theo Long Phụng Thai, giúp đỡ nhị hoàng tử điều dưỡng thân thể, Hoàng đế thỉnh thoảng tới đây ngồi một chút, dù sao cũng là kỳ quốc tang, không có ngủ lại.

Quốc tang đi qua, thân thể nhị hoàng tử được nàng điều dưỡng hết sức tốt, không hề gầy teo nhỏ nhỏ giống như trước nữa, nói cũng đều nói không rõ, chớ nói chi là đi bộ.

Hôm nay dưới sự dạy bảo của Liễu Vi Dung cùng đoàn đoàn, Mộ Dung An đã bắt đầu chậm rãi có thể nói, cũng rất lệ thuộc vào Liễu Vi Dung, còn gọi đoàn đoàn là ca ca, đem đoàn đoàn mừng rỡ cười nheo mắt.

.....

Thời gian cực nhanh, ba năm lại đi qua, vừa một năm mới lại đến, mùa xuân năm nay tựa hồ tới đặc biệt sớm, trong nháy mắt Hoa cỏ trong sân lần nữa nở rộ.

Cả vườn xuân sắc, đưa tới từng trận mùi thơm ngát.

Liễu Vi Dung một tay dắt Long Phụng Thai đã hơn ba tuổi, bước chậm ở trong hoa viên.

Nàng đã vào cung sáu năm rồi, đoàn đoàn đã sáu tuổi rồi, từ một tiểu đậu đĩnh (đậu đỏ) biến thành một Tiểu Chính Thái, không đổi là hẩn như cũ rất thích đệ đệ và muội muội.

Nhị hoàng tử Mộ Dung An, tại ba năm trước đây cho Hoài Dương vương làm con thừa tự.

Hôm nay, nàng tại hai năm trước từ Đức Phi tấn thăng làm Quý Phi, cai quản chuyện lục cung.

Thật ra thì hậu cung đã tồn tại trên danh nghĩa rồi.

Đặc biệt là năm nay Hoàng đế hủy bỏ tuyển tú, Đoan phi danh hạ Đại công chúa đã bỏ đi quá khứ tính toán thiệt hơn, trở nên đoan trang. Đoan phi cũng là sẽ nuôi người.

Lúc rảnh rỗi, nàng sẽ đi cùng Hiền phi, Đoan phi cùng nhau nói chuyện phiếm.

Hiền phi cùng Đoan phi tính tình đều là cực tốt, đối với chuyện Hoàng đế chuyên sủng một mình Liễu Vi Dung, cũng không có lòng ghen tỵ gì.

"Mẫu thân, ca ca hôm nay lúc nào thì trở lại kể chuyện xưa cho Hoan Hoan?" Tiểu công chúa Hoan Hoan đáng yêu nâng lên đầu nhỏ, con trẻ lên tiếng hỏi Liễu Vi Dung.

Liều Vi Dung cười cười, "Buổi tối sẽ trở lại rồi."

"Lại buổi tối!" Hoan Hoan dẫu môi, buồn buồn nói.

Một bên Viên Viên cũng suy sụp hạ khuôn mặt nhỏ nhắn.

Nhìn thấy biểu tình của Long Phụng Thái giống nhau như đúc, Liều Vi Dung bật cười, cái hai tên Tiểu Gia Hòa này, liền thích đoàn đoàn kể cho bọn hán chuyện xưa, chẳng lẽ nàng nói chuyện xưa không dễ nghe như vậy sao?

"Chủ tử, Lý công công tới." Bạch Liên vội vã đi tới vườn hoa, đi tới trước mặt Liều Vi Dung, sắc mặt vui mừng nói.

Liều Vi Dung nhú mày, Tiểu Lý Tử tới?

Chẳng lẽ Hoàng đế có chuyện gì hay sao?

Mang theo Long Phụng Thái trở về chánh điện, thấy Tiểu Lý Tử đang ôm thánh chỉ đang đợi.

Liều Vi Dung sững sốt, thánh chỉ?

Tiểu Lý Tử thấy Quý Phi nương nương tới, cười khẽ cung kính khom người, tiến lên hai bước hắng giọng, cao giọng nói: "Hoàng thượng có chỉ, Quý Phi nương nương tiếp chỉ!"

Liều Vi Dung cùng với sắc mặt vui mừng, Bạch Liên, Hạnh nhi cũng quỳ xuống tiếp chỉ.

"Chiếu viết: Quan Sư cung Đức quý phi Liều thị Vi Dung, tự lúc mới vào cung, hiền lương Thực Tuệ, tính tình mềm mỏng, lục cung đều biết, kiêm có công sinh nở hoàng tử, đặc biệt sắc lập vì Hiếu Nguyên hoàng hậu, thống lĩnh lục cung, mẫu nghi thiên hạ." (còn: đoạn này ta chém ... @.@)

Liều Vi Dung nghe nội dung thánh chỉ, sững sờ tại chỗ.

Hoàng hậu, Hoàng đế thế nhưng sắc phong nàng làm hoàng hậu.

Liều Vi Dung giống như đặt mình trong mộng cảnh, chỉ ngây ngốc nhận lấy thánh chỉ.

Tiểu Lý Tử mặt tươi cười nói chúc mừng, Bạch Liên cùng Hạnh nhi vội lấy ra một bao tiền lì xì thật to cho Tiểu Lý Tử, Tiểu Lý Tử nhận lấy, nụ cười trên mặt càng thêm lớn hơn.

Tin tức Liều Vi Dung phong hậu truyền khắp cả hậu cung, còn truyền vào trong tai Liều Chi Hạo, hôm nay Liều Chi Hạo đã là đại quan tam phẩm.

Tưởng thị lại vì hán thêm một đứa con.

Hôm nay hán đã có bốn nhi tử, nữ nhi lại phong hậu, có thể nói đường làm quan mở rộng.

Quốc trượng a, một ngày Liều Chi Hạo hán thậm chí có làm quốc trượng.

Hai ca ca của Liều Vi Dung ngũ vị tạp trần (ý nói tâm tình phức tạp), trải qua ba bốn năm lắng đọng, bọn họ đều thành thực rất nhiều, cũng biết chân tướng, đối với Liều Vi Dung cũng mất đi địch ý.

Chỉ là quan hệ vẫn nhàn nhạt như cũ.

Bọn họ cũng còn không thành thân.

Hôm nay Liều Vi Dung được phong hậu, thân phận của bọn họ nước lên thì thuyền lên, người làm mai trong kinh thành cũng mau đập phá cửa lớn của Liều phủ.

Một tháng sau, cử hành đại điển phong hậu.

Bậc thêm hai bên Tế Thiên Đài đứng đầy chúng thần đang cúi đầu. Liều Vi Dung một thân cung trang Phụng cung màu đỏ thêu chỉ vàng, đầu đội mũ phượng, cả người nhìn Mỹ Lệ mà cao quý, cùng một thân Mộ Dung Triệt minh hoàng long bào cùng nhau đi lên bậc thang phủ kín thảm đỏ, chậm rãi hướng phía trước đi đến trên đài cao.

Khi lễ quan kêu to, Liều Vi Dung cùng Mộ Dung Triệt theo quy củ tiến hành nhiều nghi thức tế trời phong hậu rườm rà.

Liều Vi Dung lơ đãng quét qua chúng thần quỳ phía dưới, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang, cảm khái cực kỳ, không nghĩ tới nàng sẽ có ngày danh chánh ngôn thuận đứng ở bên cạnh Hoàng đế, tiếp nhận Văn Võ Bá Quan hướng lạy một ngày.

Đang lúc nàng cảm khái, Mộ Dung Triệt nắm chặt tay của nàng.

Liễu Vi Dung xem xét mười ngón tay hai người giao nhau, chẳng biết tại sao nghĩ tới nắm tay nhau tới già mà chết, bên môi không khỏi bật ra một nụ cười, ngược mắt vừa đứng chống lại hai mắt tràn đầy nhu tình của Mộ Dung Triệt.

HẾT

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Ở Hậu Cung Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89: Ngoại truyện

Ngoại truyện

Tháng... Năm...

Gần đây, Mộ Dung Triệt vẫn hay mơ một giấc mơ kỳ lạ.

Mỗi lần hắn đều giật mình tỉnh lại từ trong mộng.

Đêm nay hắn lại mơ thấy cái giấc mơ kia.

Nhìn dung nhan thanh lệ của Hoàng hậu ngủ bên cạnh, nội tâm hoảng sợ của hắn mới từ từ an tĩnh lại, hồi tưởng lại giấc mộng mấy ngày qua vẫn lặp đi lặp lại.

Giấc mơ kia thập phần chân thật, tựa hồ giống như hắn tự mình trải qua.

Bắt đầu từ lúc hắn đăng cơ tuyền tú xong, trong mộng của hắn vẫn xoay chung quanh một người tên là Liễu Tương Nhã.

Từ lúc hơn mười năm trước đã bị hắn ban rượu độc chết rồi.

Nhưng hiện giờ lại vẫn lặp đi lặp lại, làm chất lượng giấc ngủ của hắn bị giảm xuống nghiêm trọng.

Cực kỳ làm hắn sợ hãi chính là, trong mộng, Hoàng hậu hiện giờ của hắn vậy mà trước mấy ngày tuyền tú liền chết bất đắc kỳ tử.

Khiến cho hắn không khỏi nhớ đến lời Minh Viễn đại sư nói.

Mệnh cách hai người, một mất một còn, cùng với sự kiện trước tuyền tú chết đuối, còn có chuyện nàng ấy có không gian thần bí kia, nhắm chặt mắt, thì ra là thế, nếu lúc trước Hoàng hậu không có được không gian thần bí kia, có phải toàn bộ đều hướng theo sự phát triển như trong mộng?

Nghĩ như vậy, đồng tử Mộ Dung Triệt co rút lại, tay nắm chặt lại, trong lòng không khỏi may mắn, Hoàng hậu của hắn còn sống, mặc kệ chuyện trong mộng có phải từng xảy ra ở đời trước hay không, hắn cũng đã cảm tạ trời, để cho Hoàng hậu của hắn còn sống, lại còn sinh cho hắn mấy đứa con thông minh lanh lợi.

Nghĩ đến trong mộng hắn bị cái nữ tử rắn rết giả dối Liễu Tương Nhã lừa bịp ngay trước mặt, lại vẫn một đường đem nàng ta từ quý tấn phong lên hoàng hậu, liền thập phần kinh ngạc.

Kỳ thật hắn có thể cảm nhận được bản thân mình trong mộng cũng không phải thật sự yêu Liễu Tương Nhã, hắn vốn là người lãnh tính.

Thật sự là trong mộng Liễu Tương Nhã tính kế quá mức đúng thời cơ, bố cục tinh vi, từng bước tính kế, từng bước một giành được lòng thương hại của hắn, hắn đứng xem những người trong mộng làm, nếu không sớm biết tính tình của nàng ta, cũng đã nhận không được bị những thủ đoạn diễn trò tinh vi của nàng ta lừa.

Nàng ta thế mà còn đặc biệt dùng chính sinh mệnh của mình làm tiền đặt cược, nhiều lần bày ra các tình thế nguy hiểm, lại còn nhiều lần xả thân cứu hắn.

Đến như kết cục cuối cùng trong mộng, nàng ta lên làm Thái hậu, trong lúc vô ý nói ra mệnh cách của nàng ta, về sau truyền ra, tựa hồ khắp thiên hạ mọi người đều cảm thấy đó là điều đương nhiên.

Mộ Dung Triệt không khỏi nhíu mi suy nghĩ sâu xa, hắn vốn phát hiện ra bộ mặt thật của Liễu Tương Nhã, tựa hồ là từ lúc bắt đầu Tiểu Lý Tử nói cho hắn về mệnh cách của nàng ta, nhớ kỹ tuyền tú trong mộng không có đoạn như vậy.

Hắn híp híp mắt, xem ra bởi vì Hoàng hậu trước lúc tuyền tú không bị chết bất đắc kỳ tử, mệnh cách hai người tương xung, nàng ta lại sợ bản thân không được tuyền chọn, cho nên mới âm thầm gia tăng lợi thế.

Đáng tiếc thông minh bị thông minh hại.

Nhưng Liễu Tương Nhã trong mộng ngủ đông trong cung hai năm, mãi đến khi sinh hạ hoàng trưởng tử cho hấn mới một đường được tấn phong.

Mộ Dung Triệt không thể không thừa nhận, cái tâm kế của Liễu Tương Nhã này ngay cả hấn cũng cảm thấy không khỏi kinh hãi.

Nhẹ nhàng thở hắt ra, nhìn Liễu Vi Dung như cũ đang ngủ say bên cạnh, đáy mắt Mộ Dung Triệt thoáng qua một tia nhu tình, bất quá mấy ngày nay vẫn mơ thấy giấc mộng này, đáng ghét.

Xoa xoa mi tâm, hấn cảm thấy ngày mai xem chừng phải đi đến Tướng Quốc Tự.

Có lẽ Minh Viễn đại sư sẽ biết gì đó về chuyện này.

Ngày hôm sau, hạ triều xong, hấn liền mang theo vài hộ vệ bí mật xuất cung.

Sau khi trở về, cả người Mộ Dung Triệt trầm xuống.

Hiếm thấy không đi Từ Thần điện xử lý chính sự, ngược lại đi Phụng Nghi cung.

Hiện giờ Diệu nhi đã trưởng thành, trở thành thái tử, cũng cưới thái tử phi, từ nhỏ nó đã bị hấn bắt ở bên cạnh dạy bảo, sớm quen chính sự, có lẽ không đến vài năm nữa, hấn có thể đặt trọng trách này xuống rồi.

Hấn vẫn biết, hoàng hậu vẫn hi vọng có thể ra ngoài một chút, mỗi khi nàng đứng ở phía cửa sổ, lúc nhìn ra ngoài tường cung phía xa, tâm của hấn liền không nhịn được mà đau lòng.

Nhưng hấn vẫn không thể bỏ cung vụ xuống được, hiện giờ Đại Kiền Triều dưới sự cai quản của hấn đã dần dần trở nên phồn vinh hưng thịnh, nghĩ đến lời Minh Viễn đại sư nói, có lẽ đã đến lúc cùng nàng ra ngoài một chút rồi.

Đến chỗ Phụng Nghi cung, hấn để Tiểu Lý Tử ở bên ngoài, không cho người thông truyền liền trực tiếp đi vào.

Đi vào, vừa hay thấy Liễu Vi Dung mày chau mặt ủ lệt qua lệt lại một đồng bức họa, liền biết nàng đang làm cái gì, Hạnh Nhi cùng Bạch Liên đứng bên cạnh đã sớm xuất giá, hai đại cung nữ này tính sau khi xuất giá xong, lại vẫn cố chấp ở bên cạnh Liễu Vi Dung hầu hạ nàng, từ cung nữ biến thành mama.

“Bạch Liên, Hạnh Nhi các người xem những thanh niên tài tử này, người nào đồn là tốt hơn?”

Gần đây Liễu Vi Dung phiền não vì hôn sự của Hoan Hoan, Hoan Hoan cũng đã mười bảy tuổi rồi, nếu lưu lại thì liền thành gái lỡ thì, nàng dù sống chết thế nào cũng không muốn con gái lập gia đình sớm, cũng phải bận tâm một hồi vì thanh danh của nó.

Mười bảy tuổi nên là có thể rồi.

“Nương nương, không bằng để cho Hoàng thượng tìm người âm thầm điều tra thêm phẩm hạnh bọn hấn thế nào rồi mới quyết định.” Bạch Liên cẩn thận rót một ly trà xanh cho Liễu Vi Dung, cười nói.

“Đây là tất phải, nhưng không biết Hoan Hoan thích kiểu phò mã như thế nào?” Liễu Vi Dung gật đầu, nàng hiện tại đích thị không có chủ ý nào, không biết rốt cuộc Hoan Hoan thích loại hình nam tử nào.

“Cái này dễ làm, đến lúc đó trăm sai người tổ chức một yến hội, để cho Nhạc nhi tự mình tuyển chọn không phải tốt rồi sao?” Thanh âm Mộ Dung Triệt trầm thấp mang theo ý cười truyền vào.

Bạch Liên cùng Hạnh Nhi vội vàng phúc thân hành lễ rồi thối lui ra ngoài, nhân tiện đóng cửa phòng lại.

Nhiều năm như vậy, các nàng sớm thành thói quen chuyện mỗi lần hoàng thượng qua đây đều cho các nàng lui ra ngoài.

Liễu Vi Dung cũng cuộn tròn rồi buông bức họa trong tay xuống, cười khanh khách đứng lên nghênh đón.

“Hoàng thượng, như thế nào lúc này qua rồi chứ?”

Mộ Dung Triệt kéo tay nàng qua, ngồi vào tháp thượng, trong lúc đó trên mặt hàm chứa nhàn nhạt nhu tình.

“Hôm nay không có chuyện gì.”

“Hoàng thượng, người thật sự cấp cho Hoan Hoan tổ chức một yến hội tuyển phò mã sao?” Liễu Vi Dung nâng mắt, nhìn thẳng vào hấn, nhịn không được mở miệng hỏi lại.

“Đương nhiên, Tam công chúa của trăm xứ đáng nhận được thứ tốt nhất.”

“Nhưng lúc trước thời điểm Đại công chúa tuyển phò mã...” Liễu Vi Dung nhớ tới thời điểm hai công chúa trước xuất giá, cũng không được hưởng thụ

loại đãi ngộ này.

Nhị công chúa dễ nói, mẹ đẻ của nàng vẫn là tần, nhưng Đại công chúa cũng đã từng là dòng chính nữ do tiên hoàng hậu sinh, sau dưới danh nghĩa là Đao phi nuôi, nhưng hôn sự của nàng vẫn là do hoàng đế trực tiếp chỉ định.

Cũng không có giống như Hoan Hoan vậy, để cho nàng tự mình chọn phò mã mình thích.

Mộ Dung Triệt cười nhẹ: “Vũ Nhi tuy là dòng chính nữ của tiên hoàng hậu, nhưng hoàng hậu bị phế, nàng lại ghi vào danh nghĩa của Đao phi, trên thân phận thấp hơn một chút, Nhạc nhi của trẫm cũng có tiếng có miếng là dòng chính nữ, đương nhiên đáng là tốt nhất.”

“...”

“Vậy khi nào thì cử hành?”

“Tháng sau đi.” Mộ Dung Triệt nói, hắn đã sai người âm thầm điều tra mấy vị phò mã nhìn trúng xong rồi.

“Vậy thần thiếp đi thăm dò ý của Hoan Hoan.”

“Không cần, Nhạc Nhi thích như Hoài Dương Vương vậy.” Mộ Dung Triệt nhìn nàng trong mắt có ý cười.

Hắn sớm để cho Diệu nhi cùng Phong nhi thăm dò qua.

Không nghĩ tới Nhạc nhi sau khi gặp qua Hoài Dương vương xong, vậy mà muốn gả cho nam tử như hoàng thúc của nó như vậy, khiến cho hắn dở khóc dở cười.

“A?” Hoan Hoan vậy mà thích hình ảnh mỹ nam bệnh?

Liễu Vi Dung triệt để hết chỗ nói rồi, tuy nói thể cốt của Hoài Dương Vương từng được nàng dùng nước linh tuyến điều dưỡng qua, lột bên trong áo hay chân đều thập phần khỏe mạnh, nhưng bề ngoài vẫn như cũ là bộ dáng mỹ nam bệnh.

Tuần mỹ phong lưu, giữa trán u buồn thập phần hấp dẫn người, không nghĩ tới Hoan Hoan vậy mà thích như vậy.

Thấy vẻ mặt nàng kinh ngạc, Mộ Dung Triệt cười cười, lấy mấy bức họa từ bên cạnh ra, đều là vẻ ngoài nhìn gầy yếu, nhưng trên thực tế bọn họ đều là võ tướng.

Liễu Vi Dung thấy, cũng không nhịn được nở nụ cười.

Hai người này liền lấy mấy người này ra thảo luận một phen, tính toán đến lúc đó để cho Hoan Hoan tự mình nhìn xem một phen.

Nói xong chuyện Hoan Hoan, Mộ Dung Triệt nói đến chuyện hôm nay.

“Hôm nay trẫm đi Tướng Quốc Tự một chuyến!”

Liễu Vi Dung thôi thôi ly trà nóng, tò mò nhìn hắn.

“Trăm mấy ngày nay, vẫn thấy một giấc mộng kỳ lạ.” Mộ Dung Triệt sâu sắc nhìn nàng, nhẹ nhàng cầm tay nàng, từ từ mở miệng.

“Mơ cái gì?”

Mộ Dung Triệt thuận tiện đem chuyện trong mộng nói cho nàng biết.

Hai trông mắt Liễu Vi Dung trừng lớn, trong mắt tràn ngập không dám tin.

Hoàng thượng vậy mà mơ thấy chuyện tình trong nguyên tác, cái này quả là không thể nào?

“Có phải hay không cảm thấy kinh ngạc?” Mộ Dung Triệt thấy ánh mắt nàng kinh ngạc, khóe môi gợi lên, trầm thấp hỏi một câu.

Liễu Vi Dung gật đầu, đương nhiên kinh ngạc, không nghĩ tới nguyên tác đều đã hoàn toàn thay đổi, lúc này, vậy mà Hoàng thượng lại mơ thấy giấc mộng như vậy.

Mộ Dung Triệt ôm chặt lấy nàng, gặt gao, trong thanh âm khàn khàn mang theo một tia may mắn: “Hoàng hậu, trăm cực kỳ may mắn, hiện tại người đứng bên cạnh trẫm là nàng.”

“Nô tì cũng vậy.” Liễu Vi Dung thỏa mãn rúc vào trong ngực hắn, hơn mười năm chuyên sủng, nàng triệt để tin hắn thật tâm, có thể có được tâm của Đế Vương, nàng cảm thấy được chính mình cực kỳ may mắn.

“Hoàng thượng, các con đều đã lớn, hôn sự cũng sắp có tin tức, đến như hai đứa nhỏ, cũng sắp được bốn năm tuổi, không bằng tìm một thời gian du ngoạn một phen, có được không?”

Liễu Vi Dung bị vây ở trong hậu cung mười mấy năm, con cũng đã sinh năm đứa, ngoại trừ Long Phượng Thai, còn sinh thêm hai hoàng tử, hiện giờ một đứa bốn tuổi, một đứa năm tuổi, Đoàn Đoàn chiếu cố bọn họ đều rất tốt, nàng cũng yên tâm.

Những nữ nhân hậu cung khác sớm không có tâm tranh đấu, mọi người có thời gian liền cùng ở một chỗ chơi bài, đánh mạt chược, những thứ này đều là lúc nhàm chán Liễu Vi Dung sai người làm.

Hiện giờ đã thịnh hành khắp Đại Kiền Triều.

Lúc này nói ra, nàng đã nghĩ tưởng tận hết mọi việc, mười năm đến nay Mộ Dung Triệt ban hành các loại chính sách, Đại Kiền Triều chính trị rõ ràng, phồn vinh phú cường, sinh hoạt mọi người an cư lạc nghiệp.

Thêm nữa không gian của nàng vào mấy năm trước cũng mở rộng gấp đôi, bên trong ngoại trừ cây ăn quả vẫn là cây ăn quả, cùng với một gian làm một gian phòng thật lớn, nàng nghĩ muốn tự mình thu thập cho thêm vào một ít động vật đáng yêu, tâm nguyện lớn nhất của nàng chính là đi du ngoạn khắp nơi ở Đại Kiền Triều.

Thấy ánh mắt nàng chờ mong, khoe miệng Mộ Dung Triệt giương lên, tâm tình vô cùng tốt nói.

“Kỳ thật lần này trăm qua chính là nói chuyện này với nàng, trăm tính Nhạc nhi thành hôn xong, liền thoái vị cho Diệu nhi, mang nàng đi ra ngoài một chút.”

“Thật sao?” Về mặt Liễu Vi Dung kinh hỉ, cảm thấy bản thân mình có phải đang nằm mơ hay không.

“Uhm” Mộ Dung Triệt hôn khẽ môi của nàng, gạt đầu khẳng định.

Liễu Vi Dung cao hứng mặt mày đều là tươi cười, rốt cục có thể đi ra ngoài, hiện giờ bọn họ đã hơn ba mươi, rất nhanh sẽ bốn mươi, cứ việc nhìn bộ dáng bên ngoài xem ra chỉ mới hơn hai mươi, nhưng ở nơi hoàng cung một môi nhiều năm như vậy, vốn hôm nay nàng chỉ là thử gợi ý một phen, không nghĩ tới Mộ Dung Triệt cũng nghĩ đến điều này.

Một tháng sau, hôn sự Hoan Hoan đã định, dòng chính thứ tử Định Viễn hầu làm phò mã, cùng Hoan Hoan thành thân xong, Mộ Dung Triệt tuyên bố thoái vị, đem ngôi truyền cho Đoàn Đoàn, bản thân cùng Liễu Vi Dung lén lút ra khỏi hoàng cung.

Giờ khắc này, rốt cục Liễu Vi Dung cũng hoàn thành mộng tưởng du ngoạn thiên hạ của chính mình.

*** Toàn văn hoàn ****

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Cấp Ở Hậu Cung Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.